ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1967
MAY

REDEEMERS

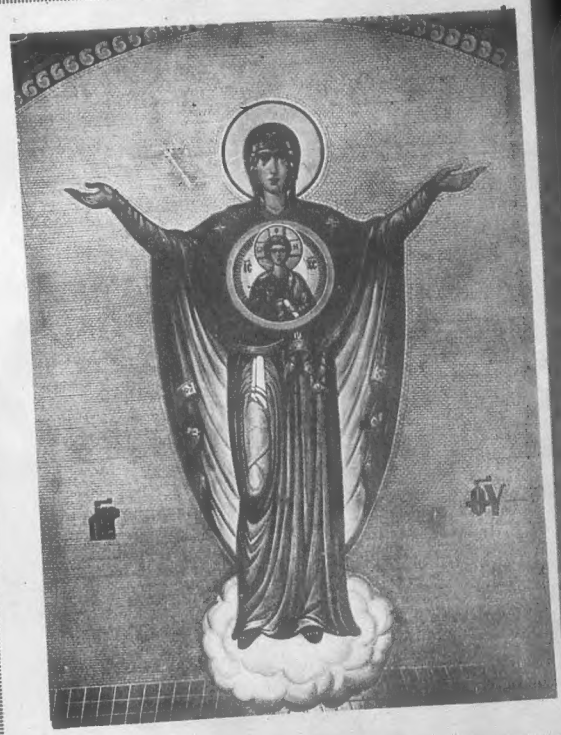

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Відбудеться цього року від 1 до 7 липня

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 2-го липня 1967 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

Пресвятая Богородице, Спаси Нас!

* * * * * * * * * * * * *

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of July.

THE MAIN DAY OF THE PILGRIMAGE WILL BE

SUNDAY, JULY THE 2ND

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, Save Us!

НЕБЕСНА МАТИ

По всьому культурному світі народи святкують **день Матері,** щоб виявити пошану та вдячність кожній матері, що з любови до Бога та людства стається матір'ю та приводить на світ маленькі людські істоти, що звуться "дітьми-немовлятами", які згодом стаються дорослими юнаками та дівчатами.

На жаль бувають деякі католики, що забувають про найкращу Матір, що колинебудь з'явилася на світі. Наші ж некатолицькі брати зовсім байдужно ставляться до цієї величної Матері, бо не мають для неї ніякої пошани навіть тоді, як згадують про неї.

Хто ж ця Мати, що деякі католики не доцінюють її гідности, а некатолики попросту нехтують нею? Це Марія, Мати Божого Сина, Ісуса Христа та наша духовна Мати, про яку наш поет, Максим Рильський, отак пише:

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне
В йому і любов, і журба, і надія,
Воно як зідхання бренить весняне:
Мар'я.

Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії,
Зорею сяє над смутком землі:
Марія.

Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,
Та слово останнє, що я напишу:
Марія!

Пречиста Діва, Діва Марія, заслуговує на пошану та любов, бо вона є Матір'ю Божого

Сина, нашого Спасителя, який не жалував пролляти Свою божеську кров і віддати життя на хресті, щоб люди могли помиритися з Богом Отцем і знову стати Його улюбленими дітьми.

Пречиста Діва добровільно дала нам цього Божеського Спасителя, цей найбільший дар неба для землі! Без Ісуса небо було б досіль замкнене для людей, прокляття Боже за непослух Адама досіль тяжіло б на землі, ніхто не був би здібний ніколи зобачити прегарного лиця Небесного Вітця по смерті, бо рай був би досіль зачинений для нещасних Адамових потомків. Марія ж зняла з нас прокляття, вчинила нас Божими дітьми, відчинила нам небо, бо дала нам Ісуса, Спасителя світу. Чи християни не повинні бути їй вдячні за таке превелике добродійство та щиро немов люблячу Матір усім серцем любити та почитати її?

Всі християни повинні бути вдячні Божій Матері та щиро любити її за те, що дала світові Спасителя. Тільки ті люди, які не розуміють безмежної вартости відкуплення на хресті, не відчувають вдячности для Марії, яка дала нам Христа Господа, ставши Його Матір'ю.

Пречиста Діва—це не тільки Мати нашого Спасителя, але й водночас наша духовна Мати. Хіба ж Христос не проголосив її Матір'ю всього людства, як умирав на хресті? Чи не вказав на Свого улюбленого учня Івана, який представляв людство в цій трагічній хвилині? Чи Божий Син не промовив із хреста, вказуючи Своїй засмученій Матері улюбленого учня Івана: **Жінко, ось твій син!** — Чи не промовив до Івана, вказуючи на засмучену многостраждальну Матір: **Сину, це твоя Мати!** (Ів. 19, 26-7).

Небесний Отець повірив Марії Свого однородного Сина, щоб вона дбала про Нього й виховувала Його. Як Марія колись виховувала і плекала маленького Божого Сина, так по Його смерті вона плекає і дбає про всі душі, за які Христос пролляв Свою Кров. Марія чуває над ними та намагається допомогти їм, щоб вони росли духовно та щораз більше вподібнялися до свого небесного первовзору, Христа Спасителя. Св. Павло писав до християн в місті Галатах у Малій Азії: "Діточки, за вас я переношу болі, поки Христос не сформується в вас" (Гал. 4, 19).

Цей невтомний апостол не жалів ні трудів, ні саможертви, щоб тільки допомогти християнам у місті Галатах пізнати Христа, пройнятися духом Його навчання і злучитися з Ним, відтворюючи Його образ у своїх душах, щоб Христос міг жити в них, а вони в Нім.

Куди ж більше трудиться Божа Мати, щоб Христос зростав у людських душах, за які вона стільки натерпілася під хрестом свого Сина! Вона ж куди більше любить Ісуса та душі, ніж любив їх Св. Павло. Марія завжди готова помагати людям, бо вона їх духовна Мати.

Земська мати дає дитині фізичне тілесне життя. Марія, наша духовна Мати, вділяє нам духовне життя, бо вона подає нам Ісуса, обзнайомлює нас із Ним, вливає в наші серця Його Божого духа й так зроджує Його в наших душах. Душа ж живе тоді, як Христос проживає в ній. Отак Марія, даючи душі Христа, джерело вічного, надприродного, Божого життя, є дійсно духовною Матір'ю тих душ, що проживають у стані освятної ласки. Про інші ж душі вона дбає, щоб вони стали її духовними дітьми не тільки з імені, але в дійсності, проживаючи з Христом і в Христі.

Марія не тільки Мати поодиноких душ, вона є Матір'ю родин і народів. Не дармо наш поет Шевченко писав про Марію:

На милосердіє Твоє
Все упованіє моє,
На Тебе, Мати, возлагаю.
Ти Мати Бога на землі!

Це милосердя Божа Мати завжди виявляла українському народові. Останній доказ опіки Пресв. Богородиці над українським народом бачимо в появі Божої Матері дівчинці Ганусі в селі Середнім біля Калуша на Підкарпатті. Там було 20 появ. Божа Мати вперше з'явилася 6 грудня 1954 р. і заявила, що потоп вогню висить над зіпсутим і безбожним світом. Водночас запевнила український нарід через свою вибранницю Ганусю, що будуть захоронені від того атомного вогню ті, що найбільше терплять за святу віру під большевиками.

Треба молитися до цієї могутньої Матері Христа Спасителя, яка є водночас нашою духовною Матір'ю та Царицею України, щоб вона чувала над нами, нашими родинами, нашою переслідуваною Церквою та щоб знищила безбожний комунізм і приспішила ту блаженну хвилину, коли її духовні діти зберуться в золотоверхім Києві та врочисто відспівають пісню подяки всемогучому Божому Синові та Його преласкавій Матері Марії: **Тебе Бога хвалим...**

МОЯ МАТИ НАЙЛІПША

Уляна Кравченко

Гарна мамочка Ганусі,
Ще гарніша Степанія,
Та з усіх мам'в найкраща,
Наймиліша є моя.

Пан-біг дав мами нам добрі.
Бачу, знаю неодну—
Та з усіх моя найліпша,
Я найбільше її люблю.

Вранці як отворю очі,
Є колачик, молоко,
День цілий із рук матусі
Дістаю усе добро.

Маю все, чого захочу,
Чи то хліба, чи води,
При матусі я не знаю
Спраги, зимна і біди.

Мама чеше, убирає,
Бавить, вчить ціліський день,
А при зіроньках співає
Колискових тих пісень ...

Ось така то в мене мати,
Добра, ясна й дорога,
Хоча б світ ввесь перейти,
Годі кращої знайти.

Боже, Боже, вчуй дитинку,
Вчуй, прийми молитву цю,
Збережи в здоровлю й щастю,
Любу Мамочку мою!

Петрусь плаче. Товариш питається його: "Чого ти плачеш?" Петрусь, втираючи сльози, заявляє, що він плаче тому, що не буде мати вакацій, бо ще не ходить до школи.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА ПОШИРЕННЯ АКТИВНОЇ І ЩОДЕННОЇ УЧАСТИ В СЛУЖБІ БОЖІЙ І СВЯТІМ ПРИЧАСТІ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць травень, благословлене Святішим Отцем)

Христос установив святу Церкву, щоб продовжала на землі діло спасіння. В тій цілі Христос остає, живе в своїй Церкві й буде з нею до кінця світу. У св. Тайнах Христос, Бого-Чоловік, заєдно продовжає своє відкуплення на землі через посередництво святої Церкви. І як відкупив людський рід головно через криваву жертву на хресті, так Він продовжає діло відкуплення в Церкві головно через безкровну жертву Служби Божої. Каже св. Бонавентура: "Візьми цю Тайну з Церкви, а що останеться в світі, тільки блуд і невіра. Але через цю Тайну стоїть Церква, скріпляється віра, розвивається християнська релігія і Боже почитання". Тому II. Ватиканський Собор бажає, у своїй конституції про Літургію, збільшити знання і любов до св. Літургії, і через це поглибити літургічне життя вірних так, щоб усі вірні брали участь у всіх літургійних богослужбах, особливо в Службі Божій. Цей Собор також бажає, щоб та участь вірних у Літургії була повна, якнайбільше досконала так внутрішньо як і зовнішньо, щоб та їх участь була діяльна й приносила якнайбільше овочів.

Літургія—це джерело ласк. Це особливо є правдою щодо Служби Божої, Пресвятої Евхаристії. Це джерело, звідки пливе освячення душ, прославлення Бога. Пресв. Евхаристія—це осередок життя Церкви й кожного її члена, всіх християн. Через Пресв. Евхаристію свята Церква є все зо своїми дітьми, вірними, їх кормить, освячує й спомагає ласками, заохочуючи до все більшої святости.

Якщо по останнім Вселенськім соборі в якійсь околиці не збільшилося число осіб, що щоденно є на Службі Божій і причащаються, то знак, що літургійна реформа в тій околиці є неуспішна. А там, де число тих, що щоденно є присутні на Службі Божій і причащаються, побільшується, там видно стремління до внутрішньої віднови, а вірні прямо відчувають духовний голод і бажання освячення.

Вірні дійсно беруть участь у відправі Служби Божої, бо вони, разом з Христом—священиком, жертвують ту Службу Божу і разом з цею Божественною Жертвою жертвують самих себе. Святе Причастя є відповіддю нашого небесного Вітця. Як знак, що Він приймає дари, що ми їх жертвуємо, Він їх нам віддає, але перемінені в Його Сина, що хоче стати кормом наших душ в часі жертвенного бенкету, Служби Божої.

Жертва Служби Божої і Причастя вимагають, щоб ми щиро та з любов'ю жертвували себе Богові. Жертвуючи себе в Службі Божій з Христом, ми поступенно, але витривало здійснюємо в нашім житті те, що здійснюється в цій Жертві (Службі Божій). Ми мусимо **жити нашою Службою Божою,** вмираючи для себе й для пожадливостей нашого тіла, а живучи для Бога. В цім якраз лежить важливість частої, а навіть щоденної Служби Божої і Причастя. В той спосіб ми будемо щоденно вчитися жертвувати себе з Христом і лучити наші жертви з Його жертвою. Тоді ми будемо радо сповняти Божу волю так, що ми самі станемо святою жертвою, яка подобається Богові.

Душпастирі повинні старатися, щоб практика щоденної Служби Божої і Причастя все більше поширялася через віднову Літургії і літургійного життя. Вірні повинні дістати солідні, основні поучення щодо природи Служби Божої, в часі якої ми приймаємо Христа, душа наповняється ласкою і ми дістаємо запевнення будучої слави. Христос сказав: **"Хто їсть моє Тіло і п'є мою Кров, той живе життям вічним і я воскрешу його останнього дня"** (Іван 6, 54).

Декрет Собору вимагає, щоб вірні "кормилися зо стола Господнього Тіла" (ч. 48). Те саме поучення дає енцикліка "Містичного Тіла: "Нехай Бог зволить здіялати, щоб вірні щоденно, як можливо, брали участь в Божій жертві не тільки духовно, але також приймали Господнє Тіло".

Щоденну Службу Божу й Причастя ніколи не треба собі представляти як обов'язок, але як привілей і як невичерпане джерело ласки. В людських душах повинен розбудитися правдивий голод Христа. Тоді дійсно дасться відчути вплив Літургії в житті вірних. Тоді їх життя буде дійсно перемінене, Христос буде в них жити.

Просім про це покірно й ревно Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії.

Місійне наміреня: Щоб культура й мистецтво в місійних країнах стали допомогою в поширенні віри.

Червень: Загальне намірення: Щоб за Божою ласкою християнську молодь все більше притягала внутрішня велич Церкви.

Місійне намірення: За монашество в Африці.

* * *

ХЛІБ З БАТЬКІВЩИНИ

Великий смуток пригнітав одну селянську родину в Вестфалії (Німеччина). Їх син пішов на війну, щоб боронити вітчизну. О, як дуже журилися його життям батько й мати! Одного дня пошта принесла їм дуже сумну вістку: "Франко тяжко ранений, лежить у військовому шпиталі. Його кінець близький. Батьки, спішіться, коли хочете його ще раз побачити".

Старенька й слаба мати не може й думати про далеку дорогу. Але батько негайно ладиться в дорогу. Мати переказує синові своє поздоровлення й найкращі побажання. "Але чекай, тату, якраз ми маємо вдома свіжий хліб, хліб з нашого поля, то сам Франко сіяв те зерно, що з його збіжжя є цей хліб; мати цей хліб пекла, й тепер благословить і передає синові". Хліб добре запаковано, зв'язано, батько бере його з собою.

О, як дуже прикра була ця

подорож! Залізничий поїзд дуже часто затримувався і стояв годинами. То жовніри їхали на фронт і треба було чекати. Вкінці старий тато, перемучений на смерть, прийшов до військового шпиталю. З сином було дуже зле. "Він довго не поживе" казала норса. Але хто зможе описати радість і біль стрічі. батька з сином? Оба, тверді хлібороби, тато й син, мусіли якийсь час разом виплакатися. "Ну, годі, каже батько, ти хочеш знати, що вдома чувати?". "О так, кажіть, все розповідайте". І батько мусів розказувати про маму, сестри, про ціле село, про домашню господарку, про їх поле. Пригадую собі, каже батько, мати передала для тебе хліб з нашого поля, хліб з батьківського дому, хліб з батьківщини! "Хліб з батьківщини", повторив недужий, і його очі засяли радістю. Він простягнув свої худорляві руки пожадливо за хлібом. Від довгого часу він нічого не ів. Не зважаючи на його волю, не міг їсти, не міг нічого проковтнути. Але того хліба він жадний і зараз він троха з'ів. На другий день він знову бажає того хліба з батьківщини і споживає його як справді виголодніла людина. Його стан поліпшується. Все наново сягає за тим хлібом. Хворий приходить до сил. З дня на день слідне очевидне його подужчання. Франко вертається здоровий домів. Хліб з рідного дому, з батьківщини прогнав недугу й смерть.

Хліб з батьківщини! З батьківського дому! Ти знаєш його, це небесний хліб, що його дав тобі Божий Син, хліб з неба! Приходи й споживай його! Споживай часто, навіть щодень! Будеш здоровий, будеш сильний до вічного життя!

Жінка в Св. Письмі

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ВСЕ, що премудрий Бог створив, має якусь ціль, що згадана річ має виповнити. Отак сонце має освічувати й огрівати землю. Місяць має освічувати землю в ночі. Дерева мають постачати людям овочі, квіти мають прикрашувати землю, тощо.

Що краща і шляхетніша річ, то кращу ціль вона має до виповнення. Що ж у світі є краще ніж людина? Ніщо! Св. Письмо заявляє, що сотворений Богом світ був тільки гарний перед сотворенням першої людини: "І Бог побачив, що воно гарне!" (Бут. 1, 18). Коли ж з'явилася в нім людина, то світ став дуже гарний, бо людина своєю присутністю в світі значно піднесла його вартість і красу: "Бог побачив усе, що сотворив, і воно було дуже гарне" (Бут. 1, 31).

Бог же сотворив людину в двох відмінних статях, цебто чоловіка і жінку: "Сотворім людину на Наш образ і Нашу подобу!... І сотворив Бог людину на Свій образ, чоловіком і жінкою сотворив їх" (Бут. 1, 26-27).

З цього видно, що чоловік і жінка мають відмінні завдання в житті, бо інакше Бог не був би творив людини в двох відмінних статях. Їхні ж чинності, хоч вони відмінні, не сміють противорічити, але навзаєм доповняти себе.

Створивши першого чоловіка Адама в раю, Бог зобачив, що Адамові чогось бракувало до повного щастя і досконалости, тому заявив: "Не добре чоловікові бути самому. Сотворю йому поміч, відповідну для нього!... І створив Господь Бог жінку і привів її до чоловіка" (Бут. 2, 18 і 22). Ця жінка була доповненням чоловіка, цебто своєрідним доповняльним дуплікатом-двійником. І саме тому Св. Павло пише в листі до християн у Коринті: "В Господі ні чоловік без жінки, ні жінка без чоловіка, бо так, як жінка від чоловіка, так само й чоловік через жінку, а все від Бога" (І Кор. 11, 11-12).

Святий Дух каже: "Живи собі весело з жінкою, що її любиш, усі дні життя своєї марноти, яку Господь дав тобі під сонцем!" (Проп. 9, 9). А премудрий Соломон дає таку раду всім чоловікам: "Втішайся дружиною своєї юности. Премила лань! Люба сарна; Нехай її чари упоюють тебе повсякчасно. У любощах її стало кохайся!" (Припов. 5, 18-19). Тут жінка порівняна до лані і сарни, що на Сході були символом жіночої краси і ласкавости.

З цього всього виходить, що жінка—це природне доповнення чоловіка, як чоловік є доповненням жінки. Хоч їхні ролі в житті відмінні, проте вони спільно мусять трудитися, щоб виповнення Божих замірів стало дійсністю.

Вплив жінки

Кожна розумна жінка буде мати і має колосальний вплив на мужчину, з яким проживає. Цей вплив може бути добрий або лихий, корисний або шкідливий. Це залежить від самої жінки, який вплив вона матиме в родині, громадянстві, церкві та в своїм краю.

На жаль вплив першої жінки в історії людства був фатально погубний так для самого прабатька людського роду, як для нас усіх, його нащадків. Сам Адам це заявив Богові в раю: "Жінка, що Ти дав мені, щоб була зо мною, дала мені з дерева, і я їв" (Бут. 3, 12). Вплив Єви був лихий.

Зате вплив Юдити був благородний і спасенний для обляжених мешканців Ветулії. Як Олоферн облягає Ветулію, жидівське місто, і перетяв водопроводи, то провідники обляженого міста вже були готові піддатися йому. Відважна і побожна Юдита скартала їх за брак довір'я до Бога, звеліла молитися і робити покуту, і потім сама удалася до ворожого табору та відтяла голову п'яному Олофернові. За те ввесь нарід сильно прославляв її, кажучи: "Ти слава Єрусалиму! Ти велика гордість Ізраїля! Ти велика честь нашого народу! Ти все те вчинила своєю рукою. Велике добро ти вчинила для Ізраїля, і це було приємне Богові. Будь благословенна Господом Вседержителем повік!' І ввесь нарід сказав "Нехай так буде!" " (Юд. 15, 9-10).

Заохочений прикладом Юдити нарід кинувся на застрашених ворогів і зовсім розбив їх військо, що облягало місто Ветулію.

Подібний вплив мала пророчиця Девора на жидівського полководця Варака. Як ханаанський вождь напав на жидів з військом і нищив край, жидівський полководець Варак боявся виступити до бою проти нього. Він удався до пророчиці Девори і заявив: "Якщо підеш зо мною (у похід проти Сісери, ханаанського полководця), то й я піду. Як же ж ти не підеш, то й я не піду!" (Суд. 4, 8). Девора згодилася піти в похід, щоб визволити від нападника свій нарід, і тоді Варак страшно розгромив військо Сісери.

Св. Письмо так само згадує про лихий вплив жінок, от хоча б про першу жінку Єву, що намовила Адама до гріха і так стягнула на людство страшні нещастя через первородний гріх. "За те, що ти послухав жінки", Бог сказав до грішного Адама в раю, "їв з дерева, з якого Я наказав тобі не їсти, проклята земля через тебе. В тяжкім труді житимеш з неї... В поті чола їстимеш свій хліб, поки не вернешся в землю, що з неї тебе взято. Бо ти порох і в порох обернешся!" (Бут. 3, 17, 19).

Ахав став царем Ізраїля й оженився з поганкою Єзавелею. Вона завела його до поганства. Він зачав під її впливом переслідувати Божих пророків, відбудував поганські святині і навіть за прикладом поган жертвував людські жертви поганському божкові Ваалові. Св. Письмо отак описує його царювання:

"Ахав чинив зло перед Господом гірше ніж усі його попередники. Не досить було йому того, що ходив у гріхах Єровоама, ні! Він узяв собі за жінку Єзавель, дочку сидонського царя, і зачав служити Ваалові і поклонятися йому... Додав ще й багато інших учинків, таких, що довів Господа Бога Ізраїля до гніву більше від усіх ізраїльських царів, що були перед ним" (І Ц. 16, 30-33).

За те Бог покарав його смертю. Він був тяжко ранений у бою з сирійцями, і помер від ран (І Цар. 22, 37). Сама ж Єзавель не уникнула кари, бо цар Єгу по смерті Ахава звелів скинути її з дому. Падаючи, вона поламала собі кості, і пси з'їли її (2 Ц. 9, 36).

Мавши такий великий вплив на мужчин, жінки повинні використовувати його для добра людства. Вони ж це вчинять, якщо наслідуватимуть ту євангельську жінку, про яку згадує Євангелист Лука. Христос проповідав людям Свою науку. Нарід так був захопився Його наукою та Спасителем, що одна жінка з-поміж народу голосно закликала:

"Щасливе лоно, що носило Тебе, і груди, що кормили Тебе!" (Лк. 11, 27).

Вдячність жінок для Христа

Перед народженням Спасителя жінка займала дуже підрядне становище в світі. Для поган жінка було це сотворіння, що не мало душі. Так думали навіть культурні греки і римляни. Для жидів жінка була сотворінням, що мало послуговувати мужчині, але не могло навіть мріяти, щоб рівнятися мужчині.

Фарисеї, жидівські провідники, мали молитву подяки Богові за те, що Бог давав їм. Ця молитва виявляє, що жиди думали про жінку та як ставилися до неї. Ось вона:

"Будь благословенний..., що не створив мене поганином..., слугою... або жінкою...".

Отак дохристиянський світ поступав з жінками. Аж Христос зрівняв їх з мужчинами бодай у всіх істотних правах, що належаться як Божій дитині. Він виявив світові, що жінка— це така сама людська особа як мужчина. Вона має безсмертну душу, свобідну волю, право до вічного щастя і відповідальність за своє життя на землі та вічну долю по смерті.

Зрівняння жінки з чоловіком не подобалося фарисеям. Що більше? Навіть деякі з Христових учнів не годні були цього зрозуміти, бо Св. Матвій подає, що вони протестували проти того, бо зрівняння жінок з чоловіками кривдило мужчин.

Одного дня фарисеї приступили до Ісуса і спиталися Його, чи чоловік може розводитися з жінкою й женитися з другою. Христос заявив, що в подружжі чоловік і жінка мають ті самі права й обов'язки. Подружжя зобов'язує обидвох їх проживати разом аж до смерти. Отак Спаситель осудив розвід і поновне подружжя: "Хто відпускає свою жінку й женеться з іншою, той допускається перелюбу. І хто оженеться з розвідкою, той так само допускається перелюбу".

"Учні кажуть до Нього: Коли так справа мається з чоловіком і жінкою (цебто коли чоловік не годен покидати жінки і женитися з другою), то ліпше взагалі не женитися!". (Мт. 19, 9-10).

Християнські жінки, навіть ті, що жили в часах, коли Спаситель проповідав людям Свою Євангелію, відчули, що Божий Син любив їх і дбав про них, тому щиро любили Його і завжди любитимуть. Він же народився від Жінки, цебто одну з них вибрав Собі за Матір, чим прославив повік усіх жінок. Св. Павло каже в листі до християн у Галатах:

"Як сповнився час (зазначений Богом на втілення Божого Слова), Бог послав Свого Сина, що народився від Жінки..., щоб ми прийняли усиновлення" цебто щоб всі люди могли стати Божими дітьми (Гал. 4, 4-5). Отож це Бог Отець дав світові Спасителя або Бога через жінку.

Христос любив жінок і боронив їх перед ворогами, бо знав людські слабості та немочі. Як горді фарисеї привели до Нього спійману на перелюбі жінку та домагалися, щоб звелів побити її камінням на смерть, то Христос відказав їм: "Хто з вас без гріха, нехай перший кидає камінням на неї!" (Ів. 8, 7). Коли ж фарисеї не хотіли покинути нещасної, то Христос виявив їхні гріхи й так застидав їх, що вони покинули бідну жінку і перестали домагатися її смерти. Тоді Спаситель без найменшого докору відпустив її додому, кажучи:

"Жінко, де ж ті, що обвинувачували тебе? Ніхто не осудив тебе?". "Ніхто, Господи!" відповіла вона. Тоді Ісус промовив до неї: "То й Я не осуджую тебе. Йди собі, але більше не гріши!" (Ів. 8, 10-11).

Христос був Спасителем для людського роду, цебто для всіх людей, так для мужчин як жінок. Перша ж жінка, що скористала з Його відкуплення, була Його пресвята Мати, Марія, яку Він захоронив від первородно-

го гріха.

Прийшовши в світ, Христос намагався так само навертати й еднати з Богом мужчин як жінок. Як бідна **самар'янська жінка** стрінула Його біля криниці, то Він дуже делікатно і психологічно звернув їй увагу на її грішний стан: "Піди і заклич свого чоловіка!" А вона відказала: "В мене нема чоловіка!" Він тоді сказав до неї: "Ти добре сказала, як заявила: 'В мене нема чоловіка!' Ти вже мала п'ятьох чоловіків, а той, що тепер живеш з ним, це не чоловік тобі!" (Ів. 4, 16-18).

Самар'янка застидалася. Христос використав її добру волю, вияснив їй значення правдивої релігії і вона так захопилася Спасителем, що привела до Нього всіх мешканців Сихему.

"Жінка покинула свій глечик, побігла до міста і сказала людям: 'Ходіть но і подивіться на Чоловіка, що сказав мені все, що я робила. Може Він часом Христос?' І вони вийшли з міста і подалися до Нього" (Ів. 4, 28). Згодом ця грішна жінка стала великою святою пустинницею і під час переслідування померла за Христа як мученця. Наша Церква почитає її як Св. Фотину.

Христос часто вживав порівнянь з життя жінок, щоб вияснити народові Своє навчання. І так перед відходом до Свого Отця, Христос зауважив, що Його Апостоли були сильно засмучені, бо внедовзі мав покинути їх. Він отак потішив їх: "Ваша журба обернеться в радість. Жінка журиться, як родить дитину, бо вибила її година. Коли ж породить дитинку, то не пам'ятає про болі через радість, що людина народилася на світ.

"Так само й ви сьогодні повні журби. Я ж знову зобачу вас, і ваше серце зрадіє, і ніхто вже більше не відбере від вас ваших радощів!" (Ів. 16, 21-22).

Іншим разом Спаситель бажав ободрити бідних грішників і заохотити їх до повороту до Бога та покаяння за гріхи. І тут знову послужився прикладом жінки, що шукає за загубленою драхмою. Драхма—це грецька монета, що рівнялася вартості 35ц.

"Котра ж жінка, мавши десять драхм і згубивши одну з них, не засвітить світла, не буде замітати своєї хати і не шукатиме старанно за нею, поки не знайде? А знайшовши, скличе своїх приятельок і сусідок і скаже їм: 'Радійте зо мною, бо я знайшла драхму, що була згубила'.

"Отак, кажу вам, буває радість між Божими анголами над одним грішником, що кається" (Лк. 15, 8-10).

Христос співчував жінкам

Спаситель входив до міста Наїм. Саме тоді несли на цвинтар померлого одинака бідної вдови. Вона йшла і гірко плакала. Спаситель зворушився на вид цієї засмученої жінки і промовив до неї: "Не плач!" Потім звелів носильникам стати і воскресив померлого сина і "віддав його матері його" (Лк. 7, 11-14).

Раз Христос зайшов у поганську околицю Тиру і Сидону. Там одна жінка припала Йому до ніг і зачала благати, щоб змилосердився над нею, бо злий дух був увійшов в її дочку та страшно мучив її. Вона так описала своє горе: "Демон сильно мучить мою дочку!" (Мт. 15, 22). Христос змилосердився над її горем і уздоровив бідну дитину.

Жінки в своїм горю зверталися до Спасителя і ніколи не завелися. Св. Лука оповідає, що одна жінка, хвора на кровотечу, все майно була витратила на лікарів, але ніхто не годен був помогти їй. Зайшла вона з-заду і непомітно доторкнулася до Спасителя, що проходив дорогою, "і її кровотеча відразу спинилася" (Лк. 8, 44).

За довір'я, вірність і любов, що жінки виявляли Спасителеві Він їм щиро віддячився зараз по Своїм воскресенні, бо представниця євангельських жінок, цебто грішниця Магдалина, була першою людиною, що мала щастя зобачити воскреслого Спасителя в Оливнім Городі. Він з'явився їй під видом садівника, тому зразу Магдалина не пізнала Його. Як же вимовив її ім'я: "Маріє", то вона відразу пізнала Його, кинулася Йому до ніг і закликала "Учителю!" (Ів. 20, 16).

Відплата жінок за Христову любов

Відчувши, що Спаситель щиро любив їх і дбав про їхне спасіння, жінки ходили за Ним, послуговували Йому і ставали Його ученицями. Св. Матвій згадує, як жінки обслуговували Спасителя (Мат. 26, 10) і як ішли за Ним на пустиню, де Він чудесно розмножив хліб і рибу, щоб не голодували, як вертатимуться додому (Мт. 14, 21). Св. Лука зазначує, що тільки жінки співчували Христові, як кати вели Його на розп'яття: "Плакали за Ним і голосили" (Лк. 23, 27). Св. Марко подає, що хоч майже всі апостоли опустили Христа в годині горя, то жінки залишилися Йому вірні та не покинули Його на хресті (Мар. 15, 40).

Жінки не опустили Христа і по Його смерті. Це вони при помочі Св. Івана, Никодима і Йосипа з Аримателї зняли Його мертве Тіло з хреста, намастили олійками і поховали в новім гробі (Лк. 23, 55-56).

Це були жінки, що перші почули від ангола, що Христос воскрес, як прийшли помазувати Тіло Спасителя: "Його тут нема. Він воскрес!" (Лк. 24, 6). І це були жінки, що сповістили застрашених апостолів, що Христос воскрес із мертвих (Лк. 24, 10), але на жаль перелякані апостоли "не повірили їм" (Лк. 24, 11).

* * *

Якщо ж сьогоднішні жінки подобаються Спасителеві так, як подобалися Йому ті, що в житті послуговували Йому, то вони мусять прикрашувати себе не "золотом чи перлами або дорогими шатами, але добрими ділами (цебто чеснотами), як це годиться жінкам, що визнають благочестя" (І Тим. 2, 9-10).

Жінки будуть такими, як наслідуватимуть свій небесний модель, Божу Матір, що є прикрасою і славою всіх жінок, бо вона "благословенна між жінками" (Лк. 1, 28).

Тоді вони наповняться духом Марії, що є духом Христа, якщо за прикладом перших християнських жінок пробуватимуть у постійнім товаристві Божої Матері: "Всі вони пильно й однодушно пробували на молитві разом з жінками і Марією, Матір'ю Ісуса" (Дії: 1, 14).

Церква в Модернім Світі

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

3-тя ГЛАВА
СОЦІЯЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЖИТТЯ

ТРЕТЯ глава Конституції про Церкву в Модернім Світі обговорює економічні системи, осуджуючи так комунізм, як непоміркований капіталізм, бо одна і друга система противиться добру людства (Ч. 63-72). Кожна економічна система повинна бути до послуг людей, а не тільки деяких вибранців долі, цебто капіталістів, які збагачуючись працею інших, використовуючи їх, чи для диктатури держави, що захоплює в свої руки всі засоби продукції, щоб отак панувати над громадянами і контролювати їх діяння. Ось тому Соборові Отці кажуть:

"В соціяльно-економічній ділянці треба шанувати і попирати гідність і звання цілої людини разом з добробутом громадянства, бо людина—це джерело, осередок і ціль соціяльно-економічного життя" (Ч. 63).

Матеріяльні добра існують для добра і прожитку цілого людства, а не тільки для деяких одиниць. Як Бог сотворив першу людську пару, то промовив до Адама й Єви:

"Наповняйте землю і підпорядковуйте собі її. Пануйте над морською рибою, над піднебесним птаством і над усяким звіром!" (Буття: 1, 28).

Соборові Отці використали соціяльні енцикліки останніх Папів, в яких вони обговорювали соціяльні системи і домагалися справедливого розподілу матеріяльних дібр; особливо є тут багато матеріялу з енцикліки "Мати і Вчителька", що її видав покійний Папа Іван XXIII.

Не зважаючи на подивугідний поступ науки і техніки, все таки в світі існує така аномалія як голод, від якого страждає добра половина модерного людства. Одні люди вмирають з голоду, а інші вбивають себе обжирством! Це надужиття можна і треба усунути, каже Конституція:

"Проживаємо в часах, що в них розвій економічного життя міг би зменшити соціяльні нерівності, якщо б розумно і по-людськи він проходив.

"На жаль, він дуже часто тільки збільшає нерівності. В деяких місцевостях він спричиняє занепад соціяльного стану слабших і погорду для вбогих" (Ч. 63).

Консервативна преса деяких країн, в яких панує соціяльна несправедливість, от хоча б в Італії, виявила менше одушевлення для цієї Конституції ніж комуністична преса. Багатії згаданих країн не подобали собі того, що Церква намагається завести в світі соціяльну справедливість, щоб усі люди жили по-людськи без біди і нужди. Зате Конституція зробила добре враження на деяких комуністів, бо вони зобачили, що Христова Церква не лучиться з капіталістами, щоб гнобити слабих, непросвічених і немічних. Читаючи цю Конституцію, вороги Церкви не годні дальше твердити, що Церква—це приятель багатих і ворог убогих.

Оцей соборовий документ вибиває комуністам зброю з рук гейби вони одинокі були за соціяльною справедливістю, при помочі якої мріють збудувати для людей **рай на землі.** Оця Конституція подає деякі засади, що повинні керувати економічним життям і діяльністю народів.

Людина є осередком економії

Вбога частина людства має право сподіватися, що поступ техніки і науки поліпшить її долю. На жаль воно не завжди так буває, і тому винні деякі люди, що мають засоби і можність зарадити лихові, але не роблять цього. Заявивши, що "людина—це джерело, осередок і ціль соціяльно-економічного життя", Соборові Отці кажуть:

"Коли колосальній частині людства досіль бракує конечних до життя речей, то навіть у культурних країнах деякі люди проживають в люксусах і марнують багатства. В згаданих місцевостях люксус і нужда разом існують.

"Коли нечисленні одиниці мають величезну свободу вибору, то багато людей водночас не має змоги розвивати власної ініціятиви й відповідальности, і тому вони часто животіють і працюють в умовинах негідних людини".

Подібна нерівність в розподілі матеріяльних дібр між людьми—це дійсна аномалія, що її не повинно бути в світі, де проживають Божі діти. Соборові Отці заявляють, що тут мусить зайти зміна, щоб усунути соціяльну несправедливість:

"Потрібні численні реформи в соціяльно-економічній ділянці, як теж конечна тут зміна ментальности і наставлення всіх. Ось тому Церква впродовж століть і в світлі Христової Євангелії випрацювала засади справедливости і рівности для одиниць і соціяльного життя і для міжнародного життя, яких слушність вимагає". Особливо в модерних часах Церква ще ширше опрацювала їх.

"Цей священний Собор бажає скріпити ці засади згідно з обставинами часів і поставити провідні вказівки, які головно заторкують потреби економічного розвою".

1) Економічний розвій

Економісти світу вперше в історії людства сподіються, що модерна людина завдяки колосальному поступові науки і техніки годна усунути зо світу голод, нужду, хвороби і анальфабетизм, хоч не можна заперечи-

ти, що прірва між багатими і бідними в деяких країнах замість зменшатися постійно збільшується через несправедливий соціяльний лад.

Не зважаючи на цей сумний факт, народи повинні намагатися всіма чесними засобами продукувати стільки матеріяльних дібр, скільки люди потребують до гідного життя.

Соборові Отці кажуть:

"Краще ніж досіль поступ у продукції рільничих і індустріяльних дібр і послугах слушно зміряє до того, щоб зростаюче людство мало засоби і очікування людства ставали дійсністю.

"Ось тому треба плекати технічний поступ разом з духом ініціятиви. Треба пильно творити і поширяти підприйняття, застосовувати методи продукції, підпираючи зусилля всіх тих, що займаються продукцією, цебто слід підпирати все, що сприяє цьому розвоєві" (Ч. 64).

Бог створив землю і віддав її людям, щоб вони управляли її та видобували з неї засоби до життя: "Будьте плідні і множіться і наповняйте землю і підпорядковуйте її собі!" (Буття: 1, 28).

Бог не буде робити чуда, щоб постачати людям засоби до прожитку, коли вони самі годні запевнити собі їх. І саме на те Бог дав людям розум і фізичні та духовні сили. Проте яка ж ціль продукції? Соборові Отці відповідають:

"Саме помноження продуктів не сміє бути головним завданням продукування. Не сміє ним бути теж зиск чи панування. Ні, головним завданням продукції має бути послуга людині, і то цілій людині, цебто треба брати до уваги її матеріяльні потреби, умові, моральні і духовні вимоги, та релігійне життя" (Ч. 64).

Соборові Отці розуміють під людиною всіх людей, не зважаючи на їх расу чи культуру, бо додають:

"Коли кажемо 'людина', то розуміємо під цим усіх людей, яка б не була їх раса чи з якогонебудь краю вони походили б.

"Сама ж продукційна діяльність повинна йти по лінії власних метод і законів, але в рямцях моралі, щоб так здійснено Божий плян для людства" (Ч. 64).

Контрольована продукція

Земські добра існують для добра і користи всіх людей. Ось тому Конституція про Церкву в Модернім Світі каже:

"Економічний розвій має залишатися під контролею людства. Його не слід залишати самому розсудкові нечисленних людей чи груп, чи політичним спільнотам, особливо могутнім народам.

"Навпаки, треба, щоб якнайбільше число людей мало діяльну участь у керуванні цим розвоєм" (Ч. 65).

В ділянці продукції матеріяльних дібр слід уникати дві скрайності, цебто необмежений лібералізм і тиранський комунізм. Необмежений лібералізм дає повну волю могутнім, щоб вони могли так поступати, як їм хочеться, не числячись із потребами людства, якому продуценти повинні служити. Комунізм же відбирає людям охоту до праці, бо позбавляє їх приватної власности, що для

звичайних людей є сильною понукою до труду і самопосвяти. Соборові Отці додають, що продукція не повинна "бути справою самого державного уряду" (Ч. 65).

Загальне добро країни і цілого людства повинно керувати продукцією матеріяльних дібр, бо ці добра призначені для людей. Ось тому слід затримувати належну рівновагу в продукції. Це можна вчинити тоді, як вона регулюється поодинокими людьми, групами і державними чинниками.

Геть з паразитами

Бог створив людину і поставив її на землі, щоб вона трудилася і своїм трудом запевнювала собі й іншим прожиток. "Хто не хоче працювати, той нехай не їсть", каже Св. Павло (2 Сол. 3, 10).

Конституція каже:

"Громадяни повинні пам'ятати, що вони мають право й обов'язок, що мають бути признані цивільною владою, згідно зо своїми здібностями причинятися до дійсного поступу громади своєї" (Ч. 65).

Не вільно закопувати Богом даних талантів. Їх треба використовувати для слави Божої, власного добра і добробуту ближніх, йнакше Бог буде так ганити лінюхів, як зганив лінивого слугу в Євангелії (Матей: 25, 30).

Економічні нерівності

В світі будуть завжди вбогі і багаті, бо не всі люди однаково здібні, здорові і щасливі в житті. Христос заявив: "Будете завжди мати бідних між собою" (Іван: 12, 8).

Не зважаючи на те, провідники народів і держав повинні намагатися, щоб ці різниці не були такі, щоб через те терпіли люди, що мають менші здібності. Розподіл матеріяльних дібр повинен бути такий, щоб кожна людина могла жити по-людськи та не терпіла від браку матеріяльних засобів, що конечні до гідного життя. Конституція про Церкву в Модернім світі каже:

"Якщо бажаємо встановити справедливість і безсторонність, то слід доложити всіх зусиль, щоб якнайскоріше усунути величезні економічні нерівности, що сьогодні існують. Це слід робити, не нарушуючи прав осіб чи природних характеристик кожної країни" (Ч. 66).

Соборові Отці осуджують поведінку деяких багачів в різних частинах світу, от хоча б в Полудневій Америці чи Індіях, які складають свої капітали в різних европейських банках, замість використовувати їх для розвою власних країн.

Фармері

Фармері безпосередньо працюють над продукцією продуктів, потрібних до щоденного життя. Громадяни повинні бути їм вдячні за те, що постачають їм поживу. На жаль у численних країнах фармері мають різні клопоти. Соборова Конституція каже:

"Треба помагати селянам продукувати і продавати те, що вони продукують..., щоб вони мали відповідні доходи. Йнакше, як це часто буває, вони залишатимуться громадянами нищої кляси" (Ч. 66).

Хворі і старі

Держава і громадянство по-

винні цікавитися тими громадянами, що через хворобу чи старший вік не годні належно подбати про власний прожиток. Цього вимагають справедливість і братня любов. Христос каже:

"Я був голодний і ви дали Мені їсти... Я був хворий і ви відвідали Мене" (Матей: 25, 35-6).

Божий Син, ставшись Чоловіком, злучив усіх людей в одну Божу Родину, якої Він є Головою. Хто кривдить члени тіла, той зневажає Голову. Ось тому Конституція каже:

"Треба забезпечити прожиток і людську гідність особливо тим, що через хворобу чи старший вік знаходяться в труднім положенні" (Ч. 66).

2) Засади, що керують соціяльно-економічним життям

Бог сотворив землю з усіма її добрами і віддав її людям, щоб вони займалися нею, видобуваючи з неї все, що потрібне їм до щоденного прожитку. В початках людства кожна людина давала собі раду, як могла. Згодом людство почало лучитися в громади і держави. Треба було впорядковувати працю людей так, щоб вона виходила на користь цілого громадянства. Це особливо конечне в сьогоднішніх часах, коли людство цілого світу стає щораз більше одною великою всесвітньою родиною.

Сама земля зароджує багато плодів для прожитку людей, але не всі. Решту потрібних речей до життя люди самі мусять запевняти собі власною працею. Ось тому Соборова Конституція про Церкву в Модернім Світі займається цією важливою справою людської праці і подає вказівки, щоб ця праця належно і корисно відбувалася.

Праця і відпочинок

Людина не годна невпинно трудитися, бо праця вичерпує сили. Ці сили слід відновляти розумним відпочинком. Соборова Конституція каже:

"Людська праця, яка займається продукцією і виміною дібр чи виконуванням економічних послуг, є вища ніж інші чинники економічного життя.

"Праця безпосередньо походить від людини, чи вона сама працює чи їй платять за працю. Отак деяк особа позначує речі власною печаттю і підневолює їх своїй волі. Звичайно працею чоловік піддержує себе і свою родину. Він теж лучиться з іншими людьми і послуговує ім. Водночас він виконує діла братньої любови і стає партнером, працюючи над тим, щоб довести Боже творення до досконалости.

"Ми твердимо, що, жертвуючи свою працю Богові, людина стає товаришем у самім відкупительнім ділі Христа, Який зодягнув працю небувалою гідністю, як у Назареті працював власними руками" (Ч. 67).

Ліниві народи, які не хотять працювати, будуть завжди бідними. Лінива людина не годна так само подобатися Богові. Святий Дух каже до лінюха:

"Іди, ледащо, до мурашки і приглянься до її звичаїв!... Докіль лежатимеш, лінивче, коли ти встанеш зо свого сну?... Не довго будеш спати й не довго будеш куняти... і злидні немов волоцюга прийдуть до тебе" (Приповідки: 6, 6-11).

Бог наділив людей різними здатностями, і за вживання чи невживання кожна людина здасть Богові рахунок у годині смерти. Це правда, що в житті треба покладатися на Божу поміч і опіку. Це правда, що Спаситель заявив: "Не турбуйтеся тим, що будемо їсти чи пити... Отець ваш Небесний знає, що все те потрібне вам" (Матей: 6, 31-32). Бог напевно поможе людям, але тільки тоді, як вони зроблять все те, що годні, щоб запевнити собі належний прожиток, бо Він не буде чинити чуда, коли люди своєю працею годні дати собі раду в житті. Конституція про Церкву в Модернім Світі каже:

"З цих роздумувань виходить, що кожна людина зобов'язана вірно працювати і що вона має право до праці... Громадянство ж... повинно помагати громадянам знаходити відповідне зайняття" (Ч. 67).

Заплата за працю

Соборові Отці подають засаду, як треба дивитися на належну винагороду за працю. "Заплата за працю має бути така, щоб людина мала засоби плекати своє матеріяльне, соціяльне, культурне і духовне життя, і то не тільки особисте, але й тих, що залежать від неї. І заплата ця має годитися з продуктивністю кожного робітника, з умовинами фабрики і з загальним добром" (Ч. 67).

Соборові Отці домагаються, щоб властителі фабрик, керманичі і робітники "діяльно співучаствували в заряді і доходах згідно з тим, як це буде точно окреслене" (Ч. 68).

Робітничі стоваришення

Конституція заявляє, що робітники мають право основувати робітничі стоваришення. "Ці стоваришення мають представляти їх і причинятися до правильного організування економічного життя" (Ч. 68).

Бувши партнерами продукції, робітники будуть почуватися "товаришами в цілім економічнім розвою і в осяганні загального добробуту згідно з власними здібностями" (Ч. 68).

Непорозуміння

Непорозуміння між працедавцями і робітниками—це природна річ. Проте "коли соціяльно-економічні диспути повстануть, то слід доложити зусиль, щоб дійти до мирного полагодження" (Ч. 68) при помочі дискусій між партіями.

Страйки

"Навіть сьогодні страйк може стати конечним як останній засіб, щоб захищати права робітників і задовольняти їх слушні домагання. Проте якнайскоріше треба намагатися розпочинати переговори і дискусії про поєднання", каже Конституція (Ч. 68).

Земські добра для всіх

Бог сотворив земські добра для всіх людей, бо всі люди є Його духовними дітьми: "Чи не один у всіх нас Батько? Чи не один Бог сотворив нас?" (Малахія: 2, 10).

Конституція каже:

"Бог сотворив землю і все, що є на ній, для вжитку кожного людського сотворіння і народу.

"Кожен має право посідати стільки земських дібр, що потрібні для нього і його родини" (Ч. 69).

Хто має більше матеріяльних дібр, той зобов'язаний ділитися ними з тими, що не мають їх. "Люди зобов'язані помагати

бідним і мають це чинити не тільки зо зайвих дібр. Коли хтось знайдеться в крайній потребі, то він має право брати те, що конечне йому, з багатств інших" (Ч. 69).

Соціяльні послуги

Соборові Отці кажуть:

"Треба поширяти родинні і соціяльні послуги, особливо ті, що сприяють культурі і вихованню" (Ч. 69). Проте вони водночас перестерігають, щоб не попирати лінюхів, які не хочуть "трудитися або відкидають уряди і не хочуть служити іншим" (Ч. 69).

Соборові Отці кажуть, що християнам слід помагати **нерозвиненим народам**, навчаючи їх давати собі раду в житті (Ч. 70).

Приватна власність

Конституція признає потребу приватної власности, як запоруку автономії людини та заохоту до праці (Ч. 71). Проте публічна влада має право вивласнювати приватну власність для "загального добра після належної винагороди" (Ч. 71), от хоча б як іде про великі приватні власности, де робітники трудяться за "платню чи доходи, що є негідними людини" (Ч. 71).

Тут потрібні реформи, кажуть Соборові Отці, щоб поліпшувати умовини праці, забезпечення і постачати заохоту до труду.

"Треба давати невистачально управлювані посілості тим, що можуть вчинити їх плідними" (Ч. 71).

1) Чи набожність до Божої Матері конечна до спасіння?

Ні, набожність до Божої Матері і до Святих не є конечна до спасіння, але вона дуже корисна, тому Церква заохочує вірних любити, почитати Божу Матір і молитися до неї в усіх дочасних, духовних і матеріяльних потребах.

Конституція про Церкву проголошена Отцями другого ватиканського Собору має цілу восьму главу, присвячену Божій Матері та її ролі в житті Церкви і душ. Ось цитата з цього соборового документу:

"Ось тому... вітаємо її як Модель Церкви і знаменитий приклад віри і любови. Навчена Святим Духом католицька Церква шанує її з синівською любов'ю і набожністю як найлюбішу Матір" (Ч. 53).

Божа Мати цікавилася і дальше в небі цікавиться долею Церкви і всіх її членів, за яких невпинно молиться. Її молитви—це молитви Матері Божого Сина, тому вони мають більшу вартість і силу в Божих очах аніж молитви всіх Святих і Анголів, бо вони Божі сотворіння, а Марія є заразом Матір'ю Божого Сина, Спасителя світу.

2) Чи прийде колись повне поєднання між людьми і народами?

Віримо, що прийде, бо Бог—це Батько всіх людей і народів світу. Він має певні заміри і пляни, які проводить у життя, хоч ми в своїй короткозорості часто не добачуємо їх. Який же батько бажав би, щоб його діти вічно проживали в незгоді?

Поступ віри і науки щораз більше доконує того, що сповидна противорічність, на яку колись деякі науковці покликалися, щоб доказувати недоречність релігії, щораз більше занижає. З цього зроджується синтеза між вірою і релігією. Правдива наука не виключає існування Бога, і віра не противиться поступові науки, бо в Божім світі панує одність між природним і надприродним ладом, тому там нема і не може бути дійсної противорічности, хоч ми не завжди бачимо гармонійність між ними. Бог не може Собі противорічити, тому не може бути щось праздиве в релігії, а фальшиве в науці, і навпаки.

Поєднання буде доконане релігією, бо тільки одна релігія зможе витворити в людях і народах почуття, що вони діти одного спільного Батька, Небесного Отця.

Прийде такий час, коли в світі буде синтеза всіх культур, бо світ змагає до культурної, економічної, політичної і релігійної одности, як пише вчений отець де Шарден. Тоді християнство не буде мішатися до керування цивілізацією і громадськими устроями народів, але стане євангельським дріжджам для всіх цивілізацій і устроїв, щоб вони опиралися на засадах Євангелії. І саме про таке проникання світу євангельськими засадами за посередництвом мирян говорить Декрет про Апостольство Мирян, що його видав другий ватиканський Собор, в якім читаємо:

"Хоч Христове діло відкуплення істотно звернене до спасіння людей, то воно все таки включає в собі так само віднову цілого дочасного ладу. Ось тому місія Церкви полягає не тільки в тім, щоб вона подавала людям новинку спасіння і Христової ласки, але й щоб Христовим духом проникала і здосконалювала дочасний порядок.

"В виповненні цієї місії Церкви миряни виконують апостольство в Церкві і світі, так у духовнім, як дочаснім ладі" (Ч. 5).

Папа Павло VI заявив: "Правдива наука відняла таємний і священний характер з'явищам природи і причинилася до очищення віри з різних додатків, пересудів і комплексів страху і непевности".

Не зважаючи на поступ науки і техніки, в якій безвірки сподівалися знайти розв'язку на всі проблеми, що турбують людство, багато вчених сьогоднішніх часів звертається за світлом до Святої Євангелії. Отак зростає лучність і співдіяння між науковим і релігійними світами.

Вже навіть сьогодні видно змагання світу до одности, от хоча б коли візьмемо до уваги поміч іншим народам, виміну комунікаційних засобів, знання, техніки, спроби мирно полагоджувати конфлікти між народами, тощо.

Мирне з'єднання всіх народів в одну людську родину може ще забрати тисячі років, але воно прийде, бо світ завдяки розвоєві наук, техніки і взаємного пізнання між народами через радіо, телевізори, тощо, дійде до переконання, що треба народам разом жити на цій земській кулі або разом загибати. Ми певні, що людство схоче жити, тому вибере єдність, яка характеризує кожну добру родину.

3) Святий Матей подає, що диявол узяв Христа, поставив Його на вершку

святині і звелів кинутися на землю, але Христос відказався це вчинити (Матей: 4, 5-7). Чому диявол це вчинив?

Диявол підозрівав, що Христос був Месією. Знав, що Спаситель був надзвичайним чоловіком, але не знав, чи він був Богом і обіцяним Месією. Ось тому він намовляв Христа драматично з'явитися народові, правдоподібно під час якогось великого свята, як в Єрусалимі було багато народу з усіх сторін Палестини. Жиди сподівалися, що Месія нагло і несподівано з'явиться між ними, зійшовши з хмар.

Якщо б Христос був це вчинив, то диявол був би довідався, що Христос—це обіцяний Месія і Спаситель світу. Христос відказався від намови, бо Він ніколи не домагався від Небесного Отця, щоб Отець робив чуда для Його особистого прославлення.

4) Чи вселенський Собор міг би означити, як довго єпископи і Папи можуть займати свої уряди?

Вселенський Собор за згодою Папи міг би означити час, до якого єпископи мали б займати єпископський уряд і потім зректися його. Про це вже була мова на останнім вселенськім Соборі (1962-65).

Чи вселенський Собор за згодою Папи міг би означити реченець, як довго Папа має виконувати свій уряд і потім уступати з нього, то про цю справу богослови не згідні. Одні твердять, що Церква могла б видати такий закон, інші кажуть, що Церква не має права видавати подібних законів, бо по виборі Папа є незалежний від чисто церковних законів. Папа годен зректися свого уряду, але нема в світі такої сили людської, що могла б наказувати йому це чинити.

5) Яка користь з коротких стрілистих молитовок, от хоча б, коли кажемо: "Боже, люблю Тебе... Ісусе, поможи мені...?"

Ці короткі молитовки, немов дрова вогонь, підтримують в дусі свідомість про Бога, помагають добре заховуватися і вияваляють Богові нашу любов, тому вони подобаються Йому.

6) Я читав, що Святі мали різні видіння. Яка ціль цих видінь? Чому Бог дає їх Святим?

Ціль видінь є різна. Одні видіння мають помагати цим упривілейованим душам поступати в християнській досконалості та щораз краще любити Бога і ближнього. Інші видіння мають пророчий характер, цебто в цих видіннях Бог велить цим душам передати іншим якесь доручення, навчати їх, упоминати і заохочувати до покути. Ці пророчі видіння так само можуть заповідати якусь майбутню подію, що Її Бог бажає виявити людям, щоб підготовити їх до неї, от хоча б коли пророки в Старім Завіті заповідали народження Христа й так підготовляли вибраний нарід до прийняття Месії.

І так видіння Св. Гемми Гальгані заторкували Її особисту досконалість і повчали її, як вона мала служити Богові в своїм надзвичайнім житті. Зате видіння Св. Маргарети Алякок мали пророчий характер, бо вимагали від людей, щоб вони почитали Пресвяте Серце Ісуса, надолужували Христові за зневаги, що Його Серце зазнавало від невдячних християн і так відвертали Божий гнів від грішників.

7) Що таке святі тайни?

Святі тайни—це встановлені Христом надприродні засоби, що подають освятну й інші ласки тим, що гідно приймають їх. Тайни—це найкраща запорука любови, що Спаситель лишив Своїй Церкві. Багато людей не здає собі з цього справи, що між тайнами і Церквою існує дуже тісна злука.

Христос лишив ці тайни для Церкви і вона має роздавати їх своїм духовним дітям. Отак Церква, роздаючи ці тайни людям, роздає їм небесні духовні скарби.

Проте роля Церкви в роздаванні святих тайн іде дальше, бо Церква не є тільки релігійною, добродійною інституцією, що має обслуговувати потреби

повірених собі душ, подібно як всоціялізована держава служить своїм громадянам при помочі різних асекурацій і допомог.

Церква—це зорганізована Христом громада Божих дітей. Божий Син, ставши чоловіком, стався членом людського роду і людської родини, що обнимає цілий людський рід (Євреї: 2, 11). Отак він підніс всіх людей, Своїх земських братів і сестер, до надприродного ладу, бо вчинив їх Божими дітьми, а до цього привілею не має права жадне, навіть ангольське сотворіння. Через воплочення і смерть на хресті Спаситель посвятив цілий людський рід Небесному Отцеві. Отак Він створив всесвітню Родину Божих дітей, що обнимає цілий людський рід. Ця Божа Родина покликана до вічного спасіння і щастя в небі, якщо її члени приймуть Божий дар відкуплення.

Церква—це не тільки інституція спасіння, але живий Христос, що проживає в ній і доконує спасіння людей, продовжаючи те, що Він зачав на землі, як жив з людьми. Отак у Христі проявилося і дальше проявляється тріомфальне милосердя Небесного Отця, що через Сина спасає людей, не зважаючи на їх гріхи і людські немочі, бо втілення Божого Сина навіки віддало людей під покров Божого Сина. Христос відкупив грішників, втотожнюючи себе з ними.

Людина ж спасається, як приймає ласки відкуплення. Ці ж ласки звичайно дістаються до душ через святі тайни. Церква роздає ці тайни людям і так допомагає їм дійти до неба. Отож святі тайни—це власність Церкви, які Христос полишив їй для спасіння людей. Бувши її власністю, тільки вона має дійсне право роздавати їх, бо Спаситель вчинив її спадкоємницею всіх заслуг, які виєднав для людства Своїм воплоченням, смертю і воскресенням.

КРОВОТОЧИВА

Жінка заторкнула Твого хітона, Пане,
і вмить подужала вона;
жінка заторкнула Твого хотіння, Пане,
що сталося б, як би заторкнув я?

Я, що за мій щоденний харч,
—о, як священним бути б мав!—
Тебе беру, проте гріху
і райських не прагну подач.

Гвідо Гезелле
(Переклав Б. Курилас, ЧНІ.)

ЖІНКИ АЛЬКОГОЛІЧКИ

В Америці є около 5,000,000, а в Канаді около 300,000 алькоголіків. Правдоподібно половина з них—це жінки. Ці жінки алькоголічки криються зо своїм алькоголізмом, тому лікарі не годні помогти їм вилікуватися з хвороби і лихої звички.

Лікарі деколи самі пізнають жінок алькоголічок, от хоча б тому, що їм руки трясуться, вони так само більше курять аніж чоловіки, мають легкі напухлини на долонях і звичайно бувають бліді на обличчі та худі, тому що вони недоживлювані і виглядають на анемічок.

Жінки так вміють критися, що вони потраплять скривати свій алькоголізм десять або 15 літ навіть перед своїми чоловіками.

ЛЮДСЬКИЙ МОЗОК

Людський мозок—це подивугідна машина, що складається з 12 більйонів клітин. При помочі цих клітин мозок функціонує, пересівае інформації та впорядковує їх, як зовнішні змисли, от хоча б очі чи вуха перешлють їх до мозку. Вчені мало розуміють подивугідне діяння нашого мозку.

Пам'яті о. Франца Боского, ЧНІ.

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

В понеділок 20 березня 1967 року прийшла з Бельгії телеграма, що о. Франц Боский, ЧНІ., помер. Два дні потім летунська пошта принесла листа з Антверпену. В ньому о. С. Бацле, ЧНІ., пише:

"Наш добрий о. Франц Боский упокоївся в Бозі в суботу вечером, 18 березня, о год. пів до дев'ятої. Вже при своїм приїзді до Антверпену, при кінці грудня, він був зовсім вичерпаний, тяжко було йому говорити. Зараз лікарі регулярно екзаменували його. Його фізичний стан, особливо серце, було дуже слабе і вже перед тим, заки приїхав до Антверпену, мусів мати серцеву атаку, і все оставала велика небезпека, що знову повториться.

"Мимо того о. Франц все показувався веселий і бадьорий. Він мав одне тільки бажання: як можливо найскоріше повернутись до своєї місії. Він безнастанно назначував собі новий реченець свого повороту до Йорктону, на початку він говорив про січень, пізніше про лютий, березень і т.д. Він мав свій поворотний тикет, і, палко бажаючи, вичікував на позволення лікаря, щоб міг відлетіти до Йорктону.

"Однак чоловік плянує, а Бог заряджує.

"Він сповнив свою задачу і наші українські співбрати знають ліпше, ніж ми, що наш добрий о. Франц виконав і здіслав для Христового царства в Україні, в Канаді та в Австралії.

"Він був святий, примірний

Бл. п. о. Франц Боский, ЧНІ.

монах. Він з засади, категорично відмовляв собі всякого виїмку. Кожного ранку був у каплиці разом з іншими членами дому, і довший час приготовлявся до своєї Служби Божої, а його благодарення було також довге. Він відправляв Службу Божу аж до останнього дня перед своєю смертю. Він був скромний, без претенсії, не вибагливий монах, все задоволений, коротко кажучи святий редемпторист, так, як св. Альфонс бажав, щоб ми всі були.

"Його конання не було довге. Попередньої ночі, перед смертю, він мусів мати новий удар серця, він не міг встати. Однак ніхто не думав, що його кінець так близько. Прийшов лікар і

він бачив, що це вже кінець. По полудні наш о. ректор уділив йому св. Тайни для хворих; його брат, Преосвященний Альфонс, був при тім. Його два другі брати (також священики) прийшли дещо пізніше. Наймолодший брат, місіонер, о. Гіяцинт є в Конго.

"О. Франц умер спокійно без сліду конання. Його похорон буде в середу (22 березня).

"Вічная йому пам'ять".

Бл. п. о. Боский протягом 48 років трудився для українців. Тому конечне є ближче запізнати наших читачів з його життям, його працею і з його особою.

Франц Боский уродився дня 3 жовтня 1892 р. в Антверпені, Бельгії. Гімназіяльні студії скінчив у дієцезальній малій семінарії в Гохстратені. До новіціяту отців Редемптористів вступив у вересні 1911 р., і зложив вічні обіти 29 вересня 1912. По новіціяті розпочав богословські студії в Боплято. В 1914 р., з причини війни з Німеччиною й інвазії німецьких військ, продовжав богословські студії в Есхені. Єрейське рукоположення дістав 22 квітня 1917. Це був час тарячої війни й небезпечно було йти навіть до близької місцевости, щоб не наразитися на арештування німецькими військами. Щоб бути рукоположеним на священика Франц Боский мусів ніччю перекрадатися потайки через голяндську границю, щоб там у Голяндії дістати рукоположення з рук єпископа Бреди. Покінчивши в 1918 р. свої богословські студії, працював один рік у Брюсселі.

В тім часі, в Канаді, трудилися для українців перші бельгійські отці Редемптористи, як о. А. Деляре, о. Г. Бульс, і другі. Однак був великий брак священиків. На цілу Канаду, від моря до моря, було тоді ледве коло 30 священиків, (світського й монашого клиру разом). Щоб їм помогти, настоятелі отців Редемптористів назначують о. Фр. Боского, і в 1919 р. він приїжджає до Канади, щоб тут працювати для українців. Його перше поле праці було Комарно,—50 миль на північ від Вінніпегу, в Манітобі. Там була дуже велика українська округа з 20 нашими церквами, українського населення понад 20,000. В Комарні, де був монастир отців Редемптористів, о. Боский на саме Різдво Христове прийняв наш український обряд, і остався в нім аж до смерти.

В 1921 р. о. Боский приїжджає до Йорктону, щоб тут сповняти душпастирські обов'язки. По році їде до Айтуни, Саск. До Айтуни належало тоді 9 церков. О. Боский обслуговував шість, віддалених від Айтуни 8-18 миль. Всюди треба було доїжджати в зимі саночками, в літі візком. Тільки літом, коли було сухо, можна було їхати автомобілем. На кольонії священик їхав сам один і сам проводив конем. В тому часі вживано в зимі санок отвертих, без буди. Така їзда була, в часі великих морозів, великим умертвленням для священика, особливо, коли температура була 20-40 ступенів нижче зера (Фаренгайта) і треба було їхати напроти вітру. При тім часто не було сліду дороги.

Крім цього о. Франц був катехитом у школі Преп. Сестер Служ. ПНДМ., в Айтуні і кожного тижня давав катехизм у школах на фармах. В тім часі бого-

служба на кольоніях продовжалася в неділі й свята до пізної години по полудні. Люди з'їжджалися, щоб полагодити всі свої духовні потреби, отже недільна відправа обіймала не тільки Утреню, Співану Службу Божу, проповідь, катехизм для дітей, при тім сповіді, але часто хрестини, шлюби і другі священодійства так, що священик приходив до хати, де перебував, по 2-ій, 3-ій год. по полудні, часом пізніше, щоб покріпитися. У той час треба було перед Службою Божою постити від півночі.

В Айтуні трудився о. Боский 5 років. В 1927 р. в осені на заряджения своїх настоятелів він від'їхав до Бельгії, і в 1928 р. приїжджає до Західньої України (Галичини). З початку був у монастирі в Станиславові, і як місіонер давав дуже багато народніх місій і духовних вправ для священиків. В 1932 р. замешкує в монастирі в Тернополі. Там о. Боский дальше продовжав свою місіонерську діяльність. Місій у тому часі було в Галичині дуже багато в усіх трьох наших епархіях, так що місіонери майже цілий рік були на місіях.

В 1933 р. покликано о. Франца на учителя новиків до Голоска Великого. Коли в Голоску отворено Велику Семінарію для богословських студій, новіціят перенесено в 1937 р. до Збоїск. З-під проводу о. Боского, як учителя новиків, вийшов цілий ряд пізніших місіонерів, а також теперішній Впреосвященний митрополит Кир Максим Германюк, ЧНІ.

Крім обов'язків учителя новиків, о. Боский був сповідником у Богословській Академії у Львові, і кожного тижня ходив там сповідати наших богословів.

Осінню 1939 р. розпочинається друга світова війна. Комуністична армія приходить до Галичини, займає для себе монастирі в Збойсках і Голоску, частину монастиря у Львові займає НКВД, всіх Отців, братів і новиків з Голоска й Збойск проганяє. Монастир у Ковлі руйнують бомби. О. Боский мусить залишити Галичину й вертатися до Бельгії. Однак ненадовго, бо на просьбу канадійських отців вийжджає знову до Канади. Компанія Сі-Пі-Ар, що перевозила вже стільки наших отців з Европи до Канади, і тепер на своїм кораблі перевозить о. Боского. Дня 8 травня 1940 р. він причалює до берегів Ньюфавндленд, а згодом поїздом до Йорктону, де наш отець стає учителем новиків. Якраз сімох молодців вступає до новіціяту. Коли в 1941 р., в Йорктоні отвирається Велика Семінарія для богословів, о. Боский стає в 1943 р. професором канонічного права. При тих усіх обов'язках він їздить у неділі й свята на поблизькі кольонії, щоб там мати богослужения.

На домагання австралійської ерархії, щоб дістати священиків для українських поселенців, що численно прийжджали по другій світовій війні, о. Боский вийжджає до Австралії*, і дня 22 березня 1950 р. приїжджає до Сидней. Якраз це був Великдень, і наші поселенці мали щастя торжественно святкувати Христове Воскресення. О.

*) Див.: Ювілейна Книга О.О. Редемптористів, Йорктон 1956, стор. 211 і наст.

Боский обіймає душпастирство Н. С. Вейлс і Мейфілд, та відвідує табори, де були наші поселенці, а також Брізбейн і Камберу, віддалені від Сидней 100-200 миль. В Ньюкаслі і Гретi о. Боский організує парохії.

Однак ця велика праця підриває здоров'я нашого отця, і на зазив своїх настоятелів він вертається в 1955 р. знову до Канади, до Йорктону. Перед його від'їздом з Австралії, папський делегат Австралії, ВПреосв. Ромольо Карбоні висилає листа до о. Боского, де пише: "Священна Конгрегація для Східньої Церкви просить мене переказати Вам своє признання за ревність і постійність, з якими Ви, посеред різних трудноців, себе віддали для духовної обслуги вірних українців. Свящ. Конгр. має надію, що в короткому часі відзискаєте своє здоров'я, щоб знову могти служити св. справі, для якої Ви посвятили своє життя". Однак о. Боский вже не вертався до Австралії. Його чекала велика праця в Канаді.

В Йорктоні обслуговував кольонії, а від 1957 р. став знову учителем новиків. В 1958 р. новіціят перенесено до Медовейл, Онт. О. Боский в новиками їде з Йорктону до нового дому новіціяту. По році о. Коп'яківський заступив о. Боского в Медовейл, а о. Боский о. Коп'яківського в Айтуні. Тут наш Отець відновив свою працю з перед 25 літ. Коли о. Коп'яківський занедужав, 1961 р. о. Боский вертається знову до Медовейл, щоб бути знову учителем новиків, а також ігуменом монастиря. По трьох роках о. Боский вертається знову до Йорктону, де був приїхав перший раз в 1919 р.

Тут, мимо свого старшого віку й слабого здоров'я, дальше ревно трудиться то в йорктонській парохії та відвідує кольонії йорктонської округи. Коли був вдома, пильнує крім цього фірти й телефону; зайняття, що сповняє звичайно осібний брат. В 1962 р. о. Боский обходив золотий ювілей своїх монаших обітів.

Дня 20-го грудня 1966 р. їде до Бельгії, щоб побачитися зо своїм братом, епископом Альфонсом, з рішучою постановою за два тижні вернутися знову до Йорктону, до своєї улюбленої праці для українців в Канаді. Однак не вернувся, бо Христос покликав його до себе.

* * *

На хвилину пригляньмося особі бл. п. о. Франца Боского. Це був муж великих ідей, благородного серця, сталевої витривалости та повної посвяти.

Зарання чує Божий поклик, щоб віддатися на службу Богові. Йдучи за цим покликом, вступає до дієцезальної семінарії, а потім вибирає Чин О.О. Редемптористів, якого ціллю є трудитися для душ найбільше опущених. Ставши священиком, він чує, що в Канаді українці дуже мало мають священиків; вірні, жадні Божого слова, просять священиків, і він рішається посвятитися тій праці серед українців, лишає Бельгію, багату, зі старою культурою країну, лишає великі, добре уладжені монастирі, лишає працю в рідному краю, де обставини так сприятливі, все на місці, не треба далеко їхати, наражуватися на великі невигоди й труди, що зв'язані з апостольською пра-

цею в Канаді. Він все те лишає, а їде до Канади, до країни далекої, що доперва розбудовується, де піонери серед лісів і озер зачинають на безмежних досі диких пустерях ставити перші основи господарки, йде до людей, що мають іншу мову, інший обряд. Скільки треба було поконати різних труднощів! Він учиться української мови і українського обряду. Він віддається на службу Українській Католицькій Церкві, українському народові! І вповні віддається нашій церкві і народові! Він сердечно любив український нарід і бажав для нього розвитку не тільки релігійного, але національного. Він практично зрозумів, що хто хоче по-Божому працювати для якогось народу, мусить той нарід щиро полюбити, з ним переживати його хвилі радости й смутку. Звідси стане нам зрозумілим те, що, коли бл. п. о. Боский захворів, коли був в Антверпені, він мав тільки одне задушевне бажання: Чим скоріше вернутися до Йорктону, щоб дальше там трудитися для українського народу, віддати йому останні сили свого життя!

Наш співбрат з Антверпену коротко й гарно з'ясував характер бл. п. о. Боского. Однак ліпше знали його отці, з якими він довгі літа жив і вірні, для яких працював.

Хто був о. Франц Боский?

Бл. п. о. Франц був ревним місіонером, святим священиком-монахом. Всі свої священичі й монаші обов'язки сповняв совісно й радо. Чи то їхати на далеку кольонію, чи давати місії, сповідати, катехизувати, проповідати, чи їхати до хворого, чи яке інше зайняття, зв'язане з душпастирством, все те сповняв охоче, ніколи не вимовлявся змученням, але до кожної праці скоро брався з погідним лицем. Все бадьорий. Жив для других, за себе забував. Чувся щасливим, коли міг іншим послужити.

У наших монастирях є замало братів-помічників. О. Франц радо сам спішив, щоб помогти братам чи то в кухні, чи в іншій роботі. Коли був у Медовейл учителем новиків і ігуменом, він сам приготовляв трапезу до обіду, вечері, щоб новики мали вільний час на свої вправи й зайняття. Він ішов вірно за прикладом Христа, що сказав: "Хто з-поміж вас хоче бути великим, хай буде вам слугою, і хто з-між вас хоче бути першим, нехай буде рабом усіх. Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя за багатьох" (Марко 10, 43-45).

Він чувся щасливим, коли міг другим помогти. Коли хто потребував якої помочі, він знав, що як попросить о. Боского, напевно дістане її. А все те сповняв так простенько, вважаючи своїм обов'язком другим служити, і то так радо, що другий зовсім того не відчував, що йому хтось помагає. Для себе був зовсім невибагливий, вдоволявся убогим одінням, звичайною поживою, для себе не терпів жадних виїмків.

Звідки бралася в нього така сила, витривалість, така практична любов других, такий дух жертви і самовідречення, а при тім така погода духа, такий християнський оптимізм? Це був муж молитви! Не тільки все набожно брав участь у всіх спільних монастирських вправах побожности, але ввесь свій час посвячував або молитві або стисло священичим і монашим обов'язкам. Він добре розумів і після того поступав, що успіх кожної священичої праці, чи то ходить про власне освячення, чи апостольство, душпастирство, залежить від Божої ласки, а Божу ласку можна дістати через молитву й жертву. Коли хто його шукав, знав, де його знайти. Він був або в своїй кімнаті, приготовляючи проповіді, чи читаючи богословські книжки, або з братьми, помагаючи в їх роботі, або ходячи по коридорі, чи в городі, проказуючи вервицю, а ще частіше в каплиці перед Найсв. Тайнами сам проказуючи часослов. Він жив надприродним життям. Це був дійсно духовний отець, святий муж!

Св. Апостол Павло навчає, що Господь "настановив одних апостолами,... інших пастирями і вчителями, для вдосконалення святих на діло служби, на будування Христового Тіла, аж поки ми всі не дійдемо... до звершеного мужа, до міри повного зросту повноти Христа" (Ефесян 4, 11-13). Бл. п. о. Франц Боский у своїм житті був вірний цим словам св. Павла і коли дійшов "до звершеного мужа, до міри повноти Христа" міри, якої Христос від нього бажав, Христос покликав його до себе.

Вічна йому пам'ять!

Шофер: "Скільки буде коштувати направа мого автомобіля?"
Механік: "А що йому бракує?"
Шофер: "Не знаю!"
Механік: "П'ятдесят долярів!"

Не знаємо, чи десь у всесвіті існують інші сотворіння подібні до людей. Проте вони можуть існувати і бути такими досконалими, що так перевищають земських людей, як люди перевищають медузу.

МОЇ МІСІЇ В ФРАНЦІЇ

(Продовження з стор. 32)

так розкинені, як деінде. Крім цього в Альзації і Льотарингії, де живуть наші люди, так католики як протестанти практикують свою релігію, і це благодійно впливає на наших людей. В деяких інших округах Франції є страшна релігійна байдужість між французами, і це теж відомно впливає на українців і їх релігійні практики.

Під час цих місій ми відвідали 42 родини, і 5 хворих, і відправили 25 Служб Божих. Я виголосив 31 проповідей, що звичайно тривали около 45 мінут. 162 особи приступили до сповіді. Святих Причастей було ще більше.

28-XII ми переїжджали через одне містечко. З одного боку Франція, а з другого Німеччина. Я поступив на пів години до Німеччини.

На 30-XII, 1966 попрощався з о. деканом і його сотрудником і від'їхав на місії до Парижу.

Мої місії в Франції

(Округа Страсбург—14-30, XII, 1966)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ПЕРЕД від'їздом до Страсбургу на місії, що тривали від 14-30-XII, 1966 я удався до Парей ле Моніяль, щоб відправити Божественну Літургію на гробі Святої Марії Маргарети Алякок. Ця Свята Візитка знана в усім католицькім світі з того, що їй з'явився Христос, об'явив їй Своє любляче Серце і звелів по всім світі поширювати набожність до Свого Божественного Серця.

Парей ле Моніяль——це невелике містечко, що має 15,000 населення. Воно є недалеко Діжону, де я мав останню місію в душпастирстві о. М. Василика.

Набожність до Пресвятого Серця була завжди в Христовій Церкві. В нашім обряді вона знана як набожність до зараненого Христового боку.

Об'явлення Христового Серця

Свята Маргарета Алякок була шляхтянкою. Від дитинства мріяла про те, щоб стати черницею, і навіть була склала обіт Богові на службу. Як же підросла, то це бажання змалілo, бо запізналася в молодим шляхтичем і сильно полюбила його. Серед вагання, чи ставати черницею чи виходити заміж, з'явився їй Христос і докорив невірністю за ламання обіту. З болем серця Свята покинула рідний дім, востанне вбралася в найгарнішу одіж, намалювалася і так вступила до монастиря в Парей ле Моніяль. Вчинила ж це, щоб востанне задовольнити свою пустоту.

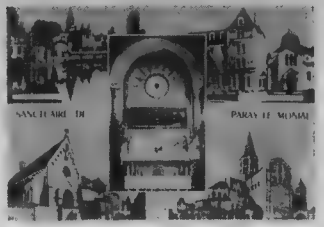

Черниці не хотіли вірити, щоб така пустотлива панянка, могла бути доброю черницею. Проте Свята негайно скинула з себе дорогу одежу і рішилася бути досконалою Божою слугою, що й виконала.

27 грудня 1673 р. вона молилася перед Святими Тайнами. Предивна Божа присутність обгорнула її. Спаситель "містично пригорнув її до Свого Серця". Свята відчула, що Христос особливіше був при ній. І саме тоді Він **"об'явив їй чуда Своєї любови і невимовні тайни Свого Серця, які дотіль тримав закриті".**

Ось що Він промовив до неї:

"Моє Божеське Серце так сильно любить людей, що Воно дальше не годне держати полум'я гарячої любови. Ось тому хоче поширити її при твоїй помочі, щоб збагачувати людей Своїми дорогоцінними скарбами...

"Я вибрав тебе, щоб виповнити Свій важкий замір".

Маргарета уродилася 22 липня, 1647 р. В четвертім році життя склала обіт чистоти, хоч не розуміла значення свого обіту. В 8-ім році життя стратила батька, і це був для неї великий і тяжкий життєвий хрест. Потім 4 роки не могла ходити, бо була гейби спаралїжована. Божа Мати вилічила її з хвороби.

Маргарета була веселої вдачі, любила хворих і бідних і помагала їм. Вона вступила до монастиря Візиток 20 червня 1671 р.

В монастирі вона мала багато об'явлень Пресвятого Серця. Найважніше сталося в червні 1675 р., коли Христос показав їй Своє любляче Серце, як вона молилася перед Святими Тайнами, і промовив до неї:

"Ось те Серце, що так сильно полюбило людей, що нічого не пожалувало для них. Воно вичерпало Себе, щоб доказати їм Свою любов. Що ж за те дістаю від них? Нічого, хіба невдячність, якою більшість людей відплачується Мені!"

Засмучений Спаситель домагався, щоб встановлено свято в честь Його Серця і щоб кожної першої п'ятниці місяця люди приймали Святе Причастя як надолуження за зневаги Христової любови.

Різні епархії зачали святкувати свято Христового Серця. Папа Пій IX в 1856 р. розтягнув це свято на цілу католицьку Церкву. Папа Лев XIII присвятив цілий світ Христовому Серцю в червні 1889 р. Наші єпископи в Західній Україні присвятили наш нарід і Церкву цьому Божественному Серцю в 1909 р.

Свята Марія Маргарета Алякок була канонізована 13-V-1920 р. В Парижі є церква-базиліка, присвячена цьому Божому Серцю. Вона зветься Монтмартр. В ній відбувається безперервна адорація, щоб прославляти Боже Серце Ісуса, дякувати Йому та надолужувати за зневаги, що їх зазнає від невдячних людей.

Відвідини Парей ле Моніяль

Впреп. о. М. Василик і я відвідали церкву Візиток у Парей ле Моніяль 13 грудня 1966 р. В маленькій церковці Візиток є бічна каплиця і в цій каплиці спочивають мощі Святої Маргарети Алякок. Зложені вони в урні і поховані під престолом у бічній каплиці. Над престолом є ікона Серця, що виложена з мозаїки. Серце оточене променями і терням. Тлінні мощі Святої зложені в статуї. Свята держить у руках золоту рожу. Вона зодягнена в рясу Візиток.

Урна з мощами поставлена над престолом. Під урною видніється напис: "Я хочу, щоб ти стала Моїм знаряддям, щоб притягати серця до Моєї любови". На престолі зліва є ще другий напис: "Не бійся! Я затріюмфую, не зважаючи на Моїх ворогів". Справа ж ще є третій напис: "Якщо будеш вірити, то зобачиш могутність Мого Серця".

Над головним же престолом у церкві є модерна ікона Христового Серця, зроблена з прегарної мозаїки.

Місії

1) **Сошо** (14-16-XII-66)

Я прибув залізницею до Сошо, бо тут мала відбутися перша місія в душпастирстві Впреп. о. декана Павла Котута. Тут стрінув мене Всеч. о. Ми-

хайло Длубак, сотрудник декана, і вже на другий день зранку ми зачали відвідувати наші родини, запрошуючи їх на місії. Сошо—це містечко, віддалене яких 160 км. від Страсбургу.

Місійки відбулися там у трьох осередках. Один з них—це українська робітнича заля. Люди гарно прийшли на місійні науки і приступили до святих тайн, хоч могло їх бути куди більше, особливо як іде про святу сповідь і Святе Причастя.

Відвідуючи наших людей у Сошо я мав нагоду удатися до святині Роншамп, що її знимку поміщено при англійській статті в "Голосі Спасителя". Це дивна святиня. Вона вся збудована з цементу. Збудовано ж її з добровільних пожертв відвідувачів. Має вона дивний і оригінальний вид, тому притягає відвідувачів з різних країн. В Сошо я відвідав 30 наших родин.

Переїжджаючи з одного містечка до другого, я завважив, що в Франції є дуже добрі дороговкази. Їх можна всюди зобачити, чого нема в американських і канадійських містах.

Місійки відбувалися в різних латинських церквах і каплицях. Майже всюди престоли звернені до людей. В деяких церквах залишено старі престоли так, як вони досіль були, але зате покладено нові престоли, що звернені до людей, бо майже всюди священики бувають звернені лицем до людей, як правлять богослуження. І ми так само часто правили нашу Літургію, звернені до людей, бо так вимагають нові престоли. Це не справляло нам ніяких поважних трудностей ані великих змін у відправі Літургії.

Я завважив, що Святі Тайни різно зберігаються в латинських французьких церквах. В одних церквах вони залишені на головнім престолі. В інших покладено їх у своєрідну коробку при бічній стіні в святилищі. В ще інших вони вложені в коробку на нових престолах, що звернені до людей, але так, щоб коробка не заслоновала священика від людей.

2) **Мілюза** (17-20-XII, 1966)

Мілюза—це місто, віддалене на 10 км. від Страсбургу. Місійки в окрузі Мілюзи відбулися в чотирьох осередках, що віддалені одні від других на яких 10 чи більше кілометрів. Ми вживали латинських церков і каплиць для місійних наук і Божественних Літургій, бо власних нема.

Під час цих місій о. Длубак і я відвідали кілька наших родин. По відправах наші родини запрошували нас до себе на обід чи вечеру і щедро гостили нас всякими Божими дарами. Майже кожна родина наставала, щоб ми дещо перекусили в них, і часто було не легко відмовитися, бо інакше були б образилися.

Поїздка до Базилеї

На 19-XII після відправи в Мілюзі о. Когут удався автомобілем до Швайцарії до Базилеї. Вона віддалена яких 35 км. від Мілюзи. Я поїхав з ним, бо Базилея цікава для мене тим, що там був Собор.

Базилея—це місто, що має 184,000. Воно є зараз за французькою границею. Ми відвідали базилейську катедру, що в ній був Собор. Ця катедра була посвячена в 1185 р. В ній є прегарна передня фасада в готицькім стилю, в якім ця катедра побудована.

В 1529 р. протестантські реформатори забрали катедру і перемінили їх в протестантську святиню, якою вона залишилася досьогодня. Ці реформатори розбили прегарну статую Божої Матері і викинули головний престіл зо святилища.

3) **Кольмар** (20-5-XII, 1966)

Місто Кольмар віддалене від Страсбургу на 70 км. Місійки відбулися в чотирьох осередках, себто в самім місті Кольмар і інших місцевостях довкола Кольмару. В містечку Горбурзі місія зачалася в год. 7:30 ввечорі. Люди домагалися співаної Служби Божої. Я заявив їм: "Якщо буде співана Служба Божа, то місія протягнеться до дев'ятої години", бо я звичайно проповідав 40 мінут або й довше. На це люди, які дуже гарно прийшли на місійну науку, відповіли: "Нехай триває навіть до десятої години!"

4) **Страсбург** (21-22-XII, 1966)

Дводенна місійка в Страсбурзі відбулася в латинській каплиці. Два дні падав дощ. Люди слабо приходили на науки, бо вони сильно порозкидані по великім місті і довколишніх містечках. Зате на саме Різдво було багато людей на відправі.

В Страсбурзі я відвідав величаву латинську катедру. В ній є прегарні високі вітражі й астрономічний годинник. Ця катедра дуже висока. Я ще ніде не бачив такої високої катедри, як у Страсбурзі.

Астрономічний годинник дуже великий. Він показує рух зорей. На жаль будівничий цього годинника розгнівався на деяких людей і щось попсував у нім, тому він не йде так, як з початку ішов. Ніхто не знає, що властиво він зіпсував у нім.

В Альзації, в якій знаходиться Страсбург, люди звуть себе альзатцями. Їх мова — це німецький діялект, перемішаний з французькими словами. Старші люди почуваються німцями, а молоді французами, бо всі школи є ведені в французькій мові. Я спитався одного старшого чоловіка, ким хотів би він бути: французом чи німцем. На це він відказав: "Моя бабка сім разів зміняла своє громадянство, а я чотири рази. Воно маловажне, чи будемо належати до Німеччини чи Франції. До кого б ми не належали, то все будемо на останнім місці".

Один представник французької телевізії сказав мені, що в 1914 р. німці були заборонили альзатцям розмовляти по-французьки, бо від 1871-1918 р. ця країна належала до Німеччини. Нацистські німці, зайнявши Альзацію, заборонили так само розмовляти по-французьки, ба й уживати французькі слова в альзатськім діялекті. За вживання подібних слів, яких повно в цім діялекті, було можна легко опинитися в концентраційнім таборі!

5) **Маквіллер** (23-25-XII, 1966)

Маквіллер—це маленьке сільце між Альзацією і Льотарингією. Воно начисляє яких 400 мешканців. Тут о. П. Когут оснував українську оселю для молоді. Триденна місійка відбулася в домашній каплиці, що має гарний іконостас. В Маквіллер нема наших людей. Місійка відбулася для нашої молоді, що приїхала сюди на різд'вяні 10-денні вакації. Я мав три проповіді для 45 хлопців і дівчат,

що тут провели різдв'яні вакації. Крім цього промовці давали молоді різні виклади про наші справи.

Хоч ці хлопці і дівчата народилися в Франції, то не всі вони французи, бо французький уряд не легко вділяє громадянства. Хто хоче бути французьким громадянином, той мусить не мало вчинити заходів. У старшім віці він уперед мусить відбути військову 18-місячну службу.

На 24-XII ввечорі була свята вечеря для молоді, Сестер, священиків і гостей. Сестри і пані помічниці приготували нашу традиційну вечеру. Під час вечері молодь дуже багато колядувала. Опівночі я мав для всіх співану Службу Божу.

На 25-XII я мав дві проповіді, одну в Кольмар, а другу в Страсбурзі. По обіді вернувся до Маквіллер, де ввечорі мав годину питань і відповідей із молоддю. Молодь поставила ці питання на письмі в українській і французькій мові. Ці питання були дуже цікаві. Дискусія і відповіді забрали більше ніж півтора години. Ось ці питання:

1) Чому Ісус Христос каже любити ворогів? Чи це гріх не любити ворогів?

2) Чому одні священики кажуть, що щось є гріхом, а другі ні?

3) Як треба зберігати чистоту між хлопцями і дівчатами, як вони стрічаються?

4) Яка є різниця між християнином і джентельменом?

5) Як Бог, що є любов'ю, годен карати людей вічним пеклом?

6) Чи Юда мусів зрадити Христа, чи він добровільно це вчинив?

7) Як треба собі уявляти небо і пекло?

8) Чому Церква забороняє людям читати деякі книжки?

9) Чи людство духовно поступило вперед і розвинулося від появи Христа?

10) Чи католицька Церква осуджує 'бітників'?

11) Як Церква намагається зарадити бракові священиків?

12) Чи атеїзм—це релігія?

На 29-XII до Маквіллеру прибули представники французької телевізії. Було їх около 8. По обіді вони фотографували наші обряди, от хоча б свячення йорданської води і церемоній нашої Літургії, яку ввечорі відправив сам о. декан. Молодь співала Літургію. Ці представники пробули тут яких 10 годин, і це було на кошт французького уряду, бо тут уряд вдержує телевізорську індустрію. Отак наша Літургія, свята вечеря й інші обряди будуть передані з Парижу для цілої Франції.

6) Інші місії

Крім повищих місій, ми мали ще місійні відправи і проповіді в оцих осередках довкола Маквіллер: Сарребург (26, XII), Моранж (24 і 26, XII), Креанж (23 і 26, XII), і в трьох довколишніх осередках біля Форбах (27-XII). Я звичайно мав проповіді в двох осередках, а на 26-XII аж у трьох, тому був чимало змучений.

Загальний балянс

Тут люди краще приходили на місії, як в деяких інших округах, бо наші люди тут не

(Продовження на стор. 27)

MARIOLOGY FOR THE LAYMAN

by Thomas W. Brady, O.M.I.

ALREADY we have considered Our Blessed Lady in her unique role of Virgin Mother of God. Now we must see her as our own mother — the spiritual mother of all men. When we call Mary our mother, it is not a flight of fancy. We are not just being over pious, or sentimental. Neither are we merely paying her a beautiful compliment. We call her mother, because she is our mother in a very real sense. We do not, of course, mean that she gave us natural life. That, we owe to the mother who brought us into the world. But in close union with Jesus, Our Redeemer, Mary has given us the supernatural life of the soul. Another name for supernatural life is, sanctifying grace, and sanctifying grace is a very special share we have in the life of God Himself. When you were born into the little circle of your own family, you began to live a natural life, but at the moment of your baptism you were born again, this time into the great family of God. You began to live with a new life — supernatural life. In a very wonderful way you were admitted to a share in the life of God.

Now this new life was made possible for you by Jesus Christ in becoming man to suffer and to die for you. "I am come," He said, "that you may have life, and have it more abundantly." Christ by His passion and death, earned for you the right to become a child of God, to have the very life-blood of God flowing in the veins of your soul. Before His death, He instituted a means by which this life of God would be communicated to you. That means is the Sacrament of Baptism. The communication of life is associated with motherhood. When a woman gives life to a child, she becomes a mother, and has a strict right to that lovely title. Now the supernatural life of the soul is communicated to us indirectly and in a secondary way by Our Blessed Lady. Since we have received this life from her we have every right to call her, our mother. In union with Jesus, Our Divine Redeemer, she has really and truly communicated to us in the life of the soul: sanctifying grace.

When Mary consented to be the mother of Christ, she, quite freely and without any coersion whatever, consented to be the mother of God in His role as Redeemer. Not only that, but at the self same moment of the Incarnation, she consented in advance, both herself, and for her Son, to all the pains and suffering that the salvation of souls would involve. She united herself to Jesus, as only a mother could in a tremendous act of love for God and for souls. When she conceived Christ the Saviour in her chaste

womb, she conceived together with Him, the souls He had come to save, and who are united to Him as members of a body are united to a head. A mother gives life to the entire being, and not to the head only. According to the inspired writing of St. Paul, we are the body of Christ — the Mystical Body. Christ is the Head and we are the members, and the mother who gives life to the one gives life also to the other. Now, that mother is none other than the Virgin Mary of Nazareth.

Our Blessed Lady then is the spiritual mother of all mankind, because she is mother of Christ Our Saviour, to Whom we owe, immediately and directly, the supernatural life of the soul. Mary, in her role of universal mother, is clearly and intimately linked with Christ as Redeemer of the world. Christ could, of course, have saved us without any cooperation, because as God, His smallest action was immeasurable in value, and quite adequate to make up to God for the sins of all men, nevertheless, He was pleased to unite His Mother Mary's merits to His own merits, and thus make her really participate in the redemption of the human race. Our redemption began at the moment Christ became man in Mary's womb and it concluded with His death on the Cross. Everything in Christ that suffered, everything in Him that made reparation, everything about Him that served in the buying back of mankind, came from His Mother, Mary. That she would so cooperate with Christ on Calvary was foretold in the Garden of Eden when our redemption was prophesied. "I will place enmity between thee and the woman, between thy seed and her seed; she shall crush thy head, and thou shalt lie in wait for her heel." Here we see a perfect parallel between Eve and Mary. What one lost, the other restored. Through Eve came death, through Mary, eternal life. As Eve co-operated with Adam to drag us down, so, Mary co-operated with Christ to lift us up.

Mary fulfills her function of motherhood in our regard, for when she helped to redeem us, she really and truly contributed to our re-birth into the family of God, that we might live with a new and very superior kind of life—supernatural life, or sanctifying grace. One of the many beautiful titles by which she is frequently addressed is, "Mother of Divine Grace." And every day, in the "Hail, Holy Queen" we salute her as, our life; Hail! our LIFE, our sweetness, and our hope..." And again in that same prayer, we acknowledge that we are her children, "to thee do we cry, POOR BANISHED CHILDREN OF EVE..."

From her high place in heaven, Mary continues to look on us with a mother's love, and to have for us a mother's care. She is continually interceeding for us in the things we need, and distributing to us the graces we receive, that we may grow and persevere in the love of her Son, Jesus.

(Immaculate)

When you sneeze, four friends usually say: "God bless you". Do you know the reason for the custom? The reason was that in the past some people thought that when someone sneezes, he sneezes out his soul. Before the soul could get back into the soul-less body, the lurking devil was ready to enter the un-souled body. But if anyone said "God bless you", the devils got frightened and fled away.

Decree on the Apostolate of the Laity

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CHAPTER VI

TRAINING OF LAY APOSTLES

28) This is the last chapter of the decree on the Apostolate of the laity. It deals with the formation and training of lay apostles.

The training should begin in the family, be continued in high schools and colleges and in the apostolate itself.

It must be a manifold training, because the needs of the Church are various and many.

NECESSITY of TRAINING

The decree reads:

"The apostolate can attain its maximum effectiveness through a diversified and thorough formation.

"This is demanded not only by the continuous spiritual and doctrinal progress of the lay person himself, but also by the accomodation of his activity to circumstances varying according to the affairs, persons and duties involved."

A person must be well informed about the community and the affairs where he must display his activity. The missionaries of the West made a very serious mistake in the countries of Asia and Africa, because they lacked sense of adaptation to the mentality and the customs of the people among whom they preached the Gospel. This is the main reason of the scanty results of their missionary labors.

The training must be as complete as possible. The decree reads:

"In addition to spiritual formation, a solid doctrinal instruction in theology, ethics and philosophy, status and natural talents is required.

"The importance of general culture along with practical and technical formation should also be kept in mind", that the lay apostle may be able to understand those for whom he works.

"The laity should gradually learn how to view, judge and do all things in the light of faith as well as to develop and improve themselves along with others through doing, thereby entering into active service to the Church."

Thus a theoretical and practical training in the apostolate is indispensable, if it is to be highly fruitful, because in his work he will meet many problems which he must try to solve.

He must also know the problems of the temporal order in which people live. "As a living member and witness of the Church, he renders the Church present and active in the midst of temporal affairs."

Places for training

30) The training of the lay apostles should start with the children.

It must go along with their earliest education", the decree says.

"Adolescents and young persons should be initiated into the apostolate and imbued with its spirit. This formation must be perfected throughout their whole life in keeping with the demands of new responsibilities."

It is the obligation of the teachers and parents to give such training to their pupils, the decree says:

"It is evident that those who have the obligation to provide a Christian education also have the duty of providing formation for the apostolate."

Parents

"In the family, parents have the task of training their children from childhood on to recognize God's love for all men.

"By example especially, they should teach them little by little to be solicitious for the material and spiritual needs of their neighbor.

"The whole family in its common life should be a sort of apprenticeship for the apostolate."

Parish

Already in their childhood children should be "involved in the local community of the parish that they may acquire a consciousness of being living and active members of the People of God", the decree says. It also says that the priests should foster an apostolic spirit in their parishioners.

Schools

The school must continue this apostolic formation, started in the family. The decree states:

"Schools, colleges and other Catholic educational institutions also have the duty to develop a Catholic sense and apostolic activity in young persons.

"If young people lack this formation either because they do not attend these schools or because of any other reason, all the more should parents, pastors of souls and apostolic organizations try to do it", supplementing the lack of missionary zeal.

Teachers must be trained and able to "impart such education effectively."

Lay associations

Lay groups, dedicated to the apostolate, as well as other similar associations, "should carefully promote formation for the apostolate in keeping with their purpose and condition".

Such groups can provide such "harmonious formation for the apostolate through doctrinal, spiritual and practical training.

"Their members meet in small groups with their associates or friends, examine the methods and results of their apostolate activity, and compare their daily way of life with the Gospel", the decree states.

Modern world in which the Church of Christ is becoming more and more a small minority requires that every follower of Christ be and act as an apostle of the Gospel. The decree says:

"Everyone indeed should diligently prepare himself for the apostolate, this preparation being the more urgent in adulthood", because we must use the talents and abilities which we have been given by our loving Maker. We must share the blessings with our fellow men, and the greatest blessing is the holy faith in God, our Heavenly Father.

VARIOUS TYPES OF APOSTOLATE

31) Sooner or later every man must and will be put to the test. He must accept or reject Christ. One

thing no man can do: be at the same time for and against Christ. He must make his choice, and as apostles of our Lord we are obliged to help our fellow men to make the right choice, because our whole life and eternity depend on it.

An apostle of Christ must be able:

(a) "To engage in conversation with others, believers or unbelievers, in order to manifest Christ's message to all men".

The apostolate requires that the apostles of Christ know the tenets of materialism which is so widely spread in our days in order to refute them.

(b) To renew the temporal order, "the laity should be instructed in the true meaning and value of temporal things, both in themselves and their relation to all the aims of the human person.. They should be trained in the right use of things..., attantive always to the common good in line with the principles of the moral and social teaching of the Church."

(c) Christ gave us a new Commandment, that is, to love one another. Hence charity is the best proof that we have a Christian spirit. The decree reads:

"Since the works of charity and mercy express the most striking testimony of the Christian life, apostolic formation should lead also to the perfomance of these works so that the faithful may learn from childhood on to have compassion for their brethren and to be generous in helping those in need".

Charity is a good habit. It must be gradually and constantly cultivated.

Various aids

The lay apostles should get together as often as they can. The Council Fathers mention some of the means of getting together:

(32) "Study sessions, congresses, periods of recollection, spiritual exercises, frequent meetings, conferences, book, and periodicals directed toward the acquisition of a deeper knowledge of Sacred Scripture and Catholic doctrine, the nourishment of spiritual life, the discernment of world conditions, and the discovery of suitable methods."

Of course, all these aids take into consideration "the various types of the apostolate in the milieu where it is exercised".

The decree says that the lay apostles should be acquainted with psychology, sociology and other sciences which are necessary to their work.

Exhortation

The Council Fathers earnestly invite all the followers of Christ, both old and young and especially the young ones, to become the apostles of Christ. They say:

"Through this Holy Synod the Lord renews His invitation to all the laity to come closer to Him every day, recognizing that what is His is also their own (Phil. 2, 5) and to associate themselves with Him and His saving mission.

"Once again He sends them into every town and place where He will come (LK. 10, 1) so that they may show that they are co-workers in the various forms and modes of the one apostolate of the Church which must be constantly adapted to the new needs of our time.

"Ever productive as they should be in the work of the Lord, they know that their labor in Him is not in vain" (1 Cor. 15, 58).

When in the days of inflation a man says that he feels like a millionaire, he probably means that he is as sick as the latter is.

CHRIST AND THE PAGAN WOMAN

ST. Mark relates that when Christ went to the district of Tyre and Sidon, a woman, whose daughter was possessed by an unclean spirit, the devil, heard of Him, and came and threw herself down at His feet. "She implored Him to drive the demon out of her daughter." (Mark: 7, 26). Christ started to test her faith by saying: "It is not fair to take the children's bread and throw it to the dogs." Instead of being offended, the poor mother recognized that as a heathen she did not enjoy the same rights as the Israelites, the chosen people of God. Whereupon she replied to Christ: "You are right, Sir, but the dogs under the table eat of the crumbs of the children's bread". We see that the initial refusal to grant her petition "Lord, Son of David, my daughter is grievously vexed with the devil" did not shake her faith in His goodness.

She went on imploring His mercy and her petition was granted "For that remark." Our Lord said. "you may go home. The demon is driven out of your daughter." When she arrived home she found her little daughter lying on the bed and the demon driven out of her. (John: 7, 30).

Who was that courageous and loving mother. She was a heathen. The Jews called her a Greek because they referred to all Gentiles who spoke the Greek language and lived according to the Greek customs as "Greeks".

No doubt, this poor mother went to the idols and implored 'their help', but she was bitterly disillusioned. Her prayers and sacrifices had no effect. Then she heard that a Prophet rose among the Jewish people, and even came to the region where she lived. "Why not to go and ask Him?" she said to herself. "He has helped the others, why can't He help me?" And she went to implore His mercy. The illness of her beloved child was a sufficient reason to try.

Хананейка

Our Lord wished to test her faith and perseverence by refusing to hear her plea. The woman did not get discouraged. She went on with her petition. Her insistence annoyed the apostles who asked the Master to comply with her wish: "Let her go home contented. She cries so after us!" (Mat. 15, 23).

It was the first pagan that approached our Lord and asked Him for miraculous help. Was her faith real, or was it a request made as a last resort, a desperate plea, when everything else had failed? Probably both. It was a mixture, an expectation spurred by hope and faith.

By the initial delay to grant her petition our Lord purified her faith in Him, for "at last she came and, prostrating herself before Him, said: 'Master, help me!' " (Mat. 15, 25).

The Lord's remark comparing pagans to the dogs does not seem gratifying to our modern sensible ear, but the woman ignored its offensive tone. She was humble, and her humility moved the merciful Heart of Christ. He granted her request and at the same time commended her for her humility and intuitive instinct wherewith she came to know the mercy of God to all who recognize Him and turn to Him in their adversities.

"My good woman, "Christ said to her, "great is your faith! Your wish shall be granted." (Mat. 15, 28). And it was granted indeed, for "her daughter was cured that very moment." (Mat. 15, 28).

Thus the mother and probably her daughter found God and salvation through adversity. The poor woman would probably have never met Christ, if her daughter was well. For this reason God uses trials, sufferings and failures to bring us closer to Himself... Why, then, do we refuse to see God's finger in our pains and disillusionments?

The Ascension of Our Lord Jesus Christ

A very ancient feast in the liturgy of the Church is the annual commemoration of the Ascension of the Savior into heaven on the fortieth day after His glorious Resurrection.

"...And He ascended into heaven and sitteth at the right hand of the Father." (The Symbol of Faith)

The Gospels according to Mark and according to Luke give us an account of the event which is also narrated in the Acts of the Apostles: "...And when He (Jesus) had said these things, while they looked on, He was raised up; and a cloud received Him out of their sight." (1, 9)

From a study of the scriptural texts and from tradition it is thought that the Ascension took place from the Mount of Olives, from where the disciples returned to Jerusalem, to the upper room, waiting for the descent of the Holy Spirit promised by the Redeemer.

The Empress St. Helena had built a memorial over this sight which was to be destroyed and rebuilt many times in history. Today a mosque shelters the stone from which it is thought the Lord was elevated into heaven.

We are easily moved, in connection with the commemoration of the entry of Our Lord into heaven in His glorified humanity, to meditate upon the happiness which has been promised us, in accordance with the words of Jesus: "And if I shall go, and prepare a place for you, I will come again, and will take you to myself" (John 14, 3). Mention of the glorified nature of Christ is made in the Matins service of the Byzantine rite hymnology for the feast: "God who is from all eternity and without beginning, had made divine the human nature which He had assumed and mystically today raises it. The angels precede Him and indicate to the Apostles that He has gone into heaven with great glory."

Another hymn is even more explicit: "O Christ, Thou hast come down from heaven to earth, and being God, Thou hast elevated the race of Adam which lay humiliated in the prison of hell; through Thy ascension, Thou hast brought it back to the heights of heaven, and established it with Thee upon the throne of Thy Father..."

The ten days which followed the Ascension were spent in preparing for the coming of the Holy Spirit upon the Church. The Vespers of the feast tell of this expectation: "The Lord ascended into heaven in order to send to the world the Consoler."

The Vesper service of the very day of the Ascension (Thursday), has this beautiful hymn, with a quest for peace in the world. "By going to heaven, whence Thou hast descended, do not leave us orphans, O Lord; may Thy Spirit come, bringing peace to the world; show the works of Thy power to Thy children, Thou Who lovest mankind."

The condac of the feast sums up these thoughts: " O Christ, our God, having completed Thy mission for us and having united the things of this earth to those in heaven, Thou didst ascend in glory, in no way separating Thyself, but ever remaining, and saying to those who love Thee: I am with you and no one is against you."

(Uneira)

THE CUCKOO CALLS

(Translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

Plaintively the cuckoo called
In a verdant grove;
Bitterly a girl was weeping —
She had no one to love.

And the girl's young joyful years,
Like fair flowers fallen,
On the water, float away,
From this world are borne.

"Had I father, had I mother,
Had they wealth to give me,
Someone there would be to claim me,
Someone who would love me.

There is none; as an orphan
I shall die unwed,
Somewhere die in loneliness,
Underneath a fence". (1848)

MAN AND THE MACHINE

by Catherine Kaye

I quote an endpiece for the *New Yorker* of 15 September:

"Session D. Man-Machine Corporation," it begins. I don't know precisely what the session involved —either a debate or a question-and-answer programme. The paragraph lists the men acting as chairman and panel members, none of whose names I know, I am glad to say. Then it gets down to fundamentals. Better have your dictionary handy — these computer-types have a find command of English polysyllables.

"Bringing the human into on-line association with the computer, to interact in real time, is a trend motivated by several goals. Computerized systems, with real-time missions, often need to utilize some of the still-unique human capabilities, such as pattern recognition and judgement. Here the goal is to get best possible system performance, and the problem in the man-machine relationships is to try to couple the man in the best manner to this end. This goal has prompted most of the man-machine work to date.

"Another goal, still to be generally appreciated, and pursued, is that of extending the individual human's self-directed problem-solving capability by means of more intimate co-operation with the computer. This session is concerned, relative to both goals, with the current possibilities and problems of real-time, on-line, man-computer co-operation."

This programme of the Joint Computer Conference has brought into full play one of my still-unique human capabilities, that of utter confusion. I don't know what real-time and on-line mean and, if I had to read much more of that, I'd burst into tears—and there's another still-unique human capability.

It would seem, however, that human weakness are about the only things in which man replaces the machine. Men can be stupid, irrational, bad-tempered; the machine is free of these failings. It is intelligent (did you read about the machine that not only made its own repairs, but, to the astonishment of one and all, worked out a system of its own to by-pass a faulty piece of human workmanship in one of its parts?), it suffers from no emotional distractions; it doesn't have a family to keep, bills to pay, the future to plan for. How nice to be a machine!

How increasingly unfortunate to be a human being! I myself have had little to do with machines — a typewriter, yes, but I always felt superior to it. With every reason; it's been sitting for approximately six months with a piece of paper in the roller, and I haven't typed a single word. A monkey could do better.

I suppose you could class my electric stove as a thinking machine, in a way. I had to give the orders, after which it took over. It was an expensive stove, I mean range, with more things to go wrong than its non-automatic predecessors, so, naturally, everything did go wrong. Thermostats worked on occasions, rested whenever it was important that they should not. We

would leave the house having carefully turned it off; we would return to find the simmerstat glowing a cheerful red. This may well have been the first machine with inbuilt malevolence. I gave it up gratefully for a blueflame kerosene stove, which lights when I light it, goes out when I turn it off.

A car is a machine, but not a thinking one. You may have automatic gear change, but you must start and control the machine yourself. Man's relationship with his car is a very beautiful thing, and one to be cherished. It may be his last fling of superiority.

It had to come, of course. For some time now man has worked hard at making nature redundant. He doesn't need the horse, except for betting purposes and for pet's meat; he has not, to my knowledge, developed artificial eggs, but scientists have succeeded in producing milk from grass without the intervention of the cow. They are also able to produce protien of the same value as steak (I bet it doesn't taste as good).

Now it would seem that man himself is becoming redundant. Not entirely; men will still be needed to make and maintain the machines that make and maintain the machines that — oh, you can take it from there. But, as one still-unique capability is the capacity for adjustment, for the present man has to adapt himself to the machine.

I realize that this same argument was probably used when the Spinning Jenny first came into use. It was valid then, and it still is. True the machines which first put people out of work, later created work; but I would rather be a woman spinning wool at home with the soft hum of the wheel and the screams of the little ones fighting in my ears than one of a group working in a factory with nothing to hear but the sound of machinery, and with every minute of my working time relentlessly organized. And if that sounds as though I want to turn the clock back, I must hastily say that I don't. I'm happy in the century I was born in; but I can't help wondering what kind of world we are handing on to our children.

Many people are turning the clock back, and successfully. Spinning and weaving are once again cottage industries; but they are luxury industries, the province, not of the mother who worked at wheel or loom to clothe her family, but of the craftsman and the artist. In an age which has brought mass production to perfection, the imperfections of the hand-made article, whether it be pottery or a length of cloth, are a sign of distinction.

But the people who can find satisfaction in this return to the past are few. The majority must adapt themselves to the conditions of the world into which they were born. And it is not an easy world.

Its main problem is the negation of human dignity. The growth of cities has helped to rob man of his natural dignity, the bigger the city, the bigger the industries which support it, the less important the individual is. The greatest single problem of this age is the tragedy of loneliness, which is in itself a denial of the human person. The lonely man is important to God and to himself; but his importance to himself is inevitably diminished when he is of no importance to the people among whom he lives.

The increasing importance of the machine is a further diminution of his dignity. He must cooperate with the machine, not the machine with him; and this is only

to be expected, because whereas he costs perhaps twenty pounds a week, the cost of the machine runs into enormous figures, sometimes millions.

I don't want to be unduly pessimistic, but I can see man becoming more and more closely enslaved by the machine, with less scope for him outside its reach. The farmer milks his herd by machinery, ploughs and harvests by machinery; there are machines for picking as well as grading fruit. Even in the sphere of agriculture fewer and fewer men can do more and more work, so that the men without resources who would perhaps have liked to do farm work are forced into industry.

What is to be done with a world unfit for human beings to live in? Because it seems to me that that's the way it's heading. Fine for the people at the top, the new aristocracy of scientific intelligence and bussiness acumen; but with increasingly little to offer the ordinary man.

He will have more leisure, certainly, but too much leisure is no good for a man's pride and for his morale. Man needs to work, but he also needs to feel that what he is doing is worth doing. Look at the literature of today; it is the literature of frustration. Men can use only part of their capacities, and too few of them can use them as they would choose to.

Come to think of it, the world has frequently been unfit for human beings to live in. The slaves of Greece and Rome and the American plantations can scarcely have found life undiluted fun; the slaves sold today (and they still are sold in parts of the East) are not living as men were meant to live. We are being sold into a different kind of slavery, but all work is slavery if there is no pride and no feeling of achievement in it .

We are at the mercy of the planners. I believe they are conscientious men trying to find a place for humanity in the world that was made for it. That is what we must remember—the world was made for man. Not for few men, but for all men. I wonder if we've become too clever to survive.

(The Advocate)

WHOSE FAULT?

by John Sexton, C.SS.R.

Did Johnny grow juicy tomatoes
And eat them and sell them for money?
Or did my words stutter and stumble?
The matter was certainly funny!

It happened on mission to children.
My questions had many keen starters.
I said: "In this stone on the altar
Are relics of early brave martyrs."

When later I asked: "What are placed here?"
Expecting some mention of martyrs,
The first off the mark was young Johnny:
"Th' remains o' th' early termarters".

A credit card is a wonderful American invention. It helps people to spend money they do not have.

Did You Marry Your Mother?

The question above, and the sharp comments below, are addressed to husbands who, often for a reason unrecognized by themselves, have made a failure out of their marriages

Donald F. Miller

"AFTER a certain period of marriage, many a husband discovers the real psychological nature of his marriage. He has married purely and simply a mother, his mother. Let us just accept for a moment such a simple and limited formulating; it takes into considiration unconscious factors and does not exaggerate. He has married a mother in order to perpetuate consciously and unconsciously the advantages of infantile dependence. This infantile dependence does not prevent the existence of an equally childish desire to dominate: he likes to be waited on."

(This question is from a paper presented at the Third Congress of the International Catholic Association of Medical-Psychological Studies held at Toulouse, France, in July 1963, by the Catholic psychologist Andre Lussier. The entire paper, translated by Wanda Dambrowska, may be found in "Cross Currents," Winter, 1965, p. 57).

The words of Dr. Lussier will come as a shocking surprise to many husbands who have perhaps been wondering why their marriages have turned out to be such dull experiences, and to many wives to whom it has simply been a mystery (a tragic one!) that their husbands show so little personal interest in themselves, their children and their homes.

Some husbands react to shocking statements that might possibly uncover some weakness in themselves by refusing to read or hear any more about it. A goodly number, however, may react positively. These are the ones who, at least in their better moments, have been wondering just what has gone wrong with their marriage, and what sort of a key might open the door to a better relationship with their wives and families.

We do not say that the key chiseled out here will fit all cases, but experience and commonsense, aided by scientific and sound psychiatry, prove that it will be the door opener to a better future for many, at the very least for those who are willing to examine themselves frankly according to what follows.

It is curious, enlightening, and of course humiliating to those whom the description fits, to see how the conduct of an immature husband, that is, one who has unconsciously married "his mother," matches that of the child or adolescent who is still under the supervision of his natural mother. The following eight symptoms appear in the conduct of both.

1. *Taking her love, her service, her "being there" for granted.*

"Taking one for granted" is a cliche, but a very apt one in this case

because it means treating a wife like a cliche, that is, something of which familiarity has deprived the meaning. So it is with the wife of the immature, "mother-marrying" husband. By her marriage vows, in the mind of her husband, she's "stuck"; she ought to be glad she got a husband, no matter what kind he is; she has a name and she has him, and let's not make any fuss or sentimental business out of it. Any word of praise, or extra little sign of love, or expression of sympathy and consideration, would be uncalled for and hypocritical in the mind of this husband.

Now notice how sharply this attitude resembles that of a child or adolescent, especially one who is somewhat slow in maturing, toward his mother. He just takes it for granted that his mother will be around, doing the cooking, the cleaning, the laundry and all necessary household chores in his behalf. She has that blessed thing called mother love, and it makes her overlook the selfishness, the independence, the ungratefulness of her son. He despises shows of emotion on the part of her mother toward him, and he in turn would much rather say something mean than something kind or sentimental to her. Her "being there" is taken for granted.

See how this attitude is sometimes transferred to the husband who has unconsciously "married his mother"?

2. *Looking on her, not as a person, but as a servant.*

This overlaps the first attitude. The word "servant" is not quite adequate for describing the wife of "the man who married his mother."

Servants, according to present day employment standards, limit their work to a certain number of hours per day; they have regular days off, and whether they are paid well or poorly, they are free to use their salary as they see fit. In short, they continue to be "persons."

Some wives are not looked upon by their husbands as persons in this sense at all. Their job is to be on duty at all times. It is of no concern to such husbands whether their wives ever get a day off, or an evening out, or a chance for a trip and bit of relief from the day-to-day cares and worries of their lives. As to money, these wives never see any that they can do with as they please.

Again there are striking parallels between husbands who treat their wives in this fashion and the way selfish children treat their mother. Such children rarely think that their mother might like a day off now and then, if only there were somebody to do with almost any little present from a son; that she is apt to have hurt feelings, headaches, bouts with depression and discouragement like all human beings. To the selfish child, she is not really a person, just a servant, expected to give always and never to receive.

It is easy to see how such children often grow up to marry "their mothers." They want the same kind of service, without ever a word of appreciation from them, for the rest of their lives.

3. *Disappearing from home whenever he feels like getting away.*

One of the strange phenomena in the area of married life is the husband who cannot stay home very long, or rather the husband who spends as much time away from his home as he can. Evenings are spent at taverns, or cocktail lounges or clubs or "meetings"; days off call for golf or long sessions of card playing "with the boys"; boredom marks the time that cannot be escaped in the home. This man is weary of his wife.

He still expects her to have meals for him when he gets home, and to keep his clothes in order, and to take care of the children; but he is not going to be tied down by any program of staying home or spending leisure hours with his wife.

Here again is the spoiled little boy growing up into the teens, counting on his mother for all necessary things but spending as much time away from home as he possibly can. He brags about his independence to his pals; he finds his home and his family progressively more and more boring; he becomes, as soon as he can, uncommunicative about where he goes and what he does with his time.

Then this grownup boy marries; he marries "his mother," that is, he marries a girl who must take the place of his mother. Before long, he is treating her just as he treated his real mother before her.

4. *Making like the original "lover boy" toward other women.*

It is not surprising that the man "who marries his mother" finds, after the first phase of married life has passed by, that other women are much more stimulating to him, and even sexually attractive, than his wife. He becomes "the life of the party" when other women are there. He is sweet and polite and flattering to almost every woman he happens to meet. He is constantly tempted to "have an affair."

At home, however, with his wife, there is none of this sweetness and politeness and eagerness to please. His wife can get herself up as charmingly as a movie actress on display, but she never hears a word of approval from her husband. Moreover he may even complain that she is not what he expected in a sexual way.

This man needs urgently to wake up to the fact that subconsciously he has made a mother-image out of his wife. He has merely put on a certain number of years since, as a teenager, he resented his mother's wanting to kiss him hello or goodby, but tried to make out with every girl he took on a date. The very idea of sexual love in respect to his mother was revolting; this spilled over into abhorrence for even sentimental or emotional expressions of love toward her. Now, gradually, his wife is assuming more and more in his subconscious the role of his mother. No wonder he is always flirting with and even making love to "other girls."

5. *Refusing to share the responsibilities of home and children.*

Perhaps no sign of infantile regression, that is, of wanting to continue in the dependent, non-contributing role of the infant, is more clear than this one in a married man. Such a man shows no sign of interest or concern in the upkeep of the home or the care and raising of the children. He possesses no sense of partnership or cooperation. He may earn a salary, and brag that he brings in the money; he may complain bitterly if the home is not neat and clean or the children are not well-balanced; but to help in bringing about an orderly home and well-mannered children he will not raise a hand.

In truth this man is just one of the children, and to him his wife is his mother all over again. This is how he lived as a child: his mother ran the household, picked up his clothes when he threw them on the floor, cooked the meals, settled fights between him and other children, kept order, and expected little or nothing from him. He would like that pattern to continue for the rest of his days. So, his wife must make it so.

There is a little difference now, however. As a child he was forced

by his mother to do some things for the household, and he did them only under coercion and grudgingly. Now he has the upper hand. He is the head of the house. He will be coerced into nothing. "Give me my newspaper and TV set, and leave me alone."

6. *Resenting any word of correction or direction from his wife.*

The man "who marries his mother" thinks, as so many children think, that he is perfect, that nobody needs to tell him what to do. There are some husbands who, if their wives make a suggestion of what should be done, will do the opposite on principle. There are also some (usually the same ones) who, if their wives correct them or rebuke them for something they have said or done, will seize the first opportunity to make their wives look like fools to other people.

The little boy says, "Aw, ma!" when his mother tells him to wear his rubbers, to come home by a certain time, or to go to the store when he has other important things to do. The "Aw, ma!" expresses rebellion, even though the little boy knows he has to do what he is told or else. If this little boy grows up in years but not in character, the rebellion against being told what to do grows stronger. Sometimes this grownup little boy marries the image of his mother, and now he can make his rebellion successful. That is why he takes such fiendish delight in opposing his wife's suggestions or punishing her for corrections; he is getting back at the mother who could make him do things when he was a boy.

7. *Confiding in other women because "my wife doesn't understand me."*

The total lack of meaningful communication between some husbands and wives is not just a sign, as too often such husbands proclaim it, of incompatibility. It has a much more significant meaning than that. It means that the husband has transferred to his wife the sense of estrangement he already suffered toward his mother when he was in his teens.

There is hardly any growing boy who does not reach a stage in his development in which he becomes possessed with the idea that his parents, and usually his mother, is old-fashioned, too strict, incapable of understanding a young man's problems, too demanding, and therefore unworthy of his confidence. It is sad, but beside the point we are making here, that sometimes mothers themselves contribute to this estrangement by wrong ways of dealing with their sons.

Some sons break through and then outgrow the stirrings of rebellion against and mistrust of their mothers that is a phase of becoming a personalized individual. In other words, they grow up. Others do not. It is these latter who transfer the mother-image to their wives, and treat them as strangers. They do not give their wives a decent chance "to understand them." That is why, when they meet and start to flirt with some other woman who seems much more attractive, they open their hearts to her and seek to win her sympathy by saying: "My wife doesn't understand me." It is just like an 18 year old youth saying to his girl friend: "My parents don't understand me."

8. *Reverting to signs of overattachment to his original mother.*

The man "who carries his mother," that is, who fixes a mother-image on his wife, does not abandon his infantile attachment to his original mother. In fact, he is the one who is apt to

show marked preferences for his original mother over the latecoming mother who is his wife. He may now consult her in preference of his wife. He may run to her whenever he feels depressed. He may do her will even when it contradicts that of his wife and when objectively a clear duty to his wife is involved.

This merely continues the contradictoriness of an adolescent in his relations to his mother. He may be mean and inconsiderate to her in his daily conduct, but he won't permit anyone to say anything against her. He may all but break her heart by his cruelty, but if she dies he will shed bitter tears of sorrow. If she lives after he has taken a wife, who is really a replacement for his mother, in due time the original mother gets far more attention from him than the replacement.

The above eight point description fits more husbands than would be willing, in lesser or greater degree, to admit to its application. It is good that many persons besides husbands recognize the picture. It should help mothers and fathers to train their children for marriage in such a way that they will avoid the mistakes described here. It will help wives to understand husbands who are too immature ever to try to understand themselves. And it should help young lovers preparing for marriage to realize that, unless they give themselves totally to each other in marriage as individual persons, each as having a dignity and rights and duties to be shared, their marriage will be a failure.

How wives may fail their husbands by unconscious fixations and psychic substitutions — ah, that is another story.

(The Liguorian)

THERE ARE MOTHERS

There are Mothers, who have lost the sense of their dignity and of their mission; among Mothers, these are the most pitiful.

There are Mothers, who do not know that their destiny is sacrifice, and that sacrifice is also the source of their purest joy.

There are slave-Mothers, to whom the caprice of a child is their command; such Mothers are loved the least by their children.

There are lioness Mothers, who are ready at every moment to give their lives for their offspring, but have no concern for the life of his soul.

But there are Mothers, Whose authority and influence reaches very deep, whose wishes and orders are obeyed even by grown-up children; these are the Queens, though they be in servant's clothes.

And there are Angel-Mothers, who, as the most treasured heritage, impart to the children their souls; These are the Mothers of priests, saints and heroes. Mothers do not become truly Mothers just bearing children, rather, by bringing them up properly.

St. John Chrysostom.

The power of the Most High overshadowed the Virgin and she conceived (Christ). She was made into a fertile meadow for all who wish to reap salvation, as they cry out: "Alleluia". (Akafist to Our Lady, Kondak 3).

Christ started His preaching with the following words: "Do penance, for the Kingdom of heaven is at hand!" (Matthew: 4, 17).

I'D LIKE TO KNOW...

1. *I do not love my husband, because he is rough and inconsiderate, but he does not know how I feel about him. Do I sin, because I do not love him?*

You should thank God that you have a husband, because there are millions of spinsters who have no husbands at all, even rough and inconsiderate ones. It is better to have a rough husband than none at all.

Whether you sin or not for not loving your husband it is hard to decide. It depends on what you mean by 'love'. If you mean a sentimental love based on emotions, you do not sin, because, humanly speaking it is practically impossible to love such a husband with an emotional love. But if you hate your husband, that is, wish him death or some other evil, you sin against the man to whom you have freely promised love. faithfulness and obedience.

Try to see the good sides in your husband, because there must be some, since he is a human being. As long as men live in this world, there is always something good in them. Try to find it out, and base your attitude toward him on it.

2. *A neighbor of mine told me that some time in the past the Bible was lost, and what we have now are the memories of a man who knew it by heart. Is it true?*

No, it is not true at all. The Bible was never lost. We do not have the original manuscripts of the Bible, but we possess the copies made from the original manuscript. We have enough copies of the original manuscript so the biblical scolars, by comparing the various manuscripts, are able to reconstruct the original text of the Bible, especially of the books of the New Testament. And this is exactly what they did in the past, and are going to do even more earnestly after this Council which encourages both Catholic and Protestant biblical scholars to work on a common Bible which will be used by both Catholics and Protestants.

3. *I have heard that the Sacrifice of Christ on Calvary and the Divine Liturgy are the same and equally useful to our souls. Why is it so?*

Our Lord offered Himself in sacrifice to His Father on Golgotha when he died for us on Good Friday. At Mass He mystically and sacramentally renews the same sacrifice. For this reason the effects or fruits of Calvary and Divine Liturgy are the same.

Both sacrifices have the same ends: 1) to give glory to God, our Heavenly Father, 2) to thank Him for all spiritual and material benefits and graces He bestows upon us; 3) to atone for our sins and thus make peace between God and men, and finally 4) to obtain all the

graces we need to be good Christians, keep the Commandments of God and thus save our souls.

Pope Pius XII wrote: "Likewise on the altar He is our Mediator with God in the same efficacious manner, so that we may be filled with every blessing and grace".

Through His death on the Cross Christ has gained countless graces for men and through the Divine Liturgy He brings these graces to our souls in their striving after eternal life.

4.*The Second Vatican Council has brought laity into the prominence in the life of the Church. What does it mean? How can the laity promote the interests of the Church in their life?*

The Second Vatican Council encourages the laity to read the Scripture, to take an active part in the celebration of the Divine Liturgy and thus, together with the priest, offer it to God, to consider themselves as the Church of Christ and the People of God and to work, according to their abilities, for the renewal of the temporal order, as the Decree on the Apostolate of the Laity states.

Furthermore, the Council urges the Bishops to form diocesan councils, composed of clergy anl laity, to advise them on the matters concerning the welfare of his diocese. It also exhorts the Pastors to use the talents of their lay parishioners for the glory of God and the good of the parish.

Following these directives, some Bishops have already formed their diocesan councils and ordered similar councils to be organized in all the parishes of their dioceses.

The Christian laity must become aware that they are the Church of Christ, responsible for its welfare. If our Ukrainian Catholic laity had fulfilled this duty twenty years ago, we would have enough priests, missionaries and Sisters in the various places of the world where our people live.

5.What does collegiality of the Bishops mean in practice?

The collegiality of the Bishops, proclaimed by the Second Vatican Council, means that all the Bishops, together with the Pope, are responsible for the welfare of the whole Church, and not only for their own dioceses. They form an apostolic College which is responsible for the teaching of the Church, for its policy and for the propagation of the Gospel throughout the whole world.

6. *Why do our priests bless the homes every year? Would not one blessing be enough for as long as the house stands?*

A house blessing which is our custom is an invocative blessing, which means that it can be repeated. It is distinguished from a constitutive blessing which is permanent.

The annual house blessing when our priests after the feast of the Epiphany visit their parishioners' homes is a Sacramental. It can be repeated as you repeat blessing yourself with holy water.

7. *Why do we keep Sunday when the Bible says that Saturday should be kept as the day didicated to the special worship of God?* (*Exodus*: 20, 8-11).

It was so in the old Testament which ceased to exist with the death of Our Lord. The Church changed the day of the Sabbath from Saturday to Sunday, because Our Lord rose on Sunday from the dead and the Holy Spirit descended on Sunday. For this reason the early Christians kept Sunday as the Lord's Day, and in the second century this custom was widely spread among the followers of Christ. Finally, the

Church made it into the law which now binds all those who are Christians.

8.*My son wants to become a priest, but he is not sure of himself and of his vocation. How can he become certain that he has a true vocation to the priesthood?*

No one is absolutely sure that he has a true vocation, unless he gets a special revelation from the Lord which seldom is the case.

Even a strong desire to be a priest is not an absolute guarantee, because it can be a whim. A vocation should be something stronger than a feeling. It should be a reasonable decision, prompted by a desire of higher perfection than could be attained in the world, of helping those who do not know Christ, of securing one's happy eternity more easily, and of following Christ more closely. It must be based on willingness rather than desire.

Doubts and uncertainty are the normal things that will assail the aspirants to the priestly life. A spiritual director or confessor should help the candidate to resolve them. The candidate must not be disturbed by new ideas or opportunities that present themselves. If 80 per-cent of him wants to be a priest or a religious, and the other 20 per-cent wants to be something else, he still can become a priest or a religious, because he has a vocation.

He may feel an attraction to the comforts of this world or to a particular girl. That's not a proof that he cannot be a priest. Everything considered, he knows that being a priest of the Church outwieghs all the advantages of the things he may enjoy in this life. When his mind tells him that the priesthood is better for him than all these things, he can become a priest.

9. *I have heard that our Orthodox brethren may now go to confession and receive Holy Communion in the Catholic churches? Is it true?*

Yes, it is fortunately true, because the Second Vatican Council issued a decree on the Eastern Churches in which the Council Fathers allow our Orthodox brethren to receive these Sacraments in the Catholic churches, whenever they want. But they must "ask of their own accord and have the right dispositions" (Arts. 27), which means that no one should force them to do so.

The right disposition is the desire to profit by these Sacraments, to increase their love for God, or to get rid of their sins. No more should be asked of them, when they come to confession and Holy Communion. They do not have to become Catholics when they receive these Sacraments from a Catholic priest. Of course, they must be in good faith, when they do so.

A general went to inspect a military office and found that the keys on a typewriter were sticking. The poor girl could not do her job because of it. So the general called the officer in charge and told him that the typewriter must be repaired at once. A year later the general came back and asked the girl whether the typewriter had been repaired. When the typist said it was not, he picked it up, threw it out of the window and said: "Now they will take care of it". And they really did. The typewriter was repaired at once.

A man left the following will which was read by the solicitor before a group of relatives: "Having dealt with my beautiful wife, I come now to my faithful dog...".

WHO IS GOD?

by M. Schudlo, C.SS.R.

God is a very mysterious Being. How can He exist from eternity is a mystery that no man can really understand. Theologians affirm that God exists of Himself, but the expressions does not mean that He made Himself, because it is impossible, God would have to be active before He existed, which is a sheer nonsense.

The existence of God was so much beyond human comprehension that devout Jews did not even dare to pronounce His name. When Moses was sent by God to deliver the Chosen People from the bondage of Egypt he asked the Lord:

"If I appear before the Israelites with the message that the God of their fathers has sent me to them, and they ask ' What is His name?' what answer shall I give?"

"And God said to Moses: 'I'm the God Who am'. You shall tell the Israelites 'The God Who is has sent me to you'" (Exodus: 3, 13-14).

'I am the God Who am' is the same as YAHWEH (Jehovah) which also means: 'I am Who I am' or 'Who causes to be'. Out of respect the Jews did not use this name, but the name of Elohim was implied by them, and 'Elohim' signifies the true, righteous God.

Why is God such a hidden and mysterious Being? He can reveal Himself in such a manifest way to men that no slightest doubt about His existence would be possible. Although He can do it, yet He does not want to do, because under the present plan of creation which He has chosen diliberately men must live by faith, and faith would be impossible, if there were no room for doubt and uncertainty. A life through faith has a special merit in the eyes of God, and therefore He wants men to gain their eternal happiness through such merits.

God is a Spirit, a supreme, self-existing, eternal and allpowerful Spirit. Being an infinite Spirit He can be everywhere and fill all things. A created spirit can be in one place only. He cannot be in two places at the same time, because He is limited by the fact that he is just a creature.

God has no body, similiar to our human body. If He had a body, like men have, He would be confined to one place at one time. Our God is an infinite Spirit, and therefore He fills the whole universe and is present everywhere at the same time. King David wrote:

"Where can I go to take refuge from Your Spirit, to hide from Your view? If I should climb up to heaven, You are there. If I sink down to the world beneath, You are present there too.

"If I should take flight at dawn and come to rest at the furthest end of the sea, still I find You beckoning to me, Your right hand upholding me.

"Or perhaps I would think to bury myself in darkness. Night should be only witness of my pleasures. But no, darkness is no hiding-place from You, because with You the night shines clear as the day itself, and the light and the darkness are the same before You" (Psalm: 138, 7-12).

We are too limited to understand how can God be present everywhere, and we do not comprehend how can He be eternal, because we are limited to one place and we cannot go back far enough or project ourselves far enough into the future, because we are limited by space and time..

God's Attributes

Since God is a self-existing Being, He must have all the perfections in full, otherwise He would not be God. Thus He is eternal, infinite, all-powerful, all-wise, unchangeable, all-holy, all-good, all-loving, all-knowing, all-just, all-truthful, etc., because there is no room for limitations in an infinite Being.

There are many definitions of God, but all of them are imperfect, because it is simply impossible to express an Infinite Reality—God in human language. But all these definitions are good, because they show us some aspect of an infinite God.

St. Augustine was trying to understand God. He met a boy who told him that it would be easier for a man to draw all the water from an ocean with a little pitcher than for a man to understand God by his little mind.

Heaven is a wonderful place where God will reveal Himself to all those who love Him and keep His Commandments on earth. Both angels and the blessed souls which have reached their ultimate destination, are contemplating God face to face. They see Him as He is. And this is *beatific vision.* But they do not understand God. Even in heaven He is a mystery, a wonderful mystery to all those who contemplate His beauty and goodness.

The Blessed Virgin Mary and Jesus as a Man know and understand God better than any other creature. Yet even they do not fully understand God, because their minds are also limited. It would take another God to fully understand what God really is, because only an infinite Being can fully understand another infinite Being.

Man can know many things about God and His attributes, but this kind of knowledge is compared to the knowledge we get about the artist by contemplating his work or painting.

If we wish to know God's attributes, we must turn to the Bible which is the Book of God, written under His inspiration. In this Book God reveals to us many things about Himself.

Here are some of His attributes, as narrated by the Bible.

1) *God is merciful*

His mercy was shown to men throughout the whole history of his existence, starting in paradise.

We give some texts of the Bible where God's mercy is wonderfully discribed: Exodus: 34, 6; Psalms: 31, 22; 36, 6; 145, 8-9; Zacharias 10, 6 & 12.

It is enough to ask God for anything, and He replies, because He understands our physical and moral miseries and weakness.

2) *God is inscrutable*

No human mind, even that of the highest angels, being created minds,

cannot fully understand God, because He is an infinite Being. It would take another God to understand Him, but there is none. Only God fully understands Himself. Even Jesus as Man does not fully understand God, that is, the Blessed Trinity, although He understands Him better than any other creature. Here are the texts which describe God's inscrutable greatness: Psalm: 73, 14; Wisdom 17, 1; Isaias: 40, 13-14; Proverbs: 3, 11; 8, 17.

3) *God is all-wise*

God is all-wise which means that He knows all things that were, are or will be, and He knows what is the best for men and the world under the plan according to which our universe has been created.

Our mind is limited, and this is the reason why we do not understand or misunderstand God and His works. Texts describing God's wisdom: Wisdom: 11, 16; Sirach: 1, 1 & 26; Job: 5, 9; Psalm: 66, 3-6.

4) *God is all-just*

Being all-just, God must reward all good and punish all bad deeds performed by the angels and men. God's behavior with Adam and Eve after their disobedience is a wonderful proof how God can reconcile His love and mercy with justice. He readily forgave them, but at the same time punished them, and imposed penance on the sinful mankind. Thus penance is imposed on us by divine law, because all of us have sinned.

The Bible has many texts about God's justice: Genesis: 15, 1; Tobias: 4, 14; 12, 3; Job: 4, 9 & 17; Psalm: 9, 5; 5, 8; 62, 13; Proverbs: 11, 31.

5) *God knows everything*

It is a mystery which no one really understands how God knows things that depend on a free exercise of man's will, although these things are future and do not exist at present.

Some theologians explain that God being eternal knows no past, and no future, because everything is present before an Eternal Being. This is easy to say, but how does God know the future, we think no one understands but God Himself. He knows it in all its details, as St. Paul says:

"All things are laid bare and are uncovered to the eyes of Him to Whom we have to render account" (Hebrews: 4, 13). Texsts of the Bible: Sirach: 39, 19-20; Jeremias: 11, 20; Psalm: 7, 10; Proverbs: 15, 11; Wisdom: 17, 3.

6) *God is present everywhere*

God fills the universe with His presence, although we cannot see Him with our physical eyes, because He is a Spirit. He is present on earth, in heaven and in every creature that exists. St. Paul says:

"In Him we live and move and have our being" (Acts: 17, 28).

God supports all things with His presence.

Texts: Job: 11, 6 & 7; Psalm 139, 7-12; Wisdom 1, 7-8; Tobias: 10, 14.

7) *God's Providence*

God rules the world with His Providence. Nothing happens in the universe without His will or permission. Jesus said:

"Not a hair on your head will perish" without God's will (Luke 21, 18).Texts: Genesis: 15, 1; Psalm: 36, 7; Wisdom 11, 5 & 20; Sirach 33, 14; 42, 23-25.

Since God has everything under perfect control, He is the Lord of men, angels and all material things that exist.

8) *God is all-powerful*

God is infinite in His power. He can do anything and everything that

can exist. He could make millions of new worlds, if He wished. There is no limit to His power. No creature can stop Him, when He decides to do something. St. Paul says:

"Does anyone resist His will? Of course, not!" (Romans: 9, 19).

Texts: Wisdom: 11, 21-22; Isaias: 40, 11-8; Psalms: 29, 2-9; Jeremias 32, 17 & 27.

Since God has made men free, they can resist God's will and even go against His commands and offend Him. He could stop them from so doing, but then He would have to deprive them of their free will, which God cannot do, because He would contradict Himself by forcing free beings to do things which they refuse to do freely. This freedom of men explains why God does not interfere with those who break His law and sins, as the following texts show: Sirach 34, 24; Isaias: 63, 17.

9) *God is faithful to men*

God is always faithful to men, because He is truthful and nothing can stop Him from fulfilling His promises, except, of course, man's unfaithfulness to God. Texts: Nehemias: 9, 8; Wisdom 15, 1; Isaias: 45, 19).

10) *God loves men*

God loves everything that exists, especially the angels and men who are His most perfect creatures, although they could have been created more perfect, if God wanted it.

God's greatest proof of His love for man is the Incarnation and the death of His Son Jesus. St. John says:

"So marked has been God's love for the world that He gave His only-begotten Son so that everyone who believes in Him may not perish, but have eternal life" (John: 3, 16).

Texts: Tobias: 14, 7; Canticles: 8, 6-7; Isaias 49, 14-16; Osea 14, 5.

11) *God is eternal*

God always was, is and will always be. This is His eternity. No one made Him, because there was no one before God. God exists from eternity. He must exist, because His very nature is to exist. He exists of Himself, because no one else made Him. God's eternity is a mystery which cannot be grasped and fully understood by our mind, because it is too weak. The Psalmist says:

"The Lord sits on His throne forever" (Psalm 9, 8).

Texts: Isaias 45, 14 & 18; Malachias: 3, 6; Psalm: 102, 26.

12) *God's beauty*

God has all possible perfections. The beauty of the world is just a small reflection of God's beauty. The Psalmist exclaims:

"My soul, bless the Lord! O Lord my God, what magnificence is Yours. Glory and beauty is Your clothing" (Psalm 104, 1).

St. John describes the beauty of God's dwelling (Apocalypse: 21, 9-14).

Texts: Psalm: 89, 6; Sirach 39, 16; 42, 22.

13) *God's goodness and patience*

Man's goodness and patience are limited, because they are created qualities, while God's goodness and patience are infinite. It was His goodness that made Him a Creator of the universe which He did not need. It is His patience that sustains the sinful mankind in its existence. The Psalmist exclaims:

"What treasures of loving kindness, Lord, do You store up for the men that fear You, the men who trust You!" (Psalm: 31, 20).

Texts: Judith: 15, 15; Job 12, 6; 2 Peter 3, 9; Romans: 2, 4.

14) *God's generosity*

God is a generous Lord of the world. He did not create a small, but an immense universe, full of riches and wealth. His heaven is even richer than the earth and the whole material universe. Many of these riches have already been discovered by men; while others will be discovered in the future.

All these riches and wealth were created for man's use. St. Paul says of God Who like a good Father shares all His riches with His earthly children, men, and His heavenly riches with the angels and all those souls which will get there:

"All things belong to you, and you to Christ, and Christ to God" (I Corinthians: 3, 23).

Texts: Nehemias: 9, 19; Tobias: 13, 5; Job: 36, 11; Psalm 36, 9.

MOTHER'S DAY

IT seems that the word 'mother' is the most cherished in the world. It is certainly the dearest name to all of us, because OUR BELOVED MOTHER is the most wonderful creature in the whole world to each of us, since she is *unique*.

No wonder, the nicest month of the year, May, is dedicated to her. The word 'maia' is derived from the pagan Roman goddess "Maja", the mother of all gods.

The Church of Christ has dedicated this month to the Mother of God, the Blessed Virgin Mary, the nicest and the most wonderful Mother of the universe, because she is the Mother of the Son of God Who became Man, our Brother.

Both the great and the small nations have dedicated many songs to their mothers. Countless poems have been written in her honor. Despite all this, some people thought, and rightly so, that a special day should be dedicated to our earthly mothers during this month in which the Church of Christ celebrates and honors the great privileges of the Mother of God.

One of the most beautiful poems ever written in honor of an earthly mother, is the one composed by our Ukrainian poet Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine.

Here it is:

In our paradise on earth,
There is nothing more beautiful
Than the young mother
With her little child.
It happens, sometimes I look,
Gaze with surprise, and sadness
Grips my soul; I feel
Pity for her, and become worried:
I pray before her
As before a sacred image
Of that blessed Mother

Who to this world of ours
Brought God,

Life for her now is sweet-sweeter!
She rises in the night
Her gift to swaddle,
Anticipate the world
When again she can gaze at it,
To converse. "This is mine,
Mine..." She gazes upon it
And prays for it to God.

She dances in the village,
Prouder than a princess.
...displaying her gift
to the people: "Ah, look—
Mine is the most beautiful of all!"
Others glance...
Happy and gay...
Carrying her Ivan home
She imagines the whole village
Gazed only at him the long day
And nothing more,—
Fortunate one.

A mother! What a sweet and charming word! And motherhood! Is not motherhod the most sacred aspiration of every married woman, if she understands her dignity and calling? Does she not feel that by bringing a child into this world, she shares in the creative omnipotence of God who made her?

A child is the greatest gift with which God blesses those married couples who love Him and keep His law. No wonder, the children were always the dream and expectation of every truly Christian family.

A mother! She is the first and the most efficacious teacher and educator of her children, if she knows how to go about. We know from history that great men had great mothers. It is she who makes a happy home by bestowing her loving care and interest upon the little things that fill our daily lives. She is the heart of the family despite the fact that man is the head. She radiates warmth and glamor around the house without which no real happiness is possible.

We say: "The hand that rocks the cradle rules the world", if that hand is capable enough and not afraid of self-sacrifice, because greatness without hard work is impossible. Great men and women whose memory we honor were great workers, hard workers, who knew how to sacrifice themselves for their fellow men, regardless of material gains or losses.

Our Ukrainian mothers have saved Ukraine from destruction during the worst periods of our history when the Russian tsars made it a crime for our people to mention the word "Ukraine".

The same thing must be said of our mothers in the U.S.A. and Canada. The future of our Church and our people is in their hands. Our future lie in the CHILDREN we will have. If these children know who they are, and love it, we can be assured that we will exist. If not, we will disappear and pass into the history books as an extinct race. Our future depends on how our American and Canadian mothers raise their children. If they teach them to know our Rite, to love our Church, to be aware of their Ukrainian descent, we can hope for the best, because our future is bright. We have nothing to fear for our existence in these countries.

Nothing can take place of a good and loving mother. Nothing and nobody can substitute for her to the children. It is always the good mother that stands by her children when they are in trouble even when the whole world turns against them. There is something 'of the Blessed Mother of God' in every good mother.

When Jesus was hanging on the cross, forsaken by his friends, abandoned by His Apostles, scorned by the rabble and blasphemed by His 'triumphant' enemies, Mary was there beneath the cross. Why? Because she was His Mother, and He needed her badly at that moment of excruciating pains and sadness.

Children should always appreciate what their mother is doing for them. But they should show her a special appreciation on the Mother's Day. They should thank her for her sacrifices, because these sacrifices prove her love for them.

They should promise her to be good children, because their goodness is the greatest joy and reward which children can bestow upon their mothers.

American Freedom and George Washington

Freedom is a word with a special meaning to all Americans. Their country was born in the turmoil of battle and the battle was for liberty from the most powerful colonial nation in the 18th century.

Outstanding as the leader of the 13 colonies in their struggle against the English motherland was the commander of the American forces, General George Washington, whose birthday is celebrated on February 22nd. It is also a matter of pride to Americans to remember that when the war was won, Washington rejected suggestions that he be king. Instead he helped establish the new unifying constitution and served with great distinction as President for the first two terms of four years each.

Born in 1732, the son of a Virginia gentleman whose great-grandfather had come from England in 1656, the young Washington was soon concerned with running the family plantation and surveying neighboring lands. Part of a non-industrial society where most things were made at home and by hand and only the scarce silks, weapons, fabricated metal, spices and books were imported from English homeland, Washington spent his first 40 years as a hard-working country squire.

As a young man he had fought Indians and French soldiers opposing the spread westward of British colonists. A natural soldier, Washington was a colonel at 25 and was early recognized as a man of special ability in the military field.

By 1775, opposition to British rule with its appointed governors and special taxes, had spread throughout the 13 colonies. George Washington, a delegate to the colonies' Continental Congress, was asked to become Commander-in-Chief of the army which was to lead the American revolution. He accepted and with determination and skill led an army that was often out of supplies and on the verge of starvation. Aid came from France along with its volunteer officer Lafayette. From Germany came an experienced drill expert, von Steuben and from Poland came Pulaski and Kosciuszko. From other nations, also, came leaders to aid the newly established United States.

By 1783, victory had been won and the new states were forced to decide what sort of government to establish. The democratic republic they set up had as its leaders men of various views, but all were united in their devotion to freedom.

When he had served two terms in office, Washington was asked to run again for the presidency but he declined and returned to his Virginia home. Here he had a brief three years of home life before he died. His successor, President John Adams said of him, "Possessed of power, possessed of an extensive influence, he never used it but for the benefit of his country. . ."

DIGNITY OF THE PRIEST

PRIESTHOOD is a share in the eternal priesthood of Christ, of Whom God the Father said: "You are a Priest forever after the manner of Melchisedech!" (Hebr. 5, 6). Thus the dignity of the Catholic priesthood flows from the participation in the priesthood of Our Lord.

By sharing the priesthood of Christ, the ordained priest becomes His official minister in the salvation of the souls. For this reason St. Paul states:

"A man should look upon us as the subordinates of Christ and stewards of God's mysteries" (I Cor. 4, 1). Furthermore St. Paul says: "We, therefore, are Christ's ambassadors. We know that God makes appeal through us" (2 Cor. 5, 20).

A priest is a mediator between God and man, because through him Our Lord leads souls to God and salvation. St. *John Chrysostom* (347-407), the Doctor of the Eastern Church, who composed our Mass, says:

"The priest stands between God and men. He brings us God's graces and carries our prayers to Him".

The dignity of the priest is manifested in his sublime functions. Which are these functions that the priest alone can fulfill in the name of Christ?

1) *Forgiveness of sins*

We admire capable doctors who help us to get rid of our diseases. How much more should we be grateful to the priests who in the name of Christ heal our souls of the spiritual and moral sickness which is sin!

Neither the Blessed Virgin Mary, nor St. Michael the Archangel can forgive man's sins, but a priest can! He can, because Our Lord gives such a power to His priests: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John: 20, 23).

A physician heals the bodies which sooner or later will turn into dust. The lawyer fights injustice and corruption in human society. An inventor makes life easier for his fellow men for the time being. But the priest helps the imortal souls to reach heaven where they will be happy forever. This is not a temporary relief from pain nor a comfort to be enjoyed for a while! This is the everlasting salvation of the soul which is at stake, and the priest is vitally engaged in helping it to reach its ultimate destination by returning to God Who made it at the moment of creation.

2) *Celebration of Divine Liturgy (Mass)*

The priest offers the Immaculate Lamb to God the Father, because during Mass he renews the Sacri-

fice which Jesus offered on the cross. The Mass is the center of our Christian life, and the priest has the right and the duty to celebrate it! "Do this as My memorial!" (Luke: 22, 19). Thus day by day the priest renews the sacrifice of Calvary when he celebrates Mass.

No angel, no king, not even the Blessed Mother of God can do it, but the priest can! What an honor! What a sublime dignity! If a man dreams of greatness, as most young people do, why does he not become a priest? There is no greater dignity than the priesthood neither on earth nor in heaven. Even the most noble profession here below cannot be compared to the priesthood, because it surpasses them all. A good and fervent layman can do much good in the world today, but the field of his activity is very limited, mostly to his family and some associations, but the activities of the priest know no limit. He can save thousands of souls which otherwise would have been lost forever. In his lifetime he can comfort thousands of miserable souls which are breaking down under the heavy load of pain, disillusionment or failure. He can light the light where there is darkness, and create hope where there is nothing but despair.

Father H. Lacordaire (1802--61), the famous French pulpit orator describes thus the ministery of the priest:

"To live in the midst of the world without wishing its pleasures;

To be a member of each family, without belonging to none;

To share all suffering, penetrate all secrets, heal all wounds;

To go from God to men and offer Him their prayers:

To return from God to men, bringing pardon and hope;

To have a heart of fire for charity and a heart of bronze for chastity;

To teach and to pardon, console and bless always!...

What a glorious life! And it is yours, Priest of Christ!"

Many worldly men are laboring to acquire earthly goods for which they often sacrifice God and their souls. But how long will they enjoy them? No longer than till death.

The spiritual treasures which a priest can gain in his lifetime and the souls which he can lead to God will be his eternal treasure with which he will not part at the moment of his death. They will make him rich and great forever in the Kingdom of our Heavenly Father.

Why don't we have enough priests?

The Ukrainian Catholic Church, scattered over all the continents of the present world, is suffering from the shortage of priests and missionaries. Many Ukrainians do not realize what such shortage means. It means that our Church cannot carry on her work among our people. It means that the church services must be reduced. It means that some churches, especially in the small towns and rural areas must be closed down or have already been closed down. It means that we are liquidating our own Church! It means that we are pushing our own younger generation to the Latin churches or to unbelief despite our patriotism and the boasts about our achievements in other fields, let's say in business or politics.

Some Ukrainians, however, see the shortage, but do nothing to relieve it, nothing except complaining, which does no good to anyone.

A few years ago I preached a mission in a big Canadian city. The Pastor and I paid a visit to a well-known family. During the discussion the lady of the house said: "Father Missionary, I hear so many complaints about the shortage of priests in our Church. Why don't we have enough priests as the Latins have?"

Her growing son was in the dining room with us, so I said: "Well, lady, send your son to the seminary! Why don't you? He is a good boy. He can be a good priest in a few years!"

The lady looked at me and replied: "I am not that stupid. I want him to be a lawyer!"

"Well, my dear lady", I said, "you have asked a question and I have given the answer. If we have families who think along your lines, we will not remedy the shortage of priests about which you hear this complaint".

My Missions In France

(The region of Strasbourg—14-30-XII, 1966)

M. Schudlo, C.SS.R.

BEFORE going to Strasbourg to preach missions in that region, I stopped at Paray le Monial to celebrate the Divine Liturgy before the shrine of St. Mary Margaret Alacoque. This holy Visitandine nun is known in the whole Catholic world, because of the revelation of the Sacred Heart of Jesus made to her. Our Divine Lord revealed His loving Heart to her and ordered her to spread devotion to It among all the Christians.

Paray le Monial is a little town of some 15,000. It lies near Dijon, where I had my last mission in the 'parish' of Fr. M. Wasylyk.

Devotion to the Sacred Heart of Jesus was always known in the Church. In our Rite it is called "devotion to the wounded Side of Our Lord".

Revelation of the Sacred Heart

St. Mary Margaret Alacoque was a noble girl. Since her childhood she dreamed of being a Nun. Indeed, she made a promise-vow to dedicate her life to the service of God. When she grew up, however, her desire to become a Nun became so weak that she almost gave the whole thing up. And the reason? She fell in love with a young nobleman who courted her and wished to marry her. When she was vacillating in her loyalty to Christ Our Lord appeared to her and said with a severe reproach: "If you betray Me, you will not see Me neither in this life nor in the next".

Her heart was bleeding. Yet she overcame her human affection and became a Nun. She entered the convent of the Visitation in Paray le Monial.

It was December 27, 1673. The Saint was praying and meditating before the Blessed Sacrament in the little church of the monastery. Of a sudden she felt enveloped by a strong mysterious presence of God.

Our Lord appeared to her and "revealed His marvelous love and the ineffable mysteries of His Heart to her which He kept hidden till that time".

"My Divine Heart", He said to Margaret, *"bears such a strong love for men that It cannot contain it any longer. It wants to use you for the spread of this Love in order to enrich men with its precious treasures".*

"I have chosen you to realize My design".

Mary Margaret was born on July 22, 1647. When she was eight years old, her father died, and this was a heavy cross for the child. Later on, she became paralyzed and could not walk for four years. The Blessed Virgin Mary cured her of the sickness .

Mary Margaret was of a jovial character. She liked the poor. She became a Visitandine nun on June 20, 1671.

She had several revelations in her lifetime. The most important came in June 1675 when she prayed before the Blessed Sacrament. Our Lord appeared to her and said:

"Behold the Heart which has so much loved men. It did not spare itself for their sake. It has exausted itself to prove them its love. And what do I receive from them in return? Nothing, but ingratitude with which the majority of them repays Me".

The saddened Lord expressed a desire that a special feast be instituted in honor of His Heart and that men receive Holy Communion every first Friday of the month in reparation for the offences made to Christ's love.

The news of the desire of the Lord was the reason of the institution of the feast which was extended to the whole Church by Pope Pius 9. Pope Leo XIII dedicated the whole mankind to the Sacred Heart in 1899. Our hierarchy of Western Ukraine, following the example of the Vicar of Christ, made a solemn dedication of our Church and People in 1909.

St. Margaret Alacoque was canonized in 1920. There is a church dedicated to the Sacred Heart of Jesus in Paris. It is known as the basilica of Montmartre which I had the chance of visiting during my stay in the French capital.

Visit to Paray le Monial

It was December 13, 1966 when I went to Paray le Monial to celebrate the Divine Liturgy at the altar of St. Mary Margaret Alacoque. The holy relics are enclosed in a shrine. They lie in a side chapel of the little Visitandine church. An icon of the Sacred Heart, made of mosaics, adorns the wall behind the shrine.

Missions

1) *Sochaux* (Dec. 14-16, 1966)

I came to Sochaux by train from Dijon. The first mission of the region of Strasbourg was preached here. Very Rev. Father Dean, Paul Kohut, is the pastor for the Ukrainian Catholics of that region which coveres Alsace, Lorain and some other parts. Father Michael Dlubak is his assistant. Sochaux is a little ville, some 100 m. from Strasbourg.

The mission services were held in three centres. We have visited some 30 families, inviting them to the mission. They came and heard the sermons, but many more people should have received the Sacraments, but they did not.

While in Sochaux, I had a chance to go to Ronchamp. There is a sanctuary of the B. Virgin, which attracts visitors from any parts of Europe and America. It is all built of concrete. It is surprising how the engineer could imagine and put up such a building.

While visiting our families in the various cities and towns I noticed that the French have very good road-indicators in the cities and on the highways. All the roads in France are paved and good.

The missions were preached in the Latin Rite churches and chapels. In almost all the churches the altars are turned towards the congregation. In some churches the old altars remain where they were before, but the new ones are placed in the sanctuary, facing the people. We often used these altars, facing the people during the Divine Liturgy. It was done with small adjustments in the service.

The Blessed Sacrament is preserved either in a side chapel, or on the side of the main altar or in the wall of the church or even built into the altar from the front in such a way that it does not hide the priest from the people.

2) *Mulhouse* (17-20, XII, 1966)

Mulhouse is a city, some 70 m. from Strasbourg. The missions were preached in four centres, which were a few miles apart from each other. After the mission service our families invited us to dinner or supper and they treated us with the various gifts of God.

A trip to Basle in Switzerland

Basle is a Swiss city which lies across the French border. It is just some 20 miles from Mulhouse where I preached the mission. The city interested me, because a Council of the Church was held in it.

The city has 184,000. Father Dean and I visited the cathedral where the Council was held.

3) *Colmar* (20-25, XII, 1966)

Colmar is a city some 40 m. from Strasbourg. The mission services were held in the city itself and in three other centres, around Colmar. In a town the mission service began with the Mass at 7:30 p.m. The people asked for a High Mass. I said: "If we have a High Mass, the service will last till 9 p.m." "That's all right with us. It may last till 10 p.m.", they replied, and we had a High Mass before the sermon which lasted some 45 minutes.

4) *Strasbourg* (21-22, XII, 1966)

We had a two-day mission in Strasbourg. The weather was rainy. Few people came to the mission, because there aren't many Ukrainian families in the big city itself. The bad weather and the distance did make it hard for the people who live far away from the city to come to the mission service. Instead on Christmas day many people came to church and heard the sermon.

While in Strasbourg, I paid a visit to the big basilica. The stainless windows are beautful. It is the tallest basilica which I have seen in France so far.

There is an astronomical clock in the basilica. It looks like a big altar. It shows many things, even the movement of the stars. Unfortunately some people in high position hurt the builder of the clock and he, in his anger, caused some defect to his work. As a consequence, the clock does not function in some parts.

5) *Mackwiller* (23-25, XII, 1966)

Mackwiller is a little village between Alsace and Lorain. It has some 400 inhabitants. Father Paul Kohut founded a summer camp for the Ukrainian youth.

I had a little mission for 45 high-school boys and girls who came to Mackwiller for their Christmas vacations. No Ukrainian family lives in the village. Not all the boys and

girls were French citizens, although they were born in France. Being born of foreign parents, a child must get his citizenship which is not always easy, because France treasures its citizenship. It is very hard for an immigrant to get it. I met some Ukrainians who are waiting seven years since they had made the application, and still are not French citizens.

Besides attending the mission sermons, the youngsters heard some speeches from the speakers who came to Mackwiller for that purpose.

On 24th of December we had our traditional Christmas supper, prepared by two Sisters Servants of M. Im. and some ladies. The youth sang many Christmas carols during the meal.

On the 25th I had two sermons, one in Colmar and the other in Strasbourg. In the evening there was a question and answer hour which lasted more than 1½ hours. The youngsters wrote their questions in Ukrainian or in French, and I tried to answer them.

Here are the questions:

1) Why does Christ tell us to love our enemies?

2) Why some priests say that certain things are sinful, while the others deny it?

3) How can the chastity be preserved between the growing boys and girls, if they often meet and have good time?

4.) What is the difference between a gentleman and a Christian?

5) Since God is Love, how can He send people to hell?

6) Did Judas freely betray Our Lord or was he bound to do it?

7) How can we imagine heaven and hell?

8) Why does the Church forbid Catholics to read certain books?

9) Did mankind spiritually and morally progress since the coming of Christ?

10) Does the Catholic Church condemn the beatniks?

11) How does the Church try to remedy the lack of priests?

12) Is atheism a religion?

* * *

On December 29th the representatives of the French TV came to Mackwiller to film our Christmas customs. The youth sang the Divine Liturgy. Our Divine Liturgy, the Christmas supper, the blessing of the water, etc., will be televised from Paris.

6) *Other missions*

Besides the above mentioned centres the mission services were conducted in the following places: Sarrebourg (26, XII), Morhange (24 & 26, XII), Crehange (23 & 26, XII) and in the three towns around Forbach. Almost every day the mission services and sermons were held in two different towns.

General balance

During all these missions I have visited 42 families, preached 31 mission sermons and heard 162 confessions. There were also 25 Masses for the people and 5 visits to the sick.

On Dec. 28th I passed through a city. The city belongs to France, but a section is German. I stopped and crossed the border for half an hour.

On December 30, 1966 I had my last mission in the region of Strasbourg, said good-bye to the pastor and his assistant and went by train to start another missionary round in the region of Paris.

Why a jailer resembles a musician? Because both handle the keys.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 5.

Volume XXXIX, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Небесна Мати 1
Мати Моя найліпша ..... Уляна Кравченко 3
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Жінка в Св. Письмі ... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Церква в Модерній Світі
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 12
Хотів би ти знати? 18
Кровоточива ..... Гвідо Гезелле 21
Пам'яті о. Франца Боского, ЧНІ.
о. С. Бахталовський, ЧНІ. 22
Мої місії в Франції ... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 28

Mariology for the Layman
Thomas W. Brady, O.M.I. 33
Decree on the Apostolate of the Laity
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 35
Christ and the Pagan Woman 38
The Ascension of Our Lord Jesus Christ 39
The Cuckoo Calls ..... Taras Shevchenko 40
Man and the Machine ..... Catherine Kaye 41
Whose Fault? ..... John Sexton, C.SS.R. 43
Did You Marry Your Mother?
Donald F. Miller 44
I'd Like To Know 49
Who Is God? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 52
Mother's Day 56
American Freedom and George Washington .. 58
Dignity of the Priest 59
My Missions In France .. M. Schudlo, C.SS.R. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1967
JUNE

REDEEMERS

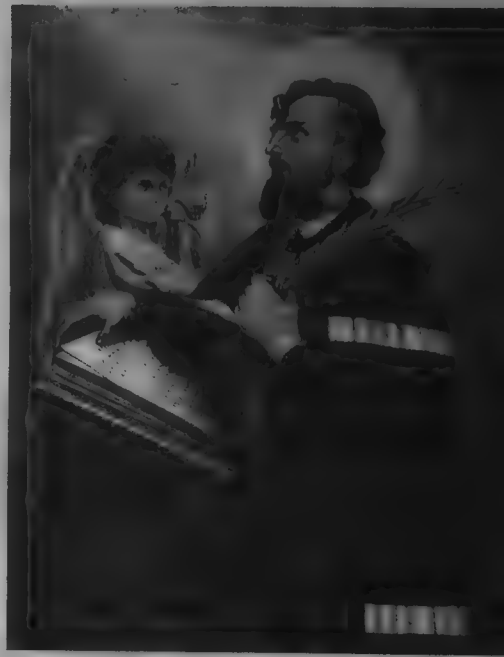

СНЯТИЙ СВЯЩЕНОМУЧЕНИК ИОСАФАТ КУНЦЕВИЧ, ЧСВ

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Відбудеться цього року від 1 до 7 липня

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 2-го липня 1967 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

Пресвятая Богородице, Спаси Нас!

* * * * * * * * * * * * *

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of July.

THE MAIN DAY OF THE PILGRIMAGE WILL BE

SUNDAY, JULY THE 2ND

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, Save Us!

Христос—Взірець Досконалости

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Наступного дня по Христовім хрещенні Іван Хреститель побачив Ісуса, який надходив, і сказав: **"Ось Агнець Божий". Почули двоє учнів, як він те сказав, та й пішли за Ісусом. Обернувшися ж Ісус і побачивши, що вони йдуть, промовив до них: "Чого шукаєте?" Ті, ж йому: "Учителю,—де перебуваєш?" Відрік Він їм: "Ходіть та подивіться". Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня залишилися в Нього. Було ж близько десятої години.**

"Андрій, брат Симона Петра, був одним із тих двох, що, почувши Івана, пішли за Ним. Зустрів він спершу брата свого Симона й промовив до нього: "Ми знайшли Месію, що в перекладі означає: Христос". І привів його до Ісуса. Ісус же, глянувши на нього, сказав: "Ти —Симон, син Йони, ти звватимешся Кифа", що в перекладі означає Петро (скеля).

"Другого дня вирішив піти в Галилею; і знайшовши Филипа, промовив до нього: "Іди за мною". А був Филип з Витсаїди, з міста Андріевого та Петрового. Зустрів Филип Натанаїла і сказав до нього: "Ми знайшли того, про кого Мойсей у законі писав і пророки,— Ісуса, Йосифового сина, з Назарету". Натанаїл же йому на те: "А що доброго може бути з Назарету?" Промовив до нього Филип: "Прийди та подивися!"

"Побачивши Ісус, що Натанаїл надходив до Нього, сказав про нього: "Ось справжній ізраїльтянин, що нема в ньому лукавства". Натанаїл же Йому: "Звідкіль знаєш мене?" Сказав Ісус, промовивши до нього: "Перше, ніж Филип закликав тебе, бачив я тебе, як ти був під смоковницею". Відповів же йому Натанаїл: "Учителю, ти—Син Божий, ти—цар Ізраїлів". Ісус відказав, промовивши до нього: "Тому, що Я повідав тобі: "Бачив Я тебе під смоковницею,—то й віриш! Бачитимеш більше ніж те". І сказав до нього: "Істинно, істинно кажу вам: Побачите небеса відкриті, й ангелів Божих, як виходять та сходять на Сина Чоловічого" (Іван 1, 35-51).

Подібно, як апостолів, Христос також кличе нас, щоб іти за Ним. Він є наш Учитель. Він вчить нас так Своїм словом як і Своїм прикладом. Він мешкає в нас і дає нам світло та силу. Він є наш найліпший Приятель, і йде за нами через усі найтемніші години нашого життя. Він каже: **"Хто йде за Мною, не блукатиме в темряві, а матиме світло життя"** (Іван 8, 12).

Коли будемо наслідувати Христа, тоді нашим найпершим стараннем буде працювати для

Бога, Його слави, нашого власного спасіння та спасіння наших ближніх. Христос учить: **"Шукайте найперше царства Божого та його справедливости, а все те вам докладеться"** (Матей 6, 33).

Коли будемо наслідувати Христа, тоді ми маємо вповні належати до нього: **"Ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує"** (Матей 6, 24). Тому треба заховувати Божі Заповіді та робити все, що можемо, щоб уникати гріхів, навіть легких.

Одначе ми не можемо йти слідом за Христом, хіба зробимо **жертву.** Христос учить: **"Хто не несе хреста свого, і не йде слідом за Мною, той не може бути Моїм учнем"** (Лука 14, 27). Одначе, коли будемо йти слідом за Христом, Його дорогою хреста та хоробро витримаємо, маємо Його обітницю: **"Переможцеві дам сісти зо Мною при престолі Моїм** (Об'явлення 3, 21).

Людина, що наслідує Христа, подібно як її Учитель, не шукає своєї власної слави. Вона є **покірна** й бачить, яка **маленька** вона є перед Богом, через те вона є смиренна та завжди готова помагати своїм ближнім. Христос учить: **"Навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем"** (Матей 11, 29). Св. Павло пише: **"Плекайте ті самі думки в собі, які були в Христі Ісусі, який ... применшив Себе Самого, прийнявши вигляд слуги"** (Филип. 2, 5, 7).

Христос хоче провадити нас до досконалости. Він приказує нам: **"Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий"** (Матей 5, 48). Він Сам є найбільшим прикладом досконалости. Він є образом самої Божої святости. Християнська досконалість виявляється передусім у любові до Бога та до ближнього.

Коли ми є злучені в Христом, то будемо щасливі на віки вічні. Кожне добре діло, яке виконуємо в стані освятної ласки, заслуговує на збільшення ласки тут на землі, та на вічну нагороду в небі. Христос учить: **"Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі"** (Матей 5, 12).

Ми повинні часто питатись, передусім перед зробленням кожного важливого рішення: "Що зробив би Христос, коли б Він був на нашім місці? Христос учить: **"Хто служить Мені, нехай іде слідом за Мною, і де Я, там і слуга Мій буде. Того, хто Мені служить, пошанує Отець"** (Іван 12, 26). **"Коли хто хоче йти за Мною, нехай себе зречеться, візьме щодня на себе хрест свій, і йде за Мною"** (Лука 9, 23). **"Приклад дав Я вам, щоб і ви так робили, як оце Я вам учинив"** (Іван 13, 15).

Одна 'пророчиця' заповіла своїм послідовникам, що вона буде ходити по воді. Як її симпатики зійшлися, то вона спиталася їх: "Чи ви вірите, що я можу ходити по цім ставі і не втопитися?" На це її обманні послідовники одноголосно відказали: "Віримо!" Тоді 'пророчиця' заявила: "Якщо ви переконані, що я годна це зробити, то мені не потрібно вам цього доказувати!" Сказавши це, відвернулася від води і пішла додому, а обманені послідовники ще й заплескали їй.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ЗА БОЖОЮ ЛАСКОЮ ХРИСТИЯНСЬКУ МОЛОДЬ ВСЕ БІЛЬШЕ ПРИТЯГАЛА ВНУТРІШНЯ ВЕЛИЧ ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць червень, благословене Святішим Отцем)

ЦЕРКВА, як таїнственне Тіло Христа, творить з Христом одно. Церква—це Обручниця Христа, Божий нарід, де всі вірні покликані до святости. Тому Церква істотно є свята, і всі християни є покликані до святости та досконалости свого стану (Ват. Собор, Конституція про Церкву, ч. 42). Однак на землі Церква є в стані подорожі, мандрівки, паломництва до небесної вітчизни. Церкву забруднюють блуди й гріхи деяких її членів так, що тут на землі Церква складається з праведних і грішних.

Так отже назовні Церква представляє подвійний вигляд: перше—то вид гріхів і недосконалостей її членів, а другий вид—це приклад побожности, святости вірних доброї волі. Численні, дивлячися на негідне життя злих, грішних членів Церкви, гіршаться і відвертаються від неї тому, що вони не признають Церкви як особливіше Боже діло й містичне Тіло Христа.

Є ще зовнішня краса, блиск Церкви, в її величавих храмах, прекрасних обрядах літургії, великім зібранню народу в часі богослужб. Все те не показує істотної краси Церкви й дуже часто робить або мале враження, або жадного.

Це остає все правдою, що першою й головною красою Церкви є її внутрішня велич. Ця краса є ділом Святого Духа, що є душею Церкви, що діє в людських серцях і веде їх до святости, яку ми так подивляємо в Пречистій Діві Марії. Це є Христова ласка, все діяльна в душах вірних, що провадить їх дорогою чеснот і спонукує їх, щоб вони жили й поступали, як жив Сам Христос.

Так, ця внутрішня краса є дійсною красою Церкви й вона є Божим ділом та має сталу й дійсну вартість. Якщо вірні люблять Церкву, вони повинні бути свідомі того, що та внутрішня краса є першою й головною річчю, і їх обов'язком є своїм життям причинятися до цієї внутрішньої краси Церкви. Це важливе передусім для молоді. Молоде серце бажає чогось красного, взнеслого. Тому молоді треба представити цей захоплюючий образ внутрішньої краси Церкви, краси святости часто героїчного життя великих, святих душ, що свідчать про Божу природу Церкви. Це потягне молодь до любови такого життя. Якщо молоде серце раз зрозуміє цей образ і ним дасться захопити, він остане в його посіданні на ціле життя. Він стане для молоді джерелом численних ласк так особистого освячення як і апостольства. Така любов Церкви є конечна, якщо реформи, що їх має на цілі II. Ватиканський Собор мають увійти в

практику. В той спосіб Церква стане знаменом високо піднесеним поміж народами, знаком, що притягає, а рівночасно голосить Божу природу Церкви.

Щоб бачити й досвідчати ту внутрішню красу Церкви, треба Божої ласки. В часі Ісуса Христа було багато людей, що Його бачили, але вірили тільки ті, що було їм дано Отцем (Іван, 6, 44).

Молімся, щоб Бог зволив дати таке пізнання сучасній молоді. Просім про це через заступництво Пресв. Богородиці.

Місійне наміреннія: За монашество в Африці.

Липень: Загальне наміреннія: Щоб усі, що займаються ділом преси, могли успішно причинятися до поширення правди, справедливости й миру.

Місійне наміреннія: Досконале формування катехуменату після бажань II. Ватиканського Собору.

—

МУЧЕНИЦЯ ДВАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ

Свята Церква—це Христова Обручниця; вона все є свята й непорочна. Сам Святий Дух оживляє її своєю Божою силою, заховує її святість. Тому, відповідно до потреб часу, Бог покликує особи, що своїм життям, своїм прикладом, потягають інших до святости.

В останніх часах світ, непримиримий ворог Христа, в особливіший спосіб старається своїм нечистим подихом затроїти сам цвіт святої Церкви, молодь. Здається, що ніколи молоді душі не мали тільки ворогів своєї невинности, як сьогодні. Однак, від часу проголошення свободи християнства 313 р., може ще ніколи в історії Церкви не було так багато прегарних прикладів святости серед молоді, як сьогодні. Найбільшою прикрасою молоді—це чистота. Та Боже Провидіння подбало, що якраз наше століття може похвалитися героїчними душами, що пожертвували своє життя в обороні чистоти, і дають модерній молоді живий приклад любови невинности.

На початку цього століття молоденька **Марія Горетті** заплатила любов чистоти мученичою смертю (6 липня, 1902). Світ станув у подиві в обличчі цієї героїні, а свята Церква проголосила її 24 червня 1950 р. святою. І вкоротці по цім проголошенню, бо ледви два роки потім, другу країну скроплювала кров нової мучениці в обороні чистоти. Нею є **Йосифина Вілясека.**

Йосифина Вілясека народилася 9 березня 1940 р. в Горта (Еспанія) около 100 км. на полудневий-схід від Перпінян. Була вона дитиною родини, що визначалася живою вірою й глибокою побожністю. В її родині кожного вечора проказували вервицю. Родина Вілясека не тільки посвятилася Пресвятому Серцю Марії, але й жила в дусі цієї посвяти. Після еспанського звичаю Йосифина дістала миропомазання, цю тайну християнської мужности, коли мала півтора року життя. До першого св. Причастя приступила 12 червня 1949 р., а відтак часто, бо кілька разів на тиждень, причащалася. Все носила з собою вервицю і мала звичай проказувати її, коли де йшла, або верталася.

Та зайшла в її житті подія, на повір незначна, що перервала спокійне життя в родинному огнищі, і дала їй нагоду виконати акт християнської мужности та вкрила молоденьку її головку авреолею мучеництва.

Дня 11 листопада 1952 р. її батьки дали її на службу на фарму до одної вдови, що мала вже в себе на службі одного 24-літнього молодця. Хлопець цей осиротів маючи 4 роки, і лишився опущений сирота без опіки, тож не мав жадного виховання не тільки релігійного, але й світського. Коли Йосифина прийшла на службу, в серці того молодця зродилася дика пристрасть, що все зростала. Йосифина запримітила це, тому просила свою маму: "Забери́ть мене звідси, бо Йосип (так називався цей молодець) недобрий". Мати зовсім не припускала причини, через яку її дитина просила, щоб її звідтам забрати. Тож просила Йосифину, щоб трохи потерпіла, а вона забере її 8 грудня.

Тим часом 4 грудня господиня вийшла з хати, щоб дещо купити. В хаті лишився той молодець разом з Йосифиною. Коли вони остались самі, Йосиф сейчас став намовляти Йосифину до гріха. Вона рішуче відкидає його намови. Тоді він кидається на неї, хапає за голову, а рівночасно ножем ранить її в шию аж до крови. Мужня дівчина старається всіма силами звільнитися з його рук, вкінці вона втікає до сусідньої кімнати. Напасник іде за нею і відновляє свої погані намови. Вона знову рішуче відкидає це й кричить: 'Це гріх, цього не можна". Напасник із добутим ножем грозить їй, як його не послухає, то її заб'е. Вона наново відкидає його покусу. Тоді розпусник стає убійником: він два рази вдаряє її ножем, раз у лівий бік, а другий раз у шию. Зімліла Йосифина падає, а розлючений убійник, думаючи, що вже вмерла, копає її ногами як скотину, що згинула.

Тим часом господиня, забарившися на покупках одну годину, вертає домів. Застає страшне видовище: Йосифина лежить на долівці, з її ран тече струями кров, геройська дівчина приходить до притомности. Її перевозять сейчас до клініки в Манрезі. Злочинця арештують. У шпиталі окружають тяжкоранену дівчину найліпшою опікою. Та без огляду на всі модерні засоби і старання Йосифина віддає свою гарну, чисту душу на саме Різдво, 25 грудня 1952 р. За той коротенький час свого життя від 4 до 25 грудня, вона дійшла до дуже високого ступеня душевної досконалости. Їй пригадали історію Марії Горетті з-перед 50 років, і подібно як Марія і Йосифина не тільки простила своєму убійникові, але ще заявила: "Я жертвую своє Причастя, щоб Йосип навернувся". Бог вислухав молитву й приймив жертву молоденької мучениці. Вправді Йосипа засудили на 50 років каторги, та він покаявся за свій злочин і в цілого серця жалував за свій ганебний проступок.

По смерті Йосифини, єпископ з Віш у своїм листі до вірних так писав: "Маємо нову мученицю дівочої чистоти. Вона вмерла в славі святости. Вона зовсім не нарікала, не бажала ані смерти ані здоров'я: оди-

ноким її бажанням було сповнити Божу волю. Вмираючи вона казала: "Я нічого не хочу, тільки Божої волі і Пречистої Діви".

Її похорон був одним величавим тріюмфом. Сам єпископ з Віш відправляв похоронне богослуження. В похороні взяло участь 25,000 вірних, між ними багато визначних осіб.

В Римі розпочато справу проголошення її блаженною, і нема сумніву, що прийде день, що свята Церква буде молитися до цієї молоденької мучениці, як молиться до св. Марії Горетті.

Дав би Бог, щоб приклад Йосифини присвічував усій молоді, що сьогодні наражена на стільки небезпек гріха, а так мало розположена, щоб ставити рішучий спротив покусам. Нехай її геройське життя заохотить нинішню молодь до любови дівочої чистоти, в обороні якої вона віддала своє життя.

Її коротке життя було життям дитинного довір'я до Пресв. Богородиці. Вона жила в злуці зо своєю небесною Ненькою. Щоб ту злуку втримувати, вона часто думала про Божу Матір, і до Неї молилася. Марія виєднала для неї захована невинности й авреолю мученици.

Нехай приклад модерної мученици потягне сьогоднішню молодь до щирої набожности й довір'я до Пресв. Богородиці. Материнська Покрова Марії є певним захистом чистоти. Хай молитва молоденької героїні виєднає нашій молоді чистоту душі й тіла, повне панування над собою і вірність усім Божим законам, що їх Всевишній дав для нашого добра й щастя.

КАТАР

Чи маєте катар? Це наслідок перестуди. Ослаблений пригнобленням і перетяженням людський організм стає легко жертвою катару. Зміни температури спричиняють забурення в людськім організмі і тому чинять його податним на катар, а не факт, що хтось трохи перемерз або занадто тепло вбирався. Такі заворушення як гнів, ненависть, відраза і страх спричиняють забурення в людськім організмі, якщо вони задовго бувають здушувані або неусунені. Це ж забурення підготовляє людину до легкого затягання катару, бо чинить її нервовою, подразненою і вичерпаною. Ось тому жінки скоріше затягають катар і перестуджуються ніж мужчини, бо вони більше ніж мужчини здушують і затримують у собі згадані зворушення.

Дехто має потаємне бажання бути 'хворим' і це бажання продовжає час катару, бо не хотять іти до роботи.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це рел[illegible] місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ. Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та працює марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Який із Вас батько?

КОЖНА людина часто повинна питати себе: "Чи я корисна у світі? Що світ користає з мене? Чи по моїй смерті світ буде гірший чи ліпший через те, що я провела в ним 60, 70 чи 80 років?" Це залежить від того, як ми проживали і що вчинили або чого не хотіли вчинити для світу.

Кожний батько має велике завдання в світі, бо від нього, може й більше ніж від жінки, залежить, яка буде родина, що з неї виходять громадяни, священики, тощо. Отож роля батька в родині дуже важна. Звичайно так буває, що діти бувають такі, як їхні батьки. Св. Письмо виразно потверджує цю життєву правду, як іде про самарійців, що були відорвалися від юдейського царства, оснували власну столицю та зорганізували свою державу, відвернушись від Бога та Його Закону.

"Отак ці народи почитали Бога, але й служили теж своїм бовванам (були ідолопоклонниками). І їхні діти і діти їхніх дітей так само чинять, як їх батьки чинили, аж по цей день" (2 Царств 17, 41).

Діти живуть тим, що навчили їх батьки, бо вплив родини на життя дитини звичайно залишається до смерти. В родині ж батько головно відповідає за виховання дітей, бо він голова родини. Чи всі батьки, особливо українські, здають собі справу з цього?

Батько—це головний вихователь дітей. Якщо батько занедбує цей обов'язок, то навіть мати не заступить його і не направить лиха. Недобре чинять ті батьки, що виховання дітей спихають на самі матері. Матір потребує помочі батька, щоб належно виховати дітей, навчити їх карности, послуху та поваги до авторитету.

Бог злучив чоловіка з жінкою, щоб вони разом приводили дітей на світ і разом виводили їх у люди. Батько має повагу і строгість, а мати визначається любов'ю та співчуттям. Отак вони доповняють одне другого, бо в вихованні дітей потрібна так строгість, як і любов. Сама строгість звихне дитину і виродить її на невільника та слугу. А сама доброта і любов, яка не вміє нічого відмовити дитині, розпестить її, знищить відпорність на прикрощі, не ввілле духа саможертви та витривалости, без яких ніхто в світі не годен дати собі ради.

Лагідність матері має гамувати строгість батька, а рішучість батька повинна доповняти ласкавість і співчуття матері. В вихованні дітей батько і мати повинні завжди виступати як один чинник. На жаль

деякі матері не розуміють цього і публічно в присутності дітей критикують зарядження батька. Це найкращий спосіб, щоб знищити повагу батька в очах дітей. Деякі жінки не здають собі справи, що подібне критикування заряджень батька—це найкращий спосіб, щоб знищити в дітях пошану до його авторитету. Якщо ж діти не звикнуть шанувати авторитету батька, то не шануватимуть взагалі ніякого авторитету, ні Божого, ні людського.

В численних домах слово "слухати" вийшло з моди. Є родини, де ніхто нікого не слухає, а кожен робить, що хоче. Скільки разів батько каже до синка: "Івасю, вже час спати! Замкни телевізійний апарат і йди до ліжка!"—як мати негайно виступить в обороні Івася й публічно наперекір батькові заявить у присутності таки самого Івася: "Ах, лиши Івася в спокою. Нехай дивиться! Чому докучаєш дитині?"

Письменники і проповідники щораз більше скаржаться на брак авторитету по домах. Це зроджує анархію, замішання і викликує незадоволення по родинах. Хоч життя в Америці й Канаді, фінансово говорячи, стоїть на найвищому рівні, бо ніякий край не має такого високого ступня життя, як Америка та Канада, то на жаль водночас нема ніде в світі стільки незадоволення і почуття нещасливости по домах як у цих двох багатих країнах.

Злочинні юнаки і дівчата, безчисленні розводи, самогубства і пошукування щастя в вибриках—це наявні докази, що дуже багато канадійських і американських родин не має щастя, цебто їхні члени почуваються нещасливі. Де ж джерело лиха? В занепаді морального змислу і в викривленому понятті щастя, яке—на думку не одного модерного юнака чи дівчини—полягає в тому, щоб робити тільки те, що викликає змислове задоволення і заспокоює нижчі гони.

Ця ж погоня за дозволеним і недозволеним щастям випливає з того, що модерна молодь не вміє, не хоче і не розуміє, чому властиво мала б панувати над своїми пристрастями, коли задоволення пристрастей приносить своєрідну приємність? А не розуміє тому, бо нема пошани для батька вдома. Коли ж не шанують земського батька, то й не будуть числитися з заповідями Небесного Батька, цебто Бога. Хто погорджує приказами свого земського батька, той буде погорджувати приказами й свого небесного Батька. Якщо ж людина не відчуває в собі пошани до Бога, то не зможе зберігати Його Заповідей і проживати по приписам Його законів. Ось причина зіпсуття між молоддю та розводів між подругами. Людина, що почувається задоволена в житті, не буде кидатися на речі, що спричиняють замішання і поширюють злочинність у громадянстві.

Без пошани до батька діти не можуть нормально розвиватися на добрих громадян і прикладних християн. В них нема пошани до авторитету, і через те вони нездібні зберігати ні Божих, ні людських законів, бо не відчувають у собі обов'язку придержуватися приписів, що порядкують людське життя в Церкві та державі.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

З оцим числом "Голосу Спасителя" зачинаємо друкувати в нашім місячнику новий катехизм, складений о. Михайлом Шуллом, ЧНІ. Цей катехизм має керигматичний підхід і виклад Божих правд, щоб людина не тільки знала Бога й об'явлені Ним правди, але й водночас любила свого Творця як свого Небесного Батька і з любови до Нього зберігала Його святі Заповіді.

Цей катехизм уложений на зразок модерних европейських і американських катехизмів. Він має 103 розділи. Кожен розділ матиме спеціально намальовану ілюстрацію.

Цей катехизм буде друкований в українській і англійській частині "Голосу Спасителя" по одному розділові на місяць.

ВСТУП

І-ий розділ

ЩАСЛИВА НОВИНА З НЕБА

ХОЧ Адам і Єва згрішили в раю, бо не послухали Бога, свого Небесного Отця, Він все таки не опустив їх. Щоправда, Він покарав їх, але покарав як добрий батько карає свою дитину. Навіть караючи їх, Він виявив велику любов, бо саме тоді, як карав, обіцяв їм Спасителя, що направить їх помилку і відпокутує їх гріх.

Цей Спаситель—це Ісус Христос, що є водночас нашим люблячим Братом. Люди довго

ждали на Його прихід. Як Ісус народився в Вифлеємі, то Бог послав ангола до пастухів, що отак промовив до них: "Я звіщаю вам велику радість... Сьогодні народився вам Спаситель!" (Лука 2, 10-11).

Бог—це не тільки наш всемогучий Творець, але Він є заразом нашим люблячим Батьком. Як Ісус Христос, що є Божим Сином, стався Чоловіком, то Він багато дечого сказав нам про цього доброго Батька. Ісус прийшов, щоб запровадити нас до нашого Небесного Батька, дати нам участь у Його божеському житті і помогти нам статися Його улюбленими дітьми, щоб Бог міг повторити про нас те, що сказав про Свого Сина Ісуса: "Ти—Мій любий Син, бо ти—Моє уподобання" (Марко 1, 11).

Всі люди є Божими дітьми. Пророк Малахія каже: "Чи не один в нас усіх Батько?" (Малахія 2, 10). Цей люблячий Батько ніколи не забуває Своїх земських дітей. Він Сам запевняє нас про це через пророка Ісаю: "Глянь, Я записав тебе в Себе на долонях!" (Ісая 49, 16).

Той Небесний Батько, що так сильно любить нас, хоче, щоб ми знали, любили Його і служили Йому, щоб колись ми могли злучитися з Ним у вічнім щасті в небі. Хто не хоче любити Бога і служити Йому, той не робить того, на що Бог сотворив його. Він подібний до годинника, що не хоче показувати часу, або до автомобіля, що не хоче їхати.

Проте Бог нікого не силує служити Йому, бо хоче, щоб люди служили Йому добровільно, як діти, а не як невільники. Бог бажає, щоб ми любили Його і жили по-християнськи, бо Він хоче бути гордий з нас, як земський батько гордиться добрими дітьми.

ПИТАННЯ

1) Нащо Бог сотворив нас?

Бог сотворив нас, щоб ми Бога знали, Його любили і служили Йому на землі, а по смерті були навіки з Ним щасливі в Небеснім Царстві.

2) Як ми можемо пізнати свого Небесного Батька?

Ми пізнаємо свого Небесного Отця, як будемо читати Біблію, добрі книжки і вчитися катехизму.

3) Що повинні ми вчинити, як часом гріхом образимо свого Небесного Батька?

Як часом гріхом образимо свого Небесного Батька, то ми повинні негайно перепросити Його актом досконалого жалю.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Слухай, Ізраїлю, Господь Бог наш—Господь єдиний. Любитимеш Господа, свого Бога, всім своїм серцем, і всією своєю душею і всією своєю силою. Оті слова, що Я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в твоїм серці. Ти розказуватимеш про них своїм дітям і говоритимеш про них, як будеш сидіти в хаті, вибиратися в дорогу, як лягатимеш спати і як будеш вставати. Прив'яжеш собі їх як знак на руку і вони будуть в тебе налобником між очима.

І напишеш їх на одвірках свого дому і на своїх воротах (Второзаконня 6, 4-9).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Часто повторятиму під час дня, особливо, як пробуджуся вранці і засиплятиму ввечорі: "Мій Небесний Отче, люблю Тебе!"

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Владико, вчини нас гідними називати Тебе, Бога, Небесним Отцем і промовляти:

"Отче наш, що на небі..." (Ектенія перед 'Отче наш', на Літургії).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, нехай усі люди знають і люблять Тебе і служать Тобі, і Твому Синові, Ісусові Христові, нашому любячому Спасителеві.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку: 1) Чому народження Ісуса Христа було радісною новинкою для людей?

2) Яку молитовку ви повинні проказувати під час дня, особливо, як пробудетеся вранці і засиплятимете ввечорі?

3) Намалюй ангола, що з'являється пастухам і звіщає їм добру новинку, що Христос народився.

1) Що думаєте про кіно "Др. Живаго"?

Це кіно мало б основуватися на книжці пок. Б. Пастернака, в якій він описав комуністичні жорстокості, морди, тощо, під час червоної революції. На жаль цього не видно в кіні. Нема там сліду енкавудистичних мордів невинного населення, що противилося червоній революції, нема згадки про переслідування Церкви і релігії, нема сліду з концентраційних таборів, де згинули мільйони невинних людей. Зате показано, як царські козаки кіньми тратують 'мирних' комуністичних демонстрантів.

Вкінці продуктори показують, як дочка покійного Др. Живаго, після початкових трудностей революції, дістає добру працю і гарно собі живе.

Ціль кіна ясна: Спочатку революції були деякі трудності, але сьогодні все гарне й пристойне під владою молота і серпа, бо нарід щасливий і життя стає там щораз краще. Мораль цілого кіна—це комуністична пропаганда для демократичного світу!

2) Чи дійсно Бог витягнув з Адама ребро і з нього сотворив Єву, як це кажеться в Біблії (Буття: 2, 21) чи це тільки такий вислів?

Щораз більше богословів і біблійних учених схиляється до погляду, що згадані слова Біблії—це тільки символ,

який означає, що Єва, як людина, була рівною в гідності Адамові, і що Бог сотворив її для чоловіка, тому вона звернена до нього. Отож вони не беруть дослівно того, що сказано в книзі Буття, бо Біблія—це книга Божого об'явлення, яке навчає нас правд віри, а не історії чи біології.

3) Що означає слово Церква?

Церква в Старім Завіті означала 'кагал', цебто громаду. Христова Церква—це продовження Божого Народу в світі, як колись були ізраїльтяни. Цей новий Христовий нарід має проникати й освячувати всі народи світу, цебто здобувати їх для Христа. Ось тому всі християни повинні бути Христовими апостолами. Християни тим відрізняються від інших народів, що вони є народом Божим.

4) Чому Церква скасувала пости?

Колись піст був дійсною покутою. М'ясо було дійсною присмакою. Сьогодні є всякі інші сурогати м'яса, які так само смачні як м'ясо. Отож стримання від м'яса не становить великої покути.

Церква надальше заохочує вірних до покути, що є прикметою християнства. Дух покути є істотним Христовій Євангелії, бо Христос—це Муж болів. Церква не хоче накладати стримання від м'яса в деякі дні тижня під тяжким гріхом, бо не бажає вживати 'морального батога'. Християни як дорослі люди повинні добровільно чинити покуту. Хто з любови до Бога виповняє сумлінно свої щоденні обов'язки, несе різні життеві хрести без нарікання і прощає прикрості вчинені йому, той чинить кращу і милішу Богові покуту ніж коли б вирікався їдження м'яса, бо тут потрібно більше самоконтролі і саможертви.

5) Мій чоловік докоряє мені, що я недоросла, тому з мене недобра жінка. Як можна пізнати дорослу і недорослу жінку?

Доросла жінка не вдає, що вона така, якою вона не є. Доросла жінка є щира в своїм думанні і поведінці. Вона є постійна, тому можна їй вірити. Вона знає себе і скільки вона вартує. Вона вміє перемагати спокійно різні життеві страждання і невдачі. Вона є релігійною особою, тому оптимізм характеризує її. В ній нема самолюбства і жалю над самою собою.

Вона завжди з любови послуговує іншим, особливо тим, що їх любить. Вона любить свої діти, хоч їх батько часом не заслуговує на любов. Вона не пошукує власної користи, як іншим робить добро. Коли вона когось любить, то її любов щира. Вона не вдає любови, коли не відчуває її в своїм серці. Вона вміє прощати промахи інших. Люблячи, вона розуміє інших і тому залишається вірною тим, кого любить. Вона не обурюється на критику, але користає з власних похибок.

Зате недозріла і недоросла жінка, хоча б вона мала вже 50 літ, є основно нечесна. Вона є пустою людиною, тому мусить вдавати те, чого не відчуває в серці. Вона не є щира. Вона надто обурюється, коли хтось зробить їй прикрість. Вона завжди скаржиться, що інші роблять їй кривду або не оцінюють її заслуг. Вона ніколи не вміє користати з власних помилок. Вона в серці ненавидить тих, що є дійсними і дорослими жінками. Вона любить чванитися своїми дійсними чи уявними осягами. Вона часто мріє про те, чого в дійсності не має і не може мати. Вона непевна про себе саму, тому штучно намагається робити на інших добре враження. Вона страшно самолюбна і не має пошани для інших. Бувши непевна про себе саму, вона вміє добре вдавати, підлещуватися і наслідувати любов. Коли ж бачить десь користь, то потрапить бути жорстоко холодною в своїх стосунках до інших. Вона хотіла б панувати над іншими, хоч не має до цього здібностей. Вона ганить інших за власні похибки і безсердечність. Вона не має вирозумілости для почувань інших людей. Вона

не година жити здалека від своїх приятелів, бо хотіла б, щоб вони були завжди біля неї.

Вона є заздрісна, нечутлива на почування інших і недовірлива. Вона година лютувати, як це вчинила Іродіяда з Іваном Хрестителем. В своїй мстивості недоросла жінка намагається шкодити тим, на кого вона є заздрісна.

6) Що думаєте про всілякі статті в католицьких і некатолицьких часописах, де видвигаються різні слабості Церкви, дискутуються проблеми, висуваються сумніви, невдачі, тощо. Чи це добре для християнства?

Людство почувається дорослим і тому треба поступати з ним так, як поступається з дорослими людьми. Цілий другий ватиканський Собор — це доказ зрілости модерного християнства. Соборові Отці не лякалися виявити хиби і слабості модерного християнства, і це не згіршило нікого. Ось тому не думаємо, що дискусія про проблеми і слабості навіть у пресі вчинить Церкві щось злого. Папа Іван XXIII, запрошуючи протестантських спостерігачів на Собор, заявив, що "Ми не маємо нічого, що треба б скривати!"

Публічні дискусії, хоча б їхні теми були часом прикрі, напевно поможуть зарадити лихові, як вони будуть вестися в дусі християнської любови, покори і покаяння, бо всі ми є членами грішного людства, тому в світі є місце на покаяння і поправу помилок.

7) В останній енцикліці Папа Павло VI сильно виступив проти капіталізму та його разючих надужить. Чи американський і канадійський капіталізм є дійсно такий кровожадний і немилосердний?"

Це правда, що в енцикліці "Поступ Народів", що її видав Папа Павло VI, є гострі натяки на капіталізм, але Папа тут тільки намагається привернути рівновагу між бідними і багатими. Він напевно не осуджує справедливого капіталізму, а тільки такий капіталізм, що визискує бідних і спиняє громадянську справедливість між народами. Такий капіталізм існує в Італії і деяких країнах Полудневої Америки, де громадяни поділені на багатіїв і нуждарів. Папа заявляє: "Кожна людина в світі має право знайти те, що конечне для неї".

Папа заявляє так само, що можна вивласнювати великі посілості, коли загальне добро вимагає цього і коли ці посілості перепиняють загальний добробут.

8) Що думаєте про переклад наших молитов, що їх тепер подекуди вживають наші люди?

Цей переклад на жаль годі звати дійсним перекладом. Це радше дослівне перелицювання старослов'янського тексту на нібито український, і до цього ще й перемішаний він старослов'янськими словами. Нам невідомо, чому видано такий переклад для вжитку українців. Ми бачили різні переклади латинських молитов на рідні мови, але ніде не стрічали мішанини латини і згаданих народних мов.

НАУКА І БОГ

Новочасна наука не дає ніякого доказу на існування надприродного світу, бо цей світ є поза її засягом. Не дає і не може дати доказу на існування Бога, але й нема ж в ній теж нічого, що перешкаджало б вірити в Бога.

Як наука могла б відкидати факт воскресення, коли вона не година виявити от хоча б такого факту, що людське тіло кожних кілька місяців відновляється і, не зважаючи на цю віднову, наше тіло все таки залишається нашим тілом. Не година вона так само виявити, як в одним кілограмі урану є тільки енергії, що в трьох тисячах бензини.

Церква в Модернім Світі

(Коментар)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

4-а Глава
ТРЕТЯ ЧАСТИНА

ЖИТТЯ ПОЛІТИЧНОЇ ГРОМАДИ

ОТЦІ другого ватиканського Собору (1962-65), займаючись положенням сьогоднішнього світу, в якім повно замішання і хаосу в думанні та поведінці, не залишили на боці політичного питання, що заторкує співжиття народів. Життя народів змінюється, бо всюди видно культурну, соціяльну і економічну еволюцію. Соборові Отці кажуть:

"Ці зміни мають великий вплив на життя політичної громади, особливо як іде про права і обов'язки всіх користуватися цивільною свободою і співпрацювати для осягнення загального добра, і в організуванні взаємних стосунків між громадянами і їх наставлення до влади" (Ч. 73).

Свобода думання і діяння громадян

В державі є влада-уряд і громадяни. Як влада завжди є схильна до надужиття, так громадяни деколи бунтуються проти влади. Ось тому Соборові Отці настають на те, що слід захищати права громадян, бо уряд має більше спроможности гнобити людей, аніж люди шкодити урядові. Конституція про Церкву в Модернім Світі каже:

"З глибшої свідомости людської гідности в багатьох частинах світу зроджується бажання встановляти такий політичний лад, в якім особисті права людини були б краще захищені.

"Це включає право до вільних стоваришень, спільної дії, вислову особистих опіній і опіній приватного і публічного визнавання релігії.

"Для захисту особистих прав потрібний такий стан, в якім громадяни особисто або спільно як громадяни діяльно участвують у житті державного уряду" (Ч. 73).

Національні меншості і свобода релігії

Сливе в кожній країні бувають національні меншості, що через історію чи військову окупацію проживають у чужій державі. Соборові Отці домагаються для них свободи:

"В численних сумліннях є бажання, щоб права національних меншин були пошановані, але й ці меншості мають виповняти свої обов'язки супроти держави" (Ч. 73).

Кожна людина має право і обов'язок почитати Бога так, як вона Його розуміє, тому ніякий уряд не має права позбавляти громадян цього привілею. Коли жидівська влада забороняла Апостолам проповідувати Христову Євангелію в Єрусалимі, то Петро й апостоли відповіли: "Треба більше слухати Бога ніж людей!" (Дії 5, 29; 4, 19).

Свобода визнавати релігію—це одне з чотирьох прав проголошених у Чартері Об'єднаних Націй при їх закладанні в 1945 р. Конституція каже:

"Люди осуджують всякий уряд, який перепиняє цивільну чи релігійну свободу, помножує жертви амбіції і політичні злочини, не користується владою, щоб поширяти загальне добро, а тільки користі сторонництва чи самих управителів. В світі є деякі подібні уряди" (Ч. 73).

Головне завдання всякої влади—це служба народові, а не догоджування собі чи вислуговування власній партії. Христос прийшов і виявив нам ціль влади: "Син Чоловічий не прийшов у світ, щоб служили Йому, але щоб служити" (Матей: 20, 28).

Політичні партії, що ставлять добро й інтереси партії понад добро батьківщини, не варті того, щоб громадяни довіряли їм керму держави.

Підвалина справедливого ладу

Лад і порядок—це вислід різних чеснот, що їх мають практикувати уряди і громадяни в публічнім житті. Конституція каже:

"Нема кращого засобу, щоб запевнити дійсно людське політичне життя ніж плекання внутрішнього почуття справедливости, доброзичливости, послуговування спільному добру і скріплення основних переконань про правдиву природу держави і властиве виконування і границі публічної влади" (Ч. 73).

Коли уряд і громадяни поставлять добро держави понад власні інтереси, тоді загальне добро буде їх ідеалом і всі співпрацюватимуть, щоб осягнути його.

Природа і завдання влади

Соборові Отці заявляють, що поодинокі громадяни не годні осягнути того всього, що потрібне їм до життя. "Вони відчувають потребу громади, в якій кожний співпрацював би для кращого осягнення спільного добра. Ось тому вони настановляють уряди в різних формах" (Ч. 74).

Соборові Отці заявляють, що держава існує для народу, а не нарід для держави чи її керівника-царя чи короля, як це було в середньовіччі, коли королівські роди вважали державу за свою спадщину. Конституція каже:

"Ось тому держава існує для загального добра, в якім вона знаходить своє повне оправдання і значення.

"Спільне добро дає політичній громаді (цебто державі) належне їй право. Загальне ж добро обнимає збір тих умовин соціяльного життя, за посередництвом яких одиниці, родини і групи годні осягати власні ідеали вповні і відносно легким способом" (Ч. 74).

Отож існування держави є тільки тому виправдане, що люди потребують її, щоб легше і свобідніше осягати свої ідеали і здійснювати мрії в житті. Сама людина не годна всього виконати і запевнити собі все, що потрібне їй до безпеки і свобідного життя. Вона створила державу, щоб громада помагала їй осягнути те, чого вона не могла б запевнити собі. Отож держава існує для добра людей, а не щоб використовувати їх для тих, що керують державою, як це було в середньовіччі.

Потреба влади в державі

Держава складається з численних людей, "які природно є схильні мати різні способи, як слід виконувати різні речі", каже Конституція про Церкву в Модернім Світі (Ч. 74). Різнородність поглядів між громадянами вимагає одного осередку, що кермував би діяльністю громадян, спрямовуючи її до спільного добра всіх громадян і усуваючи шкідливі незгоди з-поміж них.

Соборові Отці кажуть:

"Авторитет (влада) є потрібний, щоб люди, тримаючись власних поглядів, не розбивали держави. Влада має скеровувати енергії всіх громадян до загального добра, але вона не сміє чинити цього механічно чи деспотично. Вона найперше повинна виконувати це як моральна сила, що спирається на свободі і сумлінному виконанні обов'язків, що уряд накладає на неї... Ось, тому так сам вибір уряду, як теж метода його вибирання належать до свобідного вирішення громадян" (Ч. 74).

Всякий авторитет має служити тим, над ким влада має авторитет. Керівники зобов'язані служити громадам і громадянам, а не собі самим і власним інтересам. Керівники не є неограниченими в виконуванні влади, що нарід повірив їм. Вони мають морально керувати державою, кажуть Соборові Отці:

"Публічна (політична) влада ... має завжди діяти згідно з засадами моралі і трудитися для загального добра... Якщо вона це виконує, то громадяни є **зобов'язані в сумлінні** слухати її. Це наявно виявляє відповідальність, гідність і значення тих, що рядять" (Ч. 74).

Публічна влада походить від Бога, хоч керманичі отримують її за посередництвом громадян. "Нема влади, що не походила б від Бога. Існуючі влади походять від Бога. Ось тому хто противиться владі, той сам на себе стягає (Божий) суд" (Римлями 13, 1-2).

НАДУЖИТТЯ ВЛАДИ

Людина, схильна до гордости і невторопности, годна надуживати навіть найкращі речі, не виключаючи влади. Де це надужиття стане явне і незаперечне, то громадяни повинні йому опиратися й усунути його. Соборові Отці кажуть:

"Якщо публічна влада переступає свою компетенцію і гнобить нарід, то громадяни мають все таки слухати її, наскільки загальне добро вимагає цього.

"Водночас вони мають право боронити свої власні права і права інших громадян проти всякого надужиття, під умовою, що вони роблять це в границях природного закону і Євангелії" (Ч. 74).

Тут Соборові Отці зазначують, що спротив надужиттю влади може викликати багато зла, насилля і кровопролиття. З цим треба числитися, щоб насилля при спротиві владі не було більше ніж добро, яке громадяни намагаються осягнути, виступаючи проти недоброї влади.

Водночас Соборові Отці зазначують, що політичні системи правління можуть бути різні відповідно до вдачі народу й історичних обставин. Церква не одобрює ніякої системи правління, чи це буде республіка чи монархія, коли це правління не надуживає своєї влади і виходить на добро громадян. Проте кожна ситема повинна "так вишколювати людей, які є цивілізовані, миролюбні і прихильні всім іншим, щоб з цього користала ціла людська громада", цебто ціле людство (Ч. 74).

Політична участь усіх громадян

Держава складається з людей, що є її громадянами. Держава—це одна велика моральна родина, що зветься **батьківщина.** В цій моральній родині "всі громадяни повинні мати нагоду своєю вільною і діяльною участю встановляти конституційні підвалини держави, які мають рядити нею, означувати ціль різних інституцій і вибирати провідників - керманичів" (Ч. 75).

Тут Соборові Отці зазначують, що уряд повинен щонайбільше бути представником народу, який вибирає його. Так вони збивають підозріння, поширене в 19 і 20-ім столітті, що демократія деяк не погоджується з пошаною і гідністю влади.

Обов'язок співпраці

Як покійний президент Кеннеді обнимав свій уряд у 1960 р., то він заявив американцям: "Не питайтеся, що Америка годна зробити для вас, але що ви годні вчинити для Америки!"

Всі громадяни повинні мати добро батьківщини на серці і помагати владі осягати його згідно зо своїми здатностями. Соборова Конституція каже:

"Церква вважає за гідних похвали і признання тих, що послуговуючи іншим, віддаються на услуги держави і приймають на себе тягарі" цебто уряди (Ч. 75).

Деколи буває, що влада в державі дістається в руки безвідповідальних одиниць чи партій, які потім надуживають влади для власних користей, забуваючи, що влада існує для послуг інших. Спаситель заявив: "Син Чоловічий не прийшов у світ, щоб служили Йому, але щоб служити" людям (Матей: 20, 28). 'Добрі люди', що не цікавляться долею батьківщини, часто відповідають за те, що влада дістається в руки безскрупулятних одиниць чи партій, бо вони своєю безвідповідальністю, браком патріотизму і лінивістю допускають до влади згадані одиниці чи партії.

Поділ влади й обов'язки громадян

Соборові Отці заявляють, що воно не добре, коли вся влада знаходиться в руках одної одиниці чи самого уряду. "Треба установити поділ роль уряду й інституцій і водночас подбати про успішну і незалежну систему, що захищає права громадян.

"Треба шанувати, захищати і підпирати права всіх людей, родин і стоваришень і заразом гарантувати їм вільність у виконуванні-вживанні цих прав" (Ч. 75).

Влада не повинна занадто мішатися...

Життя громадян і їхніх стоваришень повинно бути якнайбільше вільне від непотрібного вмішування держави в їхні справи. Коли людина годна сама дати собі раду, то держава не має права накидатися їй зо своїми 'добродійствами'. Собо-

рові Отці кажуть:

"Нехай влада не перешкоджає родині, соціяльним і культурним групам і всяким іншим стоваришенням і інституціям. Влада не має права позбавляти їх законної діяльности. Вона повинна радніше поширювати ці стоваришення.

"Громадяни ж—так одиниці як стоваришення—не повинні давати урядові забагато влади і за те домагатися від неї надмірних вигід і користей, бо така поведінка громадян остаточно послабить почуття відповідальности громадян, родин і соціяльних груп" (Ч. 75).

Швеція дала своїм громадянам те, що комуністи обіцяли своїм послідовникам. Соціяльні обезпечення й допомоги уряду є там найбільші в світі. Там є навіть доми для "втомлених жінок", що можуть безплатно удаватися до них на відпочинок. Все таки шведи не дуже почуваються щасливими, бо ніде нема стільки самогубств, як у Швеції. Коли уряд занадто дбає про життя і вигоди громадян, то громадяни тратять ініціятиву, потрібну до людського життя. Навіть найкращий уряд не годен розв'язати всіх проблем для своїх громадян. Людина, яка не вміє дати собі ради з проблемами, тратить відвагу, інколи попадає в розпуку і кінчає самогубством, бо привикла, щоб хтось інший розв'язував її проблеми і перемагав труднощі, які вона сама повинна вміти розв'язувати і перемагати.

Геть з диктатурою!

Диктатура може бути корисна і потрібна в надзвичайних обставинах життя народу, от хоча б під час війни. Тоді уряд має право відняти або вкоротити громадянам деякі права. Проте це не сміє тривати надто довго, себто довше ніж добро держави вимагає цього. Соборові Отці кажуть:

"Якщо права громадян вкорочені на якийсь час ради спільного добра, то треба їх негайно привернути, як тільки промине критичне становище, бо людство терпить на тім, як уряд набирає диктаторських або тоталітарних форм, бо вони ушкоджують права одиниць і соціяльних груп" (Ч. 75).

Отак Соборові Отці осуджують комунізм, нацизм і всякі інші 'ізми', бо вони шкідливі людству. Приказка каже: "Влада псує людину. Необмежена ж влада псує необмежено", як це було видно з поступування Сталіна і Гітлера, які допустилися нечуваних в історії злочинів тому, що мали необмежену владу.

Патріотизм

Всі громадяни повинні любити свою батьківщину, бо любов до батьківщини—це тільки розтягнення любови до ближнього. Ця ж любов—це **патріотизм.** Кожний громадянин повинен бути патріотом. Проте є подвійні патріоти, як каже українська приказка:

"Є патріоти за народ, і є патріоти за банкнот".

Соборові Отці стверджують, що всі громадяни повинні бути правдивими патріотами:

"Громадяни повинні розвивати в собі великодушну і вірну самовідданість своїй країні, але це не сміє викривлювати їх ума. Ось тому вони повинні водночас брати під увагу добро цілого людського роду, який є сполений численними зв'язками, що лучать раси, народи і нації".

Любов до власного народу не повинна виключати любови і пошани до інших рас і народів, бо остаточно всі люди — це браття і сестри. Вони походять від того самого прабатька Адама і призначені до того самого щастя в небі, де Бог прийме усіх до вічного щастя, як добрий Батько: "Чи не один у всіх нас Батько? Хіба не один Бог сотворив нас?" (Малахія 2, 10).

Правдивий патріотизм — це християнська любов до батьківщини. Християнський патріотизм не має нічого спільного з шовінізмом і пересадним націоналізмом, який ставляє власну націю понад інші і погорджує ними. Шовінізм—це викривлення патріотизму.

Відмінні погляди

Воно не можливо, щоб усі люди однаково думали в справах, на які можна різно дивитися і різно розв'язувати. Тільки терор і диктатура вимагають від громадян, щоб вони однаково думали, як це виявляє російська приказка, що була і є виявом російського шовінізму і деспотизму так за царів, як за комуністів: "Молчать, послушать і не розсуждать!" Люди мають право різнитися в поглядах одні від одних, коли не йде про якусь абсолютну правду. Ось тому Соборова Конституція про Церкву в Модерній Світі каже:

"Християни повинні признавати, що можна мати відмінні законні погляди, як іде про керування дочасними справами. Вони повинні шанувати своїх співгромадян, як вони чесно поширяють свої погляди, навіть коли вони виступають як групи" (Ч. 75).

Конституція вимагає, щоб не тільки поодинокі громадяни шанували різні і відмінні погляди своїх співгромадян, але й щоб уряд так само шанував їх. Конкретно ця пошана згідно з заявою Об'єднаних Націй проявляється в правдивій свободі преси, релігії, стоваришень.

ПЛАСТИКОВІ СЕРЦЯ

З поступом медицини і хірургії з'являються дійсні 'чудеса' в світі. Лікарі кажуть, що незадовго наука потрапить усувати пошкоджені людські серця і заступати їх пластиковими. Це не одному продовжить життя на багато літ.

Подібне напевно буде діятися з іншими органами людини, які можна буде заступати штучними пластиковими. Отак не одному буде можна врятуватися від смерти, хоч вона все одно прийде для кожного, хто народився, бо смерть—це частина людської долі на землі.

Оптиміст—це людина, яка думає, що вона годна жити немов мільйонер, якщо заробить мільйон долярів.

Злодії обрабували одного багача в Техас і потім прив'язали його до залізничих рейок. Думаєте, що залізниця роз'їхала його? Зовсім ні. Він помер з голоду, заки надійшов потяг.

ЧИН
Архиєрейського Посвячення Церкви

Переклав о. Мих. Шудло, ЧНІ.

(Зодягнений в архиєрейські ризи, Архиєрей увіходить до престола і так зачинає посвячення):

Архиєрей: Благословенний наш Бог, повсякчасно, нині, завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон (зачинає): Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас (1).

Хор (священики): **Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас** (2).

Слава: І нині...

Пресвята Тройце, помилуй нас. Господи, очисти нас від гріхів. Владико, прости наші беззаконня. Святий, відвідай нас і ради Свого ймення улічи нас із немочей.

Господи, помилуй (3).

Слава: І нині...

ОТЧЕ НАШ, що на небі, нехай святиться Твоє ім'я. Нехай прийде Твоє царство. Нехай діється Твоя воля, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний подай нам сьогодні. І прости нам наші провини, як і ми прощаємо тим, що провинилися супроти нас. І не вводи нас у спокусу, але визволи нас від зла.

Архиєрей: Бо Твоє є Царство і сила і слава, Отця і Сина і Святого Духа.

Хор (священики): **Амінь.**

(Хор співає тропар і кондак храму або Богородичен чи Святого. Архидиякон кладе на престолі підписаний антиминс. Поклавши праву руку на антиминс, Архиєрей голосно проказує молитву).

Архидиякон: Господеві, помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй.**

Архиєрей (голосно):

МОЛИТВА

ГОСПОДИ Боже, наш Спасителю, Ти, що все твориш і спрямовуєш до опасіння людського роду, прийми оту молитву, що ми негідні Твої слуги проказуємо, і поможи нам сьогодні без осудження доконати посвячення цього храму, побудованого для Твого почитання, в ім'я Н. (покровитель чи покровителька храму), і щоб створити на нім покладення престола, бо Тобі належиться вся слава, честь і поклін, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і повсякчасно і навіки.

Хор: Амінь.

(Архиєрей сім разів обкаджує хрестообразно престіл, а клер чи хор проказує Псалом).

Хор (священики):

ПСАЛОМ 145

ВИХВАЛЯТИМУ Тебе, мій Боже Царю, і повік благословитиму Твоє ім'я.* Щодня буду благословляти Тебе і повік хвалитиму Твоє ім'я.* Великий Господь і вельми гідний похвали, бо велич Його незбагненна.* Покоління за поколінням буде славити Твої діла і звіщати Твою могутність.* Розповідатимуть про пишну славу Твоєї величі і про чуда Твої;* Говоритимуть про силу Твоїх подиву гідних діл* І я розповідатиму про Твою велич.* Вони звіщатимуть славу Твоєї великої доброти і оспівуватимуть Твою справедливість.* Господь ласкавий і милосердний * Повільний до гніву і великий у милосерді.* Господь добрий для всіх і милосердя Його розтягається на все, що Він учинив.* Господи, нехай всі Твої діла прославляють Тебе і Твої Святі благословлять Тебе.* Нехай оповідають про славу Твого Царства і говорять про Твою могутність.* Щоб люди знали Твою могутність і блиск Твого Царства.* Твоє ж Царство триватиме повік і Твоя влада розтягатиметься з покоління в покоління.* Господь вірний усім Своїм обітницям і святий у всіх Своїх ділах.* Господь підводить усіх тих, що падають, і розбуджує їх пригнобленого духа.* Всі сотворіння звертають до Тебе свої очі, бо в свій час Ти даєш їм поживу.* Ти розтуляєш Свою руку і насичуєш все те, що живе.* Господь справедливий в усім тім, що чинить, і милосердний в усіх Своїх ділах.* Господь близький до тих, що Його взивають, до тих, що щиро взивають Його.* Він учинить волю тих, що бояться Його. Він почуе їх благання і спасе їх.* Господь береже всіх, що люблять Його, а всіх нечистивих вигубить.* Нехай мої уста прославляють Господа і нехай кожна жива істота благословляє Його ім'я.*

ПСАЛОМ 23

ГОСПОДЬ—мій Пастир, тому нічого не бракуватиме мені.* Він дає мені лежати на буйних пасовиськах і веде мене на тихі води.* Він відживляє мою душу і ради Свого імени веде мене по стежках правих.* Навіть якщо б я ходив долиною смерти, то не лякатимуся лиха, бо Ти зо мною.* Жезл Твій і палиця Твоя дають мені підтримку.* Ти готуеш для мене стіл перед моїми противниками.* Ти голову мою помазав миром і кубок мій переливається.* Твоє милосердя буде супроводити мене по всі дні мого життя,* Щоб довго мені проживати.*

Слава: І нині...

(По проказанні Псальмів і обкадженні Святитель разом зо священиками відходить від вівтаря перед Царські Двері і, ставши на розстеленім килимі, каже:)

Архиєрей: Благословенний наш Бог, повсякчасно, нині, завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон: Ще раз і ще раз, схиливши коліна, Господеві помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй** (3).

(Священики здіймають мітру з голови Архиєрея. Він приклякає на подушиці і голосно проказує оцю молитву).

Архиерей:

МОЛИТВА

БОЖЕ, що не маєш початку і вічно існуєш, Ти сотворив усе з нічого і живеш у неприступнім світлі. Небо—це твій престіл і земля—Твій підніжок. Ти дав прикав Мойсееві і показав обличчя (образ Себе). Ти вложив духа премудрости в Веселеїла і поміг їм побудувати Кивот, де вложено Таблиці, праобрази і відтворення правди. Ти подав Соломонові великодушне серце, і він збудував давній Храм. Святих же і всехвальних Апостолів духовно обновив благодаттю, щоб служили правдивому Кивотові і, Господи Небесних Сил, через них Ти по всій землі побудував Свої церкви і жертовники, щоб у них приносилася священна і безкровна Жертва.

Тепер же Ти зволив, щоб побудовано і цей храм у честь Н. (ім'я Святого чи Святої) на славу Твою і Твого единородного Сина і пресвятого Твого Духа. Сам, безсмертний і щедрий Царю, згадай Свою щедрість і милосердя, бо вони вічні. Не погорджуй нами, хоч ми забрудилися численними гріхами, ані не ламай Свого Заповіту ради нашої неповздержливости. Не звертай уваги на наші беззаконня, але благодаттю і приходом Свого животворного і Святого Духа скріпи нас і поможи нам без осуждення доконати обновлення (посвячення) цього храму і посвятити в нім жертівник, щоб на нім благословляти Тебе псальмами і піснями і таїнственними богослужбами і невпинно звеличувати Твоє милосердя.

Так, Владико, Господи наш Боже, надіє всіх людей, вислухай молитви нас грішних і пошли Свого пресвятого і поклоняємого і всесильного Духа і освяти цей храм і цей жертівник (престіл). Наповни його вічним світлом і візьми Собі його за житло. Нехай він буде місцем, де пробуватиме Твоя слава. Прикраси його Своїми божественними і небесними дарами. Вчини його пристанню для тих, якими кидають бурі, ліком на пристрасті, притулком для немічних і пострахом для лихих духів, щоб Ти вдень і вночі споглядав на нього і вислухував молитву тих, що з пошаною до Тебе і побожно приходитимуть до нього і взиватимуть Твоє всечесне і поклоняєме ім'я, щоб Ти вислухував в небі те, чого вони попросять у Тебе, милував їх і був милосердним.

Зберігай його аж до кінця віку непохитним і вчини святим його жертівник силою і діянням Свого Святого Духа. Прослав його більше ніж (старозавітні) відпокутні престоли, щоб довершувані на нім священодіяння доходили до Твого святого, небесного і духовного жертівника і подавали нам благодать Твоєї пречистої опіки, бо ми не покладаємося на власну службу, але на Твоє невимовне милосердя.

(Архиерей встає, а архидиякон каже):

Архидиякон: Заступи, спаси, помилуй, підійми і захорони нас, Боже, Своєю благодаттю.

Хор (священики): **Господи, помилуй.** (Хор повторяє цю саму відповідь по кожнім проханні Архидиякона).

Архидиякон: За мир з неба і спасіння своїх душ, Господеві помолімся.

За мир всього світу, за розцвіт святих Божих Церков і за в'єднання всіх Господеві помолімся.

За святішого, вселенського Архиерея нашого Н., Папу Римського, Господеві помолімся.

За нашого преосвященнішого Архиепископа Митрополита Н. і боголюбного Єпископа Н., за пошани гідних священиків, дияконів у Христі, за ввесь клер і народ, Господеві помолімся.

Щоб сила і діяння Святого Духа освятили цей храм і престол, Господеві помолімся.

За наш уряд і все військо Господеві помолімся.

За це місто і за кожне місто і край, і вірних, що там проживають, Господеві помолімся.

Щоб визволитися нам від всяких скорбот, гніву і нужди, Господеві помолімся.

Заступи, спаси, помилуй і хорони нас, Боже, Своєю благодаттю.

Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.

Хор (священики): **Тобі, Господи.**

Архиерей: Бо Ти, наш Боже, святий і пробуваєш між пошани гідними мучениками, що постраждали за Тебе, тому віддаємо славу Тобі, Отцеві, і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

(Потім Архиерей іде до престола. Йому приносять звичайну воду, вино і розову воду. Він благословляє їх рукою (✠) і проказує оцю молитву.)

Архиерей:

МОЛИТВА

ГОСПОДИ, наш Боже, Ти, що Своїм спасенним явленням освятив води Йордану, Сам і сьогодні пошли благодать Свого Святого Духа і поблагослови ці води і вино на освячення і довершення цього Твого жертівника, би Ти благословенний навіки. Амінь.

(По цій молитві Архиерей бере посудину з водою і хрестообразно розливає воду по престолі, кажучи:)

Архиерей: В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Приявні священики розтирають її руками по цілім престолі, обмиваючи його. При тім вони проказують 84-ий псалом).

ПСАЛОМ 84

Які ж то любі Твої оселі, Господи Сил (анголів)!* Моя душа тужить і омліває за подвірями Господа.* Моє серце і моє тіло радіють живим Богом.* Навіть пташка знаходить собі хатку, а ласківка гніздо, де кладе свої пташенята при Твоїх жертівниках, Господи Сил, мій Царю і мій Боже.* Щасливі ті, що живуть у Твоїм домі. Вони повік хвалитимуть Тебе.* Щасливий чоловік,

що в Тобі його сила, бо він має Твої дороги в своїм серці.* Хоч проходять вони сухою долиною, все таки з неї роблять джерела, і ранній дощ надає їй благословення.* Вони набирають щораз більше сили і Бог у Сіоні явиться їм.* Господи, Боже (небесних) Сил, вислухай мою молитву і почуй мене, Боже Якова.* Щите наш, поглянь, о Боже, подивися на Свого Помазанника.* Один бо день на Твоїх подвірях кращий ніж тисяча (деінде).* Волію стояти при порозі дому мого Бога ніж проживати в наметах грішників,* Бо Господь Бог—це сонце і щит. Господь дасть ласку і славу.* Він не відмовить добра тим, що бездоганно поступають.* Господи Сил, щасливий той чоловік, що покладається на Тебе!*

(Потім Архиєрей бере кусник мила і сам милить престіл. Взявши рушника, обтирає його, а священики повторяють, поки він не скінчить).

Хор (священики): **Відверни Своє обличчя від моїх гріхів і очисть мене з мого беззаконня.**

(Потім Святитель обмиває престіл вином, розливаючи його хрестообразно і говорячи:)

Архиєрей: В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Взявши третій кусник мила, Архиєрей натирає ним престіл, а священики проказують псалом).

Хор (священики):

ПСАЛОМ 84

Які ж то любі Твої оселі, Господи Сил!

(Архиєрей бере другий рушник і обтирає ним престіл, а священики кажуть:)

Хор (священики): **Відверни обличчя від моїх гріхів і очисть мене від мого беззаконня.**

(Потім Архиєрей лле хрестообразно розову воду на престіл. Ця вода змішана з нардом. Водночас Архиєрей каже:)

Архиєрей: В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Взявши третій кусник мила, Архиєрей натирає ним престіл, а священики проказують псалом:)

Хор (священики):

ПСАЛОМ 84

Які ж то любі Твої оселі, Господи Сил!

(Архиєрей обтирає престіл третім рушником, а священики кажуть:)

Хор (священики): **Відверни Своє обличчя від моїх гріхів і очисть мене з мого беззаконня.**

(Обмивши і обтерши престіл, Архиєрей бере кропило зо свяченою водою, кропить цілий престіл і церкву внутрі та назовні. Один священик іде перед ним і несе посудину зо свяченою водою. Священики проказують слова 51-го псалма).

Хор (священики): **Ти покропиш мене іссопом, і я стану чистий. Дай мені відчути радість і веселість, і радітимуть кості, що Ти покрушив.**

(Священики повторяють ці стихи, поки Архиєрей не покропить цілої церкви. Вернувшись до церкви, Архиєрей іде до престола, бере святе миро і каже:)

Архиєрей: Наш Бог благословенний, повсякчас, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон: Уважаймо!

(Архиєрей запечатує хрестообразно престіл посередині і рогах, в яких мають бути іконки євангелистів. При кожнім помазанні священики кажуть:)

Хор (священики): **Аллилуя (3).**

(Опісля Архиєрей запечатує святим миром престіл на трьох намальованих хрестах і церкву на девятьох, а священики проказують псалом 133).

Хор (священики):

ПСАЛОМ 133

Глядіть, як воно добре і любо, коли брати живуть укупі!* Воно немов добре миро на голові, що стікає на бороду, бороду Арона,* Що спливає на кінці його одежі.* Воно немов хермонська роса, що спадає на гори Сіону,* Бо там Господь зсилає благословення і подає вічне життя.

(Священики так довго проказують цей псалом, аж поки Архиєрей не скінчить запечатувати престола. Потім Архиєрей обмиває собі руки в приготуванім посуді, а священики проказують псалом 132).

Хор (священики):

ПСАЛОМ 132

Господи, згадай усі Давидові старання,* Як він клявся і складав обіт Богові Ізраїля:* "Не ввійду до намету мого дому,* І не ляжу на постіль відпочати.* Не дам своїм очам заснути,* Ані повікам своїм задрімати,* Поки не знайду для Господа оселі,* І місця перебування для Бога Якова".* Ось чули ми про Нього в Евфраті, і знайшли Його на полях яарських.* Ввійдім в Його житло, упадьмо до підніжка Його ніг.* Устань, Господи, і ввійди до місця Свого перебування,* Ти і Ковчег Твоєї сили.* Нехай Твої священики зодягнуться в справедливість,* І Твої святі нехай вельми радуються.* Не відвертай обличчя від Свого помазанника ради Давида, Твого слуги.* Господь поклявся правдою Давидові і не відступить від неї:* "Твого сина Я посаджу на твоїм престолі.* Якщо ж твої сини зберігатимуть Мій Заповіт і Закон, що Я навчу їх,* То й їхні діти повік сидітимуть на твоїм троні". * Господь бо вибрав Собі Сіон і захотів Собі його як місце Свого пробування.* "Це місце Мого пробування навіки. Тут оселюся, бо Я вподобав Собі його".* Поживу його щедро поблагословлю і хлібом насичу бідних.* Його ж священиків зодягну в одежу тріюмфальну, і тому його нарід буде сильно радіти.* З роду Давидового там вирощу Паростка і приготую світильник для Свого Помазанника.* Застидаю його ворогів, а на нім буде сяяти його вінець".

Архиєрей: Слава нашому Богові навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

ПСАЛОМ 93

ГОСПОДЬ показався Царем і зодягнувся в велич. Зодягнувся Господь у силу й опоясався.* Він бо так укріпив вселенну, що не захитається.* Відтоді Твій престіл готовий, бо існуєш споконвіку.* Господи, ріки підняли свої голоси, ріки спричинили шум від величезних вод.* Море дивно підноситься догори. Господь же йще більше подиву гідний.* Господи, Твої свідоцтва вповні достовірні.* Домові ж Твому повік належиться святість.

ПСАЛОМ 26

ГОСПОДИ, Ти будь моїм Суддею,* Бо я ходив неповинно і, покладаючись на Господа, не хитався.* Господи, випробуй мене і вивідай мене,* Випробуй немов вогнем моє нутро і моє серце (мої бажання і думки).* Бо я завжди пригадую собі Твоє милосердя і я ходжу згідно з Твоєю правдою.* Не сходжуся з лукавими людьми і не пристаю з підступними.* Ненавиджу товариство злочинців і з грішниками не сідаю.* Господи, я мию свої руки в невинності і ходжу довкола Твого жертовника, * Щоб голосно розповідати про Твою славу і розголошувати всі Твої чуда.* Господи, як сильно люблю я дім Твого перебування,* В якім пробуває Твоя слава.* Не погубляй моєї душі з грішниками і мого життя з кровожерами,* яких руки готові до злочинів і правиця в них повна хабарів.* Я ж ходжу в моїй невинності. Спаси мене і зглянься надо мною.* Моя нога стоїть на певній землі. Благословлятиму Господа там, де збирається нарід.*

(По проказанні псальма Архиєрей разом зо священиками виходить зо святилища перед Царські Двері, а Архидиякон каже:)

Архидиякон: Ще раз і ще раз, схиливши коліна, скажім усі:

Хор (священики) співає: **Господи, помилуй (3).**

(Під час співу 'Господи, помилуй', один священик знімає мітру з Архиєрея, який приклякає на подушинці і голосно проказує оцю молитву:)

Архиєрей:

МОЛИТВА

ГОСПОДИ неба і землі, Ти в невимовній премудрості заснував Свою святу Церкву і встановив священиків на землі, щоб служили Тобі так, як Анголи служать у небі. Всещедрий Владико, прийми й сьогодні нас, що молимося, не тому, що ми гідні прохати таких речей, але щоб виявилася Твоя превелика доброта, бо Ти не перестав прерізно чинити добро людському родові.

Ти подав нам основу добродійства цебто Воплочення Свого единородного Сина, що з'явився на землі, засвітив світло спасіння для тих, що пробували в пітьмі, приніс Себе в жертву за нас і так стався примиренням за гріхи всього світу. Він учинив нас учасниками Свого воскресіння. Коли ж вознісся до неба, то водягнув Своїх учнів і Апостолів, як це був обіцяв, Силою з висоти, якою є святий, поклоняємий і всесильний Дух, що походить від Тебе, Бога Отця.

Він учинив їх сильними в праці і проповідуванні. Це вони передали нам хрещення, що чинить нас Божими дітьми, побудували Церкви, закріпили престоли, уложили правила і закони для священиків. Ми ж грішні, придержуючись їхнього Передання, падаємо навколішки перед Тобою, предвічним Богом, і молимося Тобі, Милосердний:

Наповни Своєю божественною славою той храм, що побудований для Твого прославлення, і освяти здвигнений у нім жертівник, щоб ми, що стоїмо перед ним немов перед престолом Твого Царства, могли без осудження молитися за себе самих і за тих всіх, що з нами моляться, і приносити Безкровну Жертву Твоїй Доброті за прощення добровільних і недобровільних гріхів, за напрям у житті і поправу життя та за виконання всякої справедливости, бо благословляється Твоє пресвяте ім'я, Отця і Сина і Святого Духа, сьогодні, завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архиєрей: Мир ✠ всім.

Хор (священики): **І духові твоєму.**

Архидиякон: Схиліть свої голови перед Господом.

Хор (священики) **Тобі, Господи.**

Архиєрей (потиху проказує оцю молитву):

МОЛИТВА

ДЯКУЄМО Тобі, Господи, Боже (небесних) Сил (анголів) за те, що благодать, яку подав Своїм Апостолам і нашим преподобним Отцям, ради Своєї великої любови до людей Ти зволив розтягнути і на нас, Твоїх грішних і непотрібних слуг. Многомилостивий Владико, благаємо Тебе, наповни славою, святістю і ласкою цей престіл, щоб Безкровні Жертви, які будуть на нім приноситися, перетворялися в пречисте Тіло і пошани гідну Кров Твого единородного Сина, Господа і Бога і нашого Спасителя, Ісуса Христа, на спасіння всіх Твоїх людей і нашого недостоїнства (нас самих).

Архиєрей (голосно закінчує цю молитву):

Бо Ти наш Бог, Бог, що милосердиться і спасає нас, тому віддаємо славу Тобі, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор (або священики): **Амінь.**

Архидиякон: Виходім у спокої!

(Архиєрей іде до святих Мощів. Вони вже приготовані, щоб обнести їх довкола церкви. Прийшовши до них, Архиєрей кланяється їм).

Архидиякон: Господеві помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй.**

Архиєрей (без мітри проказує голосно оцю молитву):

МОЛИТВА

ГОСПОДИ, наш Боже, правдивий у Своїх словах і вірний Своїм обітницям, Ти помагав Своїм святим мученикам добрим по-

двигом змагатися, побожно закінчити життя і зберегти правдиву віру. Пресвятий Владико, ради їхніх молитов, дай нам, Своїм недостойним слугам, мати з ними частку і спадщину, щоб ми, наслідуючи їх, стали гідними таких самих дібр, ради милосердя і любови до людей Свого єдинородного Сина, з яким Ти благословенний, разом з Твоїм добрим і животворним Духом, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архиерей: Мир ✠ всім.

Хор (священики): **І духові твоєму.**

Архидиякон: Схиліть свої голови перед Господом.

Хор (священики): **Тобі, Господи.**

Архиерей (потиху проказує оцю молитву):

МОЛИТВА

ГОСПОДИ, наш Боже, ради молитов нашої пресвятої Владичиці Богородиці і всіх Святих, керуй ділами наших рук, Твоїх негідних слуг, і поможи нам подобатися Твоїй доброті. **(Голосно):** Нехай сила Твого Царства буде благословенна і прославлювана, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

(Архиерей скидає з себе верхню одіж. Те саме чинять священики. Всі готовляться до походу довкола церкви. Насамперед іде той, що несе хрест. За ним ступають люди з хоругвами й іконами і нарід зо свічками, дзвінками і хором. Священики несуть хрест, Євангелію, трисвічник і двосвічник, жезл і мітру.

Архиерей обкаджує мощі, бере їх у руки, підносить понад голову і так виходить у супроводі священиків. Перед ним ступає архидиякон, що обкаджує святі мощі.

Дзвони дзвонять, як зачнеться обхід. Всі люди виходять із церкви за винятком того, що має відповідати Архиерееві. Люди тричі обходять довкола церкви, двічі від заходу на схід і раз від сходу на захід. Йдучи, співають стихиру на глас 3, повторяючи її).

СТИХИРА (глас 3)

ТИ, о Добрий, що на камені віри побудував Свою Церкву, керуй у ній нашими молитвами і приймай людей, що з вірою кличуть до Тебе: Спаси нас, Боже наш, спаси нас.

(Прийшовши перед головні церковні двері, Архиерей голосно виголошує:)

Архиерей: О брами, підніміть свої вершки, і ввійде Цар слави (Псалом 24, 7).

Той (що залишився в церкві, відповідає:) **Хто ж є цей Цар слави?**

(Відступивши від головних церковних дверей, похід знову іде довкола церкви, співаючи попередню стихиру. Приступивши вдруге до головних дверей, Архиерей знову виголошує:)

Архиерей: О брами, піднесіть свої вершки, і ввійде Цар слави.

Той (що залишився в церкві, відповідає:) **Хто ж є цей Цар слави?**

(Обхід продовжається. Приступивши втрете перед головні церковні двері, Архиерей виголошує:)

Архиерей: О брами, піднесіть свої вершки, і ввійде Цар слави.

Той (що залишився в церкві, відповідає:) **Хто ж є цей Цар слави?**

(Архиерей стукає в головні церковні двері, робить на них святими мощами знак хреста, відчиняє їх і каже:)

Архиерей: Господь (небесних) Сил—це Цар слави.

(Архиерей зо священиками і народом входить до церкви. Всі співають наступні стихири на глас 7).

СТИХИРИ (глас 7)

Святі мученики, що славно постраждали і запевнили собі вінець слави, моліться Господеві, щоб змилосердився над нашими душами.

Слава Тобі, Христе Боже, похвало апостолів і радосте мучеників, що проповідали одноістотну Трійцю.

(Архиерей входить до святилища, ставляє мощі на престолі і каже:)

Архиерей: Христе, наш Боже, Ти благословенний нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон: Господеві помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй.**

Архиерей (голосно проказує оцю молитву):

МОЛИТВА

БОЖЕ, Отче нашого Господа Ісуса Христа, Ти благословенний навіки. Ти через Нього подав нам доступ до Церкви первородних, що записані в небі, де небесні жителі святкують і радуються.

Сам Владико Чоловіколюбче, поглянь на нас, Своїх грішних і негідних слуг, що святкуємо посвячення пошани гідного храму Н., що є символом Твоєї найсвятішої Церкви, яка складається з нас самих. Ти ж через похвали гідного апостола Павла зволив назвати нас Своїм храмом і членами Твого Христа.

Вчини його (цей храм) непохитним і прославленим у Тобі до кінця світу. Вчини нас здібними бездоганно в нім хвалити і прославляти Твою славу і Твого єдинородного Сина, нашого Господа Ісуса Христа, і Твого Святого Духа, щоб ми, розумно і з почуванням, у страсі поклоняючись Тобі, стали гідними Твоєї божественної щедрости.

Нехай оті молитви, що заносимо до Твоєї невимовної ласкавости, за нас самих і всіх Твоїх людей, подобаються Твоїй доброті ради молитов пречистої нашої Владичиці Богородиці і вседіви Марії, бо ти, наш Боже, пробуваєш між Святими, і тому віддаємо славу Тобі, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архиерей: Мир ✠ всім.

Хор (священики): **І духові твоєму.**

Архидиякон: Схиліть свої голови перед Господом.

Хор (священики): **Тобі, Господи.**

ТИХА МОЛИТВА АРХИЄРЕЯ

ВЛАДИКО, Господи, наш Боже, Ти, що в небі установив чини і полки Анголів служити Твоїй величі, звели святим Анголам супровожати нас і разом з нами служити і прославляти Твоє милосердя, бо Тобі належиться вся влада, честь і поклін, Отцеві, Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

(Архидиякон проказує оцей тропар:)

ТРОПАР (глас 2)

ГОСПОДИ, Ти гейби показав нам прикраси (пишність) горішніх небес і нижню красу святої оселі Твоєї слави. Закріпи цей храм повік і приймай, ради Богородиці, наші молитви, що в ньому невпинно будемо звертати до Тебе, Ти, що є життям і воскресінням усіх.

Священики приносять Архиєрееві посудину з розтопленим воском. Він вкладає мощі в восковий ящик, завиває ящик у папір, вкладає до дірки насередині престола і заливає воском, промовляючи:)

Нехай ради молитов святих, славних і похвали гідних мучеників Н. станемо тідні приносити Безкровну Жертву на цім престолі, в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Потім Архиєрей забиває святі мощі дерев'яною накривкою, говорячи:)

Архиерей: В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Потім бере бляшку і забиває її. Бере іконки Євангелистів, благословляє їх рукою (✠), вкладає по одній до дірок на рогах престола, зачинаючи від іконки Св. Матвія. Заливаючи їх розтопленим воском, каже:)

Архиерей: Нехай Бог, ради молитов святого, славного і похвали гідного Апостола й Євангелиста Матвія, дасть тобі багато сили звіщати з нього добру новинку для виповнення Євангелій Свого улюбленого Сина, нашого Господа Ісуса Христа.

(Взявши накривку, Архиєрей закриває дірку з іконкою св. Матвія і каже:)

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

(Те саме робить він при вкладанні іконок на решті рогів престола, як при першім розі, в який вложив іконку Св. Матія. Він затикає їх накривкою і заливає воском.

Потім сам Архиєрей накриває престіл полотном і обрусами, які священики подають йому. Архиєрей кладе на обрусах антимінс, підписаний для згаданої церкви. По закінченні покривання престола Архиєреєм, Архидиякон каже:)

Архидиякон: Господеві помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй.**

Архиерей (проказує оцю молитву):

МОЛИТВА

ГОСПОДИ, наш Боже, Ти дав святим мученикам, що постраждали за Тебе, ту славу, щоб їхні мощі в Твоїх святих храмах сіяли по всій землі та приносили плоди уздоровлень. Сам, Владико, Подателю всякого добра, ради молитов Святих Н., що їх мощі Ти дозволив покласти в цім Твоїм пошани гідним престолі, і ради всіх інших Святих поможи нам без осудження приносити Тобі на нім Безкровну Жертву. І подай нам все, чого благаємо

для спасіння. Нагороди всіх тих, що постраждали за Твоє святе ім'я так, щоб чуда діялися через них для нашого спасіння, бо Твоє Царство і сила і слава, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон: Господеві помолімся.

Хор (священики): **Господи, помилуй.**

Архиерей (проказує другу молитву):

2-а МОЛИТВА

БОЖЕ, наших Отців, Святий між Святими, Боже Апостолів і Царю мучеників, похвало Твоїх Святих і Короно всіх тих, що намагалися подобатися Тобі, в Своїй доброзичливості згадай Своїх людей, відвідай нас Своїм спасінням, дозволь нам згадувати Твоїх Святих і мати участь у їхніх стражданнях.

Так, Господи Боже, вірний у Своїх словах (обітницях), Ти подав дар Своїм святим учням змагатися добрим змагом і благочестиво закінчити життя та зберегти правдиву віру. Благаємо Тебе, подай і нам, Твоїм слугам, мати частку і жереб в усіма Твоїми Святими, щоб, бувши подібними до них, ми стали достойними приготуваних Тобою дібр, ради благодати, щедрости і чоловіколюб'я Твого єдинородного Сина, з яким і Тобі належиться вся слава разом зо Святим Духом, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

3-я МОЛИТВА

ВЛАДИКО Господи, наш Боже, що переможними Своїми мученикаами поконав нашого ворога диявола, дай нам, Своїм слугам, мати частку і спільність з Твоїми Святими. Подай (поможи) нам, що любимо Тебе, вподібнитися до них ревністю і вчини нас учасниками тієї надії, за яку вони страждали, бо вони благочестиво пролляли свою кров за визнавання великого і поклоняємого імени Твого Христа.

Ради їх молитов і благань поможи нам твердо стояти в вірі і правді Твого слова ради тої довірливої надії на небо, що її мали ті, що полюбили з'яву Твого Христа, щоб ми могли дякувати і служити Тобі і так отримувати Твої дари, бо Ти, наш Боже, святий і проживаєш між Святими і в них чиниш чуда, тому й віддаємо славу Тобі, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор (священики): **Амінь.**

Архидиякон: Премудрість!

Хор (священики): **Ти чесніша від Херувимів і незрівняно славніша від Серафимів, бо породила Боже Слово, не переставши бути дівою. Тому прославляємо Тебе як дійсну Богородицю.**

Архиерей: Слава Тобі, Христе, наш Боже, наша надіє, слава Тобі.

Хор (священики): **Слава: І нині: Господи, помилуй (3). Владико, благослови.**

Архиерей: Нехай Христос, наш правдивий Бог, ради молитов Своєї пречистої Матері, Святого Н. (що йому присвячено церк-

ву) і Святих мучеників Н. (що їх мощі зложено у престолі), і всіх Святих, помилує і спасе нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.

Хор (священики): **Амінь.**

—o—

ЗАМІТКА:
(Якщо буде Служба Божа, то оцей прокімен береться на ній:)

Прокімен (глас 4)

Господи, святість належиться Твоєму домові повік (Псалом 93, 5).

Стих:

Боже, Тобі належиться похвала в Сіоні (Псалом 65, 2).

АПОСТОЛ (Євреї 3, 1-4)

СВЯТІ БРАТТЯ, учасники небесного покликання, подумайте про Ісуса, Апостола й Архиєрея, що Його ми вірою визнаємо. Який вірний був Він Тому, Хто настановив Його, як і був таким Мойсей у всім Його домі.

Він бо вдостоївся настільки більшої від Мойсея слави, наскільки будівничий має більшу славу ніж сам будинок. Кожний бо дім хтось будує, а Бог—це Будівничий всесвіту.

Хор: Аллилуя.

Стих:

Господь зодягнувся в силу й опоясався.

ЄВАНГЕЛІЯ (Матей 16, 13-20)

Як Ісус зайшов в околиці Пилипової Кесарії, то поставив Своїм учням таке питання: 'За кого люди мають Сина Чоловічого?' Вони ж відповіли: 'Одні (вважають Тебе) за Івана Хрестителя, інші за Ілію, ще інші за Єремію або за котрогось із пророків'. 'А ви за кого вважаєте Мене?' продовжав Він. На це Петро озвався і заявив: 'Ти—Христос, Син Бога живого!'

Ісус, відповідаючи, промовив до нього: 'Щасливий ти, Симоне, сину Йони, бо не тіло і кров відкрили тобі це, а Мій Небесний Отець. Тож і Я кажу тобі, що ти—Петро (скеля) і на цій скелі Я побудую Свою Церкву, і пекельні сили не переможуть її. І дам тобі ключі від Небесного Царства, і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане в небі. І те, що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане й на небі'.

Причастен

Господи, я люблю красу Твого дому і місце, де пробуває Твоя слава (Псалом 26, 8).

* * * *

Якщо ж нема Божественної Літургії, то Апостол і Євангелія читаються по третій Молитві. По відчитанні Євангелії слідує ектенія: "Помилуй нас, Боже", і Отпуст.

Коли є посвячений престіл, то не треба на нім антиминса, щоб відправляти Божественну Літургію.

Якщо обхід довкола церкви з мощами не можливий, то Архиєрей зо священиками виходить перед головні двері церкви і все відбувається, як повище подано. Як усе скінчено, то Архиєрей іде до святилища Царськими Дверми і раз обходить престіл зо святими мощами. Потім кладе мощі на престолі і, як сказано повище, вкладає їх у престіл.

OUR DIVINE FRIEND

THe trouble of the modern world lies in the distrust of Christ and His Church. The present-day mankind saw too many treasons... Men have become skeptical about their countrymen... There has been so much felony in public affairs... How can we trust anyone?

Despite the frailty of human love we still can and must trust Christ, our Divine Friend, Who wants our love and friendship. Some lukewarm Christians wonder why?

Why? Because He is good even when men are bad to Him. Has He ever, once, done them any harm? No, never! Always He seeks their good. He is a good Friend that does me so much good.

Friendship presupposes equality... Christ became equal to us in the Incarnation. Then upon the cross He raised men to the dignity of God's children. Thus He became our older Brother. Every man is His brother by adoption and grace. By adoption, too, they are sons and daughters of Mary, Christ's loving Mother.

An equality between Christ and men has been created and the perfect basis of friendship has been established forever. Christ trusts men despite their manifold treasons of His friendship. They have betrayed Him not once or twice, but a thousand times, but He still trusts them.

The friendship of Christ is a guarantee of our eternal salvation. Men should keep it as their greatest treasure. They must often visit and speak to their Divine Friend, because our proverb says: "Many friendships have been lost through lack of speaking and seeing."

In times of distress we should repeat the words of St. John: "I am the disciple whom Jesus loved" and will always love.

It is easy to speak to Christ, because He is around all the time. He is near. We do not have to go far to find Him. He dwells in our souls, if they are free from mortal sin.

Let us talk to Him as to our best Friend. We may ask Him questions, manifest our troubles, seek advice. We should tell Him all things that concern us, our work and our affairs, because He whispers to our hearts: "O, come to Me!"

Those who work and live without Christ bring ruin to themselves and to countless others, as did emperor Napoleon. Although not a formal unbeliever, Napoleon looked up at the heavens and hurled a blasphemy to God: "O Lord" he said, "the heavens belong to You, but the earth is mine."

During his disastrous expedition in Russia he lost the whole army, some

500,000 soldiers, the biggest army hitherto known in human history. On the other hand, Metropolitan A. Sheptytsky, the modern "Moses" of the Ukrainian Catholic Church, spent his life in building a basis for human happiness and well-being of the Ukrainian people in Western Ukraine. He tried to remove sin and sorrow from the hearts of his people. He tried to help the unfortunate youths. He found food and shelter for them. He taught them to recognize their human dinity, based upon the Christian Gospel, by crying: "My Lord and my God!"

Metropolitan Sheptytsky knew Christ and the richness of His loving Heart, He found it in the Gospel. He understood the importance of reading it often and piously. He knew what God told St. Augustine: "Take up this book (the New Testament) and read it!" The Holy books speak of Christ. That's where He is easily found.

Many people are afraid to approach Jesus, because they feel guilty and are aware of their innumerable sins. For that reason they stay away from church and the Sacraments. They consider themselves unworthy...

If they could only understand the loving invitation of their Older Brother, Jesus Christ, Who extends His urgent invitation to both the Saints and the sinners Come to Me! (Matthew 11, 28-30).

Surely, He wants everyone of His earthly brothers near Him, because He is their Savior. He does not want them far away from His churches, or back at the door.

Unfortunately some sinners feel in their hearts that it isn't fit or that they are not ready in any way to be so near their Incarnate God. What an awful mistake! Did Christ say: "Come to Me as soon as you are ready. sinless, or when you feel pious?" —No, He said "Come to Me" just as we are, holy or sinners... That's the way He wants men to come to Him... Just the way they are at the moment. .. And He'll see to it that they change, if there is a need for a change...

When a soul comes close to Christ, when it touches Him with a living faith, there comes from Him a virtue that heals its wounds. Every human being has the right to creep up close to Christ at any time, in any place, with any sins, for, He has promised not to drive away anyone who comes to Him with a contrite heart... (John 6, 37-40).

(III) PROMISES OF JESUS CHRIST

Jesus Christ is the infinite love of God in human form. The heart is a symbol of love. The love of Jesus for mankind was honored many centuries before St. Margaret Alacoque published the revelation Jesus made to her.

Our Akatistos to the Passion of Jesus has the following expression, "O Jesus, Thou Who hast showed the grace of Thy Heart, do me the favor that my heart may not see anything except Thee crucified."

The Akatistos to the Holy Cross has this antiphon, "O Jesus, having opened Thy Heart, show Thy grace to me, a sinner."

In manifesting His love for men, Jesus asked for love and preparation for the innumerous offences perpetrated against His love by ungrateful men.

For a true devotion, and especially for Holy Communions on the first nine Fridays of nine consecutive months He made the following promises to all those who love Him to try to make amends for the ingratitude of their fellowmen.

PRIVATE PROPHECIES

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

FALSE prophets and false prophecies are recorded in the Bible. There were always people who claimed God's communications from on high. Some were false prophets who tried purposely to deceive others, like the four hundred fifty men, whom prophet Elias rebuked, saying to the people of Israel who were vacillating between the true God and the pagan idol Baal, whom the false prophets of queen Jesabel served:

"How long will you vacillate (to be undecided) between two sides? If the Lord is God, follow Him! But if Baal is god, then follow him! 'And the people did not answer him a word"' (3 Kings 18, 21).

After that Elias challenged the false prophets. They had to offer a sacrifice to their god Baal, but the fire from heaven had to burn the victim. The false prophets prayed all day, but nothing happened, while the fire came down from God and burnt the offering of Elias (3 Kings: 18, 23-40).

Most people like to hear prophecies that flatter their ambitions and tell them what they want to hear. When Achab, king of Israel, decided to go to war against Syria, he did not call upon the true prophet of God, Micheas, but assembled some 450 false prophets and said to them:

"Shall I go to Ramoth Galaad to fight or shall I refrain from it?" They answered: "Go up, and the Lord will deliver it into the hand of the king!" (3 Kings; 22, 6).

Josaphat, the pious king of Judea, knew that these were the false prophets, trying to please their master king, and said to Achab, his partner in the planned campaign:

"Is there not near some prophet of the Lord that we may inquire through him?' And the king of Israel replied to Josaphat: 'There is one man left, through whom we may inquire of the Lord; he is Micheas, but I hate him, because he does not prophesy good to me, but evil'" (3 Kings: 22, 7-8).

When the true prophet was brought before the two kings and asked to tell them the truth about the results of their campaign against the Syrians, Micheas said:

" 'I see all Israel scattered upon the hills like sheep that have no shepherd. And the Lord said: These have no master. Let every man of them return to his house in peace!'

"Then the king of Israel said to Josaphat: Did I not tell you that he prophesizes no good to me, but always evil?'" (3 Kings: 22, 18).

Micheas said to the kings, Achab and Josaphat:

" 'Hear the word of the Lord! I saw the Lord sitting on His throne, and all the army of heaven standing by Him on the right and on the left hand. And the Lord said: 'Who shall deceive Achab, king of Israel, that he may go up and fall at Ramoth Galaad?' And one of them

spoke one way, and the other otherwise.

Then came a spirit, stood before the Lord and said: 'I will deceive him!' And the lord said to him: 'By what means?' And he replied: 'I will go forth and be a living spirit in the mouth of all his prophets'. And the Lord said: 'You shall deceive him and shall succeed. Go forth and do so!" (3 Kings: 22, 19-22).

Achab disobeyed the warning of the true prophet Micheas and listened to the false prophets. In his campaign against the Syrians he was seriously wounded and died later, and "the dogs licked his blood" (3 Kings: 22, 38).

Since some people like to claim God's communications and many more people like to listen to their 'supernatural' feats, the good Lord has warned us against their deceit, saying:

"Beware of false prophets, people that come to you in sheep's clothing, but inwardly are ravenous wolves!" (Matthew 7, 15).

What must we think of private prophecies?

Private prophecies and warnings from on high which claim divine origin usually occur during the visions. The visionary sees a person in a vision, and that person, whoever it may be, Jesus Christ, the Blessed Virgin, an angel or even God the Father, as some visionaries have claimed, appears to them and delivers a message. Since such divine 'communications' usually occur in visions, we must apply the same rules to the prophecies as are applied by the thelogians to the visions and private apparitions.

The Church is very careful with private prophecies. For instance, the prophecies made by the visionary of La Salette, published with the approval of her spiritual director, bishop of Lecce, in 1879, have been repeatedly forbidden, expecially by the decree of the Holy See in 1915. The decree threatens with the gravest penalties those who dare to write about the secret of La Salette (AAS, VII, 1915, p. 271).

As in all private apparitions in general, so in all private prophecies divine and human elements are intermingled. For this reason both must be judged by the same criteria.

What is a prophecy?

Prophecy is a prediction or a forsight of a future event which cannot be known by ordinary human means.

1) *Different Types of Prophecy*

There are various types of prophecies. Here are some of them:
The first type are all those phenomena which can be classified as *soothsaying* which can be called: *astrology* because it tries to foretell the future by studying the supposed influence of the sun,moon and stars on human affairs; *palmistry* which pretends to foretell a person's character or his future by the lines and marks of the palm of his hand; *fortune-telling* from cards; *spiritualism* by evoking the spirits from other world; and *necromancy* which is an art of consulting the dead about the future.

This kind of prophecy is a sheer superstition, because it employs means which are not proportionate to the end, and because sometimes it may imply the intervention of the devil. This kind of prophecy is based on error and illusions, and for this reason cannot foretell the future.

Parapsychological prophecy which consists in prophetic dreams, clairvoyance, etc. Such prophecies do

not imply God's intervention, and yet they cannot be explained in all instances as mere illusions or frauds. They do not surpass human faculties, although we know little about these 'sleeping' and undiscovered gifts that human nature possesses, and manifests them in very few extraordinary individuals. For instance, one of such men foretold the killing of the Austrian prince Ferdinand in Sarajewo in 1914 which led to the World War I, and even described the route which the crown prince would follow and the spot in which he would be killed. He even notified the police, but the police were too slow to warn the prince and save him from being murdered.

Such parapsychological powers of human nature, although extraordinary, are too insignificant to foretell the future. Many scientists have tried to explain how such visions of the future, of themselves within man's capability, can come about, but without success. It is difficult to explain how can a man, a mere creature, see the future as if it were already present? It is not yet a fact. It remains free, because it is not predetermined by its causes. Thus so far we don't have a real explanation for such parapsychological phenomena. Even Aristotle, St. Augustine and St. Thomas knew that they exist, but could not explain how they occur or what causes them.
Parapsychological vision differs from a vision that comes from God. The parapsychological vision is just a vision. It shows a part of the future without any connection with the whole. It resembles a cut from a long film, taken out at random. It gives no interpretation of what is being seen by the visionary. It is just a shred of the future, a kind of accident which the visionary describes like a reporter who is present at the scene of the accident.

A divine prophecy, instead, shows a part of the future and gives its interpretation, because it imparts an interpretation of the future, shown to the visionary. It encourages the man to endure the present with humble confidence in God's Providence which takes care of His own, as Our Lord assured all His followers, saying:

"Do not fear My little flock! Your Father has pleased to give you His Kingdom (Luke: 12, 32).

A parapsychological vision is an anticipation of the future as if it were already present, while divine prophecy is a vision or anticipation of the future which remains a future, and therefore is dependent on the will of God and sometimes on the will of men too.

In the prophecies that come from God, the religious element is its main part, for God does not care about man's curiosity. When Christ told the Apostles and the people that this world would end some day, He added:

"But regarding that day and hour no one knows, not even the angels in heaven, nor yet the Son, but only the Father" (Matthew, 24, 36).

The religious element and purpose are the intrinsic factors of God's prophecies. If such factors are lacking, even though the prophecy may be true, it is not divine prophecy. It must therefore, be classified as the present time.

Human prophecies are those which have been made by the great minds of history who looked to the future, foresaw coming events, warned their contemporaries by showing them the future consequences of their present deeds or mistakes, etc. "National prophecies" belong to this category.

All such prophets had an extra-

ordinarily accurate intuition of the future by analyzing the past and present conditions of the people and of their times. They had an insight of human genius into future historical developments which at their time were already in the embryonic phase. Of course, not everything is true in such prophecies, because falsehood is often intermingled with truth, light with darkness.

Since they are nothing but deductions from an analysis of the present situation, they can be easily distinguished from divine prophecies. They are worth as much as the evidence upon which they rest and the 'prophets' who make them.

Fabricated prophecies which embrace not only the crude frauds and illusions in the soothsaying and divination, but also such prophecies which concern the history of the Church or relate the list of future Popes, for instance, those ascribed to St. Malachy, or those describing the end of the world, which are known as "prophecies of Mechtilde".

Some of them are clever, and this reason are blindly swallowed by the ignorant people. Their composition is usually tendentious, political and ecclesiastical. They often present the past as still in the future, and frequently condemn political and ecclesiastical abuses. Since they are fabricated by men, we have nothing more to say about their value, although sometimes they may have good or bad influence on the behavior of their contemporaries.

Supernatural prophecies are those which come from God, and therefore are true and divine. If we believe in God, we will accept that such revelations are possible, because God can do everything and knows everything.

God said to Moses:

"I will raise up for them a Prophet like you from among their kinsmen and will put My words into his mouth. He shall tell them all that I command him.

"If any man will not listen to My words which he speaks in My name I Myself will make him answer for it.

"But if a prophet presumes to speak in My name an oracle that I have not commanded him to speak, or speaks in the name of other gods, he shall die.

"If you say to yourselves: 'How can we recognize an oracle which the Lord has spoken?', know that, even though a prophet speaks in the name of the Lord, if his oracle is not fulfilled or verified, it is an oracle which the Lord did not speak.

"The prophet has spoken it presumptuously, and you shall not fear" (Deuteronomy: 18, 17-22).

"Thus it is clear that divine prophecies are always fulfilled, if they are absolutely spoken, although not always in the way people or even the visionary think they should be fulfilled.

Prophet Isaias foretold the coming of the Persian king Cyrus who would conquer Babylon, destroy the Babylonian empire and set the Jews free:

"I have stirred up one from the north, and he comes.

He shall tremple the rulers down like mortar, as the potter treads the clay... For Jerusalem I will pick out a bearer of the glad tidings...

"Ah, all of them are nothing, their works are nothing, and their idols are empty winds" (Isias 41, 25-29).

God has also declared to the depressed and despondent Jews:

"There is no Savior but Me. It is I Who foretold, I Who saved. I made it known, not any strange gods among you... There is none who can deliver you from My hand. Who can

counteract what I do?" (Isaias 43, 12-13).

God has reproached the Jews for distrusting Him and relying instead upon their idols:

"I am the first and the last. There is no God but Me. Who is like Me? Let him stand up and speak, make it evident, and confront Me with it! Who has ever foretold future events? Let them foretell to us the things to come.

"Fear not, and do not be troubled! Did I not announce and foretell it long ago? You are My witnesses! Is there a God or a Rock besides Me?" (Isaias 44, 6-8).

"Turn to Me, and be safe!" (Isaias 45, 22).

God recalls past prophecies which have been fulfilled, and uses them as a guarantee for the future:

"Remember this and be firm, bear it well in mind, you rebels! ... At the beginning I foretell the outcome. In advance, things yet not done. I say that My plan shall stand, and I accomplish My every purpose". (Isaias 46, 8-10).

St Peter, writing to the Christians in Asia, tries to confirm their faith by invoking his own testimony of Christ's preaching and of His miracles and the past prophecies of the Old Testament:

"Besides, we have the firmly established message of the prophets. You do well when you pay attention to it. It is like a lamp shining in the dark place, until the day dawns and the morning star rises in your hearts.

"Above all else you must realize that no prophecy of Scripture is matter for private interpretation, because no prophecy was ever produced by man's will.

"On the contrary, men with a message from God spoke as they were moved to do so by the Holy Spirit." (2 Peter 1, 18-21).

Our Lord, wishing to strengthen the faith of His Apostles for the time of His Passion and death, told them that Judas would betray Him:

"I tell you this here and now before it happens, so that when it does happen you may believe that I am He (the Messias and Savior of the world). (John 13, 19).

Prophecies and miracles are the means by which God confirms His message to men, given through the prophets and the Apostles, and therefore they manifest the divine origin of such messages. Our Lord also used miracles to convince His adversaries that He was God's Ambassador to mankind, endowed by the Father with all the necessary powers to accomplish the task of salvation for which He had been sent into the world.

When some Scribes, most of whom were Christ's bitter enemies, challenged His right to forgive man's sins when He said to the paralytic:

"My son, have courage, your sins are forgiven!" (Mt. 9, 2), Our Lord performed a miracle to confirm His claim:

"I want you to understand that the Son of Man has power here on earth to forgive sins. He then addressed the paralytic: 'Rise, take up your mat (stretchers) and go home!' And he rose and went home" (Matthew, 9, 5-7).

Our holy faith teaches us that God knows everything, and for this reason He can predict the future, although we cannot understand precisely how God can know the future without prejudice to men's freedom, that is, without forcing His rational creatures to do what He wants them to do.

St. Paul says:

"No creature is hidden from Him. All things are laid bare and are uncovered to the eyes of Him to Whom

we have to render account" (Hebrews 4, 13).

God is an eternal Being: "I am the first and the last!" (Isaias 44, 6).

The Psalmist praises the eternity of God by comparing it with the vanity of the created world:

"You have established the earth, and the heavens are the work of Your hands. They will perish, but You will remain. Although they grow old like a garment, and like clothing You change them and they are changed, but You are the same and Your years have no end". (Psalm, 101, 26-28).

Since God is eternal, He transcends me and history. He made everything and maintains everything, because He sustains all creation. Since He sustains everything in its existence He is close to everything that happens or will happen in time.

Time is an intrinsic modality- property of created things. The future is not for God Who exists forever. It is for the things that are in the state of 'becoming' or coming into existence. For an eternal God such things are present, because the future itself is present to Him. For this reason He can make it known to men, if He wishes to do so.

I'D LIKE TO KNOW...

1) *It was written in our newspaper that God is dead. Can God die?*

No, God cannot die, because if He could, He would be no God in the first place. What is eternal cannot die. His very essence is to exist. For this reason God would be unable to die even if He wanted to die. Some non-Catholic theologians and philosophers have been saying for the last few decades that God is dead. It is not God that is dead, it is man who is often dead or on the way to dying by avoiding personal responsibility, transforming himself into a robot, a producer, a consumer, an idolater of some mania, etc.

Such are the reasons of man's uncertainty, depression, tiredness, anxiety, loneliness and boredom. And all this comes from the disbelief in God or from a false idea of Him. By rejecting God and supernatural hopes, man has found in a mess from which he sees no salvation. In freeing himself from God and His law man has killed his own spirit. Life without spirit is good for an animal, but not for man. Life becomes meaningless without reference to God and eternity. This is the soure of the unrest which is spreading throughout the world among those who do not want God, thinking that they can take care of themselves.

2). *My friend said that the Catholic Church is an enemy of science, because at one time its authorities condemned Galileo. What should I tell him?*

Galileo (1564-1642) was an Italian astronomer and physicist. He used a telescope to demonstrate the truth of the Copernican theory that the earth rotates daily on its axis and the planets revolve in orbit around the sun. His theory was condemned as heresy by the Inquisition. So much is true.

Up to his time the general belief was that the Earth was a fixed center of the universe and that the sun and the stars revolved around the earth. When Galileo came out with his theory, he was condemned not only by the Church authorities of Rome but also by his fellow scientists. The decrees of Popes Paul V and of Urban 8, condemning the Italian astronomer, concerned science, not faith and morals. The Church is infallible not in science. So the Church authorities were mistaken in a domain which does not belong to their competence. From that time on the ecclesiastical authorities became more careful in issuing condemnations. Thus something good came out of their mistake.

3). *When a person is a God-father or God-Mother to a child, does it entail any obligation, or is it a simple ceremony?*

Being a God-father or God-mother imposes a serious obligation to see to it that the child gets his Christian education. If the child's parents neglect it, the God-parents must do all they can to supply an education to the child.

4). *I have read in a Catholic newspaper that since the latest modification of the laws on fasting and abstinence, issued by Pope Paul VI, a sporadic breaking of fasting is not a serious sin. Is it true?*

There has been much discussion among Catholic theologians about the gravity of the laws on fast and abstinence. The recent ruling of Paul VI makes a distinction between the observance of individual days of abstinence and the overall obligation of fasting. Catholics must abstain from eating meat on forbidden days, but only violation of the *substantial observance* would be a serious sin.

What is this substantial observance? According to some theologians a substantial violation of abstinence is a habitual or at least a frequent violation that comes from 'I don't care' attitude toward the penitential spirit that should characterize the Church of Christ and all his followers. Thus the individual days of abstinence or fast do not seem to bind under pain of mortal sin.

Fr. William Bertram, S.J., a prominent Roman canonist, has written an article in the papal daily paper L'OSSERVATORE ROMANO in which he asserts that only repeated and habitual violations of this new law on fasting and abstinence would be serious sins, not the occasional and sporadic.

There are also some theologians who disagree with Fr Bertram, affirming that every deliberate violation of abstinence is a serious sin. It seems that Fr. Bertram's opinion is more probable, because it agrees with the spirit of the Second Vatican Council which avoids condemnations and obligations under pain of mortal sin.

5). *What should our aim be when we go to confession? Just the forgiveness of our sins?*

Confession is a Sacrament of divine mercy and love. When we make confession we should try to turn away from our sinful self and go out to taste the fruits of salvation merited by our Lord for all men. It is not much a matter of conversion

from sin, as it is conversion or turning to God and Christ. In making our examination of conscience, we should pay attention not so much to our tendencies which are little in accord with the teaching of the Gospel to our past conduct which was unworthy of Christ. Such a confession will be of great help to achieve a real Christian renewal according to the spirit of the Second Vatican Council.

6). *We were discussing the Church's stand on birth control. My friend said that she would leave the Church, if the decision of the Pope allowed contraception by the pill or other artificial means. She and her husband suffered much, because they obeyed the law against birth control. Her long restraint would have been useless, unless those who come after them keep same rules. Is she right or wrong in her attitude? What did Pope Paul VI say about it in his latest Encyclical "On the development of Peoples?" Did he make any changes in the matter of artificial birth control?"*

Your friend reminds us of those laborers, mentioned by Christ (Matthew 20; 10-15), who worked the whole day, but received the same pay as those who worked only one hour. If we are good Christians, we must realize that God rewards all those who do the right things according to their belief and conscience. This should make us content.

Your friends talk about leaving the Church shows that a Pharisee lurks even within some 'good people'. As a believing Christian she should follow the teaching of the Church and comply with its instructions without threats and recriminations.

The new encyclical of Pope Paul VI "Populorum Progressio" states that governments of the nations have the right to intervene "by favoring the availability of appropriate information and by adopting suitable measures to check over-population". Then the Pope adds, repeating the declaration of the Second Vatican Council on birth control, that married couples must "follow the demands of their own conscience, enlightened by God's law authentically interpreted". This statement does not seem to imply any change in the Church's stand on contraception.

Some think that the Pope left the question still unresolved whether God's law on this matter has yet been thouroughly examined and interpreted by the Church.

7). *Last month we had a meeting and a person said that the canonization of the Saints is not an infallible pronouncement. If it is so, it is not sure that a canonized person is in heaven. Such a statement shocked me to the marrow of my bones. Please explain this question in the Redeemer's Voice."*

In answering this question we quote Archbishop Pietro Parente, one of the conservative leaders during the Second Vatican Council.

"Canonization", he says, "is a solemn pronouncement by which the Pope declares that a blessed actually enjoys the beatific vision and imposes veneration of the Saint on the whole Church.

"The Roman Pontiff is infallible in this judgement, according to the more common doctrine (among the theologians).

"Whereas beatification, a preliminary judgment, is not infallible, but permissive of veneration, canonization is a definitive and infallible judgment which orders veneration." (Dictionary of Dogmatic Theology, by Pietro Parente, Antonio Piolanti and Calvatore Garofalo, p. 37).

From this quotation we can see that even such conservative theologians as the above mentioned admit that canonization is an infallible judgment according the more common opinion of theologians, which means, that it is not a common opinion, because some theologians do not agree with it.

At first, the Saints were canonized by the local Bishops and the people. Such canonization was not infallible. It was only under Pope Urban VIII (1623-44) that a clean-cut distinction was made between beatification and canonization, and both were absolutely reserved to the Holy See of Rome.

TWELVE WONDERFUL PROMISES MADE BY JESUS CHRIST TO ST. MARY MARGARET AND TO ALL WHO HONOR HIS LOVE:

1) I will give them all the graces necessary for their state of life.
2) I will establish peace in their families.
3) I will console them in all their trials.
4) I will be their sure refuge in life, but especially in death.
5) I will pour abundant blessings on all their undertakings.
6) Sinners will find in My Heart an infinite ocean of mercy.
7) Tepid souls shall grow fervent.
8) Fervent souls shall advance rapidly to perfection.
9) I will bless the houses in which the image of My Heart is exposed and honored.
10) I will give priests the power to touch the most hardened hearts.
11) All who spread this devotion shall have their names written in My Heart never to be effaced.
12) In the excess of its mercy and almighty love, my Heart will grant to all who communicate ON THE FIRST FRIDAY OF THE MONTH, FOR NINE CONSECUTIVE MONTHS, the grace of final repentance. They shall not die in My displeasure, nor without the Sacraments.

Christ, eternal King and true Comforter, cleanse us from every stain as once You cleansed the ten lepers, and heal us also as You healed the soul of the greedy Zacchaeus, the publican, that we may humbly sin to You, saying:

Jesus, You are the inexhaustible Treasure.
Jesus, Your riches cannot be destroyed.
Jesus, You are the Food that makes souls strong.
Jesus, You are an inexhaustible drinking Fountain.
Jesus, You are the clothing of the poor.
Jesus, You are the Protector of widows.
Jesus, You are the Defender of the orphans.
Jesus, You are willing to help those who labor.
Jesus, You are the Sign-post of travelers.
Jesus, You are the Guide of seafarers.
Jesus, You are the Haven of those tossed by storms.
Jesus, raise me up, for I have fallen.
JESUS, SON OF GOD, HAVE MERCY ON ME. (Akafist to Jesus Christ Ikos 10).

KNOW YOUR GOD!

With this issue we start publishing the new Catechism, "KNOW YOUR GOD", composed by Michaed Schudlo, C.ss.R.

The Catechism has 103 chapters. One chapter will be published every month in the Redeemer's Voice, both in the Ukrainian and English sections.

..Every chapter will have a special illustration, made by Mrs. Dot Wilson, from Saskatoon.

The New Catechism has a k e r y g m a t i c approach. It follows the new American and European Catechisms.

It is not enough to know God and the truths He has revealed to us. We should know God as our Heavenly Father and love Him as such. Such a knowledge of God will make the observance of His La:" relatively easy.

—o—

INTRODUCTION

Chapter 1

The Good News from Heaven

WHEN Adam and Eve had sinned in paradise by disobeying God, our Heavenly Father, He did not forsake them. Even in His fatherly punishment He showed them His great love, because at the same time as He was punishing their sin, He promised them a Savior Who would repair their disobedience.

This Savior is Jesus Christ, our loving Redeemer and Brother. Mankind waited a long time for His coming. When finally Jesus was born in Bethlehem, God the Father sent an angel to the shepherds who said to them.

"I am bringing you good news of great joy ... A Savior was born for you!" (Luke: 2, 11).

God is not only our almighty Creator, but also a loving Father. And Jesus Christ, the Son of God Who became Man, came to tell us about this wonderful Heavenly Father, to lead us to Him, to give us a share in His divine life and to help us to become God's beloved children. God looking at each man and woman, can repeat what He said of His Son Jesus;

"You are My beloved Son, with whom I am well pleased!" (Mark: I, II).

All men are God's children. Prophet Malachias says:

"Don't we all have a common Father?" (Mal. 2, 10).

This loving Heavenly Father never forgets His earthly children as He Himself assures us through the prophet Isaias:

"Look, I have engraved you (written your name) on My hands!" (Is. 49, 16).

This Heavenly Father, Who loves us so much, wants us to know, love and serve Him on earth so that one day we may join Him in His own eternal happiness in heaven. Whoever refuses to love and serve God goes against the very reason of his creation because he refuses to do the very thing for which God has made him. He is like a watch that does not show time or the car that does not work.

God does not force anyone to love and to serve Him, because He is a great Gentleman. He wants men to serve Him as free human beings, not as slaves. God does not like slaves. He desires that we serve Him freely and love Him by leading a good Christian life, worthy of such a great Father.

QUESTIONS

1) *Why did God make me?*

God made me to know, to love and to serve Him as His beloved child here on earth and to enjoy everlasting happiness hereafter in His heavenly Kingdom.

2) *How can we know our Heavenly Father?*

We can know our Heavenly Father by studying the Bible, Catechism and by reading good religious books.

3) *What should we do when sometimes we hurt our Heavenly Father by committing a sin?*

When we hurt our Heavenly Father by some sin, we should tell Him we are sorry and will try not to sin again.

SCRIPTURE

"Listen, Israel, there is no Lord but the Lord your God. You shall love the Lord your God with your whole heart, and with your whole soul, and with your whole strength.

"The commands I give you today must be written on your heart so that you can teach them to your sons, and keep them in mind continually, at home and on your travels, sleeping and walking, ever close to your hand as a signetring, ever moving up and down before your eyes.

"You will also inscribe them on the door of your house and on your gates" (Deut. 6; 4-9).

PRACTICAL RESOLUTION

I will often repeat during the day, especially when I wake up in the morning and fall asleep at night:

"My dear Heavenly Father, I love You!"

LITURGICAL PRAYER

"Lord, make us worthy... to call upon You, God, as our Heavenly Father, and say: 'Our Father Who are... '" (Prayer before the 'Our Father, during the Divine Liturgy).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, may all men know, love and serve You and Your Son Jesus Christ, our loving Savior!

EXERCISE

Write down in your notebook.

1) Draw the angel that appears to the shepherd and announces to them the good news that Christ was born.

2) Why was the birth of Christ good news?

3) What must you do in life besides work for your daily bread?

4) What prayer should you say as soon as you wake up in the morning or fall asleep at night?

CONSTITUTION ON THE SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Importance of the Constitution

The New Constitution on Liturgy, published by the Second Vatican Council, is counted among the most important achievements of the Council, since it concerns and governs the most vital part and obligation of the Church and her faithful, that is, the divine worship through the Sacred Liturgy.

It certainly will bear abundant fruits, if the pastors and the faithful understand its spirit and put it into practice with good will and zeal.

Ordinary laymen usually pay more attention the the vernacular and the changes which are being introduced into the celebration of the Divine Liturgy than to the formation of the laity who should look upon the Liturgy as the fount and the summit of the divine worship.

It is not enough to renew the text of the Liturgy and its rubrics. The renewal must be ours, that is, every Christian, attending this Mystery of the Liturgy should try to renew himself in order to participate in this Mystery in such a way that its spirit may permeate his soul and his mind, and thus turning him into a loving and worshipping child of God not only on Sunday, but every day of the week.

It is evident that a liturgical reform from the top down, made by the Council and the local hierarchy, will not perform such a miracle.

So it is not enough to shorten the text of the Liturgy and introduce the vernacular. Much more is required and must be done before we have a liturgical renewal, and then only will the Liturgy become the heart of every parish and the source of a new Christian life similar to that which the early Christians lived,

of whom the Bible says:

"They gave steadfast attention to the teaching of the Apostles and to union, to the breaking of Bread and to the prayers.

"A sense of awe came on everyone, as many wonders and signs were done by the Apostles.

"All the believers were united, and held all things in common. They would sell their possessions and goods and distribute them to everyone as need required" (Acts: 2; 42-45).

Such was the Christianity of the early followers of Christ, and it was nourished by daily prayers and by daily celebration of the Divine Liturgy: "The breaking of the Bread."

All the changes introduced or to be introduced into the Divine Liturgy have one goal: to create an awareness that the Divine Liturgy is or at least should be something extra in our Christian life. It is not just 'one of those things' that men must do on Sundays. It is the very source of the life of the Church, because through it the risen Christ continues to live in it and vivify it that men, dead to sin and conformed to Christ, "may no longer live for themselves, but for Him Who died for them and rose again" (2 Cor. 5, 15).

It is true that the Divine Liturgy does not exhaust the whole life of the Church, nevertheless its spirit which is the spirit of the Risen Christ must penetrate all other things in the Church, its preaching, its religious formation and its catechesis.

Thus the faithful will be taught to actively participate in the Liturgy and will slowly become the ferment of Christ and the salt of the earth in the environment in which they live and work.

2) *What is the Liturgical Renewal?*

Till the Second Vatican Council (1962-65) many Catholics who went to Church on Sundays and attended Mass in a rather routine manner. They were there, saying their private prayers or reciting the Rosary while the priest and the servers celebrated Mass. They were satisfied, because the sermons gave them something to think of, and they fulfilled their obligation during which they could talk to the Lord, actually made present on the altar through the Consecration of the Holy Gifts. They came to adore their God and most of them did it privately, without bothering to actually participate in the Sacrifice of the Divine Liturgy, of which many had a very little understanding.

Now all this is changed. All present at Mass are asked to take an active and intelligent part and together with their Pastor offer this sublime Sacrifice to their Heavenly Father. They asked to speak aloud, to sing or to answer the petitions of the priest, to join their neighbors in taking an active part in what is going on the altar, leaving their private prayers and Rosaries for some other time. Many are wondering why?

The liturgical renewal is a part of the wider renewal started by the Second Vatican Council. As a matter of fact, the liturgical renewal is the source and the centre of the renewal of the Church's life in general. The worship of God is the core and the essence of Christian life and piety. Consequently, the renewal of the Church which was founded by Our Lord to adore the Father, necessarily begins with a renewal in divine worship.

The changes in the Liturgy must encourage the Christians to renew themselves internally in order to grow and mature in his worship and

service of God, their Heavenly Father.

The Church is the People of God

The Church of Christ is not a worldwide organization with its headquarters in Rome where the Vicar of Christ resides. The Catholic Church are all those who are baptized and united to Christ.

Each diocese is the Church of Christ in miniature, because Our Lord wants His followers of a particular area to live and worship God together under their Bishop as their spiritual Father.

Each parish is likewise the Church in miniature, because the pastor represents Christ in leading souls who live in that particular area to God. This means that every parish is a spiritual and moral family within the Church. As the whole Church is God's Family under the leadership of the Pope, so every parish is Christ's Family in a particular area under the leadership of its pastor.

Baptism makes men members of their own parish Family and through the parish of the universal Family of God, that is, of the Church. Thus the Church of Christ exists in every parish under the direction of its pastor.

As the whole Church must worship God, so every parish must pay Him homage. A parish cannot do it, if the parishioners do not take part in the Divine Liturgy. The celebrating priest is the leader of the parish family, but he is not the family itself. He is just a part of the family which is constituted by all those who belong to the parish.

The pastor can invite and encourage his parishioners to worship God, but he cannot do it for them. The father of a family cannot entertain a guest, if the rest of the family sits at the table and takes no part in the entertainment.

Every parishioner has a responsibility to his own parish family which does not end with the ushering, bingo, card parties, etc.

A son cannot claim to share the family life, if he only gives a part of his salary to his parents, while refusing to take part in the family's life.

Sunday Mass is the most important event in the parish family life when its members go to church to worship their Maker. As a good member of this spiritual family every parishioner should take his full and active part in this central action of the whole week, when he officially, united to all other parishioners, pays his homage to God through the Divine Liturgy. The word "Liturgy" is a Greek word which means 'common action'. Mass cannot be a common action of all parishioners, if some of them remain mute spectators while the priest is offering this Sacrifice to God on behalf of his parishioners.

All baptized persons are united to Christ, thus becoming able of taking a real and important part in Christ's worship our Common Heavenly Father. When all the parishioners take an active part in the Divine Liturgy, that is, sing or respond to the petitions of the priest, then the whole Church is worshiping God. For this Sacrifice, actually detracts from the praise that his parish family is offering to God the Father through Christ, Who through the priest is renewing the Sacrifice of the Cross.

Of course, every Christian should say his private prayers because he cannot take a proper part in the Divine Liturgy on Sunday, if he does not say his prayers privately at home.

For this reason we must stop

thinking that the Divine Liturgy is "something that we must attend or hear." It is something we must do, by joining our fellow parishioners in prayer and song of the Mass.

Mass is not a show which should be watched without playing one's part in it. It is our Sacrifice to our Heavenly Father which we must offer together with the priest and all other parishioners, as St. Paul says:

"Recite among yourselves psalms and hymns and inspired canticles singing and giving praise to the Lord with all your heart.

"Give thanks to God the Father everywhere and for every gift in the name of Our Lord Jesus Christ" (Eph. 5; 19-20).

The parish is a spiritual and moral family, because Christ calls all His brethren of a particular place to come together to join with Him and with all other parishioners in order to pay our homage to God the Father. It is the Sunday that brings all parishioners together and makes the local church a visible and living reality.

The parish is not just a club working for some good cause. It is not its buildings. It is the people of God living in a particular area. It is the people who assemble together to praise God at the parish Liturgy.

Thus the most important duty of the parish is to praise God. This is what makes a parish. If a Catholic misses his Sunday Mass or does not take part in it, he neglects the most important function for which the Church was started by our Lord, despite all other good things he may do for the parish through such things as bake sales, meetings, card parties, etc.

Christ speaks to the parish in the name of Our Heavenly Father

It is God Who speaks to men when they come to church to take part in the Mass. During the Mass Christ gives Himself to the people.

He gives Himself through the reading of the Scripture, that is, of the Epistle and the Gospel lessons. When the Scripture is read in the church it is not St. Paul or St. Luke who are speaking. It is Our Lord Who speaks to His earthly brothers and sisters now and then, that is, during the Mass.

When the Gospel lesson is read, it is not a retical of a fact or a good deed, performed by Our Lord some two thousand years ago. No, it is Christ teaching us here and now by His words or example how He wants us to live, speak and act today in the 20th century.

When the homily is delivered, it is the same Christ Who speaks through His priest, showing us in an immediate and practical way the meaning of the message read in the Epistle or Gospel lesson.

People should realize that Christ is speaking to them when the Scripture lessons are read or the sermon delivered. It will help them to thank God for it when the Mass continues with its petitions and prayers. This will enable them to answer God's message by living it out in their daily work during the coming week.

The parish answers God

God speaks to the parish family through Christ, when the Scripture lessons are read or sung. After listening to the word of their Heavenly Father, the parishioners join in with Christ in offering the Sacrifice of the Divine Liturgy of God the Father, as Christ alone once did on Golgotha. They do so to praise God, to thank Him for all the good things they receive from His goodness, and to ask for help to be His worthy

children all the time till they reach Him in heaven.

At this time every parishioner should bring all his joys, sorrows, achievements, failures, and present them to God, and together with all other parishioners offer them to the Father through Christ.

Sunday after Sunday, the parish assembles in church to offer to God everything its parishioners have done and everything they hope to do. Christ will take their offering and will offer it to His and their Heavenly Father. God will accept their offering, because Christ makes it His own, and therefore it is a perfect offering which can never be refused by the Father.

Our Heavenly Father can never be outdone in generosity. For everything we offer Him in Christ, He returns the offering by giving us His own Son as perfect Food. While receiving Holy Communion the parish has a common Meal. Thus the parishioners eat together, and their Food is Christ Himself, as He said:

My Flesh is real Food, and My Blood is real drink" (Jn, 6, 56).

And this is exactly what it means to be a member of the parish — to take an active part in the Divine Liturgy and to share in Holy Communion together with all parishioners, as the members of a good family share their daily meals.

By eating the same spiritual Food, that is, the Body and the Blood of Christ, the parishioners become united both with Christ and with each other through Christ.

The Significance of the Liturgical Renewal

The liturgical renewal is intended to help the People of God to better glorify and praise God, which is the main task of every Christian on earth. For this reason every baptized person should ask himself what does it mean to be a Christian, and especially how to take an active part in the divine worship, of which the Divine Liturgy is the principal means.

Consequently, liturgical renewal should effect an internal renewal. The followers of Christ must learn how to pray both privately and in common with their fellow parishioners. The better a person learns to pray personally, the better will he be able to take part in the common worship of his Heavenly Father on Sunday when he comes to church to attend Mass. And the better he understands Mass and takes an active part in it, the easier it will be for him to live and act as *a* good Christian during the following week.

In promulgating this Constitution Paul VI said:

"The Church is a religious society, a community of prayer. It is a people among whom the interior life, the life of the spirit, is made to flourish by faith and grace".

Shepherds were camping in the open and keeping watch over their flocks by night. Suddenly, an angel of the Lord stood facing them and the glory of the Lord shone round them, so that they were struck with terror.

"Do not fear", the angel said to them. "Listen, I am bringing you good news of great joy which is in store for the whole nation. A Savior Who is the Lord Messias was born to you today in David's town" (Luke: 2, 8-11).

This Son (Jesus) is the radiant reflection of God's glory and the express image of His nature, conserving all things by His mighty command (Hebrews: 1, 3).

THE VALUE OF HOLY MASS (LITURGY)

At the hour of death the Masses you have heard will be your greatest consolation.

Every Mass will go with you to judgment and plead for pardon.

At every Mass you can diminish the temporal punishment due to your sins, more or less, according to your fevor.

Assisting devoutly at Mass, you render to the Sacred Humanity of Our Lord the greatest homage.

He supplies for many of your negligences and omissions.

He forgives you all your venial sins which you are determined to avoid.

He forgives you all your unknown sins which you never confessed.

The power of Satan over you is diminished.

You afford the souls in purgatory the greatest possible relief.

One Mass heard by you during your life will be more benefit to you than many heard for you after your death.

You are preserved from many dangers and misfortunes which would otherwise have befallen you.

You shorten your purgatory by every Mass.

Every Mass wins for you a higher degree of glory in heaven.

You receit the priests blessing, which Our Lord ratifies in heaven.

You kneel amidst a multitude of holy angels who are present at the adorable Sacrifice with reverential awe.

You are blessed in your temporal goods and affairs.

When we hear Mass, and offer the Holy Sacrifice in honor of any particular Saint or angel, and thank God for the favor bestowed on him, we afford him a new degree of honor, joy and happiness, and draw his special love and protection on us.

THE BEAUTY OF CHRISTIAN MARRIAGE

Tertullian, thefamous Christian writer, born around 160, thus describes the beauty of marriage:

"Where shall we find eloquence to describe the beauty and joys of that marriage which is approved by the Church, sustained by the Eucharist, sealed by blessing, witnessed by angels, confirmed by the Father?

"It rightly asks the Heavenly Father's approval. What a union is that of two Christians, who share one single hope, one law, one obedience!

"Both are brothers together, both slaves of Christ together; there is no division of soul or body between them. They are indeed two in one flesh; where there is one flesh, they must be one soul.

"Together they pray, together they do penance and fast. They teach one another, inspire one another, encourage one another.

"They are inseparable in the Church of God, inseparable at Communion Table, indivisible in trail and hardship, inseparable in consolation.

"Neither has any secrets from the other, neither avoids the other, neither would cause the other any pain. . .

"Christ rejoices to see and hear their love, and sends down on them His peace.

"Where there are two, there He is too. And where He is, there is no room for the Evil One" (Ad uxorem, 11, 9).

BLESSING OF THE CHURCH BY THE BISHOP

(Translated from the Old-Slavonic
by Michael Schudlo, C.SS.R.)

(Dressed in his episcopal vestments, the Bishop goes to the altar and thus starts the blessing of the church).

Bishop: Our God is blessed in all ages, now, always and forever.

Choir: Amen.

Archdeacon: Holy God, Holy Mighty One, Holy Immortal One, have mercy on us (1).

Choir: Holy God, Holy Mighty One, Holy Immortal One, have mercy on us (2).

Glory be to the Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

MOST Holy Trinity, have mercy on us. Lord, cleanse us from our sins. Master, forgive us our iniquities. Holy one, visit us and heal us of our infirmities for the sake of Your name.

Lord, have mercy (3).

Glory be to the Father...

OUR FATHER, Who art in heaven...

Bishop: For Yours is the kingdom, the might and the glory, Father, Son and Holy Spirit.

Choir: Amen.

(While the Choir sings the tropar* and the kondak** of the church or of the Saint or the Bohorodychen***, the archdeacon displays the antimension on the altar. The antimension**** has the name of the church for which it is destined. The Bishop places his right hand on the antimension and says the following prayer aloud).

Archdeacon: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Bishop (aloud):

PRAYER

LORD, our God and Savior, whatever You have created, was directed by You to the salvation of mankind. Accept this prayer which we, Your unworthy servants, recite, and help us today without condemnation to bless (consecrate) this church which has been built for Your worship in honor of N. (the name of the Patron Saint) that an altar may be raised in it, because all glory, honor and adoration belong to You, Father, Son and Holy Spirit.

Choir: Amen.

(The Bishop incenses the altar seven times, and he does it in the form of a cross. The choir or the assisting priests sing the Psalm).

* **Tropar** is an Eastern Rite liturgical song, which relates the life of the Saint or explains the meaning of the feast.

** **Kondak** is a short hymn of praise of Christ, His Mother or of the Saint.

*** **Bohorodychen** is a song in honor of the Mother of God.

**** **Antimension** is a rectangular piece of cloth, containing the relics of a martyr.

Choir:

PSALM 144

SHALL I not extol You, my God, my King? Shall I not bless Your name forever?* Blessing shall be Yours day after day. Forever and forever blessed be Your name.* Can any praise be worthy of the Lord's majesty, any thought set limits to His greatness?* Down the ages the story of Your deeds is told, Your power is ever acclaimed.* Each exalts Your unapproachable glory, makes known Your wonders.* Awe-inspiring are the tales they tell of Your power, proclaiming Your magnificence.* Grateful their memory of all Your goodness, as they boast of Your just dealings.* How gracious is the Lord, how merciful, how patient, how rich in pity!* Is He not a loving Lord to His whole creation? Does not His mercy reach out to all that He has made?* Joining, then, in Your whole creation's praise, let Your faithful servants bless You.* Let them publish the glory of Your kingdom, and discourse of Your power, making that power known to the race of men, the glory and the splendor of that kingdom!* No age shall dawn, but shall see You reigning still. Generations pass, and Your rule shall remain. O how true the Lord is to all His promises, how high above us in all His dealings!* Prostrate though men may fall, the Lord will lift them up and revive their crushed spirits.* Quietly, Lord, Your creatures turn their eyes to You, and You grant them, in due time, their nourishment, ready to open Your hand and fill with Your blessing all that lives.* So faithful is the Lord in all He does, so high above us in all His dealings.* The Lord draws near to every man that calls upon Him, if he calls upon Him with a true heart.* Utter but a wish, you that fear the Lord, and He will grant it. He will hear the cry and bring aid.* Vigilantly the Lord watches over all who love Him, marks down the wicked for destruction.* While these lips tell of the Lord's praise, let all that lives bless His holy name forever.

PSALM 23

THE LORD is my Shepherd. How can I lack anything? He gives me a resting-place where there is pasture, and leads me out by cool waters to make me live anew.* As in honor pledged, by sure paths He leads me.* What if I walk in the shadow of death all around me? Hurt I fear none, because You are with me. Your rod and Your staff are my comfort.* What if my enemies trouble me? Full in their view You spread a banquet before me. Richly You anoint my head with oil, generous the cup that steals away my senses!* All my life Your goodness pursues me. Through the long years the Lord's house shall be my dwelling-place.

Glory be to the Father...

(After the singing of the Psalms and the incensing, the Bishop, accompanied by the assisting priests, goes before the Royal Doors and, standing on a rug, says):

Bishop: Our God is blessed in all ages, now, always and forever.

Choir: Amen.

Archdeacon: Again and again, bending our knees, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy (3).

(The priest removes the mitre from the Bishop's head, who kneels on a cushion and recites the following prayer aloud).

Bishop:

PRAYER

GOD, You have no beginning and eternally exist, You made the universe out of nothing and You live in an unaccessible light. The heavens are Your throne and the earth is Your foot-stool. You have issued an order to Moses and showed him Your image. You imparted wisdom to Beseleel and helped him to construct the Ark, where the Tables of the Law and some symbols were placed. You gave a generous heart to Solomon, and he built the ancient Temple. You have spiritually renewed by Your grace the holy and praiseworthy Apostles that they might serve the true Tabernacle. It was through them, Lord of the heavenly hosts, that You have built churches and altars throughout the whole world that the holy and unbloody Sacrifice might be offered in them.

Now You have graciously disposed that this church was built in honor of N. (the name of the Patron-Saint) for Your glory and for the glory of Your only-begotten Son and of Your most Holy Spirit. Immortal and generous King, remember Your generosity and mercy, because they, too, are eternal. Neither despise us, although we are soiled by countless sins, nor break Your Covenant because of our incontinence. Do not look upon our iniquities, but rather, for the sake of the grace and coming of Your life-giving and Holy Spirit, strengthen us and help us to perform the consecration of this church and to bless its altar, that we may glorify You by means of the Psalms, songs, church services and thus continuously exalt Your mercy.

Our Lord and God, Hope of every man, hear our prayers and send us Your holy, adorable and all-powerful Spirit and sanctify this church and the altar. Fill it with Your eternal light and make it Your dwelling-place. Let it become a place where Your glory dwells. Adorn it with Your divine and heavenly gifts. Let it become a haven for those who are tossed by the tempests, a cure for our passions, a refuge for the infirm and a terror for the evil spirits that You may look down upon it day and night and hear the prayers of those who with reverence and devotion will enter it and call upon Your most honorable and adorable name. May You grant them from heaven whatever they will ask, and be merciful to them.

Preserve it indestructible as long as this world lasts, and sanctify (consecrate) its altar by the power and action of Your Holy Spirit. Glorify it above the ancient expiatory altars that the sacred services, performed upon it, may reach Your heavenly and spiritual altar and obtain the grace of Your protection for us, since we do not rely upon ourselves, but upon Your unutterable mercy.

(The Bishop rises while the archdeacon says:)

Archdeacon: Help, save, have mercy and protect us, God, by Your grace.

Choir: Lord, have mercy.

(The same reply is repeated after each invocation of the archdeacon).

Archdeacon: For peace from on high and the salvation of our souls, let us pray to the Lord.

For the peace of the whole world, for the welfare of God's holy Churches, and for the union of all, let us pray to the Lord.

For His Holiness, the universal Pontiff N., Pope of Rome, let us pray to the Lord.

For our Most Reverend Archbishop and Metropolitan N. and for our God-loving Bishop N., for the reverend priests, the deacons in Christ, for all the clergy and the people, let us pray to the Lord.

That this church and the altar may be sanctified by the power and action of the Holy Spirit, let us pray to the Lord.

For our present government and all the armed forces, let us pray to the Lord.

For this city (or village) and for every city and country, and for the faithful who live in them, let us pray to the Lord.

That we may be delivered from all affliction, wrath and misery, let us pray to the Lord.

Help, save, have mercy and protect us, God, by Your grace.

As we remember our most holy, immaculate, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, together with all the Saints, let us commend ourselves and one another and our whole life to Christ, our God.

Choir: To You, Lord.

Bishop: For You, our God, are holy and dwell among the honorable martyrs who suffered for Your sake, wherefore we give glory to You, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir: Amen.

(When this ektenia is finished, the Bishop goes to the altar. The assisting priests bring him a container of ordinary water, another one of wine and the third one of rose water. He blesses all three of them and says the following prayer:)

Bishop:

PRAYER

LORD, our God, as once by Your coming You have sanctified the waters of Jordan, so send the grace of Your Holy Spirit today and bless these waters and wine that they may sanctify and complete this altar, for You are blessed forever. Amen.

(After the prayer, the Bishop takes the container of ordinary water, pours it in the form of a cross on the altar, saying:)

Bishop: In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(The assisting priests spread the water over the whole surface of the altar and wash it, reciting Psalm 83).

PSALM 83

LORD of hosts, how I love Your dwelling-place! For the courts of the Lord's house my soul faints with longing.* The living God! At His name my heart, my whole being thrills with joy.* Where else should a sparrow find a home, the dove a nest for her brood, but at Your altar, Lord of hosts, my King and my God?* How blessed, Lord, are those who dwell in Your house! They will be ever praising You.* How blessed is the man who finds his strength

in You! He sets his heart on an upward journey, that leads through a valley of weeping, but to his goal.* Strong in their Master's blessing, the pilgrims go on from height to height, till they meet Him in Sion, the God of all gods.* Lord God of hosts, listen to my prayer. God of Israel, grant me audience.* God, our eternal Protector, do not disregard us now. Look favorably upon him whom You have anointed.* Willingly would I give a thousand of my days for one spent in Your courts. Willingly would I lie there forgotten, in the house of my God, so I might dwell no more in the mansion of sinners.* God loves mercy and faithfullness. All favor, all honor, come of the Lord's gift. To innocent people He will never refuse His bounty.* Lord of hosts, blessed is the man who puts his confidence in You.*

(After the Psalm's recital, the Bishop takes a piece of soap and washes the altar with it. The assisting priests recite the following verse while the Bishop washes the altar and dries it with a towel).

Priests: Turn Your face away from my sins and cleanse me from my iniquities.

(The Bishop washes the altar with wine, pouring it in the form of a cross across the altar and saying:)

Bishop: In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(Taking the second piece of soap, the Bishop washes the altar again, while the assisting priests recite the Psalm:)

PSALM 83

LORD of (heavenly) hosts, how I love Your dwelling-place!...

(The Bishop takes the second towel and dries the altar, while the priests recite:)

Priests: Turn Your face away from my sins and cleanse me from my iniquities.

(The Bishop pours the rose water in the form of a cross upon the altar, saying:)

Bishop: In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(The Bishop takes the third piece of soap and washes the altar once more, while the priests recite the Psalm:)

Priests:

PSALM 83

LORD of hosts, how I love Your dwelling-place!...

(The Bishop dries the altar with the third towel, while the priests recite:)

Priests: Turn Your face away from my sins and cleanse me from my iniquities.

(Once the altar is washed and dried, the Bishop takes the holy water sprinkler and sprinkles the altar and the whole church both from the inside and the outside. A priest precedes him, carrying the container of the holy water. The assisting priests repeat the following verses of the Psalm while the Bishop sprinkles the altar and the church:)

Priests: You will sprinkle me with a wand of hyssop, and I shall get clean.* Give me back my joy, and the bones which You have crushed shall rejoice (Psalm 50, 9-10).

(After the sprinkling the Bishop returns to the altar, takes the Holy Chrism and says:)

Bishop: Our God is blessed, in all ages, now, always and forever.
Priests: Amen.

Archdeacon: Attention!

(The Bishop seals the altar in the middle and at the corners in which he places the icons (small pictures) of the Evangelists. At each anointing the priests say:)

Priests: Alleluia (3).

(After the sealing of the altar pictures, the Bishop seals the altar itself on the three crosses which are painted on it, and then goes to the church to do the same on the nine other crosses within the church. The priests (or the choir) recite the Psalm 132).

PSALM 132

GRACIOUS the sight and full of comfort, when brethren dwell united.* Gracious as balm poured on the head till it flows down on the beard, the balm that flowed down Aaron's beard, and reached the very skirts of his robe.* It is as if dew like the dews of Hermon were falling on this hill of Sion here where the Lord promised to grant benediction and life everlastingly.

(The priests repeat the same Psalm as long as the Bishop seals the altar. After that the Bishop washes his hands in a vase while the priests recite Psalm 131).

Priests (or Choir):

PSALM 131

LORD, remember David and all his patient endurance, the oath he swore to the Lord, the vow he made to the God of Jacob:* Never will I come beneath the roof of my house, or climb up into the bed that is strewn for me.* Never shall these eyes have sleep, these eyelids close, this brow take any rest, until I find the Lord a home, the God of Jacob a dwelling-place.* And now at Ephrata we have heard tidings of what we looked for.* We have found it in the woodland plains; we will make our way into His tabernacle, pay reverence at the place where He halted on His journey* Up, Lord, and take possession of Your resting-place, You and the Ark which is Your shrine!* Let the priests go clad in the vesture of innocence, Your faithful shout along with rejoicing.* Think of Your servant David, and do not refuse audience to the king whom You have anointed.* Never will the Lord be false to that inviolable oath He swore to David: "I will raise to your throne heirs of your own body;* If your sons hold fast to My Covenant, to the decrees which I make known to them, their sons too shall reign on your throne forever.* The Lord's choice has fallen upon Sion; this is the dwelling He longed for: Here forever is My resting-place, here is My destined home.* Trust Me, I will give My blessing to the widow, the poor shall have bread to their hearts' content.* I will clothe her priests in the vesture of triumph, cries of rejoicing shall echo among her faithful people.* There the stock of David shall bud, there the lamp shall burn which I have lit for My anointed.* I will cover His enemies with confusion; on his brow My holy unction shall be bright".

Bishop: Glory be to our God forever.
Priest: Amen.

PSALM 92

THE LORD reigns as King, robed in majesty; royalty the Lord has for robe and girdle.* It was He Who founded the solid earth to abide immovable.* Firm stood Your throne ever since the world

began. From all eternity You are.* Loud the rivers echo, Lord; loud the rivers echo; rivers that rise in flood, with a roar of eddying waters.* Magnificent is the sea's rage; magnificent above these the Lord reigns in heaven.* How faithful, Lord, are Your promises! Holy is Your house, and it must remain holy as long as the world lasts.*

PSALM 25

LORD, be You my Judge! Have I not guided my steps clear of wrong?* Have I trusted in the Lord, only to stumble on my path?* Test me, Lord, put me to the proof. Examine my innermost desires and thoughts.* Ever I keep Your mercies in mind, Your faithfulness commands my love.* I have not consorted with false men, or joined in plotting evil. I have shunned the company of the wicked, never sat at my ease with sinners.* With the pure heart I will wash my hands, and take my place among them at Your altar, listening there to the sound of Your praises, telling the story of all Your wonderful deeds.* How well, Lord, I love Your house in its beauty, the place where Your own glory dwells!* Lord, never count this soul for lost with the wicked, this life among the blood-thirsty; hands ever stained with guilt, palms ever itching for a bribe!* Be it mine to guide my steps clear of wrong, deliver me in Your mercy.* On sure ground my feet are set; where Your people gather, Lord, I will join in blessing Your name.*

(After the recital of this Psalm, the Bishop, together with the priests, goes before the Royal Doors, and the archdeacon intones:)

Archdeacon: Again and again, bending our knees, let us all say:
Choir (or priests): Lord, have mercy (3).

(While the Choir sings 'Lord, have mercy', one of the priests removes the mitre from the Bishop's head. The latter kneels on a cushion and says aloud the following prayer:)

Bishop:

PRAYER

LORD of heaven and earth, in Your unutterable wisdom You have founded Your holy Church and established the priests to serve on earth as the Angels are serving You in heaven. Most generous Lord, accept today our prayers not because we are worthy of asking for such things, but to show Your great goodness, since You did not cease to do good to man in many ways.

You have given us the Fountain of all Your goods in the Incarnation of Your only-begotten Son Who through His coming into the world has lit the light of salvation for those who dwell in darkness, offered Himself as a sacrifice for us and thus became a Propitiation for the sins of the whole world. He also made us share in His Resurrection. After He ascended into heaven He invested His disciples and Apostles, as He had promised, with the Power from on high, which is the Holy, adorable and all-powerful Spirit that proceeds from You, God and Father.

He made them strong in work and preaching. They transmitted to us Baptism which makes us God's children, built churches, established the altars, composed the rules and made laws for the priests.

We sinful, following their Traditions, fall upon our knees before You, the eternal God, and pray You, Merciful:

Fill with Your heavenly glory this church which was built for Your worship, sanctify its altar that we, standing before it as if we were standing before Your royal altar, may without condemnation pray for ourselves and for all those who pray with us, and offer the Unbloody Sacrifice (Mass) to Your Goodness for the remission of our deliberate and indeliberate sins, for the right direction and correction of our life and for the achievement of justice, because Your most holy name is blessed, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.
Bishop: Peace ✠ be to all.
Choir (priests): And to you too.
Archdeacon: Bow down your heads to the Lord.
Choir (priests): To You, Lord.
Bishop (recites the following silent prayer):

PRAYER

LORD, God of (heavenly) hosts, we thank You for that grace which was given to Your holy Apostles and our venerable Fathers and then through Your great love for men was also extended to us, Your sinful and unprofitable servants. Merciful Lord, we beg You to fill this altar with glory, sacredness and grace, that the Unbloody Sacrifices, offered upon it, may be changed into the immaculate Body and adorable Blood of Your only-begotten Son, Our Lord and God, and Savior Jesus Christ, and thus bring salvation to all Your people and to us, despite our unworthiness. **(Aloud):** For You are our God, the God that is merciful to us and saves us, and for this reason we glorify You, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.
Archdeacon: Let us depart in peace!

(The Bishop goes to the Holy Relics which are ready to be carried around the church. The Bishop bows to them).

Archdeacon: Let us pray to the Lord.
Choir (priests): Lord, have mercy.

Bishop (without the mitre, says the following prayer aloud):

LORD, our God, You are always faithful to Your words and promises. You helped Your holy Martyrs to fight the good fight, piously finish their life and preserve the faith. Holy Lord, grant us, Your unworthy servants, for the sake of their prayers, to share their lot and inheritance that we may, by imitating them, deserve the same goods. Grant it through the mercy and love for men which Your only-begotten Son has, with Whom You are praised, together with Your gracious and life-giving Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.
Bishop: Peace ✠ be to all.
Choir (priests): And to you too.
Archdeacon: Bow down your heads to the Lord.

Choir (priests): To You, Lord.
Bishop (says the following prayer silently):

PRAYER

LORD, our God, for the sake of the prayers of our most holy Lady, the Mother of God, and of all the Saints, direct our works, although we are Your unworthy servants, and help us to please You. (Aloud). Let the might of Your kingdom be blessed and glorified, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.

(The Bishop removes his exterior vestment. The priests do the same. All prepare for the procession around the church. The cross-bearer comes first, followed by those who carry the church banners and the icons. The people with the lit candles and the bells, and the choir follow the clergy. The priests carry the Cross, the Gospel book, the two kinds of tapers, called dikirions and trikirions, the crozier and the mitre.

The Bishop incenses the relics, takes and raises them and, accompanied by the priests, comes out of the church. The archdeacon precedes him, incensing the holy relics.

The bells ring during the procession. All the faithful leave the church, except the man who will reply to the Bishop's invocations. The faithful make three rounds during the procession, twice from the West to the East, and once from the East to the West. The choir sings the following stykhyra, repeating it as long as the procession lasts).

STYKHYRA (tone 3)

GOOD LORD, You have built Your Church on the rock of faith. Direct our prayers in it and receive the people who invoke You, saying: Save us, our God, save us!

(When the procession reaches the main door of the church, the Bishop approaches it and exclaims aloud:)

Bishop: Swing back the doors, swing back immemorial gates, to let the King enter in triumph!

Man (who remained in the church): **And who is this great King?**

(The procession continues for the second round; the choir sings the previous stykhyra. Approaching the main door of the church for the second time, the Bishop exclaims:)

Bishop: Swing back the doors, swing back immemorial gates, to let the King enter in triumph!

Man (from the church): And who is this great King?

(The procession continues. Approaching the main door of the church for the third time, the Bishop exclaims:)

Bishop: Swing back the doors, swing back immemorial gates, to let the King enter in triumph!

Man (from the church): And who is this great King?

(The Bishop knocks at the door of the church, makes the sign of the cross on it with the relics, opens the door and says:)

Bishop: The Lord of the (heavenly) hosts is the King of glory.

(The Bishop, the priests and the faithful enter the church, singing the following stykhyras:)

STYKHYRA (tone 7)

HOLY martyrs, you who have gloriously suffered and secured an illustrious crown for yourselves, pray the Lord that He be merciful to us.

Glory to You, Christ our God, glory of the Apostles and joy of the martyrs, who preached the blessed Trinity.

(The Bishop enters the sanctuary, places the relics on the altar and says:)

Bishop: Christ, our God, You are blessed now, always and forever.
Choir (priests): Amen.
Archdeacon: Let us pray to the Lord.
Choir (priests): Lord, have mercy.
Bishop (says the following prayer aloud):

GOD, Father of Our Lord Jesus Christ, You are blessed forever. Through Him You helped us to enter the Church of the elect, whose names are written in heaven where the celestial dwellers feast and rejoice.

Lord, Lover of mankind, look down upon us, Your sinful and unworthy servants, who are celebrating the consecration of this holy church N. which is the symbol of Your most holy Church that is composed of us. Through Your praiseworthy apostle Paul You called us Your temple and members of Your Christ.

Make this church unshakeable and glorious in You as long as the world lasts. Enable us, without condemnation, to praise and exalt You and Your only-begotten Son, Our Lord Jesus Christ, and Your Holy Spirit in it, that we may become worthy of Your divine generosity by adoring You respectfully with our reason and emotions.

Let these prayers which we address to Your ineffable graciousness on our behalf and on behalf of all men, please You through the prayers of our Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, because You, our God, dwell among the Saints, and we glorify You, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.
Bishop: Peace ✠ be to all.
Choir (priests): And to you too.
Archdeacon: Bow down your heads to the Lord.
Choir (priests): To You, Lord.

SILENT PRAYER OF THE BISHOP

LORD and our God, You Who have established orders and hosts of Angels in heaven to serve Your Majesty, issue a command to the holy Angels to accompany us and, together with us, serve and praise Your mercy, because might, honor and adoration belong to You, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.

(Archdeacon reads the following tropar:)

Archdeacon:

TROPAR (tone 2)

LORD, You have almost shown us the splendor of Your heaven and the earthly place of beauty where Your glory dwells. Confirm this church forever and for the sake of the Mother of God accept our prayers which we will continuously address here to You. Who are the Life and the Resurrection of all.

(The priests bring a container of melted wax to the Bishop. He puts the relics into a little wax box, wraps it with paper and places it into the cavity in the middle of the altar. Then he seals it with melted wax, saying:)

Bishop: May the prayers of the holy, glorious and venerable martyrs NN. enable us to offer the Unbloody Sacrifices on this altar, in the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(After that the Bishop places a wooden cover over the relics, nailing it and saying:)

Bishop: In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(The Bishop takes a tin cover and puts it over the cavity with the holy relics, nailing it. After that, he takes the little pictures of the four Evangelists, blesses (✠) them and places them in the four cavities, made at the four corners of the altar, starting with the picture of St. Matthew. He takes also a spoon of melted wax and seals the cavities, saying:)

Bishop: May God, through the prayers of the holy, glorious and venerable Apostle and Evangelist Matthew strengthen you to announce from it the Good News, thus carrying out the Gospel teaching of His beloved Son, Our Lord Jesus Christ.

(The Bishop takes the wooden top and covers the cavity with the picture of St. Matthew, saying:)

Bishop: In the name of the Father, Son and Holy Spirit. Amen.

(The Bishop does the same with the pictures of the three other Evangelists, putting one of them at each of three remaining corners. He covers them with wooden tops and seals them with melted wax.

After that he covers the altar with the linen sheets which the assisting priests give him. He also places the antimension on the sheets. The antimension bears the name of the church for which it is intended.

When the Bishop finishes the covering of the altar, the Archdeacon says:)

Archdeacon: Let us pray to the Lord.

Choir (priests): Lord, have mercy.

Bishop (recites the prayer):

PRAYER

LORD, our God, You have so glorified the holy Martyrs who suffered for Your sake that their relics should shine in Your holy churches throughout the whole world and cure men. Lord, Giver of all good, through the prayers of the holy N. whose relics You have allowed to be placed in this revered altar, and for the sake of all other Saints, help us, without condemnaiton, to offer You the Ungloody Sacrifice upon it. Grant us whatever we ask for our salvation. Reward all those who have suffered for Your holy name that through their intercession the miracles may continue on behalf of our salvation, because Yours is the kingdom, and the might and the glory, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.

Archdeacon: Let us pray to the Lord.

Choir (priests): Lord, have mercy.

Bishop (recites the second prayer):

2nd PRAYER

GOD of our Fathers, Holy among the Holy, God of the Apostles and King of the martyrs, glory of Your Saints and Crown of all those who tried to please You, remember Your people in Your graciousness, visit us with Your saving grace, allow us to remember Your Saints and share in their suffering.

Our Lord and God, Who are faithful to Your promises, You have bestowed the gift of fighting the good fight upon Your disciples, of piously ending their life and preserving the true faith. We pray You, give us the part and the lot which all Your Saints have that we may resemble them and thus merit the goods which You have prepared. Do so for the sake of the grace, generosity and love which Your only-begotten Son has for man, because all power is His and Yours, together with Your Holy Spirit, now, always and forever.

Choir (priests): Amen.

3rd PRAYER

LORD, our God, You have vanquished our enemy, the devil, through Your victorious martyrs. Let us, Your servants, have the part and communion with Your Saints. Help us, who love You, to imitate their zeal and partake in the hope of the martyrs who have piously shed their blood for the profession of the great and adorable name of Your Christ.

Enable us through their supplications and prayers to remain firm in the faith and the truth because of Your word, imitating the confident hope of those who loved the apparition of Your Christ, that, by thanking and serving You, we may obtain Your gifts, because You, our God, are holy and dwell among the holy, performing miracles through them, and for this reason we give glory to You, Father, Son and Holy Spirit, now, always and forever.

(Choir (priests): Amen.

Archdeacon: Wisdom!

Choir (priests): You are higher in honor than the Cherubim, and incomparably more glorious than the Seraphim; you who without harm to your virginity gave birth to the Word of God; we extol you, the Mother of God.

Bishop: Glory to You, Christ, our God, glory to You.

Choir (priests): Glory be to the Father, to the Son and to the Holy Spirit, now, always and forever. Lord, have mercy (3). Bless us, Lord.

Bishop: May Christ, our true God, by the prayers of His immaculate Mother, Saint N. (Patron-Saint of the church) and of the holy martyrs NN., (whose relics have been placed in the altar) and of all the Saints, have mercy on us and save us, for He is gracious and loves mankind.

Choir (priests): Amen.

REMARKS:

(If the blessing of the church is followed by the Divine Liturgy (Mass), the choir sings the following prokimen:)

Prokimen (tone 4)

Holy is Your house, and it must remain holy until the end of time (Psalm 92, 5).

Verse: God, You shall be praised in Sion (Psalm 64, 2).

EPISTLE (Hebrews 3, 1-4)

HOLY brothers, partakers of a heavenly calling, consider Jesus, the Apostle and High Priest of the faith we profess. How faithful He was to Him Who appointed Him, as was Moses in every part of God's household.

A man who builds a house receives more honor than the house itself. In the same way, Jesus is worthy of much more glory than Moses. Every house, of course, is built by someone—and God is the One Who has built all things.

Choir: Alleluia.

Verse: Robed is the Lord and girt with strength.

GOSPEL LESSON (Matthew 16, 13-20)

JESUS went to the territory near the town of Caesarea Philippi, where He asked His disciples: "Who do men say the Son of Man is?" "Some say John the Baptist", they replied. "Others say Elias, while others say Jeremias or some other prophet". "But you", He went to say, "who do you say I am?" Simon Peter answered: "You are the Messias, the Son of the living God!"

Jesus in answer said to him: "Blessed are you, Simon, son of Jona, for this truth did not come to you from any human being, but it was given to you by My Heavenly Father. And so I tell you: You are Peter, and upon this rock I will build My Church, and the powers of hell shall not overcome it. I will give you the keys of the kingdom of heaven. Whatever you bind on earth, shall be bound in heaven, and whatever you loose on earth shall be loosed in heaven".

Prychasten

How well, Lord, I love Your house in its beauty, the place where Your own glory dwells! (Psalm 25, 8).

(If there is no Divine Liturgy, the Epistle and the Gospel lessons are read or sung after the third prayer of the Bihsop, followed by the Ektenia: "Lord, have mercy on us" and the Otpust.

No antimension is needed for the celebration of the Divine Liturgy after the altar is blessed by the Bishop and the holy relics installed in the middle of it.

If the procession with the holy relics around the church is impossible for some reason, the Bishop, assisted by the priests, goes out before the main door of the church and performs all the prescribed rites there, after which he enters the sanctuary through the Royal Doors and goes around the altar once, carrying the relics. Then he depdsits them on the altar and performs the rest of the ceremonies.)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 6.

Volume XXXIX, No. 6.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос—Взірець Досконалости
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 1
Місячне наміреннн ——— о. С. Б., ЧНІ. 3
Який із Вас батько? ——— 7
Новий Катехизм ——— 9
Хотів би ти знати? ——— 11
Церква в Модерніім Світі
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 14
Чин Архиерейського Посвячення Церкви ... 20

Our Divine Friend 33
Private Prophecies Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 35
I'd Like To Know 40
Know Your God! 44
Constitution On The Sacred Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 46
Blessing of the Church by the Bishop 52

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Липень-Серпень
1967
July-August

REDEEMERS

Прсв. Бце. Покрово України, вимоли волю!

Чудотворна ікона Богородиці з 1626 р.
в церкві Успення Матері Божої (1831)
в ЛЕЖАЙСЬКУ на Засянню.
Відтворив Лев Гринцай, 1966.

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Відбудеться цього року від 1 до 7 липня

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 2-го липня 1967 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

Пресвятая Богородице, Спаси Нас!

* * * * * * * * * * * * *

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of July.

THE MAIN DAY OF THE PILGRIMAGE WILL BE

SUNDAY, JULY THE 2ND

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, Save Us!

Переображення Спасителя

Апостоли були людьми своїх часів: Жиди ждали на Месію та сподівалися, що Він прожене римлян із Палестини, зорганізує вибраний нарід і поведе його на підбій світу. Завоювавши світ, заложить Своє месіянське Царство, в якім жиди матимуть провідне місце, а апостоли займатимуть найвижчі почесні уряди.

Спаситель не раз говорив про заложення Царства. Це царство мало бути духовне, цебто Христос думав про Церкву, яка мала стати духовною Матір'ю всього відкупленого людства. На жаль, жиди не розуміли свого Месії. Не розуміли Його й апостоли, сини вибраного народу. Фарисеї були перекрутили ролю майбутнього Месії, представляючи Його як світського Володаря, що мав відновити знищене жидівське царство. Апостоли були захопилися цією ідеєю, бо сподівалися почесних урядів у цім 'месіянськім' царстві. Св. Марко згадує, що перед самими Страстями Учителя апостоли "сперечалися між собою по дорозі, хто з них найбільший" (Марко 9, 32).

Не довго перед Страстями Спаситель був заявив народові: "Направду кажу вам, що деякі з отут приявних не зобачать смерти, поки не побачать Божого Царства сильно закріпленого!" (Марко 9, 1). З цих слів Учителя апостоли витягнули фальшивий висновок, що Христос незадовго зачне закладати Своє земське царство. Либонь не крилися перед Ним зо своїми земськими мріями та сподіваннями земської величі, бо Спаситель уважав за потрібне 'витверезити їх'. Ось тому, "взявши Дванадцятьох, Він промовив до них: "Оце ми ідемо до Єрусалиму, і там усе виповниться, що пророки писали про Сина Чоловічого, бо Він буде виданий поганам, осміяний і покривджений і опльований. І, збичувавши, вони вб'ють Його, але Він воскресне на третій день" (Лука 18, 31-33).

Ці слова, що заповідали Хри-

стову смерть, силою засмутили апостолів, бо вони повертали в нівець всі їхні пляни про славну земську майбутність. З тайни відкуплення, каже Св. Лука, **вони нічого не зрозуміли** через те, що їхні серця були звернені до землі та її слави (Лука 18, 34).

Не розуміли вони головного завдання Учителя—цебто відкуплення людського роду хресною смертю, але добре зрозуміли, що вороги об'ють Ісуса й так закінчать Його місію. Це вистачало, щоб зневіра залягла в їхніх серцях на вид розвіяних мрій про майбутнє земське царство вибраного народу, в якім Христові апостоли мали займати чільні та почесні місця. Апостоли не мали сумніву, що фатальний кінець для Учителя невмолимо наближався, бо Він виразно сказав їм: "Ви знаєте, що за два дні буде Пасха, і Син Чоловічий буде виданий на розп'яття" (Матей 26, 2).

Це самозрозуміле, що розвіяння дорогих мрій про земську велич мусіло засмутити і пригнобити апостолів. Може не один із них уважав, що тріліт-не пробування в товаристві Христа було безкорисною стратою часу.

Спаситель краще ніж хтонебудь розумів слабу людську природу Своїх апостолів і співчував їх недосконалостям. З цього співчуття мабуть рішив показати їм Свою славу, щоб привернути їм захитане довір'я й ободрити їх на надходячі Страсті. Це вчинив через Перебраження, в якім три улюблені та либонь найбільше пригноблені апостоли—Петро, Яків і Іван—пізнали свою помилку, перепросили Учителя та відновили в собі довір'я до Нього і Його місії в світі.

Св. Марко каже, що Христос "узяв Петра, Якова і Івана і їх самих завів на високу тору і там перемінився перед ними" (Марко 9, 2).

Хоч гора не була надзвичайно висока, все таки апостоли добре втомилися, заки вийшли на її вершок. Спека дня не мало причинилася до їхньої втоми. Прийшли на вершок десь увечорі, бо Св. Лука зазначує що "Петро і приявні з ними були зморені сном" і скоро тому поснули, забуваючи втому і змучення (Лука 9, 32).

По Своєму звичаю Ісус трохи віддалився від сплячих апостолів і почав молитися. "І коли Він молився, то змінився вигляд Його обличчя, і Його одежа стала біла й блискуча" (Лука 9, 29). Наглий блиск і ясність, що пробивалися з прославленого Спасителя, пробудили апостолів зо сну. Відчинивши очі, здивовані та застрашені апостоли зобачили свого улюбленого Учителя і **Його славу** (Лука 9, 32). Ціла Божеська постать Христа сяла немов сонце, осліплюючи заспаних апостолів.

Згодом вповні пробудилися і прийшли до себе. Їхні очі привикли до небесного світла і вони завважили, що поруч Христа стояли два старозавітні мужі, Мойсей і Ілля та розмовляли з Ним про кінець (смерть), що мав завершити Його земську карієру (Лука 9, 31).

Петро так захопився пречудним видом Учителя та Його славою, що забув про давне знеохочення і зневіру та закликав: "Учителю, нам добре тут бути!" (Лука 9, 33).

Отак мука, якої зазнали, виходячи серед спеки на гору Тавор, закінчилася милою несподіванкою, що привернула апостолам довір'я до Учителя і Його місії в світі. Тепер, задивлені в Христову славу, кликатимуть за прикладом Св. Павла: "Ми годні все вчинити в Тім, що скріпляє нас!" (Филип'яни 4, 13). Пригадка Христової слави на Таворі скріпляла їх посеред труднощів, тонення і страждань, яких не бракувало їм, як ходили по світі та голосили народам небесне навчання Христа Спасителя. Петро нею ободрював і тих, яким проповідав Святу Євангелію і заохочував їх до витривалости в новоприйнятій вірі, "бо ми сповістили вам силу і прихід нашого Господа Ісуса Христа, не йдучи за хитро видуманими байками. Навпаки, ми самі були свідками Його величі, бо Він прийняв честь і славу від Бога Отця, як посеред величного блиску почувся оцей голос: Це Мій улюблений Син, що Я сподобав Собі!' І цей голос, що з неба зійшов, ми чули, як були з Ним на святій горі" (2 Петро 1, 16-18).

Цей ласкавий і люблячий голос до смерти лунав в ушах трьох апостолів і заохочував їх трудитися над власним спасінням і поширенням Божого Царства у людських душах, за які їхній Учитель пролляв Кров і віддав життя на хресті.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

СЕРПНЕВЕ СОНЦЕ

Люблю твою міць, сонце, що п'еш землю-вино,
Вирощуєш резеди і крутих паничів,
Густий гарячий ряст, стокротки, тирличів,
В вулкан речей утягнуєш мене в'одно.
Ніжно розгладжую шовк садових листків,
Довго вдихаючи ледь відчутну арому,
І під намет густий вікових яворів
Заходжу наче жрець Господнього хорому.
Усюди тут життя зливається бурхливо,
Усюди тут любов з Праджерела нам б'є;
Усюди виросла зерно на гойне жниво.
Чуєш? Цей сонця жар твою гартує кров,
Сталить він снагу до мужніх постанов,
Що до визвольних дій Закутих поведе.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

УСІ, ЩО ПРАЦЮЮТЬ ДЛЯ ПРЕСИ, МАЮТЬ ПРИЧИНЯТИСЯ ДО ПОШИРЕННЯ ПРАВДИ, СПРАВЕДЛИВОСТИ И МИРУ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословлене Святішим Отцем)

На світі є одна сила, що має могутній вплив на життя й долю одиниць і цілих народів. Цією силою є преса, значить часописи, що виходять періодично чи то щоденно чи щотижня чи місячно. Великі маси людей зовсім залежні від того, що читають в пресі. Тому ті, що дописують і видають часописи, цебто журналіоти, мають дуже велику відповідальність за те, що пишуть.

В комуністичних краях нема свободи преси. Що більше? Комуністи подають у своїй пресі часто ложні вісті або так змінені, щоб відповідали їх цілям, щоб з одної сторони вдержати своїх підданих у комуністичній неволі, а з другої сторони, щоб поширяти комунізм у демократичнім світі.

В демократичних краях є свобода преси і журналісти можуть свобідно висказувати в своїй пресі й писати, що хочуть. Тим часом не раз журналісти надуживають цієї свободи і поміщують в пресі такі речі, що не є згідні з правдою.

Завданням журналістів є ясно поширяти правду, справедливість і мир. Це є їх моральний обов'язок, щоб вони після того поступали. На жаль буває, що ті, що пишуть у часописах, руководяться політичними, економічними, фінансовими й іншими впливами, тому подають новинки і відомості відповідно до цих шкідливих впливів, і замість писати в часописах щиру правду, вони її замовчують або перекручують або представляють справи в фальшивім насвітленні, а часом пишуть прямо неправду. Таке надуживання свободи преси приносить безчисленні шкоди, а це тим більше, що часописи не підлягають жадній владі, а ті, що читають, звичайно думають, що те, що написане, є правдою.

Одною з головних причин, чому так багато наших людей стратило свою правдиву віру, була зла преса.

Тому наміреня Апостольства Молитви на цей місяць є, щоб усі, що працюють для преси, успішно поширювали правду, справедливість і мир.

Вони повинні ширити правду

Кожна людина повинна ширити правду. Свідоме ширення неправди або перешкоджування в ширенні правди є великою шкодою спільного добра.

Лож є ділом диявола. Ісус Христос каже: "Диявол правди не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько ложі" (Іван 8, 44). Бажання ширити правду є в людині дуже велике, бо часто трудно навіть відкрити правду. Людина може легко миритися і несвідомо піддаватися упередженням, чи то особистим, чи національним. Часом людина боїться правди з огляду на наслідки, що їх правда тягне за собою. Воно легко віддалитися від правди, тому треба часу й застанови, щоб знайти правду, і потім треба відваги, щоб говорити й поширяти правду.

Ширити справедливість

Правда й справедливість тісно з собою злучені. Кожна несправедливість грішить проти правди, і кожна брехня потягає за собою несправедливість. Ложні відомості можуть кривдити й нарушувати права тих, щодо яких ширяться і неправда. Спільне добро терпить шкоду, бо лож нікому не помагає. Наша приповідка каже: "Брехнею світ перейдеш, а назад не вернешся". Мудрець Господній гостро осуджує неправду: "Хто дихає брехнею, той загине" (Прип. 19, 9).

Ширити мир

Сьогодні є дуже багато засобів, щоб порозуміватися і поширяти відомості. Ми повинні вживати їх до поширення миру. За миром усі тужать і його бажають! Якшо всі, що подають публічні вісті, свідомо змірялі б до того, щоб причинятися до миру, то певне їх вплив не був би без наслідків. Багато причин воєн і суперечок можна б укинути. Це є правдою так щодо міжнародного положення, як і щодо домашніх справ.

Тому сердечно благаймо Христа Чоловіколюбця, предвічну правду і просім Преч. Богородицю, щоб усі ті, що мають участь у видаванні преси, все поширяли правду, справедливість і мир.

ВСІ ПОВИННІ ВИЗНАВАТИ И БОРОНИТИ СВЯТІСТЬ І НЕРОЗРИВНІСТЬ ПОДРУЖЖЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на серпень, благословлене Святішим Отцем)

Спасіння людини й людської спільноти тісно зв'язане з долею подружжя. Не в усіх частинах світу подружжя тішиться тою самою гідністю. Цю гідність затемнюють многоженство, розводи, перелюб і т. зв. вільна любов. Різні неморальні писання й фільми одверто зневажають скромність і святість. Що більше? Навіть саму подружню любов спотворюють самолюбство, недозволене поступування в подружжі й уникання Божого благословенна в дітях. На добавок часто сприяє тому публічна опінія цього світу. Крім цього сучасна економія і суспільно-психологічні умовини, з обавою перелюднення нашої землі, негативно впливають на подружне життя. З повищих причин багато осіб є неспокійні в своїх сумліннях.

Святості подружнього життя загрожує не тільки та свобода, ляксизм-послаблення моралі, що так сильно сьогодні поширені, але може ще більше так-званий релятивізм, зглядність і натуралізм, що старається всі моральні норми підчинити особистому, примховато-

му осудові людини.

Тому все більше відчувається конечність солідного, основного навчання, щоб кожна людина, подружжя і ціле людство опирали своє поступування на певних, сталих законах моралі.

Інтимне товариство, що існує між подругами, і подружня любов, це не винахід людини, але їх Бог сотворив. Бог установив закони подружньої злуки й їхнього життя. Через особисту згоду подруг повстала дійсна й нерозривна зв'язь між чоловіком і жінкою. Через акт, яким обі сторони взаємно себе собі віддають і приймають, повстає Божим законом подружжя. Ця свята злука так щодо обоїх подруг, як і щодо дітей і суспільства не залежить від примх людини. Бог є Автором родини і Він надав подружжю різні цілі й добродійства так для одиниць, як і для родини, суспільства і продовження людської спільноти на землі.

З самої своєї природи подружжя є призначене, щоб родити діти, що є овочем і славою подружжя. Чоловік і жінка стають з собою тісно злучені, щоб собі взаємно помагати та служити. Якщо та злука має бути дійсна, і якщо має дбати про щастя й добро дітей, то конечно з того слідує, що обидвоє мусять бути собі вірні і що подружжя мусить бути нерозривне.

Христос благословить християнське подружжя щедрими ласками, бо підніс його до гідности тайни й створив його після взору злуки, що існує між Ним і Церквою. Христос остається з подружньою парою так, щоб чоловік і жінка після взору Христа, що жертвував Своє життя за свою Церкву, могли також знайти силу себе взаємно любити вірно аж до смерти. Їх взаємна любов походить з відкупительної сили Христа. Цю подружню любов збагачує й управильнює спасаюче діяння Церкви.

Ті всі ласки, що сходять на подружню пару, ведуть подруг до Бога, помагають і скріплюють в їхнім взнеслім уряді батька й матері. Їх стан і обов'язки піднесені до рівня тайни, і коли подруги виконують свої обов'язки в дусі віри, надії й любови, тоді вони ступають дорогою особистої досконалости.

В подружжі Бог лучить два чинники:

1) покликання передавати життя грядучим поколінням;

2) Взаємну і правну любов чоловіка й жінки. Через цю любов вони доповняють себе взаємно фізично, й особливо духово. В той спосіб вони мають участь у любові, що її Бог має до людського роду, бо через них, тим самим фактом, що вони дістали творчі сили, Бог помножує членів людського роду і збільшає число тих, що мають брати участь у Божім, вічнім щасті.

Подружні пари співдіють з Божою творчою силою і є її здійснювателями. Як члени містичного Тіла, Церкви, мало що не священики, вони передають людське життя тим, що через хрещення мають стати дітьми й слугами Бога.

Ті, що мають перед очима цю гідність і святість подружнього життя, легко зрозуміють причини нерозривности й взаємної вірности чоловіка та жінки.

Треба всіма силами і всіма засобами старатися, щоб виробити здорову публічну опінію про подружжя, його гідність і святість. Могутнім засобом до того є добрий приклад християнського подружжя. Світська влада повинна попирати й захоронювати правдиве здорове поняття подружжя, стерегти публічну моральність і боронити нерозривність подружжя.

В наших молитвах сердечно поручаймо ці справи милосердю Христа Чоловіколюбця і заступництву Непорочного Серця Марії.

Наміреня на вересень: За успішний розвиток і міжнародну співпрацю католицьких організацій.

Місійне намірення: на місяць липень: За досконалу формацію катехуменату в дусі II Ватиканського Собору.

Серпень: За медичне апостольство в місійних краях.

Вересень: Щоб християни й мусулмани жили в щирім взаємнім порозумінні.

* * *

МАМИН ШЛЮБНИЙ ВІНОК

У Забожі на Шлеську є похований на цвинтарі один місіонер. Над його гробом стоїть Людська грота. У стіп Непорочної Діви можна бачити за шклом зів'ялий вінок мірта. Цей вінок знайшли в куфрі померлого місіонера, на жаль уже по його похороні. При тім вінку був власноручний лист померлого, де він пише: "Це є шлюбний вінок моєї мами. Я його мав все з собою і брав на всі мої подорожі по різних краях, чи то на суші, чи на морю на пам'ятку про ту святу хвилю, коли моя мати перед вівтарем присягала не тільки вірність, але й подружню чесність. Вона вірно заховала цю святу присягу. Вона мала відвагу по дев'ятій своїй дитині мати ще мене. По Божі я завдячую моє життя їй. Якщо вона не хотіла б була мене мати, я не був би священиком, ані місіонером, і я не був би міг у дев'ятьох мовах стільки працювати для безсмертних душ. Вложіть цей шлюбний вінок моєї мами до мого гробу. Цього я прошу в того, хто цей вінок знайде".

Багато є таких, що про них я часто говорив вам і тепер з плачем говорю, які поводяться як вороги Христового хреста. Їхній кінець—це погибель, їхній бог—це черево, а їхня слава в їхній ганьбі (Фил. 3, 18).

МІСІЇ В ФРАНЦІЇ

(Продовження з стор. 32)

Божественну Літургію, а я виголосив проповідь на тему "За Богом чи проти Бога". По проповіді був спільний обід. По обіді п. проф. д-р Вол. Кубійович показав мені бібліотеку цього важливого українського наукового осередку.

Під час цієї місії я мав щастя мешкати в домі нашого владики, що був моїм професором у гімназії О.О. Редемптористів у Збоїсках, і потім протоігуменом у Канаді.

Святий Йосафат

СВ. Йосафат Кунцевич, ЧСВВ.,—це один із найкращих синів нашої української Церкви, з якого ми повинні бути горді. Він народився коло 1580 р. в Володимирі на Волині. Його батьки були побожними міщанами. При хрещенні Йосафат отримав ім'я Івана. Це ім'я віщувало його майбутність, хоч самі батьки не знали її, як хрестили свого синка. Іван був призначений до великих діл у нашій Церкві. Його можна сміло порівняти до Святого Івана Хрестителя, який безстрашно голосив Божу правду і за цю правду віддав своє життя.

Батьки поважно брали християнське виховання свого сина, тому побожно виховали свого Івана. Вони завжди брали синка до церкви. Одного разу маленький Іван входив з матір'ю до церкви. В притворі був образ розп'ятого Спасителя. Івась поглянув на зранене Серце Спасителя і спитався матері: "Мамцю, хто це такий? Хто зранив Йому Серце?" Мати розповіла йому про Страсті Спасителя і пояснила, чому Христос помер за спасіння людей. Слухаючи оповідання матері, серце Івана запалало любов'ю до Спасителя, бо саме тоді іскра вирвалася з Серця Христового і перейшла до серця маленького Івася. Від того часу хлопчина ніколи не опускав богослужень. Правдоподібно тоді Господь покликав Івася на Свою службу і це було початком його священичого і чернечого звання.

Св. Священномученик Йосафат полоцький Архиєпископ.

Зростаючи в літах, Івась любив справлятися в християнських чеснотах і радо пробував на самоті, роздумуючи про Спасителя і Його любов до людей. Це роздумування скріпляло в нім любов до Бога.

Як Івась підріс, то батько забажав дати його до купецької школи, тому вислав його до Вільна в Литві. Там був він послушним учнем і завчав купецьку штуку, але не забував Спасителя, що став його улюбленим Приятелем. Він часто відвідував Спасителя у Святих Тайнах. Любив теж читати наші церковні книги і довго молитися.

Іван вступає до монастиря

Як Іван народився, то наша Церква пробувала в роз'єднанні з Апостольським Престолом в Римі. Наші Єпископи бачили шкідливість цього роз'єднання, тому рішили зарадити лихові. В 1595 р. заключено церковне з'єднання між Римом і в 1596 проголошено його в Бересті Литовському. Всі наші єпископи, за винятком двох, приступили до з'єднання з Римом.

Іван Кунцевич був між першими, що приєднався до наших епископів і так підтвердив акт з'єднання. Зразу мало людей у Вильні приєдналося до церковної єдности. Їм передано церкву Пресвятої Тройці, яку обслуговували Отці Василіяни. Це була церква при Василіянськім монастирі. Іван став одним із найкращих членів цієї маленької громадки.

Іван роздумував про те, як поширити між народом церковне поєднання. І саме тоді рішився стати ченцем-місіонером, і виконав свій замір в 1604 р. Мав він тоді 24 роки. В Чині Отців Василіян вибрав собі ім'я Йосафат'.

Це були часи занепаду нашої Церкви і чернечого життя. Йосафат став розчитуватися в Святім Письмі і наших церковних книгах, де знаходив духовну поживу для своєї душі. Святий Дух просвічував його і помагав розуміти Божу мудрість, яка ставляє Бога понад людину, душу понад тіло, небо понад землю. В короткім часі Йосафат дійшов до такої чернечої досконалости, що годен був духовно провадити інших ченців, які поважно брали своє чернече звання. Чернеча ж досконалість полягає в злуці душі з Богом. Ця ж злука доконується при помочі пізнання Бога, молитви, роздумування, читання Святого Письма й умертвлення пристрастей, від яких ніхто не є вповні вільний, поки проживає на землі.

Свята душа—це духовне сонце для інших. Нарід відчув, що Йосафат ішов дорогою досконалости. Слава про нього скоро поширилася між людьми. Люди зачали шанувати і поважати святого ченця, який довго молився, пробував на самоті, в ночі ходив на цвинтар, щоб роздумувати про короткість життя і марноту земських дібр, часто бичувався і намагався доповнити брак знання, що потрібне було йому, щоб колись інших провадити до Бога і керувати душами.

Помогти людям дійти до церковного поєднання було мрією молодого ченця. Він молився і бичувався за це поєднання, бив поклони і благав Спасителя: "Нехай усі стануть одно!" Йосафат молився в своїй чернечій келійці, але й теж заходив до церкви, де цілі години проводив перед Святими Тайнами.

Йосафат стає священиком

Коли Йосафат здобув достаточне богослов'я і Святого Письма, то його висвячено на священика. Як священик Йосафат щодня правив Божественну Літургію, що не було тодішнім звичаєм між священством.

Читання Святого Письма і писань Отців Східньої Церкви не

тільки збагатило душу Йосафата, але водночас вчинило з нього своєрідного знавця Божого слова, і це дуже придалося йому в апостольській праці. Його проповіді були просякнені і переплетені витягами Святого Письма і прикрашені висловами з писань Святих Отців Східньої Церкви. Не дивниця, що вони потрясали сумліннями слухачів, зворушували закам'янілих грішників і наповняли радістю душі добрих людей. Йосафат почувався вісником Божого слова, яким намагався привести людей до Бога і вказати їм шлях спасіння.

Його прикладне життя, ревність у Божій службі, знання Святого Письма і палкі проповіді викликали подив не тільки в старших людях. Вони захоплювали молодь, в наслідок чого багато ідейних юнаків пішло слідами Йосафата і стало ченцями. Згодом ці юнаки виявилися стоянами церковного з'єднання в давній Русі. Найславніший із них був Йосиф Велямин Рутський, що згодом став київським митрополитом (1613-37).

Йосафат стає єпископом

Наша Церква в цих сумних часах сильно потребувала ідейних і працьовитих душпастирів і провідників. Йосафат був одним із них. Не дивниця, що митр. Рутський іменував Йосафата єпископом Вітебська в 1617 р. Згодом він став архиєпископом у Полоцьку. Як пастир повіреного йому духовного стада, Йосафат не замикався в своїй єпископській палаті. Він був свідомий, що як пастир Христової отари він мав бути між цією отарою, навчати їх Божих правд, перестерігати перед небезпеками, направляти на шлях спасіння і так вести до вічного щастя в небі. Ось тому архиєпископ Йосафат дальше проповідав Боже слово своїм вірним дітям, навчав дітей катехизму, відвідував хворих. Він був дійсний пастир, не тільки адміністратор повіреної собі епархії.

У Полоцьку Йосафат мав дуже багато праці. Духовенство архиєпархії було на дуже низькім поземі знання і духовного життя. Йосафат розумів, що від стану духовенства буде залежати і стан вірних, бо миряни звичайно такі самі, як їхні пастирі, священики. Ось тому Йосафат відбував зо своїми священиками часті соборчики, навчав їх, звертав увагу на недомагання, яких не бракувало, заохочував до ревности в душпастирюванні і так намагався бути для них дійсним батьком, за що духовенство назагал подивляло і любило його. Йосафат не тільки дбав про духовний вишкіл своїх священиків. Він старався так само поліпшити їхнє матеріяльне положення, бо багато з них проживало в нужді разом зо своїми родинами. В цих смутних часах публічна влада дуже лихо поступала з нашим духовенством, так православним, як з'єдиненим. Пани, що були власниками величезних дібр, ставляли наших священиків на рівні з бідними селянами, що мусіли працювати на панів, бо це були часи панщини.

Проживаючи в матеріяльній нужді, наше священство не мало нагоди здобути потрібного знання Святого Письма і богослов'я, бо наша Церква за ввесь час існування давньої Польщі не потрапила збудувати власної духовної семінарії, щоб давати належний вишкіл своїм священикам. Тільки Василіянські ченці мали в нашій Церкві добре вишколення священиків. Світський клир був назагал темний, ледве знав читати і писати та деяк відправляти богослуження. Ось тому Йосафат задумав бодай частинно зарадити лихові й дати своїм священикам принаймні найконечніше знання, щоб вони могли навчати своїх вірних, що так само мало знали про Божі правди. Він уложив **катехизм** для свого клиру і вимагав, щоб усі священики вивчили його й згодом проповідували народові вивчені правди віри.

Сам Йосафат мав велике довір'я до молитви і доручав її свому клирові. Через численні зайняття деколи Йосафат не мав часу довго молитися. Тоді він часто повторяв коротеньку молитовку: "Господи, помилуй!" і ця коротенька, щира і ревна молитва лучила його душу з Богом, для якого трудився. Духовні практики були для нього джерелом духової сили, бо вони гартували його душу. В них він черпав витривалість у праці, що була дуже многогранна і тяжка. Ці практики, злучуючи його душу з Богом, розпалювали в ньому любов до Бога і довірених йому душ.

Повний Божого духа, Йосафат уділяв цього духа своїм слухачам, бо вони відчували, що їх Архипастир говорив з повноти серця, навчаючи їх Божої мудрости, якою сам керувався в житті і праці. Витривалість і самопосвята були характеристичними прикметами нашого Святого. Не раз він зазнавав невдячности від тих, що для них трудився, але він не зражувався, бо працював для Бога і від Нього надіявся нагороди.

Йосафат був Архипастирем народу. Його праця не обмежувалася до самих церковних чинностей, цебто відправ богослужб. Він ішов між нарід, відвідуючи не тільки прихильників, але й противників, ба й навіть явних ворогів. Він ішов назустріч усім тим, що потребували його помочі. Люди подивляли його за доброчинність і вирозумілість, і це притягало їх до Бога. Щоправда, Йосафат не мав нагоди ходити до вищих шкіл. Його знання було знанням самоука, але його святість і братолюбність доповняли те, чого не здобув у семінарії. Він жив для народу і з народом, відчуваючи його болі і радости. Церковне ж розєднання надзвичайно боліло його, тому всіма засобами намагався усунути це лихо з-поміж народу та завести між ним релігійну одність.

Боротьба між католиками і православними дуже боліла його ніжну душу, бо в цій боротьбі обидві сторони не завжди притримувалися Христового духа. Браття того самого народу стали завзято ненавидіти себе і поборювати не завжди християнськими засобами, а вороги тільки використовували цю заїлість, щоб "пускати Русина на Русина" і так користати з їх церковно-релігійного розєднання, перетягаючи нашу шляхту і її дітей на латинство. Йосафат намагався проповідя-

ми і приватними розмовами усунути цю ворожнечу, щоб рятувати нашу Церкву від повного хаосу, але це була трудна справа.

За невпинні труди і працю він став апостолом церковного з'єднання в нашім народі, хоч не всі розуміли його шляхетний намір. Він навіть подався до нашої столиці, золотоверхого Києва і відвідав славну Печерську Лавру, де намагався привести до єдности тамтешніх ченців. В праці над поєднанням він ішов за покликом Спасителя, який заявив: "Щоб усі були одно" (Іван 17, 21) і "Щоб була одна отара й один Пастир" (Іван 10, 16).

Церковне роз'єднання не тільки є великою раною на містичнім Тілі Христа, але й заразом страшним згіршенням для нехристиян, бо їм годі вірити в Христа й Його Євангелію, як дивляться на роз'єднаних християн. Церковний роздор так само шкодить національній єдності народу, коли нарід не вміє толерувати чужих переконань, чи будуть вони політичні чи релігійні, і ми українці є одним із тих народів, що не вміємо годитися з тими, що в поглядах різняться від нас.

Своєю працею і добротою Йосафат не мало людей привернув до церковної єдности. За те противники церковного поєднання зненавиділи його і стали звати 'душохватом'. Вони навіть задумали вбити його, щоб позбутися такого сильного противника, якому часто не годні були дорівняти в дискусіях.

Це були страшні часи, і Йосафат вкінці став їх жертвою. Противники церковного поєднання напали на архиєпископський дім Святого Йосафата і вбили його, кидаючи його мертве тіло в ріку Двину. Отак наш Святий мученик віддав життя і пролляв кров за те, щоб між нашим народом настала церковна одність, щоб брат не нападав на брата.

Смерть Святого Йосафата напевно була трагедією для нашої Церкви, але що трагедію слід розуміти в дусі тодішніх часів. Розгарячковані противники церковного поєднання вбили Святого Йосафата; і це була напевно помилка з їхнього боку. Проте нам у 20-ім столітті не слід занадто підкреслювати ці прикрі речі. Помилки траплялися з обидвох сторін. Хоч діло поєднання було добре, проте не можна сказати, що його завжди належно і по-Божому проводили всі ті, що над ним працювали.

Нам сьогодні слід призабути смутну минулість і помилки, яких допустилися наші предки. Живемо для майбутности, а не для минулости. З минулости можна хіба навчитися, як не слід поступати в праці над церковним з'єднанням.

Другий ватиканський Собор в декреті про Східні Церкви накреслює бодай в загальних лініях, як повинна виглядати праця над поєднанням православного Сходу з католицьким Заходом. В цім декреті українці обидвох віровизнань знайдуть багато корисних вказівок і поучень, як треба б трудитися над поєднанням.

До праці над поєднанням потрібні духовно дорослі люди, сповнені Божим духом, далекі від особистих амбіцій, які ставляють добро християнства і

Христової Церкви понад власні інтереси. Приклад самого патріярха Атенагораса I і його зв'язки з Папою Павлом VI повинні просвічувати всім українцям, що займаються справою церковного поєднання між нашим народом. Насувається тільки питання, чи під сьогоднішню важливу пору ми маємо таких провідників між собою, що потрапили б по-Божому в дусі Христової любови і ревности поширювати між нашим народом ідею церковного поєднання. Ось тому благаймо нашого Святого, щоб вимолив у Бога таких людей для нашого народу і Церкви.

"Роєп'ятий Христос змалку просвітив тебе. Проживаючи побожно в чернечім стані, ти вподібнився до анголів. Ти світло проповідував з'єднання і своєю кров'ю втихомирив розбурхані серця, за що й отримав вінець від Христа.

"Згадай про нас, що кличемо до тебе: 'Радуйся, незрушна колоно з'єднання'!"

(Кондак празника Св. Йосафата).

Церква в Модернім Світі

(Коментар)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Політичні Партії

Політичні партії — це вислід відмінного думання громадян і їхніх поглядів на державні справи, бо часто цю саму справу можна вирішити різними методами. Отож існування різних політичних партій у народі—це здорове з'явище. Проте партійництво, цебто схильність роздроблюватися на безконечні партії—це нездорове з'явище, бо воно веде до хаосу і безладдя в народі. Отож здорові політичні партії повинні мати за ціль поширяти добро народу, а не провідників, які живуть з партій. Соборова Конституція каже:

"Політичні партії повинні дбати про все те, що на їх думку є конечне для спільного добра, але їм ніколи не вільно ставляти власних користей понад загальне добро" (Ч. 75).

Політичні партії, що ставлять добро провідників або партії понад добро народу, не повинні існувати в державі, бо вони є ворогами народу. В українській історії маємо анархіста Махна, якого звали 'батьком Махном'. Він заявив по революції і розвалі царату в 1918 р.: "Якщо не буде такої України, як я хочу, то нехай взагалі не буде її!" І він своїми загонами помагав ворогам України нищити нашу молоду державу. Минувся 'батько Махно', але на жаль махнівщина не минулася між українцями на імміграції.

Політичне виховання

Демократична форма уряду —це найвища форма . До неї потрібно виховувати громадян, бо демократія—це не **анархія, але відповідальність.** Соборові Отці кажуть:

"Громадянське і політичне виховання страшно конечне сьогодні народові, особливо молоді. Треба всім громадянам

давати таке виховання, щоб вони могли бути корисними для держави" (Ч. 75).

Конституція заявляє, що громадяни повинні займатися політикою, але вони мають це робити "без особистої користи і підкупства" (Ч. 75). Вони повинні поборювати гноблення і несправедливість і "самовільне урядування одної людини чи одної партії (Ч. 75).

Політика і Церква

Соборові Отці заявляють, що не слід мішати Церкви з державою, бо "вона не є злучена з ніякою політичною системою" (Ч. 76). Тут ясно, що Церква відрізняє себе від держави і політичних партій.

Церква помагає державі, як "проповідає евангельську правду, просвічує своїм навчанням різні ділянки людського життя, шанує політичну свободу і відповідальність громадян і скріпляє ці цінності" (Ч. 76).

Церква ж "має право свобідно проповідати віру, навчати соціяльних наук і без перешкоди виповняти між людьми своє завдання. Вона має так само право видавати моральні оцінки про політичний лад, коли цього вимагають особисті права чи спасіння душ,... бо це її завдання ушляхетнювати все, що правдиве, добре і гарне в людській громаді" (Ч. 76).

5-а глава

ПРАЦЯ НАД МИРОМ І ПОШИРЕННЯ СПІЛЬНОТИ НАРОДІВ

Вступ

В модерній світі є багато речей, з яких людство може бути слушно горде. Поступ у науці, техніці і лікарський штуці значно полегшив людям життя бодай у розвинених країнах. І все те сталося впродовж останніх двох століть, коли зачалася індустріялізація і відколи винайдено першу машину, за якою пішли інші безчисленні винаходи. Індустріялізація значно влегшила людям працю. Цей поступ дійшов до небувалих осягів головно в нашім 20-ім столітті, бо ніяке попереднє століття не годне похвалитися літаками, радіом, телевізором, автомобілем; тощо.

Проте не брак і темної сторінки в нашім столітті. Конституція про Церкву в модернім світі каже:

"В нашім столітті люди дальше є засмучені страшними труднощами і неспокоями, що зроджуються з воєн або з загрози воєн. Отак цілий людський рід дійшов до страшної кризи в змаганні до зрілости...

"Людська родина не годна збудувати всюди для всіх людей дійсно людського світу, якщо кожен не буде присвячуватися, щоб настав дійсний мир.

"Отак евангельське навчання краще сьогодні проявляється, а вою є згідне зо шляхетними змаганнями і прагненням людства—бо воно зве блаженними тих, що трудяться для миру, тому що 'вони будуть зватися Божими дітьми' " (Ч. 77; Матей 5, 9).

Мир—це діло людське. Бог не буде робити чуда, щоб мир панував у світі, якщо народи в своїм засліпленні не бажають миру, але пошукують приток до війни. Згадавши про те, що Євангелія осуджує жахіття війни, Соборові Отці кажуть:

"Цей священний Собор закликає всіх християн співпрацювати з усіма людьми, щоб між ними настав мир, спертий на справедливості і любові. Тут треба їм заснувати агенції миру. Християнин повинен тут працювати з Христом, що є князем миру" (Ч. 77).

Якщо б люди руководилися Христовою засадою "Як бажаєте, щоб люди поступали з вами, так само й ви поступайте з ними!" (Лука 6, 31), то напевно не було б у світі воєн, бо братня любов змушувала б людей мирно полагоджувати навіть найгостріші конфлікти.

Природа миру

Соборові Отці окреслюють, що таке мир і в чім він полягає. Ось їх слова:

"Мир — це не тільки відсутність війни. Миру так само не вільно зводити до самого збалянсування сили між ворогами. Диктатура теж не годна завести миру.

"Навпаки, мир — це "діло справедливости" (Ісая 32, 7). Мир—це вислід гармонійности, яку Божественний Основник надав громадянству. Цей мир стає щораз більшою дійсністю завдяки людям, що змагають до щораз більшої справедливости" (Ч. 78).

Соборові Отці вияснюють, чому треба постійно працювати над миром. Ось що вони кажуть про цей мир:

"Загальне добро (людства) є в засаді означене вічним законом (Божим). Все таки конкретні вимоги цього добра постійно змінюються, як час проминає. Ось тому не можливо раз назавжди запевнити собі миру, але його треба безнастанно будувати.

"Що більше? Людська воля є непостійна і зранена гріхом, тому запевнення миру вимагає, щоб кожний постійно панував над своїми пристрастями і щоб законна влада чувала над миром" (Ч. 78).

Як тертя завжди будуть між поодинокими особами, так вони тим більше будуть між народами, бо нарід — це збірка одиниць. Люди ж недосконалі сотворіння, тому замішання не тільки можливі між ними, але прямо неуникнимі, якщо вони не працюватимуть над собою. Соборові Отці кажуть, що до миру потрібна взаємна пошана і практична любов:

"Мир на землі не можливий, хібащо будуть загарантовані **особисті права** людей і люди довірливо будуть обмінюватися одні з другими своїм духом і талантом.

"Рішення шанувати інших людей і народи і їхню гідність, як теж постійна практика братньої любови—братерства, є абсолютно конечні до встановлення миру. Ось тому мир — це вислід любови, яка перевищає те, що сама справедливість годна дати" (Ч. 78).

Соборові Отці "закликають всіх християн, щоб "практикували правду в любові" (Єфесян 4, 15) і разом з усіма правдивими миротворцями молилися за мир і трудилися, щоб завести його" в світі (Ч. 78).

Соборові Отці хвалять тих, що зрікаються вживання насилля, щоб обстоювати "свої права" (Ч. 78).

Вкінці Соборові Отці не закривають того, що війна завжди можлива між людьми, бо вони грішні сотворіння. Гріх ширить замішання в душах і між людьми та народами.

"Люди—це грішні сотворіння, тому знаходяться і будуть знаходитися під загрозою війни аж до приходу Христа. Проте як вони об'єднані любов'ю перемагають тріх, то вони переможуть і насилля, аж поки не здійсниться заповідження пророка: 'І перекують вони свої мечі на рала, а списи на серпи. Народ не буде підіймати меча на народ, і ніхто не буде більше вчитися воювати' " (Ісая 2, 4).

Треба уникати війни

В сьогоднішнім світі нема правдивого і тривалого миру, не зважаючи на різні міжнародні умови й угоди. Від закінчення останньої світової війни в різних частинах світу були 'малі війни' і досьогодні не бракує їх, бо ми є свідками терору в численних країнах, не зважаючи на сумний досвід і мільйони жертов останньої війни (1939-45). Ось тому Соборові Отці заявляють:

Хоч новітні війни принесли нашому світові тяжкі матеріяльні і моральні втрати, то ще й сьогодні в деяких країнах світу війна поширює свої руїни...

"Складні сьогоднішні обставини і заплутаність міжнародних стосунків спричиняють те, що новими методами диверсії і підступу безконечно протягаються підпільні війни. В багатьох випадках вживання терору вважається новим засобом війни" (Ч. 79).

Соборові Отці пригадують людству, що порушення міжнародного права є причиною замішання в світі і воєн, тому "сьогодні вважаються злочинними ті дії, що противляться їм (цебто міжнародному праву і його засадам), і ті накази, що іншим накидають подібні дії. Сліпий же послух не виправдує тих, що слухають їх" (Ч. 79). Коли приказ несправедливий, то підвладні не мають ніякого обов'язку виконувати його. Навпаки, вони грішили б, якщо б виконали подібний приказ, от хоча б вбивати невинних людей під час війни, чи палити жидів, як це робили гітлерівські сторожі концентраційних таборів.

Національні меншини

Сливе в кожній державі є національні меншини. Соборові Отці захищають їх права до існування і плекання національних звичаїв, культури і духовної спадщини, наскільки ці речі не шкодять загальному добру держави. Вони осуджують винищування цих меншин урядом чи громадянами інших національностей:

"До таких (злочинних) дій треба зарахувати передовсім ті, що систематично спрямовані на знищення якогось народу, нації чи етнічної меншини, і їх треба тому рішуче осудити як страшні злочини... Водночас слід похвалити відвагу тих, що не лякаються відверто противитися таким наказам" (Ч. 79).

Тут Соборові Отці натякають на страшне, нечуване в історії людства, винищування національних груп, от хоча б жидів, поляків німцями і українців московськими большевиками, що під час штучного голоду вимордували яких 7,000,000 нашого народу, не згадуючи про численні вивози на Сибір, де мільйони загинули серед голоду і холоду. Суд у Ніренбергу осудив гітлерівські звірства як 'воєнні злочини' і покарав

деяких злочинців, але зовсім не згадав про злочини і винищування народів большевиками.

Конституція осуджує не тільки державних керманичів, що видавали подібні накази, але й підвладних, що наслідно виконували їх, бо вони не повинні були слухати своїх відсутих провідників і не виконувати їх неморальних розпорядків. Водночас Конституція хвалить тих підвладних, що не виконували неморальних приказів і підчеркує гідність людини та її відповідальність за власні вчинки.

Несправедливі війни

Людство буде завжди проживати в небезпеці війни, бо воно недосконале і грішне. Якщо б світ був досконалий, то не було б причини до воєн. Між громадянами бувають люди, що сумління не дозволяє їм іти на війну навіть тоді, як війна справедлива. Соборові Отці не осуджують їх за це, заявляючи:

"Виглядає слушним, щоб гуманними законами подбати про тих, що зо спонук сумління відказуються вживати зброю, але не відмовляються від інших форм служби для людської суспільности" (Ч. 79).

Оця заява не розглядає, чи подібні люди добре чи лихо поступають, як відмовляються збройно іти на ворога батьківщини. Вона тільки каже, що треба шанувати їхне сумління. Як же йде про несправедливу війну, то громадяни не мають ні права, ні обов'язку слухати своїх провідників. Проте для звичайного громадянина в практиці часто не можливо знати, коли війна справедлива і коли несправедлива. В подібнім сумніві громадяни не грішать, як слухають своїх керманичів, бо ці останні відповідають за війну перед Богом.

Як же йде про справедливу війну, то Соборові Отці отак висловлюються про неї:

"Війна ще не є викорінена з людської суспільности. Отож доки існуватиме загроза війни і не буде відповідної міжнародної влади, що матиме успішну силу (перепинювати війни), поти не можна буде відмовляти урядам права на слушну самооборону, якщо будуть вичерпані всі засоби, щоб мирно полагодити (конфлікт).

"До управителів держав і тих, що відповідають за публічні справи, належить і обов'язок дбати про добробут доручених їм народів і ладнати з почуттям великої відповідальности важливі справи.

"Проте воно щось інше починати військові дії для слушної оборони народу, й щось інше бажати поневолювати чужі нації. Військова потуга не чинить правосильним її мілітарного чи політичного вжитку. Тай з вибухом війни не все стається тим самим дозволеним між воюючими сторонами" (Ч. 79).

Соборові Отці заявляють, що вояки "повинні уважати себе за агентів безпеки і свободи свого народу. Як довго вони належно виконують своє завдання, то вони дійсно причиняються до встановлення миру" (Ч. 79). Служба державі в війську—це патріотичне діло, бо це наявний доказ любови до батьківщини, що є християнською чеснотою. Хто неслушно відказується від неї, той провиняється проти цієї любови.

Тотальна війна

Соборові Отці признають,

що війна часом може бути справедлива. Проте вперед треба вживати всіх можливих засобів, щоб мирно полагодити конфлікти між державами. Описуючи модерну війну, Соборові Отці кажуть:

"Страхіття і лихоліття воєн сьогодні непомірно зростають через наукове вдосконалення зброї. Вживання такої зброї може спричинити величезні і нерозбірливі спустошення, що далеко переходять межі правної самооборони.

"Що більше? Якщо б ті засоби, що сьогодні знаходяться в арсеналах великих народів, були вжиті без всякого обмеження, то вони могли б спричити майже повне і взаємне знищення воюючих сторін, не зважаючи на численні руїни в світі і на погубні наслідки, які могли б виникнути з уживання подібної зброї" (Ч. 80).

Тут Конституція має на думці атомні і водневі бомби і прірізні тази, що годні повернути нашу планету в правдиву пустиню, нездібну підтримувати будьяке життя. Ось тому Конституція дальше каже:

"Все те примушує нас в новім світлі розглядати справу війни. Нехай знають люди цього світу (цебто керманичі держав), що вони мусітимуть здавати стислий звіт зо своїх воєнних дій, бо від сучасних вирішень чимало залежатиме доля майбутности" (Ч. 80).

Папа Іван XXIII в енцикліці "Мир на землі" заявив, що "в наших часах, коли людство посідає атомну бомбу, воно не є згідне з розумом уважати, що війна є властивим засобом направляти нарушені права".

Соборові ж Отці отак висловлюються про тотальну — повну війну, яка нищить усе, як це буває при скиненні атомних бомб, яка винищує великі простори, включаючи вояків і цивільне населення:

"Всяка воєнна дія, що зміряє до нерозбірливого знищення цілих міст чи широких областей, разом з їхніми мешканцями, це **злочин** проти Бога і проти самої людини, який треба рішуче і невідкладно осудити" (Ч. 80).

Осуджуючи нерозбірливе вживання атомних і водневих бомб, Соборові Отці пригадують керманичам держав, що вони будуть відповідати перед Богом, коли спричинять подібне знищення:

"Щоб у майбутності щось подібного не сталося, то згромаджені з цілого світу Єпископи закликають усіх, головно ж керманичів народів, і тих, що керують воєнними справами, щоб постійно пригадували собі свою велику відповідальність перед Богом і всім людством" (Ч. 80).

Отак Конституція пригадує людству колись висловлений погляд Папи Пія XII, який пригадував керівникам народів, що війна приносить тільки самі шкоди, а ніякої користи.

Перегони в зброєнні

Старинні римляни мали таке гасло: "Якщо хочеш миру, то приготовляйся до війни!" І між християнами не брак провідників, які думають, що страхом перед силою можна втримати мир між народами. Соборові Отці признають, що нагромаджування модерних засобів до війни не доконче означає, що народи, які мають ці засоби, хочуть війни, бо атомні бомби можуть так само служити, як засіб, щоб відстрашувати противників від нападу чи провокації:

"Оборонна спроможність кожної сторони розцінюється здібністю блискавичної відплати. Через те постійне зростаюче зброєння деяк служить, щоб відстрашувати ворогів від воєнних дій" (Ч. 81).

На думку Соборових Отців згадані збройні перегони не годні запевнити тривалого і правдивого миру народам:

"Нехай люди будуть переконані, що перегони в зброєнні, в яких участвують численні народи, не є певним шляхом до забезпечення миру, ані так звана рівновага сил, до якої вдається багато народів, не є теж певним і тривалим миром, бо вони не тільки не усувають причин війни, але навпаки, ці причини стають щораз більше загрозливими" (Ч. 81).

Соборові Отці радять шукати інших засобів, щоб запевнити дійсний мир народам: "Виходячи з обновленого духу, треба буде шукати нових шляхів, щоб усунути цю болячку і привернути світові справжній мир, визволяючи світ з його придавлюючої тривоги" (Ч. 81).

Запобіжні противоєнні засоби

Мир—це не відсутність війни, ані воєнна чи військова рівновага між ворогами. Диктатура так само не годна запевнити світові тривалого миру. Воно дивно, що народи мають багато грошей на зброєння, але не годні водночас усунути матеріяльної нужди і голоду з лиця землі. Ось тому Соборові Отці кажуть:

"Вживаймо передишки, яку маємо, щоб з більшою свідомістю власної відповідальности знайти шляхи для гіднішого людини ладнання наших непорозумінь. Боже Провидіння вимагає настійливо від нас, щоб ми визволилися з давньої воєнної неволі.

"Якщо ж ми відкажемося це вчинити, то не знаємо, куди запровадить нас ця лиха дорога, що на неї ми вступили" (Ч. 81).

Міжнародна акція для заборони війни

Треба трудитися, щоб за міжнародною згодою виключити війну як засіб ладнання міжнародних конфліктів. Конституція каже:

"Мусимо намагатися всіма силами, щоб приготовити той час, коли за згодою народів буде можна цілком заборонити всякі війни.

"Це вимагає встановлення якоїсь публічної, загальної і всіма признаної влади, яка могла б усім запевняти безпеку, справедливість і пошанування прав" (Ч. 82).

Звідкіля ж приходить правдивий мир, за яким тужить світ? Соборові Отці відповідають: "Мир повинен зродитися радніше взаємного міжнародного довір'я ніж бути накинений народам збройним страхом. Ось тому всі повинні докладати зусиль, щоб закінчити перегони в зброєнні і започаткувати роззброєння, щоправда, не однобічне роззброєння, але щоб воно було всесторонне (цебто включало всіх заінтересованих партнерів) і поступало згідно з умовами і було забезпечене правдивими й успішними гарантіями" (Ч. 82), от хоча б договорами й інспекціями,

щоб це роззброєння було контрольоване і ніхто не обманював інших.

Соборові Отці признають, що деякі провідники народів сильно трудяться, щоб завести мир у світі, і не слід тому знеціновати їх зусиль. "Радніше треба піддержувати волю багатьох..., що намагаються усунути війну, якої жахаються" (Ч. 82).

Праця над заведенням правдивого миру не є легка. Ось тому людям потрібна Божа поміч, яку вони виєднюють собі покірною молитвою. Конституція каже:

"Отож треба гаряче молити Бога, щоб дати їм силу витривало працювати і рішуче доконати це діло найбільшої любови до людей, яким будується мир.

"Цей мир вимагає, щоб ці провідники піднялися понад границі власного народу, щоб позбулися національного самолюбства і бажання панувати над іншими народами та щоб плекали в собі глибоку пошану до цілого людства, яке вже, хоч і з трудом, наближається до сильнішого об'єднання" (ч. 82).

Соборові Отці признають, що людство вже багато вчинило, щоб завести мир при помочі різних нарад і міжнародних конгресів. Миру не може бути, поки народи не простудіюють різних проблем і не розв'яжуть їх. Самі ж провідники не зможуть завести миру. Тут потрібна співпраця всіх людей. Ось тому треба виховувати людство в дусі миру і в тім самім напрямі витворювати публічну опінію, яка натискатиме на провідників народу.

Конституція каже:

"Нехай люди бережуться того, щоб, поклавшись тільки на зусилля небагатьох провідників, самі не журилися (заведенням миру в світі), бо провідники народів, які є керманичами своїх народів і одночасно творцями добра цілого світу, сильно залежать від думки і бажання народів.

"Ніщо не поможе, що вони будуть настоювати на будуванні миру, поки ворогування, нехтування, расова ненависть і вперті ідеологічні погляди розділюватимуть людей і ставлятимуть одних проти других.

"Звідси повстає сильна потреба перевиховання умів і публічної опінії... Треба, щоб ми всі змінили свої серця, дивлячись на ввесь світ і на ті всі завдання, що їх ми спільно годні виконати, щоб наш рід міг дійти до кращого завтра", бо брак миру може довести до того в майбутності, що людство "зазнає не іншого миру, тільки миру смерти" (Ч. 32).

Проте Церква надіється, що Бог поможе людям здобути правдивий мир, тому кличе: "Ось тепер догідний час" для зміни серця. "Ось тепер день спасіння" (2 Кор. 2, 6) (Ч. 82). Виховники молодого покоління і преса, що витворює публічну опінію, повинні доложити всіх можливих зусиль, щоб дух миру зростав між народами.

Протестантський пастор Бегнер був спостерігачем на другім ватиканськім Соборі. Одного разу в п'ятницю обідав з Соборовими Отцями, цебто з єпископами. По обіді заявив: "Для єпископів постити в п'ятницю краще ніж для протестантів їсти м'ясо!"

1) Я вичитав в однім католицькім часописі, що Христова Церква — це тайна. Знаю, що Христос установив сім святих тайн. Якщо Церква — це тайна, то не сім, але вісім святих тайн маємо в християнстві. Зрештою, якою тайною могла б бути Церква, коли маємо ерархію, церкви, святе Письмо й інші речі, що їх кожен годен бачити. Тайна ж—це щось таке, чого не видно!"

Тайна—це видимий символ, річ чи діло, через які невидима Божа дія стає видимою, от хоча б коли через полиття водою чола дитини і проказання слів священиком душа дитини очищується з первородного гріха. Церква не є тайною в такім самім значенні, що хрещення чи сповідь. Церква є тайною в такім значенні, що через неї Бог видимо подає людям Свої ласки. Люди отримують ласки через Церкву, в якій Христос проживає і спасає відкуплені душі. Тридентський Собор каже, що Церква—це "видиме знаряддя невидимої ласки". Подібно описані інші тайни. Через Церкву Божа ласка подається людям. Вона є в Церкві так, як душа в тілі. Через Церкву Божа ласка доступна для людей всіх часів і всіх країн, бо Церква існує для спасіння кожного, хто хоче спастися. Церква—це гейби уосіблення влуки ласки з Богом.

Видима ж сторінка Церкви, цебто її організація, ерархія і законодавство—це тільки частина Церкви, а не сама Церква, як тіло є частиною людини, а не цілою людиною.

2) Чи наші перші прародичі, Адам і Єва, відчували в раю порухи пристрастей?

Ні, вони не відчували в собі порухів пристрастей тому, що в стані невинности, в якім Адам і Єва проживали перед упадком у первородний гріх, нижчі сили людської природи були вповні підпорядковані розумові. Ось тому в них не було внутрішнього конфлікту між волею і пожадливістю, бо вони були вільні від пожадливости завдяки особливішому Божому дарові. Всі люди були б так само вільні від порухів пристрастей, якщо б Адам не був згрішив. Своїм гріхом він затратив цей дар для себе самого і для всіх своїх нащадків. Не вільні від цих пристрастей були навіть такі герої християнства, як Св. Павло, що отак писав про себе: "Нещасний я чоловік! Хто визволить мене від цього смертельного тіла?... Я сам служу умом законові Божому, а тілом—законові гріха!" (Римляни: 7, 24-25).

Люди стануть вільні від змисловости в дні воскресення, бо тоді їхні воскреслі тіла отримають дар повної невинности, що буде куди краще від не-

винности, в якій Бог створив Адама.

3) Яку ролю Божа Мати відограє в ділі спасіння людського роду?

Роля Божої Матері в спасінні людського роду надзвичайно велика і важна. Вона добровільно погодилася стати Матір'ю Спасителя, доглядала Його, під час Його публічного життя молилася за тих, що слухали Його навчання, в часі розп'яття стояла під хрестом і співчувала Йому, ба й у небі не забуває молитися за тих, що вірять у Христа і стараються дійти до спасіння. Стільки мусить прийняти навіть той, хто не почитає Божої Матері, от хоча б наші протестантські брати.

Між католиками є дві школи, які відмінно насвітлюють ролю Марії в відкупленні людства. Одна школа робить з Марії гейби автономне знаряддя спасіння і тому зве Марію "співвідкупительлькою людського роду", бо на їх думку Марія безпосередньо участвувала в відкупленні душ. Не міг би доказати цього твердження з Біблії та богослов'я, сторонники цієї теорії покликаються на 'передання'. Вони твердять, що Христос уперед відкупив Свою Матір, а потім Сам Він і Його Мати доконали відкуплення цілого людського роду. Чогось подібного не знаходимо в дійснім церковнім переданні, ні в Східній, ні в Західній Церкві. В такім випадку доконане спасіння і відкуплення було б христово-маріїним, що відкидають майже всі великі богослови Церкви.

Для нас Божа Мати—це Мати Спасителя, заступниця перед Богом, бо невпинно молиться за вірних Церкви, і Її молитви могутніші ніж молитви всіх Святих, бо вона Мати Божого Сина. Вона так само знаменитий взірець для всіх християн, як треба служити Христові, любити Бога і зберігати Божі Заповіді. Якщо будемо триматися згаданих правд, то напевно стоятимемо на твердім грунті, залишаючи непевності богословам, бо це їх завдання вияснювати і розвивати навчання Церкви.

4) Христос сказав: "Коли твоя права рука спокушує тебе, то відотни і кинь від себе!" (Матей 5, 30). Я маю якусь манію красти все, що попадеться мені під руки, от хоча б речі з споживчих крамниць, хоч не потребую красти, бо маю за що купити собі ці речі. Чи я маю піти до хірурга і попрохати його, щоб відрубав мені праву руку, якою звичайно краду?

Це правда, що Христос сказав відтяти собі ногу, вирвати око чи відрізати руку, коли вони ведуть когось до гріха, але Спаситель не розумів цих слів дослівно. Він хотів тільки навчити людей, що вони зобов'язані вчинити навіть найбільшу жертву, щоб уникати гріха, бо гріх—це найбільше нещастя, що може трапитися людині. Гріх ображає Бога, чинить людину Божим ворогом, позбавляє її освятної ласки, замикає перед нею брами неба і позбавляє її Божого дитинства. Вкінці гріх—тут завжди іде про тяжкі гріхи—засуджує душу на вічні муки в пеклі. Ось тому віруюча людина повинна бути завжди готова за всяку ціну уникати тяжкого гріха, як це чинили Святі, що йшли на смерть, але не ображали Бога, якого більше любили ніж себе самих і власне життя.

5) Мій сусід казав мені, що від другого ватиканського вселенського Собору люди вже можуть критикувати своїх парохів. Чи це правда?

Не тільки від другого ватиканського вселенського Собору, але завжди вірні мали право критикувати своїх душпастирів, якщо вони невторопно поступали. Священик не є непомильний. Він може вчинити помилку, на яку вірні повинні звернути йому увагу.

Слід зазначити, що критика може бути добра і корисна, або нерозумна й некорисна, ба й часто вона повертається в пусту балаканину. Корисна критика—це вияв зрілости і акт братньої любови. Корисна і позитивна критика має спиратися на фактах і відбуватися в дусі християнської любови.

Св. Павло не вагався публічно критикувати Св. Петра, свого церковного наставника, коли Петро з трусливости перед прихильниками обрізання зачав уникати навернених з поганства, християн, щоб подобатися християнам з юдейства. Ось докір Павла, що він звернув до Петра: "Коли ти, бувши юдеєм, живеш по-поганському, а не по-юдейському, то як ти годен силувати поган, щоб жили по-юдейському?" (Галати, 2, 14).

6) Читаю в часописах, що Христова Церква зветься містичним Тілом Христа. Що це значить?

Містичне Тіло означає Божу могутність, що скривається в Церкві. Ця ж могутність—це ласка і право розвивати ці ласки. Церква роздає їх тим, що стають її членами, як тіло роздає кров всім своїм частинам.

Церква так само зветься Христовою обручницею, щоб зазначити, що вона має ставитися до Христа з такою любов'ю і пошаною, як добра жінка ставиться до свого чоловіка (Ефес. 5, 26).

Слід зазначити, що різні назви Церкви, які знаходимо в Св. Письмі, не виключають одні других, ані не заперечують себе навзаєм. Вони тільки виявляють якусь характеристику чи дійсність у Церкві. Проте найчастіше сьогодні Церква зветься Божим народом, як це зазначено в конституції про Церкву, що її видав другий ватиканський вселенський Собор. Цей Божий нарід під проводом встановленої Христом єрархії на землі почитає Бога і так змагає до вічного щастя в небі.

7) Як часто треба сповідатися, щоб кожної неділі приступати до Св. Причастя?

Коли хтось старається жити по-християнськи і зберігає Божі заповіді та намагається уникати смертельного гріха, то йому вистачає сповідатися раз на місяць, щоб могти кожної неділі, ба й частіше приймати Святе Причастя. Перед Св. Причастям треба вчинити акт досконалого жалю за малі гріхи, від яких ніхто на землі не є вільний. Акт досконалого жалю—це жаль за те, що хтось образив Бога, як свого найліпшого Батька, який в любови до нас видав Свого Сина Ісуса на смерть.

8) Чому українці мають так мало священиків?

Цю проблему не легко розв'язати. Нам здається, що головна причина браму покликань до священства—це брак глибокого релігійного життя в наших родинах. Саме ходження на богослуження в неділю та річне Святе Причастя не витворює такої атмосфери в родинах, щоб у них зростало зерно священичих покликань.

Якщо хочемо зарадити лихові і рятувати нашу Церкву від загину, то треба скріпити духовне життя в наших родинах читанням Св. Письма і католицької преси, частим приниманням святих тайн і молитвою за покликання.

9) Хто є правдивим католиком?

Правдивим католиком є той, хто визнає ту саму віру, приймає ті самі святі тайни, бере участь у тій самій Евхаристійній Жертві, зберігає ті самі Заповіді і признає як найвищого провідника Папу Римського, Христового намісника на землі, який керує діяльністю всіх, звертаючи її до Божої слави і спасіння душ, бо це головна причина рішення Христа.

Церква—це засіб спасіння для людей. Хто свідомо і добровільно відказується належати до Христової Церкви, хоч знає, що Христос оснував її, той не може бути спасений, бо він відкидає рішення Христа.

Що ж тоді буде з тими, що не належать до Церкви, бо не знають її? Ці люди можуть спастися, коли вони готові чинити Божу волю, як тільки пізнають її, бо Бог милосердний для людей.

Св. Тома Аквінський каже, що до спасіння потрібна злука з Христом, але ця злука може бути різна. Одні душі вже злучені з Христом у вічній славі. Інші лучаться з Ним любов'ю,

хоч ще живуть на землі, а ще інші злучені з Ним вірою. Св. Августин твердить: "Він (Христос) знає Своїх. В Його очах є багато людей у Церкві, що видаються гейби вони були поза Церквою. Є теж багато поза Церквою, які видаються, що вони в Церкві. Ті, що є потайки внутрі Церкви, творять замкнений сад і запечатане джерело, про яке говорить Св. Письмо (Пісні 4, 12). Вони тут на землі мають так само участь у безконечній Любові і в другім світі матимуть участь у вічнім житті" (Про Хрещення проти Донатистів, V, 27).

Якщо вони є в стані освятної ласки, то вони ближчі Бога ніж ті католики, що проживають у смертельнім гріху. Французький богослов Маріян Бессон каже: "Віруючий і побожний протестант чи православний краще належить до Церкви ніж вільнодумний католик, що проживає на маргінесі своєї релігії. Св. Августин твердить, що ті, які проживають у блуді без власної вини, а через вину батьків і є готові прийняти правду, якщо знайдуть її, не повинні бути клясифіковані як єретики".

Пізнай свого Бога!

(НОВИЙ КАТЕХИЗМ)

2-ий розділ

БОГ ОТЕЦЬ ГОВОРИТЬ ДО НАС ЧЕРЕЗ ХРИСТА

БОГ сотворив людей, щоб вони Його пізнавали, Його любили і Йому служили. На жаль грішні люди не були б знали, як Бога пізнати і Йому служити, якщо б Сам Бог був би не сказав їм. Ось тому Бог послав Свого Сина Ісуса Христа, щоб Він навчив нас, як ми маємо Бога пізнавати, Його любити і Йому служити, бо любити Бога і служити Йому—це найважніший обов'язок людей на землі. Ісус хоче нас навчати, бо ми Його брати і сестри.

Раз Ісус узяв з Собою трьох Своїх Апостолів, Петра, Якова і Івана, і пішов з ними на гору. Там він перемінився перед ними. Його тіло було прославлене і блискуче. Так Ісус показав їм, як буде виглядати наше тіло по воскресенні, якщо будемо любити Бога і служити Йому на землі.

Це було Христове Переображення. Воно показує нам, як ми колись переобразимося. Як апостоли подивляли красу Ісуса, Отець промовив до них із неба:

"Це Мій улюблений Син, що Я Його вподобав. Слухайте Його!" (Матей: 17, 5).

Ісус прийшов не тільки спасати нас з гріха, але й навчати нас і вести до неба, тому Він є наш Учитель і Провідник. Він навчає нас, що маємо робити, щоб подобатися своєму Небесному Отцеві на землі, якщо бажаємо, щоб Він благословляв нас на землі і по смерті забрав нас до неба до вічного щастя.

Бог ніколи не забуває про людей, бо вони є Його улюбленими сотвореннями. Люди—це найкращі сотворіння в нашім світі. Люди вже дуже довго живуть на землі. Бог говорив до них через патріярхів і пророків, особливо через Мойсея. Мойсей був провідником вибраного народу. Патріярхи —це були люди, які жили в Старім Завіті, заки Христос народився. Вони сильно любили

Бога, і Бог любив їх. Авраам, Ісаак, Яків і Давид були патріярхами.

Пророки—це були люди, через яких Бог виявляв Свою волю ізраїльському народові. Отак Бог при помочі патріярхів і пророків приготовляв людей до приходу Христа, Свого Сина.

Але те об'явлення, що перед народженням Ісуса Бог дав людям, не було повне. Це Ісус Христос приніс нам повне об'явлення від Свого і нашого Отця. Він Сам це сказав жидам:

"Не думайте, що Я прийшов усунути Закон чи пророків. Я прийшов їх не усунути, а доповнити" (Матей: 5, 17).

Як Христос народився і зачав проповідати Свою Євангелію, то Боже об'явлення стало повне. Тепер уже не буде ніяких об'явлень, що зовсім змінили б те, що треба робити, щоб спастися. Наука, що Ісус приніс нам від Отця, залишиться такою самою аж до кінця світу.

Бог говорив до нас людей через Ісуса Христа, бо Він нас любить. Він хоче, щоб ми знали Його так, як діти знають свого батька. Бог каже нам через Ісуса, що Він сотворив нас, що Він завжди готовий простити наші гріхи і що Він чекає на нас у небі, де Він поділиться з нами Своїм власним щастям.

Ми приймаємо те, що Бог сказав, як віримо в науку Ісуса

Христа, як живемо так, як Він наказує нам, як стараємося подобатися своєму Небесному Отцеві і як поводимося так як добрі Божі діти повинні поводитися.

На жаль, деякі люди не прийняли Ісуса, як Він народився. І сьогодні є люди, що відкидають Ісуса і Його навчання. Я не буду наслідувати цих людей. Я буду старатися так жити, як мені каже мій Небесний Отець, бо я хочу любити Його.

ПИТАННЯ

1) Як Бог промовляв до людей?

В Старім Завіті Бог промовляв до людей через патріярхів і пророків, а в Новім Завіті дав людям все, що вони мають вірити і робити через Ісуса Христа.

2) Коли ми дійсно приймаємо навчання Ісуса Христа?

Ми вповні приймаємо навчання Ісуса Христа, як віримо в те, що Він нам сказав і живемо так, як Він наказує нам.

3) Чи ми можемо подобатися свому Небесному Отцеві, як не слухаємо науки Христа?

Ні, ми не можемо подобатися свому Небесному Отцеві, як не слухаємо науки Христа, бо Бог Отець говорить до нас через Ісуса.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ісус сказав про Себе: "Я—світло для світу. Хто йде за Мною, той не блукатиме в темряві, але матиме світло життя" (Іван: 8, 12).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду триматися навчання Ісуса і жити так, як Він наказує, бо хочу подобатися своєму Небесному Отцеві.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ісусе, навчи мене на ніщо непридатного. Ісусе, просвіти мене, бо я темний (Акафист в честь Ісуса Христа, Ікос 3).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Ісусе, поможи мені зрозуміти Твоє навчання і жити так, як воно наказує мені.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Які правди віри ти знаєш?

2) Котра правда віри найважніша? Як і що ти думаєш?

3) Як можна навчитися того, що Христос учив людей, як жити на землі? В якій книжці є списана Його наука?

Не слід затаювати злочинів урядовців перед шкільною дітворою, як теж і не добре воно виправдувати злочинців, бо як діти підростуть, то відкриють обман і стануть циніками. Зате треба ганити злочинців і навчати дітей, щоб вони не були такими, бо йнакше громадянство ніколи не поправиться і не позбудеться генгстерів.

Сусідка намагалася потішити дочку, яка стратила матір: "О, ваша мати напевно в небі!" Дочка поглянула на сусідку і відказала: "Думаю, що вона розкошується вічним щастям, але я не хочу балакати про таку неприємну справу".

Які ж обов'язки накладає патріотизм на громадян?

Правдивий патріотизм — це християнська чеснота, якої не вільно легковажити, бо це любов до ближнього на велику скалю. Церква велить своїм вірним любити ближнього. Тим самим наказує вона любити збір ближніх, що становлять даний нарід чи творять дану державу.

Католицька Церква не любить людей без волі й неохочих до праці. Св. Павло каже: "Якщо хтось не хоче працювати, нехай він не їсть!" (2 Сол. 3, 10). Католик повинен діяльно любити свою батьківщину і працею потверджувати свою любов до неї.

Як же ж іде про політику, то ніякий католик не повинен бездільно стояти оподалік із заложеними в кишені руками. Церква наказує, щоб католики користувалися всіма політичними правами й виповняли наложені на них обов'язки. Любов до батьківщини й релігії наказує католикам брати активну участь у політиці.

Ось деякі важніші обов'язки, що патріотизм накладає на громадян: 1. **Вірність законам батьківщини.** Справедлива конституція й закони держави зобов'язують громадян зберігати їх, бо вони запевняють лад і порядок громадянству. "Нехай кожна людина", каже Св. Павло, "кориться вищій владі, бо нема влади, як не від Бога, а влади існуючі походять від Бога. Тому той, що противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, що противляться, самі на себе стягають осуд. Бо володарі—це пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро й матимеш від неї похвалу... Тому треба коритися не тільки через гнів (страх перед карою), але через сумління", бо слухати законну владу—це християнський обов'язок (Рим. 13, 1-5).

Хто не зберігає слушних і справедливих законів, той не є патріот, але ворог і шкідник своєї батьківщини, бо своїми переступами законів підкопує її внутрішню силу й могутність.

2. **Обов'язок підтримувати владу держави податками.** Держава запевнює людям величезні користі, яких вони самі не годні були б запевнити собі й своїм дітям: школи, дороги, забезпечення перед грабунками чи нападами ворогів. Це вимагає багато урядовців й війська. Треба гроша. Держава стягає потрібний гріш із людей, яким служить. Ось потреба й вимога платити справедливі податки. Св. Павло каже: "Тож віддайте належне всім: кому податок—податок, кому мито—мито, кому страх—страх, кому честь—честь" (Рим. 13, 7). Якщо податки поміркковані й розумні, то

громадяни зобов'язані в сумлінні платити їх. Шахрайство в плаченні належних податків— це гріх, бо воно означає невиповнення одного з обов'язків супроти батьківщини. Так як діти мають обов'язок підтримувати своїх батьків, так підвладні мають обов'язок підтримувати свою батьківщину ради прерізних дібр, що отримують від неї.

3. **Трудитися для добра своєї батьківщини.** Бог не любить лінюхів. Є багато людей, що тільки тому працюють, що без праці не могли б жити чи удержати своєї родини. Праця — це обов'язок не тільки для тих, що йнакше не могли б вижити в світі, але взагалі це обов'язок наложений Богом на всіх людей. Бог наложив обов'язок праці на Адама й Єву, хоч у раю вони мали всього подостатком і не потребували працювати.

Творець вкладає різні здібності в поодиноких людей і хоче, щоб вони використовували ці дари для Божої слави й добра батьківщини, цебто своїх співгромадян. За занедбання талантів Бог буде тяжко карати в годині смерти: "Слуго лукавий і лінивий", скаже Господь до неробів у годині смерти, "ти знав, що Я жну, де не сіяв... Тож тобі треба було віддати моє срібло грошомінам... А слугу непотрібного вкиньте в зовнішню темряву (на вічні муки до пекла), де буде плач і скрегіт зубів" (Мт. 25, 26-30). Так, як члени родини мають разом співпрацювати для добра родини, так всі співгромадяни мають використовувати свої здатності для добра моральної родини, що нею є батьківщина.

Католики повинні завжди й усюди поступати й працювати по-католицьки, бо, хоч Христос звелів Своїм визнавцям перш-за-все дбати про запевнення щасливої вічности, Він не заборонив їм дбати теж і про відповідне дочасне життя на землі. Християнство — це не тільки збір розумових правд, але й правило життя для тих, що приймають його життя, так приватне, як публичне і соціяльне. Оттому католики, що займаються політикою, мають мати християнські ідеї про економічне й громадянське життя, якими руководиться їхня політична діяльність. Вони мають поступати так, як каже їм сумління просвічене засадами Христової Євангелії, бо ніхто не може бути законом для себе самого, як це роблять безвірки й раціоналісти, що, відкинувши Бога, заявляють, що людина сама для себе є законом, її розум—це мірило правди, а воля —це критерій добра й зла.

Тільки той може дійсно безкорисно трудитися для батьківщини, хто живе Христовою вірою, яка навчає його любити ближнього як себе самого, посвячуватися для батьківщини, боронити її, бо це його християнський обов'язок, з якого Христос, Цар держав, буде домагатися рахунку від Своїх визнавців.

4. **Шанувати свою батьківщину, її минуле та звичаї.** Приказка каже: "Лиха та пташка, що брудить своє гніздо". Невмісні та злобні критики законів, способу життя, конституції, звичаїв батьківщини — це провина проти патріотизму. Це не значить, що не можна намагатися поправити недосконалості чи усунути надуживання, які закрадалися до уряду, чи поборювати несправедливі закони, що часом могли ввійти до законодавства через злобу чи незнання законодавців. Це можна й треба робити, але слід це чинити законними засобами, шануючи все, що добре, й поборюючи речі, що лихі чи шкідливі.

Хто шанує батьківщину, той шанує себе самого, своїх предків і всі цінности даного народу. Хто ж відрікається їх, хто їх зневажає, той зневажає своїх предків, які полишили йому цю спадщину.

Патріотизм не забороняє критикувати недомагання уряду, але не вільно критикувати й повалювати засад, на яких батьківщина побудувала своє національне життя.

Розумний критицизм економічної системи, що панує в батьківщині, не дає нікому права лучитися з національними, загранічними ворогами, щоб насильно повалити згадану систему. Так чинять комуністи, що присягаються з Москвою, щоб насильно запровадити диктатуру по різних краях. Це зрадники. Вони тяжко провиняються супроти батьківщини і Бога, який велить любити свій край. Дійсні чи мнимі надужиття не дають нікому права запродувати рідний край ворогам. Треба доложити труду й не жаліти всіх можливих зусиль, щоб усунути недосконалості чи надужиття, але не вільно нищити засад, що на них батьківщина побудувала своє життя. Ніхто не вбиває своєї матері тому, що вона хвора. Добра дитина не покидає її в часі хвороби, бо саме тоді вона найбільше потребує її помочі й опіки, щоб прийти до здоров'я. Так мають поступати й громадяни. Взятися до праці, щоб усунути недомагання й улічити свою батьківщину, бо надужиття—це моральна хвороба, на яку край хворує.

Послух законам батьківщини становить льояльність. Не може бути льояльний, цебто вірний син батьківщини, хто немов Юда зраджує її й запродує другим. Що ж властиво Юда зискав, як продав Спасителя? Він забув порівняти те, що він продавав із тим, що дістав за свою ганебну продаж. Продав Божого Сина, що вартістю перевищує небо й землю, а дістав за це 30 нужденних денаріїв! Що зискують комуністи, що запродують москалям свої краї? Для них батьківщина мало що значить, якщо промінюють її за кремлівські морди й втілену тиранію.

Кожен льояльний громадянин повинен відповісти спокусникам, що намовляють його до зради батьківщини так, як американський генерал Йосип Рід відказав британському шпіонові, що намовляв його зрадити свого вождя Вашінґтона й жертвував йому велику суму гроша: "Мене не варто купувати, бо я такий, що англійський король, не зважаючи на всі свої багатства, не буде доволі багатий, щоб купити мене!"

Рада Господа коріться кожній людській установі, чи то цареві чи верховному володареві, чи то правителям, яких Він послав на кару лиходіям і на похвалу тим, що добро роблять. Така бо Божа воля, щоб ви, роблячи добро, змушували мовчати неуцтво безглуздих (I Пет. 2, 13-15).

Коли б знаття?

о. В. Зінько, ЧСВВ.

ЩЕ в краю вичитав я раз у газеті таку вістку. Одна жидівка купила в нашої селянки курку на шабаш. Курка була трохи хвора. Жидівка не хотіла їсти її, тому за незначну ціну відпродала її сусідці-християнці. Як сусідка приготовляла курку, то знайшла в її волах діямант високої вартости. На вістку цього жидівка дістала атак серця і на місці померла.

Ісус Христос порівняв Свою науку до дорогоцінної перли, яку повинен кожен купити, хоч прийшлося б йому визбутися всього майна свого. Щоб себе у цім переконати, роздумаємо дещо про правдиву Христову науку.

Христова наука, чи як ми кажемо релігія, має різні пояснення. Ми візьмемо ідею Лактанція, який каже, що слово релігія виводиться від латинського дієслова "реліґандо" і "властиво виказує стосунок до Бога".

Відносно природи релігії є різні блуди. Псевдомістики здебільша радше псують, як дають окреслення релігії. Між ними квієтисти уважають, що суть релігії полягає в досконалім Богогляданні і в чистій любові, без ніякої співпраці людини. Це так по-нашому сказати б "спокійники". А піетисти, тобто побожники, кладуть силу релігії в якійсь побожності та набоженстві, але без розумового пізнання. Для них релігія—це сліпий гін-сантимент.

Раціоналісти (їх наука—це овоч протестантизму) навчають, що релігія полягає в якімсь змислі чи інстинкті, яким людина відчуває, що вона належить до Бога.

І перші — псевдомістики — і другі — раціоналісти — неповно та неясно викладають нам суть релігії, тому нам треба шукати за повним поняттям і вияснення поняття релігії.

Релігія—це збір правд, які нам треба знати в стосунку до Бога, та обов'язків, які треба супроти Нього виповняти. Це чеснота чи сила душі, якою людина хилиться до пізнання цих правд, і є охоча ці обов'язки супроти Бога виконувати.

Якже ділимо релігію?

На правдиву та фальшиву, якщо фальшиву релігію можна дійсно називати релігією. Правдива релігія—це така наука про вищу силу, де є збір законного почитання правдивого Бога. Релігія фальшива—це така, що блудно каже почитати Бога, або неправильним робом, або те, що тільки Богові належиться, віддає ще комусь другому.

Релігія є природна і надприродна. Перша вчить про обов'язки зглядом Бога в природнім порядку сотворення, а друга навчає людей, як вони мають відноситися до свого Творця у порядку надприроднім, до якого Господь був ласкавий піднести людину. Властиво, природної релігії в нашій дійсності немає, а є тільки надприродна.

Надприродну релігію ділимо на три епохи, а це: первісна, тобто патріярхальна, яка була в початках об'явлення; жидівська, яку надав Господь вибраному народові через Мойсея, і врешті християнська, яку ми отримали з уст і діл самого Сина Божого єдинородного, Ісуса Христа. Дві попередні епохи вже пройшли і остались тільки історичними згадками, а остається остання епоха—християнська, до якої мають належати всі люди. Бо Христос послав апостолів не тільки до жидів, але виразно у Своїм останнім слові-заповіті сказав: "Ідіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа... й Я з вами до кінця віків...".

Одного разу плив корабель по морі, але чомусь не міг допливти до призначеного місця. Коли моряки запримітили, що корабель замість поступати вперед, крутиться на одному місці, почали слідкувати за причиною цього. Врешті дійшли, що компас, яким кермувався корабель, зле показував, бо недалеко коло нього стояв магнет і він замість на північ, стало тягнув до поблизького магнету і тому вони крутилися на місці... Таке не раз діється і з людиною, яка крутиться в своїй релігійній дійсності на місці, бо її релігія є неправдива чи зле зрозуміла. Наш перший обов'язок—це мати пересвідчення і винайти правдиву, надприродну релігію. Нею, Богу дякувати є та, що до неї ми за ласкою Божою належимо: вселенська католицька!

Місії в Франції

(Париж і околиця, 31-XII, 1966—9, I, 1967)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПО закінченні місій в душпастирстві Впр. о. П. Когута на 30-XII, 1966 в окрузі Страсбургу я вибрався залізницею до Парижу проповідати місії в душпастирстві Впреп. о. канцлера Михайла Левинця. Пробувши одну ніч в домі владики, Преосв. Кир Володимира Маланчука в Венсенс, що є передмістям Парижу, я вибрався автомобілем до Ле Гавр на першу місію в окрузі Парижу.

Отець канцлер має сотрудника, Всеч. о. Йосипа Андріїшина, що народився в Франції. І саме отець Йосип завіз мене автомобілем до Ле Гавр, що віддалений від Парижу на яких 200 км. Це була гарна подорож. Ми оглядали околиці Франції. Дорога була добра, але при кінці подорожі падав дощ.

Ми проїхали через не одне місто. Проїжджаючи крізь Руан, я пригадав собі французьку героїню, святу Іванну з Арк, яку тут спалили як чарівницю французькі вислужники англійського короля.

Ле Гавр—це велике, надморське місто. Ми проїхали попри

море, щоб оглянути морське побережжя. Там було повно кораблів.

1) **Ле Гавр** (31, XII, 1966—2, 1, 1967).

В самім Ле Гавр і околиці буде около 25 наших родин. Деяким було дуже тяжко приходити на місію. Все таки в неділю вони прибули, приступили до сповіді, прийняли Св. Причастя і вислухали місійну проповідь.

Місія тривала три дні. Під час неї відправлено для народу 4 Служби Божі і виголошено 4 проповіді. Отець И. Андрійшин і я відвідали 14 родин.

30 людей приступило до сповіді. Св. Причастей було куди більше. Майже всі люди, що приходили на місійні науки, приступили до святих тайн, тому це була гарна й успішна місія.

Вертаючись до Парижу, ми поступили до батьків отця Андрійшина і там мали перекусу. Його батьки живуть недалеко Парижу.

2) **Париж** (5-8, I, 1967)

Чотироденна місія відбулася в катедрі Св. Володимира. Люди дуже гарно приходили на місійні науки, коли візьмемо до уваги, що вони страшно порозкидані по місті, або прямо живуть далеко від Парижу. На саме Різдво я стрінув одну стареньку пару, що приїхали були на відправу, хоч мешкають 70 км. від Парижу. Не мавши автомобіля, мусіли їхати залізницею і підземкою.

Під час місії я відвідав 5 родин і двох хворих у шпиталі. Мав нагоду зобачити, як наші люди живуть у Парижі. Помешкання їхні не багаті, бо наші люди тут належать до робітничої кляси.

В часі місії відправлено 7 Служб Божих для народу і виголошено 7 проповідей. Одна зо Служб Божих була архиерейська, що її відправив наш владика, Преосв. Кир Володимир Маланчук, ЧНІ., в дні Різдва Христового. Правив він її в асисті о. канцлера Левинця, о. Ів. Яцкова та о. Андрійшина. Цей останній дияконував.

Так у саме Різдво, цебто в суботу 7 січня, як у неділю на 8 січня церква була набита народом. Люди мусіли стояти під час відправи, бо не було місця, де сісти.

Під час цієї місії мав я одну конференцію для 5 Преп. Сестер Служебниць, що тут у Парижі мають свій дім. Дав теж одну конференцію нашій університетській молоді. Мав теж Службу Божу і науку для цієї молоді, але на жаль ніхто з цих молодих хлопців і дівчат не приступив до сповіді чи Св. Причастя, хоч я заохочував їх це вчинити.

Під час місії було 69 сповідей і ще більше Св. Причастей.

Місія закінчилася Молебнем до Божої Матері в дні Собору Пресвятої Богородиці. По останній проповіді вірні отримали від о. місіонера папське благословення з відпустом.

3) **Сарсель** (9, I, 1967).

Сарсель—це містечко, віддалене 18 км. від Парижу. Знане воно в українськім світі з того, що там працюють наші науковці, які видали **Енциклопедію Українознавства.** Хоч будинок, в якім працюють, скромний, але праця їх колосальна.

Впр. о. радник Іван Яцків відправив для наших науковців

(Докінчення на стор. 7)

FEAST OF THE ASCENSION

By Rev. Basil Shereghy, S.T.D.

ON the Thursday after the Sunday of Man Born Blind, which is the fortieth day after Easter, we celebrate the feast of the Ascension of Jesus Christ. The feast commemorates the return of our Redeemer to heaven. It is a day of victory for our Lord, a day of triumph that He fully merited. Christ left the throne of His Father, humbled Himself in the womb of the virgin, lay in Bethlehem in a rough stable, fled from His own people into Egypt and spent years in Nazareth as a common laborer. Tirelessly He searched for the lost sheep of the house of Israel. His own brethren repaid Him with nothing but unkindness and misunderstanding. Then, beginning on the Mount of Olives and ending on Golgotha, He patiently paid the price of our redemption. All this He did because He loved us, because he sought to free us from Satan's power. This work is now complete. He returns to heaven as a conqueror. The Son stands before the Father by whom He was sent and whose will He so perfectly performed.

THE "HIGH FESTIVAL" IN THE FOURTH CENTURY

The Ascension as a feast does not appear in the brief list of Church festivals given by Tertullian and Origen in the third century. The first witness for it is Eusebius. He calls it a "High Festival" in the treatise composed on the discussions concerning the date of Easter at the First Ecumenical Council in 325 A.D.

In the earliest documents mentioning it, the feast of Ascension is called "the Taking up (into heaven)" according to Luke 9: 51. Numerous sermons among the works of the Fathers give additional evidence for the existence of the feast. St. Augustine in his letter to Januarius, is inclined to attribute the keeping of the feast to a decree of the apostles. One thing is certain: as soon as persecution ceased the feast of the Ascension made its way into all parts of the Church. It was impossible that

the concluding act of the Savior's earthly life should remain unnoticed among festivals and in the liturgy. The Empress Helena has already ordered to be built on the Mount of Olives a splendid basilica which was, unfortunately, destroyed by Saracens and has never been rebuilt.

ASCENSION IN THE LITURGY

The liturgy reflects the somber mood of the apostles who at first felt lonely and uncertain without frowned deeply and mourned with tears, saying: Do not leave us orphans...." (Stichera of Vespers). But at the same time they were filled "with great joy" because they "were gladdened with the promise of the Holy Spirit." The troparion, among many other hymns, describes this joy: "You ascended gloriously, O Christ our God, and gladdened Your disciples with the promise of the Holy Spirit. By Your blessing they were confirmed in their faith that You are truly the Son of God, the Redeemer of the world."

For us too the Ascension is an occasion of deepest rejoicing. The glorification of Christ in this mystery is also our glorification: it is the elevation of our human nature. Our nature now shares divine honor as, in human form, Christ our brother enters heaven. The future is no longer cloudly. We will be with Christ. We will be at home, for He is our way. We amend the selfless words of Thomas who said, "Let us also depart so as to be able to die with Him," to say instead, "Let us go to live with Him!"

The feast of the Ascension, with its post-festive periods, lasts nine days. The concluding day of the feast's cycle falls upon the Friday of the Following week.

THE SUN SETS

(translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

The sun sets, and dark the mountains become,
The little bird hushes, the plain has grown dumb,
The people rejoice that rest's time is nearing,
And I look: And I fly with my heart in my dreaming
To a dark orchard in Far Ukraina.
I fly there, I fly there, pondering deeply,
And it seems that my heart is at rest, has grown tranquil.
Dark shadows spread over plain, mountain and grove,
And star twinkles out in the blue, high above.
Star, O Star! — and the bitter tears rain—
And hast thou, then, risen, too, over Ukraine?
Do the dark eyes search for thee yet in the blue heavens? Or did they forget?
May the slumber forever, if they have forgotten,
Never to hear of my pitiful fortune.
(1847).

A garrulous woman went to the doctor for a check-up. Unfortunately she would not let the doctor examine her, since she was continuously telling him about her innumerable ills. The poor doctor got sick of it and said: "Please, Mrs. Mark, you handle the dianosis and I will take care of the treatment".

Private Revelations and Visions

M. Schudlo, C.SS.R.

CURIOSITY is a quality of the human mind. It is a desire to know or to learn. Such a *curiosity is good and useful to men,* because it promotes progress, new inventions, and thus furthers the improvement of the world. The wonderful comforts of modern life, such as electricity, machines, radio and airplanes would not have been possible, had not some men been curious investigators of nature and its laws.

Curiosity can also be useful to our Christian life. The Ethiopian queen of Sheba heard of the wisdom of Solomon, the Jewish king who reigned in Palestine after his father David's death. She set out on a long journey to find more about it, and she was so satisfied with all the answers which Solomon gave to her questions that she exclaimed:

"Blessed be the Lord, your God, Whom you have pleased, and Who has set you upon the throne of Israel!" (3 Kings 10, 9).

There is also *useless and vain curiosity* which is prying into things that do not necessarily concern us or do not do us any good. Such curiosity was condemned by Our Lord. When the Pharisees asked Him for a sign that would confirm His authority to preach without their permission, Our Lord refused to perform a miracle and called them "headstrong and adulterous generation" (Matthews 12, 39).

He also refused to satisfy the curiosity of Herod who "indulged the hope of witnessing some striking exhibition at His hands" (Lukes 23, 8).

Christ also declined to answer the question about the end of the world and told His Apostles:

"It is not for you to know the times or the dates which the Father has fixed by His own authority, but you shall ... be My witnesses in Jerusalem ... and even to the very ends of the earth" (Acts: 1, 7-8).

Curiosity can also be *dangerous and harmful* to the curious man.

Curiosity of Eve caused her to transgress the Commandment of God in the Garden of Eden. She was curious about the fruits of the tree of the knowledge of good and evil (Genesis 2, 9) of which God said:

"You shall not eat, neither shall you touch it, lest you die" (Genesis: 3, 3).

Curiosity in looks caused the fall of king David, led him to adultery and to the murder of Urias, the husband of the seduced Bethsabee (2 Kings: 2, 2-21).

God punished the curiosity of Lot's wife when she left the burning Sodom and Gomorrha:

"His wife who was behind him, looked back, and became a pillar of salt" (Genesis: 19, 26).

St. John Chrysostom says:

"Curiosity is a search after things which do not concern us."

St. Augustine explains the difference between curiosity and science:

"A curious man is looking for things which should not be of his concern while a scientist is searching after things that are useful.".

Our Ukrainian martyr St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., adds:

"There are people who know many things, but do not know themselves".

St. Paul warns all the Christians against idle curiosity in the letter to the Roman Christian community:

"Let no one try to know more than he should" (Romans: 12, 3).

It is a very good advice, especially when we come to the question of private revelations, visions and prophecies of which some Christians are extremely fond.

Ours are very turbulent times, the times of international tensions of atom bombs and of satellites which can be used for the destruction of the human race. Fear and uncertainty about tomorrow are the natural consequences of such unsettled and insecure situation. Men's minds are agitated. No wonder why people try to know the future and its score for them.

If they are the believing Christians, they know that the world belongs to God, its Creator and absolute Master, without Whose permission and will nothing can happen to mankind. Our Lord said to His followers:

"Even the hairs on your head are all numbered" (Luke: 12, 7). and "You will be the scorn of all, because you profess My name. Yet not a hair on your head will perish" (Luke 21, 18).

So ultimately, no matter what good or bad people do on the scene of the world, its future and destiny belong to God and to those who love and serve Him. This is the assurance given by the Lord Himself to all His good followers:

"Do not live in fear, My little flock. Your Father, certainly, has been pleased to give you His Kingdom" (Luke: 12, 32).

Despite this divine assurance, countless Christians, especially the 'pious ones', among whom some religious souls are also found, seek people who claim that they have received some special message from God. Such a curiosity and credulity are not necessarily bad, merely because they are induced by the present situation of the unsettled world and by the uncertainty about the future of mankind that lives in it.

Unfortunately, weakness and ignorance of faith, together with the misery of life can drive people to excessive credulity in the revelations, miracles, visions and prophecies. They hope to strengthen their faith in God by believing in such things. Something similar was in vogue during the two world wars, and especially in 1960, when everyone with weakened faith in God was expecting some catastrophie because of the predictions supposedly made by sister Lucia at Fatima. In some quarters there was a real frenzy about the oncoming disaster. Even some Catholic papers were flooded with sinister warnings and predictions. But the year 1960 passed by, and the world still exists.

C.M. Staehlin relates that there were 2,000 cases of miracles behind the Iron Curtain between 1945-52 which had been investigated. In Western Europe, between 1930-50, the Church investigated thirty series of apparitions of the Blessed Virgin Mary. There were also some 300 individual apparitions to children, both girls and boys (Apariciones, Madrid, 1954, p. 12).

Such visions are still occurring, but since the beginning of the Second Vatican Council in 1962 the visionaries are more careful in propagating them for general consumption.

WHAT SHOULD WE THINK OF VISIONS AND PROPHECIES?

The attitude toward private revelations, visions and prophecies is varied according to the dispositions of the individual who reads or hears about them.

1) Those with sceptical mind reject such 'supernatural' manifestations as fraud, hallucination, hysteria or pseudo- mysticism. They believe in Scriptures only, wherefore such private messages from God to the world are absurd and unworthy of God.

2) There are also those who accept all the revelations, prophecies, visions and suggested devotions with the tenacity of a shipwrecked man that fights for his life with a kind of despair. All kinds of revelations are welcomed by them, and they feel hurt when someone does not share their view on this matter, and call him rationalistic, irreligious, lacking in faith, temerarious, etc.

Maria Lataste made several revelations. A publisher made them available to the readers. Some one reproached the collector of these revelations that the entire passages were simple translations from St. Thomas Acquinas. He retorted: "If God inspired St. Thomas to write those passages, He could also repeat them to Maria Lataste".

3) Finally, there are also those who accept some of the private revelations, or at least do not exclude their possibility, although they do so with great caution, without attaching too much importance to them.

Zealous defenders and promoters of such private revelations, visions and prophecies must realize that it would be a poor recommendation for their celestial events, if they refuse permission to examine them honestly and critically. True mystics who had real communications from God were not afraid to submit their revelations and visions to the proper authorities.

The Italian mystic and Saint, Gemma Galgani while reporting her visions to her spiritual director, often concluded:

"I have told you all this, because Jesus commanded me to do so, but you must not believe any of it, because it is only my crazy mind" (Lettere di S. Gemma Galgani, Rome 1941, p. 389).

Even those Saints who had the gift of such mystical phenomena, did not pay too much attention to them. St. Teresa of Avila, one of the most known mystics of the Latin Church, always chose a learned spiritual director when she had to choose between a very pious and a learned man, if she could not find both qualities in the same priest. She preferred knowledge to piety.

When a person who affirms that he or she had such visions or divine communications and then uses blackmail, threatening with God's punishments those who refuse to accept them on his word, such a revelation becomes suspicious. Many mystical Doctors, including Sts. Paul and John of the Cross clearly state no harm is done when even genuine visions and prophecies are ignored and rejected.

But there were some visionaries who did not hesitate to threaten, for instance, Maria Agreda. She related the Blessed Virgin as saying to her:

"Those who will not believe what you write, do not dispise you, but

me and my words" (Mistica Ciudad de Dios, p. III, 1. 8, c. 12, 8. 612).

What does the traditional mystical theology say about such private revelations, visions and prophetism?

Every individual who is well versed in theology, whether a priest or a layman, has the right to examine such phenomena and to express his own opinion." He can critically examine and even call in question apparitions in any way 'approved' by the Church, provided that he does this with due respect for the Church (which is not infallible in such cases) and for the fact itself" (Inquiries, by Karl Rahner, 1964, p. 93).

Even such revelations and apparitions as those at Lourdes must not be accepted by all under pain of sin. The declaration of the Holy See of 1877 says apropos:

"The Apostolic See has neither approved nor condemned such apparitions or revelations, but merely permits Catholics to believe in them where they have the support of credible witness and documents, with a purely human faith."

Even the institution of the Feast of the Apparitions at Lourdes in 1907 by St. Pius X does not invalidate the above statement, for even in such cases a theologian may dissent, as Pope Benedict XIV declared:

"Without prejudice to Catholic faith a person may withold his assent to such revelation, provided he does so with due modesty, not without reason, and without contempt" (Opera Omnia, Venice 1767, p. 227).

According to all the principles of theology the burden of proof rests upon the person who affirms something, and not upon those who doubt or deny it.

As long as a phenomenon can be explained in natural terms, it cannot be stated that it is supernatural.

ST. JOSAPHAT CONVERTS THE WIFE OF THE GOVERNOR

Jacob Susha, bishop of Kholm, author of the first life of St. Josaphat Kuntsevych and contemporary of his martyrdom, relates the conversion of a great dame, wife of the Polotsk governor Chrystopher Zenovych. Theodora, the governor's wife, was a fanatical opponent of the Union of our Church with the Holy See of Rome.

St. Josaphat was a friend of the governor and wished to convert his wife to the true faith. He paid the governor's house a few visits during which the religious matters had been discussed. The Saint showed that the Catholic Church was the only true Church because it was founded on Peter whom Christ called the rock.

The obstinate woman was unable to deny the truth, but as it is the habit of all heretics, she persisted in the heresy and would not even think of accepting the Catholic faith. The persuasions of St. Josaphat irritated her so much that she ordered several dogs to be let loose in her courtyard to make sure that Josaphat would be barred to enter her house again.

When Josaphat approached the house, the vicious dogs not only did not attack him, but they sided up to him and rubbed themselves against his legs. This was too much for poor Theodora. She was ashamed that the dogs showed Josaphat more respect than she. Contrite in her heart, she came to the Saint, begged pardon for her roughness, accepted the Catholic faith and became one of the most zealous members of the Eastern Rite Catholic Church.

THE ROLE OF GRACE

Rev. Basil Tremba

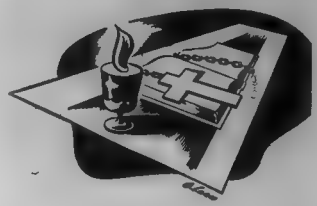

"The love of God is poured into our hearts, through the Holy Spirit Whom he has given us." (Romans 5,5).

LET THE GRACE OF GOD HELP YOU!

By His suffering and death, Christ merited many gifts for all the people. He instituted the Seven Sacraments to distribute these gifts to the people.

Our Lord Himself taught His Apostles the meaning of grace. "I am the vine, you are the branches" (John 15, 5). He warned them that they could only bear fruit by abiding in Him.

The grace of God can never be fully appreciated in this life. We are what we are by the grace of God. Every soul in hell closed his or her heart to the grace of God. Every Saint in heaven opened wide his or her soul to God's grace.

The operation of the grace of God may be held back by some bad habit of ours. We should scrutinize our habits and examine them closely. Do we criticize others? Do we waste time? Are there any unruly imaginations? Any pride or envy that destroys our purity of intention?

The mystery of grace is the advent of divine life upon earth. Grace lets the soul know clearly the right way and gives it strength to follow the way of righteousness. Grace helps us to understand more deeply the divine truths. Grace aids us to overcome and avoid enticements and temptations of the world, concupiscences and so many other passions that plague the human heart. Grace must work against sensual lust in order that the just man may not succumb to it. The Lord will not deny him His assistance. The just man can do all things, thanks to the divine help of God's grace. The Holy Spirit is our ally in changing human dispositions and rebellious wills.

By Grace a man is interiorly renovated from day to day. The Holy Spirit is producing twelve changes, known as the fruits of the Holy Spirit. God's grace gives a clear knowledge of the divine will. God gives this grace only to those who seek to obtain it. He gives it to every one who desires to walk the path of the divine Commandments without faltering. With the help of grace man begins to fight against sins. The thief on the cross was enlightened and touched by grace when he turned to Christ for forgiveness.

When we get sanctifying grace the love of God is poured into our hearts. Our rebirth by grace is profound. We then love to pray. We like to read God's words in the Bible. We like to go to Mass. When we perform good deeds we think that we are doing His holy will. We keep His commandments out of love. We forgive our enemies instantly. We pray for them.. A Catholic is con-

cerned about His Church. We like to win people to His Church. A Catholic who has sanctifying grace is concerned with the preservation and spread of the Church.

Here on earth the Christian in the state of sanctifying grace is already related to God. He shares His nature and His beauty.

The Council of Trent says: "Grace is like a splendor and a light that cloth the soul in dazzling beauty".

"Grace is a participated likeness of the nature of God"; St. Thomas says. By grace we become like unto God; we share in His divine life. The light of glory which is nothing else than grace in its complete flowering, gives them the form and appearance of the divinity.

"He made Himself man to make us gods", St Athanasius adds.

"Do you not know that you are the temple of God and that the Spirit of God dwells in You" (1 Cor. 3, 16). His presence alone makes life worth living. "He who cleaves to the Lord is one spirit with Him" (1 Corinthians 6, 17). From this union are born holy thoughts, generous ideals and brave deeds.

We can benefit much, if we think what St. Paul says about grace.

"By the grace of God, I am what I am" (1 Corinthians 15, 10).

"By His grace God turns an evil man to be just" (Romans 3, 24).

"My grace is sufficient to you" (2 Corinthians 12, 9).

The greatest grace is redemption from sin, and the deliverance from all spiritual ailments. By grace God removes sins so our souls become white as snow. With sins He also removes the effects of sin. He gives us a new heart. He puts a new spirit into the inner man. He heals moral weaknesses. There are none which He cannot heal. The life of the body and the soul is protected by God. He stills the desire of the heart for true happiness by His blessings, enlightments and consolations. God alone can satisfy the longing of the human heart.

In our life we have to suffer so many things. Without grace and charity we suffer to no purpose; we can neither merit nor make satisfaction. Just as the branches that are dry and cut off from the tree, bear no fruit, so the soul that is dead to the life of grace, cannot produce any supernatural actions.

By grace God resides in the just soul as in a temple. From this proceeds a union of affection between God and the soul. This wonderful union is called "Indwelling". "We will come to him and make our abode with him". We are the living temple of God! What a profound mystery of God's Love! He wants us to surrender ourselves to him. He wants to take over all our faculties that He may use them. Our hands, our lips, our minds and our hearts must be His. He will not take them by force. He wants our offering. He is in us especially to help us die to our selfs and live for Him. We are continually being transformed by His grace. The Holy Spirit prays in us and with us and offers it to our Father. This prayer continues from morning through the whole day. "Behold your well beloved Son. Please hear him through Me." I am merely a weak creature speaking for the One Who dwells within my soul. We abide as one, we live, work and pray as one. Such is the will of God for all of us. Such is the life of sanctifying grace. "For you have died and your life is hidden with Christ in God (Colossians 3, 3).

The joy to lift up one's heart to

rejoice in the happiness of the Savior, becomes the soul's very breath of life, the life of grace.

"Put on, therefore, as God's chosen ones holy and beloved, a heart of mercy, kindness, humility, meekness, patience. Bear with one another. But above all things have charity which is the bond of perfection." (Colossians 3, 12).

Grace does not destroy nature, but elevates it and perfects it. Sanctifying grace opens the gates of heaven. God wants to give, but only to those who ask. For only to the humble God gives grace. We need grace to be humble instruments in the hands of God.

"God resists the proud, but gives grace to the humble" (1 Peter 5, 5). Grace is obtained by humble prayer. Never lose the splendor of grace. Sanctifying grace is like sunshine which enlightens from within, giving joy to the heart.

We should always pray to God that He would not withdraw His love, His grace and instructions from us.

POUR FORTH, O LORD, YOUR GRACE INTO OUR HEARTS!

*** COGITATIONS ***

By Father Nick of Montréal

****Montreal's EXPO is a "must" for any tourist. The Soviet Pavilion is a masterpiece of propaganda. Fortunately, all the visitors are not so gullible as they once were. ***One wonders just how much money Stalin left in Switzerland for his darling daughter Svetlana. You must know about all those anonymous accounts in the Swiss banks.*** The Ukrainian male choir 'Prometheus' should be heard. It is terrific! Now if only Ukraine were free, oodles of publicity would be given it. *** Applause is like a spur to a noble mind.*** Right conduct is connected with right views of truth. *** Said Schiller: "He that is over-cautious will accomplish but very little." *** Antiquity feared death, but Christians fear only dying. *** According to Burke, education is the cheap defence of nations. *** A cheerful face does as much good to a sick person as fine weather. *** An old epitaph goes like this: What I gave, I have; what I spent, I had; what I kept, I lost. *** Health is most precious, for a pale laborer is better than a sick ruler. *** A war that has no idea behind it is simply brutality.*** To think is like weaving ideas into flowery garlands.*** All journalists, by virtue of their trade, are alarmists. *** Said Washington Irving: "A kind heart is a fountain of gladness, making everything in its vicinity freshen into smiles." *** A law is worthwhile not because it is law but because it contains right. *** Malice usually poisons itself. *** Poet Lamartine wrote that "Man, bounded in his very nature, infinite in his desires, is a fallen god who has a recollection of heaven." *** A lot of people live like wretches that they may die rich. *** A person's name is not unlike a face by which he is known. *** One should always look through nature up to nature's God. *** Modern novels do not compel their readers to sin but they sure teach them how to transgress. *** The worst slaves are peo-

ple who are dominated by their passions. *** Philosophy is the science which considers truth. *** To be able to please people one must need understand them first. *** The young Ukrainian poets of Soviet Ukraine do their protesting against the Red Establishment by writing poetry. The latter is like a veil. *** Since the Ukrainian language consists of over 200,000 words, why should anyone limit his knowledge thereof to only a couple of hundred or even a thousand???*** Very few people besides the poor have any feeling for the poor of this world. *** Prosperity is not a deity. *** Adversity tries friends. *** Voltaire used to say that one should judge another not so much by his answers as by his questions. *** Science and religion no more contradict each other than light and electricity.*** A real Christian is the finest specimen of man. *** Reputation consists in what people think of us, but character is what Heaven knows of us. *** Riches without charity are worthless. *** "Sunday," said Longfellow, "is the golden clasp that binds together the volume of the week." *** Human science is just an uncertain guess. *** Self-righteousness is Satan's way of making us think well of our own selves. *** No one can be a slave if his will is free. *** The more one studies the more one is aware of his ignorance. *** Talent is power and tact is skill. *** Tyranny is always a form of weakness.***

You And Your Children

MANY people are complaining that humanity is moving toward a path without light, without the knowledge of the Gospel and the sense of responsibility because the young generation is greatly exposed to the various forms of de-Christianization at work, in the press and in the theaters which often deny or offend the Christian truth or infringe on the Commandments of God and His Church.

Many parents are perplexed and ask themselves: "What are our children coming to?" It is an old question repeated generation after generation. It would be better, however, if the parents asked themselves a much better question: "What kind of parents are we?"

Children are the natural product of their home. Of course, it does sometimes happen that, despite a good and Christian home, moral misfits are found in the best families, despite the tireless efforts of their parents. Some twist in heredity, the bad example of the environment or some other unaccountable cause does it. In many cases there is no explanation at all. Fortunately such cases constitute a small minority.

The career of Christian parenthood is honorable in the eyes of God and His Church. It is the most difficult career, for it's not easy to form a human being into a living picture of Christ, our Prototype. Thousands of books have been written on how to be a good parent and how to raise good children. Some of them contain an excellent material, while others are too scientific. What most parents really need are some plain, down-to-earth principles which can help them to make the education of children a little easier and more effective, and thus enable them to perform successfully the important role of parenthood.

Parents are like gardeners. Not everyone can be a good gardener, otherwise every home or at least most of them would pride itself of a nice garden. Knowledge and experience are required of a good gardener, and the will to work hard in order to be successful.

The same rule applies to parents. They are spiritual gardeners of their children. No child is bad or good on his birth-day. It becomes one or another as he grows up. The simple formula for this spiritual gardening of children deals with three main aspects: the spiritual, the physical and emotional.

These three words summerize the whole scheme of education.

Let's analize it by taking the formula apart. The first part is: education must be *spiritual* because man is a spiritual being, endowed with a mind capable of knowing and with a will able to love or to hate. Where does a man draw his spirituality? From the soul which comes directly from the hands of God, nay is made *to the likeness and image of God.* (Gen. 1, 26).

The material world is ruled by necessity. The sun rises and the darkness sets in because the Earth revolves around its axis. There must be a day and a night. No one can stop it. On the contrary, the moral and spiritual order is ruled by obedience to God's law which man can keep or break, because he is a free being, like his Master.

In discussing the problems of the present-day youth, especially of its worse section, many 'specialists' in proposing several means for the improvement of its moral standards knowingly or unknowingly exclude or omit God from the realm of education. They hope to attain their aim without any reference to God and His laws. Numerous 'modern' parents have been misled by this sophisticated thinking, and therefore believe that it is old-fashioned to believe in God and to teach their offspring to do likewise. They forget or refuse to admit that God is our Maker, and therefore no one can achieve his human perfection without Him Who made him.

Jerry K. entered the house of Mr. & Mrs. C. The owners were away attending a meeting. Sophie, a 14 year-old baby-sitter, was at home with two small children. He attacked the girl. She refused to comply with His evil wishes. Jerry stabbed her to death. One of the children showed up at the door of his bedroom. Jerry killed him too. When finally caught by the police and asked whether he did not fear God. Jerry simply replied: "What do I know about God? My parents did not teach me about Him?"

Much attention must also be paid to the physical part of the growing child. The physical growth and development bring serious changes in the boy and in the girl which affect their feelings and behavior. Due to the intimate union between the body and the soul the changes in the first must necessarily affect the latter. A boy is different when

he is 16 from what he was at 6. The same must be said of the girl when the first blush of maidenhood descends upon her.

And finally there is also the *emotional* side

Emotion is a feeling of various complex reactions with both psychical and physical manifestations, such as love, fear or anger. No one can ignore his emotions, for they spur our activity and decisions. Children have the right to be guided by their parents in their emotional upheavals. The parents must 'adjust' themselves to their growing children and 'get along' with them at home if they want their children to follow their instructions in the cold and mixed world of today. Ours is a fastmoving society. The job of parenthood is more complicated because our world is complicated, more so than it used to be a generation ago.

There are many sophisticated groups which shun the mere mention of God or religion: "Oh, we never discuss politics or religion when we get together," these people say. What is wrong with discussing God in public? We can easily see what's wrong with not discussing God at home, in school or at public gatherings, when we go to court to witness the trial of some juvenile gang. Where do these unfortunate young 'gangsters' come from? From the homes in which God is seldom mentioned and His law is never discussed by its members. In the innumerable homes God has no part in the family life. He is tucked away carefully to be brought out only on rare occasions, such as Easter or Christmas.

No good homes can be built without God. No good children can be raised without His law and the sense of responsibility for one's actions. A father took his little son and went to steal his neighbor's corn. He looked to the left and to the right Then he said to his little son: "Let's go. No one is around!" To his surprise the little tot replied: "Dad, you have looked around, but you forgot to look up. There is Someone that sees us!"

The confused father blushed and said to his son: "Let's go home, then!"

Numerous parents do not hesitate to complain about their children. "Oh, haw bad they are! It's not like it was in our days!" they say. Before undertaking the role as parents they should examine themselves and see just where they fit on the spiritual scale.

It's hard to find a person that simply does not believe in anything at all. Mr. Nikita Khruschev, while visiting Paris, was asked by a French minister whether he belived in God. "No," said Khruschev, I don't, but I am sorry I don't". Even those who do not believe or pretend to do so, are sorry that they have no contact with their Maker. It is through religion that we get in contact with God.

It is well to mention some 'religious' types that can be easily found among parents. To some parents religion means practically nothing. It does not influence their life or activity. They act as if they did not believe in God at all.

There are those who believe in God and practice their belief halfheartedly. There are also those tepid-water ones who find it hard to go to bed on Saturday night, but even harder to get up on Sunday morning. Thus some of them skip it over altogether, while the others dash into the church just in time to make the deadline.

How can good and pious children grow in such careless families. Religion must be lived and practiced every day rather than slipped on as a cloak once a week. Children are watching their parents and following their example in everything.

BELIEVERS AND UNBELIEVERS

M. Schudlo, C.SS.R.

The present day world is divided into those who believe in God and serve Him by keeping His commandments, and those who do not care about Him as if they did not need Him. Among the latter there are theoretical and practical atheists.

Theoretical atheists are either agnostics who say that they do not know whether God exists or do not care, if He does. They take care of themselves and of their business without His help. They do not need Him to be happy! There are also those who deny that God exists.

Practical atheists do not deny God, but so live and behave as if there were no God. They do not take Him into account in their life, business, pleasures and amusements. Even if He is, He 'should mind His own business in heaven'. There is plenty of such practical atheists among people of all religions and Churches, regardless of the fact that most of them are baptized and at least nominally claim allegiance to some religious body.

A revival of the interest in God and religion was started after the World War II as a result of so many sufferings and despair caused by the cruelties of the fighting. No one can tell how far this revival went. Apparently it was not too wide or to deep, because crimes, divorces and immorality are rampant throughout the world, without mentioning the Communist countries.

Despite the revival of religious feeling there are those who claim: "God is dead!" There are also those who emphatically affirm: "God is not dead!"

There were always atheists in the world, who denied the existence of God. Unfortunately there are too many of them in our times. The Psalmist says: "The fool says in his heart: "There is no God". (Psalm: 13,1).

Modern atheism has a long history. Frederick Nietzsche (1844-1900), a German philosopher, who proclaimed that "God is dead! We killed Him!" was the forerunner of modern atheists. (It must be noted that the German fighter against God's existence spent his last twelve years of life in a mental asylum). He proclaimed that unbelief was the test of wisdom and learning. Nietzsche also said that striving and self-centered man had killed God, and that settled all the questions about God.

Some other atheists reject God, because they do not want to accept the idea of God Who has presented in the image of man, God sitting in heaven and watching what men

are doing, as if He was a Policeman.

The Communists and Marxists reject God and religion as the *opiate of the masses.* By condemning Christianity for not fighting enough against slavery, poverty, social injustice and abuses of men in the factories of the 19th century, they also reject the idea of God Whom the Church preached to these oppressed human beings. Karl Marx and Pierre Proudhon (1809-1865), a French socialist, said that the Churches and their God must go, if ever man was to be free to shape and improve his destiny on earth!

Some atheists reject the existence of God, because there is so much evil in the world. Simone de Beauvoir said; while watching the cruelties perpetrated at Auschwitz by the Nazis: "It was easier for me to think of a world without a Creator than of a Creator loaded with all the contradictions of the world", because they find it hard to understand how could a just and loving God tolerate such indignities.

Claude Levi-Strauss, prefessor of social anthropology of a French college, says: "I find it's perfectly possible to spend my life, knowing that we will never explain the universe."

Jesuit theologian John Courtney Murray adds: that many people are atheists of distraction, because they are just "too busy" to worry about God at all. Some atheists do not even want to think of God, because He is irrelevant to them and their work: "Personally I have never been confronted with the question of God", one of them declared.

Practical atheists

Everyone knows some people who are practical atheists. All too many pews are ocupied by them on Sundays. They are disguised unbelievers who go to church on Sundays, but during the rest of the week they behave in business and work as if God did not exist.

How many of such atheists say: "I am not religious myself, but religion is good for my children. It trains them to respect their parents and be honest in life!"

Many sophisticated atheists do not really reject the idea of God as such, but rather the image of God which is too anthropomorphous, that is, the God Who has a human shape and appearance, as it was once explained to the children: God is an old white-bearded Man, a Father figure, Who is just and Who can get angry at us, when we misbehave. Such an idea is not the true picture of God, and because of this false picture some people refuse to believe in God as such, because according to such idea God would be nothing else but an invisible Superman Who lives 'out of heaven'.

When christianity became the dominant religion of the world, at least of the European world, it has permeated the art, politics, culture and all other sectors of human life, thereby unconsciously making God part of this culture. When this culture was undermined, the belief in its God was also undermined. Fr. Edward Schillebeekx, a Dominican theologian, says:

Now "God has disappeared because the image of Him that the Church used for many, many ages".

Progress of science and atheism

Both faith and science have the same God for their object, as far as the world is concerned. Both explain the world and its laws, although from a different point of view. Since the laws of the world and the laws of religion come from the same God,

there can be no contradiction between the two, although it is hard sometimes to see their mutual connection. This is due to our weak mind which cannot penetrate all the mysteries of the world in which men live.

Although there could be no contradiction between religion and science, science itself cannot prove or disprove the existence of God, because it is not its domain. Science's field is the material world and its laws which can be investigated through the instruments, made by men. Since God is a Spirit He cannot be investigated by telescopes or microscopes. Thus science should not be used as an argument to prove or deny that God exists, although the universe with its marvelous laws points in the direction of the great all-powerful and all-wise Maker, God.

Many ascetical and pious writers of the past used to present God as a great Miracle-Worker, living in the skies. This Miracle-Worker explained the mysteries of the universe. According to many of these writers God was more prone to punish men than to reward them. For this reason some ascetical writers and preachers urged people to fear God and to shun pleasures of life, if they wished to please God and to avoid everlasting punishment in hell. Naturally, such authors and preachers distorted the idea of God, presenting Him as a rather cold and heartless Master. Many modern people do not like such idea of God and therefore broke up with religion and its God.

When culture and science were at their low ebb, men used to turn to God in all their needs, sicknesses, pains, etc. Now science and medicine are capable of helping men in such troubles. Thus some of them do not feel they need God any more, because they 'can take care of themselves'.

Of course, God was never a 'Service-boy', to be called upon when need arose, but some people thought He was. Now some men think they can take care of their affairs, and so they do not feel the need of such a 'service-boy'. If they have a headache, they take aspirin, instead of praying to God to remove their headache, etc.

Other Life In Outer Space?

A correspondent asked us some questions recently which, we think, are in the minds of many people today, when astronauts are exploring the distant skies in frequent flights.

"My inquiry," he worte," has to do with the possible existence of intelligent beings on other planets. Does the Catholic Church have an official position on this matter? If the Church holds that these other creatures might exist, then did Christ include them in His plan of redemption culminating in His death on the cross? If He did, how would these other beings know about it? And if they had no way of knowing about it, how could they participate in this plan?"

As to question number one, the Church has no official position in this matter. Nor is there anything in the body of revealed doctrine which can offer any substantial

help toward a solution. By the same token, there is nothing in revealed doctrine that would preclude the possibility.

Scientists tell us that at present they have nothing even approaching conclusive evidence as to life in outer space. If such evidence ever appears, it will come through some as yet undeveloped system of direct communication, or by the observations of the astronauts, who in the course of the coming decades will undoubtedly be setting foot on other planets and exploring the mysteries of their surface.

People sometimes discount the possibility of life on other planets somewhat too readily on the grounds that the climatic conditions there are not suitable for life. These planets are fiercely cold or fiercely hot; and their atmosphere has little or no oxygen in it. How then could anybody live there? But the point is, if anybody lives in such cold or such heat, or such an atmosphere, he is not an earth creature, suited to the atmosphere of earth; he is another kind of creature altogether, suited to live in an environment that is extremely hot or extremely cold or extremely dry or whatever other conditions may prevail. Surely we cannot set limits to God's creative power and try to defend the position that man is the only kind of intelligent being that God could devise as fit for inhabiting the planets

If we posit the *possibility* of life on other planets, whether in our own solar system or on satellites of far distant stars, the question then arises as to the relationship of these beings to Chirst and His redemptive plan. But here we plunge even deeper into the ocean of speculation. We simply do not have any data on which firm conclusions can be based. Christ died for the human race. But if there is an entirely different kind of race of free beings on Mars or Venus, would it not follow that the relationship of this race to God might take a different course altogether? Perhaps the outcome of their test of loyalty to God was entirely different than ours.

In this area of what might be termed theological space speculation, no one has written more interestingly than the late C. S. Lewis. Mr. Lewis was a brilliant Cambridge don, and a prolific writer whose special genius it was to present Christian truths in a fresh and forceful way. An Anglican by profession, he was completely convinced of the truth and power of the Christian Gospel, and he gave no quarter to the mere humanist, the gentle agnostic or the self-styled atheist. Yet his books were tremendously popular even among those who did not share his convictions.

His range of interest was wide; from his pen came books of literary criticism, theological works, light and humorous commentaries on human foibles such as his best-selling "Screwtape Letters," and the popular "Narnia" books for children.

In two novels, C. S. Lewis does his own speculating on space theology. "Out of the Silent Planet" transports the reader to Mars, and "Perelandra" takes him to Venus. Reprinted at least a dozen times in hard covers, the two have been recently reissued by Macmillan, the original publisher, as 95 cent paperbacks.

MALACANDRA

The hero of both novels is a mild mannered professor of philology, Dr. Elwin Ransom. In "Out of the Silent Planet" we observe him first on an innocent walking tour through the English countryside, and then, very shortly and suddenly, being abducted and quite unwillingly being confined within a spaceship and dispatched into outer space.

With him in the spaceship are two rather surly fellow passengers, Weston and Devine. RANSOM learns from them that they are on a 28 day journey to the planet Mars. But the real name of this planet, Weston mysteriously adds, is "Malacandra." He and his companion have visited Malacandra before, and their reason for returning is far from altruistic. Devine is motivated by greed, and Weston by mad desire for power over all creatures.

The reader, in fact, begins to realize at this point that the ancient struggle between good and evil is about to be re-enacted in a new setting. Ransom, the good man, and Weston, the evil, are fated to oppose each other, with the future of a different race of beings at stake.

The spaceship arrives safely at its destination, and the reader is treated to a colorful outpouring from the Lewis creative imagination. The Martian landscape is wildly different than that of earth, mountians are steeper, water and food are of a different composition. And there are creatures of intelligence there, but such as no human eye has ever seen. Ransom, when he first encounters them, is petrified with fear. The author invents a whole arsenal of names for these creatures and when they speak, Ransom, the philologist hero, is able to help us gradually understand something of their language. This, in fact, is why his abductors had brought him along.

Earth, to the Martians, is "Thulcandra," which means "the silent planet." The leading creatures of Malacandra are eldils. They are invisible to the physical eye except as a faint glimmer of light; they are in the order of angels. Over them as chief is the Oyarsa, but all on Mars recognize and reverence as creator and ruler of all the universe one whom they call Maledil.

There are lesser creatures, too, of weird physical form and substance. Fear soon gives way to respect and love, as Ransom sees in them the gift of intelligence and power to love. There are the centaur-like hrossa and above them in dignity and talent, a kind of being called sorn, a huge and yet gentle creature possessed of great wisdom.

After a series of adventures, Ransom finds himself confronting the Oyarsa of Malacandra, along with Weston and Devine, and he learns why Earth is the "silent planet." Some great initial evil, involving even the chief angel of earth, has cast a shadow over Thulcandra, and the lines of communication between the spirits of the universe have been broken. From Ransom, the chief angel of Mars is anxious to learn something of the fate of earth, and whether God has given it another chance after the initial fall. As for Weston and Devine, they have come to Malacandra motivated by greed and the lust for power, and they would, if they could, introduce evil into that

planet, as evil once was introduced into earth. This Oyarsa will not permit them to do. But although he has the power to kill them, Maledil has not given him the authority to do so, so he determines to send them back to Thulcandra. But the Oyarsa speaks gently to Ransom. He can remain on Malecandra, if he so desires or return safely to earth.

It is the latter course, not surprisingly, that Ransom chooses, and the first novel ends with his arrival back home.

PERELANDRA

In his novel about Mars, C. S. Lewis took the speculative position that it had been occupied by intelligent beings much earlier than Earth, and that there had been no great defection in the case of these beings that might be compared to Earth's original sin. Consequently, one did not find the effects of sin there : selfishness, pride, greed and lust.

"Perelandra," in which the novelist sets his scene on the planet Venus, follows a different line of speculation. He conveys Ransom to Venus, sees to it that his arch-enemy, Weston, is also on hand, and then has them meet, no one of the beautiful islands of Venus, the counterparts of earth's Adam and Eve.

Intelligent life is just beginning on this planet; two creatures resembling and yet different in appearance from human beings are faced with a choice between God and God's enemy. It is a free choice that they must make, but in the mysterious ways of providence, Ransom and Weston have been brought from earth to influence the result of the contest, each in his own way.

In some ways, the descriptions of the terrain on Venus are even more imaginative than one finds in the previous novel. "Terrain" is not exactly the right word, because the novelist conceives of Venus as covered with water, on which are large masses of heavy, matted vegetation like so many islands. But whether one speaks of "water" or "islands," it must be kept in mind that the sight and smell and texture are protrayed as being of freshness and sweetness and gentle warmth such as one might suppose Adam and Eve experienced when they first walked about their Garden in the innocence of their youth.

There are lesser creatures on this planet in great abundance: fearsome-looking, but gentle dragons, fish and water creatures of various exotic shapes and colors, and most of them ready to offer themselves as vehicles of transportation through the warm seas from one island to the next.

But the chief interest of Perelandra lies in the drama of Tor and Tinidril, the unfolding of their intelligence, under the gentle tutoring of Ransom, and their being brought slowly to the all important choice between good and evil on which the future of their planet will depend.

Weston, as the story develops, is quite clearly the agent of the Devil, indeed, completely possessed by the evil spirit. Ransom is at times the unwilling, but always in the end, generous protagonist of the right choice; he is God's man, and in the end, in bloody physical combat, he and Weston fight desperately, each for his own cause.

As in the previous novel, the people involved once more at the end are permitted to communicate

with the eldils or the governing angels. The archon of Mars is there, and Perelandra, the angel of Venus. "They were taller than the Sorns, the giants whom he had met on Mars. They were perhaps thirty feet high. They were burning white like white-hot iron. The outline of their bodies when he looked at them steadily against the red landscape seemed to be faintly, swiftly undulating as though the permanence of their shape, like that of waterfalls or flames, coexisted with a rushing movement of the matter it contained."

Tor and Tinidril, unlike Adam and Eve, pass their test successfully, and on this glorious note, the story ends, with Ransom, his work done, being conveyed back to earth.

As we have stated several times, and as C. S. Lewis makes clear, all this is speculation, pure and simple. But it is the kind of speculation which can teach some good lessons and provide some acute insights into the strange sights and sounds, as well as the theological realities, which our future astronauts may one day encounter when they set their spaceship gently down on some distant and mysterious land.
—L.G.M.

(*The Liguorian*).

WHY NOT PRAY?

Rev. Basil Tremba

WHEN we pray, we acknowledge our belief that God is the Lord and Creator, the King of the universe — of all creation and the human souls. There is no other substitute, no other means of acknowledging God as the Lord, Creator and of all that exists.

When we assume a posture of prayer, it demonstrates that we consciously are turning to the living God, most worthy, all knowing, all present, all wise, the most perfect spiritual Being, all just, all Holy, almighty God.

Prayer is the best means of salvation and without it we cannot work out our salvation. Prayer is a most practical and convincing confirmation of our belief in God.

One cannot pray really and sincerely who does not believe that his words and thoughts ascend to God, to Whom they are directed and Who hears Our petitions. We have to believe that He will hear us in His Goodness. We show this belief when we kneel, when we bow our heads, when we fold our hands.

Since God is the Creator of the universe and all the creatures on it, to Him these creatures owe some-kind of homage. What kind of offering can the human being make to God? Can it be silver, or gold or animals? All these things belong to God and He rejected them in the New Testament!

The Mass or Liturgy is the only Sacrifice worthy of our God. It is

the Sacrifice of the Only Begotten Son of God, a sacrifice far holier, far purer than anything man can offer of his own goods to God. Next to this single perfect gift of our Lord's divine Sacrifice in the Mass, God wills but one other gift, a total offering of ourselves to Him. Here it is where our prayer alone aids us.

In prayer we offer to God our thoughts, feelings, desires and plans, our souls and bodies. By prayer we fulfill the Commandment of loving God.

"My sacrifice, O God, is a contrite spirit" (Psalm 50; 19).

"A heart contrite and humbled, O God, You will not spurn."

Prayer is a supernatural requisite, necessary for the salvation of our soul in matters that are hidden from the eyes of the soul. The soul accepts revealed truths, but does not fully comprehand them. Thus doubts arise, and uncertainties. We lack knowledge of many things that pertain to eternal life. No one among God's people can be wholly safe from error in the matters of the soul. Who can comprehend the mysteries of salvation? God alone can. He can be our Councilor in these matters. He wants to be our Advisor and so help us to save our soul by teaching us the truths of eternal life. For this purpose He waits for the soul to come to Him and talk with Him. He is standing, waiting for us; the Eternal God is knocking at the door of our hearts, pleading with us to open them to Him.

Do not hesitate. Look, our Saviour is calling us to pray. How many times did He repeat this call to prayer?

"Ask and it shall be given you;
Knock and it shall be opened to you;
Seek and you shall find;
For everyone who asks recieves; and he who seeks finds; and to him who knocks, it shall be opened" (Matthew 7, 7).

JOSAPHAT'S ZEALOUS ACTIVITY

St. Josaphat Kuntsevych OSBM., the Ukrainian martyr for the unity of Christ's Church, killed in 1623 by the opponents of the Union of the Ukrainians with the Holy See of Rome, was a man of action. He renewed the religious fervor in the convents of the nuns, reformed his clergy, won over to the unity of faith thousands of its bitter adversaries and turned them into exampiary Catholics.

Looking at his stupendous work on behalf of the Ukrainian Catholic Church we are forced to quote the words of his biographer, Morokhovia, who says; "It is difficult for us to form any idea of how one man could, in such a short period of time, perform so many good works, having so little time at his disposal. This is a mystery which is often found in the lives of Saints. That which ordinary people cannot accomplish in decades of time, the Saints are able to do apparently without difficulty and in a comparatively brief length of time. This secret of continued success cannot be otherwise explained except that the Saints, possessing a greater measure of divine grace, receive more support from God."

Jesus took Peter, John and James, His three beloved apostles to a high mountain. "As they looked upon Him, a change come over Him. His face became as bright as the sun, and His clothes as white as light ... And a voice said from the cloud: 'This is My own Son, with Whom I am well pleased. Listen to Him!" (Matthew 17, 2-5).

SAINT BARNABAS

The great Saint Paul seemed blessed with a gift of friendship. His young friend Timothy, his dearest brother Tychicus, the most dear physican Luke, and the legion of others he mentions warmly in his many epistles give ample evidence of this. Though Paul himself always emerges the dynamic lead man especially in the conversion of the Gentiles, many of his less dramatic friends surrounding him, filling in the background for him, were men of great stature and nobility. Barnabas was such a man.

We first hear of Barnabas by his Jewish name Joseph as a member of the Christian community who walked with Christ, though he was originally from Cyprus. He must have been one of the first to sell his land to make his contribution to the growing community. He was evidently a man of influence, for it was only through his persuasion that the Christians of Jerusalem were willing to accept the newly converted Paul. Their friendship probably stemmed from this initial kindness.

Although Paul found it unwise to remain longer in the capital city, Barnabas stayed on serving the church in the ministry. Meanwhile dispersed Christians at Antioch had begun to preach to the Greeks and other Gentiles in the city. This was a touchy point to the first Christians, all of whom were Jews, and who still felt partly bound by the Judaic practices and the attitude that they alone were God's chosen." When complaints of this proselytizing reached the leaders of the Church in Jerusalem, it was Barnabas who was sent to Antioch to investigate the situation and report on his findings. Once there Barnabas was convinced that the conversion of the Gentiles was a work blessed by God and should thus be approved. From Antioch Barnabas traveled to Tarsus to seek out Paul and persuaded him to join him in his ministry in Antioch, a work they carried on together successfully for over a year. About this time a severe famine in Judea prompted the devout Christians in Antioch to gather food for their distressed brethren and send it to Jerusalem through Paul and Barnabas. On the return trip John Mark, a relative of Barnabas, accompanied them.

At the express injunction of the Holy Spirit shortly after this, Paul and Barnabas started on their first missionary trip. John Mark went along, probably at Barnabas' invitation. Their route covered the eastern Mediterranean area, principally Asia Minor. Throughout the journey, Barnabas always seemed to defer to Paul though the latter was evidently younger and definitely newer to the Christian faith. At Lystra when Paul cured the crippled, it was Barnabas the populace hailed as Jupiter and Paul only as Mercury. Even before this incident, about half way through the rigorous trip, John Mark returned alone to Judea. Paul and Barnabas pushed on, often pursued and persecuted, but invariably successful, and finally returned to Antioch.

They had only been back a short time when the old struggle between Jewish and Gentile convert reasserted itself. This time the staunch Jewish element insisted that a man must be circumsized before he was baptized to make him a Christian, in

other words he must become a Jew, then a Christian. Paul and Barnabas both opposed this teaching. The discontent did not subside but increased. St. Peter finally found it necessary to call the First Apostolic Council at Jerusalem, and, after listening to all sides, he proclaimed in favor of the non-Jewish group. Circumcision was ruled unnecessary. The decree to that effect was sent to the church in Antioch through the hands of Paul and Barnabas who had attended the Council.

Once the issue was settled Paul and Barnabas made plans to leave on another missionary trip. On the very eve of their departure, however, they had a severe policy dispute. Barnabas, more mild and tolerant than the fiery Paul, wanted his relative John Mark given a second chance in missionary work. Paul adamantly refused to consider the proposition, so the two friends parted company. John Mark went with Barnabas on what was to be the latest journey, for shortly after their arrival on Cyprus Barnabas was stoned to death by rabid Jews. He who had taken stand against the Jewish exclusiveness and preached the universal love of Christ died a martyr for his beliefs. Despite his widespread travels and work for the early Church, he has never attained the title "Apostle", as if even in death he was willing to work behind the scenes for Christ. His feast is celebrated on June 11 by both rites.

(Uneira)

Melkite and Maronite Exarchates in U.S.A.

Among recent decrees signed by Pope Paul VI and announced by Archbishop Egidio Vagnozzi, Apostolic Delegate to the United States, two are of particular interest to Eastern Rites Catholics of this country

By these decrees an Apostolic Exarchate had been established for the faithful of the Antiochene-Maronite rite residing in the U.S.A., assigning it as a suffragan Church to the Metropolitan Province of Detroit; another Apostolic Exarchate was erected for the faithful of the Byzantine Melkite rite, this one being assigned, as a suffragan Church, to the Metropolitan province of Boston.

This action of the Holy See places these faithful under hierarches of their own rites: official reports give their numbers as 125,000, 45 parishes and 50 priests for the Maronities; 50,000 faithful, 30 parishes and 30 priests for the Melkites.

The Most Reverend Francis Zayek, Auxiliary Bishop to Cardinal Jaime di Barros Camara for the Maronites of Brazil was named to rule the Maronite exarchate; Apostolic Exarch for the Melkites will be the Most Reverend Justin Najmy, pastor of St. Basil in Central Falls, Rhode Island, who will be consecrated Titular Bishop of Augustopolis in Phrygia on Pentecost Sunday, May 29, in Holy Cross Cathedral, Boston.

For preparation to the priesthood the Maronites have a major seminary, Our Lady of Lebanon, in Washington; the Melkites have a minor and major seminary, St Basil, at Metheun, Mass.

Eastern Rite Catholics in U.S.A.

The first discernible effect of the immigration of Eastern Rites Catholics to the United States was felt in the 1880's, with the coming of the Ruthenians, mostly to the industrial regions of Pennsylvania. The first church to be erected for their use was in Freeland, Pennsylvania in 1887. Just two years before the first church for the Ukrainians had been erected at Shenandoah Pennsylvania. In accordance with standing canonical regulations they, and all succeeding groups of Catholics of the various rites, were subject to the authority of the local Roman rite Bishops. The history of the successive actions of the Holy See by which certain groups were placed under the authority of Bishops of their own rite makes interesting reading. Some of the phases of the changes made are the following:

As a result of the Apostolic visitation by the Very Rev. Andrew Hodobay, Bishop Soter Ortynskyi was consecrated and sent to the United States in 1907 for the Byzantine Rite Catholics of Ruthenian and Ukrainian origin; he enjoyed no direct jurisdiction over his people, but was rather considered a Vicar for the Roman Rite bishops who acted through him in matters which affected the above mentioned groups. Full jurisdiction was given Bishop Ortynskyi in 1913, with the erection of an Apostolic Exarchate centered in Philadelphia.

Political difficulties which arose between the two groups, because of their different European origin, made it advisable to appoint two Apostolic Administrators, one of each, when the Bishop died in 1916. This division became definite when in 1924 the Holy See erected two Apostolic Exarchates, one in Philadelphia for the Ukrainians who come from Galicia, and one for the Ruthenians who come from Podcarpathia in Czechoslovachia; also for the Slovaks, the Hungarians and the Croatians of the Byzantine Rite.

Subsequent actions of the Holy See have made the following changes in these two ecclesiastical admnistrations: the original Philadelphia Exarchate for the Ukrainians is now Ukrainian Catholic Archeparchy of Philadelphia, and it has two suffragan sees, the Diocese of Stamford in Connecticut, and the Diocese of St. Nicholas in Chicago for the Ukrainians. Authority over Byzantine Rite Ukrainian Catholics is divided between these three eparchies on a geographical basis. Archeparch of Philadelphia is the Most Reverend Ambrose Senyshyn, the Most Reverend Joseph M. Schmondiuk is the Eparch of Stamford, and the Most Reverend Jaroslav Gabro is at St. Nicholas in Chicago. Statistics for the Ukrainians: 184 parishes, 206 priests, 300, 000 faithful.

The Ruthenians, Slovaks, Hungarians and Croatians of the Byzantine Rite are now subject to the two Byzantine Rite eparchies of Pittsburgh, and of Passaic, New Jersey, again on a territorial basis. The Most Reverend Nicholas T. Elko, and the Most Reverend Stephen J. Kocisko, are eparchs of the Pittsburgh and Passaic jurisdictions, respectively. Statistics for the Pittsburgh (Byzantine Rite) and Passaic Dioceses: 193 parishes, 212 priests, 297,000 faithful.

Non-Roman Rite Catholics living in the United States, and subject to the jurisdiction of the local Roman Rite Bishops are the following:

Romanian Byzantine Rite Catholics (8,000 faithful), with 17 parishes in the Archdiocese of Detroit (2), and in the Diocese of Cleveland (3), Erie (2), Gary (2), Pittsburgh (1), Rockford (2), Trenton (2), and Youngstown (3), with 13 priests in active parish work.

Armenian Rite Catholics number 5,000 and have 6 parishes, one each in the Archdioceses of Los Angeles, Boston, Detroit, New York, and of Paterson.

Some 2,500 Chaldean Rite Catholics have 3 parishes: Archdiocese of Chicago (1), Archdiocese of Detroit (1), and Diocese of Stockton (1).

The Byelorussians number about 1,000 and have a parish in Chicago.

There are also about 1,000 Russians with 5 parishes or centers in the Archdiocese of Los Angeles (1), San Francisco (1), Chicago (1), Boston (1), and New York (2).

Eastern Rites Catholics living in the United States, who have no parish organizations of their own rites, and are also subject to the jurisdiction of the local Roman Rite Bishops, are the Italo-Albanians 1 (0, 000) and the Syrians (5,000). Total Eastern Rites Catholics in the United States: about 800,000 faithful.

(Statistics are taken from the Oriente Cattolico "The Catholic East), published by the Sacred Congregation of the Eastern Church, Rome, 1962.)

(Uneira)

I'D LIKE TO KNOW...

1) *I have read in some book that Christ came from heaven to repair our mistakes, that is, to pay for our sins. In this way the redemption looks like a small repair job. Is it so?*

No, St. Paul says that "all creation groans and travails in pain" (Romans 8, 22), which means that a general redemption was needed, not just a small repair job. Of course the world is good, and for this reason it is capable of redemption. But it is also true that before Christ became Man and our Saviour there was much darkness, sin, guilt and damnation in the world.

When Christ became Man, He did so not only to atone for our sins, but He also came to renew the whole world which was estranged from its Maker because of original and personal sins of its inhabitants. He came to reopen heaven for all of us and to make our eternal happiness a reality, available to all. He became Man to disperse the moral and spiritual darkness in which mankind lived, being immersed in idolatry. He came to show us what is good and what is morally evil. He gave us all means which can enable men to achieve their eternal salvation without too much difficulty.

Such was the task entrusted to our Saviour by God the Father, and such a task cannot be called 'a small repair job'.

2) *I know a woman that was married, but I do not know where. Last year she divorced her husband and got married again in the Catholic Church. How is this possible?*

It's too bad that you do not know where the mentioned woman was married in the first place, although you seem to be so curious about her. She must have been married outside the Catholic Church, if the priest consented to bless her marriage in church.

Marriage is a Sacrament. The Church which is the depository of Christ's teaching, has made certain rules that Catholics must follow when they contract a marriage. If they neglect these rules, their marriage is invalid. As a consequence their marriage is null in the eyes of the Church and of God. Since the woman's marriage must have been invalid, she was free to divorce her first 'husband' instead of convalidating her marriage to him, and to marry another man in the church.

3) *Why was the Blessed Virgin Mary taken to heaven body and soul while the rest of men must wait till the end of the world?"*

There is a great deal of difference between the Blessed Virgin Mary and the rest of us. Mary was conceived without original sin, while the rest of us were not. She was granted this extraordinary privilege of Immaculate Conception, because she was destined to become the Mother of the Son of God. From her flesh she was bestowed upon the Son of God His human earthly existence. By granting her the privilege of Immaculate Conception Christ has bestowed upon Mary a perfect redemption in order that she may be an example of perfect redemption. In such a case, the Blessed Virgin, being an ideal representation of exhaustive redemption, due to her unique place in the saving history of mankind, she must even now have achieved that perfect union with God in that glory that affects both her soul and body. Such a glorification is the ultimate result of Christ's redemption of mankind. Since Mary achieved such a redemption as the Mother of God, she did not have to wait till the end of the world to see herself glorified both in her body and soul. This is the reason of Mary's Assumption into heaven, together with her blessed soul and body.

4) *Which is the greatest proof that God loves men?*

In our opinion the greatest proof of God's love for men is the Incarnation of the Son of God and His death on the cross for our salvation. Holy Scripture tells us that God is long-suffering (Rom. 2, 4; 1 Pet. 3, 20), forgiving (Mt. 6, 14), merciful (Lk. 1, 72; 2 Cor. 1, 3, Eph, 2, 4). kind (Mt. 19, 17; Jas. 1, 5), loving, (John 3, 16; 16, 27; Rom. 5, 5; Eph. 2, 4; 1 John: 3, 1; 4, 8-11; Tit. 3, 4), etc. This love was shown to the atheistic sinnner who has fallen away from God (Eph. 2, 12) when the Son of God became Man. This marvel of God's love for man is continually proclaimed in the books of the New Testament.

At the same time this conviction of being loved by God is coupled with fear and trembling(Phil. 2, 12; 1 Pet. 1, 17), because even a good conscience is subject to the judgement of God.

This loving God, for some reason unknown to us, has revealed Himself in the foolishness of the Cross (1 Cor. 1, 18-25) and ever since manifests Himself not to those who are strong, wise and successful in the world, but to the foolish of the world, to weak and inwardly brittle and empty, to those who are a failure in the eyes of the world (1 Cor. 1,

26-29; 2 Cor. 12, 9; 13, 4; Mat. 11, 25).

5) *I have attended a mission during which the missionary encouraged people to receive Holy Communion every day, if possible. I am a married woman and try to fulfill my wifely duties. How can I go to Holy Communion every day? I was told years ago that marriage acts are an obstacle to Holy Communion. Is it so?*

Marriage acts within a lawful marriage, rightfully exercised, that is, without any abuse, are not an obstacle to daily Holy Communion. In the past some ascetical writers and theologians thought and wrote that intimate relations between a husband and a wife are nasty and dirty. They were mistaken. The Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council says;

"This love (between the husband and the wife) is uniquely expressed and perfected through the material act. The actions within marriage by which the couple are united intimately and chastely are noble and worthy ones.

"Expressed in a manner which is truly human, these actions signify and promote that mutual self-giving by which spouses enrich each other with a joyful and thankful will" (N. 49).

In view of this conciliar statement no one has the right to call the intimate acts between a husband and wife dirty and make them an obstacle to daily Holy Communion. Since St. Paul exhorts the followers of Christ to do everything for the glory of God (Colossians 3, 17), married couples do not have to abstain from daily Holy Communion because they live as husbands and wives.

6) *St. Matthews says that Jesus preached the Gospel of the Kingdom when He toured Palestine* (*Matthews* 4, 23). *What was this Gospel?*

The Good News of the kingdom means the triumph of God's grace which was manifest in Christ's preaching, and it was manifest through the miracles which Our Lord performed to confirm His divine preaching, thus proving that His doctrine came from God, because God alone can perform a real miracle.

The Kingdom of God consists in the belief that God is a loving Father to all men who are His children through Christ, and in a serious effort to live as God's children should live.

7) *How do you explain the great Western Schism during which the Catholic Church had three Popes? Which Pope was the true Pope?*

The great Western Schism which split the loyalty of the Latin Catholics was mainly due to human politics and ambition and to the lack of the true Christian spirit. It was actually caused by the temporary residence of the Popes at Avignon, in France. Pope Clement V started this division by leaving Rome and establishing the papal residence at Avignon which today has some 62,000 inhabitants. The French call it the Papal City. Pope Clement V moved to Avignon in 1309. The transfer of the papal residence met a strong opposition, especially in Italy. Pope Gregory XI returned to Rome in 1376. He died two years later. Upon his death the cardinals elected Urban VI who was an Italian. The French cardinals were dissatisfied and claimed that the election was invalid. A second conclave was held at Fonti on September 20, 1378. Now a Frenchman was elected as Pope Clement VII. He immediately returned to Avignon.

Both Popes claimed to be the true Popes and successors of St. Peter.

The Catholic nations split their loyalty. Some supported Urban VI and some followed Clement VII. Even the Saints were confused. St. Vincent Ferrer supported one Pope, and St. Catherine of Siena another. Catholics were uncertain which of the Popes was the real Vicar of Christ. These two Popes hurled excommunications against each other and deposed the secular rulers who opposed them, and the rulers in turn forbade their subjects to submit to them.

The Council of Pisa of 1409 tried to mend the rift by electing a Pisan as Pope Alexander V, and after his death in 1410, his successor as John XXIII. Naturally, the confusion increased in the Western Church. The Council of Constance (1414-18) put an end to the schism and confusion. The Fathers of the Council deposed John XXIII, persuaded Pope Gregory XII to resign and deposed Benedict XIII who was the Pope of Avignon. On November 11, 1417 they elected a new Pope Martin V and thus the Great Schism was terminated.

Unfortunately this schism weakened the Church and somehow prepared the reformation of the Latin Church in the 16th century which split it into several Christian denominations.

What Can You Do To Promote Vocations?

A few suggestions

We must realize that the life or death of our Church is in the hands of our families. If we wish to save our Church from dying out, we must:

1) *Pray for vocations.* If every Ukrainian Catholic family said one *Our Father,* one *Hail Mary* and one *Glory be...*, every day, we would have enough priests, missionaries and sisters among our growing youth. Our Lord said: "The harvest is plentiful, but the laborers are few. Therefore, pray the Owner of the harvest to send out laborers to do his harvesting" (Mat. 9, 38).

If our families pray for priestly vocations, especially if they do it at the end of the evening prayers in common with all the members, they will come to realize the beauty and the dignity of priestly and religious vocation. It is not possible, under normal circumstances, to pray that the Lord call other families' children to His special service, without mentioning one's own children.

When I was preaching missions to the Ukrainians in New Zealand, after the last mission in Auckland, I was invited to supper by Mr. and Mrs. Robert L., who were members of the local Latin church. At the beginning of the supper a common prayer was said by the host. Three of his children sat at the table. They were all boys. The fourth child, a daughter, was away, making her retreat in a convent.

During the supper Mr. L. said: "Father, this is our oldest son. Next Saturday he is entering a Congregation of Brothers. He wants to be a religious teacher. Our daughter who is making a retreat wants to be a Sister!"

"Congratulations!" I replied. Then Mrs. R. L. added: "Father, we still have these two small boys. Please pray for them that at least one of them becomes a priest!"

There we are! Three vocations from one family! No wonder, the

Latin Church has so many priests, missionaries and sisters that she can send them to the mission fields throughout the world, while we, Ukrainians, cannot provide our own Church with enough priests to take care of the spiritual needs of our own people!

You can imagine my surprise! Later on I found the explanation. Right after supper the whole family went to the parlor and said the rosary. And so it is done every day. The rosary was said in turns by the children, with every member of the family on his knees. The rosary said, the older boy went to wash dishes, while the two small ones went to play outside.

Next day the whole family came to Mass and received Holy Communion in our Rite, without needing to go to confession first.

I also noticed many religious books and magazines in that home. This showed me that it was a deeply religious home. No wonder, that vocations come from such Christian homes.

KNOW YOUR GOD!

NEW CATECHISM

CHAPTER 2

GOD THE FATHER SPEAKS TO US THROUGH CHRIST

God has created man to know Him, to love Him and to serve Him. Unfortunately sinful man would not know how to do this if God did not tell him. For this reason God sent His Son Jesus Christ to teach us who are His brothers and sisters, how we must fulfill this principal duty of our earthly life, that is, what must we do to know, love and serve God.

One day Christ took three of His Apostles, Peter, James and John, up a hill and changed His appearance before their eyes. His Body looked glorified and shinning. Thus Jesus showed them how our bodies will look after Resurrection, if we love and serve God on earth.

This was Christ's Transfiguration, an image of our future transfiguration. While the Apostles were admiring the beauty of Jesus, the Father from heaven, said to them;

"This is My beloved Son, with Whom I am well pleased. Listen to Him!" (Matthew 17, 5).

Jesus Christ is not only our Saviour from sin, but also our Teacher and Leader to heaven. He tells us what we must do to please our Heavenly Father here on earth, if we wish to merit His blessing during our earthly life and secure everlasting happiness hereafter.

God, Who made the world, has never forgotten man who is His beloved creature, the masterpiece of the whole material creation. Throughout centuries He spoke to men through the Patriarchs and the Prophets, especially through Moses, the leader of the Chosen People. The Patriarchs were the holy men of the Old Testament especially beloved by God. Some of them were: Abraham, Isaac, Jacob and David.

The Prophets were the men through whom God revealed His will to the people of Israel. It was through the Patriarchs and the Prophets that God the Father was preparing mankind for the coming of Christ, His Son.

The revelation which God had gi-

ven to man before the coming of Christ was not complete. It was Jesus Christ Who brought us the full message of the Father, as He Himself declared to the Jews;

"Do not think that I came to annul the Law or the Prophets. It is not My mission to annul, but to bring to perfection" (Matthew 5, 17-18).

With the coming of Christ and the proclamation of His Gospel teaching, God's revelation has reached its final stage. There will be no more revelations that would substantially alter (change) the conditions of our salvation and the message of the Father.

God has spoken to us through Jesus Christ because He loves us and wishes us to know Him as children should know their Father. He tells us that He made us, that He is always willing to forgive our sins, that He awaits us in heaven where He will share His happiness with us forever.

We accept the message of God when we believe in the teaching of Jesus Christ, live as He commands and try to please Our Heavenly Father in everything we do, trying to behave as His good children.

Unfortunately, some pople did not accept Jesus when He was born. Even in our days some people reject Him and His teaching. "But I will not follow them. I will try to

live as my Heavenly Father tells me to live, because I wish to love Him." says the child of God.

QUESTIONS

1) How did God speak to us?

God spoke to us through His Prohets and Patriarchs in the Old Testament and gave us His full teaching-revelation through His Son Jesus.

2) *When do we really and truly accept the teaching of Christ?*

We accept the teaching of Christ when we believe in what He has told us and live as He commands us in the Gospel.

SCRIPTURE

Jesus said of Himself, "I am the light of the world. He who follows Me will not walk in the dark, but has the light of life" (John 8, 12).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always take the teaching of Christ seriously and apply it to my daily life by doing everything to please My Heavenly Father.

LITURGICAL PRAYER

Jesus, teach me, unworthy though I be. Jesus, enlighten my darkness" (Akatistos to Christ, Ikos 3).

PRAYER

My Jesus, help me to understand Your teaching and to live according to it all my life.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Which truths of our holy faith do you know?

2) Which truth is the most important, in your opinion.

3) How can you learn the teaching of Christ?

Mother of God, we see that the most eloquent preachers, looking at you, become mute as fish, for they cannot explain how you could become a mother, and yet remain a virgin. But we, though amazed at the mystery, cry out to you with faith.

Hail, for you are the Vessel that contains the Wisdom of God.
Hail, for you are the Treasure of His Providence.
Hail, for you have shown how unwise were the 'wise men'.
Hail, for you have refuted false philosophies.
Hail, for you have confounded the sophists.
Hail, for the makers of myths have vanished through you.
Hail for you have shown how groundless were the philosophical systems of the Athenians.
Hail, for you have filled the nets of the fishermen.
Hail, for you have lifted us from the depth of ignorance.
Hail, for you have enlightened countless minds.
Hail, for you are the Ark of salvation to those who want to be saved.
Hail, for you are our Habor in the ocean of life.
Hail, Virgin Mother. (Akafist to Our Lady, Ikos 9).

There is no other God. My name is Jave and there is no other to rival Me. I make light and create darkness, I produce peace and permit evil. I, the Lord, am the doer of all this (Isaias 45, 6-7).

MY MISSIONS IN FRANCE

The Region of Paris Dec. 31, 1966 - Jan. 9, 1967

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

THE missions in the region of Strasbourg ended on Dec. 30, 1966. I took the train for Paris, the capital of France. How many people throughout the world would like to come to Paris and see its marvels! Well I had the chance to preach a mision for the Ukrainian Catholics there.

After spending a night in the house of our bishop, Most Rev. Vol. Malanczuk, C.SS.R., my former highschool teacher in Ukraine and my Provincial in the U.S.A. and Canada, I went to Le Harve for my first mission in the big 'parish' of Very Rev. chancellor Michael Lewenetz. His assistant Rev. Joseph Andryishyn drove me in his new car.

Le Havre is a big city on the sea shore. We drove close to the beach, because I wished to see the city and its harbor. The centre of the city is new, because it was destroyed during the last war.

The trip was good, although it rained a little when we were approaching the city. While passing through Rouen I thought of the famous French heroine, St. Joan of Ark, who died for her country at the hands of its enemies. Le Havre is some 125 m. from Paris.

1) *Le Harve* (Dec. 31, 1966 to Jan. 2, 1967

There are some 25 Ukrainian Catholic families in the region of Le Havre. We have visited 14 of them, that is, those who live in the city. Although they are scattered, they came nicely to the three-day mission. It was a nice and pleasant mission, although it was very cold in the church which was not heated at all. I caught a terrible cold that bothered me for more than one week.

During the mission 30 persons came to confession. Four Masses were celebrated for the people and I preached four sermons for them. They were very attentive, despite the cold. We ate with our families which were very generous in treating us.

2) *Paris* (Jan. 5-8, 1967

Paris, famous by its churches, monuments, history and museums is the seat of our Ukrainian Catholic bishop, Most Rev. V. Malanczuk, C. SS. R. Our parish in Paris embraces those Ukrainians who live in the city itself and around it, some 50 miles away.

The mission lasted four days. I visited five families in their homes and two sick in the hospital. I stayed with His Excellency bishop V. Malanczuk. Every day I drove to the Ukrainian Catholic church by the subway. Paris can be proud of its subway. It is the oldest in the world. It was built according to a plan. It is easy to drive by it. It's not like our New York subway where I got lost every time I went to New York.

While visiting our families, I had the chance to see their homes. Rent is terribly high in France. A worker must pay one third of his salary for a modest two bedroom apartment.

Seven Masses were celebrated for the people during the mission and seven sermons were preached. There was a special sermon and Mass for our university students.

On January 7th, that is, on Christmas according to the Julian calendar, the church was jammed. His Excellency celebrated the Mass.

Sixty nine persons came to confession and many more received Holy Communion. I had a special instruction for the Rev. Sisters Servants of M. Im. who have their monastery in Paris. The mission ended with a Moleben to the Blessed Mother, the sermon and the papal blessing.

3) *Sarcelles* (Jan. 9, 1967)

Sarcelles is a little town, some 10 miles from Paris. I went there by bus. A Mass was said and a sermon preached to the group of the Ukrainian scientists who live and work there.

SHALL WE EVER MEET AGAIN?

(translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

Shall we ever meet again,
Or have we parted now forever,
Carrying to the empty plains
Love's word, truth's word, to the deserts?
So be it! She was not our mother,
Yet we had to pay her honour!
Such is the God's will ...Obey it surely.
Be humble, seek the Lord in prayer
Mindfully of one another;
Love your dear Ukraine, honor her!
Love her ... in fierce times of evil,
In the last dread hour of struggle,
Fervently beseech God for her!

(1847)

A QUOTE WORTH NOTHING

By a consideration of the plan of Acts it has been possible to show that this work prolongs that of the third Gospel. By a study of the frequently recurring theological motifs of the Gospel in Acts it is possible to demonstrate that the relationship between these two works is to be sought on an even more profound level, that Acts is not just a continuation of the Gospel, but also a doublet, a replica of it. It has frequently been pointed out that Luke-Acts are presented in the form of a diptych, the second panel of which corresponds to the first, but the theological significance of this needs to be grasped. If the age of the Church is preceded by an atmosphere of prayer (Acts 1, 14) this can only be because it is to be a new period in the History of Redemption, comparable to the Coming of Christ (Luke 1, 10). If Mary is expressly associated with the birth of the Church (Acts 1, 14), this is to suggest a certain parity between the Church and Christ (Luke 1, 26f.). If the Holy Spirit descends on the praying community at Pentecost (Acts 2, 1-4), as it did on the praying Christ at His baptism (Luke 3 21-22), this can mean only that this community is now "another Christ," baptized in the Holy Spirit (cf. Acts 1, 5). The description of the growth of the early community, in terms recalling those applied to the growth of the infant Jesus, corroborates this suggestion (Acts 2, 47; cf. Luke 2, 52).

From the article, "The Meanings of the Acts of the Apostles", by Lionel Swain (St. Edmund's College), in the (London) Clergy Review for July, 1966.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, чч. 7 і 8

Volume XXXIX, Nos. 7 & 8.

ЗМІСТ — CONTENTS

Переображення Спасителя ____ 1
Серпневе сонце ____ о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 3
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Святий Йосафат ____ 8
Церква в Модернім Світі
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? ____ 21
Пізнай свого Бога (Новий Катехизм) ____ 24
Які ж обов'язки накладає патріотизм на громадян? ____ 27
Коли б знання? ____ о. В. Зінько, ЧСВВ. 30
Місії в Франції ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 31

Feast of the Ascension
Rev. Basil Shereghy, S.T.D. 33
The Sun Sets ..... Taras Shevchenko 34
Private Revelations and Visions
M. Schudlo, C.SS.R. 35
The Role of Grace ..... Rev. Basil Tremba 39
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 41
You And Your Children 42
Believers and Unbelievers
M. Schudlo, C.SS.R. 45
Other Life In Outer Space? 47
Why Not Pray? ..... Rev. Basil Tremba 51
Saint Barnabas 53
Melkite and Maronite Exarchates in U.S.A. .. 54
I'd Like To Know 56
What Can You Do To Promote Vocations? .. 59
Know Your God (New Catechism) 60
My Missions in France
Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 63
Shall We Ever Meet Again?
Taras Shevchenko 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

[redacted]
1997
SEPTEMBER

REDEEMERS

ВЛАДИНО,
ПОКЛОНЯЄМОСЯ
ТВОМУ ХРЕСТОВІ
І СЛАВИМО ТВОЄ
ВОСКРЕСІННЯ.

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ЧЕСНИЙ ХРЕСТ

"Христе, що добровільно пішов на хрест, пошли Свої щедрі дари християнам і Своєю могутністю розвесели правовірних керманичів, подаючи їм перемогу над ворогами. Нехай Твоя поміч, що є зброєю миру, буде для них запорукою певної перемоги".

(Кондак Воздвиження, взятий з молитовника "Мій Спаситель").

* * *

КОЖНОГО року наша східня Церква святкує пам'ятку воздвиження Чесного Хреста. Це свято пригадує, як єрусалимський єпископ Макарій віднайшов закопаний у землі Христовий хрест і підніс його догори, щоб зібраний нарід міг поклонитися йому, бо Спаситель світу помер на ньому за спасіння всіх людей.

Заохочуючи вірних пам'ятати про хрест і почитати його, Церква водночас бажає, щоб християни терпеливо несли свої щоденні хрести і за прикладом Спасителя через хрест-страждання змагали до вічної слави в небі. Св. Павло каже: "Думаю, що страждання цього-часного віку (земського життя) негідні рівнятися з майбутньою славою, що має об'явитися в нас" (Римляни 8, 18).

Сам Спаситель заохочує нас терпеливо з підчиненням Божій волі двигати свої щоденні хрести. Одного разу два брати, Яків і Іван, Христові апостоли, поставили Вчителеві таке домагання:

"Учителю, хочемо, щоб Ти зробив для нас те, чого попросимо!" Він же відповів їм: 'Що хочете, щоб я зробив для вас?' Вони ж заявили Йому: 'Хочемо, щоб ми сиділи, один праворуч, а другий ліворуч Тебе, як Ти засядеш у Своїй славі!' Ісус заявив їм на те: 'Не знаєте, чого просите. Чи можете ви пити ту чашу, що Я п'ю, і хрещенням хреститися, яким Я хрещусь?' А вони відповіли Йому: 'Можемо!' Тоді Ісус додав: 'Чашу, яку Я п'ю, будете пити,... але сидіти праворуч чи ліворуч Мене, не Моя це справа вам давати, але тому, для кого це приготоване!" (Марко 10, 35-40).

Що ж означає та чаша, яку Христос обіцяв Яковові й Іванові та всім Своїм послідовникам, цебто всім тим, що повірять у Його навчання і приймуть Його за свого Спасителя?

Чаша — це **зранена любов і життєві невдачі**. Скільки болю по родинах через брак порозуміння між чоловіком і жінкою,

між батьками та дітьми! Брак згоди, любови і вдячности—це гірка чаша, яка в неодній родині буває постійним гостем. Жінка може бути причиною цієї чаші для чоловіка через свою охлялість, непослух і вічне нарікання. Чоловік буває тяженьким хрестом для жінки через те, що не шанує, не любить, не розуміє її потреб, не оцінює труду та саможертви, що їх вимагає хатня обслуга та виховання дітей. Недобрі діти теж не мало горя спричиняють своїм батькам, які намагалися вчинити з них порядних людей і добрих християн.

Брак любови в родині — це гірка чаша, гіркіша ніж брак матеріяльних вигід, бо душевні болі гостріші ніж фізичні. Така душа почувається розчарована та схиляється вважати себе збанкрутованою, якщо не присвічує їй світло Христової Євангелії, яка залевняє її, що Бог не дивиться на успіхи, а на працю та наші добрі заміри. Коли в нас замір добрий, то маємо завжди успіх перед Богом, хоча б цілий світ уважав нас за найбільших банкрутарів. "Трудіться не для поживи, що гине, але за поживу, що зостається на вічне життя, яку дасть вам Син Чоловічий (Христос)" (Іван 6, 27).

Гірка це чаша, але й водночас велика заслуга трудитися для родини, хоч ніхто не оцінює нашої саможертви. Не слід забувати, що Бог усе записує в книзі життя, якщо йдемо за вказівкою Апостола: "І все, що тільки робите словом чи ділом, робіть усе в ім'я Господа Ісуса, дякуючи Богові і Отцеві через Нього" (Кол. 3, 17). Один тільки Бог знає, скільки мучеників і мучениць ідуть до неба із родин, в яких проживають ті великодушні герої та героїні, що без скарги щоденно п'ють чашу своїх страждань і мовчки жертвують Богу свої гіркощі та прикрощі.

* * *

Чаша—це **добре християнське життя** посеред зіпсутого світу, який не числиться в Христом і навчанням Його Церкви, бо поганський дух розкошей і погоні за земськими добрами притемнив в численних обманених душах **Христовий змисл** і викривив християнський світогляд.

Легко воно проживати по-християнськи посеред добрих і прикладних християн, де всі ходять до церкви, часто приступають до Св. Тайн, зберігають свята, люблять ближнього та бояться Бога. За те, як тяжко приходиться думати, говорити, і жити по-християнськи в оточенні, яке не числиться з Христом і Його навчанням. Як тяжко приходиться щонеділі йти до церкви, не працювати в свято, мовчати про хиби ближніх, коли приятелі та знайомі не ходять до церкви, не числяться з забороною Церкви працювати в неділі та свята і безмилосердно шматують добре ймення своїх ближніх.

Тяжко воно проживати по-християнськи в не-християнському середовищі, не розводнюючи християнських засад і не піддаючись погубному впливові злого оточення, який не раз заломлює навіть найтвердіші характери, бо каже наша приказка: "З яким пристаєш, таким стаєшся."

Тут потрібна жива віра та безкомпромісове застосування

євангельських засад до щоденного життя без огляду на те, чи інші придержуються їх, або легковажать собі Христову науку. Не слід забувати, що кожен відповідає за себе і що приготовить собі на землі, те матиме по смерті. Така душа мусить нерідко кликати зо Св. Павлом: "Хіба я стараюся подобатися людям? Коли б я догоджував людям, то я не був би Христовим слугою" (Галати 1, 10). Добре живуть ті, що невпинно пригадують собі, що Христос судитиме кожну душу поодиноко по її вчинках. Приклад інших не матиме впливу на вислід суду. Хто добрий, того Бог нагородить, хоча б цілий світ потопав у беззаконні. Хто злий, того Христос покарає, хоча б ввесь лихий світ станув у його обороні.

* * *

Чаша—це **смерть**, яка закінчує земську мандрівку людини та переносить душу в вічність. "Вчора для мене, а сьогодні для тебе!"—кличуть із гробів ті, що випередили нас на другий світ (Сирах 38, 23). Нема такої людини, яка обдурювала б себе, що не помре: "Хто ж бо такий чоловік, що житиме, а не зобачить смерти?" (Псалом 88, 49). Нема в світі такої людини, що не мусіла б померти. Оттому смерть—це найгіркіша чаша. Вона особливо гірка для тих, що нічого доброго не сподіються в другім світі.

Інші нещастя можуть обдерти нас із багатств, почестей, урядів, приятелів, грошей, вигід, позбавити нас батьківщини, доброї роботи, дому, тощо. Смерть же забирає все, навіть життя та засуджує наше тіло на гниття й розклад. Оттому лихі люди так сильно бояться смерти та відганяють від себе згадку про неї, немов, забуваючи про смерть, сподівалися б утекти від неї.

За те добрі християни уважають смерть за корисну та мудру вчительку, яка навчає їх не прив'язуватися ні до чого в світі, бо світ минається й минається все те, що злучене зо світом цебто матеріяльні добра, слава, почесті та приємності.

Христові слуги уникають усе, що могло б послабити в них християнське життя, і поміркувано вживають земських дібр і приємностей, знаючи з досвіду інших, що надмірне прив'язання до землі легко спричиняє забуття про душу та небо. Так поступають вони, щоб уникнути долі безскрупулятного багача, який нехтував душею, щоб догоджувати своєму тілу в часі земського життя. От як Авраам відповів йому, коли благав томочі із пекла: "Сину, згадай, що ти вже отримав за свого життя все добре, а Лазар таксамо—лихе. Тепер він отут тішиться, а ти мучишся" (Лука 16, 25).

Правдивий християнин уникає непотрібні розтріпання, грішні забави і шкідливі для душі вигоди. Він любується в мовчанці, роздумуванні про Бога та душу і молитві, бо сумлінно плекає в собі християнське духовне життя, яке є запорукою вічного щасливого життя в небі. Він чужинець на світі. Він подорожний на землі, тому нехтує земськими речами, бо серце його рветься до Бога та неба, бо хто надто продумує про земські справи, той не знає самого себе і мало що знає про себе, за винятком свого ймення,

адреси та банкової книжки. В усіх інших духовних справах він чистий стопроцентовий анальфабет.

Правдивий же християнин намагається плекати в собі духовне внутрішнє життя, цебто ту предивну злуку душі із Богом, яка вщасливлює людей на землі та запевняє їм вічне щастя в небі. "Як хто любить Мене, той берегтиме Моє навчання, і Мій Отець полюбить Його, і Ми прийдемо до нього й заложимо оселю в нього" (Іван 14, 23).

Ось таку чашу Христос подає всім тим, що приходять до Нього із благанням: "Господи, вчини, щоб я був добрий! Ісусе, я хочу йти до неба! Спасителю, дай мені ласку терпеливости, або поможи поправитися з цієї хиби!"

Воно легко закінчувати подібні молитви ревним "Амінь" цебто закликом: "Нехай так буде!" Легко воно молитися та приємно воно бути святим. Проте святим ніхто не буде і до неба не дістанеться, якщо не рішиться пити "чашу" і "нести щоденно свій хрест", бо готовість пити чашу і нести хрест—це доказ, що наша молитва щира та наше рішення боротися за спасіння діяльне й успішне. Сама молитва без труду і праці не запровадить нікого до святости та неба. Треба напружити всі сили та водночас молитися, бо тільки праця з молитвою або молитва переплітана працею чинить людей корисними слугами й працівниками в Божім Царстві. Слуги ж ліниві й охлялі працівники Царства Божого не заложать у своїх душах і по смерті не дістануться до неба, бо небо —це тільки розширення та закріплення того духовного царства, яке душа заложила в собі в часі пробування на землі.

Богородице, ми бачимо, що, дивлячись на тебе, славні бесідники стали гейби безмовними рибами, бо не годні виявнити, як ти стала Матір'ю, залишившись дівицею. Ми ж, подивляючи таїнство, вірою кличемо до тебе: Радуйся, посудино Божої Премудрости. Радуйся, скарбнице Його Провидіння. Радуйся ти, що премудрих вчинила немудрими. Радуйся ти, що засоромила фальшивих філософів. Радуйся, бо розшуки дослідників повернулися внівець. Радуйся, бо перед тобою позникали творці мітів. Радуйся, бо викрила безпідставність атенських систем. Радуйся, бо наповнила сіті рибалок. Радуйся, бо вирятувала людей з незнання. Радуйся, бо просвітила розум багатьох. Радуйся, бо ти ковчег для всіх, що хочуть спастися. Радуйся, пристане всіх тих, що плавають по морю життя. Радуйся, Діво-мати! (Акафист Б. Матері, ікос 9).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторія не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зажадає, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА УСПІШНИЙ РОЗВИТОК І МІЖНАРОДНЮ СПІВПРАЦЮ КАТОЛИЦЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень, благословлене Святішим Отцем)

СВЯТА Церква є таїнственним Тілом Ісуса Христа. Св. Павло каже: "Ви Тілом Христовим і членами кожний зокрема" (I Кор. 12, 27). Через святе Хрещення ми стаємо членами Церкви, цього таїнственного Христового Тіла: "Ми в одним Дусі охрещені в одне тіло" (I Кор. 12, 12). Тому всі християни є покликані, "щоб не були малолітками, що хитаються, а виконуючи правду в любові, росли в усьому в тім, котрий головою, Христос" (Еф. 4, 16-17). Всі християни, відповідно до свого стану, повинні працювати: "На збудування Тіла Христового" (Еф. 4, 12).

Вже від перших часів християнства миряни помагали апостолам у їх праці над поширенням евангелії. То були світські апостоли, так мущини як і женщини. Святе Письмо згадує часто, як радо й успішно вони помагали в апостольстві. Про них читаємо в Діяннях Апостольських (11, 19-21). Св. Павло в останній главі свого листа до Римлян (16, 1-16, 21-24) з вдячністю вичисляє цілий ряд осіб, що йому помагали в його апостольстві. Такі світські помічники все були в Церкві. В середніх віках повставали в цілях апостольства різні братства, що працювали в різних ділянках релігійного й суспільного життя. Вправді погубний вплив раціоналізму в XVIII віці дещо стримав розвиток тих товариств. Однак у XIX столітті, а ще більше в XX віці світське апостольство дуже успішно розвивається.

Апостольська Столиця все дуже поручала такі товариства. Папа Пій XI своїми письмами додав нової сили католицькій акції тих товариств. Повстають нові товариства, а їх співдіяння стає потужніше. Правне становище зискали ті товариства тоді, коли Папа Пій XII основував "Міжнародню конференцію католицьких організацій". Папи Пій XI і Пій XII у своїх поученнях подавали для тих товариств практичні норми. Другий Ватиканський Собор в особливіший спосіб займається апостольством мирян, свідомий того, як важливим є це апостольство для Церкви. В конституції "Про Церкву" осібний розділ (IV) є присвячений мирянам; крім цього Собор видав окремий декрет "Про Апостольство мирян" (18-XI-1965).

Наміреня цього місяця обіймає дві точки: 1) Плодотворний розвиток католицьких організацій, і 2) Міжнародне співдіяння поміж ними.

Дуже важливим є успішний розвиток католицьких організацій. Сьогодні Церква потребує помочі світських людей, що провадили б апостольство серед зматеріялізованого світу.

В житті Церкви є такі справи, де тільки світська людина може щось зробити. Крім цього сильно відчувається брак відповідного числа священиків, а з другої сторони сучасне апостольство вимагає дуже багато робітників, тому поміч зі сторони мирян є так конечна.

Ще важливішою є справа координації, співпраці апостольської діяльности. Тому конечна є міжнародня кооперація всіх католицьких товариств. Ця кооперація не все залежить від доброї волі поодиноких людей. Вона часто підлягає змінним обставинам середовища і різного роду труднощам. Навіть у такій самій організації, що існує серед багатьох народів, можуть повставати різні труднощі. Такими труднощами можуть бути: 1) Відмінна ментальність, спосіб думання, погляди різних народів світу. Розбіжність тих поглядів буває часом дуже велика з причини різних культур тих народів, відмінного підсоння. 2) Різні народи мають часом конечні потреби, яких нема в інших народів, і тим потребам конечно треба зарадити. Звідси походить, що вони є змушені звертати більшу увагу на справи й потреби, які в інших народів не є актуальними. 3) Обставини в різних народів вимагають відмінних метод у переведенні апостольства. 4) Часто заходить різниця поміж нормами, що їх Католицька Акція придержується у різних народів, і т.д.

З того бачимо, як утруднена є кооперація поміж різними організаціями. Буває, що центральний авторитет може вимагати від організації, щоб сповняла роботу, для якої вона не є установлена, а вимагає великих витрат, або цілковитої зміни підходу до справи. Це все може справляти труднощі так для самої організації, як і для її членів.

Часом може бути, що потреби Церкви в якійсь країні дуже великі, а успіх можна осягнути тільки через поміч міжнародньої кооперації. Тоді показується ясно, як пожиточна й конечна є така міжнародня кооперація.

Подібно, як у справах несення помочі недорозвиненим країнам кооперація багатших країн є конечна, так і в справах католицької акції міжнародне співдіяння організацій є дуже важливе.

Просім Непорочне Серце Марії, щоб виєднала у Христа Чоловіколюбця щедрих ласк, щоб успішно розвивалися католицькі організації і щоб поміж ними було міжнародне співдіяння.

Місійне наміреннн: За порозуміння між християнами й мусулманами.

Жовтень: Загальне наміренн: Щоб поступ науки довів людей, щоб більш радо признавали Бога і служили Йому.

Місійне: За розвиток християнських спільнот.

* * *

ОТЧЕ НАШ... НА ВУЛИЦІ БЕРЛІНУ

В Берліні при вулиці Тіргартен автомобіль переїхав одного чоловіка й страшно поранив його. Поліцай записав ім'я візника. Пораненого зараз хочуть відвезти до шпиталю, але він кричить в болю, коли його хто рухає. Лікар вже є на місці та

бачить безвихідний стан нещасного, тому дає присутнім знак, що тут всяка поміч є вже неможлива, і що хворому остає ледве пару хвилин життя. А він стогне, бажає щось сказати, але ледве в силі може проказати деякі слова, тяжко зрозумілі.

Втім перетискається через товпу молоде дівча. Воно клякає біля вмираючого, осторожно бере його голову на своє рам'я і каже: "Хочу вам помогти, тільки говоріть за мною так добре, як можете". І воно зачинає: "Отче наш, Ти що еси ...".

Зі здивуванням вмираючий глядить на неї, потім легкий усміх перебігає по його лиці, і він, вправді з трудом, повторяє її слова: ..."Нехай святиться ім'я Твоє...".

Лікар здійняв зі своєї голови капелюх, це зробили й ті, що окружали вмираючого. Навіть один хлопак, що якраз перед хвилею робив свої зауваги, скинув шапку. Поволі й виразно дзвенять слова молодого дівчати, серед загальної мовчанки, що кругом запанувала. Вмираючий повторяє белькочучи блаженну молитву до останнього слова.

Завдання українських шкіл

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Що ж наші школи повинні чинити, щоб плекати в нашій дітворі українського духа та прив'язання до свого народу і Церкви?

ОСЬ деякі засоби, що помогли нашим учительським силам виконати це преважне завдання, від якого залежить майбутність нашого народу та Церкви в Канаді та Америці.

Якщо позашкільне довкілля англійське чи канадійське та американське, то **атмосфера** наших парафіяльних і сепаратних шкіл мусить конечно бути **українська**. Замало навчати дітей пів години українознавства, бо воно не годне витворити в дітях українського духа, як півгодинне навчання катехизму в деяких публічних школах неспроможне вчинити практичних католиків із учнів, що вчащають до згаданих шкіл. Чому? Тому, що в публічних школах брак католицького духа.

Як же можна витворити в школі цю українську атмосферу?

Молитви повинні проказуватися в українській мові, де більшість дітей бодай сяк-так розуміє нашу мову. Молитва завчена в юності—це скарб дитини, який вона часто забирає з собою до гробу, хоча б може не вповні розуміла кожне завчене слово. Рідна молитва в'яже дитину з батьками і рідним домом. А дім—це вогнище незабутніх вражень, що дають

дітям життєвий напрям.

Якщо ж інколи зайде потреба навчати діти молитися по-англійськи, от хоча б при кінці шкільних викладів, то ці молитви мають доконче бути наші, а не латинські. Дуже прикро вражає, коли діти проказують латинське "Богородице Дівo" чи "Вірую". Хіба ці молитви кращі в латинському обряді ніж у нашім? Подібна поведінка напевно не заслуговує на похвалу.

Деякі вчителі або вчительки бороняться отак: "В класі є декілька латинських дітей, тому вчимо їх латинських молитов!" Хіба ради кількох латинських дітей у наших школах треба латинщити українську дітвору, навчаючи її латинських молитов? Невже латинські вчительки навчають своїх учнів української молитви, бо в класі між численними латинськими дітьми знайдеться декілька українських? Зовсім ні! Отож нема причини для наших учителів інакше поступати ніж поступають латинські вчителі в латинських школах.

Дехто не розуміє, чому треба наставати на наші молитви. Хіба Бог не розуміє однаково нашої, як і латинської молитви? Бог розуміє обидві молитви, але як навчання рідної молитви скріпляє в наших дітях почуття приналежности до відмінного обряду, так навчання латинських молитов затирає в дітях почуття окремішности і веде, хоч непомітно, до латинізації й винародовлення.

Катехизація дітей, які володіють українською мовою, повинна обов'язково відбуватися по-українськи або принаймні в двох мовах, якщо діти мусять писати і пити в англійській мові, коли цього вимагає шкільний заряд. Цікаво, чи не можна б мати власного заряду, що зайнявся б проблемою навчання релігії в школах? Тоді латинський шкільний заряд не мав би причини вмішуватися в цю нашу важну справу. Те саме слід сказати про навчання українознавства.

Якщо ж діти зовсім не знають нашої мови, то потреба вимагає, щоб навчання релігії відбувалося в англійській мові. Проте слід заявити, що в цих викладах має бути український дух і намагання завчати дітвору служити Богові в рідним обряді та Церкві.

Вживання українських катехизмів влегшує вчителям працю над витворенням цього духа та любови до рідної Церкви. Підручник — це надзвичайно важна річ для дитини. Тоді вимагати, щоб наша дітвора могла просякнутися любов'ю до рідного обряду та Церкви, коли завчається релігії з латинських підручників, бо ці підручники просякнені латинським духом. Вони добрі для дітей латинського обряду, але зате менше надаються для наших шкіл, хоч через брак власних підручників учительки попросту змушені користуватися ними.

Школа мусить мати систематичну програму навчання українознавства. Доривочне та припадкове навчання мови, обряду, історії та нашої культури не потрапить витворити в учнях українського духа та глибокого прив'язання до рідного народу і Церкви.

Це навчання мусить бути грунтовне і глибоке, бо тільки

таке навчання входить у душу дитини. Неповажне та доривочне навчання українознавства можна прирівняти до приказки: "Біг лес через овес. Не шкодило ні псові, ні вівсові!"

Тільки поважне і грунтовне навчання бодай істотних даних українознавства, от як головніших дат нашої історії, важніших творів нашої культурної спадщини, зможе виробити з наших дітей цінних громадян Америки або Канади. Знання української мови і культури не перешкодить нашим дітям, юнакам і юнкам бути добрими американцями і канадійцями. Навпаки, для Америки та Канади куди цінніші та корисніші ті громадяни, що знають більше ніж одну мову та культуру. Яка ж мова та культура повинна бути дорожча українцям як українська?

Так американська, як канадійська нація зараз у стані формації. Ця формація ще не закінчена. Було б великою шкодою для цих країн, якщо б через нездарність і недбалість самих таки українців, уродженців Америки і Канади, ці нації сформувалися без нас, бо ми не потрапили долучити преційних складників нашої духової спадщини.

Щоправда, деякі українські патріоти хваляться, що українці вже багато дечого дали своїм неукраїнським сусідам в Америці та Канаді, от хоча б навчили їх варити і любити борщ, їсти пироги та голубці, тощо. Не заперечуємо, що й цей додаток має свою вартість, але куди більшу вартість представляє наша духовна спадщина і культура? Її треба доконче включити в нову американську та канадійську культуру, щоб нова американська культура не була малпуванням англійської, але гармонійним витвором всіх етнічних груп, які заселюють ці багаті країни.

Генеральний губернатор Канади, Лорд Твідсмюр, отак висловився в 1936 р. в промові до українців: "Ваші традиції є надзвичайно цінні для нашої канадійської культури, яка не може бути відбиткою нічого старого, але мусить бути чимось новим, що повстало під впливом усіх тих елементів, які творять Канаду".

Патріотизм, цебто любов до батьківщини велить громадянам збагачувати країну не тільки фізичною працею, але головно духовними скарбами власного духа. Отак правдивий патріотизм зливається з християнським націоналізмом, який одночасно осуджує фанатичний шовінізм, фашизм і московський імперіялізм, що тепер криється під маскою інтернаціонального комунізму, бо цей викривлений націоналізм визначається погордою до інших народів, постійним вивищуванням власної нації та агресивністю супроти слабших сусідів. Американський і канадійський націоналізм—це моральні та культурні сили народів, які замешкують ці країни. Цей націоналізм черпає свої сили з минулого і водночас дивиться в майбутнє. Це невпинний розвиток і щастя народу, що нерозривно зв'язані з розвитком і щастям інших народів світу.

Такий націоналізм зовсім не нищить етнічних груп, що творять американський або канадійський нарід. Навпаки, він

чуває, щоб одна людина або етнічна група не кривдила та використовувала іншої групи. Тут саме входить конституція країни, яка рівняє всіх громадян країни, бо перед законом вони всі рівні цебто мають такі самі права й обов'язки.

І саме цей християнський націоналізм Канади і Америки дає українцям повне право і нагоду плекати свої традиції, збагачуючи ними ці країни. Культура цих країн була б меньша і бідніша, якщо б українці через недбалість і кволість або почуття меншовартости зреклися своєї мови, культури і національних традицій, щоб штучно і неприродно "поринути в англосаськім мор'ю!"

Саме такого здорового, християнського націоналізму наші школи повинні навчати наших учнів, щоб вони стали повновартісними і цінними громадянами Америки і Канади.

Влаштовування національних імпрез, що пригадують славні-ші події нашої історії, сильно причиняється до скріплення українського духа в нашім молодім поколінні. Инколи можна почути скарги, що молодь не бере участи в цих імпрезах. Тут не завжди винна молодь. Часто організатори і промовці своєю невмілістю та невідповідними і довжезними промовами відганяють молодь від цих імпрез, бо вони невміло підготовані та не застосовані до канадійського чи американського середовища. Годі сподіватися, щоб тут роджена молодь думала "по-галицьки" і любувалася до невтоми нудними і довгими 'промовами', які остаточно нічого нового не дають знудженим слухачам, а тільки "переливають з пустого в порожне".

Наші національні імпрези мають бути скеровані до молоді та застосовані до її світогляду та виховання, якщо бажаємо, щоб молодь цікавилася ними і брала в них діяльну участь.

МОЛИТВА ДО ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ

Пресвята Трійце, ласкавий Отче, дорогий Спасителю, Божий Сину, і Святий Душе, джерело всякого добра, краси та досконалости. Вірю в Тебе та люблю Тебе понад усе. Покланяюся і дякую Тобі за всі ласки та добродійства, якими Ти обсипала мене від зарання мого життя. Дякую за сотворення, цей перший і найбільший дар, і за відкуплення, без якого сотворення не мало б для мене великого значення, бо пощо мені життя, якщо б я не міг (могла) бути навіки з Тобою в вічній славі?

Пресвята Трійце, все, що маю, походить від Тебе. Повний (повна) вдячности посвячую та віддаю Тобі свою душу, тіло, розум, гадки, слова та діла, бо хочу використати це коротке земське життя, щоб віддячитися за любов і добродійства, якими Ти обсипала мене.

Пресвята Трійце, прийми цей дар, бо до Тебе хочу належати цілу вічність. Дай мені ласку ніколи не сплямити Твого образу, який ношу в своїй душі. Навпаки, хочу щораз більше вдосконалювати його, щоб став досконалою та повною Твоєю відбиткою.

Любляча моя Мати, Маріе, поможи мені любити і прославляти Пресвяту Трійцю, як люблять і прославляють її анголи та Святі в небі. Амінь.

Христос учить нас молитися

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ОДНОГО разу Христос молився до Свого Небесного Отця. З цієї нагоди один із його учнів сказав до Нього: **"Господи, навчи нас молитись, як і Іван навчив своїх учнів."** Тоді Христос промовив до них: **"Коли ви молитеся, кажіть так: Отче наш, Ти, що еси на небі, нехай святиться ім'я твоє, нехай прийде царство твоє, нехай буде воля твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш щоденний дай нам сьогодні, і прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим. І не введи нас у спокусу, але визволь нас від злого". Амінь.** (Матей 6, 9-13; Лука 11, 1-4).

Коли ми молимося, то **лучимо свою душу з Богом і розмовляємо з Ним.** Ми хвалимо й дякуємо Йому, ми перепрошуємо Його за свої провини та просимо Його про нові ласки.

Щоб ми могли навчитись, як треба молитись, то Христос навчив нас: "Отче наш...". Тому, що ця молитва походить від самого нашого Господа, ми називаємо її **"Господня молитва".** Це найкраща з усіх молитов. Вона складається зо звернення до Бога та з сімох прошень.

Звертаючись до Бога, ми зачинаємо: "Отче наш, що еси на небі". Ми є Божими дітьми, тому з Ним можемо з довір'ям розмовляти, хоча Він є найсвятішим Господом неба і землі.

Насамперед молимось про славу, що належиться одному правдивому Богові, просячи, щоб Його ім'я було хвалене й прославлене, щоб Його царство прийшло, щоб Він один панував над нами, щоб Його святу волю виконували не тільки ангели та святі в небі, але також люди на землі.

Потім молимось про речі, конечні до людського життя, щоб Бог дав нам щоденний хліб і всі інші речі, потрібні до людського життя, щоб Він простив наші гріхи тому, що ми є готові простити тим усім, що могли зневажити нас. Вкінці молимось, щоб Бог був так добрий і відвертав від нас всякі спокуси, яким ми не маємо відваги й мужности противитись та щоб Він хоронив нас від всякого зла.

Молитвою "Отче наш..." Ісус Христос учить нас, щоб у нашій молитві ми дбали передусім про хвалу Божу та про всі ті речі, що заторкують наше вічне спасіння.

Це є **великий привілей,** що ми можемо молитись до Бога. В часі молитви нам дозволено прийти перед самого Царя царів та злучитись із хвалою, якою прославляють його ангели та святі в небі. Нам дозволено говорити до Бога як дітям, яких Він любить.

Одначе молитва — це також наш **великий обов'язок.** Ми повинні молитись. Ми завдячуємо цей обов'язок самому Богові, який є нашим Отцем і нашим Господом. Він приказав нам, що ми повинні молитись до Нього, і Він покликав нас до цього обов'язку передусім через наше хрещення. Крім того, коли не будемо молитись, то

не дістанемо всіх ласк, що їх потребуємо, щоб дістатись до неба.

Св. Августин каже: "Тільки та людина може добре жити, що знає добре молитись", а св. Франц Салезій учить: "Краще є проказати один раз 'Отче наш...', ніж багато молитись в поспіхом і без застанови. Добрий молитовник може багато помогти нам, щоб добре молитися.

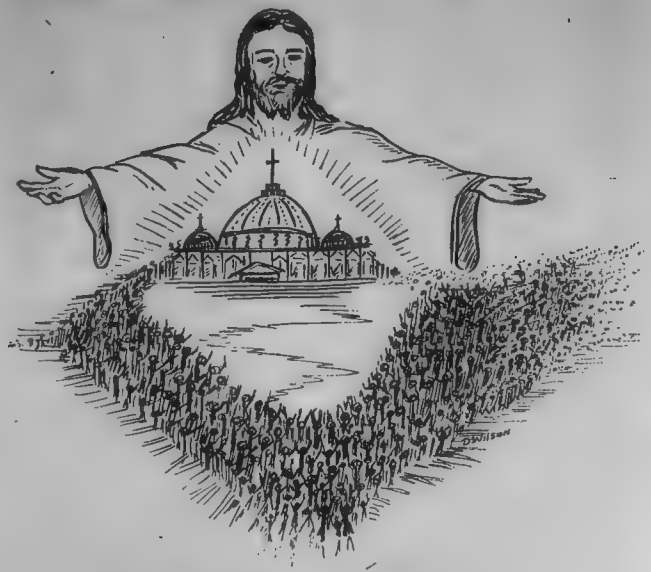

Пізнай свого Бога!

(Новий Катехизм)

3-ій розділ

ХРИСТОС ПРОМОВЛЯЄ ДО НАС ЧЕРЕЗ ЦЕРКВУ

ІСУС ЗНАВ, що Він недовго буде жити між людьми на землі. Ось тому вибрав дванадцятьох апостолів і заложив Церкву. Святий Марко каже, як ці апостоли називалися (Марко 3, 16-19).

Ісус вибрав Собі апостолів з-поміж тих чоловіків-мужчин, що ходили за Ним. Ісус три роки навчав їх. Ісус вибрав Петра, щоб був головою всіх Апостолів. Апостоли разом з Петром творили колегію. Ісус доручив-сказав Петрові й апостолам ширити Його науку по цілім світі. Ісус так промовив до Своїх апостолів, заки відійшов з цього світу:

"Дана Мені всяка влада на небі й на землі. Ідіть і зробіть своїми учнями всі народи!" (Матей: 28, 18-19).

Дванадцять апостолів — це духовний фундамент, що на нім Христос збудував Свою Церкву. Апостоли повмирали, бо вони так само були людьми, але їх влада ширити навчання Євангелії залишилася в Церкві. Як Церква навчає нас, то вона навчає в імені і владою Христа. Тому ми можемо сказати, що це Христос навчає нас через Церкву. Ось саме тому Ісус сказав до Апостолів: "Хто слухає вас, той слухає Мене. А хто погорджує вами, той погорджує Мною" (Лука: 10, 16).

Якщо я вірю в те, що мене навчає Церква, то я вірю в Христа. Якщо я вірю в Христа, то вірю в свого Небесного Отця, бо Ісус отак сказав: "Хто бачив Мене, той бачив Отця" (Іван: 14, 9). Отож як Церква мене навчає, то це дійсно мій Небесний Отець говорить до мене.

Христос оснував Церкву тому, що любив нас. Він хоче, щоб Церква провадила нас до нашого Небесного Отця. Якщо б Церква не навчала нас, то ми жили б у темряві. Дуже часто ми не знали б, що добре і що зле. Ми повинні бути вдячні Богові за те, що дав нам привілей належати і бути членами Христової Церкви, бо в світі є мільйони людей, які без власної вини живуть і вмирають поза Церквою. Ми повинні бути вдячні за те Богові, і тому завжди слухати навчання Церкви.

Церква провадить мене до Бога різними дорогами. Вдома батьки навчали мене в імені Церкви, як говорили мені про Бога і розказували, що Він вчинив для мене, як мене сотворив, спас від гріха і дав багато різних ласк. В школі Церква навчає мене при помочі учителів. Це Церква навчає мене, як у неділю і свято священик викладає мені науку Ісуса Христа під час Божественної Літургії.

ПИТАННЯ

1) Хто навчає тебе Божої науки?

Церква навчає мене Божої науки.

2) Як Церква навчає тебе Божої науки?

Церква навчає мене, як мої батьки, учителі або Отці Парохи викладають навчання Біблії.

3) Хто це промовляє до тебе, як твої батьки, учителі або Отець Парох викладають тобі навчання Біблії?

Це мій Небесний Отець промовляє до мене, як мої батьки, учителі або Отці Парохи вияснюють мені навчання Біблії.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Ісус сказав до жидів: "Хто слухає вас, той слухає мене. А хто погорджує вами, той погорджує Мною. Хто ж погорджує Мною, той погорджує Тим, що послав Мене" (Лука: 10, 16).

Практична Постанова

Я буду завжди слухати навчання Церкви, бо я ніколи не помилюся, як буду слухати Церкви.

Літургійна Молитва

Святий Отче, Чудотворче, сильний і Вседержителю, Скарбе всякого добра і Джерело, що ніколи не висихає, ми всі поклоняємося і молимося Тобі, благаючи в Тебе милосердя і щедрих дарів собі на поміч (5-та молитва Утрені).

Особиста Молитва

Мій Небесний Отче, поможи мені вірити в усі ті правди віри, що Церква навчає мене в Твоїм імені.

Вправа

Напиши в своїм зошитку: 1) Як Церква навчає тебе Божих правд?

2) Чи хтось може бути доброю дитиною Небесного Отця, якщо він не хоче слухати Церкви? Чому ні?

3) Нарисуй малюнок, що показує, де Церква навчає людей Божих правд.

1) Чи можливо, що Бог так зарядив, що тіло людини розвинулося з матерії так, що Бог аж тоді дав йому душу, як ця матерія була здібна прийняти її?

Так, це можливе, бо Бог годен усе вчинити, що не противиться собі самому. Колись католицькі богослови відкидали опінію трансформізму й еволюції, спираючись на дослівним толкуванні Біблії, яка каже: "Господь Бог створив чоловіка з земного пороху і вдихнув йому в ніздрі віддих життя, і чоловік став живою істотою" (Буття 2, 7).

Сьогодні багато богословів вже не відкидає можливости еволюції людського тіла, бо на їх думку опис творення людини в Біблії—це залишок старинної космології, для якої поняття еволюції було немисліме і незнане. Передання затримало старинне поняття про сотворення людини з земного пороху, аж поки не відкрито теорії еволюції. Ні Боже об'явлення, ні офіційне навчання Церкви не зобов'язує християн придержуватися сьогодні старинного поняття про творення людини. Теорія еволюції не заперечує сотворення людини Богом і існування Адама. Вона тільки інакше толкує це сотворення. Енцикліка Папи Пія XII "Людського роду" не виключає теорії еволюції і не твердить, що сотворення першої людини з пороху—це об'явлена правда віри. Ця енцикліка була проголошена в 1950 р. Проте Папа Пій XII заявляє, що аргументи для доказання еволюції не є вповні вистачальні. Якщо ж Церква не осуджує поміркованої еволюції, то християни можуть приймати цю теорію, якщо бажають, якщо приймуть, що хоч тіло людини поволі розвивалося, то Бог все таки безпосередньо створив людську душу та злучив її з тілом людини. Безпосереднє сотворення душі Богом—це правда віри.

2) Що означають слова Спасителя 'Небесне Царство здобувається силою, і ті, що вживають сили, силоміць беруть його' (Матей 11, 12). Хіба насильство погоджується з ласкавістю Христа і Його навчанням?

Згаданими словами Христос хотів зазначити, що праця над спасінням душі і здобуттям вічного щастя в небі вимагає зусилля від людей. Вони мусять перемагати спокуси світу, підневолювати власні пристрасті, поборювати лінивість і змисловість, вправлятися в християнських чеснотах, тощо. Подібні речі вимагають від людей зусилля, бо кожна людина природно є лінива і схильна до приємностей, що часом противляться Божому законові. Хто ж хоче перемогти власну лінивість і схильність до зла, той мусить завдати собі не мало зусилля, і саме про таке зусилля і працю Спаситель говорив Своїм слухачам, як проживав на землі і голосив людям Святу Євангелію.

3) Чи могли б ви вказати мені якусь книжку, що вичерпуючо розбирає і викладає атеїзм, цебто його причини, засади, і як треба поборювати його, бо в пресі багато пишеться про цю справу, але я ніде не бачив якоїсь книжки про цю справу.

Ми не можемо вам вказати ніякої книжки, що вичерпуючо викладала б причини атеїзму, його природу та подавала б успішні засоби, щоб поборювати цю модерну язву, бо покищо такої книжки нема.

Римський секретаріят для діялогу з поганами і безвірками напевно колись видасть книжку про атеїзм, бо коли Церква закликає до діялогу з атеїстами, то люди, які мають брати участь у цім діялозі, мусять знати в що вірять безбожники, і чому вони в це вірять.

Навіть атеїсти є Божими сотворіннями і дітьми, хоч вони відкидають Бога. Атеїзм зачався в Европі, а не в Індії чи в Африці. Науковці бачать його початки в поділі латинської Церкви в 16 стол., коли на Заході повстали різні реформи та зродилися численні протестантські Церкви. Розкол між християнами розводнив християнство і так послабив між людьми віру в Бога, що в 19 столітті багато безбожників намагалося прогнати Бога зо світу.

Крім згіршаючого поділу між християнами є ще багато інших причин, що діяли в повстанні атеїзму, от хоча б невідповідна поведінка християн у соціяльних і економічних справах, коли сильніші використовували слабших, а різні Церкви мовчали на вид цього разячого надужиття.

Фальшиві поняття, що деякі християни мають про Бога, є так само причиною атеїзму. Для деяких християн Бог—це розв'язка з'явищ, яких вони розумом не годні зрозуміти. Для інших Бог—це 'потішитель серед смутку', і тому атеїсти викули гасло: 'Релігія—це опій народу'. Для атеїстів існування зла в світі—це доказ, що Бога нема, бо інакше зла не було б, бо як добрий Бог годен дозволяти на існування зла!

Нема одного аргументу, щоб успішно поборювати атеїзм. Найкращий аргумент—це добре християнське життя, повне любови до Бога і до ближнього. Христос каже: "Нехай ваше світло світить перед людьми, щоб вони, бачивши ваші добрі діла, прославляли вашого Небесного Отця" (Матей 4, 16). Добре християнське життя скоріше приведе атеїстів до Бога ніж найкращі філософічні аргументи про Його існування.

4) Що таке Божа ласка?

Божа ласка—це ніщо інше тільки

Сам Бог, що віддає Себе людині, вможливлює їй доступ до Себе і чинить учасницею Божої природи і Своєю дитиною, як каже Св. Іван (2 Іван 1, 4). Всі ці привілеї Христос вислужив людям: "Він дав право стати Божими дітьми тим, що прийняли Його" (Іван 1, 12).

Ласка підносить людину понад її людські немочі і слабості. Бог хоче спасти всіх людей: "Не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі прийшли до покаяння" (2 Петро 3, 9), тому подає ласку всім людям. Божа ласка діє всюди, навіть у людях, що добровільно і грішно замикаються перед нею, бо Воплочення Божого Слова поставило всіх людей під владою ласки і звернуло їх до вічної слави. Отак Бог діє в усіх душах і їх ділах. Тільки ті будуть прокляті, що свідомо і вперто відкидають цей Божий дар, через який Бог намагається дати душам Своє життя.

5) Христові вороги поборюють християнство, бо кажуть, що воно перепиняє людям працю над поліпшенням життя на землі. Чи це правда?

Християнство зовсім не перепиняє людям трудитися над поліпшенням життя на землі усуваючи нужду, хвороби, соціяльну несправедливість, тощо. Навпаки, християни повинні доложити всіх зусиль, щоб усунути ці лиха з лиця землі, як каже декрет про Апостольство Мирян: "Божий плян супроти світу такий, щоб люди спільно працювали над тим, щоб невпинно розвивати і відновляти дочасний лад речей.

"Дочасний же лад має багато складників: добрі речі в житті і добробут родини, культура, економія, штука, фахи, політичні установи, міжнародні взаємини і все інше, як теж їхній розвій і поступ" (Ч. 7).

Віра і надія на вічне щастя в небі не спиняють людини в праці над поліпшенням своєї долі на землі, а тільки захищають її від гарячки і фанатизму, які пхають комуністів посвячувати одне покоління за другим нездійсній утопії про осягнення раю на землі, бо такий земський рай перевищає спроможність людства. Христова Євангелія забороняє намагатися всякими брутальними засобами трудитися для осягнення земського раю і робити Молоха з цього раю, занедбуючи Бога і спасіння душі, хоч вона велить людям розумно трудитися над поліпшенням світу.

6) Чи комуністи потраплять знищити релігію?

Ні, не потраплять, бо кожна нормальна людина буде ставляти собі питання: "Яку ціль має світ і моє життя в ньому?" Ніхто розумний не буде твердити, що нема відповіді на ці важливі питання, або що вони не цікавлять її або що ці питання не мають ніякого змислу. Тільки релігія відповідає на ці питання, тому люди завжди вірувати-муть, хоч можуть і тут бути винятки.

Людство менше потребує теорій про догматичні справи ніж практичного знання про засади Євангелії. Люди хочуть знати, як навчання Спасителя стосується до сьогоднішньої політики, науки, бідноти в світі, націоналізму, статевих питань, миру і війни. Вони бажають знати, як навчання Христа стосується до їх щоденного життя, страждань, життевих трагедій, родини, виховання дітей, праці та відпочинку.

Христос учить з хреста, що треба все приймати з Божих рук, чи це буде страждання чи радість, радість або смуток.

Якщо живемо духом, то керуймося духовними засадами. Не будьмо марнославні, задиркуваті між собою і не завидуймо одні другим (Галати: 5, 25).

Христос прийде ще раз!

В. Бушенко

СВЯТА Катерина з Сієни стрінула якогось бідачину, що просив милостині. Не мавши що йому дати, обдарувала його срібним хрестиком, який носила при своїй вервичці. Жебрак щиро подякував і відійшов. Наступної ночі Ісус з'явився святій і показав Катерині її власний хрестик і спитався: "Катерино, пізнаєш його?"

"Так", відповіла Свята, "але коли я його носила не був такий гарний і не мав стільки жемчугів".

"Знаєш, чому він стався таким гарним?" відповів Ісус, "бо він перейшов з твоїх рук до Моїх. В дні суду Я віддам тобі його в такій красі та сяєві перед очима всіх ангелів і людей!"

Цей приклад потверджує слова Спасителя з Євангелії: "Прийде година, коли ті, що в гробах, почують голос Сина Чоловічого". А Св. Павло додає: "Треба усім з'явитись перед судом Христовим, щоб отримав кожен із нас згідно зо своїми ділами, чи добре, чи зле, будучи у власнім тілі". Вже передніше пророк Йоїл передсказав: "Зберу всі свої народи і приведу їх у долину Йосафата і там буду судитися з ними".

Прихід Божого Сина буде такий: Прийде Ісус з неба з великою силою та величчю, окружений небесним двором. На небі появиться хрест.

Христос розкриє всі сумління, щоб увесь світ до них міг заглянути. Ангели візьмуть і розділять людей на дві великі частини. Добрих поставлять по правиці, а злих по лівиці. Тоді Ісус проголосить засуд навіки. До добрих скаже: "Прийдіть до мене благословенні Мого Отця, щоб унаслідити царство, що вам є приготоване...". А до злих скаже: "Ідіть від Мене, прокляті, в огонь вічний, проготований дияволі і його слугам".

Блаженні з радістю підуть до вічного неба, а прокляті серед жахливих прокльонів підуть там, де нема радости, ні щастя, ні спокою, а тільки вічна мука!

Хоч прихід Сина Чоловічого буде попереджений надзвичайними знаками, то Він все таки прийде в такий час, коли Його не будуть сподіватися. Тоді то великий вогонь спалить землю, й очистить її від усякого беззаконня. На голос ангельських труб всі повстануть з гробів. Тоді Христос буде судити, бо Він до того має повне право. Ввесь суд Отець Йому передав. Він терпів і впокорився на хресті, тому матиме честь усіх судити. Вчив Закону і дав приклад, як його заховувати, тому побачить, як то люди йшли за Його наукою та прикладом. Вкінці Він пройшов творячи добро, тому зробить рахунок з нами, з людьми, як то ми використовували Його великі й щедрі дари...

Отак то прославиться Христос і з ним всі, що співтерпіли та мали участь у Христових страстях, а водночас лихі засоромляться навіки.

Не можна служити Богові і мамоні

о. Роман Ганас

Дух і матерія, то дві протилежні собі сили. Сил духа і його цінностей не зможуть знищити проминаючі примхи матеріяльного світу. Тому в Евангелиста Матея читаємо: "Ніхто не може двом панам служити, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує. Не можна служити Богові і мамоні" (Мат. 6, 24). Закликом "Не можна служити Богові і мамоні", повинні часто починатися проповіді в наших церквах. Цей заклик повинен часто лунати на всіх зібраннях нашої еміграції на чужині! Або Бог і Його духові сили, як віра, любов, милосердя, чесність, скромність і відповідальність за обов'язки життя, збережуть духовість й окремішність нашої еміграції на чужинах для будучої історії, або мамона зматеріялізованого і зіпсутого світу, та її нищівні сили, брак віри, самолюбство, брак страху Божого, неморальність життя, гін до життя понад стан, п'янство, втеча від всього, що наше рідне, брак милосердя і відраза до суспільної праці, знищуть нашу народну духовість, знівечать пошану до законів рідної землі, і в наслідок того ми, живучи на чужині і піддаючись злим впливам окруження серед якого живемо, втопимо себе поволі в чужому морю.

Одною з причин морального і духовного занепаду народів є добробут. І саме цей добробут, добрі заробітні платні, неоправданий гін до життя понад стан і легкість набування злих привичок чужини є причиною того, що серед досить чисельної групи нашої еміграції на чужинах спостерігаємо прикрі явища духового, морального, релігійного та народного занепаду, що вироджує дуже шкідливий для нас підхід до проблем життя. Таким для нас дуже шкідливим явищем духового занепаду серед досить чисельної групи нашої еміграції є **обоятність** до проблем нашого релігійного та народного життя. Ця духова недуга спричиняє нам величезні втрати, яких либонь ніколи не зможемо направити.

Бути обоятним в житті до засадничих проблем народу як цілости, це значить добровільно перетворити себе в автоматів життя, зрезигнувати з гідности людини, і тим самим шкодити народові більше як отвертий ворог. Всім нам відомий клич "хліба та забав" знищив колись могучу римську імперію. Той самий клич "хліба і забав", все тільки для тіла і нічого для душі, стає на наших очах божком мамони досить чисельної групи нашої еміграції, руйнує духовість української доброї душі, та витискає тисячі долярів з тяжко запрацьованих рук і жертвує їх молохові гону понад життєвий стан.

Всі народи на світі мають добрі та злі прикмети. Здається, що жиди одинокі в цілому світі прийняли до свого способу життя тільки добрі та практичні звичаї чужини, і тому уникають те, що не є добрим і практичним для їхнього духового чи економічного життя. Для приміру згадаймо про такий факт: як тяжко є нам на чужині побачити п'яного жида на вулицях чи в розривкових місцях! Подивімся на життя жидів на чужині! Вони працьовиті, солідарні, ощадні, добре вчаться в школах, і тому мають голос у країнах світу.

Це факт, що досить поважне число нашої нової еміграції, людей середніх літ, з добрими працями чи з добрими посадами, впало в обійми божка мамони життя понад стан. Натиск чужих, головно гін до життя понад стан в уладжуванні домів, в способі уладжування різного роду забав чи родинних свят, як весілля, христин, безкритичне наслідування чужих злих звичаїв, брак почуття відповідальности за справи народу; брак стиду перед судом рідної опінії, є причинами, що ми не лише маліємо духово, але і руйнуємо себе економічно, кидаючи великі суми нашого гроша в "болото" життєвих забаганок. Діється це тоді, коли бракує нам гроша для помочі нашим убогим, коли з браку фондів наша зруйнована в Україні культура не може відродитися на чужині як вічний свідок правди про нас, коли наші учені живуть і працюють в дуже мізерних приміщеннях, бо блискучі лямпи по хатах, дорогі меблі, чи золоті ворота стали для багатьох з нашої еміграції найважнішими цілями життя. Такі наші "мамонярі" самолюби, ніколи нічого не жертвують на наші церковні, народні чи харитативні потреби. Там, де бракує милосердя, там Бог є прогнаний з людських душ, там знищені Його благословенства, без яких життя є тверде і дуже небезпечне.

Брак відповідної реакції публічної опінії в Америці чи Канаді є причиною щораз більшого зросту злочинів. Брак відповідної реакції нашого загалу, наших церковних чи народних провідників є причиною, що в нашому суспільному житті помножуються явища, які не лише руйнують духово та матеріяльно багатьох з нашої еміграції, але перед Богом і сумлінням нашого народу тільки вироджують біль і стид.

Згадуючи про алькоголь, маємо на увазі надмірне уживання його. Надмірне уживання алькоголю, п'янство, це велике зло для багатьох з нашої еміграції під теперішню пору. Надмірне п'янство руйнує не лише економічно багатьох з нашої еміграції, але, що важніше, руйнує мораль, послаблює вірність подружого життя, відбирає багатьом охоту до студій і суспільної праці. Наліг п'янства вбиває жертвенність на наші церковні чи народні потре-

би. Кажуть, що наша еміграція в ЗДА. пропиває річно пів мільйона долярів! Скільки добрих діл можна б виконати за ці гроші!

Весілля в родині, це одна з найбільше радісних подій. В цьому радісному родинному святі повинні взяти участь всі члени родини, приятелі та добрі знайомі. В деяких наших весіллях на чужині число гостей перевищає не раз 500 осіб. Це означає то, що батьки молодих запрошують таке велике число на те, щоб заробити з нагоди вінчання їхніх дітей, через що дух радости усувається, а саме вінчання перемінюється в купецький інтерес. Такий купецький момент наступає тоді, коли під час весільного прийняття всі гості стають в ряд, і по черзі зближаються до стола молодих, дістають кусник "кейка" і жертвують в ковертках дар любови. Після нашої довголітньої традиції на весілля ніхто не прибуває без дарунку, і на тому повинна закінчитися функція обдарування молодих. Правдиве вдоволення в гостей залишається там, де нема таких купецьких весільних звичаїв.

Як хтось піде на деякі наші весілля, які без потреби улаштовуються в люксусових дорогих салях, спостереже, як пропивається там багато алкоголю, побачить, як весільні гості по-поганському звичаю б'ють вилками кількакратно до тарілок, і змушують молоду пару публічно цілуватися, чого деякі добре вихована діти дуже соромляться, то йому біль стискає душу, що так скоро на чужині наші люди сприймають не наші звичаї. З деяких наших весіль усувається наш давний звичай ставлення перед молодими "короваю", того символу благословення хліба для молодої пари, і заступається його "кейком", і що цей кейк є більший, то багатше весілля.

Не лише на деяких наших весіллях пропивається багато алкоголю, але таке саме діється і на інших родинних чи публичних прийняттях, що означає тільки яловіння української душі на чужині.

Як вже не раз в минувшині алкоголь і налогове п'янство руйнували духові й економічні сили народу, виганяли тисячі наших людей з їхніх господарств на далеку чужину шукати засобів прожитку, так сьогодні алкоголь, п'янство практиковане деякими нашими емігрантами, являється тою тяжкою моральною недугою, що щораз більше поширюється серед наших людей. Вона підгризає і нищить здорове коріння нашого духового, релігійного та народного життя, залишаючи за собою передчасно змарнованих людей, в тому нерідко молоді.

Бог звелів Церкві проповідати всім народам, бо вони творять одну Божу родину. Отож расизм і сегрегація—це протихристиянські діла, цебто гріхи проти християнської любови. Краска шкури, раса і національне походження не мають значення в Божих очах. Тільки добре серце, любов до Бога і ближнього мають вартість перед Богом і заслуговують на Його нагороду.

Скільки то людей виправдує своє негідне життя, розводи, крадежі і ламання Божих Заповідей оцими словами: "Це тільки людське... Ми ж люди..."

Церква в Модернім Світі

Коментар—о. М. Шудло, ЧНІ.

2-ий відступ:

БУДОВА МІЖНАРОДНОЇ СПІЛЬНОТИ

ЗАВДЯКИ комунікаційним засобам, пресі, радію і телевізорові, як теж численному туризмові і потребі народів співпрацювати між собою, щоб запевнити людству поступ і краще життя на землі, між людьми різних рас, культур і звичаїв витворюється почуття, що ціле людство—це одна Родина. Ця Родина повинна проживати в згоді і мирі.

Причини незгоди. Як слід усувати їх?

На жаль в цій вселюдській Родині нема згоди. Замішання і підозріння турбують народи і викликують побоювання про майбутність, бо брак миру може легко завести до кривавих збройних конфліктів. Ось тому Конституція про Церкву в Модернім Світі каже:

"Найперше треба усунути з-поміж людей причини незгоди, з якої виникають війни, особливо несправедливість, якщо хочемо завести мир. Багато цих причин (до війни) походить 1) з надмірних економічних різниць і 2) з припізнених засобів, щоб усунути їх. Інші повстають 3) з бажання панувати (над іншими) і 4) з погорди до людини. 5) Якщо поглянемо за глибшими причинами, то зобачимо, що війни походять з людської зависти, недовір'я, гордости і інших самолюбних пристрастей" (Ч. 83).

Соборові Отці радять встановити "міжнародні установи", цебто організації народів, "які дбали б при мир" (Ч. 83). Ці організації мали б право погоджувати розсварені народи і ладнати конфлікти, що могли б викликати війну. Об'єднані Нації—це одна з цих установ, але на жаль деякі народи не числяться в рішеннями цієї установи, коли самолюбство чи національні інтереси вимагають цього.

Спільнота народів і міжнародні установи

Ніякий нарід чи держава в сьогоднішніх часах не годні бути зовсім незалежні від інших і вистачати собі самим. Ось тому потрібно, щоб народи і держави співпрацювали між собою

і так "краще старатися й успішніше осягати загальне спільне добро" (Ч. 84).

Ці міжнародні установи повинні дбати "про різноманітні потреби людей..., здоров'я, виховання, працю..., підтримувати розвиток неровзвинених народів", тощо (Ч. 84).

Господарська співпраця народів

Всі народи повинні співпрацювати між собою для загального добра людства, бо всі вони є його членами. Конституція каже:

"Сучасна співзалежність людства вимагає більшої міжнародної співпраці в господарській ділянці. Хоч майже всі народи стали незалежними, то все таки ще далекі вони від того, щоб могли позбутися надмірних нерівностей і всякої неслушної залежности й уникнути поважної внутрішньої кризи" (Ч. 85).

Воно замало осягнути для народу незалежність. Треба вміти керувати ним і постачити йому засобів до щоденного життя. На жаль не всі народи, що по другій світовій війні отримали право державности, годні дати собі раду. Деякі з них зовсім не були підготовані до незалежности. Цим народам треба помагати не тільки висилкою харчів, але навчати їх, щоб самі могли керувати собою й здобувати те, що потрібне їм до самостійного державного життя (Ч. 85).

Народи, що помагають іншим, повинні це чинити в дусі братньої любови. Соборові Отці кажуть:

"Розвиток кожного народу залежить від людських і фінансових засобів... Щоб могти встановити загальний економічний лад, треба усувати надмірну жадобу прибутків, жажду політичного панування, мілітаристичні розрахунки і всякі хитрування, щоб тільки поширити і накинути іншим свої ідеології" (Ч. 85).

Різні народи можуть висувати різні засоби і системи, щоб поліпшити матеріяльне й економічне положення країн, і в тім нема нічого злого, коли ці системи шанують незалежність держав і права людини. Соборові Отці кажуть:

"Є побажаним, щоб знавці цієї справи знайшли спільні основи здорового товаро-обміну. Це станеться тоді, як кожний відречеться власних упереджень і стане готовим до щирого діялогу" (Ч. 85).

Корисні вказівки

Співпраця між народами для поліпшення матеріяльного добробуту в світі вимагає деяких певних засад і правил, що ці народи повинні придержуватися. Соборові Отці подають наступні вказівки:

1) Народи, що стали державними, повинні пам'ятати, що "поступ має опиратися не на виключно чужих засобах, але передовсім на повному розвитку власних сил згідно з власними традиціями і здатностями" (Ч. 86).

2) "Розвинені народи мають поважний обов'язок помагати нерозвиненим народам у виконуванні згаданих завдань" (86).

3) "Міжнародна спільнота має завдання наглядувати і підтримувати зріст продукції... Треба заложити відповідні установи для розвитку і впорядкування міжнародної торгівлі. Цього потрібно особливо для

народів слабше розвинених, щоб вирівняти ті недостатки, що походять з великої маєткової нерівности між народами.

"Такий уклад, разом з підмогами технічними, культурними і фінансовими, повинен подати необхідні допомоги народам у стані прогресу, щоб вони досягнули відповідний розвиток власної економії" (Ч. 86).

4) "В багатьох випадках треба безумовно провірити економічні і соціяльні структури, але слід вистерігатися недоврілих технічних розв'язок, передовсім тих, що, даючи людині матеріяльні вигоди, противляться її духовому характері і поступові, бо 'не самим хлібом житиме чоловік, але кожним словом, що виходить з Божих уст' (Матей 4, 4). Кожна частина людського роду має в собі і своїх традиціях якусь частину духовного скарбу, даного Богом, хоча багато хто не знає, звідкіля він походить" (Ч. 86).

Всі ті засади повинні керувати співпрацею між народами різних політичних і економічних систем, щоб піднести життєвий рівень людства і запевнити йому гідне людини життя.

Міжнародна співпраця в зрості населення

Людство колись слабо помножувалося. Це тому, що лікарська штука, спосіб відживлювання і інші чинники не сприяли довгому життю людини. Крім цього різні хвороби забирали половину або більше дітей з цього світу, заки вони дійшли до дорослого віку. Пересічний вік у старинних римлян був 33. Сьогодні в розвинених країнах мало дітей умирає. Крім цього пересічний вік для мужчин—це 71, а для жінок 73.

В деяких країнах населення страшно скоро зростає, багато скоріше ніж економічні засоби, щоб належно виживити його. З цього зроджується проблема перенаселення країн і світу. Цією проблемою зайнялися Соборові Отці, кажучи:

"Дуже потрібна є міжнародна співпраця для тих народів, які сьогодні, крім численних інших трудностей, сильно відчувають ту, що повстає зо швидкого зросту населення" (Ч. 87).

Тут Соборові Отці зазначують, що це зростаюче населення потребує засобів до життя. Самі ці народи годні багато дечого вчинити, щоб "поліпшити свої життєві обставини, якщо б належно поучені перейшли від перестарілих методів продукції сільсько-господарських дібр до нової техніки... і встановили кращий соціяльний лад і провели кращий розподіл земельних посілостей" (Ч. 87).

Іде тут про країни, де з одного боку є багачі, а з другого бідні люди. Одні живуть в страшних розкошах, а другі в крайній нужді, от хоча б в Індіях чи деяких країнах Полудневої Америки, де мало хто цікавиться соціяльною справедливістю.

Дивлячись на сталий зріст населення, якого світ не зможе виживити, деякі знавці радять вживати всіх можливих засобів, щоб цей зріст припинити. В 1967 р. Папа Павло VI видав енцикліку 'Зріст Народів', де каже, що уряди мають право поширювати між громадянами знання про засоби, щоб цей зріст спинити, але Соборові Отці виразно зазначують, як і сам Папа це вчинив, "щоб вистерігатися таких розв'язок —

публічно чи приватно поширюваних і часом накидуваних, що противляться моральному законові.

"Треба розумно обзнайомлювати людей з поступом наукових дослідів над винайденням таких методів, які могли б бути допоміжними для подруг у нормуванні числа потомства, і яких вартість була б доказана і згідна з моральним порядком" (Ч. 87).

В цій справі деякі дозволяють на вживання пігулок, інші годяться на всякі механічні засоби, а ще інші настають тільки на традиційну повздержливість чи певні часи неплідности, як іде про засоби, що мали б контролювати приріст населення в світі. Навіть між католицькими богословами і вченими біологами і лікарями нема одноздідности в цій справі, хоч Папа Павло VI виразно заявив, що католики покищо мають надальше триматися традиційного навчання Церкви, як іде про засоби контролі народин.

Християни зобов'язані помагати іншим

Братня любов—це істотна характеристика християнства. Без неї нема правдивого християнства. Ця ж любов ближнього зобов'язує не тільки поодиноких людей, але й цілі народи. Як одиниці повинні помагати одні другим, так і повинні народи поступати, бо всі люди—це діти одної людської Родини, якої Бог є Батьком, а Христос Спасителем. Отож християнин не годен бути правдивим послідовником Спасителя, якщо він є самолюбом і тримається гасла: 'Моя хата скраю', іде про справи світу, бо він є також його членом. Ось тому Конституція каже:

"Нехай християни радо і з повною самопосвятою співпрацюють у будові такого міжнародного ладу, в якім панували б пошана для всіх правних свобід і приязне братерство між усіма людьми.

"Це дуже наголеглива справа, бо більша частина світу терпить від такої страшної нужди, що ґейби Самий таки Христос головно закликав Своїх учнів через убогих, благаючи в них помочі.

"Деякі народи, яких більшість громадян вважається за християн, мають повно матеріяльних дібр, коли інші не мають конечних до життя речей і тому терплять від голоду, нужди і недуг. Не вільно дозволяти, щоб подібний стан дальше існував для згіршення людства, бо дух убогости і любови—це слава й істотна характеристика Христової Церкви.

"Ось тому треба похвалити і підтримати тих християн, передовсім же молодь, які добровільно жертвують себе, щоб помагати іншим людям і народам. Що більше? Це обов'язок цілого Божого Народу, за прикладом і заохотою єпископів, відповідно до своїх сил, помагати тим, що в нашім столітті пробувають у нужді, як це було звичаєм у первісній Церкві, і то не тільки зо зайвих дібр, але з тих, що необхідні" (Ч. 88).

Багаті люди зобов'язані помагати бідним. Так само багаті нації повинні почуватися до обов'язку допомагати тим, що терплять від нужди або не вміють дати собі ради в житті.

Соборові Отці зазначують, що треба б зорганізувати осередки в епархіях, народах і цілім світі, щоб збирати і розділювати допомоги тим, що їх потребують, "об'єднуючи католиків з іншими християнами, бо дух любови зовсім не противиться добре влаштованій і передбачливій харитативній акції, а радніше помагає їй" (Ч. 88).

Американське і німецьке допомогове католицьке товариство могло б тут послужити за взірець. Світовий Синод Церков прихильно висловився про співпрацю різних віровизнань у харитативній акції для допомоги тим, що потребують помочі.

Роля Церкви на міжнароднім полі

Християни повинні бути людьми відданими Христові і Його справам, почитаючи Бога не тільки в церкві богослужбами і приватними молитвами, але й послугами ближньому, як Христос зазначив при описі Страшного Суду (Матей 25, 31-46). Християнська віра повинна проявлятися богопочитанням і послуговуванням ближнім, инакше вона марна й безвартісна в Божих очах.

Завдання ж Церкви в першій мірі є духовне, цебто вона має почитати Бога і вести людей до спасіння. Проте вона не повинна занедбувати матеріяльних потреб людства, яке намагається завести до Бога, як Апостоли не занедбували потреб первісних християн (Дії 6, 1-4). Соборові Отці кажуть:

"Виконуючи своє Божеське післанництво, Церква проповідує Євангелію всім людям і розділяє скарби ласки; подаючи знання Божого і природного Закону, вона всюди причиняється до закріплення миру, плекаючи братерську солідарність між людьми, і так ставляє її на твердих основах. Через це Церква мусить бути присутна в міжнародній спільноті, щоб піддержувати і розбуджувати співпрацю між людьми" (Ч. 89).

Церква ж є присутна в світі через своїх членів, які становлять її. З цього ґроджується обов'язок для всіх християн співпрацювати з іншими, щоб полегшити незавидну долю нуждарів і терплячих. Соборові Отці кажуть:

"Тим легше можна буде осягнути цю ціль, якщо самі вірні, здаючи собі справу як люди і християни, зо своєї відповідальности, кожний у своїм власнім середовищі, буде старатися розбуджувати бажання до охотної співпраці з міжнародною спільнотою.

"На це слід звернути окрему увагу в релігійнім і громадськім вихованні молоді" (Ч. 89), щоб вона змалку почувалася відповідальною за долю і недолю цілого людства і не була подібна до біблійного Каїна, який заявив Богові: "Хіба я сторож мого брата?" (Бут. 4, 9).

Роля християн у міжнародних установах

Християни—це "світло для світу", як Христос назвав їх (Матей 5, 14). Вони повинні навчати всіх, як слід служити Богові послугами ближнім, в яких криється Христос. Соборові Отці кажуть:

"Є безсумнівно визначною формою міжнародної діяльности християн та співпраця, що вони дають, як одиниці чи спільно з іншими, тим устано-

вам, що були або будуть основані для плекання міжнародної співпраці.

"Такі інституції чимало причиняються до вироблення загальної прихильної католикам опінії і до оформлення дійсно загальної солідарности і відповідальности" (Ч. 90).

Соборові Отці закликають до співпраці з усіма людьми доброї волі:

"Наприкінці Собор бажає, щоб католики, для належного виповнення своєї ролі в міжнародній спільноті, намагалися діяльно і позитивно співпрацювати з роз'єднаними братами, які спільно з ними визнають евангельську любов, ба й з усіма людьми, які дійсно бажають правдивого миру" (Ч. 90).

Дальше Соборові Отці заявляють, що, "Собор, дивлячись на безмежну нужду, від якої ще сьогодні страждає більшість людства, і для підтримування всюди справедливости і любови до вбогих, вважає за потрібне створити якийсь **Орган** вселенської Церкви, який мав би побуджувати католицьку спільноту до підтримування поступу потребуючих країн і соціяльної справедливости між народами" (Ч. 90).

Всі ці поради Соборових Отців заміряють помогти людству запровадити в світі правдивий мир, спертий на засадах Євангелії та усунути матеріяльну нужду з лиця землі, запевняючи народам справедливий розподіл матеріяльних дібр, бо поки тільки деякі народи будуть жити в достатках, поти не буде миру на світі.

В світі не було б разячих негод і війн, якщо б всі люди стали добрими християнами, бо вони дійсно створили б одну Божу Родину в Христі. Почуваючись братами між собою, вони помагали б одні другим, як це чинили перші християни (Дії 2, 44-45).

Закінчення

Останні глави цієї Конституції коротко подають все те, що сказано обширно в цілій Конституції. Отці самі признають, що подекуди Конституція загально обговорює деякі справи, бо вони ще не вповні прослідженні, от хоча б питання про засоби контролі народин. Ось їх слова:

"Взявши (ці засади) зо скарбів церковного навчання, цей священний Собор хоче помогти всім людям наших часів, чи вірують вони в Бога чи Його вони виразно не визнають, щоб вони, ясніше зобачивши своє повне призначення, краще пристосовували світ до пречудної гідности людини, змагалися за загальне і глибоко закорінене братерство і, спонукані любов'ю, великодушним і спільним зусиллям дбали про пекучі потреби нашого віку" (Ч. 91).

Діялог між усіма людьми

Соборові Отці пригадують місію Церкви оцими словами:

"Силою свого завдання Церква має просвічувати евангельським світлом цілий світ і лучити в однім Дусі всіх людей кожного народу, раси чи культури, бо вона є виразником цього братерства, яке вможливлює і скріпляє щирий діялог" (Ч. 92).

Співжиття в згоді всіх народів вимагає любови і пошани. Конституція каже:

"Подібне завдання вимагає, щоб ми в самій таки Церкві найперше плекали взаємну пошану, шанобливість і згоду, признаючи всякому слушну різнородність..., бо важнішими є справи, якими вірні об'єднуються ніж ті, що їх різнять. Отож в тому, що конечне, нехай буде одність, в сумнівних речах нехай панує **свобода**, а в усьому **любов!"** (Ч. 92).

Це вже великий поступ, бо колись латинська Церква наставала на однообразність, яку богослов Карло Ранер зве сьогодні ересею. Соборові Отці згадують так само наших некатолицьких братів, "якими ми зв'язані визнаванням Отця і Сина і Святого Духа і злучені в'яззю любови, пам'ятаючи, що одности всіх християн сьогодні вижидають навіть ті, що не є християнами.

"Що більше завдяки силі Святого Духа вдосконалиться ця єдність у правді і любові, то тим сильніше стане вона для всього світу провісником єдности і миру" (Ч. 92).

Соборові Отці заохочують католиків співпрацювати об'єднаними силами по-братерськи", щоб віддавати щораз кращу послугу людству, яке в Христі Ісусі є покликане творити Родину Божих дітей" (Ч. 92).

Соборові Отці заохочують співпрацювати навіть з тими, що "вірять у Бога і зберігають у своїх переданнях цінні релігійні і людські складники, щоб відкритий діялог поміг нам усім вірно приймати і виконувати надхнення Святого Духа".

Йдуть вони навіть назустріч тим, що "плекаючи шляхетні дари людського духа, не признають покищо їхнього Творця" (Ч. 92). Іде тут про поган, що мають багато шляхетних засад, от хоча б Буддисти чи конфуціоністи, які прегарно знають те, що їхні вчителі писали і навчали про братню любов.

Дальше Конституція каже:

"Не виключаємо і тих, "що противляться Церкві і на різні лади поборюють її", цебто безвірків, масонів і комуністів (Ч. 92), "бо як Бог є Батьком усіх, так ми всі покликані бути братами і тому... можемо і повинні співпрацювати над будовою світу в дійсному мирі" (Ч. 92).

На закінчення Соборові Отці пригадують, що любов до ближнього—це відзнака християнства (Іван 13, 35), тому християни не повинні "нічого гарячіше бажати як служити людям цього світу..., бо Отець бажає, щоб ми визнавали в усіх людях Христа як Брата і любили Його успішно словом і ділом, даючи так свідоцтво Правді і виявляючи іншим тайну любови Небесного Отця" (Ч. 93), бо не всі, що тільки кажуть 'Господи' ввійдуть до небесного царства (Матей 7, 21).

Поширюючи справедливість у світі і люблячи ближніх, "люди в цім світі знайдуть живу надію, яка є даром Святого Духа, що таки колись дійдуть до миру і найвищого щастя, до батьківщини, яка блистить Господньою славою" (Ч. 93).

Конституція кінчається словами:

"Тому ж, хто може вчинити більше..., Йому слава в Церкві і Христі по всі роди навіки Амінь" (Єфесяни 3, 20-21).

Вони (Апостоли) настановляли їм по церквах священників, і після молитви і посту передавали їх Господеві, в якого вони вірували (Діян.: 14, 23).

Місії в Франції

(Душпастирство в Мец—11-24, I, 1967)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

По місіях в окрузі Парижу, що закінчилися по наших різдв'яних святах, я поїхав залізницею до Всеч. о. пароха Івана Лужецького, щоб проповідати Боже слово його парафіянам в околиці Мец, що лежить в Льотарингії. До першої світової війни (1914-1918) Мец належав до Німеччини, бо прусаки були зайняли Альзацію й Льотарингію в 1870 р., як Франція програла війну.

Мец—це гарне і модерне місто. Отець Іван Лужецький мешкає в закладі для молодих робітників. Там теж пробувають інші священики, що займаються епархіяльними справами. В Мец я мав нагоду оглянути гарну катедру. Під час лютеранської реформації вона дісталася була протестантам, але король Людвик XIV звернув її католикам, і вона досьогодні католицька.

Слід зазначити, що в Льотарингії люди краще практикують свою віру та ходять до церкви ніж в деяких інших округах Франції, і це благодатно впливає на наших людей. Ось тому місії в окрузі Мец були здається найкращими з усіх місій, що я проповідав у цій країні, бо люди назагал дуже гарно приходили на богослуження і місійні науки в усіх осередках, в яких відбувалися місії. Це так само заслуга отця пароха, що сильно трудився, щоб підготовити місії і заохотити людей, щоб брали в них участь, хоч інші парохи те саме чинили в своїх душпастирствах,

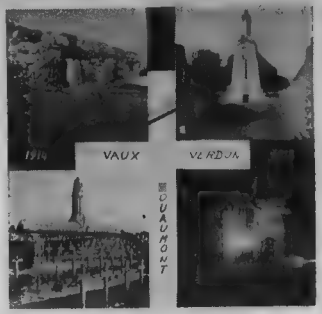

але люди не завжди відгукнулися на їх заклик.

Я кожного дня мав дві проповіді в двох відмінних місцевостях. Тоді була теж Служба Божа, сповіді і Святі Причастя. Дуже часто це було в год. 9 вранці і о 4 по полудні. Отець парох має автомобіль, тому не було трудностей з переїздом з одної місцевости до другої.

Зразу кілька днів лежав малий сніг, але згодом стопився. Так само мало було дощу. Погода гарно дописала, і це влегшило людям участь у місійних відправах.

Місії відбулися в оцих місцевостях:

Монтуа (11-12, I, 1967), **Нільванж** (12-15, I), **Тіонвіль** (13-15, I), **Тукні-Марін** (16, I), **Буліні-Сіте** (16-17, I), **Амневіль** (17-19, I), **Мец** (18-21, I), **Оден** (21, I), **Еш** (це вже територія Люксембургу 22, I), **Лонгві** (22, I) і в **Вердені** (23-24, I, 1967).

В Еш була тільки наша Літургія з нагоди тижня молитов за з'єднання Церков.

Загальний балянс місій:

Під час місій в окрузі Мец відправлено 27 Літургій для народу, виголошено 27 проповідей, відвідано 25 хворих в шпиталях, старечих і приватних домах; крім цього о. парох і місіонер відвідали 26 наших родин, запрошуючи їх на місії. Не було багато часу на відвідування родин, бо кожного дня були дві місійні відправи в двох відмінних місцевостях.

З нагоди місій 263 особи приступили до сповіді. Святих Причастей було принаймні 500, бо люди приступали двічі чи тричі до Святого Причастя.

По місійних відправах наші родини звичайно запрошували нас до себе на обід і вечерю. Вони дуже щедро і сердечно гостили нас різними Божими дарами. Поза Мецом ми раз ночували в старечім домі, але звичайно мали нічліг у наших родинах.

Льотарингія

Льотарингія—це дуже гарна частина Франції. В ній повно горбків, покритих лісами, що надає їй чарівного вигляду. Деякі краєвиди дійсно пречудні. В долинах видно села. Доми побудовані з цегли і покриті червоними дахівками. Молодь вживає французької мови в розмовах. Зате старше покоління, так миряни, як священики радо розмовляють по-альзацьки, що є німецьким діялектом.

Подорож до Люксембургу

Відправивши Божественну Літургію в Лонгві, ми подалися на обід до одної нашої родини. Під час обіду мали нагоду бачити нашу Божественну Літургію, що подано через цілу Францію французькою телевізією. Преосв. Кир Вол. Маланчук, ЧНІ., відправив її з нагоди тижня молитов за з'єднання Церков. Йому асистували священики, а дияконував о. Р. Андрійшин. Відправа дуже гарно вийшла на телевізії.

По обіді ми мали мати Божественну Літургію для люксембурців у Еш. Це було 22 січня 1967 р. Це був тиждень молитов за з'єднання християн. Я бажав бачити саме місто Люксембург. Воно лежить недалеко Еш. Ми поїхали туди автомобілем. Оглянувши місто, поступили до монастиря ОО. Редемптористів у Люксембургу. Там вони сказали нам, що бачили нашу Божественну Літургію, надавану французькою телевізією з Парижу, і вона подобалася їм.

Місто Люксембург—це столиця цієї маленької держави, що має всього 2,586 квадратових кілометрів. Хоч це маленька держава, все таки вона є на сьомім місці в продукції сталі в Европі.

Люксембурзьке радіо є найсильнішою радіостанцією в Европі. Його радіопередач слухає 40,000,000 людей, бо навіть самі французи радо звертаються до нього за новинками. Французькі новинки контрольовані урядом, тому не всі французи мають довір'я до них. Крім цього французькі новинки дуже скупенькі, як іде про інтернаціональні новини. Вони звичайно найбільше присвячують часу французькій внутрішній політиці та міжнародній боротьбі. Зате люксембурзьке радіо дає повну свободу в виборі новинок.

Люксембург має княжу родину, що є католицькою.

В Люксембурзі нема університету, бо ця державка не годна покрити його коштів. Люксембурці студіюють в університетах сусідніх народів. Ціла державка має простору 85 км. з півночі на південь і 55 км. від Заходу на Схід. Сама столиця Люксембург начисляє 80,000 населення. Це дуже модерне і гарне місто. Ця державка зветься князівством. Столицю Люксембург звуть мініятурним Парижем. Там є повно дипломатів й амбасадорів.

Хоч держава дуже мала, все таки в ній нема практично безробіття. Населення розуміє дві мови, але загал говорить по-німецьки, хоч усі знають теж французьку мову.

В 1940 р. нацисти зайняли князівство Люксембург, влучили його до Райху і заборонили французьку мову.

Територія Люксембургу була полем боїв, як німці задумали востаннє атакувати аліянтів: "Бій в Арденах", що згодом американці представили як фільм. В цім бою згинуло 10,-000 німців і 9,000 аліянтів. Французька мова є офіційною мовою в князівстві, але часописи вживають теж німецької.

Зігфрід Арденський основав це князівство в 963 р. Він є основником династії Люксембургів. Він побудував замок на руїнах римського замку. Згодом поширилася територія князівства, яке, не зважаючи на наїзди противників і різні займанщини, потрапило досіль зберегти свою незалежність, хоч воно лежить між такими могутніми державами, як Франція й Німеччина.

Відправа в Еш (22, I, 1967)

Місцевий латинський парох запросив о. Ів. Лужецького відправити для його людей нашу Літургію з нагоди молитов за з'єднання Церков. О. декан П. Когут з Максвіллер, дияконував йому. Співали наші люди, що з'їхалися з довколишніх наших парафій.

Один латинський редемпторист виявляв нашу Літургію народові. Він промовляв по-німецьки. Велика модерна церква була набита народом.

По відправі ми мали вечерю в латинського пароха. Там було 5 священиків, крім наших. Вони розмовляли про політику де Голя й інші цікаві справи.

Ми й там заночували, щоб вранці від'їхати на місію до Віллері, і потім до Вердену. По дорозі я подивляв гарні люксембурзькі краєвиди. Дехто вже князівство Люксембургу малою Швайцарією.

Верден (23-24, I, 1967)

Місійка відбулася в латинській каплиці. Наших людей є мало в околиці Вердену. В дорозі до Вердену ми поступили на славне побоєвище, де французька і німецька армії билися 20 місяців. Побоєвище було в лісах на горбках. В довгих затяжних боях мало згинути 1,-800,000 вояків, 1,000,000 французів і 800,000 німців, або навпаки, залежно від того, чи німці чи французи подають історію боїв.

Бій за Верден вівся на території яких 30 квадратових кілометрів. Цілі села були зовсім знищені. Ми бачили тільки хрести, де колись були села. Цих сіл не відбудовувано, бо в терені повно гранат, що не вибухли. Цей терен боїв ще досіль означений як "небезпечна зона", в яку не вільно непотрібно входити. Ціле побоєвище заросло корчами і деревами.

Ми оглянули великий пам'ятник на полю боїв. Це своєрідна святиня, де повно гробниць. Зібрані ж кості невідомих вояків поміщено в кімнатах під пам'ятником. Перед пам'ятником є великий цвинтар, де спочиває 15,000 полеглих вояків.

Маршал Петен проводив французькою армією, а німецький престолонаслідник керував німецькою. Французи мали сильні укріплення перед Верденом. Ми оглядали їх. Ці укріплення були в скелях, бо земля там скелиста. В цих боях французи зломали хребет німецькій армії, що стратила довір'я до себе, бо не потрапила здобути Вердену.

В цих боях брав участь російський експедиційний корпус, в якім напевно було не мало українців.

Старинне місто Верден лежить на горбку, а модерне в долині.

Закінчивши місію в Вердені, я від'їхав до Мец, сів на залізницю і поїхав до Парижу, щоб на 26 сіня податися до Тулюзи на останню місію.

Справа покликання

о. С. Іваночко, ЧНІ.

ХОЧУ поділитися з Вами своїми гадками про цю справу, цебто про брак покликань у нашій Українській Католицькій Церкві. Намагаємося розв'язати цю проблему програмою Покликань '67'.

Насамперед треба зрозуміти значення цієї кризи і знайти засоби, щоб усунути її. Наша програма—це тільки початок. Завдання цієї програми в тім, що намагаємося врятувати наш прекрасний українсько-візантійський обряд від зникнення з лиця землі.

Українці поза Україною в 1967 р. і в майбутності мають важливе завдання. Мусимо рятувати наш обряд і захищати нашу духову спадщину при помочі покликань до священства.

Дві речі викликали цю кризу і тому треба усунути їх. Найперше слід здати собі справу з цієї кризи і подумати про засоби, щоб усунути її. І це треба щоскоріше виконати.

В кризі нашої Церкви брак покликань—це всім відома річ,

бо статистика ясно підтверджує її. В останніх 15 роках ми мали мало покликань до священства і мало рукоположень. В Канаді сьогодні маємо 268 священиків. Що року треба замикати місійні станиці і касувати парафії. Час—це історія. Вона щороку записує те, що ми вчинили або чого не вчинили в справі покликань.

Ось у чому ця криза. Життя нашої Церкви й українського народу в Канаді й Америці залежить від того, чи будемо мати доволі священиків. Сьогодні проживаємо у грізних часах. В Канаді під цю пору маємо заледве 55 священиків, що мають менше ніж 45 літ.

Це значить, що за 10 літ ті молодші священики матимуть понад 50 літ; а за 20 літ понад 60 років. Що більше? За цих 20 літ 80% наших священиків матимуть 80 літ.

Ось тому виступаємо з програмою покликань на 1967 р. Це початок, що його треба продовжати в майбутності.

Прохаємо бодай підтримки у тих батьків, що не мають синів або що їх сини вже вибрали собі інший життєвий стан. Ті ж батьки, що мають або матимуть синів, що могли б стати священиками, нехай поважно призадумаються над цією пекучою проблемою.

Ми повинні пригадувати собі, як тяжко нашим братам і сестрам живеться в Україні. Їхні жертви і мучеництво—це наша слава, з якої користаємо. Тепер збереження нашого обряду в наших руках. Праця для священичих покликань вимагає жертви від нас. Ми не сміємо затрачувати свого обряду, що був такий дорогий нашим предкам.

Маємо прегарну спадщину і традиції, що їх треба зберігати. Спаситель, що подав нам Євангелію, був людиною зо Сходу. Східніми були всі апостоли і перші християни. Перших 20 Папів походили зо Сходу. Східніми були такі великі вчителі Східньої Церкви як—Св. Кирило, Григорій, Василій, Золотоустий. Вісім перших вселенських Соборів відбулося на Сході.

Обряд лучить нас з нашими предками, тому він важний. Він святий, бо в нім виконуються на Божу славу всі священодіяння. Він також помагає людям входити в контакт з Богом і виявляє цей контакт назовні. Ось тому він святий. Водночас обряд—це вираз, збір культури і цивілізації. Духовні цінності століть є зібрані в нім.

Ми одідичили традиції великого народу, що живе в Україні і Канаді, Америці й інших країнах. Для того візьмім поважно програму священичих покликань у 1967 р., щоб майбутні покоління були з нас горді і дякували Богові, що ми виконали це важливе діло в 1967 році.

Гурт лиходіїв обсів Мене. Вони прибили Мені руки і ноги і порахували всі Мої кості. Вони дивляться на Мене із злорадістю позирають. Мою одежу ділять між собою і кидають жереб на Мій хітон (Пс. 22, 17-19).

Даю вам нову заповідь, щоб ви любили один одного. Як Я полюбив вас, так і ви любіть один одного! По тім всі пізнають, що ви Мої учні, коли будете любити один другого (Ів. 13, 34-35).

The Meaning Of The Universal Right To An Education

Declaration on Christian Education by the Vatican II.

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

What is an education

According to Webster's Dictionary to educate means to lead, to draw, to bring, that is, to give knowledge or training; to train or develop the knowledge, skill, mind or character, especially by formal schooling. It can also mean a training in general.

a) *False idea of education*

Some people think that education consists in teaching a child the three famous R's, that is, in developing the child's mind alone. The devils and gangsters have well-developed minds, but we cannot say that they are "well educated."

A man boasted that he gave his son a 'wonderful' education, because he sent him to the university, and now his son is a principal. But his father did not care much that his 'educated' son left the Catholic Church, married outside of his religion and had his children baptized in a non-Catholic Church. . .

b) *Right idea of Education*

The true education consists in the training of the whole man, as God made him, his mind, his will, his heart and his body.

a) It must train and help him to develop his mind that he may, without too much difficulty, be able to know how to distinguish truth from falsehood, correctness from error, wisdom from sophistry, and thus know the true Wisdom which is God (I Cor. 1, 22-25).

b) It must also develop *his will* that man may be able to control his emotions and passions, or he will have plenty of spineless male and female whom our Lord has compared to the whimsical children who do not know what they want in life (Mat. 11, 16-19).

A real education tries to train a man in the manner of Saint John the Baptist, a man of character, whom even Our Lord praised and admired (Mat 11, 7-13). Only such men are candidates for the children of God who will know how to behave like men, because they will resemble a house built upon a rock which no storm of passions, success or downright failure can move from the right path of duty (Mat. 7, 24-27). Such men will successfully resist the modern manias of pleasure, wealth and pride which to many have become *real idols*.

For such men must the education strive, as the Declaration says; be-

cause the essence of the true education is to give the child a view of life based on a belief in a supernatural life:

"A true education aims at the formation of the human person in the pursuit of his ultimate end and of the good of the society of which, as man, he is a member, and in whose obligations, as an adult he will share,"

A true education must help children "to develop harmoniously their physical, moral and intellectual endowments so that they may gradually acquire a mature sense of responsibility in striving endlessly to form their own lives properly and in pursuing true freedom as they surmount the vicissitudes of life with courage and constancy.

"Let them be given also, as they advance in years, a positive and prudent sexual education.

"Moreover, they should be so trained to take their part in social life that properly instructed in the necessary and opportune skills they can become actively involved in various community organizations, open to discourse with others, and willing to do their best to promote the common good".

When men are educated they must be taught that they will live in community, for which they are responsible, and not individually 'taking care of themselves' and spending their lives 'sitting on the fence'. Real men and women realize that the world belongs to them, and therefore they are responsible for it before God and their fellow men. Rightly trained they will not repeat with the biblical Cain:

"Am I my brother's keeper?" (Gen. 4, 9).

Thus the Fathers of the Council stress that Catholic education must be a service to the world community because the whole world is God's Family, and for this reason Catholics must have its welfare at heart. Catholics must serve all men and all families, their nations and communities, thus helping their fellow men to build a better world and a better human society for all the children of God.

CHRISTIAN EDUCATION

Christ came into this world to call men back to His Heavenly Father from Whom they were estranged because of original and personal sins. Whoever accepts Christ's call and is baptized, he becomes a Christian, although as yet he is not a perfect Christian and follower of Christ. The Catholic education must help him to become a perfect follower of Christ and a beloved child of His Father Who is in heaven. Such is the ideal of Catholic education, as St. Paul says, to "be blameless, and guileless, children of God without blemish in the midst of a depraved and perverse generation" (Phil. 2, 15).

The Declaration on Christian Education says:

2) Since all Christians are by rebirth of water and the Holy Spirit a new creature so that they should be children of God, they have a right to a Christian education".

What is Christian education?

Every child is a little savage when he is born, as the Bible testifies: "The inclination of man's heart is evil from his youth" (Gen. 8, 21). Unless a good education helps him to learn how to control his evil inclinations and instincts, he will remain a savage all his life, and he will even get worse as he grows, as the example of so 'many lost youths' shows in our days.

Man is God's image

Man is God's image, because he was made in God's likeness. "Let us make man in our own image and likeness!" (Gen. 1, 26).

This image of God is imperfect. It is just a sketchy image which a good education must help the child bring to perfection.

The purpose of the Christian education is to help the child develop this divine image in his soul which he carries in himself from the moment of his creation.

The Declaration reads:

"A Christian education does not merely strive for the maturing of a human person as just now described, but has as its principal purpose this goal: that the baptized, while they are gradually introduced to the knowledge of the mystery of salvation, become ever more aware of the gift of Faith they have received, and that they learn in addition how to worship God the Father in spirit and truth (John: 4, 23), especially in liturgical action, and be conformed in their personal lives according to the new man created in justice and holiness of truth (Eph. 4, 22-24) and also that they develop into perfect manhood, to the mature measure of the fullness of Christ (Eph. 4, 13) and strive for the growth of the Mystical Body.

"Moreover, that aware of their calling, they learn not only how to bear witness to the hope that is in them (1 Pet. 3, 15), but also how to help in the Christian formation of the world that takes place when natural powers viewed in the full consideration of man redeemed by Christ contribute to the good of the whole of society".

The Council Fathers do not want our Catholic education to become a sort of protection against 'the evil world', much less ghettos fostering the growth of 'so many hot-house pupils' who have nothing to do with their fellow men. No, Christian education must form men and women who are capable of working and sacrificing themselves for the world in which they live, because it is God's world, and therefore cannot be evil, despite the failings of some of its inhabitants. They must be taught a true apostolate of unselfish service to their fellow men, regardless of their faith, nationality and color of their skin.

The duty of the Pastor

The Pastor as head of the parish family must try to promote such an education among his parishioners, as the Declaration reads:

"This Sacred Synod recalls to Pastors of souls their most serious obligation to see to it that all the faithful, but especially the youth who are the hope of the Church, enjoy this Christian education."

During the Second Vatican Council a bishop, wishing to congratulate the female auditors who for the first time in the history of the Catholic Church attended a general council, said at the beginning of his speech in St. Peter's Basilica: "Pulcherrimae Auditrices" (which means, Most beautiful Auditors).

The conciliar Fathers burst into a laugh while another bishop added a little maliciously: "Pulcherrimae juxta modum", which was the Latin term used for the voting at the council and meant: "Yes, but with reservation."

Today chivalry is the attitude of some men toward all the strange women, not toward their own wives.

KNOW YOUR GOD!

(New Catechism)

CHAPTER 3

Christ Speaks Through the Church

OUR Lord Jesus Christ knew that His stay among men would be short. Thus He chose twelve Apostles and founded a Church. St. Mark gives us the names of the Twelve Apostles (Mark: 3, 16-19).

He chose these Apostles from among His followers. He trained them for about three years. Peter was chosen to be the head of all the Apostles who formed the apostolic College. They had been entrusted to spread the Gospel teaching throughout the whole world, for Christ said to them before leaving this world;

"Absolute authority in heaven and on earth has been given to Me. Go, therefore, and make all nations your disciples!" (Mat. 28, 18-19).

The Twelve Apostles are the spiritual stones upon which Our Lord built His Church. The Apostles died because they were men, but the power to spread and teach His Gospel remains with the Church. The Church speaks in the name and with the authority of Christ. We can also say that it is Christ Who speaks through the Church. For this reason Our Lord said on behalf of the Apostles; "He who listens to you, listens to Me. And he who despises you, dispises Me" (Luke: 10, 16).

When I believe the Church, I believe Christ. And when I believe Christ, I believe my Heavenly Father, for Christ said; "He who sees Me, sees the Father" (John: 14, 9). So when the Church is teaching me, it is really my Heavenly Father Who is speaking to me.

Christ has founded the Church out of love for us that it may guide us to our Heavenly Father. Without her guidance we would live in darkness so often without knowing what is right and what is wrong. For this reason I must be grateful to God for the privilege of being a member of Christ's Church, because there are millions of people who through no fault of their own live and die outside her. Out of gratitude to God I will always listen to the teaching of the Church and obey it.

The Church guides me in many ways. At home my parents teach me in the name of the Church when they first told me about God and what He did for me by creating me, saving me from sin and bestowing countless graces upon me. At school the Church teaches me through my teachers. It teaches me on Sundays in church when the priest explains the truths of God to me at the *Divine Liturgy*.

1) Who teaches you the truth of God?

The Church teaches me the truth of God.

2) How does the Church teach you the truth of God?

The Church teaches me the truth of God whenever someone, my parents, my teachers or my pastors, explain the doctrine of the Bible to me.

3) Who really speaks to you when the truth of the Bible is explained?

It is my Heavenly Father Who speaks to me whenever the Church teaches me the truth of God.

SCRIPTURE

"He who listens to you, listens to Me. And he who despises you despises Me; but whoever despises Me, despises Him Who sent Me", that is, the Father, Christ told the Jews (Luke: 10, 16).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always obey the teaching of the Church, for I will never err when I do so.

LITURGICAL PRAYER

Holy Father, almighty Miracle-worker and Ruler of the universe, Treasury of all goods and Fountain which never dries up, we adore You and pray to You, imploring Your mercy and bountiful gifts which will help us and strengthen our weakness (Matins, 5th prayer).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to believe all those things that the Church teaches me in Your name.

PRACTICAL EXERCISE

1) Write down in your notebook How the Church teaches you the truth of God.

2) Draw some of the scenes that will illustrate where the Church explains the truths of God to you?

Real friends are not easy to find. Your real friends are those who, when you have made a fool out of yourself, do not think you have done a bad job.

PRIVATE REVELATIONS

by G. Ch.

NO Christian who believes that God takes care of the world and of its inhabitants can reasonably deny the possibility of private revelations, visions and prophecies.

God is the Master of the world and of men. He is a free Being. He can reveal Himself and His will in any time and in any place, as He did in the past, both in the Old and in the New Testaments. He can freely intervene in human affairs whenever He chooses to do so. He can show Himself to men of today as He showed Himself to Moses (Exodus 19, 3), spoke to him and gave him many instructions and the Ten Commandments (Exodus 20, 1-26).

Christ appeared to His Apostles and to St. Paul whom He converted when the latter was on his way to jail some Christians in Damascus (Acts 9, 4).

Such apparitions are connected with an object, presented to the internal or external senses of the visionary, and this object represents and manifests God or His will.

In the Old Testament God spoke to His people through the prophets who were God's mouthpieces for men. And He spoke in symbols, as the prophets themselves note (Isaias 2, 1; Ezechiel, 28; Jeremias 1, 13). They heard voices or saw signs, which conveyed God's revelation to them.

In the New Testament God speaks through an Angel at the Annunciation (Luke 1, 27) to Mary and to Zachary in the temple (Luke 1, 11). God spoke to Joseph about Mary's divine motherhood and to the Wise Men in a dream (Matthews 1, 20 & 2, 12, & 2, 19).

Communications from heaven can come when a person is in an ecstasy. St. Paul, while enraptured, heard many things "which no man is permitted to repeat" (2 Cor. 12, 4). St. Peter had a vision while praying on the roof and getting hungry (Acts; 10, 10-11).

All these revelations prove that God did reveal Himself to men. The Church of Christ has always possessed and will always possess the prophetic and visionary elements within itself, because Christianity is an historical, supernatural revealed religion. Christ can intervene in its history whenever He wants, because He is the Head of the Church.

There is no reason whatsoever why God could not manifest Himself in our day as He did in the Old and New Testaments.

It is true that in Christ's Gospel teaching we have the final revelation of the ways which God wants us to keep in order to reach heaven. But it is possible that God can speak to us, as He spoke to the members of the apostolic Church.

Doubtless, all new manifestations of God must be within the framework of the Gospel, because God cannot contradict today what He revealed through Christ in the past.

Karl Rahner, the greatest theologian of our times, says:

"Anyone who absolutely rejects the possibility of special revelations offends against faith; and anyone who denies that they may occur even since the apostolic age offends against a doctrine which is theologically certain" (Inquiries, p. 98).

Among private visions some concern the spiritual welfare of the visionary himself, while others, by contrast, are prophetical, because they contain demands upon other people, for instance, the visions of St. Margaret Alacoque concerning the devotion to the Sacred Heart of Jesus.

All visions and revelations made to the individuals must be carefully studied, because there are always dangers and hazards in such visions and private communications "from on high".

A well known visionary and stigmatist told the superior of a charitable institution that it was the will of Christ that he invest a large sum, this transaction this surerior had no right to make. The stigmatist quieted his conscience with the assurance that there was no risk involved in that business, because the firm was protected by Our Lord. When the money was given, the firm patronized by Jesus Christ went bankrupt and the institution lost all its money, Staehlin reports in his book (Apariciones, p. 380). The visionary was a well known woman stigmatic, and the manager of the charitable organization was a nun.

PRESIDENT GARCIA MORENO AND A PROSPECTIVE MINISTER

Garcia Moreno (1821-1875), the patriotic president of Ecuador and a staunch defender of popular masses, exploited by politicians and land-owners, was a good Christian. He had no fear of exposing the corruption of the government. In 1861 Moreno became President of the Republic. When the Italian government abolished the papal state in 1870, Moreno was alone of all the rulers of the world to protest against this usurpation. He was finally assasinated by his infuriated adversaries on August 6, 1875.

The Republic needed good and conscientious functionaries in order to get rid of corruption and dishonesty. The zealous President personally took part in the examinations of all the candidates for public offices. So often he questioned them himself.

On one occasion a young doctor of the civil law presented himself, asking the President for an office. During the examination the young lawyer perfectly answered all the questions, so that the President praised him; "Mr. N., you have brilliantly passed your examinations. Now I would like to know whether you know your Catechism as well, because a public official must also know his faith in order to fulfill honestly his office".

When the young lawyer was asked about the principal truths of his Catholic religion in which he had been baptized, he had no answer, because he was almost completely ignorant of his faith which he was bound to profess and practice.

The President said to him: "Mr. N., we are Christians and our country professes the religion of Christ. A public official must know it, otherwise he will not be fit for an office in it".

The young lawyer was hurt a little, but there was nothing he could do about it. So he went to a convent for a few months to learn his Christian faith before he could become an official under President Moreno.

How many doctors, lawyers, politicians and scientists of today would be forced to learn their Christian faith, if President Moreno were ruling the country in which they live and work.

CATHOLIC BUSINESSMEN

OUR Lord told His listeners the following parable to stress the importance of using properly one's talents, spiritual and material, which men receive from their Maker.

A man, going abroad, call his servants and delivered to them his goods. To one he gave five talents, and to another two, and to another one, to each according to his proper ability. And after that he went abroad on his journey ..." (Mt. 24 14-15)

We know how the servants used or abused his goods, that is, the money. One talent was equivalent of $10,000. He wanted them to invest his property profitably.

Each servant was given as much as his master considered him fit and competent for greater or lesser business undertakings.

The manner of investment was left to the servants. The master had such a confidence in his servants that he did not even tell them to invest it profitably. He took it for granted that they would do so, and this could be done in various ways. It was their responsibility how they would use the money of their master. As long as they used it properly and profitably, he would be satisfied with them and reward them for their labors, as he indeed did with the two who were not afraid of work. One received five more talents, and another two more, which corresponded to the sum they received from the master and the profit they had made with it.

It is remarkable, that both servants received the equal praise and congratulations:

"Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things, I will place you over many things. Enter into the joy of your Lord!" (Mt. 25, 21).

The third servant, however, who thought that he was free to do with his one talent as he pleased with no responsibility attached and no account to be given to his master, was severely punished by the returning master:

"Wicked and slothful servant, you knew that I reap where I do not sow, and gather where I have not scattered. You should have, therefore, invested my money with the bankers, and at my coming I would receive my own with interest." (Mt. 25,26-7).

As a result of the abuse and laziness, the slothful servant was deprived of his talent, strongly reproached for his laziness and thrown out of his master's house:

"Cast out the unprofitable servant into the exterior darkness. There shall be weeping and gnashing of teeth" (Mt. 25, 30).

Thus the transitory labor or the lack of it on earth is contrasted with the never ending reward or punishment. The joy of the Lord is the heavenly happiness which God's faithful servants will share forever with their Heavenly Father and Maker, for fulfilling their Master's wishes during their short stay on earth.

The meaning of the Parable

Christ is our Savior and Master. After His short stay on earth He committed to His faithful servants the treasures of divine truth and revelation together with the saving grace which He came to bring into the world in order that they use them for the glory of God, their own salvation and the spiritual and material welfare of their fellow men.

St. Gregory the Great says:

"The greater gifts a person receives, the greater is the responsibility he incurs".

BUSINESS ROLE IN THE LIFE OF THE CHURCH

The word business according to Webster's dictionary has many meanings. It can mean man's right to work or personal concern, as we say: "Mind your own business". It can mean one's regular, occupation and employment. It can also mean transaction, trade or commerce. It can mean finally enterprise in industry.

Since man is a social being, all his activities have necessarily social character, especially his work which concern the community. Such is every kind of business which by its very nature is directed to the needs and service of our fellow men. No one starts a business for his own convenience or comfort entirely. The profit is his reward for the service rendered to the community of his fellow men.

Catholic businessmen should be aware of the part which they should play through their business in the general renewal of the public order and of the society in general according to the principles of the Gospel. They are responsible not only for the profits they intend to make and the service which they render to their fellow men through the products they offer them, but also for the spiritual and Christian atmosphere in which they live and do their business.

With the Second Vatican Council over, all Christians, both clergy and laymen must do their utmost to stop the further secularization of society and to renew it according to the teaching of Christ that this world of ours might become a better place for all men to live.

Since every Christian according to the decree on the Apostolate of the laity should become an apostle of Christ, businessmen are not only not excluded, but they are urged to play their important part in the general renewal of the society, because their chances and means are far greater than those of many others among their fellow Christians.

For this reason every Catholic businessman should read and study this decree which is rightly called a MAGNA CHARTA (Megna Karta) of guaranteeing and describing both the duties and the rights of layman in the general apostolate of the Church for the general renewal of every facet of human life in the spirit of Christ.

THE WAY OF FULFILLING THIS NOBLE DUTY

A Catholic businessman should be an apostle of Christ and of His Gospel at his work and in the world in which he lives and labors, where he has countless opportunities to help the re-Christianization of the present day world.

Here are the means of doing it

1) A good Christian life which radiates the spirit and the teaching of Christ. People with whom Christian businessmen deal should feel that Christ is their guiding star in all their business dealings. We cannot lead others to Christ, if we ourselves are far away from Him. Hence an intense Christian, daily life, is an indispensable prerequisite for the fruitful apostolate.

2) Honesty in business is another means. It is true that man must live and support his family by his work or business. But do so many

businessmen need so much to take care of themselves and their families as some say?

When we do business with our fellow men we must remember that Christ is with us, witnessing the truthfulness of what we say or do. For this reason God strongly reproached the people of Israel when they turn to Him throught their prayers and fasting: "Why we fast and You do not see it? We afflict ourselves, and You do not take note of it?" (Is. 58, 3).

The Lord rejected their prayers and penances because they were dishonest and unjust in their social dealings with their fellow men (Is. 58, 5-12).

And there is so much dishonesty in today's business world: false and counterfeited goods, old cars sold as almost new, drugs commended for the effects they do not produce, people pushed into buying things they cannot afford, etc. And of course, too much profit is also dishonest.

A few examples:

A doctor near Newark sold his $45,000 home and bought another for $70,000. When asked by his cousin why did he do it, he said that he had too much money, and he did not know what to do with it. "Why don't you charge your patients less?" he asked. "Because if I do, nobody will come to me. They will think I am no good, because I do not charge as my collegues do".

Another example: A girl with a cigarette in her mouth appears on the TV screen and pretends that she got all her zest from this particular brand of cigarettes which she might not smoke at all, except on the screen.

Or a young, full of verve, urges the viewers to drink this or that kind of Coca-cola, if he wants to be a superman.

Such advertisements are dishonest because they cheat the people and somehow force them to go over their heads into debts. Such dishonest businessman was presented by Christ in the evangelical steward. He thought he was smart, because he succeeded in cheating his master (Lk. 16, 1-9). But no one can cheat God, even when he, without punishment, succeeds in cheating his fellow men.

3) Nothing unChristian should be used by a Catholic to attract the customs, under the pretext that "Everybody else is doing it." In how many gas stations, owned by Catholics, you can see pictures which no Christian should have in his home or the place of his work, be it a garage or an office .

4) As a Catholic businessman he should be an apostle of Christ in his own field that is, among his fellow businessmen and his customers. Let them feel that they are dealing with a Christian, whom they can trust as a brother in Christ, and a member of the same God's Family, the Church.

5) Every Catholic businessmen's association should have some good cause of which it takes care. Working for that cause, it shows to the world that it is apostolically minded, because whatever good such an organization can do for its fellow men, is done for Christ, and consequently brings men closer to God. And this is the core of lay apostolate — to try to bring people to Christ and by bringing them to Christ make this world more God-like.

For this reason all Catholic businessmen should read and study the decree on the apostolate of the laity which they will learn how to display their apostolate in the world of business in which they live and work.

If you're a miser, be a good one, that is, the one that knows how to save his friends.

Experience is something that when people get it, they are too old to use anyway.

If German diplomats were as good as their troops they wouldn't need troops.

I'D LIKE TO KNOW...

1) *What is lukewarmness?*

Lukewarmness is nothing else but laziness in the service of God, in the fulfillment of one's duties and in the practice of Christian virtues. It is a very dangerous state, because a tepid-lukewarm soul does not usually realize how seriously is it sick in the eyes of God, because lukewarmness is the ordinary preparation for mortal sin. It is manifested by 'I don't care' attitude toward small sins, such as jealousy, gossiping, telling lies, etc. Such deliberate faults weaken the soul, and a weak soul will easily fall into a serious sin when a strong temptation attacks it, because it will have strength to resist it.

It is an interesting thing that Christ was so lenient with sinners whom He always forgave, but at the same time He so strongly condemned the lukewarm: "I know your conduct. You are not cold. You are not hot. Would that you were cold or hot! And so, because you are lukewarm and neither cold nor hot, I am going to vomit you out of my mouth" (Apocal. 3, 15-16).

Some people neglect their daily prayers or say them hurriedly, because they 'have no time'. If we were honest with ourselves, we would admit that laziness, an undisciplined use of time or a sheer neglect are the main reasons of our lack of time.

We think that everything is rosy with the Catholic Church, because we read the statistics. Unfortunately we forget the ravages of secularism in so many families where amusements and money take first place before God and the spiritual welfare of their members.

2) *What do you think of the Welfare State? Is it a good or bad thing?*

God gave men various capabilities, such as the mind, the reason, the will and the physical strength that he may take care of themselves. Consequently people should try to care for their own families, business, etc. The State should help only those

who cannot, for one reason or another, help themselves, for instance the sick and aged who have no one to care for them, etc.

When the State meddles too much into the private affairs of its citizens, it will gradually deprive them of their freedom and they will become its slaves. Edith Hamilton wrote of the fall of Athens: "When the freedom they wished most was freedom from responsibility, then Athens ceased to be free and was never free again", because the Romans conquered it and deprived it of its once precious democratic freedoms.

3) *Why the Jewish protests against the persecution of the Jewish communities in the Soviet Union are more widely heard than the protests of the Ukrainian Catholics against the oppression of their brethren, although the latter are suffering more than the Jews?*

It is true that the Ukrainian Catholic Church in the Soviet Union is more persecuted than Judaism. The Ukrainian Catholic Church has been ruthlessly liquidated by the Russian police in 1946 with its five dioceses. Some 2,000 priests have been arrested for their loyalty to the Pope. Countless laymen lost their jobs and were exiled to Siberia for the same reason. Over 4,000 Churches and chapels with 195 religious houses have been closed or taken over by the agents of the Moscovite Patriarch or the members of the dreadful NKVD. Yet all the protests made by the Ukrainians abroad were to no avail, while the Jewish protests against the persecution of their co-nationals have forced the Soviet authorities to ease up the pressure on the synagogues and their members.

The Ukrainians lack means to make their voice of protest heard where it should be heard. They have few connections that can or are willing to help them. Besides, the Jews have more imagination, vision and determination to help their oppressed brothers. They have records, amass documentations and fearlessly carry their protests to the Soviet embassies and before the United Nations. It is praiseworthy that these Jewish organizations while protesting against the persecution of the Jews mention also the plight of Christians behind the Iron Curtain. Thus we have much to learn from the Jews.

4) *The Second Vatican Council issued four Constitutions, nine Decrees and three Declarations. What is the difference between these documents?*

The names of the documents show their importance. A Constitution is the most important document, reserved for the pronouncement of doctrinal teaching, although this teaching does not necessarily imply infalibility. It makes statement on matters of doctrinal import.

A decree is a document which gives practical dispositions and regulations which deal with renewal and reform of the individuals and of the Church, for instance, the Decree on the Apostolate of the Laity.

A declaration is a document which covers an expression of the mind of the Church, for instance, Declaration on the Relationship of the Church to non-Christian Religions, on Education, etc.

The Second Vatican Council is characterized by its unwillingness to define new dogmas, to issue condemnations and to make new laws and new penalties, because it was a pastoral Council, not a warlike affair which characterized some previous councils of the Church.

5) *Who are the Seventh Day Adventists?*

The Seventh Day Adventists are a splinter of the protestant sect, called "Adventists". This religious denomination was founded by W. Miller, an American preacher, at the beginning of the 19th century. They are called Adventists, because they believe in a proximate return of Christ on earth. Using the prophecies of Daniel, Miller tried to determine the date of His return, as March 22, and then October 22, 1884, but nothing happened on those days. Christ did not return to earth. As a result of the unfulfilled prophecy of Miller his followers split into the various groups, among which the Seventh Day Adventists are the most numerous.

They are so called, because they keep the Sabbath, instead of Sunday.

The Adventist doctrine is a mixture of Catholicism, Hebreism and Protestantism. They hold the Bible as the only rule of faith and belief. They honor Christ as Son of God. They profess that faith alone will not save man. He needs good works too to be saved. They reject the idea of hell. The wicked will be destroyed and cease to exist at the end of the world.

After the final Judgment Christ, surrounded by 114,000 Adventists, will establish the 1000 year Kingdom on earth. The Adventists do not eat meat and drink no alcohol.

6) *Does atheism do any good to the Church?*

Atheism for many people of today is not the negation of God, but rather an affirmation of man and of his dignity. Some atheists think that it is impossible to claim any greatness for man and exalt his role in modern world without denying the existence of God. This is false of course.

The atheists of today do one good thing to the Church of Christ. They force the believers not only to believe in God and the Gospel teaching, but to live and conduct their private and public affairs according to its maxims.

Many modern atheists try to remove the strife between the social classes and nations, reduce the deseases, ignorance and to introduce justice into the world. Such are also the goals set by Christ in the Gospel, although His earthly representatives not always worked for their realization as vigorously as they could or should have done.

Man needs God's help to achieve these noble goals. He cannot do it on his own. The Holy Spirit must enlighten man to do it properly and efficiently. And here we differ from the atheists and Communists who hope to reach these goals by their own efforts and labor.

7) *I am a married man. My wife is a very difficult person to get along with. She is reluctant to fulfill her wifely duties, because she thinks that marital acts are dirty. Once I was strongly tempted by my passions and committed a sin with another woman. Is my wife also responsible for this sin which I have committed?*

You are mainly responsible for the sin by betraying your wife, but the latter is not completely free from guilt. By her refusal she contributed to adultery for which she will also be held responsible before God.

St. Paul says clearly that the married couples must try to satisfy each other's needs. "To the married the Lord commands, not I, that a wife is not to leave her husband... And a husband must not divorce his wife" (1 Corinthians 7, 10-11).

When he speaks of the marriage rights, he says: "The wife has no right over her own body. That right

belongs to her husband. And the husband has no right over his own body. That right belongs to his wife. Of this right do not deprive each other except perhaps temporarily by mutual consent, that you may be free for prayer" (1 Corinthians 7, 4-5).

It is a serious sin to refuse such rights without a serious reason. If the refusal is unreasonable, it can somehow be the cause of adultery in a marriage partner, for which the refusing partner will also be responsible before God.

*** COGITATIONS ***

by Fr. Nick of Montréal

***Our Marian devotion should be neither de-emphasized nor over-emphasized. *** A lot of young people took their Catholic Faith for granted, and now they lost it. *** Many Latin priests in Western Canada are tempted to become biritual. Will it help our Rite to survive??? We need Ukrainian vocations, otherwise we'll lose by default. If you are a young man and demand so much from your priests, then why not become one and help us shoulder the burden??? Where is your spiritual stamina??? Where is your Ukrainian pride??? Countless souls are waiting for you to manifest your zeal. *** The world is one vast thought of God. *** The most heartfelt tenderness a woman can express to a man, is to aid him in accomplishing his duty. *** Says a Chinese proverb: "Great souls have wills. Feeble ones have but wishes. ***Usually persons who have no vices at all have very few virtues. *** Vanity makes men ridiculous, pride makes them odious and ambition makes them terrible. *** Tyranny is by far the worst kind of treason. *** Truth knows no country. *** He who trusts others will err less than he who doesn't. *** An evil tongue cuts more sharply than a sword. *** The men of action are subconscious tools of the men of thought. *** A bad temper can be the result of an inferiority complex. *** Tender tears do humanize the soul. *** When suspicion enters, love and confidence make their exit. *** The human and immortal soul is a bud of eternity. *** One hour's sleep before midnight is worth two after. *** Silence is also a figure of speech. ***Love is much more than physical sex appeal. *** Begin to be on earth what you wish to be in Heaven. *** One is not really free if he cannot command himself. *** Secrecy is best taught beginning with ourselves. *** The study of classics teaches young people to express thought. *** People are ready to believe everything when they believe nothing. *** A good man is never sad. *** For Shevchenko the Cossack ruins were legendary tablets of Ukraine's glorious past. *** True riches consist in the fewness of one's wants. *** Passing over revenge makes a person superior to his enemy. *** Religion's abode is in the conscience. *** Let us not measure people by Sundays, but rather by what they do all week after. *** An unthinking man is hardly a man. *** When passion reigns, reason steps down and out. *** Lack of punctuality is a want of virtue. *** In times of prosperity be ready for a change and in adversity hope for one. *** Principle is a passion for truth and right. *** The interpretation of news is far more important than news itself. *** When praying it is better to have a heart without words, than words without a heart. ***Politeness is to goodness what words are to thought. ***Oppression is but another name for irresponsible power. *** Said Byron: "The busy have no time for tears." *** Napoleon once said that "4 hostile newsmen are more to be feared than a thousand bayonets." ***Success is not always the guest of virtue. *** To die for the truth is not to die merely for one's faith, or one's country; it is to die for the whole world. *** No man is so great as mankind. *** Sin has many tools, but a lie is the handle that fits them all. *** Error is ever so talkative. *** Every man's life is a plan of God. ***

MY MISSION IN FRANCE

(The region of Metz, Jan. 11-24, 1967)

M. Schudlo, C.SS.R.

The missions in the region of Paris ended after our Christmas. Two days later I took the train and went to Metz in Lorrain to preach the missions in the parish of Rev. Ivan Luzeckyj, who is the pastor of the Ukrainian Catholics of that region.

Since 1870 to 1918 Lorrain belonged to Germany. Metz, where our Pastor resides, is a nice big city. While in Metz I had the chance of visiting the big cathedral. The population of Lorrain practices its religion better than the people of some other regions of France. It has a beneficial influence upon the Ukrainians. Our people of that region came nicely and numerously to the mission services.

I had two mission services every day. One was in one locality, and the other in another. The pastor has a car, so there was no problem with transportation. The services were held at 9:00 a.m. and 4:00 p.m.

At the beginning of the missions there was some snow on the roads, but it melted away in a few days. We had good weather practically all the time which contributed to the success of the missions.

The missions were preached in the following places:

Montois (11-12, 1, 1967), Nilvange (12-15, 1), Thionville (13-15, 1), Tucquegnieux (16, 1), Boulligny-Cite (16-17, 1), Amneville (17-19, 1), Metz (18-21, 1), Audun le Tich (21, 1), Esch (22, 1), Villerupt (22, 1), Longwy (22, 1), and Verdun (23-24, 1, 1967).

Balance of all these missions:

Twenty seven Masses were celebrated for the people, during which I preached 27 sermons. The Pastor and the missionary have visited 26 families and 25 sick. There were 263 confessions and some 500 Com-

munions, because the people were encouraged to receive Holy Communion every time they assisted at Mass.

After the mission services our families invited us to dinner or supper and treated us royally with all kinds of God's gifts. While outside of Metz, we usually slept in the home of some Ukrainian family.

Lorrain is a picturesque region, full of hills and woods. The panoramas are beautiful. The homes are built of bricks, covered by red roofs.

The young people speak French, while the older generation retains the Alsatian German dialect.

A trip to Luxembourg

On January 22, 1967 we celebrated Mass for the Latins in Esch, a city of the duchy of Luxemburg. In the morning we had the mission service in Longwy. After the Mass we had a chance of watching our Mass televised from Paris. Most Rev. Bishop Vol. Malanczuk, CSSR., celebrated the Divine Liturgy. assisted by his priests. The Mass was televised on the French national TV on the occasion of the unity octave. In the afternoon we went to Luxembourg, the capital of the small state, known as the duchy of Luxembourg. The duchy has a territory of 1,500 square miles. It is the most powerful Radio Station in Europe with some 40, 000,000 listeners. The whole state is some 30 m. long, and 50 m. wide. Its capital Luxembourg has 80,000 inhabitants. Its official language is French, its money is Belgian, except for the coins, and the country has neither the army nor university. Its students go to the neighboring France, Belgium or Germany for their studies.

In 1940 the Nazis occupied the country and banned the French language. The Luxembourg newspapers are printed both in French and German. All public speeches are also made in both languages, since most people know two languages, French and German. Both languages are taught at schools.

The duchy of Luxembourg lies between Belgium, Germany and France. It was founded by Sigfrid of Luxembourg in 936. He built a castle on the ruins of a Roman tow-

The little country saw one of the fiercest battles during the World War II, when the Germans tried to push the Allied forces back by an offensive, known as the Battle of Ardennes. The Americans made a film of this battle in which 10,000 Germans and 9,000 Americans lost their lives.

Despite its small territory Luxembourg is a prosperous state. In 1965 there were only 10 unemployed with 915 jobs to be filled. The standard of living is higher here than in France.

The duchy is ruled by a family which is Catholic.

Divine Liturgy at Esch (*Jan.* 22, 1967)

Rev. John Luzeckyj celebrated the High Mass, and Rev. Paul Kohut from Mackwiller was his deacon. Our people sang at Mass. The big modern Church was jammed. Many people received our Holy Communion. A Redemptorist Father explained the ceremonies of our Liturgy to the people.

After the service we had a supper in the parish house. There were three Redemptorist Fathers and two Latin Rite secular priests. Although they mostly speak German, the conversation was held in French, because I do not remember much German now.

We spent the night in the parish house of Esch. The Pastor and his assistants were very hospitable.

Verdun (*January* 23-24, 1967)

The last mission was preached in the city of Verdun, known throughout the world since the World War 1 (1914-1918) because of the long battle between the French and the German armies. The battle lasted 20 months. General Petain led the French army and the crown prince the German army. It was a fierce battle. The whole area of some 20 miles is still covered by big holes, caused by the explosions of the bombs. The zone is marked as "danger zone". There are still countless bombs in the ground which did not explode.

Many villages were completely wiped out by the artillery and never rebuilt. I have seen the crosses which mark the sites of these villages. The terrain is hilly and covered by the woods. The Germans came from Metz, but never succeeded in occupying the city of Verdun. Some 1,800,000 soldiers died in the long battle. The whole battlefield is now covered by bushes.

The French had strong fortifications before Verdun. We went to see them. In one place the French built a kind of mausoleum for their dead. Before the mausoleum is a cemetery with 15,000 graves. General Petain wanted to be buried in that mausoleum, but de Gaule forbade it.

The mission was preached in a Latin Chapel. There aren't many Ukrainian Catholics around Verdun. The city has two sections. The old section is now on the hill, and the new in the valley. While in Verdun I went to see the city, the old medieval fortifications and the big cathedral.

After the mission we returned to Metz where I took the train for Paris. On January 26th I went to preach my last mission in the region of Tulouse.

TO OUR LADY OF THE HIGHWAYS

Virginia Moran Evans

Like gift-wrap ribbons strung across the land,
The highways gleam and glisten, mile by mile;
Oh, Mary, hold them in your gentle hand,
Keep all who travel them beneath your smile!

And as we drive through town or countryside,
Upon our journey, help us be aware
That though the trip be short or long, we ride
Beneath the flowing mantle of your care.

Up highest mountains, to the valley's floor,
Through deserts, stretching merciless and free,
Across great plains, past waterfalls that roar,
Great cities, farmlands, forests . . . to the sea,
Be with us, Lady; bless each car, and oh,
Let us recall your presence as we go!

(The Magnificat)

It's OK to build a garage for three cars, if they are going to stay there.

OUR CHURCH'S CRISIS

M. Hrynchyshyn, C.SS.R.

WE want to tell you about the problem that our Church faces in the shortage of vocations.

We are going to try to understand the meaning of this crisis and to explore a path which can lead us out and upward instead of backwards and towards extinction. Our aim is to avoid an end, a finish, an extinction of our Rite.

The task of the Ukrainian people in Canada in 1967 and for the coming generations is a special one. We must save our Rite and protect our heritage through vocations to the priesthood. That is why our role in life is different and our responsibilities are unique.

There are two basic elements which make up any crisis. First, there must be a serious enough problem to make us recognize which steps must be taken. Second, there must be an urgency to the situation which tells us when we must take whatever steps are necessary.

In our Church, in our crisis, nothing can be more obvious or more serious than the lack of vocations to the priesthood. Statistics tell a hard story. During the past fifteen years, vocations have been few and actual ordinations rare. In fact, there are only 268 priests in all of Canada. As a consequence each year we now see parishes and missions close up. Each year, we see passing not only another period of time but also a part of our history. And each year, this history will record both what we did and did not do about the problem which is now a crisis.

The seriousness of this crisis can be simply stated. The life of our

Church and the fate of our Ukrainian people here in Canada and the U.S.A. depend upon the renewed continuation of our priesthood! The second and urgent part of our crisis can be expressed truly as an emergency situation. Today, in Canada, there are only 55 priests who are under 40 years of age. This is less than 22 per cent in a country where, within two years, over one-half of the total population will be under twenty five years of age!

This fact means that in ten short years, these priests will pass the 50 year mark. This means that in 20 nearby years, they will reach 60 years of age. And what is most frightening and realistically alarming is that, in this same twenty year period more than 80 per cent of our clergy will have passed their 80th birthday.

Our suggested solution, or more accurately, our first, planned step is to launch a programme for this year. We have called it "Project Priesthood '67". It is a first step that will have to be continued in the future.

We shall bring to you through the pulpit the reasons for our preservation and our very existence in today's world of Canada.

For those of you who have no boys, or boys who have already secured their future in other vocations, we ask your undivided encouragement of this programme. For those of you who have, and will have, boys who potentially can be priesthood candidates, we ask you to be selfless for your families and selfish for your Rite.

For all of us, bear in mind that Project Priesthood '67 begins with the genuine tradition of hardship from our Mother Country. We benefit from the sacrifice of those millions of crushed martyrs whose blood was shed for the preservation of that Holy Rite which is now in our hands. Project Priesthood' 67 cannot ask the same kind of sacrifice. But we may lose more than our forefathers did for a greater omission. To lose our Rite without effort, without pride and by default.

For we do have a sacred heritage and a venerable tradition to cherish. Our Lord Himself, the Founder of our holy religion, was an Oriental, an inhabitant of the Eastern world. So were all the Apostles, the disciples and all the first Christian communities. The first twenty Popes were Easterners, the early Fathers of the Church, among them, Saints Cyril, Gregory, Basil, Chrysostom, were all from that part of the world. The first eight Councils of the Church were held in the East.

A Rite is important because it is the link which joins a people with its ancestors. A Rite derives its importance from the sacredness of the function it performs. It touches a very important aspect of man's life — his relationship to his Creator. It is the external expression of that relationship. What could be more sacred or holy? A Rite is an embodiment of a certain culture and civilization. Centuries of spiritual values are contained in and expressed through a Rite.

We are heirs to a tradition of a great and good people — both in Ukraine, in Canada and the U.S.A.. So let us begin this task, this porject, in this year of 1967, so that coming generations can look back and thank God that we did something in a significant year of our history.

TARAS SHEVCHENKO

Taras Shevchenko is the greatest poet of Ukraine. He fought for her freedom against the Russian Tsars who were trying to Russianize his country, as the Russian Communists are trying to do in our days.

For his opposition to the oppressive Taras Shevchenko was arrested on April 5, 1847 together with many Ukrainian patriots of that time. He was exiled to Siberia where he spent 10 long years. The exile and suffering ruined his health, but did not break his spirit. Through his poetry, sent secretly to Ukraine. Taras endeavored to boost the courage of his countrymen.

After 10 years of suffering he was allowed to leave Siberia, but he could not return to Ukraine which he loved so dearly. He was ordered to stay in St. Petersbourg, which the Communists changed into Leningrad.

The Russian policy toward Ukraine did not change to this very day. Nominally independent, Ukraine is dominated by Moscow and its stooges.

People should work hard, because the job they might save might be their own.

YOUTH'S MORAL PROBLEMS

THERE is much complaint about the youth of today. A small percentage of them who are bad get a lot of publicity, and this creates the impression that every teen-age boy and girl are bad or are going to be bad.

It is true that the youth of today are a little different from the youth of the last century, but it should surprise no one, because our world is much different from the world of the last century.

A different world created different mentality and different ways of behavior. Jack, a 15-year-old boy, said:

"Our parents had their crazy fads once, and they grew up all right. We'll come out of it all right, too."

Louis Harris, an American reporter, who surveyed the U.S.A. and spoke to 775 boys and girls between 13 and 17, wrote of the present day youth:

"Although teen-agers disagree heartily with their parents about new dances, rock' n' roll, television and movies, they and their parents agree on basic goals and values in life. Ninety six percent of them believe in God."

Modern Youth

A story relates that a father called his son aside and told him: "Son, I think that it is time for us to discuss the facts of life, since you are growing fast. Do you agree?"

The son looked up at his father and replied: "Okay, dad, let's discuss it. What would you like to know about it?"

The Bible and the facts of life

There is much talk about the

necessity of sex education for the children and teen-agers. It is a good thing. It is the duty of parents to impart such a knowledge to their children.

What does Our Lord say about this important subject which so much interests the teen-agers?

When Jesus was in the temple of Jerusalem, the Pharisees brought to him a woman, caught in adultery, and asked Him in the presence of the crowd:

"Master, this woman has been caught in the act of committing adultery. Now, in the Law Moses has commanded us to stone women of this kind. What, then, do You say?" (John: 8, 4-5).

The Parisees were not really concerned about the observance of the Law which ordered the adulterers to be stoned to death, both the man and the woman (Deuteronomy: 22, 22). What they wanted was to get some argument for accusing Him before the Roman authorities who forbade the Jews to kill any person without their approval.

Jesus pretended that He did not want to say anything, so "He stooped down and with His finger drew figures on the ground" (John: 8, 6).

When they persisted their demand for an answer. He raised His head and said:

"If there is one among you free from sin, let him be the first to throw a stone at her" (John: 8,7).

Then bending down He continued to draw figures on the ground. What the meaning of these figures was, we do not exactly know, but some Fathers say that He drew the names of the sins of which the accusers of the poor woman were guilty. So when they saw their own sins and became aware that Christ knew about them, their conscience began to 'bother' them and they left one by one.

Thus Jesus and the woman were left alone, surrounded by the Apostles and the crowd of the people. After a while Our Lord raised His head and said to the woman:

"Madam, where are they? Has anyone condemned you?" "No, Sir," she replied. Then Jesus said to her: "Neither do I condemn you. Go, and from now on sin no more!" (John: 8, 11).

Our Lord had a magnetic personality. The Pharisees, His archenemies, became jealous of His popularity among the people, saying:

"You see, that you are getting nowhere! Look, the whole world is running after Him!" (John: 12, 19).

This popularity was created by the Lord's new teaching: "Never", a policeman who was sent by the Jewish authorities to arrest Jesus, said to his masters: "has man spoken as this man speaks" (John: 7, 47).

His kind and loving Heart forced Him to help all those who were in need, as St. Matthew testifies:

"All the sick were brought to Him. He was asked to allow them to touch, were it only the fringe of His cloak, and as many as made physical contact were cured" (Matthew 14, 35-36).

He cured the blind (Matthew 9, 27), raised the dead to life as He did with the daughter of Jairus (Matthew: 9, 18), chased out the devils (Matthew: 9, 33-34), had compassion on the hungry whom He miraculously fed in the desert (Matthews: 15, 32-37).

Such good deeds showed His kind nature and spread His fame throughout Palestine and even beyond its borders, as the story of the Phoenician mother shows (Matthew: 15, 21-28).

Thus Jesus became a great Hero of the crowd. Everybody wished to see Him and to hear Him preaching.

THE FIRST STATE CONVENTION OF THE REPUBLICAN PARTY

111 years ago—on May 29, 1856 — the first Republican State Convention met at Bloomington, Illinois. One of the delegates of this convention was Abraham Lincoln who had joined the newly created Republican Party, established only two years previously. Lincoln's speech on this occasion held the delegates spellbound, and it is said that the reporters were so enthralled by it that they simply forgot to record his words. Consequently, it is known as Lincoln's "Lost Speech." Later in the year the Republican Party's first presidential candidate John G. Fremont, was defeated by James Buchanan. Four years later, in 1860, the Party was to choose Abraham Lincoln as its first successful candidate for the Presidency.

(ACNS)

The Word became Man and lived among us, and we have looked upon His glory, such a glory as befits the Father's only-begotten Son full of grace and truth (John: 1, 14).

JAPAN: Land Of Charm and Challenge

by Dr. Frank McCann

I KNOW of no country where travelling is made so easy for the casual visitor as Japan.

From the moment of arrival — and in our case, even before our arrival — one senses the intense desire of the Japanese, even the lowly ones, that you should like their country, the question is asked "You like Japan?" Then if the answer is in the affirmative (as it almost invariably is) there is great bowing and many "thank yous" as if you had conferred a personal honor on the questioner, himself.

I think this is the basic reason for Japan's popularity amongst tourists of many nations. Long after you have forgotten the magnificent scenery, the beautiful lakes and mountains, the picturesque temples, etc. . . the pleasent memory remains of the gracious politeness and the cheerful hospitality of these people.

The Japanese certainly love their country and are intensely proud of it. One would think that the language barrier itself would make life very difficult for the foreign traveller. In my travels I have found that it is possible, with the help of an almost-forgotten smattering of classical education, to make a reasonable guess at most languages but not so Japanese. With its thousands of complicated characters, varying dialects and its upside-down writing, it is completely incomprehensible to the outsider. True, English is taught at most schools but evidently the system of teaching has been such that while many young Japanese can write or read that language few can speak it. However, charity and goodwill can overcome even such an obstacle as this.

Memorable

There is one memorable occasion when lack of means of communication did lead to a funny situation. We were staying at a Japanese-style hotel. These are the places that embody all the features of Japanese hospitality and service. Maybe they are lacking in some things we consider essential but not the friendliest of welcomes and constant attention to ensure that the guest is relaxed and at home. As you enter your room your shoes are whisked away for cleaning and you are presented with slippers. Then two spotlessly clean kimonos appear —one warm and one cool— in which to relax. Cups of green tea are there to revive you after your travels and continue to appear at very frequent intervals whenever it is thought that any little exertion, from taking a bath to unpacking a suitcase, calls for refreshment.

My trouble started when, shortly after arrival, I decided a bath was indicated. By weird and wonderful miming I tried to enlist the "room boy's" help in finding the bathroom. He responded with great glee and enthusiasm and arming himself with towels and soap, beckoned me to follow him.

We proceeded along corridors, past numerous Japanese maids who bowed respectfully and then giggled as only Japanese girls can — I could not blame them as I must have looked a very poor imitation of a Japanese gentleman. Downstairs we went almost to the front door and I had visions of being led along the streets to a public bath where it is a case of "all in together," irrespective of rank or sex. However, on the lower floor, we did find a huge bathroom. There I was ordered to disrobe and sit in a big square tub of really hot water. The water did come up to my chin but I thought this is all right, although I noticed my custodian still standing by with an eager glint in his eye.

Suddenly I was ordered out and directed to sit on a very low small stool. Then the fun commenced. Soap is rather expensive in Japan but you would not have thought so on this occasion. My friend started to work and with the greatest glee, lathered me — from the top of the head to the soles of the feet. Then I was scrubbed as I never have been since boyhood. This process was followed by a thumping massage after which numerous buckets of water were thrown over me to remove all traces of soap, which on no account can be allowed to pollute the real hot cauldron to which I was returned as the final act in the drama.

Escort

Then I was escorted back to the room, given several cups of green tea to revive me (I might add a little whiskey also helped) and left to recover.

No wonder my wife said I looked ten years younger and no wonder that the next night I managed to convey the message that a cold shower would suffice. I might add that all this performance was free, it being regarded as part of the normal service of the place.

Another most pleasing feature of tourist's life in Japan is the scrupulous honesty he encounters on all sides. As in any foreign country, the visitor, with his ignorance of local currency and geography, is very much at the mercy of any unscrupulous local — short-changing, being "taken for a ride" in taxis, etc.

I am afraid, from what visitors have told me, that such practices are not unknown in our land. But. not in Japan. Not once did I hear a tourist complain of being cheated. Indeed, I witnessed quite a few incidents of the other kind— taximen, small shopekeepers, etc., chasing strangers who inadvertantly had overpaid them. In Japan one can quite safely hold out a handful of local money and let them help themselves.

No "Tipping"

Playing an extremely important part in the creation of the very pleasant relationship that exists between the visitor and all those who serve him is the almost complete absence of that demoralizing custom — tipping. Most hotels have prominent notices requesting the visitor not to tip and nobody even looks as if they expect one. True, there is a service charge added at hotels, restaurants, etc., but this is a very modest one in comparison with most countries and in Japan is definitely the end of any obligation in this regard. In practically every other country I have visited it is only the beginning, as every individual — bell-boy, life-boy, room maid, waiter, the imposing gentleman in uniform who summons a taxi and graciously opens the door and numerous others — still expects a personal donation and looks very sour if it is not forthcoming.

In contrast to most places leaving a Japanese hotel even after a short stay, is quite a pleasent experience. Instead of a gang of rapacious individuals who seem to have been awaiting the rewarding moment since your arrival, all the Japanese staff

available seem to make a point of being on hand not for gain but to accord their guest a very gracious and obviously genuine farewell. And so, you depart in style, to the accompaniment of so much bowing and fervent "thank yous" and "sayonaras" that anyone would think you had distributed largesse on a grand scale.

It is all very nice and reflects the real pride in service of the Japanese — something that disappears when tipping is rampant. I did not believe the Japanese tourist guide-books when they said tipping was not expected by taximen, for surely this was one class all over the world to which only a brave man would refuse extra remuneration. Sure enough, however, the books were right and although, in the large cities with their grossly over-crowded public transport, the visitor is absolutely dependent on those vehicles which are unbelievably numerous and quite cheap, never is the slightest indicatioin given that a tip is expected. The whole thing is even more remarkable when one consider the long hours for little pay that is the lot of the Japanese servant.

Presumption

Now to something more serious— the challenge of Japan to the world in general and particularly to us as near neighbors. I know how presumptuous it is to write seriously about any country after only a few weeks' acquaintance although we are asked to accept as authentic books about our own country and others written under such circumstances. So, I must emphasise that I am only giving my impressions.

One does not have to be in Japan very long to realize at least that this is a country bursting with energy and definitely "on the up and up." It certainly is "going places." From the moment I arrived, I could not help feeling grateful that, at least for the present, they are on our side.

It is amazing to think that this small, overpopulated country with few natural resources — even their iron and coal have to be imported to a large extent — can compete with the world not only in the lighter goods but even in the field of heavy industry.
Already one of the leaders in shipbuilding ,they are gaining contracts for building railways in far distant parts of the world and their heavy machinery generally is in great demand. One has only to experience the efficiency and quality of their railways services to realize their capacity.

Beautiful fast electric trains covering long distances exactly on time equal anything I have seen in the world. Indeed, as far as organization is concerned they surpass most —where else does your ticket indicate exactly where to stand on the platform to board your particular carriage? At the moment a new train destined to do 150 miles per hour is undergoing successful trials. We boast about half that speed in our crack expresses.

Everywhere one looks in Japan there are signs of rapid developement — new buildings, factories, railways, etc. Perhaps the most impressive and challenging sign of all is the intense importance placed on education.

Japan's population is a youthful one and the competition for worthwhile jobs is so great that both children and parents seem prepared to make any sacrifice for the sake of education. The schools are so crowded that sessions are held at all sorts of odd times to accommodate different groups.

Great Aim

Travelling around, I was struck by the large groups of children escorted by teachers one met at all places of interest. Many had come long distances and at first I thought that this was just an unusual but worthwhile way of practical education, but I discovered the main reason for such excursions was to allow the use of the schoolroom. The great aim is a university degree. To attain this many parents are prepared to mortgage their homes while the students themselves undertake all sorts of manual tasks to finance the project.

Zeal For Learning

Even graduates enxious for higher degrees are frequently found working as tourist guides or even at much more lowly tasks.

One new and interesting part-time occupation which I read is to be the prerogative of university students is to act as "pushers" or "packers" on the Tokyo suburban railways at peak hours. If they can cram any more into the carriages than I have seen they will certainly earn their meagre salary.

This zeal for learning — particularly English — gives rise to one rather pleasent custom. Walking in the streets of any city it is not uncommon to be escorted by a very polite young person who, after the preliminary usual bowing, will say, "Excuse me! May I speak to You?" Having gained your consent, they go on: I am learning English and I would like to talk with you." It would be a very hard-hearted person that could refuse such a request although I will admit that it can lead to difficulties seeing that, in their enthusiasm, these students are quite willing to sit up most of the night to improve their knowledge.

However it is not one-sided as the stranger can also gain some valuable information, particularly about current Japanese thought on affairs generally.

Poor Israel is estranged from his God, and the enemy is pressing hard upon him (Osea: 8, 3).

Most things in life wear out with constant use, except for the bad temper which seems to be the exception.

After the conception of the Son of God the Virgin went hastily to visit Elizabeth whose child, recognizing her greeting at once, rejoiced and leaped in the womb, as if he were saying out to the Mother of God:

Hail, for you are the branch of an unfading Vine.
Hail, for you have produced the Fruit of immortality.
Hail, for you have given us a Ruler that loves men.
Hail, for you are the Mother of the Giver of life.
Hail, for you are the Meadow rich in bounties.
Hail, for you are the Table, laden with cleansing power.
Hail, for you are a delightful Paradise, full of flowers.
Hail, for you are the Haven prepared for souls.
Hail, for your prayers resemble the sweet fragrance of incense.
Hail, for you have made possible the purification of the whole world.
Hail, for through you God is well pleased with men.
Hail, Virgin-mother. (Akafist to Our Lady, Ikos 3).

I WANT TO SEE

(Luke: 18, 31-43)

by Raymond J. Spitzer, C.SS.R.

IN the eighteenth chapter of the Gospel according to St. Luke, our Lord predicts and clearly describes the sufferings He will soon endure. "We are going up to Jerusalem, and every detail written by the prophets about the Son of Man must be fulfilled. He will be betrayed to the Gentiles, and mocked, and outraged, and spat upon, and scourged and put to death, and on the third day rise again." And St. Luke tells us that the apostles understood nothing of what our Lord said. What He said was a mystery to them, and they could not grasp what He meant.

Although the apostles had been with Christ as witnesses to His preaching and miracles, their faith had not developed enough to enable them to understand Christ's redemptive mission. "They understood nothing of all this; they did not grasp what He was talking about." Their eyes were blind to the meaning of His words.

On this same journey our Lord and the apostles passed by another man who could not see — a man who was physically blind. This blind man called to our Lord: "Son of David, take pity on me." When Jesus asked the man what he wished Him to do, he replied : "I want my sight back. I want to see." Immediately, by His word, Christ granted the blind man's wish: "Have your sight; your faith has cured you." (Luke: 18, 42).

Later on when the apostles looked back upon what they had heard and seen during Christ's lifetime, they must have realized the deep significance of this miracle. Like the blind man, they were in darkness when our Lord told them about the sufferings He would endure. The prophecy of Christ did not impress them. Unlike the blind man, they did not ask to see. They did not plead with Christ for the enlightenment which would have been theirs through faith. Later on this weakness in their faith would lead them to flee into the night when Christ was taken prisoner and crucified.

Only after Christ's resurrection and ascension, when the power of the Holy Spirit would be manifest to them on Pentecost, would they compensate for the weakness of faith by boldly preaching the good news, though it would mean for them many sufferings and eventual martyrdom.

Earlier than the apostles, Mary was given a message about Christ's messianic mission. St. Luke describes this event when he recounts the annunciation to Mary. (1: 26-35 Mary was told that she would bear a Son to be named Jesus, Son of the Most high.

After Mary listened to the messenger of God, she did not hesitate. She accepted unconditionally her role in the history of man's salvation. "Here am I," said Mary; "I am the Lord's servant; as you have spoken, so be it." (Luke; 1, 38).

No wonder, then, that her inspired cousin, Elizabeth, praised Mary's faith. "How happy is she who has had faith that the Lord's promise would be fulfilled!" (Luke: 1, 45).

In regard to the word of God contained in the Scriptures, preserved in the Church and stressed in the liturgy, do we act like the apostles? Is our faith weak? Are we blind to the inspirations of God's grace?

They who are unwilling or reluctant to co-operate with the Church's spiritual renewal so wonderfully effected through the Second Vatican Council, because they "cannot see" why such changes should be made, do not grasp the meaning of the words of Christ for the day and age in which we live. Who-ever is of such disposition should pray for sight — the true, clear vision of faith.

All of us should imitate the unbounded faith of Mary, who accepted without question the word of God. Our prayers to her should ask for a deepening of faith. All of us can make our own the petition of the blind man: " I want to see!"

IVAN FRANKO

Ivan Franko (1856-1916) is a famous Ukrainian writer and poet, second in importance only to Taras Shevchenko. He was a poet, novelist, short story writer, translator, lingust, critic, scholar, journalist, sociologist, politician and a great humanist who courageously fought for the betterment of the working class, then terribly abused by the 'mighty' of this world. He struggled ceaselessly for the independence of Ukraine, for which many countless sufferings befell him, without breaking him down.

Here is one of his poems in which he describes the struggle of the Ukrainian nation for its independence.

THE ROCK BREAKERS

Strange was my dream. Before me lay a plain,
A boundless waste beneath a leaden sky,
While I stood there, fast in iron chain,
Before a granite mountain's vast domain
With other countless thousands such as I.

On each man's brow his grief deep furrows makes,
In each man's eyes the flame of love has glowed,
And each man's hands the chains entwine like snakes,
And each man's back to earth obeisance makes,
For all are burdened with the same dread load.

There each man's hand a heavy hammer hold,
And from the peak a voice bursts forth like thunder:
"Shatter this rock!* Let neither heat nor cold
Arrest you! Bear your torment manifold!
It is your task to crust this mountain under!"

Then, as one man, we raised our hands aloft;
Thousands of hammers crashed against the stone;
The battered fragments lashed at us as oft
We smoke the mountain; at despair we scoffed;
And broke that stony brow's primeval bone.

Like a loud cataract, like battle's din,
Our sledges' blows incessantly resound:
And foot by foot a further space we win,
And splinters gashed at many a cheek and chin—
But nothing stayed us in our ceaseless round.

Each of us knew no fame would crown his head,
No grateful thought from men salute his toil;
That no one on this highway broad would tread,
Till we had crushed the rock, the ballast spread,
And laid our bones to rest beneath the soil.

But we have never longed for people's praise;
We are no heroes, and no warriors we.
A voluntary serfdom crowns our days:
As builders of this highway that we raise,
We have become the slaves of liberty.

We all believed, with these hands of our own
We'd crush the granite and the rock down-hurled;
That, having sacrificed our blood and bone,
We'd lay a solid highway floored with stone-
New life, new weal, would come into the world.

We knew that somewhere, in a tract afar
That we had left to endure this toil in chains,
Tears hail us where our wives and mothers are
And friends and foes in jealous anger jar
And curse our high resolve and noble pains.

We knew all that; release from pain we'd ask;
Our hearts were broken and our nerves on edge;
But grief and sorrow played in vain their masque,
No imprecations drew us from our task;
Not one of us let fall his battering sledge.

Thus we go on, chained in a single mind
By holy faith, with hammers in our hands.
Let us be cursed, forgotten by mankind.
A mountain road to justice we will find
That, though we die, will bless our sacred lands.

(Translated by C. H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell)

* The rock is the symbol of the enslavement of Ukraine by Russia and Austria of that time.

AS THE CHURCH GROWS

by M. Wojnar, OSBM.

According to the statistics of the Second Vatican Council, the Catholic Church numbers close to 2,000 eparchies (dioceses) which are all headed by the Bishops. From a theological viewpoint, all these eparchies establish particular churches, following the precedent set by the Apostles in the early Church.

We see in the history of the early Catholic Church that the establishment of a diocese followed a territorial pattern. The epistles of St. Paul and the canons of the first Ecumenical Council of Nicea in 325 attest to this. The Bishops resided in particular cities. At first, the faith did not flourish very rapidly in the villages, but eventually, as the villages became Christianized, they too, came under the jurisdiction of the Bishops. The Bishop at this time was the sole administrator of the Sacraments, and as his cares grew, he appointed Auxiliary Bishops to work in the villages.

As the Church grew, this division into particular Churches took on varied forms. During the days of the Roman Empire, the ecclesiastical divisions followed the political pattern. This was especially evident when the individual eparchies merged into provinces with the metropolis of the political province as their capital.

Achieving the status of an Eparchy within the structure of the entire Church is the highest step that any particular Church can reach in its developement.

The following is an outline of that developement.

1- The creation of an Apostolic Exarchate of the Eastern Rite which is responsible to the Apostolic Vicariate of the Latin Rite. The Bishop of the Exarchate is referred to as the Apostolic Exarch and rules the exarchate only as a representative under the jurisdiction of the prelate of the Latin Rite.

2- The creation of the Eparchy or Diocese. The exarchate is raised to the dignity of an Eparchy after a particular stage of development has been reached, and when there is certainty that the exarchate is stable and will be able to exist as an Eparchy. The Bishop now of his own authority rules the Eparchy in

---

Our Lord commissioned all His followers to spread His Gospel teaching among their fellow men, saying:

"Go and make all nations your disciples, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to observe all the Commandments I have given you" (Matthew: 28, 19-20).

I will give you the hidden treasures and the concealed riches of secret places (Isaias: 45, 3).

Unless a man is born of water and the Spirit, he cannot enter the Kingdom of God (John: 3, 5).

the name of Rome.

3- The third and highest step in the development of an ecclesiastical organization is the creation of an Eparchy or Diocese within the boundaries of the Ecclesiastical Province with a Metropolitan as its head. The Philadelphia Archdiocese with its Metropolitan-Archbishop Ambrose Senyshyn, including two other dioceses-that of Stamford and Chicago, reached the third stage of its administrative development. The same situation exists in Canada where the metropolis of Winnipeg embraces the dioceses of Edmonton, Toronto and Saskatoon.

The Ruthenian Pittsburgh Apostolic Exarchate was raised to the dignity of two distinct Eparchies-that of Pittsburgh and Passaic. Each of these Eparchies is directly responsible to the Apostolic See.

Among other Eastern Rites in the United States are the newly created Exarchates of the Melkite and Maronite Rites.

The Ukrainian Catholic Rite in other countries — Argentina, Australia, Brazil, Great Britain, Germany, and France still consists of Exarchates which are on the second stage in the Ecclesiastical administrative development.

(ERIS)

ST. CHARITON, CONFESSOR

September 28

One of the subjects which will be discussed at the coming 4th Session of the Vatican II Ecumenical Council is the place in the Church and in world of the Religious, that is of the men and women who live together under a common rule, observe the evangelical counsels and are under the legitimate ecclesiastical authority.

Monastic life, although the term does not coincide precisely with what is referred to as Religious life, began in Egypt under the direction of St. Anthony in the latter part of the 3rd century and the first part of the 4th. St. Hilarion, one of Anthony's disciples, introduced this life into Palestine, where it flourished to the extent that entire monastery villages came into existence, each one called a "laura". Already the 4th Ecumenical Council (Chalcedon 451) had to deal with matters pertaining to religious community life, issuing orders, for instance, that monasteries could not be established without the permission of the bishop, and encouraging the monks to lead a life of retirement, mortification and prayer.

The first Palestinian "laura" was established in 330 by St. Chariton at Pharan, not far from Jerusalem. Chariton was born towards the end of the 3rd century at Iconium (Konya in modern Turkey, north of the Taurus mountains), a city where St. Paul the Apostle had preached the Gospel. Aurelian was emperor at that time (270-275). Chariton, accused of being a Christian, was tortured by being stretched on a wheel; he survived the ordeal and escaped to Egypt. Some years later, in 313, Emperor Constantine issued the Milan Edict allowing the free exercise of the Christian religion. Chariton went to Jerusalem, in 340, at Duka, in the desert of Judas, not far from Jericho. The ever increasing number of disciples who desired to "walk

the road which was truly straight" (Vespers of St. Chariton, in the Byzantine hymnology) under the guidance of our saint, caused the erection of one more laura, in the year 350, this one called "Thekoa", or "Souka" in the Syrian language. It was in the last monastery, which came to be known as the "Old Laura", that a saintly monk died around the beginning of the 9th century; he is known as St. John the Palaeolaurite (from the old laura, feast on April 19).

Soon after the erection of the last monastery, St. Chariton returned to Pharan, where he died that same year, 350, leaving behind the inheritance of "a spiritual flock which partakes of your light," (from the Vespers of the Byzantine Rite, September 28). Very appropriately, the Epistle for the feast of St. Chariton is taken from the 2nd Letter of the Corinthians: "...bearing about in our bodies the mortification of Jesus, that the life also of Jesus may be made manifest in our bodies." The portion of the Sermon on the Mount which contains the Beatitudes is read as the Gospel for his feast day (Luke, 6: 17-23): "...Blessed are ye poor, for yours is the Kingdom of heaven."

The work of the Holy Spirit in preparing our saint for his mission is accentuated in the Vespers service: "Thou didst flee to the mountains and to the deserts, keeping Thy soul unstained, holy one; Thou didst become a home for the Trinity, by Whose power Thou didst build homes as saving residences for the monks..."

(Uneira)

PRIESTHOOD FOR ME?

by M. Schudlo, C.SS.R.

Respect for priests

No candidate for the priesthood can be expected from homes where priests are not respected. During a mission in an American city I asked the young boys after the instruction on vocation: "Why don't you, young people, become priests?"

One of the boys stood up and said: "Father Missionary, if you knew what is being said about priests in our homes, you wouldn't be surprised why we don't go to the seminary."

Another young man told me: "Father, how can I become a priest, if my parents tell me that the best thing in life is to get married?"

It would be interesting indeed to hear the conversations in so many, many Catholic homes after their members come from Sunday Mass.

"Oh," the mother says, "our Pastor forgets everything. I called him twice and asked him to announce our next meeting, but he forgets everything".

The father adds: "I don't like that business of talking money all the time. What do our priests do with all the money they get? Look at the cars they drive!"

The daughter makes the following remark: "Why should our young assistant blame us, the young people, for going steady? He doesn't know what love means!"

Children who hear such remarks will not form a high opinion of the priesthood, and consequently will not have any desire to dedicate themselves to Christ as His special servants.

If our families understood the dig-

nity of the priesthood, every father and mother would ask God to choose at least one of their children for His special service, as a priest, missionary, or sister. They would look upon it ■ the greatest privilege that God can bestow upon them when He calls their child to His service.

3) *Strong spiritual life*

Vocations will not develop in a religiously poor home. God's seed will not grow and blossom in stony ground. No one can expect that children who receive the Sacraments of Confession and Holy Communion once or twice a year will be willing or spiritually strong enough to become priests, missionaries, or sisters. It must be noted that children will usually not receive these Sacraments every Sunday, if they see their parents do it just once or twice a year. The good example of parents is absolutely necessary for the children, if we are going to have the necessary vocations. Children will not be better than their parents. If the parents do not appreciate Christ, neither will their children.

It is certain that God gives enough vocations to our youth, but unfortunately these vocations are stifled and destroyed by someone, too often by parents. It is impossible that God, Who in His loving providence, has established our Church in so many countries, would not provide it with a sufficient number of vocations. It is, therefore, up to us Ukrainians to find those vocations and to bring them to completion, instead of stifling them with our lack of respect for the priesthood, or discouraging our young men from becoming priests

If we, Ukrainian Catholics, do not take the problem of vocations seriously, we will be responsible for the destruction of our own Church, for our Church will surely die from lack of priests, missionaries and sisters.

CONCLUSION

Young man, if you love Christ and His Church, please take the problem of vocation seriously. If Our Lord calls you to become His priest, do so without hesitation!

Christ is a Gentleman. He does not force anyone to follow Him. He does not want slaves. He wants you to choose Him freely and serve Him and His Church lovingly, as a friend. You can do so much for His glory, if you become His priest, things which will probably never be done, if you refuse the call and turn Christ down, as did the rich young man of the Gospel.

Doubtlessly, to be a priest is a challenge and a sacrifice. But aren't young men made for sacrifice? Don't they, in their youthful enthusiasm, look for a challenge?

Countless souls are waiting for your service. Will you have the heart to disappoint them?

The future of our Church is in your hands. What will you do with it? Will you help the Church to grow stronger by becoming one of its priests, or will you let it grow weaker and weaker by refusing it your services?

What will you do?

Decide for Christ! See your parish priest, or write to:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE

ROBLIN, MANITOBA, CANADA

or to your own Bishop.

They will help you to make up your mind. Don't delay! Christ needs you now. Your Heavenly Father will smile upon you, and Christ and His Mother will bless you abundantly.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 9

Volume XXXIX, No. 9

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Чесний Хрест 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Завдання українських шкіл
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 7
Христос учить нас молитися
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 11
Пізнай свого Бога! (Новий Катехизм) 12
Хотів би ти знати? 14
Христос прийде ще раз! ..... В. Буженко 17
Не можна служити Богові і мамоні
о. Роман Ганас 18
Церква в Модерній Світі
Коментар—о. М. Шудло, ЧНІ. 21
Місії в Франції ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 28
Справа покликання .... о. С. Іваночко, ЧНІ. 31
The Meaning Of The Universal Right To An Education
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 33
Know Your God! (New Catechism) 36
Private Revelations ..... by G. Ch. 38
Catholic Businessmen 40
I'd Like To Know 43
Cogitations ..... by Father Nick of Montréal 46
My Mission In France .. M. Schudlo, C.SS.R. 47
To Our Lady Of The Highways
Virginia Moran Evans 49
Our Church's Crisis . M. Hrynchyshyn, C.SS.R. 50
Youth's Moral Problems 52
Japan: Land Of Charm and Challenge
by Dr. Frank McCann 54
I Want To See
by Raymond J. Spitzer, C.SS.R. 58
The Rock Breakers ..... Ivan Franko 59
As The Church Grows. by M. Wojnar, OSBM. 61
St. Chariton, Confessor 62
Priesthood For Me? ... M. Schudlo, C.SS.R. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1967
OCTOBER

REDEEMERS

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ХРИСТОС ЦАР

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Є різні царства, бо вони можуть існувати в різних ділянках. Може бути царство земське і дочасне, бо людина складається з тіла, хоч має й безсмертну душу. Може бути царство духовне, бо людина— це сотворіння водночас матеріяльне і духове. В ній гармонійно злучені два відмінні складники: тіло і дух.

Святе Письмо виразно зазначує, що Христос є Царем. Проте жиди, сучасники Спасителя в часі Його земського життя, пробуваючи під пануванням безсердних римлян, хибно зрозуміли натяки на царство майбутнього Месії, що їх подибували в Біблії. Через це вони лихо зрозуміли ролю Спасителя, уявляючи собі Його як земського Царя, що прийшов визволяти жидів не з духовної неволі Сатани і гріха, але з неволі зненавиджених римських займанців.

Одушевлений чудом розмноження хліба й очарований могутністю Христа, нарід забажав проголосити Його Царем Ізраїля: Це той справді Пророк, що має прийти на світ. Ісус, спостерігши, що вони мають замір прийти та забрати Його, щоб настановити царем, знову Сам один пішов на гору (Іван 6, 14-15). Своєю поведінкою Спаситель зазначив, що Він не прийшов на світ, щоб панувати над людьми на подобу земських царів. Його Царство духовне, яке з природи мусить обнимати всі народи, раси та часи, в яких люди житимуть на світі.

Ще ясніше Христос підкреслив перед римським прокуратором Пилатом, що Його царство зовсім духовне та надприродне. Пилат спитався Його: Чи Ти Цар Юдейський?. Ісус відказав: Моє Царство не з цього світу. Якщо б Моє Царство було з цього світу, то Мої слуги воювали б, щоб Я не був виданий юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси (Іван 18, 33-36).

Отож земські володарі не мають чого боятися Христа та Його Царства, цебто Католицької Церкви, бо вона не відбирає ніяким царям їхнього володіння та не поменшує їх прав рядити своїми народами, бо з волі свого Божественного Основника Христа не має права мішатися до дочасних земсь-

ких прав світових володарів, якщо в їх рядженні народами нема нічого противного законам і засадам Св. Євангелії.

Христос Цар—це найбільший дар, що Бог Отець подав людству, погруженому в безчисленних беззаконнях і пітьмі безвір'я. Бог доказує Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас тоді, коли ми були ще грішниками. Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли ми оправдані Його кров'ю.

Бо коли ми, бувши ворогами, примирилися з Богом смертю Його Сина, то тимбільше, примирившися, спасемося Його життям. І не тільки це, але й хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, що через Нього ми тепер одержали поєднання з Богом (Римляни 5, 8-11).

Христос є нашим Царем, бо ми собі Його вибрали

Як Ісус Навин завів ізраїльський нарід до Палестини, обіцяної землі, здобув її та розділив поміж 12 поколінь Ізраїля, то зібрав усі 12 поколінь і отак промовив до зібраного народу:

Кому хочете служити: чи богам (божкам-ідолам), що їм служили ваші предки, які жили по цім боці, чи богам аморіїв, що в їх землі тепер живете? Я ж і мій дім служитимемо Господеві! (Навин 24, 15).

На це питання нарід відповів своєму провідникові: Воліємо служити Господеві! Тоді він промовив до люду: Ви свідки, що вибрали службу Господеві! Вони відказали: Так, ми є свідками. Тоді Ісус Навин закликав: То ж повідкидайте геть чужоземних богів, які є між вами, і прихиліть свої серця до Господа, Бога Ізраїлевого! А люди цераз закликали: Хочемо служити Господеві Богові нашому і слухати Його голосу! (Навин 24, 24).

Тоді Ісус Навин надав вибраному народові закон і подав їм деякі вказівки, обіцюючи, що Бог нагороджуватиме їх за вірне зберігання закону. Водночас перестеріг, що каратиме, якщо полишать Бога та повернуться до божків, яким кланялися їх предки: Якщо покинете Господа і служитимете чужоземним божкам, то Він відвернеться від вас і посилатиме всякі горя та дозволить на вашу загибель, після того, як перше посилав вам благодать (Навин 24, 20).

Щось подібне трапилося нам усім при святім хрещенні, через яке ми ввійшли в Боже Царство, сталися Його громадянами, набули всі права Божих дітей і затягнули обов'язки, які мають піддані супроти своїх царів. Христос є Царем у Божім Царстві, яке Сам заложив для спасіння безсмертних душ. Святе хрещення впроваджує душу до Божого Царства або краще поширяє Боже Царство на цю душу.

Почувши, що Христос задумав заснувати царство, фарисеї зацікавилися ним, бо думали, що Він зорганізує розсварених жидів, прожене займанців римлян і відновить жидівську державу на землі. Христос збив їх фальшиве поняття та розвіяв надію на земську велич, бо відказав їм: Боже Царство не прийде помітно серед брязкоту зброї, воєнних кличів, завзятих боїв і проливу крови, як це буває при заснованні земських царств. Фарисеї мусіли здивуватися, бо Спаситель відразу заспокоїв їх і деяк виясняв, що Його царство існуватиме в людських душах: Бо в вас Боже Царство! (Лука 17, 20-21).

В цьому Божому Царстві Христос є Царем. Хто стає членом цього царства, той зобов'язується служити, шанувати та слухати Христа, свого небесного Царя, який полюбив нас і помер на хресті, щоб ми, Його підвладні, могли щасливо проживати в Божім Царстві навіки, зразу на землі в Христовій Церкві, а згодом цебто по смерті в Небеснім Царстві, в небі, де Бог пробуває в ангелами та святими.

Як же ж ми сталися підвладними Христового Царства та які зобов'язання затягнули того пропам'ятного дня, коли нас охрестив Христовий священик? Які користі принесла нам приналежність до Христового Царства?

Користі приналежности до Христового Царства:

(а) Хто через святе хрещення вступив до Христового Царства, той отримав прощення первородного гріха та всіх інших особистих гріхів, злучився з Христом і позбувся своїх гріхів. Отож нема ніякого осудження в тих, що ходять у Ісусі Христі не по тілу, а по духу (Рим. 8, 1). Ніщо, за винятком гріха, не стягає на людей Божого осудження, відкинення та вічного прокляття.

Грішна ж людина позбувається бруду гріха через святе хрещення. По Зшесті Святого Духа Петро виступив перед мешканцями Єрусалиму та яскраво змалював їм злочин боговбійства, якого 50 днів тому були допустилися, розпинаючи чи домагаючись розп'яття Божого Сина. Проповідь учинила таке сильне враження на слухачів, що вони серцем розжалобилися та сказали Петрові й іншим апостолам: Мужі браття, що ж ми маємо робити? Роєжаяні мешканці Єрусалиму бажали осягнути пробачення ва свій злочин. А Петро відповів їм: Покайтеся, і нехай кожний з вас охреститься з ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів! (Дії 2, 37-38).

Вони послухали мудрої поради, охрестилися та вступили до Христового Царства. І того дня пристало до них около три тисячі душ (Дії 2, 41).

Те саме вчинив Св. Павло, якого Христос осліпив за гонення Церкви. Він покаявся та на приказ Ананії охрестився й відзискав зір: "Чого гаешся? Вставай і охрестися й обмий свої гріхи, призвавши Його (Христове) ім'я! (Дії 22, 16).

Прощення гріхів—це превелике добродійство, яке Христос подає тим, що вірять у Нього та бажають долучитися до Його слуг і стати членами Його всесвітнього Царства, Церкви, Матері всіх часів, народів, культур і рас.

(б) Прощаючи гріхи, хрещення водночас зодягає душу блиском освятної ласки, яка прикрашує душу небесним блиском і надземською красою-чаром, які годяться Божим дітям. За цей превеликий привілей, який учинив нас Божими дітьми та "учасниками Божої природи" через прийняття освятної ласки (2 Петро 1, 4), треба невпинно дякувати Богу, що вчинив нас підними

участи в наслідді Святих у світлі, що визволив нас із влади темряви та переставив нас до Царства Сина Своєї любови, в Якім маємо викуплення, прощення гріхів. Він є образ невидимого Бога, первороджений усякого сотворіння, бо то в Нім сотворено все на небі та на землі, видиме і невидиме... Все через Нього створено. А Він попереду всього, бо все стоїть на Нім. І Він—Голова Тіла, Церкви..., щоб мав Він у всьому першенство (Колосяни 1, 12-18).

Люди через хрещення стали в Христі учасниками Божої природи. Хто має Божу природу, той є Божою дитиною. Це ж неабияка гідність—бути дитиною всемогутнього Бога. Ця ж гідність діставалася людям через Ісуса Христа. А тим, що прийняли Його, дав силу стати Божими дітьми..., що не з крови, ані пожадливости..., але народилися від Бога (Іван 1, 12-13).

Це Боже дитинство спирається на руїнах гріха та світових пожадливостей, яких люди зрікаються в хвилині хрещення, бо інакше не змогли б відродитися до надприродного Божого життя ласки. Наш давній чоловік розп'ятий із Ним (Христом), щоб знищилося тіло гріховне, щоб ми не були більше слугами гріха (Римляни 6, 6).

(в) Хрещення деяк защіплює душу в Христа, бо проникає її Христовим духом. Св. Павло закликав християн у Римі: Поступаймо чесно, не в гульні та пияньстві... не в сварні та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом (Римляни 13, 13-14).

Як же душа зодягається в Христа? Через хрещення, бо апостол каже: "Бо ви всі, що в Христа охрестилися, в Христа зодягнулися" (Галати 3, 27). Хто зодягнувся в Христа, той має пройнятися Його надземними ідеалами та засадами, бо Апостол додає: Як ми носили образ земного (Адама перед хрещенням), так і образ небесного (Христа) будемо носити, якщо проживатимемо згідно з духом і обітницями хрещення (І Коринтяни 15, 49).

(д) Хрещення запевняє нам вічне спасіння по смерті, бо для спасіння душі проживаємо і трудимося на цій землі. Тут сіємо, там будемо збирати. Тут страждаємо, там будемо розкошуватися. Тут кидаємо в землю земського життя зерно, там у небі по смерті будемо збирати квіти та колоски спасіння. Спаситель запевняє спасіння всім тим, що приймуть хрещення та проживатимуть так, як каже свята віра. "Хто ввірує й охреститься, той буде спасенний, а хто не ввірує—буде осуджений" (Марко 16, 16).

(е) Хрещення запевняє вічне щастя в небі, для якого Бог сотворив усіх людей. Ісус запевнив про це Нікодима, що в ночі прийшов прохати в Ісуса деяких пояснень про Його навчання: Направду, направду кажу Я тобі: Якщо хтось не охреститься з води і Духа, не ввійде до Царства Небесного (Іван 3, 5).

Нехай ваше світло світить так перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі вчинки і прославляли вашого Отця, що на небі (Матей: 5, 16).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПОСТУП НАУК МАЄ ВЕСТИ ЛЮДЕЙ, ЩОБ ПРИЗНАВАЛИ БОГА ТА ЙОМУ СЛУЖИЛИ

(Наміреня Апостольства Молитви на жовтень, поблагословлене Святішим Отцем)

За останніх п'ятдесят років розвиток наук, зокрема наук природничих, поступає з шаленою скорістю та прямо викликує зачудування. Якщо в давніх часах людина, споглядаючи на явища природи, могла приходити до пізнання Бога, і Святе Письмо зве тих, що перечуть існування Бога "безумними" (Псалом 13, 1), то чи модерна людина, користаючи з тільки нових здобутків науки в світі природи, не повинна спонтанно, добровільно вірити в Бога, Творця природи? Та на жаль буває, що для деяких з цих модерних учених наука стає підставою для їхнього атеїзму. Це дійсно знак надзвичайної сліпоти, що походить звичайно з гордости або зіпсуття серця. Псальмоспівець про це говорить: "Рече безумен у своєму серцю: "Нема Бога" (Псалом 13, 1).

Людина науки відкриває все більшу велич так у творах великого світу "макрокосмос", що їх подивляє в небесних просторах", як і в творах малого світу "мікрокосмос", що їх бачить у малесенькім атомі. Та мимо того не раз те все людини не веде до Бога. Вона в своїй зарозумілості почуває себе необмеженим паном всесвіту й уважає своєю задачею заволодіти світом як своєю безоглядною власністю. Людина часом буває така оп'яніла своєю наукою, що забуває цілком про свою власну нужденність і слабосильність. Тоді людина думає, що сама в самій природі знайде відповідь на всі тайни і зможе запанувати над світом, не признаючи нікого понад собою.

В дійсності правдива, основна наука веде до пізнання Бога. Сказав великий філософ Боетій: "Малі лики знання можуть відвести від Бога, але повніше пиття (черпання) знання веде до Бога".

Вже сьогодні бачимо, куди веде наука без Бога. Те страшне оружжя, що загрожує самому існуванню людини на землі і може зовсім змести людський рід з лиця нашої планети, повинна отворити людські очі, щоб зрозуміти, чим є наука без Бога. Даремні різні конгреси, стрічі представників великих держав і їх наради в справі уживання атомічної сили і контролі ужиття цієї смертоносної зброї. Наука, що відмежовується від Бога, або йде прямо проти Бога, може довести тільки до найжахливіших наслідків.

Хоч людина може пізнавати Бога з сотвореного світу, все таки потребує Божої ласки, щоб вірити. Не наша річ є судити, скільки хто завинив, що не вірить в Бога, але нашою задачею є молитися, щоб Господь відчинив очі людині, щоб вона могла дійти до пізнання Бога через пізнавання сотворе-

ного світу, через науку. Зокрема ми повинні молитися за тих, що займаються науковою працею. Їх приклад може бути першорядного значення. Досвід поучає, що книжки, які показують, як різні науки ведуть до Бога, все викликували велике зацікавлення і стелили дорогу до пізнання Бога. Ми повинні молитися також за тих, що особисто не займаються науковими студіями. І вони цікавляться наукою і не раз читають про наукові здобутки в різних письмах. Вони також потребують Божої ласки, щоб застановлятися над чудами природи і бачити в них всемогучого Творця і Вседержителя. Всім треба Божої ласки, щоб мали добру волю і хотіли вірити в Бога.

Однак вірні повинні не тільки молитися, але самі мають бути свідками своєї віри. Їх спосіб говорення, їх наставлення, яке показують у своїх розмовах про різні винаходи і чуда, що їх подає людська наука, повинні провадити інших до поважної задуми і застанови. Все те остаточно веде до Бога. Апостол народів, Св. Павло, у своїй промові на ареопагу в Атенах говорив: "Бог від кожного з нас не далеко пробуває, бо в Нім ми живемо і рухаємося й існуємо" (Діяння 17, 27-28). І ми можемо на це звертати увагу і так приготовляти дорогу до пізнання Творця.

Просім Христа, через заступництво Марії, щоб ми були апостолами в поширюванні віри в Бога.

Місійне намірення: За розвиток християнських спільнот у місійних краях.

Листопад: Загальне намірення: Щоб знайти кращі засоби взаємного пізнання й пошани між християнами і жидами.

Місійне намірення: Щоб в Азії всі, що вірять в Бога, рішуче противилися безбожно-

* * *

ЧОМУ АСТРОНАВТ ВІРИТЬ В БОГА?

Дня 20 лютого 1962 р. американський астронавт Іван Глен перший облетів нашу землю три рази протягом 4 годин і 55 мінут. Цей астронавт — це віруюча людина. По цім своїм леті в небесних просторах він подав у часописах гарний допис на тему: "Чому астронавт вірить в Бога". Тут подаємо, з деякими скороченнями, частину його статті, поміщеної у Вінніпег Фрі Прес 23 червня 1962. Під текстом додаємо від себе деякі пояснення, як також у дужках.

* * *

"Чому ти марнуєш свій час ходженням до церкви?" Так запитав мене один мій товариш летун у відділі "Марін Файтер у Гуам". Ім'я цього товариша було Сем. Семен зовсім в цим не скривався, що був у церкві точно два рази в своєму житті. Раз коли його хрестили, а другий раз, коли його жінка наставала, щоб вінчатися в церкві.

Це питання: "Чому ходимо до церкви", можна виразити в інший спосіб: "Чому віримо в Бога?" Думаю, що це слідує з того, що, як хто вірить в Бога, то напевно буде ходити до церкви. Чи дійсно є Бог, якого почитаємо? Або чи тратимо час?

Нам можуть приходити сумніви, чи є Бог, і тому шукаємо в наших умах за знаками, чому ми повинні вірити в Нього. Через таке запитування себе, думаю, можемо бути ліпшими християнами.

Коли мене вибрали до програми дослідів у просторах (спейс програм), перш усього дали нам одну книжку. Ця книжка—це підручник дослідів у просторах (спейс гендбук), що його видала друкарня державної канцелярії. Цей підручник має багато інформацій про програми дослідів у просторах. Однак там є уступ, що говорить про величину вселенної, і це зробило на мене велике враження. Можливо пригадуєте собі, що світло мандрує зо скорістю 186,000 миль на одну секунду. Значить, що кожної секунди світло може обійти нашу землю сім разів. Отже, якщо промінь світла вийде з якогось місця і буде так іти вперед, продовжати свою мандрівку протягом одного року, то та віддаль, куди цей промінь сонця зайде за один рік, називаємо світляним роком [1]).

Позвольте мені тепер тут означити, як великим є всесвіт: "Коли собі пригадаємо, що наша галактика (galaxy) [2]) має в промірі (діяметрі) 100,000 світляних літ, і наше сонце є тільки незначною звіздою (і є в цій галактиці) віддалене від осередку цеї галактики 30,000 світляних літ, і що ця галактика кружляє в орбіті [3]) навколо себе що 200 мільйонів літ, то бачимо, що навіть старатися представити собі цю страшну скалу, той величезний розмір великости всесвіту, що є поза нашою сонячною системою [4]), є дуже тяжко. Стараймося пробувати фізичних досліджень і комунікацій.

Однак міжзоряний простір не кінчиться нашою Молочною Дорогою (галактикою); далеко поза нею є мільйони інших галактик, і всі вони видно, що летять з фантастичною скорістю. Телескопійними приладами можемо сягати й бачити найдальше до двох більйонів світляних літ у всіх напрямах [5]).

Це трохи показує нам, як дійсно великий є всесвіт. Він є страшенно величезний. Тепер вернімся від цеї величини (про яку ми тепер говорили) до того, що знаємо про будову атому [6]), найменшої частинки, яку можемо знати. Атоми також мають велику подібність до нашої сонячної системи і до всесвіту в тім, що в атомі електрони кружляють навколо ядра, і то все так само, регулярно.

А тепер хочу звернути увагу на той лад, порядок у цілім сві-

---

1) Учені обчислювали віддаль світляного року і кажуть, що ця віддаль має около шість трильйонів миль.

2) Галактика—це величезний збір звізд, подібних до нашого сонця, але часто далеко більших від сонця; всі ті звізди в галактиці творять одну велику громаду. Нашу галактику, що її звемо Молочною Дорогою, бачимо на небі.

3) Орбіта—це дорога, що її проходить небесне тіло в просторі навколо іншого тіла.

4) Сонячна система обіймає наше сонце і вісім планет, що кружляють довкруги сонця; між тими планетами є наша земля.

5) Одна з найбільших астрономічних обсерваторій є в Каліфорнії, зветься "Маунт Паломар", має 200 цалевий телескоп.

6) Атом—це найменша частинка хемічного елементу; донедавна вчені думали, що атом є неподільний. Тепер встановлено, що атом є подільний і складається з ядра й електронів, що кружляють в точно означеним русі довкола ядра.

ті понад нами, від найменшої будови атому до величезних речей, що їх можемо бачити: галактик, що розтягаються на мільйони світляних літ і рухаються в точно означеній орбіті (крузі), у взаємнім відношенні одної до другої.

Чи то все могло статися сліпим припадком? Чи то був випадок, що хтось викинув купу різних кусників, речей, і ті речі наразі зачали самі від себе кружляти в гармонії з собою і робити ці регулярні орбіти? Я не можу вірити, що б це могло бути правдою. Це є та велика річ у просторах, що мені показує, що є Бог, якась Сила, що пустила все в рух, в орбіту й утримує все те в русі. То не був тільки такий випадок.

Порівняймо скорість деяких наших просторових проектів (Проджект Меркурі) з тими речами, що ми про них говорили (небесні тіла, галактики і т.д.). Нам здається, що можемо думати, що маємо дійсно великий успіх у наших проектах і що осягаємо велику скорість. Однак, коли ви подумаєте про величезні обшири просторів і скорість (небесних тіл), то наші вусилля тут на землі є дійсно дуже маселенькі. Ми можемо осягнути скорість 18,000 миль на годину в орбіті, цебто коло п'ять миль на секунду. Це досить скоро після нашого стандарту (мірила). І можемо піднестися високо, трохи більше, як 100 миль. Але думаючи про те все, що бачимо в просторах (неба), то наше зусилля є дійсно малесеньке".

* * *

Для нашого астронавта п. Івана Глена всесвіт зо своїми величезними розмірами, шаленим і регулярним рухом усіх звізд і тіл небесних, точністю в кружлянні того всього в небесних просторах, є ясним доказом існування Бога, найвищої Істоти, всемогучої, що те все так уладив і дальше вдержує. Думаючи про це, треба закликати з Псальмоспівцем: **"Великий Господь, і прославлений над усе і Його величі краю нема" (Псалом 144, 2). "Які то величні діла Твої, Господи! Премудро Ти все сотворив" (Псалом 103, 24).**

ЯК ДОВГО ТРЕБА СПАТИ?

Дехто думає, що людина мусить якнайдовше спати. Ні, нормальна людина потребує около вісім годин сну. Воно не робить різниці, чи хтось спить 8 годин без перерви, чи п'ять годин уночі, а три вдень, як довго він має 8 годин спання на добу.

Ліжко, що є дуже м'яке, не добре для спання. Найкраще ліжко—це таке, що не є занадто м'яке і не є занадто тверде, бо воно дозволяє на найбільше відпруження нервів і відпочинок.

Досвід виказує, що жінки краще і спокійніше сплять аніж мужчини, і може це є причиною, що вони більше витривалі на напружения і довше живуть.

Якщо хтось працює серед шуму і гуку, то він потребує довше спати, щоб належно відпочати. Так само гук не дозволяє людям належно відпочивати. Навіть незначний гук, от хоча б стукання в стіну, перешкоджає організмові належно відпочивати, бо цей незначний гук і шум піднімає тиснення крови на 10 або 15 ступенів. Людина потребує повного спокою, щоб вповні відпочити.

Церква і мудрагелі

ХОЧ Христова Церква призначена для всіх людей, бо вона є ковчегом спасіння для цілого людства, все таки слід зазначити, що вона переважно складається з бідних, погорджених, пересічних і звичайних людей. Св. Павло підкреслив цей факт у листі до християн у Коринті: "Браття, погляньте на своє звання. Не багато між нами мудрих тілом, не багато сильних, не багато благородних. Бог вибрав немудрих світу, щоб засоромити мудрих, і безсильних, щоб засоромити сильних..." (І Коринтяни 1, 26-7). Напевно частина мудрих і сильних ввійшла до Христової Церкви: "І слово Боже росло і число учнів множилося в Єрусалимі, і багато священиків слухало віри" (Дії 6, 7). Все таки Церква завжди залишилася Церквою покірних і поневолених, що становлять більшу її частину, тому вона за прикладом Спасителя, що "понизив Себе Самого, прийнявши вид слуги" (Фил. 2, 7), робить враження на мудрагелів світу, що вона є притулком для тих, що в житті самі не годні дати собі ради. Церква не є клюбом для самих мудрих, філософів і вчених, тому всякі мудрагелі погорджують нею і відказуються стати її членами, бо думають, що самі годні дати собі раду в житті і по смерті, якщо взагалі вірять у посмертне життя. І це саме тому Церква сливе завжди була погорджувана мудрецями цього світу, політикантами й 'елітою' людства, не виключаючи багатіїв, які думають, що багатство відчинить їм двері до Небесного Царства.

Сьогодні теж не бракує в світі мудреців і філософів, що працюють над духовою обновою людства, які відказуються вступити до Церкви. Деякі з них ворожі їй, бо вона складається "з простеньких, невчених бабок і селян", повторяючи те, що еретик Цельзій говорив: "Ви кажете, що становите Христове Тіло, Тіло Бога? Чи так воно є? Чи Боже Тіло може складатися з такого неотесаного як цей матеріял (простолюддя)? Зрештою, як Бог може мати Тіло?

Є й такі, що думають, що роблять Церкві прислугу, як заявляються її противниками. Вони навіть готові боронити Церкву, якщо б зайшла потреба, бо вважають її корисною для людства інституцією. Проте вони тримаються здалека від неї, бо не хочуть мішатися в сірою масою, яку значно перевищають знанням, культурою, багатством і соціяльною огладою. Вони навіть твердять, що знають Церкву краще ніж вона сама себе знає. Свій розум ставляють понад віру, за-

буваючи про те, що Бог відкидає "всяку гордість, яка повстає проти пізнання Бога" (2 Коринтяни 10, 5).

Про цих мудрагелів можна повторити те, що пророк Ісая заявив про жидівських 'мудреців', які тайно змовлялися з єгипетськими дипломатами, снуючи змову і бунт проти могутньої тоді Асирії гейби Бог не знав про їхні таємні шикани, які мали стягати стільки нещастя і принести руїну вибраному ізраїльському народові: "Я далі творитиму з цим народом дивне диво і чудовину, щоб мудрість їхніх мудреців пропала і розуму не стало в їхніх розумних. Горе тим, що глибоко ховають свої задуми, щоб перед Господом їх затаїти, що полагоджують свої справи в темряві і говорять: 'Хто побачить нас? Хто взнає нас'?" (Ісая 29, 14-5).

Вони погорджують сірою масою загалу християн, бо вважають за щось негідне для себе мішатися з ними, називаючи їх за прикладом німецького філософа Нітше 'підляками'. Вони злостяться на те, що Церква заохочує людей до покори, братолюбности, пробачання ворогам, тощо, бо вони почуваються "надлюдьми-іберманами" типу гітлерівських посіпак, які мріяли про завоювання світу і заснування тисячолітнього царства для 'вибраної' німецької раси. Бояться вони, що Церква буде перешкоджати їм у філософічних дослідах гейби вона була ворогом науки і поступу і приятелькою пересічности. І саме через це Церква викликує погорду до себе в тих, що не хочуть проживати вірою, але покладають-

ся на власний розум і здібності гейби самі потрапили розв'язати всі проблеми життя і народів, не звертаючись до Христа, без якого нема спасіння.

Хоч деякі з них приймають деякі засади християнства, проте не хочуть мати нічого спільного з Церквою, забуваючи, що 'особисте, індивідуальне християнство' — це неможлива річ. Якщо хочемо спастися, то треба приймати Церкву такою, якою Христос установив її, цебто громадою вірних, хоч ці вірні можуть бути далекі від християнського ідеалу святости і досконалости: "Маємо цей скарб у глиняних посудинах, щоб було видно, що велич сили походить від Бога, а не від нас" (2 Коринтяни 4, 7). Св. Павло напевно перестерігав перших християн перед злим прикладом мудреців цього світу, як писав до коринтян: "Боюся, щоб як змій був обманув Єву, так і не попсував ваших думок, і ви не відступили від простоти і чистоти Христа" (2 Коринтяни 11, 3).

Хто хоче бути дійсним послідовником Христа, той мусить бачити брата чи сестру в кожній людській істоті і любов'ю обняти їх у Церкві: "Очистивши послухом правді свої душі для братньої, нелицимірної любови від щирого серця любіть один другого!" (І Петро 1, 22), бо тільки той дійсно лучиться з Христом, хто злучений з усіма, що вірять у Нього і люблять Його. Св. Климент Папа каже: "Христос належить до всіх тих, що покірні, а не до тих, що ставляють себе понад отару", як упоминав коринтійських християн до згоди і братолюбности. Горда людина не мусить і звичайно не переви-

Не слід забувати, що приналежність до Церкви—це дар Божий і ласка Святого Духа, що кличе до віри та спасіння, бо це Святий Дух оживляє Церкву і керує нею, надаючи життя всім її членам, якими є всі вірні, так ерархія, як миряни. Св. Павло описує різні чинності Святого Духа в листі до Коринтян (І Коринтян 12, 4-13). Через Святого Духа Бог є "всім у всіх" (І Коринтяни 15, 28). Через те християнське життя—це життя Святого Духа, що живе і діє в нас, бо Він є принципом нашого духовного життя так, що ніколи воно тяжко розрізнити те, що походить від Святого Духа від того, що походить від нас (Рим. 8, 15-16; Галати 4, 6). Дари ж

Божі, що Дух подає людям, є призначені для добра цілої християнської громади, каже Св. Павло (Єфесяни 4, 11-4).

Христове Тіло, яким є Церква, не є фізичним, але моральним, бо всі вірні творять одну надприродну громаду, яку Святий Дух оживляє. Якщо людина піддається впливові та проводові Святого Духа, то вона напевно дійде до спасіння та вічного щастя в небі.

Одність християн доконується любов'ю, що лучить у Христі всіх Його вірних. Ця злука з іншими не затирає особистих характеристик людей, але допомагає розвивати їх, як у родині співпраця вможливлює кожному членові гармонійно розвиватися. Святий Дух є основою цієї одности, бо Він є "зв'язком миру" (Єфесяни 4, 3). Своєю ласкою Святий Дух помагає людям перемагати самолюбство, лихі схильності і недовір'я до інших, що є ворогами спільноти (Єфесяни 2, 2; І Коринтяни 2, 12). Дух любови спонукує людей співпрацювати для загального добра і так творить християнські громади і Церкву (І Коринтяни 12, 25), цебто допомагає християнам думати і трудитися в дусі одности з іншими християнами.

Знуджена, бурхлива молодь

НЕ брак нарікання на молодь між старшим поколінням. Подібне нарікання не є типічно українське, бо не бракує його й між іншими народами. Сьогоднішня молодь відмінна від своїх батьків і матерів, тому не дивно, що старше покоління не хоче радо прощати молоді того, що вона йнакше поступає і поводиться ніж поступали і думали їх батьки і матері, як були молодими.

Колись люди уявляли собі світ як триповерхову будівлю: небо на горі, пекло вдолині, а наша земля між небом і пеклом. За нашу землю і людей точиться невпинна боротьба між небом і пеклом, між Богом і Люципером.

Нові відкриття у вселенній знищили на щастя це фальшиве поняття всесвіту, бо в ньому нема ні 'гори', ні 'долини'. Колись люди уявляли собі Бога як якусь невідому, далеку і недоступну Істоту, "бо Ти невимовний, незбагненний, невидимий і непонятний Бог", що "Йому треба підчинятися", як писала одна жінка, "не з любови, але зо страху, щоб не попастися до пекла. Бог—це не Батько... Ні, Бог—це той, що надав нам 10 негативних Заповідей: 'Ти не робитимеш цього або того'! Бог—це той, що перешкоджує мені бути щасливою".

Один французький місіонер перевів анкету між селянами в Франції, щоб довідатися, як вони уявляють собі Бога. Ось зміст його анкети:

"Християни бачать у Бозі більше Пана і Суддю ніж Батька. Для віруючих Бог—це далека і недокладна Істота, про яку мало хто думає, бо вона вже не притягає людей. Проте вони практикують свою віру, бо бояться. Бог—це головно Пан, з яким люди намагаються робити рахунки по найменшій ціні так, як вони поступають з власником".

З поступом науки християнська молодь відкидає це фальшиве поняття про Бога, якого люди колись уявляли собі як Того, що існує 'десь у хмарах угорі, поза світом, що його сотворив'. Один юнак отак описав, як він уявляв собі Бога, коли був малою дитиною:

"Як я був малим, то я так уявляв собі Бога, як усі інші. Бог для мене пробував у небі. Там я уявляв собі Його в оточенні анголів, разом з Пречистою Дівою. Як я молився Богу, то автоматично звертав очі догори, де я сподівався знайти Бога. Тепер же я йнакше думаю. Бог для мене—це зовсім щось інше".

Сьогодні після другого Ватиканського Собору Церква настає на людей, щоб вони уявляли Собі Бога як люблячого Батька людства, який не пожалував Свого Сина, щоб допомогти людям проживати як Його діти і щасливо злучитися з Ним по смерті в вічнім щасті, "бо Бог не послав Свого Сина в світ, щоб осудити світ, але щоб спасти його" (Іван 3, 17).

Цей люблячий Бог-Батько не віддалився від людей і не замкнувся десь у небі, далеко від світу. Він як добрий Батько пробуває серед людей, як каже Св. Павло:

"Ми живемо, рухаємося й існуємо в Нім" (Дії 17, 28).

Наш Бог відмінний від того, що один інженер уявляв собі:

"Бог—це сумна Істота. Для мене Він представляє все те, що мені не вільно робити. Для мене Бог—це понурі святині з малими свічечками, жінки в кутасами й єзуїтські заборони".

Церква хоче, щоб люди думали про Бога як про люблячого Батька, з яким вони повинні бути в постійнім контакті, виконуючи все на Його славу, як каже Св. Павло:

"Все, щоб ви тільки робили чи говорили, все чиніть в ім'я Ісуса, дякуючи Богові Отцеві через Нього!" (Колосяни 3, 17).

Дух другого ватиканського Собору змінив наставлення людства до Бога. Послідовно мусіла змінитися наука, яка навчає людей, як слід поступати в житті. Деякі письменники і богослови в минулому представляли християнську мораль як кодекс заповідей, приписів і розпорядків, який під фальшивою перспективою вічного щастя давав християнам заборону проти вічного прокляття, занедбуючи дочасні речі людини і любов, що є головною характеристикою Христового навчання. Ось тому модерні богослови намагаються очистити Церкву зо згаданих викривлень, щоб дух любови прони-

кав ціле життя християнин, хоч вони не занедбують спасенного страху, який Святий Дух зве початком мудрости. Тільки любов годна з'єднати всіх людей у Христі, бо навчання Спасителя призначене для всіх народів і часів (Матей: 28, 19; Марко 16, 15). Св. Павло каже:

"Всі ж ми Божі діти через віру в Христа Ісуса... Нема юдея, ані грека... ні чоловіка, ні жінки, бо всі ви одне в Христі" (Галати 3, 26-28; Колосяни 3, 11).

Любов до Бога і ближнього повинна єднати всіх людей в одну Божу родину. Спаситель назвав цю любов 'новою Заповіддю' (Іван 13, 34-5). Він назвав цю заповідь новою не тому, що досіль не було про неї згадки в Божім Законі, бо така згадка була (Второзаконня: 6, 5 і Левит 19, 18), але тому, що Він наказав Своїм послідовникам любити в особливіший спосіб, себто любити всіх людей, навіть ворогів (Матей 5, 44-7).

Христос подав рацію, чому всі люди мають навзаєм любитися. Ця ж рація полягає в тім, що Бог об'явився в Своїм Сині і Він є приявний в кожній людині, тому вважає зробленим для Нього все те, що чинимо для своїх ближніх, як Христос виразно з а я в и в, описуючи Страшний Суд:

"Все, що ви зробили одному з Моїх навіть найменших братів, ви зробили це Мені!" (Матей: 25, 40).

Ощей мотив любови годен спонукати людей любити навіть тих, що не подобаються їм, бо все робиться для Бога. Подібна ж любов годна перетворити людське думання і поведінку з ближніми. Якщо б люди любилися навзаєм такою любов'ю, то легко було б збудувати Боже Царство на землі.

Така ж любов не відвертає людей від їхніх щоденних земських обов'язків, труду і праці. Вона тільки надає правдивий напрям людській діяльности, щоб ця діяльність не зійшла на манівці, не ображала Бога і не шкодила душам у їхнім змаганні до кращої долі в житті і по смерті.

Людина, оживлена вірою і скріплена любов'ю, годна куди краще працювати ніж та, що тільки трудиться для щоденного прожитку для себе самої і своєї родини. Свята віра виявляє людині вищі горизонти, хоч водночас велить щомога трудитися для поліпшення життя на землі. Ось тому Папа Павло заявив на закінчення ватиканського Собору:

"Католицька релігія і людське життя є сильно злучені... Католицька релігія призначена для людства, і тому деяк вона є життям людства".

Христова Євангелія не перешкоджає людям вживати всяких засобів і докладати всіх можливих зусиль, щоб усунути зо світу нужду, біду, ненависть і вчинити нашу планету кращим помешканням для всіх людей і народів. Вона тільки подає вказівки, що їх треба придержуватися, щоб не зійти на манівці. Отож французький екзистенціяліст Сартр сильно помилився, як заявив:

"В небі нема вже більше нічого доброго чи злого. Нема там нікого, хто видавав би розпорядки. Я є Юпітер-людина. Кожний чоловік має знаходити свій шлях".

Бог, даючи людям Свій Закон і Заповіді, хоче помогти їм жити гідно на землі й дійти до вічного щастя в небі, бо Він є Батьком для тих, що хочуть бути Його дітьми.

Християни тішаться, що Бог існує, бо Він любить їх і бажає їм добра. Він не є Тираном, подібним до Сталіна, що вимордував мільйони невинних людей. Коли ж він умирав, то його помічники тішилися, що конав найбільший тиран в історії людства.

6 березня 1953 р. Никита Хрущов, як сам оповідає, почув опівночі в своїй хаті дзвінок телефону. Серце йому стиснулося від страху, бо подібні поклики опівночі не віщували нічого доброго. Це кликав шеф прибічної гвардії Сталіна, щоб він негайно прибув до Кремлю.

Треба було проїхати 24 км. сніжною, льодовою дорогою. Це було страшна подорож. По дорозі стрінув інші автомобілі кремлівських головачів. Усі спішили до Кремлю. Там довідалися, що Сталін не брав чаю о год. 10 ввечорі, як це звичайно робив. Шеф ждав 2 години під Сталіновими дверми, заки поважився покликати його дорадників. Чотири рази телефонував до Сталіна, але не було відповіді. І так перед дверми Сталінової кімнати в Кремлі станула 7 його найвірніших 'приятелів і друзів'.

Каганович порадив вивалити подвійні панцерні двері, щоб дістатися до кімнати Сталіна. Сімка ввійшла до кімнати. Сталін, зодягнений у мундур маршала, лежав простягнений на паркетній підлозі. Сімка зо страхом наблизилася до нього. Тоді почувся переразливий, тріюмфальний голос Берії, головного ката і Сталінового помічника в мордах невинного населення:

"Тиран помер, помер, помер!"

Всі мовчали, тільки Берія тріюмфував. Хрущов похилився над трупа і задрижав, бо "живі Сталінові очі поглянули на нього!" "Я ніколи не забуду морозу, що пішов мені по спині," заявив Хрущов. "Я зачав відступати. Інші пішли за мною. Я втік разом з іншими".

Отак Хрущов в м а л ь о в у е смерть тирана Сталіна. Зате Ілля Еренбург, тодішній письменник, інакше представляє її. Сталін по війні мав манію переслідування. Він не раз заявляв, що його прибічники хочуть замордувати його, тому плянував замордувати їх усіх. По 19-ім Конгресі в 1952 ця манія сильно скріпилася. Тоді члени президії рушилися. Вони знали про плян Сталіна. На тайнім засіданні повідомили про цей плян усіх важніших провідників в уряді і армії.

"Вони скликали надзвичайну нараду Президії до Кремля 28 лютня 1953 р.". Сталін не підозрівав нічого, ба й сам туди пішов. Каганович звернувся до Сталіна і зажадав, щоб він заарештував негайно Рюміна, шефа Енкавудистів, який був сфабрикував "листу жидівських лікарів", бо ніби вони змовлялися проти держави. Сталін рішуче відказався. Його лице покрилося гнівом. Він зачав визивати Кагановича і грозити негайним арештом.

"Каганович не уступав. Він вийняв з кишені партійну картку, подер її на куски і промовив до Сталіна: "Ти знеславив

партію Ленина. Ти ганебний мордерця!"

Сталін в шалі хотів взяти телефон, щоб покликати поліцію. Тут Молотов промовив до нього: "Не старайся кликати... Дроти перетяті".

Мікоян додав: "Жуков і Москаленко з нами. Якщо ми звідсіля не вийдемо за чверть години, то військо московського гарнізону на приказ Жукова займе Кремль!"

Сталін захитався. Червона піна почала виходити йому з уст. Його обличчя побліддо. Він зачав махати руками в повітрі. Вкінці повалився на землю від мозкового удару. 'Товариші' не покликали лікаря, поки не сконав.

Якщо б Бог був подібним до Сталіна, то Він не був би Богом. Такого Бога не варто б любити і служити Йому. Наш Бог—це Бог любови. Все, що Він учинив для людей і для світу — це висліл і виплив Його безконечної любови до людства.

Пізнай свого Бога!

(НОВИЙ КАТЕХИЗМ)

Розділ 4

МОЄ ХРЕЩЕННЯ

Як дитина народиться, то її християнські батьки декілька днів по її народженні несуть її до церкви і там хрестять її. І мене так охрестили. Тоді дитина гейби вдруге родиться, бо вона народжується для Бога. Як тільки дитину охрестять, то вона стає духовним сином або дочкою Небесного Отця і братом або сестрою Ісуса Христа. Вона так само стається членом Церкви і здобуває право до вічного щастя в раю. Я набув (набула) всі ті права, як мене охрестили. Я буду Божою дитиною і піду колись до неба, якщо зберігатиму обітниці святого хрещення. Ці обітниці звуться "хресними обітами".

Що ж дитина обіцює Богові, як її мають хрестити? Вона обіцює дві речі.

Перед хрещенням священик ставляє дитині два питання.

Перше питання

Священик: "Чи відрікаєшся Сатани, всіх його діл, всіх його анголів, будьякої його служби і гордости?

Відповідь дитини: "Відрікаюся!

Друге питання

Священик: "Чи пристаєш до Христа? Чи віриш у Нього?

Відповідь дитини: Пристаю! Вірю!

Якщо дитина ще замала, щоб сама могла відповісти на ці питання, то хресні батьки, цебто куми відповідають за неї. Як дитина підросте, то вона потверджує ці обітниці, особливо як приймає Перше Святе Причастя.

Тайна хрещення дала мені ласку і силу вірити в Бога, приймати навчання Христової Церкви, надіятися на Бога і любити Його так, як добра дитина любить свого батька, бо через хрещення Бог стався моїм люблячим Батьком.

Через хрещення Бог Отець прийняв мене за Свою дитину, тому маю виявляти Йому вдячність за це і любити Його.

Святе Письмо

Ви всі Божі діти через віру в Христа, бо ви всі, що в Христа охрестилися, в Христа зодягнулися (Галати 3, 26-27).

Питання

1) Коли ти стався (сталася) духовною дитиною Бога, братом або сестрою Ісуса Христа?

Я стався (сталася) Божою дитиною, братом або сестрою Ісуса Христа тоді, як мене охрестили.

2) Що ти обіцяв (обіцяла) своєму Небесному Отцеві, як тебе хрестили?

Як мене хрестили, я обіцяв (обіцяла) Небесному Отцеві, що відречуся Сатани, всіх його діл, цебто гріхів, і що буду вірити в Христа і служити Йому.

3) Чи хтось годен бути доброю Божою дитиною, якщо він любить гріх і не хоче поправитися?

Якщо хтось любить гріх і не хоче поправитися, то він не годен бути доброю Божою дитиною, бо гріх ображає нашого Небесного Отця.

Практична постанова

Я буду завжди старатися жити так, як повинна жити Божа дитина, щоб мій Небесний Отець був завжди задоволений

КОНЦЕНТРАЦІЙНІ ТАБОРИ

Колись Христа бичували, заки послали Його на розп'яття. Концентраційні табори—це наслідування бичування Спасителя. Бичовані і мучені в цих таборах люди—це бичований Христос. Його бичуватимуть аж до кінця світу.

Добрі люди, хто б вони не були, не повинні ставати по сторові катів, що бичують Христа. Жорстокість повстає з погоні за дурницями, от хоча б пересадним націоналізмом чи якоюсь мрією, що ніколи не здійсниться, але наробить багато лиха світові.

з мене.

Літургійна молитва

Благословенний Бог, що просвічує й освячує кожну людину, яка приходить на цей світ, нині і завжди і навіки (Возглас в обряді хрещення).

Особиста молитва

Мій Ісусе, поможи мені так думати, говорити і працювати як Ти це робив на землі, щоб мій Небесний Отець міг завжди бути вдоволений з мене.

Вправа

Напиши в своїм зшитку:

1) Що тайна хрещення дала тобі?

2) Опиши, що значать хресні обітниці.

3) Опиши, як ти можеш виконати ці обітниці вдома, в школі, в товаристві інших і на забаві.

Байдужі батьки в виховуванні дітей, причиняються до поширювання молодечих злочинів

о. Роман Ганас

ДЕРЖАВНА Комісія злочинів в останньому звідомленні, предложеному президентові Джансонові виразно підчеркує, що одною з дуже важних причин в поширюванні молодечих злочинів в Америці—це є байдужність батьків дбати про добре виховання дітей. Програми молодечих організацій, в яких молодь бере участь, є вироблені в переконанні, що діти дістають основне виховання в родині на засадах, що формують світогляд молодих людей, опертий на засадах моралі і релігії. На жаль практика життя переконує власне про щось противного. Дуже численні злочини молодих, ба й навіть малолітніх дітей, які так дуже нині поширюються в великих містах чи підміських оселях, і то дітей убогих чи багатих батьків, як наводить згадане звідомлення Комісії злочинів, треба в великій мірі приписати байдужності батьків, зокрема байдужності батьків для доб-

рого виховання дітей. Подумані пляни для поліпшення стандарту життя убогих людей, які мають коштувати великі суми гроша, не поможуть нічого в здержанні так дуже помножуючихся молодечих злочинів, коли батьки дальше будуть байдужними для доброго виховання своїх дітей, зокрема батьки добре забезпечені на життя.

Відомий американський журналіст і видавець магазину Ю. С. Нюз & Ворлд Ріпорт, мр. Давид Лоренс, коментуючи зміст звідомлення Державної Комісії злочинів, пише так: Чому батьки є байдужними і занедбують виховування своїх дітей? Чи може тому, що вони самі не є добре виховані і не є приготовані до сповнювання батьківських обов'язків? Чи може таке прикре явище треба приписати фактові, що малїе вплив Церкви на виховування суспільства та молоді? Церква має можливість бодай раз у тиждень зустрічатися зо своїми вірними, і впливати на добрий спосіб їх життя, що і багато служителів Церкви і роблять. Та на жаль нині є багато таких служителів Церкви, які в своїх проповідях ніколи не заторкують проблеми моралі родин чи виховування дітей, бо вони уважають, що такі теми є вже перестарілі, а зате воліють в проповідях порушувати проблеми політичні, внутрішні чи заграничні, чи навіть беруть участь в публічних демонстраціях в ім'я справедливости для всіх, та оправдують свій крок тим, що вони публічно боронять однакову мораль і справедливість для всіх, і тому є обов'язком духовних брати в них участь. Помимо того, що статистика виказує, що в неділі в церквах всіх віровизнань буває багато вірних на богослужбах, але як мало вірних вертається з церков збудованих вірою для обов'язків життя, зокрема для відвічальности добре виховати дітей? Звідомлення Державної Комісії злочинів, це тяжке обвинувачення батьків у занедбанні виховати добре свої діти. Факт, що багато матерів, треба чи не треба, працює, і не має часу займатися дітьми в часі їх вільного часу, дуже причиняється до поширювання молодечих злочинів. Не лише матері, які працюють і не мають часу займатися вихованням дітей, але навіть ті матері, які не працюють, часто воліють займатися різними суспільними справами, залишаючи родинні доми на цілі дні. І також бракує їм часу належно заопікуватися дітьми. Школи через недбалість і брак оціки батьків у вихованні дітей повинні скріпити зусилля дати дітям не лише добре знання, але також вщіпити в них моральні засади. (Як можуть публічні школи в ЗСА. дати дітям релігійно моральне виховання, коли рішенням Суду заборонено молитву в усіх публічних школах; прим. автора). Багато батьків не є свідомі того, що найважніший час у житті дітей—це час до десятого року їх життя, в якому діти повинні дістати найбільше доброго морального виховання, щоб приготовити їх пройти здорово дорослаючі літа, поки не стануть повнолітніми. Батьки і вчителі повинні взаємно більше співпрацювати з собою, і бути взаємно інформовані про поведінку дітей і молоді та про поповнювані ними злочини. Щоб зберегти молодіж від поповнювання злочинів, треба більшої акції та співпраці суспільних організацій і сталих поучень через радіо, телевізію та пресу, щоб насторожити батьків до відповідальности за виховання дітей. Знаменитий коментар мр. Д. Лоренса про байдужність батьків у вихованні дітей і про наслідки того надавався б дуже як предмет доповіді в усіх наших виховних організаціях, та навіть як

зміст проповідей в наших церквах.

Наш коментар: Прикро воно є, але не вільно затаювати фактів, що злий вплив окруження, серед якого живе наша українська еміграція в ЗСА і Канаді, відбивається відемно на життя наших родин і нашої молоді. На жаль вже і в наших робітничих,чи інтеліґентних родинах трапляється, що їх діти поповняють злочини, і ці справи опиняються в судах і кінчаться в в'язницях, що приносить біль і сором не лише діткненим родинам, але цілій нашій іміграції. В багатьох випадках є ті самі причини як: занедбання батьками доброго виховання дітей, працюючі матері, брак опіки батьків над вихованням і дисципліною дітей, загальний добробут і занепад побожности та практикування релігії.

Прикрі випадки молодечих злочинів частіше трапляються в родинах, де діти є одинаками, бо змаленьку вони все дуже пещені, як підростуть, то годі батькам дати собі з ними раду.

Щоб зарадити лихові сповнювання злочинів нашими молодими людьми, добре було б впровадити в життя наших родин такі засади: 1) В родинах, де батько заробляє виставально на удержання родини, мати не повинна працювати, а повинна віддати себе всеціло доброму вихованню дітей; 2) Наших дітей вже від сьомого року життя треба включати в наші церковні чи народні молодечі організації, щоб вони вже змолоду привикали до своїх організацій, в яких проводили б ввесь вільний час; 3) В кожній нашій родині треба подбати про діточу бібліотеку і призвичаювати дітей читати від дуже молодих літ; 4) Щоб наших молодих дівчат зберегти від небезпек вільного часу, не треба використовувати його на різні непотрібні зустрічі чи завчасне приставання з хлопцями, але вчити їх музики, включити в церковні чи народні хори, та навчити їх домашньої господарки і доброго куховарства. Наші дівчата, коли стануть власними господинями, нехай будуть добре підготовані провадити дім по нашій рідній традиції, не користуватися легким способом куховарства з готових замороженних харчів, але нехай своїми власними руками готовлять своїм мужам наші рідні смачні страви, через що не лише зможуть заповнити вільний час, коли їхні мужі працюють, але збережуть здоровою домашньою стравою своїх мужів від шлунькових ускладнень і також причиняться до скріплення подружньої любови.

Мр. Давид Лоренс, в своєму коментарі про молодечі злочини, які сьогодні страшно поширюються, докоряє священикам всіх віровизнань за брак відповідних актуальних проповідей про родинні справи під час недільних богослужб. Наша Церква, наші священики на еміграції мають велике призначення помагати нашим родинам, які тяжко працюють і удержують Церкву, виховувати їхніх дітей на добрих християн і добрих укрраїнців. Між іншими конечними душпастирськими працями наших священиків по великих містах треба доложити зусиль, щоб зберегти нашу молодь від злого впливу окруження. Тут поможе тісна співпраця з нашими молодечими організаціями, точне навчання релігії, як також добре підготовані актуальним змістом проповіді в неділі і свята виголошені в наших церквах, зо спеціяльно стало підчеркуванням обов'язком подбати про добре виховання дітей, морально здорових душею для Бога і свідомістю для рідного народу.

1) Чи може бути щаслива та людина, що не вірить у Бога?

Філософ екзистенціяліст, Павло Сартр, заявив: "Шкода, що Бог не існує, бо з Його смертю ми втратили всі цінности". Сартр є атеїстичним модерним філософом, який пропагує мораль обставин, цебто, речі є добрі і злі, і це залежить не від вічного Бога, але від обставин, в яких людина знаходиться в даній хвилині. Багато людей не хоче вірити в Бога, бо Бог—це таємна Істота, якої не видно. Бог не дає Себе бачити в наших часах так, щоб навіть безбожники могли і мусіли вірити в Нього.

Віра в Бога—це Божий дар. Людські аргументи і докази про існування Бога не годні викликати віри в людині, якщо вона не хоче вірити. Навіть такий славний філософ і богослов як Св. Тома Аквінський не твердив, що розумом можна знайти Бога. Його п'ять "доказів" на існування Бога на думку самого Святого не є абсолютними доказами про існування Бога, але тільки "дорогами" до Бога, бо помагають людині наблизитися до Нього. Доказування існування Бога давніми схолястичними аргументами не є абсолютним доказом. Тільки одна віра дає нам абсолютну певність про Його існування, і ця віра—це Божий дар і богословська чеснота. Цей дар походить з Божої ласки, а не з самих тільки людських зусиль. Томістичні аргументи про "Першого Рушія" чи про "Первопричину всього" не вистачають, щоб дати людині надприродну віру в Бога в абсолютною певністю.

Ось тому бувають у світі атеїсти, і часто ці атеїсти—це щирі люди, бо вони не затемнили віри, якої не мали. Багато з них пробуває у пітьмі сумнівів, шукаючи світла, але не знаходить легкого шляху до віри. Інші атеїсти є такі тому, що не бачать, яку вартість в сьогоднішнім світі має віра в Бога.

Віра—це зустріч з Богом, і Сам Бог започатковує цю зустріч. Розумові аргументи можуть підготовити людину до цієї зустрічі, але сама зустріч—

це Божий дар, бо Бог—це таємниця, повна краси, світла і правди. Розумно поступає той, хто приймає обосновану тайну, бо цим доказує, що він є дозрілою людиною. Віра—це світло, що блистить у пітьмі-темряві цього життя. Воно вистачає, щоб нам паломникам до неба освічувати дорогу, але не усуває тайни Бога.

Віра—це дар Божого милосердя і любови до людей, які йнакше не знали б, пощо живуть на світі, і тому їхне життя було б нужденне. Ось тому загал атеїстів мусить почуватися нещасливий, як думає про значення світу, ціль людського життя і долю по смерті, бо тільки релігія і віра в Бога дають задовільну відповідь на ці важливі питання, які кожна розумна людина мусить бодай час від часу ставляти собі в житті. Приймаючи дар віри, людина складає чолобитню вдячности ласкавому Богові.

Слід зазначити, що віра не усуває всіх трудностей і сумнівів з життя людей, бо вона дає тільки стільки світла, щоб людина могла знести темряву, якою наше життя оточене на землі. Християнин не знеохочується цією темрявою життя, бо він має підпору в надії. Християнин—це людина, що має надію, яка запевняє його, що колись ясно зобачить те, що тепер вірить. Св. Іван каже: "Любі, ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, чим будемо. Проте знаємо, що коли виявиться, то будемо подібні до Нього, бо побачимо Його таким, який Він є" (I Іван 3, 2).

2) Св. Лука згадує про одного біснуватого, якого батько привів був до Апостолів, але вони не годні були вигнати з нього злого духа (Лука 9, 40). Чому Апостоли не годні були цього вигнати? Таж Христос був дав їм владу проганяти лихих духів (Матей 10, 1) і вони користувалися при інших нагодах (Лука 10, 17). Як ви це поясните?

Причина неуспіху Апостолів була в тім, що вони занадто покладалися на себе і на отриману владу чинити чуда гейби ця влада була їх власною. Вони не молилися, думаючи, що могли користуватися цією владою, не звертаючись до Бога за поміччю. І саме тут була причина їхнього неуспіху. Біснуватий хлопець правдоподібно був епілептиком. Диявол використовував цю фізичну хворобу, щоб фізично і морально мучити його. Жиди вірили, що падачка (епілепсія) — це біснуватість, хоч вже старинний грецький лікар Гіпократ, триста літ перед народженням Спасителя, був відкрив, що в цій хворобі нема нічого понадприродного, бо це фізична хвороба. Христос не завжди поправляв помилкове думання Своїх сучасників, коли воно не противилося засадам Його Євангелії.

3) Один мій сусід десь вичитав, що Папа Павло VI скасував список заборонених книжок, тому заявив мені, що відтепер католики можуть читати всякі книжки, що їм подобаються. Чи це правда?

Ось кілька слів про цей список, що зветься по-латинськи 'Індекс'—покажчик. 14 березня 1564 Папа Пій IV видав конституцію, якою одобрив Тридентійський Індекс. Папа Пій V створив кардинальську Конґреґацію, що мала займатися справою заборонених книжок. Папа Григорій XIII краще оформив Конґреґацію Індексу в 1572 р. Інші Папи ще більше поліпшували її. Папа Венедикт XIV видав славну конституцію про заказані книжки в 1753 р., яку потвердив Папа Лев XIII. Папа Венедикт XV скасував цю конґреґацію 25 березня 1917 р. і доручив справу заборонених книжок Конґреґації Св. Офіцію.

Папа Павло VI, змінив ім'я Конґреґації Св. Офіцію 7 грудня 1965 р., називаючи її "Конґреґацією навчання віри". В папському документі нема згадки про Індекс, тому можна приймати, що він скасований. Проте справа не була зовсім ясна. Багато єпископів звернулося до нової конґреґації за вияснением справи заборонених книжок. Згадана Конґреґація по розмові з Папою заявила, що Індекс надальше зберігає свою моральну силу, наскільки перестерігає католиків перед небезпекою читання книжок, що могли б загрожувати їх вірі або моральності. Проте згаданий Індекс не має вже церковного закону, який накладав би кари на тих, що без належного дозволу читали заборонені книжки. Зрештою і без церковної заборони сам розум і природний закон велять християнам не читати того, що могло б завести їх до гріха чи затрати віри.

Церква скасувала Індекс заказаних книжок, бо вважає католиків за дорослих людей, які не читатимуть того, що шкодить їх душам. Проте Єпископи і душпастирі мають обов'язок перестерігати своїх вірних перед небезпечними книжками, бо вони відповідають за спасіння повірених собі душ і за Божу славу.

4) "Чи колись прийде час, що священикам буде дозволено женитися?"

Безженство—це справа церковного закону. Як Церква (іде тут головно про латинську Церкву) могла проголосити цей закон, так у майбутності може змінити чи скасувати його. Деякі богослови твердять, що за яких 20 літ католицькі кандидати до священства в латинському обряді будуть мати свободу, в якім стані бажатимуть висвячуватися на священиків, у безженнім чи жонатім.

Наша Східня Церква має назагал жонате священство. Тепер у Римі переробляють канонічне право для латинської і східньої Церкви. Там напевно буде ця справа вирішена. В деяких наших єпархіях у краю наші владики були, за позволенням Риму, завели безженність священиків, от хоча б так було в Станиславівській і Перемиській єпархіях, але звичай жонатого духовенства був залишився в нашій Львівській архиепархії і в наших єпархіях у Чехословаччині та Югославії. В Америці і Канаді, на домагання латинської ерархії, було нашим кандидатам до священства заборонено женитися, бо це викликало б "згіршення" між латинниками, які були привикли до безженного священства. Проте між самими латинниками сьогодні ця справа є широко дискутована і багато в них висловлюється за тим, щоб священики мали свободу вибору, в якім стані бажають приймати тайну священства.

5) Чи воно добре для керівників Церкви, щоб католицька преса подавала вірним новинки, які заторкують добро і життя Церкви?

Члени католицької Церкви мають право знати про почини і діла Папи, Єпископів і священиків, якщо ці діла заторкують добро Церкви, бо ерархи—це публічні особи в Церкві. Проте дехто з цих провідників не бажає, щоб новинки про їх діла появлялися в пресі, бо часом їхні діла чи рішення бувають пресою перекручені і неточні. Християни мають право до свободи і виявлювання власних поглядів, але вони мають це пристойно чинити. Ось тому відповідальна преса не повинна подавати тільки добрі новинки, закриваючи чи заперечуючи те, що є менше добре в житті Церкви.

Послух церковній владі між християнами має бути свобідним і добровільним. Воно легше для ерархії рядити Церквою, коли на це має згоду вірних. Єпископи повинні знати, що нарід думає про їх заміри і проекти, що він думає і бажає. Добрі католицькі часописи, подаючи новинки про ці справи, не повинні ганятися за сенсаціями, але намагатися служити народові в Христовій Церкві. Отак Церква зможе ввійти в контакт з модерним світом, в якім проживають її духовні діти. Людська гідність вірних і свідомість, що вони творять Христову Церкву, вимагають знання про те, що діється в ній.

6) В часах Спасителя Палестина була під панованням римлян. Коли римляни зайняли її?

Палестина була мостом між Єгиптом і Мезопотамією, тому нею машерували армії Єгипту, Сирії, Персії, Вавилонії і Риму. Римський генерал Пом-

пей зайняв Єрусалим у 63 р. перед народженням Спасителя. Це було в суботу, коли жиди, ради святкування, відказалися боротися з римськими легіонами.

По смерті Ірода Великого (43-4 до Христа) його царство, що було засадем римлян, поділено на три частини між його синів. Римляни поставили Юдею, де був Єрусалим, під владу римських прокураторів у 6 р. перед Христом. В 26 р. Пилат став прокуратором. Він судив Спасителя і послав Його на смерть. Пилат як прокуратор найдовше з усіх римських прокураторів рядив у Палестині.

Римляни дали жидам велику свободу, але вимагали строгої підлеглости. Жиди могли рядити своїми справами в релігії і богопочитанні, судити винних, але не мали права посилати когось на смерть, коли римський прокуратор не одобрив засуду Синедріону, були вільні від римської військової служби, могли збирати з жидів податок на святиню, тощо.

Єрусалимська святиня була осередком жидівства. В часах Спасителя вона мала 7,000 священиків, яким помагало 11,000 левітів. Римляни збурили її, як у 70 р. по смерті Христа під час бунту зайняли Єрусалим і зовсім знищили його, заоравши землю плугами.

Мої останні місії в Франції

(Округа-душпастирство Всеч. о. В. Прийми—27-1-13, II, 1967)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ОКРУГА Тулюза, що належить до душпастирства Всеч. о. Василя Прийми, була останньою, в якій я мав честь проповідати місії нашим людям. На жаль через брак часу

не було можливо відвідати всіх осередків, що їх обслуговує о. Прийма та його сотрудник, Всеч. о. Л. Пастор.

По закінченні місії в душпастирстві Всеч. о. Івана Лужецького в Мец я подався поїздом до Парижу, де пробув півтора дня в домі нашого Владики Вол. Малянчука. Звідтам на 26 січня поїхав до Тулюзи, де пробуває о. Прийма, і замешкав з ним в монастирі О.О. Францісканців. Вони були дуже чемні і гостинні для мене.

На 27 січня подався я до Кармо, де мешкають наші вуглекопи. Вони здебільша вже живуть на пенсії, тому могли легко приходити на місійні науки. Кармо віддалене на яких 100 км. від Тулюзи.

З Парижу до Тулюзи їхав залізницею. Їзда тривала 9 годин, хоч потяг скоро гнав. Зразу околиця була рівниста, але за містом Ліможем, то вона покрита лісами і горбами. В дорозі до Тулюзи стрінув одного молодого чоловіка, бо ми обидва були в тій самій переділці. Він був говіркий, тому згодом нав'язали розмову. В розмові заявив мені, що він був залізничником.

Я спитався його, чи він ходить до церкви на Службу Божу. "О, ні", відказав він, "я не є християнин. Я католик!"

"Якаж різниця між католиком і християнином?" питаюся його.

"О-о-о", каже мій залізничник, "християнин ходить щонеділі до церкви, молиться і приступає до святих тайн!"

"А католик?", я тягнув дальше.

"Католик", відказав залізничник, "має тільки прийняти хрещення і перше Святе Причастя. Ось я сам ходжу до церкви тільки в квітну неділю, щоб принести собі пальму, але й і цього не роблю кожного року".

"Чи ви жонаті?" кажу до нього.

"Ні, буду женитися на другий рік.

"Яка ж Ваша майбутня жінка?" питаюся його.

"Така сама, як і я!", закінчив він розмову.

Місія в Кармо

Ця місія тривала три дні (27-29, I, 1967). Люди гарно приходили на місійні науки. Наші люди тут майже всі живуть на пенсії. Вони колись працювали в копальнях вугілля.

Тамтешнє вугілля має дуже багато в собі каменю. Багато вуглекопів, деякі в дуже молодім віці, дістало хворобу від дихання повітрям, перемішаним кремінним порохом. Цей порох подіравив їм легені. Це тяжка і смертельна хвороба, що помалу заганяє людей до гробу. Відвідуючи шпиталь у Кармо, я бачив цих молодих людей, що були засуджені на смерть через цю хворобу. Хоч копальняні лікарі щорічно пересвітлюють легені тих, що працюють у копальнях, проте не завжди вдається викрити початок недуги на час. Дивно, не всі люди однаково вразливі на цю недугу.

Молоді нашої тут не багато, бо вона не любить працювати в копальнях, тому їде до більших міст, де ходить до школи або працює в фабриках, бо й зрештою в Кармо, що має заледве яких 15,000 населення не годне дати всім праці.

Пробуваючи в Кармо, що є вже в полудневій Франції, по-

чув я від священика таку комічну історію. Прийшли діти на катехитичну науку. Священик питається: "Діти, котре свято найбільше в цілім році?" Один хлопчина негайно відповів: "Свято поросяти!"

Священик мусів пояснити мені, що воно означало. В полудневій Франції є такий звичай, що як фармер вбиває свиню, то всі приятелі та родина з'їжджаються, щоб святкувати це свято, хоча б рідні мешкали дуже далеко. Тоді родина вбитого поросяти робить різні присмаки з поросятиної крови для гостей.

Проща до Люрду (30, 1, 1967)

Повернувшись до Тулюзи, я мав один вільний день. Користаючи з нагоди, я поїхав залізницею до Люрду, де пробув майже цілий день. Там відправив Божественну Службу Божу в базиліці Матері Божої, і запричащав нечисленних паломників, що були в церкві. Потім удався до печері, в якій Божа Мати з'явилася Святій Вернадеті. Гріб Святої є в Неверс, біля Монтаржі, де Свята дівиця померла в монастирі. Про це була мова в статті про місії в душпастирстві Всеч. о. Николая Бучка, бо разом з ним їздив до Неверс і там мав нагоду так само відправити Службу Божу в каплиці, що колись була келією Вернадети.

З Люрду вислав картки з побажаннями своїм знайомим в Америці, Канаді й Австралії. Вислав їм теж люрдську воду, яку сам набрав з джерела. Зимовою порою мало паломників у Люрді, бо не багато людей приїжджає тепер до Лурдської базиліки. Найбільше паломників прибуває до Люрду в місяцях травні до жовтня.

Вертаючись з Люрду, стрінув одну жінку розвідку, яка розповіла мені свою трагедію. Вона має синка, і це тримає її при житті. На жаль до церкви не ходить і дуже невиразно вірить у Бога, хоч це трохи "непокоїть" її душу! Люрд віддалений на 170 км. від Тулюзи.

Я розповів цю розмову деяким священикам. Один із них оповів мені цю подію, яка змальовує релігійне настановлення між французькими дітьми. Подібного духа не брак і між українськими дітьми. Одного разу наш отець парох приїхав на відправу до одного міста і замешкав в нашій родині. Івась, синок згаданої родини, мав приступити на другий день до першого Св. Причастя. Він був у добрім гуморі. "Отче", заявив Івась, "завтра піду на Службу Божу останній раз!" "Чому це так?" питається священик. "Бо завтра приступаю до Святого Причастя!" відповів Івась. "Так само зроблять Жан, П'єр і Мішель!"

Івась ходив на катехитичні науки разом з латинськими французькими дітьми і навчився від них, що "по першім Св. Причасті" вже більше не треба ходити до церкви, поки не братиме шлюбу! Так поступають численні французи, і так поступає певна кількість наших дітей, коли батьки не припильнують їх. Отак продовжається рід охрещених поган, для яких християнство — це хрещення, Перше Св. Причастя, шлюб і похорон!

Місія в Алес Тамаріс (31-1-3, II, 1967)

Це містечко віддалене від Тулюзи на 350 км. Там повно копалень вугілля. Наші люди там працювали. Я відвідав хворих і висповідав їх. По першій світовій війні там було 150 українських родин, але сьогодні їх дуже мало. Багато померло, інші виїхали. Було там около 350 українських козаків з царської армії. Вони звичайно були нежонаті і розмовляли по-російськи. Але як підпили собі, то тоді переходили на українську мову.

Як їхав до Алес Тамаріс, то бачив, як подекуди вже зеленілася трава. Фармери працювали в виноградниках, яких тут повно. Земля червонава. Повно всюди горбків і долин. В дорозі стрінув одного старшого француза, який продає релігійні артикули. Він сказав, що в уряді Де Голя є багато жидів. Сам прем'єр Помпіду оженений з дочкою Ротшільдів.

Відвідуючи наших людей, бачив арабське село. Його побудовано в часах, як араби були зайняли частину Франції. Воно збудоване на горбку. Давню мошею перемінено на церкву. Тут уже зачали розквітатися дерева персики.

Люди дуже гарно приходили на місійні науки, приступали до овятих тайн і слухали місійних наук. Це була гарна місійка. Я мешкав в французького священика. На обід і вечерю ходив до наших родин, що дуже гостинно і щедро приймали мене. Через Алес перепливає ріка. По боках ріки є мури, що їх збудували російські і українські полонені, що Наполеон I був забрав у полон під час війни. Бачив теж похід страйкарів. Саме тоді був у Франції страйк залізничників, який тривав два дні. Проте залізниці функціонували на головних лініях.

Подорож до Авіньйону (2-II, 1967)

Авіньйон віддалений від Алес Тамаріс на 60 км. Я скористав з нагоди, щоб відвідати це славне місто. Одна родина завезла мене туди своїм автомобілем. Ми перебжджали через місто Нім, в якім є славний колізей з римських часів. Він іще в дуже добрім стані. Хоч трохи менший аніж римський, проте так само побудований. Він ще й сьогодні служить для різних концертів і виступів. В дорозі бачили знаки на автостраді: "Відвідуйте Нім. Це французький Рим!" В Нім є декілька будівель, побудованих римлянами. Є там на горбку римська тюрма. Недалеко міста є старинний римський міст і водопровід. Ми відвідали їх. Це в горах над рікою. Міст досьогодні служить для їзди. В Нім є ще святиня поганської богині Діяни. Вона в добрім стані.

Авіньйон

З Нім ми поїхали до Авіньйону, що зветься 'містом Папів', бо там пробували французькі Папи через 70 літ. Місто має около 62,000 населення. Воно окружене сильними і високими мурами. До міста в'їжджається брамами.

Авіньйон — це осередок туризму. Туристи оглядають папську палату, що була збудована в 14-ім ст. Це не так палата, як радніше твердиня. Оглядаючи її, я дивувався, що вона така 'строга'. Папи побудували цю твердиню на горбку. Великі залі збудовані з каменя. Мури твердині мають 4-5 метрів ширини. В деяких залях є ще трохи фресків. Папська палата

оточена високими і грубими мурами. Над муром стоїть статуя Божої Матері.

Місія в Клермонт-Ферранд (5-7-II, 1967)

По місії в Алес Тамаріс о. Прийма і я вибралися залізницею до Клермонт-Ферранд на місію, що віддалений від Тулюзи на 450 км. Дорога вела між горами. Ми проїхали яких 100 тунелів. Гори здебільша високі і голі. Мало лісів на них. У глибоких долинах є села і містечка.

Клермонт-Ферранд має около 113,000 населення. Місто знане з того, що воно є батьківщиною французького філософа і письменика Пасхаля. Папа Урбан II скликав був собор до Клермонту, і на цім соборі рішено зорганізувати перший хрестоносний похід, який вирушив у 1095 р., щоб визволяти Палестину з рук музулман.

В самім місті Клермонт-Ферранд місія складалася з двох наук. Одна була перед обідом, друга по обіді, бо наших людей майже нема в місті. Вони здалека приїжджають на відправи, привозять з собою їжу і мають обід по Службі Божій. Я мешкав в О.О. Капуцинів, бо в їх церкві відбувалася місійка. Отці Капуцини були дуже чемні і гостинні.

По Службі Божій наші люди мали обід у церковній залі. По обіді був Молебень і друга місійна наука. Майже всі люди, що були на ранішній Службі Божій, прийшли на Молебень.

Наша молодь відспівала кілька пісень у залі, як закінчилася місія. Дівчата були зібрані в наші національні строї. Вони теж відтанцювали три українські танки.

На другий день я відвідав 6 наших родин у поблизькім містечку Об'єр, мав для них Службу Божу і місійну науку. Це був понеділок. У вівторок відвідав людей у містечку Ріом і мав теж для них Службу Божу і науку.

Подорож до Віші

Віші знане в Франції з того, що в нім є лічничі води. Це місце туризму. Місто має понад 30,000 населення. Воно віддалене на 50 км. від Клермонт-Ферранд. Від 1940-4 місто було осідком уряду маршала Петена. Я бачив колишній готель "Палата Парку", в якім урядував Петен. Сьогодні цей готель —це оселя для туристів. Купуючи картку в крамниці, я спитався власниці, що мешканці думають про Петена. Вона відказала: "Опінії поділені в цій справі!"

Палата Парку стоїть перед гарним парком, у середині міста.

Пробуваючи в монастирі О.О. Капуцинів, я не раз розмовляв з ними. Перед їх церквою комуністи написали перед самим входом такі слова: "Спельмен—горлоріз!" Це була їхня реакція на промову кардинала Спельмана, що він виголосив на Різдво до американських вояків у Віетнамі. Подібні написи появилися перед входом до інших церков у Клермонті 8 днів після Різдва. Брат Капуцин хотів стерти цей напис, але не вдалося. Треба б іншою фарбою замальовувати його. В Клермонті повно комуністів.

Я питався О.О. Капуцинів, чому після Ватиканського Собору не голять борід, хоч деякі з них сильно підтинають їх. На це один з них відповів, сміючись: "Сьогодні капуцинський дух зовсім заник. Залишилася тільки одна борода. Як її оголимо, то перестанемо бути Капуцинами!"

Місія в Ело-сір-Мінес (9-10, II, 1967)

Це містечко віддалене на 50 км. від Клермонт-Ферранд. Ми поїхали туди автобусом. Дорога вела крізь гори. Там колись було багато наших родин, але сьогодні мало хто залишився. Одні повмирали, інші виїхали. Нечисленні люди гарно прийшли на місійні науки, а діти ніде не ходять до церкви або йдуть до французької, бо в цім містечку страшна релігійна байдужість. Бувають учителі в публічних школах, що силують батьків не посилати дітей на навчання катехизму. Один наш хлопець, що оженився з француженкою, згадав про сповідь своєму тестеві, на що дістав таку відповідь: "Як ще раз згадаєш мені про сповідь, то встромлю тобі ніж у серце!" При смерті цей чоловік сказав не брати його тіла до церкви, але просто занести на цвинтар. Проте як будуть нести, то нехай чоловіки затримаються перед коршмою і там вип'ють на його спомин, що й дійсно зроблено, як він помер.

Коли ж латинські священики вимагають від батьків при хрещенні дітей, щоб вони самі ходили до церкви, то батьки звичайно прирікають це робити, але на жаль мало хто з них дотримує обітниці. "Чому ж ви не відвідуєте згаданих батьків і не пригадуєте їм обіцянки?" я спитався священиків. На це один з них відказав: "Якщо б ми це зробили, то нам дали б вони копняка і викинули б з хати!"

Місія в Лімож (12-13, II, 1967)

Це вже була моя остання місія в Франції. Лімож має понад 100,000 населення. Наші люди звичайно мешкають поза містом; деякі з них навіть дуже далеко живуть від міста. Проте вони гарно прийшли на місійку і вислухали дві місійні науки. Це було в неділю, бо в понеділок тільки три особи було в церкві. Я мешкав в О.О. Францісканців у Лімож.

По закінченні цієї останньої місії від'їхав залізницею до Парижу.

Загальний баланс усіх цих місій:

Сповідей 103, відправлених Служб Божих для людей 20, відвіданих родин 42, проповідей 19, відвіданих хворих 8 і відправлено теж один Молебень.

Поворот до Парижу

13-II, 1967 р. я вернувся до Парижу, де замешкав у палаті нашого Владики. На другий день поїхав до Версаю, щоб відвідати королівський двір, побудований Людвиком XIV. Версай — це місто, що має 85,000 населення. Воно віддалене 10 км. від Парижу. Воно є містом туристичним, бо там є славна палата французьких королів. Сьогодні палата—це національний музей.

В Палаті повно прегарних малюнків і різних скарбів, бо тут трудилися численні артисти, щоб прикрасити королівську палату. В Версаю підписано в 1783 р. договір, що закінчив війну Америки з Англією. Тут теж підписано 'славний версайський' договір по першій світо-

вій війні. В 1871 р. прусаки тут проголосили німецьку імперію після перемоги над французами.

Праця над будовою палати зачалася в 1661 і скінчилася в 1695 р. Це колосальні будівлі. Королівські городи великі. В них повно статуй і штучних озер, фонтан, тощо. Французькі королі мешкали там сто років.

В одній з заль бачив прегарну комоду, що війт Парижу подарував цариці Марії Антонетті два роки перед революцією і п'ять літ перед тим, як їй стято голову на площі Конкорд у Парижі. В палаті є повно артистичних виробів, прикрашених масивним золотом.

На 15-ІІ. я відвідав славну катедру Нотр-Дам і базиліку Пресвятого Христового Серця. Бачив теж Пантеон, де зберігаються тлінні останки французьких героїв, письменників і поетів. Бачив теж вежу, де тримали арештованого Людвика і Марію Антонетту, заки завели їх під гільйотину.

Від'їзд до Америки (16-ІІ, 1967)

На 16-ІІ. Владика Вол. Малан-чук, ЧНІ. відпровадив мене на летовище в Парижі, де о год. 12:30 я всів до літака, щоб відлетіти до Америки на великопосні місії

Щира подяка

Закінчуючи ці місійні спомини, хочу щиро подякувати нашому Владиці, що зволив запросити мене на місії до Франції. Це напевно був для мене великий і корисний життєвий досвід, бо дав мені нагоду запізнатися з життям наших людей і з французьким способом життя і думання.

Дядую теж Всеч. Отцям Парохам, що так гарно співпрацювали зо мною під час місій. Нехай Христос благословляє їх на дальшу працю.

Вкінці дякую так само всім нашим людям, що приходили на місійні науки, запрошували інших те саме чинити, приймали мене до себе на нічліг чи запрошували на обід чи вечерю або не жаліли часу і автомобілів, щоб помогти відвідати наших людей або завести і показати мені не мало цікавих речей у Франції. Нехай Бог заплатить їм за це!

Якщо хтось не любить Господа (Ісуса Христа), то нехай буде проклятий! (І Коринтян: 16, 22).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два [redacted] $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислає марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ПРАЗНИК ХРИСТА ЦАРЯ

1-ий антифон

Мій Боже, Царю, величатиму Тебе і повік благословлятиму Твоє ім'я.

Ради молитов Богородиці, Спасе, спаси нас.

Ти ж Сам є моїм Царем і моїм Богом, і Ти заповів спасіння Якова.

Ради молитов...

Нехай оповідають про славу Твого Царства і говорять про Твою могутність.

Ради молитов... (Пс. 144).

3-ій антифон

О брами, підніміть свої вершки, і піднесіться ви, відвічні двері, і ввійде Цар слави.

Тропар (4)

Христе, наш Боже, Твоє царювання визволило нас з-під влади темряви і перенесло до царства Твоєї любови. Ти, що є вічним, з'явився нам як Цар: Господи, слава Тобі.

Господь (небесник) Сил—це Цар слави.

Христе, наш Боже,...

Боже, Твій престол вічний, і такий самий скіпетр Твоєї справедливости і Твого царювання.

Христе, наш Боже,...

Замість "Прийдіть, поклонімся..."

Він (Бог) поставив Мене Царем над Сіоном, Своєю святою горою.

Христе, наш Боже,...

Слава: І нині...

Кондак (7)

Поклонімся і припадьмо перед безсмертним Царем віків, єдиним премудрим Христом Богом, кличучи: 'Дано Тобі владу і честь і царство. Всі ж люди служитимуть Тобі. Твоя влада вічна і Твоє царство не розпадеться, бо предвічний Цар Христос став ради нас Царем".

Прокімен (3)

Співайте нашому Богові, співайте. Співайте нашому Цареві, співайте.

Стих: Бог—це Цар усієї землі, тому співайте розумно.

АПОСТОЛ

(Колосяни 1, 12-20)

БРАТТЯ, дякуйте Отцеві, що дав нам спроможність долучитися до святих і разом з ними стати учасниками світла (спасіння).

Він вирвав нас з-під влади темряви і переніс у царство Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкупленя і прощення гріхів.

Він (Христос)—це образ невидимого Бога, первородний усякого сотворіння, бо Ним були сотворені всі речі, що на небі і на землі, все видиме і невидиме, чи то престоли чи господства, чи начала чи власті, все було Ним і для Нього сотворене. Він існував, заки все інше було сотворене, і все існує в Нім. Церква ж—це Його тіло, і Він—її Голова.

Як Він є першим, то Він і перший воскрес із мертвих, так, щоб у всьому був перший, бо Бог хотів, щоб у Нім була повна досконалість (повнота) і так через Нього все примирити з Собою, чи воно в небі чи на землі, як Він встановив мир Його кров'ю на хресті.

Стихи:

Він пануватиме від моря до моря і від рік до краю вселенної.

Всі земські царі поклонятьсяся Йому і всі народи служитимуть Йому.

ЄВАНГЕЛІЯ

(Іван 18, 33-37)

Тоді Пилат знову ввійшов у преторій, покликав Ісуса і промовив до Нього: "Чи Ти Цар Юдейський?" Ісус відповів йому: "Чи ти питаєшся сам від себе чи інші так про Мене говорили тобі?" Пилат відказав: "Хіба ж я юдей? Це Твій нарід і Твої первосвященики передали Тебе мені. Що ж Ти зробив?"

Ісус відповів йому: "Моє царство не з цього світу. Якщо б Моє царство було з цього світу, то Моє військо було б воювало, щоб не видано Мене юдеям. Ось тому Моє царство не є земським царством".

"То Ти таки Цар?" продовжав Пилат. Ісус відповів йому: "Це ти так кажеш. Так, Я—Цар. Я народився на те і прийшов на світ, щоб свідчити про правду. І всі ті, що люблять правду, слухають Мого навчання".

Замість "Достойно есть"

Моя душе, величай Царя Христа, що став Царем над вселенною.

Моя душе, величай преславну Владичицю, що є Матір'ю Христа Царя.

Ірмос

Син предвічного Отця, Бог і Господь, стався Чоловіком від Діви і з'явився між нами, щоб просвітити тих, що пробували в темряві, і зібрати докупи тих, що були розпорошені. Ось тому величаємо завжди прославлювану Богородицю.

Причастен

Господь—наш Суддя, Господь—наш Князь, Господь—наш Цар. Він і спасе нас. Аллилуя.

Отпуст

Нехай Христос, наш правдивий Бог, що царює в небі і володіє вселенною, ради молитов...

THE FEAST OF CHRIST THE KING

Antiphon 1

I sing Your praises, God my King, I bless Your name forever and ever.

Through the prayers of the Mother of God, save us, O Savior.

You Yourself are my King and my God, and You foretold the salvation of Jacob.

Through the prayers...

Men will proclaim Your glorious Kingdom and affirm Your might.

Through the prayers...

Glory be to the Father...

Antiphon 3

Gates, raise your arches; rise, your ancient doors, let the King of glory in!

Tropar (4)

Christ, our God, Your Kingship has taken us out of the power of darkness and brought us into the Kingdom of Your love. You, Who are eternal, appeared as a King. Lord, glory be to You.

The Lord of the (heavenly) Hosts is the King of glory.

Christ, our God...

God, Your throne is eternal, and Your sceptre's justice and reign are everlasting.

Christ, our God...

Instead of "Come, let us adore..."

God made Me King over Sion, His holy Mountain.

Christ, our God...

Glory be...

Kondak (7)

Let us adore and fall down before the immortal King of the ages, the only all-wise God Christ, saying: "Power, honor and kingdom have been bestowed upon You, and for this reason all the nations will serve You. Your power is everlasting and Your Kingdom will not crumble, because the eternal King Christ became King for our sake".

Prokimen (3)

Sing to our God, sing, sing to our King, sing.

Verse: God is the King of the whole universe, sing with your mind (intelligently).

EPISTLE

(Colossians 1, 12-20)

Brethren, thank the Father Who has made it possible for you to join the Saints and with them to inherit the light. Because that is what He has done: He has taken us out of the power of darkness and created a place for us in the kingdom of the Son that He loves, and

in Him we gain our freedom and forgiveness of our sins.

He is the image of the unseen God and the first-born of all creation, for in Him were created all things in heaven and on earth: everything visible and everything invisible, Thrones, Dominations, Sovereignties, Powers, all things were created through Him, and for Him. Before anything was created, He existed, and He holds all things in unity. Now the Church is His Body, and He is its Head.

As He is the Beginning, He was first to rise from the dead, so that He should be first in every way, because God wanted all perfection to be found in Him, and all things to be reconciled through Him and for Him, everything in heaven and earth, when He made peace by His death on the cross.

Verses:

He will reign from sea to sea, over the whole universe.

All the kings of the earth will adore Him and all the nations will serve Him.

GOSPEL LESSON
(John 18, 33-37)

Then Pilate went back into the Praetorium and called Jesus to him, "Are You the King of the Jews?" he asked Him. Jesus replied, "Do you ask this of your own accord, or have others spoken to you about Me?" Pilate answered, "Am I a Jew? It is your own people and the chief priests who have handed You over to me. What have You done?"

Jesus replied, "Mine is not a kingdom of this world: if My kingdom were of this world, my men would have fought to prevent My being surrendered to the Jews. But My kingdom is not of this kind".

"So You are a King, then", Pilate said. "It is you who say it", Jesus answered. "Yes, I am a King. I was born for this, I came into the world for this: to bear witness to the truth, and all who are on the side of truth listen to My message".

Instead of "Dostoyno yest..."

My soul, glorify Christ Who became the King of the universe. My soul, glorify also the glorious Lady who is the mother of Christ the King.

Irmos (2)

Lord God, the Son of the eternal Father, became Man by the Virgin and appeared among us to enlighten those who dwelt in darkness, and to assemble those who were scattered. For this reason we glorify the ever-praised Mother of God.

Prychasten

The Lord is our Judge, the Lord is our Prince, the Lord is our King, and He will save us. Alleluia.

Dismissal

Let Christ, our true God, Who reigns in heaven and over the whole universe, through the prayers...

Virgin Mary in Liturgy and Devotion

Canon Rene Laurentin

OUTLINE
HISTORICAL SKETCH

AT the outset, no manifestation strictly so called of "piety" towards Our Lady. 2. Her cult appears in the extension of the cult of the martyrs (second century). 3. Liturgical cult of B.V.M. develops along two lines which correspond to the *temporal* and the *sanctoral*. 4. Particular devotions to Our Lady take on a vigorous growth in the West in the Carolingian epoch, and proliferate in the tenth to the twelfth century. Three main reasons for this:

(a) Liturgy lost its community value at popular level; (b) dessication of theology; (c) reaction against the reformers. These correlative processes lasted up to the first decades of the twentieth century.

THE NORMS OF VATICAN II

Three main principles: 1. Christocentrism. 2. A living commitment of Faith and Charity. 3. The primacy of the Liturgy.

1. *Christocentrism*: Difference between "adoration" and "hyperdulia," the latter term dropped explicitly by the Council. Christ is "Fullness" (pleroma); Mary is part of this fullness. This principle is the light of the whole ecclesiology of Vatican II. Misleading maxims of a certain type of Marian devotion: "Honour Mary and the rest will be added over and above." "Pneumatocentrism" —restoring the emphasis on the role of the Holy Spirit. This would be a new stage in Mariology—the Virgin linked with the Spirit. A renewal of feminine spirituality within the Church.

2. *Vital Commitment*: Christian worship not limited to closed rites —the whole of life a liturgy—in redeemed man, this is channelled through the sacraments— devotion to Mary must issue in the gift of self. The Council's explicit reference to "True Devotion" (in paragraph 4 of chapter 8, constitution on the Church) — based on faith.

3. *Liturgy and Devotion*: Harmonisation of liturgy and particular devotions—there is, strictly speaking, no "cult of the Blessed Virgin"— there is one Christian worship, in which she has a singular place.

THE CONSEQUENCES

Within the Liturgy itself we must grade things according to their relative importance. The place of the ancient feasts, though, of course,

in Him we gain our freedom and forgiveness of our sins.

He is the image of the unseen God and the first-born of all creation, for in Him were created all things in heaven and on earth: everything visible and everything invisible, Thrones, Dominations, Sovereignties, Powers, all things were created through Him, and for Him. Before anything was created, He existed, and He holds all things in unity. Now the Church is His Body, and He is its Head.

As He is the Beginning, He was first to rise from the dead, so that He should be first in every way, because God wanted all perfection to be found in Him, and all things to be reconciled through Him and for Him, everything in heaven and earth, when He made peace by His death on the cross.

V[redacted]

He will reign from sea to sea, over the whole universe.

All the kings of the earth will adore Him and all the nations will serve Him.

GOSPEL LESSON
(John 18, 33-37)

Then Pilate went back into the Praetorium and called Jesus to him, "Are You the King of the Jews?" he asked Him. Jesus replied, "Do you ask this of your own accord, or have others spoken to you about Me?" Pilate answered, "Am I a Jew? It is your own people and the chief priests who have handed You over to me. What have You done?"

Jesus replied, "Mine is not a kingdom of this world: if My kingdom were of this world, my men would have fought to prevent My being surrendered to the Jews. But My kingdom is not of this kind".

"So You are a King, then", Pilate said. "It is you who say it", Jesus answered. "Yes, I am a King. I was born for this, I came into the world for this: to bear witness to the truth, and all who are on the side of truth listen to My message".

Instead of "Dostoyno yest..."

My soul, glorify Christ Who became the King of the universe. My soul, glorify also the glorious Lady who is the mother of Christ the King.

Irmos (2)

Lord God, the Son of the eternal Father, became Man by the Virgin and appeared among us to enlighten those who dwelt in darkness, and to assemble those who were scattered. For this reason we glorify the ever-praised Mother of God.

Prychasten

The Lord is our Judge, the Lord is our Prince, the Lord is our King, and He will save us. Alleluia.

Dismissal

Let Christ, our true God, Who reigns in heaven and over the whole universe, through the prayers...

Virgin Mary in Liturgy and Devotion

Canon Rene Laurentin

OUTLINE
HISTORICAL SKETCH

AT the outset, no manifestation strictly so called of "piety" towards Our Lady. 2. Her cult appears in the extension of the cult of the martyrs (second century). 3. Liturgical cult of B.V.M. develops along two lines which correspond to the *temporal* and the *sanctoral*. 4. Particular devotions to Our Lady take on a vigorous growth in the West in the Carolingian epoch, and proliferate in the tenth to the twelfth century. Three main reasons for this:

(a) Liturgy lost its community value at popular level; (b) dessication of theology; (c) reaction against the reformers. These correlative processes lasted up to the first decades of the twentieth century.

THE NORMS OF VATICAN II

Three main principles: 1. Christocentrism. 2. A living commitment of Faith and Charity. 3. The primacy of the Liturgy.

1. *Christocentrism*: Difference between "adoration" and "hyperdulia," the latter term dropped explicitly by the Council. Christ is "Fullness" (pleroma); Mary is part of this fullness. This principle is the light of the whole ecclesiology of Vatican II. Misleading maxims of a certain type of Marian devotion: "Honour Mary and the rest will be added over and above." "Pneumatocentrism" —restoring the emphasis on the role of the Holy Spirit. This would be a new stage in Mariology—the Virgin linked with the Spirit. A renewal of feminine spirituality within the Church.

2. *Vital Commitment*: Christian worship not limited to closed rites —the whole of life a liturgy—in redeemed man, this is channelled through the sacraments— devotion to Mary must issue in the gift of self. The Council's explicit reference to "True Devotion" (in paragraph 4 of chapter 8, constitution on the Church)— based on faith.

3. *Liturgy and Devotion*: Harmonisation of liturgy and particular devotions—there is, strictly speaking, no "cult of the Blessed Virgin"— there is one Christian worship, in which she has a singular place.

THE CONSEQUENCES

Within the Liturgy itself we must grade things according to their relative importance. The place of the ancient feasts, though, of course,

antiquity cannot be the sole criterion. Our Lady's place in the Christmas cycle. Her place in the Paschal cycle.

Private devotions come after the liturgy—should not be despised or minimized—they must be appraised according to the three principles given in II above, i.e., how far do these devotions lead to Christ. Some warning words of John XXIII. Meaning of the encouragement given by the Magisterium, v.g. the encyclicals on the Rosary.

CONCLUSION

The secret of the conciliar renewal is the *return to the sources* and the new upsurge which it brings about. It is by possessing itself of its past that the Church throws itself into the present reality of the world and prepares the eschatological future. It is this spirit that you are aiming at a renewal of Christian prayer in all its dimensions, in all its present reality: the reality of God who is the beginning and final term of all prayer, the reality of community form, the reality of the world which is not extraneous to Christian prayer because its salvation depends on it.

The subject I have been allotted in view of specialized field is "Mary in the Liturgy *and* in Catholic Devotion." Perhaps one part of our task will be to get beyond this word *and*. Let me explain. In recent centuries, and up to recent years, current language—theological language—seemed to forget that the essential of Christian piety is the Liturgy itself. Language seemed to establish an adequate distinction between Liturgy and devotion to such a point that numerous treatises of Marian devotion were silent about the Liturgy. They listed all the possible exercises of piety: yearly, monthly, weekly, and daily, according to the different hours; all the scapulars, rosaries and indulgences, but said nothing about the place of Mary in the official prayer of the Church. This view was so ingrained that even as late as 1954, a theologian so well-informed as E. Schillebeeckx was able to write a synthesis (a quite remarkable one) on Marian devotion without mentioning the Liturgy. As for the conciliar texts on Our Lady, it kept the same silence up to June 1964—a few months before the promulgation. It was only then that was added after *cultum* the clause "above all liturgical" (N. 67). It is a fact that these last centuries the essential—the Church's prayer —was sometimes underestimated,while importance was given to the accessory—the new devotions, those which were done over and above what was necessary, even if it meant getting in the rosary during Mass. Marian devotion seemed to begin where what was obligatory, that is to say, the Liturgy, left off. It tended to become synonymous with works of supererogation. It had the prestige of a luxury article.

The Council invites us to surmount this dissociation, and to establish a scale of values in which each practice will find its proper place, and the whole of Christian piety its unity.

The evolution of the concilar text was along these lines. Successive drafts, little by little, went beyond an ideal perfection in extention and in quantity, the anxiety to promote new titles of Our Lady, new forms of piety, new feasts, new dogmas, and looked instead for a perfection in intensity and quality. Devotion to Our Lady must be bettered, less by the addition of new elements than by a return to the true centre, by emphasising once more what had been neglected, a deepening of essentials, a better and more functional integration of Marian truths in the whole of dogma and of Christian life.

All the angelic Choirs were amazed as they beheld the great act of Your Incarnation. They saw the unapproachable God become Man available to all, for He dwells with us and hears us sing: Alleluia. (Akafist to Our Lady, Kondak 9).

KNOW YOUR GOD!

NEW CATECHISM

CHAPTER 4
MY BAPTISM

WHEN I was a small child, not long after my birth, I was taken to the Church where I was baptized. On that memorable day I was born again for God and for heaven. I became a spiritual child of God the Father and a brother or sister of Jesus Christ. I also became a member of the Church and an heir of everlasting happiness of paradise if I keep my baptismal promises which are also called "baptismal vows."

What did I promise to God the Father when I was baptized? I promised Him two things which are contained in the questions the priest asked before the baptism and in the replies I gave him. These are the questions and the answers:

First question

The priest: "Do you renounce Satan, all his angels, all his service and pride?"

My reply:"I do!"

Second question:

Priest: "Do you declare your allegiance to Christ?"

My reply: "I do!"

If I were too small to answer these questions, my God-parents did it for me, and I confirmed this promise when I reached the use of reason and received my First Holy Communion.

The grace of baptism gave me the power to believe in God and accept the teaching of His Church, to hope in Him with unshakable trust as a child trusts his loving Father, and to love Him as my God and Father.

Through baptism God the Father has adopted me for His child from whom He rightly expects gratitude and love.

SCRIPTURE

You are children of God through faith in Jesus Christ since all of you who have come to Christ by baptism have clothed yourselves with Christ (Gal.3,27).

QUESTIONS

1) When did I become a spiritual child of God and brother or sister of Christ?

I became a spiritual child of God and brother or sister of Christ at the moment of my baptism.

2) What did I promise to my Heavenly Father when I was baptized?

When I was baptized, I promised my Heavenly Father to renounce Satan, all his deeds; that is sins of any kind, and pledged my loyalty to Christ.

PRACTICAL RESOLUTION

I will always try to live as a good child of God so that my Heavenly Father may be proud of me all the time.

LITURGICAL PRAYER

Blessed is God Who enlightens and sanctifies every man that comes into this world, now and forever, world without end (Exclamation at Baptism).

PERSONAL PRAYER

My Jesus, help me to think, speak and work as You did upon earth so that I may always please my Heavenly Father.

PRACTICAL EXERCISE

Describe in your notebook:

1) The meaning of the baptismal promises.

2) How can you remain faithful to these promises at home, at school, in company of others, at amusements, etc.

DROWSY WAVES *

(translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

Drowsy waves, sky unwashed and dirty,
And on the bark there out beyond,
The rushes sway without a wind
As they were drunken...God of mercy!
Is it still long I must endure,
Here, in this prison that holds sure
Though lockless, by this wordless sea,
This weary life? It does not speak,
The yellowed grass, by silent, sways
As if alive, across the plain.
To speak the truth is not its task...
And there is no one else to ask.

*Taras Shevchenko complains of the solitude and emptiness of his exile where the Moscovite Tsar Nicholas I has sent him.

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

INTRODUCTION

1) The Council Fathers declare that the Second Vatican Council (1962-65) had many aims in mind such as the increase of *fervor* in the Christian life of the faithful, the *adaptation of the Church institutions* to our own times, the promotion of the Church *reunion*, etc., and especially *"the reform and promotion of the Liturgy"*.

2) Since the Divine Liturgy (Mass) is the renewal of the death and resurrection of Christ, it is in the Liturgy, particularly in the Mass, "that our redemption is carried forward". Through His death Christ has atoned for our sins and redeemed us from damnation. Through His resurrection He assured our future glorification in heaven.

Through the celebration of the Divine Liturgy the People of God on earth not only renew the memory of the death and of the resurrection of their Savior, but at the same time prepare themselves to bear their daily crosses with Christ and to secure their own future glorification.

For this reason the Liturgy also manifests the true nature of the Church, because the Church is nothing else but the place in which the mystery of our Redemption is being realized. Thus the Liturgy is the most *characteristic and the most efficacious activity of the Church*, which besides glorifying God, must help its members to reach heaven where they will find their eternal happiness with their Heavenly Father through Jesus Christ. Christ is our God that dwells among men to help them to give worthy worship to God the Father and thus to save their souls and reach the Heavenly Kingdom, prepared for all those who love God and serve Him on earth.

The Constitution reads:

"The Liturgy, through which the work of our redemption is accomplished, most of all in the divine Sacrifice of the Eucharist, is the outstanding means whereby the faithful may express in their lives and manifest to others the mystery of Christ and the real nature of the true Church" through which Christ continues to save men on earth.

Christ has completed our salvation through His birth, Passion, resurrection and ascension, but as far as men are concerned our salvation will not be complete till we rise from the dead and join our Father Who is in heaven.

The Church of Christ are the People of God, redeemed by the Blood of His son, marching toward heaven. Their Christian life should express the paschal mystery in which the Son of God, made Man and obedient to death, is now so glorified and exalted in His resurrection and ascension that He is able to share His divine life with all those for whom He died on the cross.

By sharing this divine life with their Savior, men become capable of overcoming sin in themselves and of conforming their ways to the maxims of the Gospel, "in order that they who are alive may live no longer for themselves, but for Him Who died for them and rose again" (2 Cor.-5,15).

They can do it through faith and through the Sacraments, mainly through Baptism and the Eucharist. Through Baptism men are born to a new life, and the Holy Eucharist nourishes this life in them. While they celebrate the Divine Liturgy, they are strengthened to continue their earthly pilgrimage toward their eternal home, as St. Paul clearly states:

"Here indeed we have no lasting city, but are in search of the city which is to come" (Hebr.13,14).

The Liturgy not only builds the Church and strengthens the People of God, but it also brings the Church before the eyes of the world as a living mystery of salvation for those who do not know it.

The Constitution reads:

"While the Liturgy daily builds up those who are within into a holy Temple of the Lord, into a dwelling place for God in the Spirit (Eph.2,-21-22) ..., at the same time it marvelously strengthens their power to preach Christ, and thus shows forth the Church to those who are outside as a sign lifted up among the nations (Is. II, 12) under which the scattered children of God may be gathered together (Jn. II, 52), until there is one sheepfold and one shepherd (Jn.10,-16).

CHAPTER I
GENERAL PRINCIPLES OF THE PROMOTION OF THE SACRED LITURGY

THIS chapter deals with the general principles which regulate the restoration, adaptation, and promotion of the Liturgy.

The Constitution says:

3) "Among these principles and norms there are some which can and should be applied both to the Roman Rite and also to all the other Rites, although the Constitution concerns mainly the Latin Rite.

4) The Council Fathers declare that all "Rites are of equal right and dignity. She (the Church) wishes to preserve them in the future and foster them in every way.

"The Council also desires that, where necessary, the rites be revised carefully in the light of sound tradition, and that they be given new vigor to meet the circumstances and needs of modern times".

The chapter one of this Constitution has the following subdivisions:

I) The nature of the Sacred Liturgy and its importance in the life of the Church

5) The Council Fathers present the salvation of men in the light of a divine initiative which was completed in the Incarnation with the people of Israel and is being carried on in the New Testament with the whole redeemed human race.

The Constitution says:

"God Who wills that all be saved and come to the knowledge of the truth' (I Tim. 2, 4), Who 'in many and various ways spoke in times past to the Fathers through the prophets (Hebr. I, I), when the fulness of time had come sent His Son, the Word made Man, anointed by the Holy Spirit, to preach the Gospel to the poor, to heal the contrite of heart (Is. 61, I; Lk. 4, 18), to be a bodily and spiritual medicine, the Mediator between God and man (I Tim. 5, 2). For His humanity united with the Person of the Word, was the instrument of our salvation. Therefore in Christ 'the perfect achievement of our reconciliation came forth, and the fulness of divine wroship was given to us".

Thus Christ came into the world to save our souls and to teach us how to worship our Heavenly Father. This twofold mission of the Savior is discovered in His Passion, Resurrection and Ascension. These three events form the paschal mystery, because they fulfill mankind's salvation, which is commemorated and reenacted in the Divine Liturgy.

The Constitution reads:

"He (Christ) achieved His task principally by the paschal mystery of His blessed Passion, Resurrection from the dead and glorious Ascension, whereby dying He destroyed our death and, rising, He restored our life".

Our Eastern Church stresses this in its Easter tropar:

"Christ is risen from the dead, He crushed death through His death by restoring life to those who lay in the tombs".

The Constitution states:

"For it was from the side of Christ as He slept the sleep of death upon the cross that there came forth 'the wonderous Sacrament of the whole Church'".

The early Fathers often used the image of the dying Christ from Whose side the Church came. This truth expresses the fact that Christ's death and resurrection are effective for us only through the Church. For this reason the Council Fathers call the Church a *sacrament* and a *mystery*. It is visible in the Church, and it is through it, that is, through its visible actions, Christ saves men, as He helps souls through His Sacraments. In this respect, the Church resembles the Sacraments, because it is through her ministrations that the redeemed souls reach the source of grace.

Mission of the Church: the *word and Sacraments*

6) Since the Church was born from the side of Christ, its mission is the same as that of Christ Himself. It must sanctify men and save them, by leading them to heaven. The Apostles shared the mission of their Master. Christ commissioned them to preach the Word of God through which the souls must be saved. In addition to this, they used the Sacrifice of the Liturgy and the Sacraments which play their important part in the salvation of mankind.

The Constitution reads:

"Just as Christ was sent by the Father, so also He sent the Apostles, filled with the Holy Spirit."

"This He did that, by preaching the Gospel to every man (Mk. 16, 14), they might proclaim that the Son of God, by His death and resurrection, had freed us from the power of Satan (Acts: 26, 18) and from death and brought us into the Kingdom of His Father."

"His purpose also was that they might accomplish the work of salvation which they had proclaimed by means of Sacrifice and Sacraments, around which the entire liturgical life revolves."

These two functions, the preaching of the word of God and the administration of the Sacraments, are indissolubly linked in the life of the Church, as the early history of Christianity clearly proves, for the Acts say:

"They gave steadfast attention to the teaching of the Apostles, to union, to the Breaking of Bread and to the prayers" (Acts: 2, 42).

When a person receives the Sacrament of Baptism, he becomes incorporated sacramentally into Christ. When he becomes a member of Christ's Body, he associates himself with His treasury of merits and satisfaction, because a member of the body participates in all the resources of the body to which it belongs.

This union with Christ effects an inward, moral rebirth. Man dies to sin and is buried. The new life is given to the baptized soul through Christ. It is the life of sanctifying grace, which makes man partaker of

the divine nature (2 Pet. I, 4). In this sense men rise from the grave of sin and as re-born in baptism they are adopted as the sons of God and together with Christ they are enabled to worship the Father in spirit and truth (Jn. 4, 23).

As the Sacrament of Baptism causes a spiritual rebirth of the soul, so the participation in "the Lord's Supper" associates the reborn soul with the Sacrifice of Christ, as St. Paul testifies:

"Every time you eat this Bread and drink the Chalice of the Lord, you proclaim the Lord's death until he comes" (I Cor. II, 26).

For this reason the Church has always carried this twofold function: she preached the word of God and celebrated the Holy Eucharist, and will always do so.

The Constitution reads:

"From that time onwards the Church has never failed to come together to celebrate the Paschal Mystery, reading those things "which were in all the scriptures concerning Him" (Lk. 24, 27) and celebrating the Eucharist in which the victory and triumph of his death are again made present, and at the same time "giving thanks to God for His unspeakable gift" (2 Cor. 9, 15).

Mediation of the Church: Christ is always present

Christ achieved our salvation through His death and resurrection, and the Church completes this salvation through the ages. Christ is our only Mediator with God the Father, but He uses the Church to carry out His saving actions. For this reason the Church never acts independently of Christ, its divine Founder. Her role is subordinated to Him. He is always present and active in her saving work, because it draws its efficacy from Him.

The Constitntion reads:

7) "To accomplish so great work, Christ is always present in His Church, especially in her liturgical celebrations."

"He is present in the Sacrifice of the Mass, not only in the person of His minister ..., but especially under the eucharistic species.

"By His power He is present in the Sacraments, so that when a man baptizes, it is really Christ Himself Who baptizes.

"He is present in His word, since it is He Himself Who speaks when the Holy Scriptures are read in the Church."

"He is present, lastly, when the Church prays and sings, for He promised: 'Where two or three are assembled in My name, there I am in the midst of them" (Mt. 18, 20).

"Christ indeed always associates the Church with Himself in this great work wherein God is perfectly glorified and men are sanctified.

"The Church is His beloved Bride who calls to her Lord, and through Him offer worship to the Eternal Father."

Christ is present in all the sanctifying actions of the Church, but He is especially present in the Eucharistic Sacrifice. In this Sacrifice it is Christ Who through His ministers offers Himself to the Father for the salvation of all men, as He did on the cross.

The Constitution reads:

"The Liturgy is considered as an exercise of the priestly office of Jesus Christ...

"From this it follows that every liturgical celebration, because it is an action of Christ the Priest and of His Body which is the Church, is a sacred action surpassing all others. No other action of the Church can equal its efficacy".

There is nothing more precious in the Church or more salutary than the

Divine Liturgy, because it renews the Passion of Christ in a mystical manner, bestowing upon men the fruits of His death on Golgotha.

8) Since the Christ Who is not glorified and in heaven offers Himself in the Liturgy, those who participate in its celebration are drawn into participation in the Liturgy of the Angels and Saints who are in heaven. By glorifying God together with the Angels, the faithful assure a place for themselves in the Heavenly Kingdom.

The Constitution reads:

"In the Earthly Liturgy we take part in a foretaste of that Heavenly Liturgy which is celebrated in the holy city of Jerusalem toward which we journey as pilgrims, where Christ is sitting at the right hand of God, a Minister of the Holies and of the true Tabernacle.

"We sing a hymn to the Lord's glory with all the warriors of the heavenly army..., until we will appear with Him in glory".

THE ROSARY

Its Origin.

THE Rosary is a form of prayer in which fifteen decades, or ten "Bohorodytse Divo" are recited with the Lord's Prayer "Otche Nash" at the beginning of each decade. Each "Otche Nash" is preceded by a "Slava Otstu i Synu i Sviatomu Dukhu i nyni prysno i vo viky vikov. Amin". With saying each decade a meditation is made on the great mysteries of our redemption. The meditation, however, can be made right after the "Slava Otstu..." if you wish to concentrate your attention on the recital of the words you are saying.

Some Ukrainians do not like the Rosary and brand it as a Latin practice corrupting our Byzantine Rite. Their animosity against the Rosary is groundless. The Rosary has always existed in Ukraine, although in a different form. The dissident monks and nuns are still using it. It hangs down from their cinctures. In order to keep count of the prayers, knotted cords were used by the Eastern monks. With the passing of time the cords were substituted by the grains. The Rosary is mentioned by Taras Shevchenko in his Kobzar, the book he wrote. In fact he says that even the Cossacks, these courageous Ukrainian warriors used the Rosary:

Poem "Chernetz"

Our Blessed Lady encouraged the recital of the Rosary on several occasions, especially during the apparition at Lourdes and particularly at Fatima in which she urged the daily recitation of the Rosary. The Rosary is one of the most powerful means of salvation which should be dear to all Children of the Blessed Virgin Mary.

The ways of saying the Rosary.

Cross yourself and say the Creed "Viruyu.....". On the first bead say the "Otche Nash." On the small beads say three "Bohorodytse Divo." Then recite "Slava Otsu i Synu i Sviatomu Dukhu..."

Then start the first decade of the Rosary by meditating on the first mystery for one minute or so. Say the "Otche Nash" and ten "Bohorodytse Divo". Then recite again the "Slava Otsu..."

Say the rest of the five decades, each time meditating on one of the mysteries. At the end recite the "Raduysia Tsarytse..."

The Mysteries of the Rosary.

I- The joyful Mysteries. They are used on Mondays, Tuesdays and Thursdays.

1-The angel Gabriel tells Mary that she is to become the mother of the Son of God.

2-Mary visits her cousin Elizabeth.

3-Christ is born of the Blessed Virgin at a grotto in Bethlehem.

4-The Blessed Virgin presents her little Son Jesus in the temple.

5-Mary and Joseph find Jesus among the doctors in the temple of Jerusalem after having spent three days in looking for Him.

II- The sorrowful Mysteries are used on Wednesdays and Fridays.

1-Jesus is agonizing for us in the Garden of Gethsemani.

2-Jesus is seized by the Jews and scourged at the pillar with innumerous strikes that tore His Holy Body into pieces.

3-The soldiers in mocking Christ as a king force a crown of thorns on His sacred Head.

4-Pilate frightened by the Jews condemns Jesus to death and makes Him carry His cross to Golgota.

5-Jesus is nailed to the cross and dies after three hours of excruciating pains before His suffering Mother Mary.

III- The glorious Mysteries are recited on Saturdays and Sundays.

1-Jesus rises from the dead on the third day. He is glorious and immortal.

2-After forty days of conversing with His Apostles Jesus ascends into heaven.

3-Jesus sends the Holy Spirit to His Apostles and The Blessed Virgin at Jerusalem.

4-After the death the Blessed Virgin Mary was raised to life by Her Son and taken body and soul to heaven.

5-On her arrival to heaven the Blessed Virgin Mary was crowned Queen of heaven and of earth.

The Blessed Virgin requested that the following prayer be said after each decade: "My Jesus, forgive us our sins. Save us from the fire of hell. Lead all souls to heaven especially those most in need of Thy mercy.

Rosary Before Battle

It was 1944, trouble-filled days in Africa. General Leclerc had many important decisions to make. And so, at evening, he walked alone on the banks of the Djone, a tributary of the Congo.

"Good evening, sir," a passing negro saluted him.
"Good evening."

The negro took advantage of the General's greeting: "Excuse me, sir, but why are you here alone, when all your officers are at the barracks drinking and having a good time."

General Leclerc placed his hand on the man's shoulder. "You see, I have a job to do. And in order to complete it, I need help. And so, I pray." He showed him the rosary which he held in his hand.

—Perpetual Help.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

St. Josaphat, the first Ukrainian to be officially canonized by Rome 100 years ago, was an exemplary apostle of Unity. ***Moscow does control and command all those peaceniks who get so much free publicity in our press. *** The Muscovite Pavilion at "Expo" in Montreal does not propagandize for Ukraina. The spotlight is only on all things Russian. *** The Canadian Ukrainian Committee has again missed the boat so to speak by not making a collection amongst our people in Canada in order to set up a pavilion of our own at "Expo 67". *** Would to God that the All-Ukrainian Congress which is to be held in New York next autumn, unite free Ukrainians once and for all, such is the desire of the people! *** There is proof that the very first Ukrainian to settle in Canada did so, not 75 but 100 years ago, when Lord Selkirk granted him some land in Manitoba. *** People often make up in anger what they lack in reason. *** Wise men argue causes. Fools decide them. *** In agony or peril no nature is atheist. *** They always talk who never think. *** The morality of the Bible is society's safety. *** The world is not rich enough to buy the vote of a truly honest man. *** Nowadays not many sing while they work. Where children are, there is the golden age, remember that, you pill-takers. *** Christianity is the good man's text, and his life its illustrations. *** The most civilized people are as close to barbarism, as the polished steel is to rust. *** Conceit is God's gift to little men. *** Conscience first warns us as a true friend, then punishes us as a severe judge. *** Luxury can at times be artificial poverty. *** Customs should not be worshiped at the expense of truth. *** Religion converts despair, which destroys, into resignation, which submits. *** Youth and age have one thing in common-discontent. *** Faith is the subtle chain that binds us to the infinite. ***Always do the duty nearest to you. *** Egotism is the tongue of vanity. *** The reward of a thing well done, is to have done it. *** One cannot do evil to others without doing it to himelf. *** Exercise is but work without tiredness. *** Liberty cannot govern without Faith. *** Fame is but an accident. *** There is no such thing as fate, for between thought and success God is the only agent. *** Fidelity is the sister of justice. *** One should abhor the flattering liar. *** Someone said: "Be not the fourth friend of him who had three before and lost them". *** Voltaire said that "if God did not exist it would be necessary to invent him." *** Sorrow's best antidote is work. *** Herodotus the Greek wrote:" Call no man happy till you know the end of his life. Until then, he can only be counted fortunate." *** The human heart is like an astrologer - it always divines the

Elizabeth greeted the Blessed Virgin:

"Blessed are you among women. Blessed is the child you will bear. Why should this great thing happen to me that my Lord's Mother come to visit me?" (Luke 1, 42-43).

---

truth. *** Mankind's heroes are the mountains of the moral world. *** Idleness travels very slowly, and poverty soon overtakes it. *** Want succeeds waste. *** An ungrateful person harms those who stand in need of help. *** Said Goethe: "Kindness is the golden chain by which society is bound together." *** A useless life is like an earthly death. *** A French writer said that "love is like the moon; when it does not increase it decreases". *** One cannot always be a hero, but one can always be a man. *** To children memory is something they forget with.*** Pride is increased by ignorance. ***

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *When should we, Ukrainian Catholics, bow during the Divine Liturgy?*

A little bow with the sign of the cross upon one's forehead and breasts is called *metania* in our Eastern Rite.

We make such a bow every time the priest blesses the congregation, when we make the sign of the cross ourselves, during the Trisagion "O Holy God-Sviaty' Bozhe", when we mention the Blessed Trinity, when we pass before the altar or ikonostas and finally when we enter or leave the church.

We also bow our heads when the priest says at Mass: "Bow your heads to the Lord!" People should also bow their heads when the priest is incensing them.

But we should not bow our heads when we cross ourselves at the beginning and the end of the Gospel lesson. The sign of the cross is enough.

The sign of the cross and the bow manifest our respect for the Lord during the religious functions.

2) *My son would like to be a Redemptorist missionary, but he is not quite sure of himself. What should he do, forget all about it or give himself a chance by entering your seminary?*

Nothing is perfect all at once. It becomes such gradually by maturing. Some boys remain in uncertainty for many years. Adolescence is the age when confusion is greatest, and this is the usual age for vocations.

One becomes convinced that God calls him to His special service when he has a desire to celebrate the Divine Liturgy, to help Christ to save souls and to abandon all things of the world in order to serve God more perfectly. Such a disposition is a sign that the finger of God is upon him and that he is called to the priesthood. This disposition is based on rational rather than emotional motives.

God is Our Heavenly Father. He accepts all those who sincerely try to serve Him by promoting His Kingdom on earth.

For this reason your son should give himself a chance by entering our seminary. The entrance itself does not bind anyone to become a priest. If later he finds out that priesthood is not for him, he can leave the seminary and take any other career he likes.

3) *When did St. Joseph take Jesus and Mary to Egypt? Right after Our Lord's birth or later?*

We do not know the exact time when the Holy Family left for Egypt to avoid the massacre ordered by king Herod. According to St. Matthew the episode of the Wise Men from the East and the flight of the Holy Family to Egypt took place after the Presentation of the Child Jesus in the Temple. Neither do we know how long the Holy Family spent in Egypt, but it was not long, for Herod must have died soon after the massacre of the Innocents, maybe only one or two months. And right after his death the angel ordered St. Joseph to return to Palestine (Matthew: 2, 19-20).

4) *What makes a good speaker?*

Many people naively believe that there are dull and interesting topics. It is the speaker who makes the subject dull or interesting.

The main purpose of speaking is to communicate ideas to the audience. Everything else is secondary and of less importance. One can be very grammatical and learned, and yet when he begins to speak he says nothing in a boring manner.

A man can be ignorant of the grammar, and yet know how to communicate his ideas. When an angry truck driver bellows "Get the hell out of the way", he is not too grammatical, but his manner of speaking is very effective communication. Communication does not depend on words but on ideas.

One must practice, if he wants to become a good speaker: "Practice makes perfect". This axiom like countless others is only half-true. If you practice something in the wrong way, you will become a master in doing it perfectly wrong. Whoever wants to become a good speaker, he must be sure he is practicing it right.

Nothing makes the speaker so dull as the notes badly organized, because the speaker will become uncertain of himself and destroy the confidence of the audience. Well organized notes, however, can be of great help to the speaker, because they give him confidence, clarity, conviction and the tone of persuasion.

5) *I have read in a Catholic paper that popular devotions must be reformed? What will this reform entail?*

The Council Fathers decided that all our devotions must be turned toward God the Father and Jesus Christ, our loving Mediator with the Father (I Timothy: 2, 5). For this reason Catholics should attach less importance to indulgences, the veneration of the Saints and the Blessed Virgin, and turn their minds and hearts more earnestly to God and Christ. Of course, they should not forget the Mother of God who is also vitally engaged in the work of their salvation, as the Constitution on the Church stresses (Chapter 8).

Hence Catholics must pay more attention to the observance of the Commandments of God than to the processions, litanies and other private devotions.

6) *St. Paul says: "Let wives be subject to their husbands who are representatives of the Lord" (Ephesians 5, 22). Does it mean that a wife*

must always obey her husband, no matter what he tells her to do, regardless of her wishes and dispositions?

A wifely obedience to her husband "in all things", supposes a lack of 'age' on her part. Such a statement is no longer valid in our century, in which women are no longer excluded from public life, at least in the Western world. Consequently, today the model for the relation of husband and wife is rather one of equal partners. In this partnership there is no onesided superiority or subjection, for the husband-wife relationship has changed in our world of today, and so did the ethical principles, appropriate for them.

A married couple should do things by common counsel. They should try to settle their affairs, no matter whether it is the use of marriage rights or of money in such a way that both of them are satisfied and happy, as far as possible.

7) There is so much juvenile delinquency in the world today. Can religion prevent it?

When we speak of the juvenile delinquents and their religion, which most of us pretend to profess, we must state that for these delinquents 'religion' means an affilliation with some Church or some servable practices, such as saying prayers or attending Mass on Sunday. Such religious pratices do not necessarily imply a deep commitment to religious beliefs and practice. Religion is only one of society's ways of controlling and influencing its members. This does not mean that religion as such is of little importance in the life of man.

Juvenile delinquency has many sources, such as the inability of the family to train properly its children, school that just teaches without educating its pupils, church that tries to impart the knowledge of the revealed truths without endeavoring to help man to love what he believes, police which often is careless, etc.

Many young delinquents believe in God, but their idea of Him is very vague. They imagine God as a powerful supreme Being that rules over them and over the world, although few of them see God as personal God, the Father of all men. Someone particularly interested in them, their affairs and their life. To them God is a vague, powerful and intangible Being to Whom they must give account at the moment of death. As a result, most of them try to confirm to God's demands only so long as these do not conflict with what they want.

Religion can control man's passions, if it is rightly known and lived by the youngsters who take life seriously, because it resolves such important mysteries of their existence, as : "Where did I come from? Where am I going? Why does evil exist in the world? What is the value and meaning of my life?"

If religion is to become a remedy for delinquency, we must keep the following truths in our mind:

All the religion in the world will not take place of a loving and controlled home, good schools and a good example of the older people.

Religion is not a system to be believed only. It must not limit a person to the affiliation with a Church. It must instead become a personal commitment to God, a response of the whole person, a saying 'yes' to God. Without this basis all moral and religious teaching is based on sand. The youngsters must be helped to 'experience God' in their life and work, before they will recognize a loving Father in Him.

Religion must be more than the preaching from the pulpit and the administration of the Sacraments. It must penetrate society with the spirit of the Gospel teaching on brotherly love, social justice, etc. It is only with this kind of vision that a youngster will be able to face the crisis of youth without becoming a delinquent.

CONFUSION IN MODERN MORALS

M. Schudlo, C.SS.R.

THE second Vatican Council started a general renewal which is called "aggiornamento", updating. This updating must also be applied to moral theology which rules and directs the actions of man, created to the image of God, whose spiritual child he is.

Until now moral theology was the domain of those who studied the matter, examined the cases, consulted with learned and seriously-minded professors, etc. Today instead everybody seems to be a "theologian". Moral problems are discussed in the press, over the radio and on TV screen. How often we find in the secular or even religious press such expressions as: "A great number of Catholics hold that..."

"The majority of modern theologians doubt whether such and such a thing, proicaimed by the Popes, is of the faith..."

"Intelligent Catholics of today cannot swallow such and such regulation..."

"Well-known theologian says that...", without giving his name.

Such a behavior is irresponsible, to say the least. Don't we have the right to know who made the statement and what reasons did he produce for making it, when speaking of the burning question of papal infallibility, birthcontrol, the nature of the government of the Church, transubstantiation, freedom of conscience, etc?

How can we judge the value of authority, if we do not even know who the author of such and such a statement is? No one can refute an anonymous theologian who refuses to sign up his name under his article.

We do not deny there are many things in the Gospel teaching that are not clear, and therefore need to be discussed. The teaching of the Church is capable of evolution, and in fact it evolves and will always evolve, as long as the Church exists, because the Church will try to know itself better, as the time goes. But such things cannot be reasonably discussed by those who have no theological training. Unfortunately, due to TV people hear many things which they cannot evaluate or understand because of lack of theological preparation and training.

The renewal of theology is not identical with freedom to deny everything or to assert whatever any-

posed upon Catholics, living in the world, as a safeguard against the poisonous spirit of the world, such as Friday abstinence, novenas, medals, scapulars, etc. People thought that they were holy, because they performed certain pious practices on certain days, just as the evangelical pharisee did:

"I fast twice a week, I pay thithes on all I get "(Luke 18, 12). This pharisee did more that the Law required of him. Even the Lord could not expect him to do more! considerably changed. Most Catholics know what is right and what is wrong. When they go to confession, when they approach the priest, they are looking more for guidance than for forgiveness of sins which every priest can forgive, because the ordination gives him this power:

"Receive the Holy Spirit. For those whose sins you forgive, they are forgiven; for those whose sins you retain, they are retained" (John 20, 23).

Catholics of today are perplexed by many problems which so often they cannot solve by themselves. They need guidance and advice to live better their lives as good Christians.

Moral theology of the past concentrated on the division of sins into mortal and venial, because the Church did not want to impose on her children more burdens that was absolutely necessary.

It also taught Catholics to know their faith and to defend it against the incursions of the world which was considered as something evil.

"You must not love the passing world, or anything that is in the world...The love of the Father cannot be in any man who loves the world, because nothing the world has to offer the sensual body, the lustful eye, pride in possessions, could not come from the Father, but from the world" (John 2, 15-16).

Ascetical writers taught that man should recharge his spiritual "battery" on Sundays, because during the weekdays it runs down through the contact with the evil world in which he must live and work for his daily bread. Consequently, living in the world was a dangerous thing, not conducive to sanctity. Thus a gulf was created between the spiritual life of man and his daily existence and work in the world. Many precautions were encouraged or im-

So he felt sure of his salvation. Many people think they are in good standing in the sight of God, because they keep away from meat on Fridays, go to Mass on Sundays, fulfill their Easter duty and pay the church dues. What they do or do not otherwise in their family or business life does not matter much to them.

The bad example, the greed, the pride and dishonesty of some such Catholics made such practices irrelevant in the eyes of other people, because they bear no real meaning for daily life.

What a different picture of the world and of the involvement of Christians is drawn in such conciliar documents as "The Pastoral Constitution on the Church in the Modern World" and "Decree on the Apostolate of the Laity", issued by the one pleases to assert. Theology must be based on the teaching of the Bible under the guidance of the Church to which Our Lord gave the following command:

"Go, make disciples of all the nations...and teach them to observe all the Commands I gave you!" (Matthew 28, 19-20).

Moral theology in the past

Moral theology of the past was mainly directed to the training of confessors as fathers, teachers and physicians. Today the situation is

second Vatican Council! A Christian is a part of the world which he must try to sanctify and make it better both spiritually and economically. Such is his obligation as a Christian!

If the world was bad, Christians were naturally obliged to stay away from it as much as possible. Such passive virtues, as obedience, docility and humanity became the great Christian virtues which every follower of Christ was bound to cultivate in himself, because the Lord loves those who are humble of heart!

Dogmatic Constitution on the Church, issued by the second Vatican Council, repudiates this attitude of fear and says:

"The laity are called in a special way to make the Church present in those places and circumstances where only through them she can become the salt of the earth" (N.33).

If the laity must make the world better, Christian men and women must not avoid, but rather combine their work on their salvation with the work for their daily bread in such a way that they become one for the glory of God. The Pastoral Constitution on the Church in the Modern World says:

"The split between the faith which may profess and their daily lives deserves to be counted among the more serious errors of our age" (N. 43). No one can be a true Christian in Church on Sunday and a cheater on Monday!

All Christians are called to work for the betterment of the world, that is, for the improvement of its cultural, social and political conditions of the whole mankind. We need dynamic Christians to renew the face of the world and lead men back to Christ. To do this we must not be afraid of risks and failures, because timid men cannot be true followers of Christ. The master richly rewarded the courageous servants who used money to make more money, while he severely punished the sluggish servant and cast him: "I was afraid and went off and hid your talent in the ground" (Matthew 25, 25).

The fields of renewal

There was no other ecumenical Council in the history of the Church which discussed so many problems and made so many decisions in so many different fields as the Second Vatican did. Moral theology is based upon the teaching of Holy Scripture. The Fathers of the Second Vatican Council published a *Constitution on Divine Revelation* which shows us the importance of this holy Book, of which St. Paul said:

"All Scripture is inspired by God and can profitably be used for teaching, for refuting error, for guiding people's lives and teaching them to be holy. This is how the man who is dedicated to God becomes fully equipped and ready for any good work" (2 Timothy 3, 16-17).

The Second Vatican Council places the Bible in the centre of Christian life and theology. "Like Christian religion itself, all the preaching of the Church must be nourished and ruled by Sacred Scripture, for in the sacred book, the Father Who is in heaven meets His children with great love and speaks with them ("Dogmatic Constitution of Divine Revelation" N. 21).

Furthermore they declare: "Sacred theology rests on the written word of God, together with sacred tradition, as its primary and perpetual foundation" (N. 24).

Conscience

Conscience is the ultimate guide of man's actions. They are good or bad, according to what a man thinks in the depths of his conscience. St. Paul wrote to the Christians converted from Judaism:

"We are sure that our own conscience is clear and we are certainly determined to behave honorably in everything we do" (Hebrew, 13, 18).

And to his disciple Timothy St. Paul wrote, exhorting him to follow his conscience in everything he did:

"I ask you ...to fight like a good soldier, with faith and a good conscience for your weapons. Some people have put conscience aside and wrecked their faith in consequence" (I Timothy I, 18-19).

Conscience is the moral guide of man's moral actions. They are morally good or bad, depending whether they are conformed or not to man's conscience. Man always sins when he goes against the dictates of his conscience in moral things, even when objectively the matter is not sinful.

The Second Vatican Council stresses the importance of education:

"A true education aims at the formation of the human person with respect to his ultimate goal, and simultaneously with respect to the good of those societies of which, as a man, he is a member, in whose responsibilities, as an adult, he will share...

"This holy Synod likewise affirms that children and young people have a right to be encouraged to weigh moral values with an upright conscience and to embrace them by personal choice, and to know and love God more adequately" (Declaration on Christian Education, N. I).

The moral life of any man springs from his inner core which is his conscience. As Christians we must always follow the dictates of our conscience, if we wish to please our Maker and merit His blessing.

Holy Spirit

The Holy Spirit was practically unknown to many Christians of the Western world, because till now very little was said and written about Him in the religious press and sermons for the laity while countless articles had been written about miraculous medals, scapulars, private revelations, etc.

St. Paul once came to Ephesus where he found some believers who had been baptized with John's baptism. He asked them: "Did you receive the Holy Spirit when you became believers?" They answered: "No, we were never told there was such a thing as a Holy Spirit" (Acts: 19, 2).

The Constitution on the Church underlines the role which the Holy Spirit plays in the life of the Church and of every man.

The Holy Spirit sanctifies the Church and guides it (N. 40).

Divine Liturgy

Constitution of the Sacred Liturgy is one of the most important conciliar documents published by the Vatican II. The Fathers urge all the faithful to take an active part in the Eucharistic Sacrifice where they encounter their Risen Lord and lovingly unite themselves to Him, thus strengthening the hope of their future resurrection. "For it is through the Liturgy, especially the divine Eucharistic Sacrifice, that the work of our redemption is exercised" (N. I).

Christian actions are the result of the life which we have received from Christ.

Deeper understanding of morality.

The importance which the Council places upon conscience, the role of the Holy Spirit and Divine Liturgy shows us that Christians morality is intrinsic, not extrinsic that is, our good actions are those which come from our very being, not just from a mere conformity with some external norms.

Man's moral life is not composed of countless isolated actions which are conformed or not to some external law, and not from his total personality. Man's life has a unity and direction. How many pious writers and preachers don't understand it? How often did we hear the threats during the missions that one mortal sin would send us to hell forever, no matter how many good deeds we have performed in our life?!

These writers and preachers forget that mortal sin can never be an isolated action, because it involves a new orientation of the whole person. When man commits a mortal sin, he turns away from God totally. How many sinners want such a turn? Common psychology tells us that man does not usually make such a drastic change just by an isolated action. The individual actions only show us the trend man is following in his moral life. Man's moral life must be considered not as a collection of separate individual action, but in their totality. Moral formation besides teaching man certain rules, must also help him to learn what a truly Christian life demands of him in his daily existence and work.

We must remember that the Holy Spirit not only speaks to the hierarchy of the Church. He also speaks to those in whose hearts He dwells, encouraging them to do good and to avoid evil.

The Church does not have all the answers to the present day problems, as the *Constitution on the Church in the Modern World* clearly shows. There are many problems which disturb our modern world. The Vatican II encourages us to enter into dialogue with all men of good will in order to find solutions to the problems which afflict our society.

It is not enough for a moral theologian to take some rules and to draw the logical conclusions from them which will become the signposts for man's behavior on earth. Life is more complicated than that. He needs to enter into a dialogue with other sciences which will help him to understand human nature and the world in which man lives, such as anthropology, psychology, sociology, etc.

Christian life is primarily a loving response to the call of God in Christ. God calls us to that perfect union of love with Him which will reach its perfection in paradise.

No renewal of the Church and of the world is possible, if it does not begin in our own lives as Christians who are "the salt of the earth" (Matthew 5, 13). A renewed moral theology must help us to become better Christians, making us aware of the redeeming love of God the Father in Christ.

THE SEED OF FAITH

An old Indian approached a priest and said: "Father, please baptize me?" "Do you know your Christian religion?" the priest asked him. "No, I don't, the Indian replied, "but I know a prayer which a missionary taught me when I was a boy."

And he began the prayer: "Dear God Who are my Father, You made me. Forgive my sins, if I have ever offended You. Show me the way that leads to You." And he added: "I have always said this prayer, as I grew up. Now I don't have many years to live. I would like to die in the religion of that good missionary!"

The priest explained the main truths of the Christian faith to the poor Indian and baptized him.

This is an example of what a good word, thought or lesson can do in time for the salvation of a soul for which the Son of God died on the cross. The seed of the faith brought its fruit after many years.

SAINT GERARD

by George McKell, C.SS.R.

"I AM sending you a useless lay-Brother." That, believe it or not, was the content of St. Gerard's only testimonial letter when he presented himself at the Redemptorist monastery of Iliceto.

There are those who would say that the life of any lay-Brother is useless since they spend their lives, hidden away, doing very ordinary work. Such people do not understand the graces that the work of these dedicated men brings down upon the Church.

UNFORTUNATELY, many mothers are inclined to think along the same lines about their own vocation. How often one hears a woman saying, almost apologetically, "I am *only* a housewife"! It is almost as if she were saying, "I am just another *useless* person, doing little or nothing for mankind".

Nothing could be further from the truth. Think of the heavy responsibilities placed upon mothers. Into their keeping is given the up-bringing of mankind. Everyone has a mother; and God created women not merely to bring more souls into the world, but that those whom He has created to become saints in heaven (and this is why He has created us all) might have a counsellor, guide, comforter and teacher.

PSYCHOLOGISTS tell us that the most important years of our lives are not our school years, but the five years before we go to school —the years we spend almost exclusively with our mothers. We are what we are, largely because of what our mothers were.

The world's future, the future Church what will one day be part of the court of heaven is today in the hands of the mothers of the world. Who could dare to imply they have a *useless* task? No task could be more useful or challenging: no vocation could have more bearing on mankind here and hereafter!

ST. GERARD, "The Mothers' Saint", never considered his vocation a useless one. He fully realised how he could help God's plan for man's salvation through his dedication to his vocation.

Now that he is in heaven and is invoked by mothers everywhere as their patron, he is no less aware of God's plan for mankind. He understands just how much that plan depends on mothers. He is ever ready to pray for them when they turn to him for help in a woman's most *useful* vocation—motherhood.

My Last Missions In France

M. Schudlo, C.SS.R.

(The district of Toulouse, Jan. 27—Febr. 13, 1967)

AFTER the missions in the region of Metz I left for Paris by train, where I spent almost two days in the residence of our Bishop, Vol. Malanczuk, CSSR. His Excellency asked me whether I would like to see the famous German play "Oberammengau" which was played in Paris. I was more than eager to see it. Unfortunately the play ended on Sunday, one day before my arrival to Paris from Metz.

On January 26 I took the train and went to Toulouse. The trip lasted some 9 hours. Our communities in the region of Toulouse are served by Reverend Father Wasyl Pryjma who resides in the Franciscan monastery in Toulouse. The good Father is almost always on the go, since he has some 15 centers to serve, and our people are terribly scattered throughout the whole of the France of the South.

Sitting in the compartment on the train I looked through the windows and enjoyed the French scenery. When we passed the city of Limoges, I noticed that the terrain was hilly and covered by trees. A young man was sitting with me in the same compartment. After a while we started a conversation. The man worked on the railroad. During the conversation I told him that I was a Ukrainian missionary, preaching to our people in France. He was curious whether people came to the missions. When I asked him whether he went to Church on Sundays, he replied:

"O, no! I am not a Christian. I am a Catholic!"

"And what is the difference between a Christian and a Catholic?" I continued.

"O-o-o,"he explained, "a Christian goes to Church every Sunday, prays, goes to confession and receives Holy Communion regularly".

"And a Catholic? What does he do?" I added.

"A Catholic", the young man said, "is the one that has been baptized and received his first Holy Communion. As for myself, I go to church on Palm Sunday only to get the palm".

Mission in Carmaux (Jan. 27-29, 1967)

Our people in Carmaux worked and are still working in the coal mines. The coal has much silicon, which is very harmful to the lungs, especially when the miner is a young man. The dust of silicon perforates the lungs very easily. I have seen many young men in the hospitals and in private homes whose health has been ruined by this dust. They may look well, but they are very sick, because their lungs have been irreparably damaged for life.

It was a nice three-day mission. The people took part in the mission services. I stayed with the Latin Pastor and preached in his chapel. Carmaux has some 15,000 people. There are few young men and women in our little parish. Most young people do not like to work in the mines. They leave their older parents and move to bigger cities where there are more opportunities and easier life.

Trip to Lourdes

After the mission in Carmaux I returned to Toulouse. Fr. Pryjma bought a ticket for me and I went to Lourdes where I spent the whole day, visiting the basilica, the grotto, and sending the water from the spring to my friends and aquaintances in the U.S.A., Canada and Australia.

I celebrated our Mass in the chapel and gave our Communion to some pilgrims. Not many people come to Lourdes during the winter. Many stores were closed.

Many candles were lit before the grotto where the Blessed Virgin appeared to St. Bernardette de Soubiroux. Some candles were two yards high and weighed more than 25 pounds. Pilgrims pay $25.00 for such a candle. Surprisingly, several such candles were burning when I came to the grotto.

Most pilgrimages come to Lourdes between the months of May and October.

On my way back to Toulouse I met a young divorcee. She was extremely nervous. Her husband left her for another woman. She told me that life had no meaning to her. Her little son was the only reason why she continued to struggle on this earth. "Do you believe in God?" I asked her. "Yes, but very vaguely", she replied.

Lourdes lies some 100 m. from Toulouse in the Pyrenees. The famous basilica of our Lady is built upon a little hill. The groto is to the right of the basilica.

I told the story of the poor divorcee to a Ukrainian pastor who works in France among our people.

"Oh, Father missionary," he replied, "that's nothing extraordinary. We have similar cases among our people too". And he continued:

"One Saturday I came to visit a Ukrainian Catholic family in one of my parishes. Both the husband and the wife were good and practicing Christians. They had a son who was going to receive his first Holy Communion during my Mass on Sunday. His name was John. At the supper the little John turned to his mother

and happily exclaimed: "You know, Mother, ...Tomorrow is the last time I am going to church to attend Mass."

"Why, John?" I asked him.

"Because I will stop going to church after my first Holy Communion. Peter, Mike, etc..are going to do the same," John added. Peter, Mike, etc. were the French boys with whom John was preparing himself to receive his first Holy Communion.

A French priest explained to me that Baptism and First Holy Communion are a "must" for most Frenchmen, although they have little meaning in their eyes. They receive these Sacraments as something social because their parents and grandparents did it.

The French hierarchy is aware of this awkward situation. At the beginning of this year several instructions were issued to the Pastors how to deal with those who bring children for baptism, but do not intend to raise them as practicing Catholics. A priest told me that most of these parents promise to come to church on Sundays, when they bring their child for baptism, but most of them do not keep their promise.

"Don't you visit them afterwards and remind them of their promise?" I asked him. "Yes, we do", he replied. "but if we reproached them for breaking their promise, they would kick us out of their house!" He told me that a certain improvement is noticeable in these days, since more young married couples are interested in religion.

Religious indifferentism and a kind of hatred and distrust of the Church are the sad remnants of the past when the Church authorities and the ruling circles of the country were intimately united together. The Church was blamed for the abuses of the government which she did not dare to condemn. The oppressed working classes were turned against the Church by the socialists of the 19th century. The loss of the working class to the Church was called the scandal of the nineteenth century by Pope Pius IX. It is well known that the papal Encyclical of Leo XIII "Rerum Novarum" in defence of the working man appeared 43 years after the publication of "the Capital" by Karl Marx. In the meantime countless workers in Western Europe left the Church, because they thought that religion was the opium, used by the rich, to keep them in misery and economic slavery.

Religious situation in France is far from being rosy. We recall the words of Marcel Clement, one of the best Catholic writers of the present-day France, who says:

"In France there are at present 48,000,000 people. At least 40,000, 000 have been baptized, 35,000,000 had their catechetical instructions (and received their First Holy Communion), 28,000,000 were married in the Church, 10,000,000 practice their religion regularly, 15,000,000 fulfill their Easter duty and 32,000, 000 want to be buried by the Church".

Most practicing Catholics in France are found in the higher classes of the French people, while the peasants and the workers are the most neglectful of their faith and religious duties.

Mission in Ales-Tamaris (*Jan.* 31-*Febr.* 3, 1967)

Ales-Tamaris is a little coal mining town, some 200 m. from Toulouse. Our people work in the mines. I visited the sick and administered the Sacraments to them.

After the World War I there were some 150 Ukrainian families in Ales-Tamaris. Now just a few older people remain, because many died and

many other left the place. There were also some 350 Ukrainian Cosacks from the Tsarist army. Few of them were married.

Around Ales-Tamaris people work in the vinyards. The climate is mild and the terrain is good for the grapes. On my way to Ales-Tamaris I met an older Frenchman salesman who told me that there are many Jews in the government of De Gaule. Mr. Pompidou, the prime minister of De Gaule, is married to the Rottshield daughter.

While visiting our families, I passed by an ancient Arab village, built upon the hill. It was built in the seventh century when the Arabs occupied that part of France.

The mission in Ales-Tamaris was very well attended. I stayed with the Latin Rite Pastor, but had dinner and supper with our families. A river flows through the city. The walls of the river were built by the Russian prisoners whom Napoleon brought to France.

Visit to Avignon (2-II, 1967)

Avignon, a city of some 62,000, is known in France as "the City of the Popes", because seven Popes resided there for some 70 years. Pope Clement V moved to Avignon in 1309.

A family took me to Avignon by car. The city is built on a hill. Going to Avignon, we passed through Nimes, which is famous for its man buildings and Coloseum. I noticed a sign on the road: "Visit Nimes. It is the French Rome!"

Avignon is surrounded by wide walls. The papal palace, built in the 14th century, resembles more a defensive castle than a residence. The walls of the castle are some six yards thick. A colossal statue of the Blessed Virgin is placed on the wall.

Mission in Clermont-Ferrand (5-7, II, 1967)

Clermont-Ferrand is a big city of some 115,000 inhabitants, 250 m. from Toulouse. It is the city of the famous French philosopher and writer, Blaise Pascal (1623-62). It is also known as the city of the first Crusade. Pope Urban II convoked a coucil in Clermont, at which it was decided to organize a Crusade to liberate the Holy Land from the hands of the Moslem Arabs. The Crusade started in 1095. It lasted till II0I. Urban II commisioned a monk, Peter the Hermit, to preach the crusade. Several undisciplined bands set out, led by Peter, pillaging the lands of the East. They were scattered and destroyed before reaching Palestine.

The regular crusade, however, was well organized. It was composed of the four armies which reached Jerusalem, occupied and pludered it, establishing the Western domination of that part of the East. The ill-feeling which these so-called crusaders created among the Orthodox Christians of the East is not completely dead till these very days.

The mission of Clermont-Ferrand consisted of two sermons only. There are only three Ukrainian Catholic families in the city itself, the rest come from the neighboring towns and cities, travelling by bus or train, for few Ukrainians in France have their own car. I admired these good people. To come to church from the neighboring town some had to spend one fourth of their monthly wages. They usually bring their food with them and have lunch in the church hall. We had Mass in the morning and the Moleben in the afternoon, followed by a sermon.

Besides Clermont-Ferrand I visited our people in Aubieres and Riom, inviting them to Mass during which I had a sermon.

Trip to Vichy

Vichy, a city of 30,000, is known for its mineral waters. Between 1940-4 it was the seat of the Petain's government which tried to coexist with the German invaders of France. I asked the owner of a store what the people of Vichy thought of Petain. She replied: "The opinion is divided."

During the Christmas season Cardinal Spellman visited the American soldiers in South Vietnam, to whom he exhorted to flight against Communism till this pest is wiped out. Many leftist Catholics of France criticized the cardinal's statement. The local Communists' reaction was swift. They painted "Spellman-Assassin" before 10 churchs of the city. Clermont is full of Communists.

Staying in the Capuchin monastery, I had several conversations with the good monks. Some of them have considerably trimmed their beards. I asked one of them: "Why don't you shave your beards completely?" He replied jokingly: "The Capuchin spirit is dead. If we shave our beards, there will be no more Capuchins. The beard is the only thing that remains of our Order".

Mission in Eloy Les Mines (9-10, II, 1967)

The Pastor and I took the bus and went to Eloy, some 30 m. from Clermont-Ferrand. The country is hilly. Many Ukrainian families lived in Eloy in the past. Now just a few of them remain there. The children go to the French church or nowhere, because our church services are rare. Besides, they do not understand our language well enough to follow the sermons.

I visited a Ukrainian family whose daughter-in-law was a French girl. Her father was a staunch atheist. His son-in-law asked him to reconcile himself with God on his death-bed. The old dying man replied: "I will cut your throat off, if you mention confession again".

Before he passed away, he told his friends not to take him to church, but to carry his coffin straight to the cemetery. "But when you pass by the bar", he added, "you must stop and have a drink for me". And so it was done.

The last mission-Limoges (12-13-II, 1967)

It was Sunday. Many people came to the mission, although few of them live in the city itself. But just a few showed up on Monday.

During all these missions in the region of Toulouse I have said 20 Masses, visited 42 families, and 8 sick, 103 confessions and made 19 sermons.

Return to Paris

On Febr. 13th I returned to Paris by train. The next day I went to Versailes and saw the royal palace, built by Louis XIV. Versailes has some 80,000 population. At present the royal palace is a national museum.

In 1783 a treaty was signed in Versailes which ended the war between the U.S.A. and England. In 1871 after the defeat of France the Prussians proclaimed here their German empire. After the World War I the "famous" treaty of Versailes was concluded here too.

The construction of the famous palace started in 1661 and ended in 1695. For one hundred years it was

Do you want to know whether you have reached middle age? If you feel miserable in the morning without having fun the night before, you reached it!

So we now have these three, faith hope and love, but the greatest of them is love (1 Corinthians: 13, 13).

the residence of the French kings.

On Febr. 15 I visited the famous cathedral Notre-Dame and the Basilica of the Sacred Heart. Then I went to see the Panteon, where the remains of the famous Frenchmen are carefully preserved. I visited also the tower in which Mary Antoinette was imprisioned before they led her to the guillotine.

Flight to New York (Febr. 16, 1967)

His Excellency accompanied me to the Orly Airport where I took the plane for the U.S.A. to start the Lenten missions. The flight was very pleasant.

ST. JOSAPHAT - APOSTLE OF UNITY

by Olha Rybka

Ours is the age of ecumenism. Christians, aware of the results of dissension and inspired by the Holy Spirit, are trying to achieve unity. The Vatican Council encouraged Catholics to take part in this ecumenical movement and the Council Fathers remind us that the Eastern Churches, in union with the Apostolic See, have the primary obligation of promoting unity among Christians, by prayer, cooperation, and fraternal love. (Decree on Eastern Catholic Churches, N. 24).

The Apostle of Holy Unity and model for the ecumenical worker is the Ukrainian martyr and saint, St. Josaphat, to whom Pope Pius XI referred as the symbol of unity. This year all Ukrainian Catholics are celebrating the centennial of his canonization.

How has St. Josaphat merited the title, "Apostle of Unity", and the reverent devotion among all workers for the cause of unity? The answer will be found not in the contemplation of any one monumental feat, but rather in an analysis of the biography of the Saint, for truly his entire life was one supreme sacrifice for unity.

Josaphat Kuntsevych, as was his name, was born in the town of Volodymyr, Ukraine, in 1580. His parents, reared in the Orthodox faith,

attended the village church of St. Parascevia, and it was in this church that St. Josaphat received the name, John, in baptism.

Owing to the poor financial means of his parents, John was sent to work as a merchant's apprentice at Vilna. It was here that he first learned of the struggle for unity. At this time

the Ukrainian-White Ruthenian episcopate was planning to unite with Rome. The latter part of the XVI century found our Church, as well as the entire Christian East in dire straits. Bishops, struggling to bring about reforms within the Church, saw that this was impossible without help - and help could only come from Rome. Thus, in 1596, the Union of Brest was signed by the Metropolitan of Kiev, Michael Rahoza, and six other Bishops.

Prince Constatine Ostrozky, who at first supported the uniate goals of these bishops, later took a stand against them. The church brotherhoods, which had always opposed the bishops, followed the example of the prince. Thus began a battle against unity which weakened the Church even more.

The Vilna brotherhood also took a stand against the Metropolitan and organized action against unity at the Church of the Holy Spirit. However, the Monastery of the Blessed Trinity realized the primacy of the Metropolitan of Kiev and became the center of the movement for unity that had been organized at the monastery.

John Kuntsevych was one of the first to accept the union. Spiritual reading and prayer had showed him clearly the way to the truth. From the day he professed the Catholic faith, John felt such a devotion to the cause of unity that he was ready to sacrifice his life for it. Dedicating all his time to serving the Church of the Blessed Trinity, he became the heart and soul of the small community at Vilna. The cause of the Holy Unity convinced John that he should dedicate himself to the service of God, for in this way he could definately work for unity.

Josaphat becomes monk-priest

In 1604, at the age of 24, John Kuntsevych entered the Basilian Monastery of the Blessed Trinity at Vilna, and took the name Josaphat when he pronounced his monastic vows. In 1609, when Josaphat was ordained a priest, he began intensive studies to convince himself further of the validity of the Catholic faith. From liturgical books, he collected quotations of the Holy Fathers in defense of unity. This knowledge helped him in the composition of several religious literary works, among them were "On the Baptism of St. Volodymyr," "On the falsification of the Slavic books by the enemies of the Metropolitan," and "On the Monks and their vows."

At this time of turmoil, new action was taken against unity. Under pressure of the church brotherhoods, the king promised that in the future only nobility of the pure Greek faith" (those who were not united to Rome), would be appointed as bishops. As a result of the king's decision the uniates were attacked, their churches and church property was confiscated, and uniate priests were driven out. Some priests, under the impression that the union would last only until the demise of the uniate bishops decided to join the opponents. All the churches in Vilna, except the Church and Monastery of the Blessed Trinity, were in the hands of the opponents of unity. The superior of the monastery, S. Senchylo, himself joined the dissidents and would have given the church and monastery into their keeping, if it weren't for Josaphat and his staunch ally, Joseph Rutsky, who was later to become the Metropolitan of Kiev.

Josaphat realized that the main reason for the aversion to unity was lack of religious training among the people. He set out to remedy this situation by preaching in fields,

forests, and anywhere he could collect a crowd. As a preacher, Josaphat was noted for his clear presentation of the truths of the Catholic religion. His converts were many. One of the most famous was Emmanuel Cantacuzenus who belonged to the family of the Greek Emperor Palaeologus. His opponents' hate turned into fear, and he was maliciously dubbed "the soul-snatcher." St. Josaphat's answer to this charge was: "God grant that I could snatch all souls for unity."

Under the apostolic zeal of St. Josaphat, the uniate congregation in Vilna was marked by considerable growth. The cause of unity was firmly and deeply rooted there. New cares did not permit Josaphat to devote all his time to work on unity, but unity was always the foremost concern in his life. Distinguished by extraordinary zeal in the service of souls, Josaphat was subsequently appointed superior of several monasteries.

Josaphat becomes bishop

On November 12, 1617, he was consecrated Bishop of Vitebsk and the following year became the Archbishop of Polotsk. Plans were immediately laid by his opponents to do away with him. Josaphat's goal as Archbishop was the fulfillment of Christ's words: "And other sheep I have that are not of this fold. Them also I must bring, and they shall hear my voice, and there shall be one fold and one shepherd" (John 10, 16). For this purpose he wrote a book entitled "Defense of Faith." The aim of this book was to promote the cause of unity among laymen. Josaphat worked ceaselessly for the cause of unity. His constant prayer was "that all may be one." He used all possible means to foster unity and bring about union. In his conversations, sermons, and debates, he constantly steered to the theme of unity, confirming the validity of the Catholic faith. A factor that helped him immensely in this work was his gift of drawing people to the cause of unity.

In 1620 a new religious battle began. It was started by the Patriarch Theaphan of Jerusalem. Theophan ordained priests in Kiev to work against the cause of unity. For each eparchy which until then had a uniate bishop, Theophan consecrated his own bishop. Theophan's hierarchy fomented a new battle against unity by envoking the nation and clergy to return to the "old faith." Meletius Smotrysky was consecrated by Theophan as the archbishop of Polotsk. At first, he did not have the courage to take over the eparchy, but by means of pamphlets and letters he did turn people against Josaphat. Smotrysky's opportunity came in 1622 when Josaphat and Joseph Rutsky were at a conference in Warsaw, defending the cause of the uniates. By means of a campaign through slanderous letters, Smotrysky succeeded in turning the majority of the faithful against Josaphat. He was called a traitor, heretic, and papist, where ever he appeared. It seemed that all of Josaphat's efforts were in vain. By superhuman efforts and dauntless courage he was again able to bring about order and peace. Only in Vitebsk it was impossible to pacify the mob that had sworn to dispose of Josaphat and replace him with Meletius Smotrysky. They planned to organize an uprising in the city and to kill the "soul-snatcher" who said so often, "You hate me and want to kill me, but I keep you close to my heart and would be happy to die for you."

In October of 1623, Josaphat decided to visit Vitebsk once more, with one purpose in mind - to bring

about peace and order. Replying to his friends' advice that it was too dangerous to go, Josaphat said, "I do not fear death, and am ready for martydom. God grant that I would be worthy to shed my blood for Holy Unity and obedience to the Apostolic See." Josaphat's wish was granted. His opponents carried out their plan. On November 12, 1623 Josaphat offered his holy blood for unity, "that all may be one." God accepted His sacrifice; Unity grew and flourished in Ukraine.

Numerous miracles occured through the intercession of Saint Josaphat. One of the greatest miracles was the conversion of Josaphat's most formidable opponent, Meletius Smotrysky, who not only joined the true Church, but became one of the most zealous defenders of Josaphat and Holy Unity. By his martyr's death, Josaphat brought more people to unity than by his efforts on earth.

During the beatification process it was confirmed that Josaphat gave his life out of love for unity and the Apostolic See. In other words, Josaphat sacrificed his life for the cause of Holy Unity.

During the jubilee celebrations of the 1800 anniversary of the martyrdom of St. Peter, Pope Pius IX on June 29, 1867 proclaimed Josaphat a saint.

St. Josaphat, the apostle and martyr for unity, can very well be considered the patron of ecumenism. He sacrificed his life for the goal that ecumenical workers are still trying to achieve - unity and charity among Christian people.

Lives as free men, yet not as those who make freedom a cloak for malice. No! Live as servants of God. Honor all men, love all the brothers and respect God (1 Peter: 2, 16-17).

HOW TO USE YOUR VOICE?

Your voice tells so much about you. People will know you from your voice. They will often discover your character. The tone of your voice can make a stranger your friends or your enemy.

Loud voice does not belong to a gentleman. Try to get a kindly voice and keep it for good. So much will depend on it. But do not use false voice, because people will soon discover your hypocrisy and avoid you. Your voice should always be under your control.

The voice is the song of the soul. It is rude, if the soul is rude. It is usually kind, if the soul is kind and happy. It is so nice to talk to a person that can controll his voice, while beautifully transmitting his thoughts to us.

God gave you one face, and you make yourself another (Shakespeare).

It is easier to supress the first desire than to satisfy all that follows (Franklin).

Stalin's daughter Svetlana declared that a deep religious faith made her defect to the West: "I found it was impossible to exist without God in one's heart. I came to that conclusion myself without anybody's help or preaching."

Most men like their ignorance as much as their property, because it is as dear to them as their family Bible.

AKAFIST IN HONOR OF JESUS CHRIST

The akafist in honor of Our Lord Jesus Christ is a very ancient Church service of the East. It was composed by a Studite monk in the eight or ninth century as a hymn of Christ's greatness and goodness to mankind. Without His help men can do nothnig, for they receive all things from Him.

The Akafist is composed of 12 "ikos" and 13 "kondaks" which are short ecclesiastical hymns, glorifying Our Lord and asking Him for temporal protection, wisdom, strength and mercy. It is a masterpiece of Eastern spirituality.

The kondak is a short hymn, describing some truth concerning Christ, and the Ikos, a longer hymn, explains it more extensively.

Both hymns are sung to the same tone. Both hymns are often framed within selections of the Gospels, and thus they became a marvelous terasury of piety for the Eastern Christians.

Kondak 1

Glorious Captain and Lord, Conqueror of hell, I, Your creature and servant, glorify You, for You have delivered me from eternal death. Since Your mercy is unspeakably great, free me from every affliction, for I sing in Your honor: "Jesus, Son of God, have mercy on me!"

Choir:

Jesus, Son of God, have mercy on me!

(The same answer is repeated after each kondak)

Ikos 1

Creator of angels and Lord of heavenly hosts, lighten my weak mind and open my mouth that I may praise Your most pure name, as You once opened the ears of the deaf and the mouth of the dumb, after which they addressed You, saying:

Most wonderful Jesus, You are the marvel of the angels.
Most powerful Jesus, You were the salvation of our forefathers.
Most sweet Jesus, You were the cause of exultation of patriarchs.
Most glorious Jesus, You were the strength of the rulers.
Most beloved Jesus, the prophecies were fulfilled in You.
Most marvellous Jesus, You were the strength of martyrs.
Most meak Jesus, You are the joy of the religious.
Most gracious Jesus, You are the delights of the priests.
Most merciful Jesus, You are the strength of those who fast.
Most beloved Jesus, You are the joy of the just.
Most honorable Jesus, You are the source of purity of virgins.
Eternal Jesus, You are the salvation of the sinners.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

St. Paul warns all the sinners:

"Surly, you know that the wicked will not receive God's kingdom. Do not fool yourselves. People who are immoral, or worship idols, or are adulterers, or homosexual perverts or who rob, or are greedy, or drunkards, or who slander others, or are lawbreakers — none of these will receive God's Kingdom" (1 Corinthians 6, 9-10).

Wise men put aside 10 per cent of money they make, and 90 per cent of the free advice they did not ask for.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 10

Volume XXXIX, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Цар ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Церква і мудрагелі 9
Знуджена, бурхлива молодь 12
Пізнай свого Бога! (Новий катехизм) 16
Байдужі батьки в виховуванні дітей, прячняються до поширювання молодечих злочинів ..... о. Роман Ганас 18
Хотів би ти знати? 21
Мої останні місії в Франції о. Мих. Щудло, ЧНІ. 24
Празник Христа Царя 31

Feast of Christ the King 33
Virgin Mary in Liturgy and Devotion Canon Rene Laurentin 35
Know Your God! New Catechism 37
Drowsy Waves ..... Taras Shevchenko 38
Constitution on Sacred Liturgy Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 39
The Rosary 43
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 45
I'd Like To Know 46
Confusion in Modern Morals M. Schudlo, C.SS.R. 49
St. Gerard ..... by George McKall, C.SS.R. 54
My Last Missions In France M. Schudlo, C.SS.R. 55
St. Josaphat—Apostle of Unity . Olha Rybka 60

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1997
NOVEMBER

REDEEMERS

Радуйся Невісто неневістная!

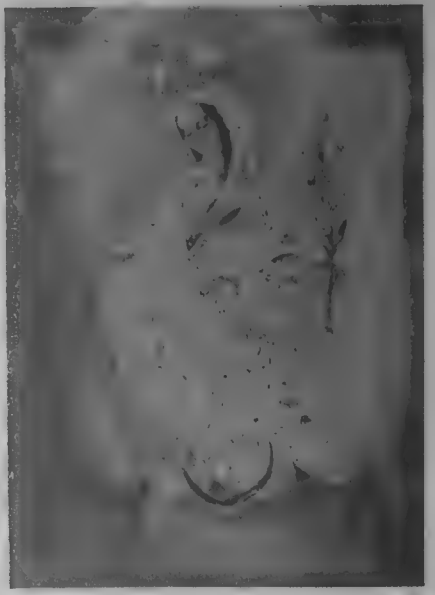

Чудотворна ікона Богородиці
в церкві Успення Пресв. Богородиці (1872)
в **ПОРОХНИКУ, повіт Ярослав. (Засяння).**
Відтворив Лев Грицай, 1966.

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Святий Димитрій - це мученик за Христову віру

Це велика честь і слава бути мучеником Христа. Не багато душ доступили цієї визначної ласки. Кожен мученик це геройський свідок Христової Євангелії. Св. Павло говорив про себе: **Я терплю аж до увязнення як той злочинець** за Євангелію, **але Божого слова не можна скувати.** (1 Тим. 2, 9).

Христос звичайно домагається від Своїх визнавців вірности в малих речах і звичайних щоденних обовязках. Хто сумлінно виповняє їх з любови до Бога, той подобається Йому та стягає на себе Боже благословення. Проте надходять часи, коли Христос вимагає від деяких Своїх визнавців-друзів, щоб вони кровю скропили свою віру та мучеництвом доказали любов до Нього. Такого саме свідоцтва Христос вимагав від свого улюбленця Димитрія й він не завагався піти на муки, віддати життя та пролляти кров, щоб перед небом і землею засвідчити про свою віру та любов до Божого Сина.

Український князь, Святослав Завойовник, провів значну частину свого життя в походах на болгарів, печенігів і греків. В одній виправі наші війська опинилися в крайній небезпеці, бо греки мали зовсім вигубити їх. Оттоді лицар-князь отак звернувся до свого сміливого війська: "Ми одідичили мужність від предків. Це не наш звичай утікачами вертатися додому, але або побідити і жити або славно вмерти на полю бою, як годиться сміливим мужам!"

Його палка промова так розохотила хворобрих русичів, що вони кинулися на переважаючі грецькі сили та впрах розгромили їх. — Таксамо поступають муче-

ники. Вороги їх бувають сильні, бо мають за собою війська та поліцію, проте Святі перемагають їх силою Христа Господа, як кликав апостол до переслідуваних і киданих диким звірям на арену римським християнам: **Коли Бог за нами, то хто проти нас?** (Рим. 8, 31). Нехай кати бють і катують їх, нехай відтинають їм голови, нехай роздирають гострими гаками їх тіла. Святі не подаються, кличучи з Павлом: **В цьому всьому ми перемагаємо Тим, що полюбив нас!** (Рим: 8, 37).

Святий Димитрій потребував великої відваги, щоб віддати життя за святу віру. І він отримав цю відвагу від Христа Спасителя, який не полишає Своїх друзів на власні слабенькі сили, бо слабодухи та боягузи не є і ніколи не були кандидатами на мучеників. Слабодух це не християнин, а тільки мізерна карикатура Христового визнавця.

Св. Димитрій потребував відваги та хоробрости, бо знав, що мученича смерть жде його. Оттому вже заздалегідь був роздав вбогим всі свої маєтки, одідичені по багатих батьках.

Звичайна людина, погружена в землі та земських мріях, не потрапить залишитися вірною Христові ціле життя. Тут треба героїв, щоб день за днем сумлінно і без похвал виповняти щоденні обовязки з любови до Бога, хоч ніхто цього не бачить. Ніхто не каже, що воно легко завжди панувати над своїм язиком, не відповісти на прикре слово чи дотеп, здержатися від критикування тих, що вчинили нам зло чи критикують нас, здавити в собі порух обурення, коли хтось провокує нас, запанувати над собою, хоч уста трясуться від гніву!

Постійне підневолювання пристрастей, невпинне відкидання спокус і поборювання похотей, які домагаються, щоб ми сказали **"Так"**, а ми силою волі кажемо стократно **"Ні!"** Це не дитяча іграшка. Це боротьба, яка вимагає велитенської витривалости!

Невпинно боротися з похибками, які докучають нам цілими роками, і не знеохотитися та не сказати: "Нема чого боротися! Я й так не позбудуся їх!" це не робота для лінюхів, але для духовних велитнів!

Невпинне виповнення томливих, нудних і монотонних праць сірого щоденного життя, не піддаючись зневірі та розчаруванню на вид численних невдач, вимагає немалої сили волі та відваги, щоб іти вперед, не

дивлячись на похибки, невдачі та розчарування.

Залишитися вірним молитві, коли духовна посуха залягла душу і коли небо видається замкненим для нас це теж неабияка штука хоробрости та відваги, на яку не-герой ніколи не здобудеться.

Не поступатися перед зіпсутим світом, не розводнювати засад Євангелії, хоч все довкруги іде "з духом часу" це теж неабияка мужність.

Тільки відважний воїн Христа може перемогти вичислені труднощі, поконати вплив злого прикладу та залишитися вірним хресним зобовязанням служити Христові аж до смерти! Тільки віра, що Бог з нами, може додати нам відваги до боротьби за власне спасіння та до геройства. Ми слабі та немічні, але Бог, що стоїть біля нас, є всемогучий. Аби ми тільки були з Богом, то Бог напевно буде з нами й не опустить нас, як не опустив Св. Димитрія. Скріплений всемогучим Богом святий мученик переміг насилля царя-тирана Максиміяна.

Цар грозив йому муками, але Святий не захитався. Він не скаржився за прикладом слабодухів, які посеред терпінь нарікають на Бога: "Боже, чим я провинився, що заслужив собі на таку страшну кару, як мучеництво?"

Не був він одним із тих карикатурних християн, що з любови до світу, своїх посад і зо страху перед критикою чи кепкуванням Христових ворогів криються чи прямо заперечують свою віру! — Він раз повірив у Христа і був готовий цю віру підтвердити власною кровю, що й сталося тоді, як розлючений цар за вбивство силача Лія закликав у гніві: "Хай Димитрій помре такою самою смертю, що спричинив моєму улюбленцеві Лієві!"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прищле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Димитрій не злякався смерти і не боронився перед вояками, що прийшли списами пронизати його тіло. Христос домагався жертви з його життя, і Димитрій погеройськи віддав його своєму Спасителеві.

На звістку про його геройську смерть, богато поган повірили в Христа та стали християнами, бо мучеництво Димитрія доказало їм, що тільки людина переконона про правдивість своєї віри година віддати життя. Ніхто не давав себе розпинати чи вбивати за поганських божків, бо ніхто не любив їх. Його геройський приклад став найбільшою пропагандою для християнства.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВІДПОВІДНІ ЗАСОБИ МАЮТЬ ПОМАГАТИ ДО ВЗАЄМНОГО ПІЗНАННЯ Й ПОШАНИ МІЖ ХРИСТИЯНАМИ І ЖИДАМИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць листопад, поблагословлене Святішим Отцем)

Відносини між християнами і жидами є дуже важливі. На Другім Ватиканськім Соборі про це питання багато дискутовано. В деклярації про відносини між Церкою і не-християнськими релігіями Собор каже: "Тому, що спільне наслідда жидів і християн є таке велике, цей священний Синод бажає поручати й попирати взаємне порозуміння й пошану особливо через біблійні й богословські студії і братні діялоги" (Ч. 4).

Ці слова Отців Собору вказують на внутрішню зв'язь, що існує між ізраїльським народом і християнами. Новий Завіт основується на Старім Завіті, що є приготуванням до Нового. Пречиста Діва Марія, що від Неї Христос взяв людську природу, була донькою ізраїльського народу. Апостоли, стояни Церкви, були жидами. Багато перших учнів, що поширили Христову науку по світі, були жидами. Таке є спільне наслідда жидів і християн. Новий Завіт є укритий в Старім Завіті, а Старий Завіт знайшов своє виповнення в Новім. Один католицький священик, що був колись жидом, пише: "Я католик, бо я є жидом". Християнство — це наступство і завершення Старого Завіту.

Шоб діялог і розмови були корисні, треба себе взаємно пізнати. Тоді буде взаємна пошана. Це взаємне пізнання має походити з біблійних студій, що повинні переводитися спільно. Собор виразно зазначує, що він не хоче входити в політичні диспути. Наші старання повинні бути в своїй основі духовні, релігійні. Церква осуджує ті способи, якими в давнині звичайно навертали жидів. Одинокою методою може бути тільки братня розмова, діялог. Нам треба мати все перед очима наступні слова Собору: "Ми не можемо звати Бога Отцем усіх, якщо не хочемо по-братньому поступати з деякими особами, що також сотворені на Божий образ. Відносини людини до Бога Отця і відносини людини до її ближнього є так зв'язані, що Св. Письмо каже: "Хто не любить, той не знає Бога" (1 Іван 4, 8., Декл. ч. 5.).

На екуменічнім полі відносин між жидами і християнами найважливішою засадою є ті слова Собору: "Церква вірить, що Христос, наш мир, через Свій хрест погодив жидів і поган і всіх злучив з Собою" (Декл. ч. 4). Тільки хрест може бути дорогою, щоб усіх злучити в одно Христове стадо. Благаймо Христа Чоловіколюбця, через Пресв. Богородицю, про ласки потрібні в такій важливій справі відносин між жидами і християнами.

Місійне наміреня: Щоб в Азії всі, що вірять в Бога рішуче противилися атеїзмові.

Грудень: Загальне наміреня: Щоб на основі взаємного довір'я, процвітало між народами і державами правдиве братерство.

Місійне: Щоб усі вірні з посвятою помагали місійному ділу Церкви.

— —

Це було в Перемишлянах.

В Перемишлянах, повітовім місті, що віддалене на п'ять крайових миль на схід від Львова, один адвокат жид забажав стати християнином. Він звертається до місцевого пароха, о. Омеляна Ковча. Обучений у християнській вірі, він охрестився. Він стає водночас апостолом і голосить Христову науку поміж місцевими жидами. Це був час другої світової війни, коли Гітлер безпощадно нищив жидів. В обличчі страхіття і нечуваного переслідування світ зо своїми добрами тратив всяку вартість, а душі ставали сприятливими на діяння Божої ласки. Апостольство новоохрещенного адвоката вінчається успіхом: 300 жидів голоситься до о. Ковча,

бажаючи стати християнами, хоча вони добре знали, що це не вратує їх від смерти. Отець Омелян вагається й отягається, бо не знає, що робити. Тим часом жиди налягають. Вкінці о. Ковч рішається і їх хрестить. В часі, коли о. Омелян хрестив жидів, коло церкви крутилися гестапівці. Вони арештують всіх жидів, не щадячи й тих, що охрестилися. Всі вони згинули, так християни як і нехристияни. Така доля стрінула також і о. Омеляна Ковча.

Декрет про апостольство мирян

(Проголошений Папою Павлом VI 18-XI, 1965)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Мірські цебто світські апостоли й апостолки були завжди в Христовій Церкві, як це зазначує Св. Павло, передаючи привіт тим у листі до християн у Римі, "що працюють у Господі" (Римляни: 16, 12). Проте аж до другого ватиканського Собору не було в Христовій Церкві офіційного соборового документу про обов'язок мірян бути апостолами Христа і брати поважно поширення Христової Євангелії в тім світі, в якім вони проживають і працюють.

Цей декрет забрав Соборовим Отцям багато труду і праці, бо вони трудилися п'ять літ над ним, заки він став офіційним документом Церкви про ролю і завдання мірян у ділі спасіння світу і місії Церкви.

Цей декрет це **Велика Хартія мірян,** бо в ній бодай деяк окреслено їх ролю в будові Божого Царства на землі, працю в Церкві і завдання супроти світу, в якім вони трудяться.

Коли про інші справи вже давніше було багато написаних речей, то про апостольство мірян мало хто згадував, тому багато Отців Собору не знало, як взятися за цю пекучу справу. Всі відчували, що міряни повинні трудитися для слави Божої і поширяти в світі знання Христа, але мало хто мав поняття, як це слід чинити. Тут не було жадного попереднього документу, на якім можна б було взорувати ся. Все таки брак відповідного числа священників в деяких країнах вимагає, щоб міряни виконували бодай частину праці, що дотіль спадала на самих священників. Священики потребують помочі добрих мірян, щоб виконати свою працю для Божої слави і спасіння душ. Люди повинні жити в злуці з Христом не тільки в себе в душі, але в праці, забавах і політиці й економії, бо Христос це не тільки Чоловік, що зійшов з неба і пробуває в небі, але Він є так само плодом землі, Сином людським, народженим від преблагословенної Діви Марії, тому люди повинні вже на землі проживати з Ним і знати Його, якщо бажають зобачити Його в вічнім щасті.

Наш блискавичний світ потребує мірських апостолів і апостолок, але в минулому мало хто посідав відповідне знання про політичне і соціяльне життя та його засади. Участь у заряді Церкви і держави була привілеєм нечисленних чоловіків, не згадуючи вже про жінок! Ось тому клір мусів усім займатися і видавати відповідні рішення про всілякі справи.

Положення змінилося в останніх двох століттях завдяки поширенню шкіл і науки. Ось тому наш світ куди відмінніший аніж був він у 19-ім ст. Міряни стали **дорослими людьми,** здібними до відповідальности і самостійної праці. Не треба вже їх немов малолітних дітей водити за руку і диктувати їм розвязки на життєві проблеми.

Ці дорослі християни мають обовязок не тільки проживати похристиянськи в приватнім і публічнім житті, але намагатися, відповідно до здатностей і можливостей, поширяти знання про Христа в тім світі, в якім живуть.

Хто як такий мірянин?

Як на другім ватиканськім Соборі (1962-65) зачалася дискусія про Апостольство мірян, то багато Отців не знало, що властиво означає слово "мірянин". Один єпископ заявив на Соборі, що він шукав у католицьких словниках за поясненням слово **мірянин,** але словники й енциклопедії відсилали його до заголовку: "Дивися 'Клер' ". Досіль о-

таке поняття було поширене про мірян:

"Мірянин це особа, що не є ні священиком, ні монахом".

Обовязки ж мірянина на думку багатьох зводилися до трьох: **молитися, платити церковну данину і слухати своїх душпастирів!**

Сьогодні це неповне поняття про мірян змінилося. Мірянин це християнин (чи християнка), що були охрещ е н і, сталися членами Христового Тіла—Церкви й отримали деякі привілеї та взяли на себе деякі обовязки, хоч не прийняли тайни рукоположення на священика, ані не склали монашої професії в ніякім Чині Церкви.

Як члени Церкви, міряни є так само живими членами Христа і Божого Народу, який складається з усіх тих, що важно прийняли тайну хрещення і злучилися з Христом, як твердить Св. Павло:

"Ви всі, що в Христа охрестилися, в Христа зодягнулися" (Галати: 3, 27). Тут можна б спитатися, чи належать до Церкви ті, що охрещені, але пробувають поза нею, бо живуть у інших віровизнаннях. Історія свідчить, що ніколи в Церкві від самих початків не було повної і досконалої одности, хоч Новий Завіт виключає множество церков (Єфес. 4, 1-7; І Кор. 12, 31; Римляни, 12, 3-8). Проте Соборові Отці зазначують, що бодай деяк є членами Церкви всі охрещені, хоч видимо не належать до неї. Віра і Божа ласка лучать їх з Церквою. Св. Августин каже:

"Він (Бог) знає Своїх. В очах Його невимовної мудрости в Церкві є багато таких, що виглядають гейби були поза нею, і не мало таких, що виглядають, що вони в Церкві, але в дійсності вони пробувають поза Церквою. Перші є **таємно** в Церкві. Вони творять замкнений сад, про який говорить Св. Письмо. Вони так само участвують тут на землі в Божій любові і на другім світі участуватимуть в вічнім житті".

Нема місця для тих, що сидять на плоті

Соборові Отці в Декреті про Апостольство мірян виразно зазначують, що кожен християнин повинен бути апостолом:

"Християнське звання зо своєї природи є покликом до апостольства" (Ч. І). Соборові Отці подають рацію, чому кожний християнин має бути апостолом Христа:

"Ніяка частина тіла не є **пасивною**, але кожна має якесь завдання в діянні та житті тіла. Подібно діється в Христовім Тілі, цебто в Церкві, в ній ціле тіло" згідно з діянням кожного члена, бере від Нього (Христа) зріст" (Єфесянн: 4, 16).

"Всі ж частини так злучені і споєні в тілі так, що член, який належно не співдіє для розвою Церкви, буде безкорисний так для себе, як для Церкви" (Ч. І). Як члени Христової Церкви міряни мають **обовязок** навчати своїх ближніх Євангелії і святости і впливати на громадянство і громадські установи, щоб так помагати людям доходити до спасіння, ведучи їх до Христа навіть серед зосвітоватілої атмосфери нашого століття. Ось що каже декрет про мірян:

"Вони дійсно виконують своє апостольство, як працюють, щоб принести Євангелію і святість людям, і як намагаються **проникнути і вдосконалити д о ч а с н и й порядок** світу через дух Євангелії.

"Отак їх дочасна діяльність явно свідчить про Христа і поширює спасіння людей.

"Мірянин проводить свій час у світі серед мірських занять, і тому Бог кличе його, щоб він горів духом Христа і немов дріжджа виконував своє апостольство в світі."

ЩО ТАКЕ СОН?

Загально говорячи, нормальна людина просипляє третину цілого свого життя, хоч одні люди менше, а другі більше сплять. Спання підтримує людське життя, бо відсвіжує сили тіла й духа, додає нової енергії і скріпляє людину до праці та труду. Отак спання грає в житті важнішу ролю ніж пожива, бо людина годна довше витривати без поживи ніж без спання. Кажуть, що звичайна людина годна три або й навіть чотири рази довше жити без їжі ніж без спання.

Ніхто властиво не знає, що таке спання, і що спричиняє його.

Вісім годин спання вистачає для звичайної людини. Проте не так час, як якість спання має більшу вартість. Шість годин глибокого і спокійного сну більше користи приносить аніж вісім годин легкого сну.

Люди, що фізично тяжко працюють, не потребують довше спати ніж ті, що ментально і умово працюють. Навпаки ті, що умово працюють, потребують більше спати.

Наука доказала, що перші дві або три години сну найбільше відсвіжують енергію людини. Людина найтяжче і найглибше спить по годині, як засне. Якщо хтось спить сім годин уночі і одну годину пополудні, то він більше користає зо сну аніж коли б спав вісім годин без перерви вночі.

Готовість Неньки

В. Буженко

1955 р. вночі з останнього квітня на першого травня згорів ірасимський монастир ОО. Василіян у Бразилії, у штаті Санта Катарина. Згоріла з ним і велика бібліотека, що була збирана довгі роки і пильно доповнювана ченцями. Між тими книжками мені довелось знайти звій фейлетонів з якоїсь старокраєвої газети, найправдоподібніше з "Руслана". Між цими фейлетонами вичитав одне оповідання, що й посьогодні мені не сходить з памяти. Вважаю, що воно й вам сподобається, тому стараюся отут його переповісти...

В одній родині вмирав одинокий син. Довго вмирав. Батько й ненька та дві сестрички не відступали ні на крок. Кілька днів і ночей підряд ніхто з них й ока не примкнув. Ось уже надходить остання ніч. Всі домашні зажурені стоять коло подушки вмираючого і числять хвилини, за якими гасне молоде життя. Пізня година. Всі допослідка перетомлені. Нарешті обзивається батько:

"Вийду трохи в садок і захоплю свіжого повітря, щоб могти краще чувати коло любого сина." Всі мовчки згодились, і старенький батько подався, щоб пройтися стежинкою поміж кущі та дерева. Та як тільки вийшов з ганку в сад, як ось йому назустріч хтось іде... Дивиться, краще приглядається. Це Смерть.

"Батьку, а ти куди?"—питає переляканого чоловіка костиста Смерть.

"Та вийшов в сад трохи набрати свіжих сил".

"Тм, чи хочеш, щоб твій син жив?"

"Ще й як?! Таж він такий молодий, ледве 18-а весна йому. Він мій одинак, надія дому..."

"Та так, я це знаю, але бачиш, є постановлено Богом, що я маю взяти цієї ночі когось з вашого дому. Як жалуєш сина, то сам готуйсь, а син останеться і живе..."

Не відповів батько зразу, але важко задумався. Подивився на сад, що своєю рукою садив, на дім, що ставив сам, пригадав місцевість, де стільки років прожив, всі предмети, що його окружали, згадав жінку, дочки..., і стало йому жаль вмирати ... А смерть настоює:

"Кажи, чоловіче, бо в мене часу мало... ще кілька хвилин і мушу сина брати..."

Але батько стоїв нерішений. Вкінці каже, що йому треба надуматися.

"Добре", каже смерть, даю тобі ще пів години до надуми. Іди в хаті розпорядись і приходь назад".

Наче не свій повернувся старенький батько до хати. Став і слова не вимовить, бореться з собою, але нарешті каже собі, що годі вмирати...

Старша дочка каже: "Піду в сад трохи пройтись, спочати, щоб могти краще свого любого братіка доглядати". Затерп батько на ці доньчині слова, але не відважився сказати: "Не йди, доню, там чекає на тебе смерть."

Смерть повищу пропозицію поставила сестричці. Дівчина поглянула кругом себе, подивилася на ті дерева, в яких тіні бавилася нещодавно, пригадала на люблячого батька та кохану ненечку, любу сестричку... І не знайшла сили відповісти страшному Косареві, а він настоює: "Часу нема, ще чверть години до надуми..."

Вернулася і ця дочка. Батько з острахом дивиться на неї, а вона на батька, але бліда та змучена стала здалека і на нікого в хаті більше не гляне.

Ще не прогомонів скрип дверей по приході старшої, як молодша доня пустилася до порога. І знову ця стрічає смерть і смерть їй ставить знану нам пропозицію. І ця ні-жива, ні вмерла повертається до опечаленої хати. А вмираючий от от...

Всі мовчать і дивляться, що станеться далі. Аж тут підводиться мати і каже, що піде трохи прохолодитись, свіжого повітря зачерпнути. Всі задеревіли. Мати не чекаючи відвіту, вийшла. І її тут зустріла смерть:

"Остання хвилина! Маю наказ Господній взяти з вашої хати одне життя, коли хочете, то не візьму сина, але хтось інший мусить згодитися піти на його місце."

Не довго думала мати. Вона ж усе вже давно для своїх дітей і мужа пожертвувала, тому каже:

"Хай мій син, моя дитина живе, а я годжуся вмирати."

"Таразд—каже смерть, — "Йди пороби останні розпорядки і приходь! Жду на тебе!"

Повертається до хати мати. Всі з острахом дивляться, що вона робитиме, а ця скоро скидає своє одіння і родинні дорогоцінності, та за кілька хвилин була вже готова. . . Домашні ні слова не могли промовити, тільки більше мертві, як живі слідкували за матірю. Вони її знали, що вона інакше не поступить, інакше не зробить. Мати коротко попрощалася з ними і вмираючим сином і вийшла. . . На щастя в саді Смерти не було. Назустріч геройській матері вийшло життя. . . Син заснув, щоб подужати. . .

Італійці кажуть: Якщо неправдиве, то бодай добре підшукане! І справді це не тільки винахідливість письменника пробивається в цих словах чи вибуяла фантазія-**у я в а**, бо це **т а к и** щира правда. Історія знає одну таку правдиву Матір, яка була готова не тільки сама вмерти, але ще життя Свого Сина пожертвувати! І це за Його й її ворогів, за грішників! Легко нам сьогодні догадатися, хто це був. Це Пречиста й Преблагословенна Діва Марія. Правда, що до Неї не говорила смерть, але небесний Архангел, не якась нічна примара, але праведний Симеон. Вона знала, до чого то її Господь вибирає і що її чекає, але одначе вона не злякалася, не пожаліла ні себе, ні свого Одинака, але віддала свого Сина катам у руки і своє серце на мечі болю . . . І вона готова ще раз, коли б треба було, терпіти мечі за нас, її прибраних дітей, щоб ми не вмерли, але вічно й блаженно жили! Тому цінім, любім і жиймо для такої люблячої Неньки!

Люди повинні ділитися земськими добрами зо своїми біднішими братами. Не вільно ждати, щоб одні давали пожертви на різні церковні та національні цілі, а другі ховали свої гроші до кишені або видавали їх тільки на власні вигоди. Помагати потребуючому ближньому—це акт християнської любови. Христос на Суді, як Сам заявив, буде нагороджувати одним за те, що помагали ближнім, а других карatиме за те, що були твердосерді та немилосерді для ближніх у потребі. Це була християнська любов у практиці.

Господи, поможи нам запанувати над собою, щоб ми могли служити іншим! Навіть мухи ніхто не турбує, коли вона не сідає там, де не треба".

ПЕСТОЩІ ОСЕНИ

о. Роман Гайас

Пестощі це мабуть найбільше зворушаюче слово! Хто їх не любить! Дрижання добрих людських сердець, виявлені назверх в усміхах, піснях, обіймах, дотиках рук, і тому вони є такі милі для всіх. Пестити, любити це дар щирих людей, які вартість життя оцінюють в почуваннях радости, як найбільш ідеальної сполуки відношення між людьми. Самолюби не люблять пестощів, усміхів, гостинности, і їх нікому не вділяють, і їх не одержують. Пестощі це рай діточих літ, це дотики, це дрижання материнських сердець, це материні усміхи як лік на заплакані діточі очі, це благословення на прощання, це привіт. Без пестощів діти не привикали б до батька чи неньки, без пестощів любови матері не співали б пісень до сну чи надії похилені над колискою хворої дитини, без пестощів батьки в поті чола не сповняли б днів праці, в надії, коли повернуться до рідної хати їх в дверях очікувати будуть усміхнені діти, жадні поцілунку, обіймів, батьківських пестощів. Не лише малі діти, але і дорослі, ціле життя памятають колискові пісні матерей, памятають те мамине серце, той Божий куточок, як найкращий спомин винесений із рідного дому, із невичерпної повної любови кернищі, люблячого материнського серця.

Щасливі ті діти, які мають батька та неньку, що не щадять їм ніколи пестощів життя. Нещасні ж сироти, які мусять виростати без пестощів батька чи неньки і пробиватися не раз ще дуже малими крізь тверді дороги сирітського життя. Та не лише діти люблять пестощі, їх люблять молоді, старші і то й найстарші віком люди. Щирі невинні пестощі, це найкращі спомини молодих літ, в яких молоді люди задивлені в себе в пестощах, в горючих любовю очах, в стривожених тужливих почуваннях сердець, пізнають **с е б е**, зближаються, закріплюються вінком вірної любови на досмертне щасливе та радісне подруже життя. Пестощі це радість старечих літ відвідати, побажати, почути добре слово, побавитися з дітьми, з внуками, з тими, кого любиться, кого любилося. Пестощі це най-

успішніший лік для терплячих, увязнених, хворих фізично чи духово людей, чи ранених на полі бою молодих вояків. Пестощі, це будуть для них відвідини, усміх, дотик добрих рук священика, лікаря, медсестри чи членів когось з родини. Пестощі, це тінь благословення неба для твердого життя людей на землі, які чекають, шукають за любовю, вірою та надією, дарованими їм людьми добрих сердець, ціни, яких то дарів світ і люди не знають. Із волі Бога Творця, із людським життям, нероздільно є звязана жива та мертва природа. В живої чи мертвої природи пестощі, це також вияв радости, це взаємне привязання дітей, молодих чи старших людей, це обяв життя живої чи мертвої природи. Що для дітей є їх пестійки котики чи пташки, тим для старших людей є квіти, коні чи пси, до яких люди дуже привикають і часто пестять їх неначе дітей. По гарячому, буйному в красу літі приходить все осінь. Вона, як та старенька бабуня з усміхненим поморщеним обличчям, яка все шукає нагоди попестити своїх внучат останніми засобами любови, якою вона виховала своїх дітей, вона ця бабуня осінь природи, поморщеними слабими листочками дерев, лагідним теплом, довгими спокійними вечорами, хоче ще також попестити, нагріти, заспокоїти людські почування перед приходом зими, яка вже приходить. Гріючи останнім своїм теплом, прощаючись з останніми квітами та зеленим листям, бабуня-осінь просить своїх господарів не тужити за минулим літом, за його ласками і скарбами, бо по зимовому сні, вона бабуня осінь природи, наново оживе, відродиться для радости та щастя людського життя.

Не такі щасливі є люди, для яких друга весна ніколи не завітає! Як дуже треба радісно доживати, як дуже треба пестити себе чи когось всім тим, які по довгій осені незмарнованого життя заснуть і не пробудяться ніколи до життя на землі, хібащо за добре життя, за добрі діла почують рішення справедливого Судді: Тих, що любили, полюбиться; тих, що пестили, попеститься; тих, що жили не лише для себе, але для других, тих, нагородиться щастям вічного життя, де нема вже болів, ні печалі, ні людської злоби.

Ми, українські імігранти, втратили раз на все пестощі нашої прекрасної рідної осени! Пестить нас щороку чужа добра осінь на чужині! Як дуже попри пестощі осени цього року придалися б нам пестощі любови, згоди, доброго приміру наших церковних і народних провідників, як докази їхньої правдивої віри і любови до рідного народу! Це були б найцінніші подарунки, наймиліші пестощі, для наших пригноблених і розбитих сердець в цьогорічній осені на чужині!

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

ЧАСТИНА І
БОГ СОТВОРИВ МЕНЕ І ЦІЛИЙ СВІТ

Вірую в єдиного Бога, Отця Вседержителя, Творця неба та землі, і всього видимого і невидимого світу.

РОЗДІЛ 5
БОГ ЗНАЄ МЕНЕ

Бог знає мене ліпше ніж батько та мати годні знати свою дитину. Одного дня

Мойсей, провідник вибраного народу, пас вівці в пустині. Там він зобачив кущ, що горів, але не згорав. Це дуже здивувало його. Як він наблизився до куща, то Бог промовив до нього: "Мойсею, Мойсею..." І Мойсей відповів: "Я тут!" (Вихід: 3, 4).

Як Бог знав Мойсея, то Він так само знає мене. Бог знає мене навіть ліпше ніж я знаю себе. Бог знає все, бо Він все сотворив. Він знав мене, ще заки я народився (народилася). Він знає все, що я думаю. Він знає кожне слово, що я кажу. Знає Він усе, що я роблю, що колись робив (робила) або буду колись робити. Він знає мою минулість, теперішність і будучність.

Бог це премудрий Творець. Бог не творить нічого без цілі. Він кожній речі зазначує якусь ціль, бо Він має якийсь плян для кожного сотворіння. Він має теж плян для мене. Який цей плян для мене? Бог хоче, щоб ми Бога знали, Його любили і служили Йому на землі. Якщо буду Бога знати, Його любити і Йому служити на землі, то колись вернуся до Нього і Він учинить мене навіки щасливим (щасливою). Хіба може бути якийсь кращий плян і будучність для Божої дитини?

Я мушу завжди поводитися так, як повинна поводитися добра Божа дитина, бо йнакше не виповню цього пляну. Церква навчає мене, як Божа дитина повинна жити на землі.

Як Бог знає мене, так Він знає всіх інших людей і все те, що існує в світі. Світ належить до Бога, бо Він сотворив його. Я є частиною того Божого світу. Я повинен (повинна) старатися, щоб цей світ став кращий. Світ стане кращий і ліпший, якщо я буду жити похристиянськи, то Бог, Мій Небесний Отець, буде задоволений з мене і буде тішитися, що сотворив мене.

ПИТАННЯ

1) Чи Бог знає тебе?

Бог знає мене і все, що відноситься до мене. Він знає мою минулість, теперішність і майбутність.

2) **Чи Бог знає все, що діється в світі?**

Бог знає все, що діється в світі, бо Він сотворив світ і є присутній у світі.

3) Як ти можеш поліпшувати світ, в якім живеш?

Я можу поліпшувати світ, в якім я живу, якщо буду жити і помагати іншим, щоб так само добре жили, себто щоб були добрими людьми.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Нема сотворіння, що сховалося б від Нього, але все наге і відкрите перед очима Того, Кому ми маємо здати звіт (Євреї: 4, 13).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Буду завжди памятати, що я ніколи не є самий (сама). Бог є завжди зо мною.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Чоловіколюбче Владико, засвіти в наших серцях чисте світло Свого Божого знання і відчини очі нашого розуму, щоб ми розуміли Твоє євангельське навчання (Молитва перед читанням Євангелії на Божественній Літургії).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, поможи мені завжди памятати, що я ніколи не є сам (сама). Поможи мені це памятати особливо тоді, як мені докучає спокуса, пригноблення або терпіння.

ПРАКТИЧНА ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як Бог покликав Мойсея і як Мойсей відповів на Божий поклик. Прочитай третю главу книги Виходу.

2) Який плян Бог має для тебе на цім світі?

3) Як ти годен (година) виконати цей Божий плян у школі, в церкві, вдома або як ти є в товаристві інших дітей?

Виховання — справа дуже поважна

В. Буженко

Канадійський часопис, "Жидівська Пошта," помістив "десять заповідей для великого суспільства". Їх переклад подав "Український Голос" з Вінніпегу.

Ось ці "заповіді" 1) Починаючи від малої дитини, нічого їй не відмовляйте, тоді діти вироблять собі погляд, що світ має їх утримувати, 2) Не давайте дитині релігійного виховання, але зачекайте аж до 21-го року її життя, тоді вона сама собі вебере релігію (але чи схоче?), 3) Обов'язково давайте дитині стільки вигід і грошей, скільки лиш вона забагне. Не дозволяйте їй працювати на себе. Її життя не повинно бути таке тяжке, як

було ваше. (То наші люди часто таке говорять!) 4) Не перестерігайте, ні не карайте дитини, як вона говорить всякі простацтва і за це її не карайте, бо це може зродити в ній почуття вини. Якщо її заарештують за напад чи інший злочин, то дитина буде обвинувачувати поліцію за брутальність, а суспільство за злочин; 5) Завжди чистіть ножі, вилки, ложки і посуду, щоб дитина не заразилася бацилями, але не забороняйте їй товаришувати з безличниками та читати безсоромну літературу, бо це для неї конечне, щоб пізнала реальне життя і не мала пізніше стрясення; 6) Навчайте, що уряд має про все дбати і він є відповідальний за наш добробут, освіту й щастя; 7) Вмовляйте в дитину, що ціль є важніша від засади і що виборчі голоси є конечніші, як правда та чесність. Впоюйте в неї, що зиск і молитва це гріх, а праця і пильність прикмета невільників; 8) Кажіть дитині, що свобода особи вимагає не слухати законів, правильників і влади; 9) Навчайте дитину, що розкоші і маєтки є головною ціллю життя, а відповідальність та чесність це лиш непрактичні життєві ідеали; 10) Це все вмістіть у червоно-біло-синій пакунок і докиньте фальшивого поняття волі, людяності, дочасного добробуту і легкого життя, і тоді будете мати напевно "велике суспільство" нужди, обману і невільництва.

Не гадайте, що жидівська газета так направду намовляє батьків поступати. Ні, вона лиш пише те, що нині практикується в багатьох родинах. Люди кричать, що має бути "велике суспільство", але те велике суспільство зовсім відкидає всякі релігійні та вищі вартості. Для нього нема абсолютної чесноти, самопошани, правдомовности і чеснот. Тому то хочемо перестерегти позитивним способом наших батьків, щоб виховували своїх дітей не для великого суспільства земних рабів, але для малого числа вибраних-святих до неба.

Шоб це зробити, то найперше треба виховувати пляново, тобто знати, що треба з дитиною робити, як з нею поводитися та як належно розвивати її прикмети та сили духа й тіла.

Виховання повинно бути всестороннє. Замало виховувати лише фізично людину, треба дбати і про її душу та розвій ума і волі, про характер. Можемо не одному з наших батьків закинути, що він односторонньо виховує своїх нащадків, коли не вчить їх нашої мови і культури та не дбає, щоб дитина до своєї школи ходила. І цього треба і того годі залишити.

Коли ж батько старається дитину розвинути на кожнім полі й духовнім і тілеснім, тоді це зветься гармонійне розвивання снаг і сил дитини.

Водночас треба також дитину образувати, вчити різних знань і наук.

До того треба уживати і відповідних засобів.

Виховувати має старше покоління: батьки та інші особи, бо вони мають до того відповідну повагу, знання і досвід. Треба належно виховати, щоб людина у пізнішім віці могла вільно і самостійно сповняти свої життєві обов'язки супроти Бога, ближніх і самої себе.

Саме ж виховання має бути доцільне, а не припадкове. Зле робили б батьки, які дітям пригадали б Бога лиш час до часу, от раз на тиждень чи раз на два місяці. Це слід робити щодня. Проте не треба цього робити вічним туркотанням, але прикладом і словом у відповіднім місці і часі.

Ті, що виховують, і ті, що їх виховують, мають жити в дружніх стосунках. Тут повинна панувати справжня родинність, а не лиш така стріча, як в гостинниці. У наших часах багато до побажання має родинне життя, бо в нім часто бракує цієї дружности. Батьки часто обидвоє працюють цілий день у фабриці чи в вартаті або крамниці, а діти проводять час у школі або на вулиці. Вечером усі втомлені і не мають охоти вимінюватися думками чи враженнями. Головно, коли в хаті є телевізія (а де тепер її нема?). Отак то родина повинна мати час для себе і принаймні мати, коли не може без великої шкоди для дитини чи дітей бувати задовго поза домом, поза рідним вогнищем.

Слід пригадувати собі, що треба нашу виховну працю оперти на здоровій моралі та справжній релігії, яка відповідає всім прагненням життя і людського серця та вміє вичерпно розв'язати навіть найбільше замотані справи сумління та споживання і відношень до різних вартощів.

Не судіть і не будете суджені. Не засуджуйте і не будете засуджені. Простіть і проститься вам. Давайте і дасться вам... Якою бо мірою міряєте, такою й вам відміряють (Лука: 6, 37-38).

---

1) Чи єресі є тільки в католицькій Церкві, чи були вони так само в інших релігіях?

Єресі були і є так само в інших поширених релігіях, от хоча б вони були між жидами (євреями і самарянами), є вони між музулманами, буддистами й іншими. Проте слід зазначити, що релігійні війни провадилися тільки в християнстві, коли приклонники різних християнських віровизнань воювали між собою за релігію, бо тільки між християнами знаходимо точно окреслене наставлення до правди.

Християни знають, що Бог об'явив Свою правду, і ця правда є конечна до спасіння. Бог добровільно через пророків, Христа й апостолів добровільно об'явив людям цю правду, бо вони не відкрили б її власним розумом.

Як Бог об'являє правду, то Він одночасно домагається, щоб люди прийняли її та слухали Його наказів, цебто жили так, як об'явлена правда велить. Через те, коли людина знає правду, але не хоче жити згідно з нею, то вона не година бути добра в Божих очах. І саме тут лежить причина, чому християни так сильно наставали на цю Божу правду, яку вважають конечною до спасіння. Хто різнився в поглядах від Божої правди, того деякі християни ненавиділи як єретика, що не хоче покоритися Божій волі. Вони безмилосердно посилали до пекла тих, що відкидали Божу правду. Св. Франциск Ксаверій заявив одному японцеві, що його предки пішли до пекла тому, що не хотіли прийняти християнської віри.

Як же деякі люди не хотіли прийняти Божої правди, то інші докучали їм, переслідували їх як єретиків і не рідко винищували їх війною, бувши переконані, що вони так боронять Божу правду та чинять Божу волю.

Сьогодні, особливо від другого ватиканського Собору, це наставлення до іновіруючих сильно змінилося як іде про спасіння людей. Тепер богослови допускають, що більшість людей спасається, бо їм легко знати, що Бог існує і є справедливий, як каже Св. Павло (Євр. II, 6). Отож коли людина вірить у Бога і намагається добре жити, то вона буде спасенна, хоча б не знала інших Божих правд, якщо вона не відповідає за це незнання. Отак незнання може існувати разом зо спасенною вірою в тій самій людині. Бог не карatиме тих, що без провини не знали повної правди, але все таки намагалися служити Йому так, як знали. Бог це Батько, що хоче спасти всіх людей. Він не годен карати тих, що без власної вини не знали цілої Божої правди.

Ті, що пошукують за правдою або вірно виконують те, що велить їм сумління, не є атеїстами, тому Бог часто невідомим нам способом допоможе їм дійти до спасіння.

2) Мене часто мучить згадка про гріхи, яких я допустилася, як була малою дитиною. Що маю робити, щоб позбутися цієї муки?

Воно часто тяжко знати, як людина чулася, коли була дитиною, тому не можливо судити про тяжкість гріха. Треба себе судити після того, що ми тоді знали, а не тепер, як стали дорослими людьми. Якщо хтось ходив до церкви і часто сповідався, то може бути певний, що він у дитинстві визнав свої гріхи. Ось тому не слід журитися гріхами дитинства. Не треба теж сповідатися з них, хібащо хтось певний, що ніколи не сповідався з них.

Проте можна за порадою сповідника відбути загальну сповідь з цілого життя, щоб мати спокій сумління.

3) Ви писали в "Голосі Спасителя", що деколи об'явлення і пророцтва Святих бувають правдиві, цебто походять від Бога. Як можна пізнати, коли вони є такі?

В цій справі нема і не може бути абсолютної певности, бо тільки про об'явлені Богом правди і проголошені догми можемо бути абсолютно певні.

Як іде про приватні об'явлення і видіння, то особа, яка каже, що мала їх, мусить бути побожна і чесна, хоч сама побожність і чесність не є гарантією, що видіння й об'явлення походять від Бога, бо навіть Святі помилялися в цих справах, беручи власні уявлення за Божі об'явлення.

4) Як часто треба сповідатися, щоб кожного дня, чи кожної неділі приймати Святе Причастя?

Як довго людина не має смертельного гріха, поти може без сповіді ходити до Святого Причастя. Проте навіть у такім стані, як нема тяжкого гріха, воно добре ходити до сповіді раз на місяць чи частіше, бо сповідь не тільки очищує душу з щоденних гріхів, яких нікому не бракує, але заразом збільшає Божу ласку в душі, скріпляє ревність у Божій службі та помагає легше практикувати християнські чесноти і викорінювати хиби.

5) Чи Христове навчання було б правдиве, якщо б Христос був помер і не воскрес?

Так, Христове навчання було б правдиве навіть тоді, коли б Христос був не воскрес, бо Христос — це Божий Син, друга Особа Пресвятої Трійці, тому Його навчання було б правдиве навіть тоді, як Він був би не чинив ніяких чуд, щоб підтвердити його. Чуда не були потрібні, щоб наука Христова була правдива, але щоб люди могли легше повірити в неї і прийняти її. Отож Христові чуда були виконані для людей, не для Христа і Його навчання.

Між Христовими чудами воскресення було найбільшим і найславнішим чудом бо воно завершувало всі інші чуда та надавало їм Божого чару.

Шоправда, Св. Павло каже: "Якщо Христос не воскрес, то марна ваша віра, ви ще в гріхах, і ті, що повмирали в Христі, загинули" (I Коринтян: 15, 16). Слова Св. Павла означають, що людям було б дуже тяжко повірити в таку 'дивну' на ті часи науку, як Христова Євангелія та її засади. Навчання Христа в тих давніх часах було революційним навчанням. Він наказував Своїм послідовникам любити ворогів, прощати тим, що зневажатимуть їх, молитися за тих, що будуть їх переслідувати, зрікатися багатств, любити вбогість, тощо (Матей: 5, 43-47). Хто б був прийняв таку науку, якщо б Спаситель був не потвердив її чудами, особливо найбільшим чудом Свого воскресення?

Крім цього воскресення Спасителя було нагородою та заплатою Отця за Його страждання на хресті. Воно також було наглядним прикладом для відкуплених людей, як буде виглядати їх повне відкуплення, коли в дні Страшного Суду їхні прославлені тіла вийдуть з гробів, злучаться з блаженними душами і так блаженні підуть до неба, де навіки будуть втішатися оглядним Бога в Трійці єдиного, люблячи і прославляючи Божу доброту, що через Христа вможливила їм це безконечне щастя.

6) Чи другий ватиканський Собор буде мати справжній успіх, цебто чи його рішення дійсно відновлять Христову Церкву і християнство? Знаємо з історії, що Латеранський Собор (1512-1517) теж був видав багато декретів про реформу Церкви, але з них ніщо не вийшло, бо сім місяців пізніше Мартин Лютер вивісив на дверях вітемберґського університету свої тези, які атакували тодішні надужиття і замість реформи Церкви прийшла реформація, що відорвала від Римської Церкви цілі країни та страшно пошматувала її, і це пошматування досіль триває.

Дивлячись на атмосферу, в якій відбувся другий ватиканський Собор (1962-1965), на його рішення, на тон рішень, на участь протестантських і православних братів у соборових нарадах і на післясоборові реформи, можемо сміло сказати, що цей Собор дійсно причиниться до обнови християнства і світу. Папа Павло VI виразно заявив, що рішення цього собору не залишуться тільки історичним фактом. Він невпинно пригадує соборові рішення всім католикам. Він створив післясоборові комісії, які мають дбати, щоб рішення Собору ввійшли в життя, між якими є центральна комісія, що має толкувати соборові рішення.

Ось комісії, що вже існують: комісія для Божественної Літургії, комісія для комунікаційних засобів і комісія, що має переглянути і поправити Кодекс канонічного Права. Крім цих комісій Павло VI установив ще інші, цебто комісію про Єпископів і правління епархіями, комісію для ченців, для місій, для християнського виховання і для світського апостолування. Він теж заявив, що ці комісії будуть розв'язані, як тільки виконають дані їм доручення. Зате Секретаріят для поширення християнської єднос-

ти залишиться, поки за Божим пляном не настане злука всіх християн в одній Христовій Церкві.

Праці ж цих комісій будуть друковані в латинській і інших мовах, щоб християни могли знати, що ці комісії роблять. Отож замаскованість і таємничість давніх практик підуть у забуття, бо кожний буде відповідати за виконане чи невиконане діло, і світ буде знати про це.

Що більше? Згодом всі промови соборових Отців виголошені під час чотирьох сесій будуть видані друком. Досіль. вони зберігаються на магнетичній тасьмі, що має 35 миль. Все те доказує, що Папа Павло VI, щиро працює, щоб другий ватиканський Собор видав обильні плоди для обнови людства і для Божої слави.

7) В сьогоднішнім світі є багато людей, які кажуть, що не вірять у Бога. Як можна переконати їх, щоб вірили і служили Йому і так спасли свої душі?

Багато людей не вірить у Бога або так поступає гейби не вірило в Нього тому, що їм здається, що віра в Бога не має ніякого або принаймні великого значення для життя на землі. Завдяки науці і поступові багатьом людям здається, що вони годні обійтися без Бога і без Його помочі розв'язати свої проблеми. Ось тому воно тяжко переконати модерних безвірків, що Бог і релігія важні та потрібні. Не мало безвірків навіть не хоче чути про Бога, бо Бог не має для них ніякого значення.

Віра в Бога-це дар ласки. Бог помагає вірити тим, що хочуть вірити, але не силує нікого приймати дар віри. Для сьогоднішніх безвірків давні аргументи про існування Бога не мають значення. Ось тому Конституція про Церкву в Модернім світі промовляє до модерних людей так, як вони годні розуміти: "Радості і надії, турботи і смутки людей сьогоднішнього віку, особливо бідних і засмучених, є так само радістю і надією, турботами і смутком Христових послідовників. . ." (Ч. І). До модерних безвірків треба промовляти так, щоб вони зрозуміли, що людське життя на землі без Бога і віри в Нього та надії на вічне життя по смерті не має сенсу, бо людина мріє про щастя і життя по смерті, а тут усе мало б покінчитися смертю по численних смутках і стражданнях на землі. Подібне життя не мало б ні сенсу, ні вартости, якщоб не було Бога, який у майбутності направить ці лиха, як подасть вічне щастя і життя тим, що вірять у Нього і служать Йому.

Кум: "Куме, позичте мені $50.00".
Кум: "Я маю тільки $40.00".
Перший кум: "То позичте цих $40.00 і будете ще мені винні $10.00".

Учитель: "Діти, кожне сотворіння—це Божий дар для людей. Що вчать нас мухи?"
Івась: "Вони вчать нас, як воно легко кусати інших".

Як треба молитися?

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Перед Своїми муками, Ісус Христос пішов зо Своїми учнями на Оливну гору. Коли ж прибув туди, то сказав їм: **"Моліться, щоб не ввійти в спокусу". І Сам відійшов від них так, як кинути каменем і, ставши на коліна, почав молитися: "Отче, якщо Ти хочеш, віддали від Мене цю чашу; тільки нехай не Моя, а Твоя буде воля!" Тоді з'явився Йому ангел з неба, що підкріпював Його. Повний скорботи та тривоги, ще ревніше молився, а піт Його став, мов каплі крови, що падали на землю" (Лука. 22, 39-44).**

Молитва — це розмова з Богом. Під час молитви ми повинні звернути всі сили нашої душі, це є розум і волю, пам'ять та уяву, до Бога. Ми повинні тямити, з ким розмовляємо та чого просимо. Коли з кимось розмовляємо, то займаємося тільки ним. Так само й під час молитви ми повинні звернути наш розум і волю, нашу пам'ять та уяву тільки до Бога. Не один почитає Бога тільки устами, а його серце є далеке від Бога (Див. Матей 15, 8). Хто молиться розсіяно або байдуже, той не доступить нічого. Св. Кипріян учить: Як ти можеш жадати, щоб Бог звернув увагу на тебе, коли "ти сам не звертаєш уваги на Нього." Коли ж молимось з увагою, та при молитві віддаляємо розсіяння і спокуси, то наша молитва є добра і Бог є вдоволений нашою доброю волею.

Коли молимося, то ми повинні пам'ятати, що Бог — це наш Господь і Створитель. Всі ми, через первородний гріх грішні й немічні створіння, вповні залеж-

ні від Божої ласки. Тоді наша молитва буде покірна. Святе Письмо каже, що: **"Смиренного молитва крізь хмари пробивається"** (Сирах 35, 17). Бувають однак люди, що при молитві, заховуються так, неначе робили б велику ласку Богові. Що за нерозум!

При молитві ми повинні **зовсім піддатися** Богові та Його святій волі, і вислухання нашої молитви ми повинні залишити Йому одному. Тоді наша молитва буде **побожна.** При молитві ми повинні залишити Богові в який **спосіб,** і в котрий **час** Йому сподобається вислухати наше благання.

Бог —це наш предобрий Небесний Отець. В усіх наших потребах ми можемо й ми повинні звертатися до Нього. Він завжди вислухає нас, хоча часто Він задовольняє нашу просьбу в зовсім відмінний спосіб ніж того ми сподіваємося. Бог ліпше знає ніж ми, що принесе нам користь. Ми не можемо давати Богові жадних приписів, подібно як хвора людина не може приписувати лікареві лікарства, що їх він повинен дати їй. Коли ми дійсно є переконані, що Бог напевно вислухає нас, тоді ми молимося **з довір'ям.**

Наша молитва повинна бути **витривала.** Часом молитва видається нам тяжкою, бо ми є втомлені або ліниві або й тому, що Бог негайно не вислухує нашої молитви. Проте ми не повинні переставати тоді молитись, навпаки ми повинні тоді молитись більше й ревніше. Ми повинні молитись витривало. На Оливній горі Христос не переставав молитися, хоча Він був у смертельній боротьбі.

Коли молимося, то лучимося з Богом і вчимося сильніше **любити** Його. Краще **розуміємо** заряджання Божого Провидіння та дійсну **вартість** земних речей. Через молитву ми є **скріплені** проти зла та **радіємо** добром. В наших клопотах **дістаємо підтримку** та в наших потребах **маємо поміч.** Найважніша ласка, що її здобуваємо через молитву -- це **наша вірність Христові до кінця нашого життя.**

Святе Письмо вчить: **"Будьте в молитві витривалі й чувайте на ній в подяці"** (Колосяни 4,. 2).**Близько Господь до всіх, які Його взивають"** (Псалом 145, 18). **"Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам"** (Матей 7, 7).

Відкладай назавтра те, чого взагалі не хочеш робити.

Благословення чистилища

о. Роман Ганас

На світі є такі люди, які не вірять в існування пекла і чистилища. Справедливість Божа вимагає, щоб всі люди за добрі діла були нагороджені, а за злі покарані. Скільки є таких випадків в житті, що злочинці своїм спритом потраплять охоронити себе за життя від кари суду за поповнені провини, скільки є таких людей, які хотіли б направити поповнені провини чи кривди, а з різних причин їм не стало часу це зробити? Чи ж не було б то кривдою для добрих людей, які ціле життя жили добре і праведно, якщо б вони по смерті дістали таку саму нагороду, як ті, що ціле життя жили зле і поповнювали багато гріхів? І тому, що на тому світі нема совершенної справедливости, то вона мусить бути на другому світі, бо йнакше люди могли б сказати, що нема Бога. Ось тому місця кар по смерті як пекло чи чистилище це вияв Божої любови та справедливости для всіх.

Чистилище це місце тимчасової кари для таких душ, які з різних причин не спокутували за життя провин чи не направили кривд, які повинні були це зробити. Добра сповідь увільняє від кари пекла, але залишає зобовязання за життя направити чи спокутувати провини, а коли з різних причин таке не сталося, для таких душ є Богом призначене чистилище. Наша віра вчить нас, що люди на землі можуть помогти душам в чистилищі через молитви та добрі діла. Терпіння чистилища є болючі, але вони є очищувальні, благословенні, часові, після їх спокутування, душа радісно буде оглядати в вічному щасті лице Бога.

Як дуже чистилище є потрібне і благословенне для спасіння людських душ, то для приміру згадаймо про такі три події з людського життя. 1) Скільки людей гине щоденно від нещасних випадків, скільки жовнірів вмирає на війні, без сповіді. Як і коли вони спокутують провини чи направлять кривди, коли їм не стало часу за життя це зробити? Їх душі відпокутують кари в чистилищі, бо вони спасенні. 2) Знаємо, як дуже поширені є серед людей гріхи я-

зика, обмови, клевети чи очернення. Гріхи язика це провини, які мусять бути направлені, коли сповідь має бути добра. Практично, як тяжко є направити кривди, спричинені гріхами злих язиків, хоча й є добра воля такі провини направити. Чистилище це місце, де гріхи язика будуть спокутувані. 3) Війна це велике нещастя для людей. Війна помножує згіршення, упадок моралі та руйнує життя родин. Війна спричиняє часто в житті подруж упадки вірности, чужоложства, розводи. Мужі мусять йти до війська, залишаючи в дома молодих, здорових жінок. Вони з далеких сторін пишуть до жінок листи, запевняють про вірну любов, чекають хвилі, коли повернуться до дому, до жінок і дітей. Не рідко трапляється, що залишена в дома жінка паде жертвою любовних грішних зносин з другим мужчиною та поповнює гріх чужоложства. Любовні недозволені зносини продовжуються, жінка починає успокоювати себе, що муж на війні. Він може згинути, а вона вдруге вийде заміж за воєнного любимця. Війна кінчиться, муж здоровий вертається домів, до жінки і дітей. Треба жити, бо ж є діти, свідомість провини в жінки велика, хоча є бажання направити провини все таки тяжко їй признатися мужеві, щоб не розбити родини. Добра сповідь і час поволі загоюють рани душі, а за поповнені гріхи треба чинити покуту в житті або в чистилищі.

Багато між нами є таких, що памятають першу і другу світові війни, які відбувалися на нашій рідній землі, сіючи терпіння, згіршення та недолю. Численні чужі армії переходили кілька разів через нашу рідну землю. Багато наших мужів мусіло залишати родини і йти до армії. Правдою залишиться факт, що наші українські жінки в часі воєн трималися добре, залишилися вірними своїм мужам і родинам, чого не можна сказати про жінки інших народів, приміром, німецькі воєнні жінки, які по закінченні другої війни, продавали себе за кілька папіросів, на загальне згіршення. Вірність і любов жінок в подружжі це найвартісніші скарби народу, яких за гроші не можна купити.

Якщо б не було подружжя, то чоловіки і жінки мусіли б свататися з сусідами.

Біблія подає нам пізнання Бога

Біблія — це Божа книга. Вона походить від Бога, говорить про Бога та веде до Бога. Біблія подає історію взаємин між Богом і людиною. Читаючи Біблію, бачимо, що Бог — це творець неба і землі та цілого всесвіту. Бог вічний, світ невічний, бо в часі Бог сотворив його. Перші люди — Адам і Ева. Бог сотворив людей, щоб вони Бога знали, любили і служили Йому. За вірну службу Творець наділить вічним щастям Своїх добрих слуг. Він поділиться з людьми власним щастям, що є безконечне.

Бог — всемогутній Творець. Водночас Він предобрий Батько, бо Біблія оповідає, що Бог часто відвідував наших прабатьків у раю і мов батько приставав із ними. Коли ж вони спроневірилися та зіли заказаний овоч, Бог покарав їх, прогнав із раю, відобрав багато зо Своїх дарів, от хоча б позбавив їх безсмертности, вільности від страждань і пристрастей. Караючи їх,

ЧИ ЗНАЄШ СВОЮ ВІРУ?

Багато людей не вірить у Бога, бо не має про Нього правдивого поняття. Один молодий норвезький професор музики припадково натрапив на католицький катехизм і з цікавости зачав читати його. Розчитуючись в ньому, почав краще розуміти християнську віру, яку знав дуже поверховно. Простудіювавши цілий катехизм, професор заявив своїй матері:

"Мамо, я хочу стати християнином!"

Хоч мати противилася, професор все одно наставав на своє рішення і пояснював матері, чому рішився на такий крок: "Мамо, я мушу це вчинити, бо Бог має право, щоб я знав і любив Його. Я не можу інакше поступати!"

Згодом він став дуже ревним християнином. По двох роках його добрий приклад спонукав дві його сестри піти його слідами. Сам же професор покинув світську кар'єру, вступив до семінарії і став священиком. Ось який благородний вплив має на життя людей належне знання правдивої віри. Це ж знання повинно збільшатися зо зростом людини. Воно замало користуватися знанням, що хтось здобув, як був малою дитиною. Знання віри треба поліпшувати, як поліпшуємо і збільшуємо всякі інші знання.

все таки виявив безмежне милосердя, бо відразу прирік Спасителя, який мав направити лихо і привернути їм і їхнім нащадкам затрачені привілеї до неба.

Хто часто читає книги Святого Письма і роздумує про них, той щораз краще пізнає Бога, бо Він у Біблії говорить про Себе і про все, що вчинив для людей. Хто ж інтимно знає Бога і часто продумує про Його доброту та безконечні прикмети — премудрість, всемогутність, ласкавість, милосердя, великодушність красу — той згодом полюбить Бога всім серцем, бо доброта і краса полонюють серця людей. Дивлячись на Божу любов до людей, представлену в Біблії, душа мусить закликати зо **Св. Августином: Хто б не полюбив мого Бога, що так сильно любить мене?"** Хто дійсно і щиро любить Бога, той буде зберігати Його заповіді та проживати по Його законові.

РАДОЩІ

Гвідо Гезелле

Так, є ще дні щасливі на землі,
Хоч мало їх, вони існують справді.
Запрагнув я усе віддать в житті,
щоб хоч один деньок такий признати!

Коли Тебе я чую, маю, ношу,
про себе забуваю, стаю Тобою, не собою,
і можу кликати Тебе: Мій Боже, прошу
Тебе без нарікань: мій Господи, спокою!

Христе, залишся, сонечко пресвітле,
Залишся близько й душу загрівай.
Залишся, бо в Тебе і є заповітне
оправдання світу, без Тебе ж—нема.

Ти—моя потіха, хоч втіхи—отрута,
Ти в мене підпора, як кожний втіка,
Ти є моя радість, хоч радощі-смута
І Ти "Аллилуя", хоч кругом сльоза.

Бог еси усього, що було і буде,
як це пояснити, дружиш з бідаком.
І хто то я буду, піднятий над труди,
хоч досі стогналось під горя ярмом!

Що діється в мене, в чарівні хвилини,
як серце палає та іскриться зір
й сльози сп'янілий дрижу, як билини
в потопі любови, крізь щастя надмір.

Так, є ще щасливі години в житті
і якщо, Владико, в них терен райський,
за таку годину все дам на землі,
що це за блаженство, що маємо ми.

Бог був наказав жидам жертвувати Йому як вияв вдячности за добрий урожай перший хліб, що вони пекли з нового збіжжя: "Першого калача з вашого тіста принесете як дар на жертву. Так само принесете як дар з току" (Числа: 15, 20).

Батько Ісаак сказав до свого сина Ісава: "Принеси мені дичини і приготуй для мене смачну страву, щоб я з'їв її і поблагословив тебе заки помру" (Буття: 27, 7).

Богослужба На Всяке Прошення

Тропар (6)

Помилуй нас, Господи, помилуй нас. Ми ніяк не годні виправдати своїх гріхів, тому немов грішні слуги благаємо Владику, кличучи: Помилуй нас.

Кондак (6)

Господи, помилуй нас, бо вповаємо на Тебе. Надто не гнівайся на нас, ані не згадуй нашого беззаконня, але й сьогодні милосердно поглянь на нас і визволи від наших ворогів. Ти бо наш Бог і ми Твій нарід. Всі ми є ділом Твоїх рук, тому взиваємо Твоє ім'я.

Богородичен (6)

Благословенна Богородице, відчини нам двері милосердя, щоб ми, поклавши свою надію на тебе, не загинули, але через твоє заступництво увільнилися від нужди, бо ти—спасіння християнського народу.

Прокімен (4)

Господи, почуй мою молитву і вислухай моє благання, бо Ти вірний (Псалом 143, 1).

Стих: Прославляйте Господа, бо Він добрий.

АПОСТОЛ (Филип'яни 4, 4-9)

Браття, завжди радуйтеся в Господі. І ще раз кажу: Радуйтеся! Нехай ваша ласкавість буде відома всім людям. Господь близько. Не журіться нічим, але в кожній потребі виявляйте свої прохання при помочі молитви і благання полученого з подякою. Нехай Божий мир, що перевищає всякий розум, береже ваші серця і ваші думки в Христі Ісусі.

Накінець, браття, продумуйте про те, що правдиве, чисте, справедливе, святе, любе і гідне похвали, чи це буде чеснота або щось інше, що заслуговує на похвалу. Виконуйте те, чого ви навчилися та що ви бачили в мені, і Бог, що дає мир, буде з вами.

Стихи: Боже, визволь Ізраїля від всіх його скорбот.
Кожна побожна душа буде молитися за це в часі потреби.
(Псалом 32, 6).

ЄВАНГЕЛІЯ (Матей 7, 11)

Просіть, і буде вам дане. Шукайте, і знайдете. Стукайте, і відчинять вам (двері), бо кожний хто просить, той отримує. Хто ж шукає, той знаходить. І відчиняють двері тому, хто стукає.

Хіба ж хтось з вас людей подасть своєму синові камінь, як він просить у нього хліба? Або дасть йому змію, коли він прохає риби? Якщо ж ви, що схильні до зла, потрапите давати своїм дітям те, що добре для них, то куди радніше ваш Небесний Отець дасть усяке добро тому, що прохає Його.

Додаткові прохання до Благальної Ектенії (по Євангелії)
Священик:

Ще молимося Тобі, Господеві нашому Богові, щоб Ти вислухав наше благання і молитву і помилував Свої слуги (свого слугу, свою слугу) Н. Своєю ласкою і щедрістю і виповнив усі їх (його, її) прохання, пробачив їм (йому, їй) всі добровільні і недобровільні провини, щоб їх молитви і милостині були милі перед Твоїм царським престолом, щоб Ти захищав їх (його, її) від усяких видимих і невидимих ворогів, від усякої напасти, нужди, скорбот, і визволив від недуг і подав здоров'я разом із довгим життям. Ось тому всі скажім: Господи, вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Владико Чоловіколюбче, ласкаво поглянь на Свого слугу (Свою слугу, Свої слуги) Н. і вислухай наші благання, що з вірою звертаємо до Тебе, бо Ти Сам заявив: 'Все одержите, чого попросите в молитві з вірою' (Матей 21, 22), як теж: 'Просіть, і буде вам дане' (Матей 7, 7). Ось тому ми, хоч непідні Твої слуги, прохаємо, уповаючи на Твоє милосердя: Будь ласкавим для Свого слуги (Своєї слуги, Своїх слуг) і виповни його (її, їх) добрі бажання та бережи щодня в мирі, спокої і здоров'ї, подаючи йому (їй, їм) довге життя. Отож усі скажім: Вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

Причастен

Господи, почуй мій голос, яким взиваю Тебе, і помилуй мене. Аллилуя (Псалом 8, 2).

LITURGICAL SERVICE for GENERAL REQUESTS

Tropar (6)

Have mercy on us, Lord, have mercy on us, for having no excuse for our sins, as guilty servants, we offer this prayer to You, Lord: Have mercy on us.

Kondak (6)

Lord, have mercy on us, for we have hoped in You. Be not too angry at us, nor remember our transgressions, but even today look down upon us mercifully, and deliver us from our enemies, for You are our God and we are Your people, the work of Your hands, and therefore we invoke Your name.

Bohorodychen (6)

Blessed Mother of God, open the doors of mercy to us that we who hope in you, may not perish, but be delivered through you from all misery, for you are the salvation of Christian people.

Prokimen (4)

Lord, hear my prayer, listen to my pleading faithfully (Psalm 143, 1).
Verse: Praise the Lord, because He is good.

EPISTLE (Philippians 4, 4-9)

Brothers, rejoice always in the Lord. I repeat: Rejoice! Let your tolerance be evident to everyone. The Lord is near. There is no need to worry. But if there is anything you need, pray for it, asking God for it with prayer and thanksgiving, and that peace of God, which is so much greater than we can understand, will guard your hearts and your thoughts in Christ Jesus.

Finally, brothers, fill your minds with everything that is true, everything that is noble, everything that is good and pure, everything that we love and honor, and everything that can be thought virtuous or worthy of praise. Keep doing all the things that you learnt from me and have been taught by me and heard or seen that I do. Then the God, Who imparts peace, will be with you.

Verses: God, deliver Israel from all her afflictions.
That is why each of Your servants prays to You in time of trouble (Psalm 32, 6).

ЄВАНГЕЛІЯ (Матей 7, 11)

Просіть, і буде вам дане. Шукайте, і знайдете. Стукайте, і відчинять вам (двері), бо кожний хто просить, той отримує. Хто ж шукає, той знаходить. І відчиняють двері тому, хто стукає.

Хіба ж хтось з вас людей подасть своєму синові камінь, як він просить у нього хліба? Або дасть йому змію, коли він прохає риби? Якщо ж ви, що схильні до зла, потрапите давати своїм дітям те, що добре для них, то куди радніше ваш Небесний Отець дасть усяке добро тому, що прохає Його.

Додаткові прохання до Благальної Ектенії
(по Євангелії)
Священик:

Ще молимося Тобі, Господеві нашому Богові, щоб Ти вислухав наше благання і молитву і помилував Свої слуги (свого слугу, свою слугу) Н. Своєю ласкою і щедрістю і виповнив усі їх (його, її) прохання, пробачив їм (йому, їй) всі добровільні і недобровільні провини, щоб їх молитви і милостині були милі перед Твоїм царським престолом, щоб Ти захищав їх (його, її) від усяких видимих і невидимих ворогів, від усякої напасти, нужди, скорбот, і визволив від недуг і подав здоров'я разом із довгим життям. Ось тому всі скажім: Господи, вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Владико Чоловіколюбче, ласкаво поглянь на Свого слугу (Свою слугу, Свої слуги) Н. і вислухай наші благання, що з вірою звертаємо до Тебе, бо Ти Сам заявив: 'Все одержите, чого попросите в молитві з вірою' (Матей 21, 22), як теж: 'Просіть, і буде вам дане' (Матей 7, 7). Ось тому ми, хоч непідні Твої слуги, прохаємо, уповаючи на Твоє милосердя: Будь ласкавим для Свого слуги (Своєї слуги, Своїх слуг) і виповни його (її, їх) добрі бажання та бережи щодня в мирі, спокої і здоров'ї, подаючи йому (їй, їм) довге життя. Отож усі скажім: Вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

Причастен

Господи, почуй мій голос, яким взиваю Тебе, і помилуй мене. Аллилуя (Псалом 8, 2).

LITURGICAL SERVICE for GENERAL REQUESTS

Tropar (6)

Have mercy on us, Lord, have mercy on us, for having no excuse for our sins, as guilty servants, we offer this prayer to You, Lord: Have mercy on us.

Kondak (6)

Lord, have mercy on us, for we have hoped in You. Be not too angry at us, nor remember our transgressions, but even today look down upon us mercifully, and deliver us from our enemies, for You are our God and we are Your people, the work of Your hands, and therefore we invoke Your name.

Bohorodychen (6)

Blessed Mother of God, open the doors of mercy to us that we who hope in you, may not perish, but be delivered through you from all misery, for you are the salvation of Christian people.

Prokimen (4)

Lord, hear my prayer, listen to my pleading faithfully (Psalm 143, 1).
Verse: Praise the Lord, because He is good.

EPISTLE (Philippians 4, 4-9)

Brothers, rejoice always in the Lord. I repeat: Rejoice! Let your tolerance be evident to everyone. The Lord is near. There is no need to worry. But if there is anything you need, pray for it, asking God for it with prayer and thanksgiving, and that peace of God, which is so much greater than we can understand, will guard your hearts and your thoughts in Christ Jesus.

Finally, brothers, fill your minds with everything that is true, everything that is noble, everything that is good and pure, everything that we love and honor, and everything that can be thought virtuous or worthy of praise. Keep doing all the things that you learnt from me and have been taught by me and heard or seen that I do. Then the God, Who imparts peace, will be with you.

Verses: God, deliver Israel from all her afflictions.
That is why each of Your servants prays to You in time of trouble (Psalm 32, 6).

GOSPEL LESSON (Matthew 7, 7-11)

The Lord said:

Ask, and it will be given to you. Search, and you will find. Knock, and the door will be opened to you. For the one who asks always receives. The one who searches always finds, and the one who knocks will always have the door opened to him.

Is there a man among you who would hand his son a stone when he asked for bread? Or would hand him a snake when he asked for a fish? If you, then, who are evil, know how to give your children what is good, how much more will your Heavenly Father give good things to those who ask Him!

Two additional supplications
(to the impetratory Ektenia)

Priest:

Futhermore we pray to You, our Lord, that You hear our supplication and prayer, and, in Your goodness and bounty, be merciful to Your servants (servant) N., grant all their petitions and forgive their deliberate and indeliberate sins, be pleased with their prayers and alms before Your kingly throne and protect them (him, her) against all visible and invisible enemies, hurt, misery and affliction, and deliver them (him, her) from sickness, granting them health with a long life. Let us all say: Lord, hear us and have mercy on us.

Choir: Lord, have mercy (3).

Priest:

Lord, Lover of mankind, look mercifully upon Your servant (servants) N. and hear our prayers made with faith, because You Yourself have said: 'If you have faith, everything you ask for in prayer, you will receive' (Matthew 21, 22), and You also added: 'Ask, and it will be given to you' (Matthew 7, 7). This is why we, unworthy as we are, say, trusting Your mercy: Be gracious to Your servant (servants) N., fulfill his (her, their) good aspirations, preserve him (her, them) day after day in peace, serenity and health, granting them a long life. Let us therefore say: Hear us and have mercy.

Choir: Lord, have mercy (3)

Prychasten

Lord, hear my voice as I cry, and have mercy on me. Alleluia. (Psalm 28, 2).

DEATH AND LOVE

WHEN Our Lord was hanging on the Cross in mortal agony, He saw His life ebbing away drop by drop. It was almost gone after three hours of pains and thirst before the eyes of His loving Mother who was unable to alleviate His suffering.

The good Lord must have looked back upon His whole earthly life. He saw the work and the mission which had been entrusted to Him when He became Man. His life must have passed before His dying eyes, from the crib of Bethlehem to the last minute on the Cross. He was satisfied, although, humanly speaking, it seemed a great misfortune and a big fiasco! He was rejected by His own people whom He came to save from sins. St. John describes His apparent failure with the Jews, saying:

"He came to His home, and His own people did not welcome Him" (John 1, 11).

During His missionary career of three years, He was spied upon by His enemies, the Scribes and the Pharisees, derided as friend of the lowest class of people: "Look at that glutton, that boon companion of tax collectors and sinners!" (Matthew II, 19), called an *accomplice of Satan*: "This man drives out the demons merely as a tool of Beelzebub, the archdemon" (Matthew 12, 24), valued less than a robber: "No, not this man, but Barabbas!" (John 18, 40), classified as impostor: "Sir," the Pharisees told Pilate, "we just remember that when this impostor was still alive, he said: 'I will rise again in three days!' " (Matthew 27, 63) and buried by just a few friends to be forgotten forever (!) as His enemies had hoped, and yet when He was leaving this world in which He spent thirty years as a humble and poor carpenter, He did not hesitate to turn to God and declare:

"It is now completed!" (John 19, 30). And He added:

"Father into Your hands I commit My spirit!" And with that He expired (Luke 23, 46).

These words of Our Lord show that He was dying with great confidence and satisfaction, although, humanly speaking, there was not much ground for such satisfaction. St. Luke mentions that after Christ's death there were only "about one hundred twenty persons" (Acts: 1, 15) in Jerusalem and St. Paul mentions 500 brothers to whom Our Lord appeared in Galilee (1 Corinthians 15, 6). Thus there were no more than 1000 persons whom Christ conquered during the three years of His labors, prayers and suffering. Yet Our Lord was satisfied and ready to die and to return to His Heavenly Father. Why? Because He fulfilled the will of God and executed the mission entrusted to Him, although its success was practically negligible.

Despite the fact that most people

whom He tried to lead to His Father, rejected the call, Christ did everything He came to do. Nothing has been omitted, nothing was half done. Everything He had done was perfect, because He was trying to do the will of His Father at all times, as He Himself declared:

"I came down from heaven not to do My own will, but the will of Him Who sent Me!" (John 6, 38).

For this reason He could close His eyes in death without regret, and return to His Father with an assurance of a great reward for the job well done during His earthly career which, humanly speaking, was not too splendid and successful.

Necessity of remembering death

St. Paul reminds his Jewish readers that we all must die:

"It is appointed for men to die once and then undergo judgment (Hebrews, 9, 27).

Death is one of those few truths that no one denies, but of which not many people think and even fewer are always ready to give account of their life whenever their Maker wants to call them.

A constant and serious meditation on the *last things* is very useful and necessary, because it constitutes a bulwark against sin, carelessness in the service of God and lukewarmness. Thus it is at the same time an excellent safeguard of charity which is the soul of all other virtues and the greatest Commandment of God. The Holy Spirit confirms this truth, saying:

"In all your works remember your last end, and you shall never sin!" (Sirach 7, 40):

Looking at death from a purely human point of view, it is a real catastrophe, the end of everything, a terrible moment when we must leave everything we loved and for which we cared, sometimes even with neglecting God and our own spiritual welfare. This truth was never denied, except by those who had lost their mind.

"Of what can we be certain in life?" St. Augustine asks. "Nothing is certain, except death!" And he adds:

"Nothing keeps men so powerfully away from sin as a frequent meditation on death".

Death may come when most people do not welcome it, because they are not ready for it. Really, if we consider death with merely human eyes and judge it by secularistic standards, it is a misfortune and a catastrophe, a common accident which no man can avoid and to which we all must resign ourselves, whether we like it or not.

Humanly speaking death is not a pleasant experience. To quit all for which we live and labor, to leave our body to the worms and to return to dust: "Dust you are and to dust you shall return!" (Genesis 3, 19), such a perspective has nothing to be cheerful about.

Such attitude toward death belongs to those who do not know God, or, if they do, refuse to serve Him and to love Him.

Fortunately, the *picture of death is quite different for those who lead* a good Christian life, keep God's Commandments, love God and their neighbor and strive to fulfill the duties of their respective state of life in which the will of their Heavenly Father is manifested to them. The Psalmist says of their death:

"Precious in the eyes of the Lord is the death of His faithful ones" (Psalm 115, 15).

St. Ambrose says: "For the just ones death is a peaceful harbor, while for the bad ones it is a shipwreck".

Tertulian adds: "We should not

fear what delivers us from all those things that are frightful".

The Ukrainian martyr, St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., says of a good death:

"What is death, if not a burial of vices and resurrection of virtues?"

St. John writes in the Apocalypse:

"I heard a voice from heaven which said: 'Write! From now on, blessed are the dead who die in the Lord. Yes, says the Spirit, they will rest from their toils, for their deeds accompany them" (Apocalypse 14, 13).

When we look at death with the eyes of faith, the picture of death changes into a bright one, as St. Paul writes of himself:

"For me to live means Christ, and to die means gain", and he goes on saying that he had a strong desire "to depart (from this world) and be with Christ, a lot far better" (Philippians 1, 21 & 23).

Death is no longer an 'awful phenomenon' or simply a bad news, but a joyful happening. When the doctor said to St. Teresa of Avila to prepare herself for the hour of death which would come soon, she exclaimed:

"Doctor, you announce me such a happy news, and you do not even ask for a reward?!"

To the good people who believe and love God death is not the end of everything, but a happy beginning of a better life which will last forever. Death closes a door on time and its miseries and opens an eternity. For this reason St. Josaphat says:

"Why should you fear the temporal death, when eternal life has been promised to you?"

St. John relates the promise of the Lord to those who love Him:

"I bring My reward to each one according to his deeds. I am the Alpha and the Omega, the first and the last, the beginning and the end.

"Blessed are they who wash their robes that they may have the right to the tree of life, and they may enter the city by the gates.

"Outside are the sorcerers, the immoral persons, the murderers, the idolaters and everyone who loves and practices falsehood" (Apocalypse 22, 12-15).

Since death introduces men into eternity, the last sign is the most important moment of our earthly existence, for upon it depends our eternal fate, happiness or unhappiness, heaven or hell. The last sign sets our destiny for all eternity, and it usually corresponds to the life we were leading before death. Hence St. Jerome says:

"It seldom happens that a man obtains God's mercy at the moment of his death, if he was not afraid to offend Him when he was healthy".

And St. Ephraem adds the following warning:

"Wait for death every day. The terrible call will be served when you least expect it. Woe to those who are not prepared for it!"

It is, therefore, our sacred duty to prepare ourselves for a happy death, and such a death is the result of charity, for if we really and truly love God, we will lead such a life that there be nothing in it for which we would have to tremble at the hour of death. St. Augustine says:

"There is no reason to fear death, if during the time of our life we did nothing of which we must be afraid".

If we serve God in our lifetime, death will not be frightening to us. With love it is a sweet experience. St. John Chrystom asks:

"What is death? It is nothing but a sweet sleep".

We fall asleep in the world of vanities, of sin and misery, and awaken

in another world, a world of beauty, holiness and eternal happiness. Thomas Edison (1847-1931), American inventor of the incandescent lamp, phonograph, etc., just before expiring opened his eyes and said:

"I am entering another world, and it is beautiful!" And so he died.

St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., a Ukrainian martyr, was not afraid of death. When the enemies of the Ukrainian Catholic Church attacked him at his residence at Vitebsk, he did not try to escape, although he had been encouraged to do so by his servants and forewarned of his coming death by some of his friends. On the contrary, when the enemies began to storm his residence, he told the servants to open the doors, appeared before the furious agitated crowd, raised his hand, blessed his attackers and said to them:

"My children, why do you wish to kill an innocent person? I am here, if you have anything against me!"

The attackers struck our Saint with an axe and finished him off by shooting.

The Holy Spirit describes the death of those who love God and serve Him during their lifetime:

"God formed man to be imperishable, to the image of His own nature He made him.

"But through the envy of the devil death entered into the world, and those who are in his possession experience it.

"But the souls of the just ones are in the hand of God, and therefore no torment of death shall touch them.

"They seemed, in the view of the foolish, to be dead, and their death was looked upon as an affliction, and their departure - an utter destruction.

"But they are at peace...God tried them and found them worthy of Himself...

"They who trust in Him shall understand this truth, and the faithful shall abide with Him in love, because grace and mercy are with His chosen ones" (Wisdom 2, 23 & 3, 1-9).

Such a death is one of the greatest goods which man can hope to receive from God, and his hope is sure, if he hopes in God and at the same time does what God tells him to do to deserve such a grace which will introduce him into a happy eternity which will have no end.

St. Augustine says that man deserves a happy death through a good life.

"You will know how to die well, if you know how to live well."

A good life, adorned with the love of God and of one's neighbor, is the best assurance that such a life will be followed by a good and happy death, and a happy death is a ticket to heaven and its bliss.

When the theory of collegiality (that is, of the rule of the Church by the Pope together with the help of the Bishops), was discussed, someone called the Fathers' attention to the fact that nothing was said about the priests, although some of them wished to introduce married diaconate. Hence the following poetry was composed:

All the powers go to the Bishops,
All the pleasures to the deacons,
All the freedoms to the laymen,
And all the work goes to the priests.

Mary's Greatness in Her Humility

by Richard Cardinal Cushing, Archbishop of Boston

IN the Mystery of her Annunciation and the Incarnation of the Son of God, the Blessed Virgin, in her Magnificat, professed that it was because of her humility that the Lord chose her to be the Mother of His Son, Jesus Christ. "Because He has regarded the humility of His Handmaid," this had come about. Throughout the ages, since the beginnings of Christianity, there have been many souls who imitated this lovely virtue. Saints, canonized by Holy Mother Church, and the uncanonized, whose lives were more or less hidden from the world. Even in those who, although not devoted to religious works, there is the testimonial of their understanding and appreciation of the virtue of humility.

So, in a wise and noble book, a man who did have this understanding and appreciation, tells us: "I would know of that soul which can say: 'I am nothing.' I would be roused by its words, to a purer and truer life. Upon me seems to be drawning with new significance, the idea that God is here. We have but to bow before Him in profound submission at every moment and He will fill our souls with His Presence. In the opening of the soul to God, all duties seem to center. What else have we to do?"

To lead a "fresh simple life with God"—this was the ambition of the man who penned these words. That he attained it his works, which live after him, attest. In humility, he confessed, "I may be far from this ideal, myself!" That was his humility. For despite great honors bestowed upon him during his lifetime, he never permitted them to take him from the remembrance that God, not he, was responsible for the praise. God's Blessed Mother leads the way of humility, the foundation of all other virtues.

HUMILITY OF ST. JOSAPHAT

The Saints of God are humble men. They flee from honors more than the worldlings from humiliation. When Metropolitan Rutsky named St. Josaphat archbishop of the Polotsk diocese, Josaphat Kuntsevych was utterly upset by this honor. He knelt at the Metropolitan's feet and begged to be relieved of such a burden. He promised that he would spend all his energies working for the union as a monk, because he did not feel within himself the ability of being the leader of a vast diocese.

When the Metropolitan repeated his command, our Saint bowed his head to the will of God and accepted the office which ultimately led him to martyrdom, because he was killed by the enemies of the Eastern Rite Catholicism on Nov. 12, 1623. He is our Ukrainian martyr for the faith.

HOLY SCRIPTURE

"Enter by the narrow gate, since the road that leads to perdition is wide and spacious, and many take it. But it is a narrow gate and a hard road that leads to life, and only few find it", Christ told His listeners (Matthew 7, 13-14).

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

THE IMPORTANCE OF THE LITURGY IN THE LIFE OF THE CHURCH

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

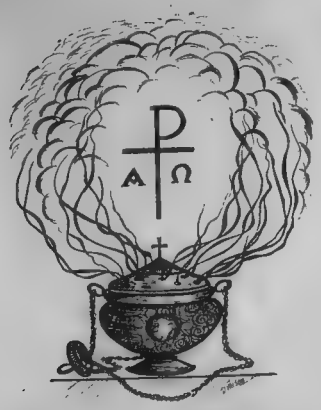

THE Liturgy is very important in the life of the Church, because it is her best means of glorifying God, for which it had been instituted by Christ, and of helping the salvation of men.

9) Important as it is, "the Liturgy does not exhaust the whole activity of the Church", the Constitution says:

"Before men can come to the Liturgy, they must be called to faith and conversion: 'How, then, are people to call upon Him in Who they have not attained faith? And how they attain faith in Him Whom they have not heard? And how are they to hear, if no one preaches?'" (Romans 10, 14).

To believe in Christ men first hear the word of God. The Church must preach the Gospel both to unbelievers and believers. The unbelievers must be converted, and the believers must be properly prepared to receive the Sacraments profitably.

The Constitution says:

"Therefore the Church announces the Good News of salvation to those who do not believe so that all men may know the true God and Jesus Christ Whom He has sent, and may be converted from their ways, doing penance.

"To believers also the Church must ever preach faith and penance. She must prepare them for the Sacraments, teach them to observe all that Christ has commanded, and invite them to all the works of charity, piety and the apostolate, for all these works make it clear that Christ's faithful, though not of this world, are to be the light of the world and to glorify the Father before men". *Liturgy -central activity of the Church*

Through the Divine Liturgy the Church glorifies God and at the same time obtains the graces to help her spiritual children. For this reason the Constitution reads:

10) "The Liturgy is the summit toward which the activity of the Church is directed. At the same time it is the fount from which all her power comes.

"For the aim and object of apostolic works is that all who are made sons of God by faith and baptism should come together to praise God in the midst of His Church, to take part in the Sacrifice and to eat the Lord's Supper".

When united to Christ, men can approach the Father through Him and be saved. When the Divine Liturgy is celebrated and Communion received, the participants enter into the Alliance of Christ, and Christ takes to His Father all those who are joint to Him.

Active and intelligent participation

The Divine Liturgy is not a push-button machine of divine graces. To receive grace from the Liturgy, the faithful must worthily attend it, that is, they must have good dispositions, and participate in it *actively, devoutly and consciously*. The Constitution reads:

11) "In order that the Liturgy may be able to produce its full effects, it is necessary that the faithful come to it with proper disposition, that their minds should be attuned to their voices, and they should cooperate with divine grace lest they receive it in vain" (2 Corinthians 6, 1).

The Council Fathers order the Pastors to instruct their parishioners in the way of attending Mass properly.

"It is their duty also to ensure that the faithful take part fully aware of what they are doing, actively engaged in the rite and enriched by its effects".

Proper dispositions

It is not enough to take an active part in the Divine Liturgy and to know what is going on at the altar. A merely active participation without a good Christian life, adorned by virtues, will not make men holy. The Constitution reads:

12) "The spiritual life, however, is not limited solely to participation in the Liturgy. The Christian is indeed called to pray with his brethren, but must also enter into his chamber to pray to the Father secretly (Matthew 6, 6). What's more? According to the teaching of the Apostle, he should pray without ceasing (I Thessalonians 5, 17).

"We learn from the same Apostle that we must always bear about in our body the dying of Jesus, so that the life also of Jesus may be made manifest in our body."

Popular devotions

The participation in the Divine Liturgy and the insistance on its importance do not diminish the value of private and popular devotions, such as the Way of the Cross, the Rosary, the Novenas, etc., but they must be in harmony with the Liturgy and lead the people toward it. The Constitution reads:

13) "Popular devotions of the Christian people are to be highly commended, provided they accord with the laws and norms of the Church.

"But these devotions should be so drawn up that they harmonize with the Liturgical Seasons...and lead to the Liturgy which in fact by its very nature far surpasses any of them".

II) *ACTIVE PARTICIPATION OF THE FAITHFUL*

Regarding the participation of the faithful in the celebration of the Divine Liturgy, the Council Fathers say:

14) "The Mother Church earnestly desires that all the faithful should be led to that full, conscious and active participation in Liturgical Celebrations which is demanded by the very nature of the Liturgy.

"Such participation by the Christian people as a chosen race, a royal priesthood, a holy nation, a redeemed people' (Peter 2, 9; 2, 4-5), is their right and duty by reason of their Baptism."

A full participation in the Liturgy by the faithful must be promoted. It must be an active participation, "for

it is the primary and indispensable source from which the faithful are to derive the true Christian spirit.

"And therefore the pastors of souls must zealously strive to achieve it by means of the necessary instruction, in all their pastoral work".

Pastors first

The Constitution states that such a participation by the faithful is not possible, "unless the pastors themselves become thouroughly imbued with the spirit and power of the Liturgy, undertake to give instruction about it."

15-18) The Council stresses the necessity of training the seminarians by competent professors who know the Liturgy and its importance. The study of the Liturgy must be pursued in the seminaries.

TEACH THE FAITHFUL

What form the participation of the faithful must take? It should be made by the faithful who answer the responses and join in the singing.

Both the clergy and the faithful should try to participate fully in the celebration of the Divine Liturgy which represents and renews the Sacrifice of Our Lord on the Cross. The Constitution reads:

18) "Priests, both secular and religious, who are already working in the Lord's vineyard are to be helped by every suitable means to understand ever more fully what it is that they are doing when they perform the sacred rites.

"They are to be aided to live the liturgical life and to share it with the faithful entrusted to their care".

The Pastors and all those who take care of the souls should spare no efforts to instruct their flock in the understanding of the Divine Liturgy and in the ways of participating in its celebration. The faithful should know the meaning of the ceremonies as well as the significance of the Mass for their daily life and salvation.

The Constitution reads:

19) "With zeal and patience, pastors of souls must provide the liturgical instruction of the faithful and also their active participation in the Liturgy both *internally* and *externally*, taking into account their age and condition, their way of life and standard of religious culture.

"By so doing pastors will be fulfilling one the chief duties of a faithful dispenser of the mysteries of God. And in this matter they must lead their flock not only in word, but also by example".

METROPOLITAN URGES FAITHFUL TO PARTICIPATE IN LITURGY

On March 7, 1966 Most Reverend Archbishop-Metropolitan Maxim Hermaniuk had issued instructions that all faithful actively participate in our church services, in particular in the Holy Sacrifice of the Mass. He has decreed that our church choirs sing all our church services in unison (plain song), which is familiar to all our faithful. This is in keeping with an ancient tradition of the Ukrainian Catholic Church, and is in accordance with the spirit of the Second Vatican Council.

Exceptions to the above rule may be, for example, major feast days of Our Lord and Our Blessed Mother or the patron of the Church. In the latter case the choir may sing in polyphonic (choral) harmony. We should bear in mind that all liturgical church services are official acts of worship on the part of Christ's Church, in which all the faithful should, according to their abilities, personally take an active part.

In the case where the Divine Liturgy is not sung, but a low Mass is celebrated, it should be recited by the priest sufficiently loud and clear as to be heard and understood by all present in the church. The faithful on their part should recite the responses in an audible voice.

An Irishman died and went up to heaven. He knocked on the gates and St. Peter asked him what he wanted.

"I want to go to heaven", he replied.

"What good did you do?" St. Peter said.

"I helped several nations to get rid of the English Union Jack".

Love Ukraine

by Volodymyr Sosiura

(Translated by Andrusyshen and Kirkconnell)

(Volodymyr Sosiura is a Ukrainian poet who lives in the Soviet Ukraine. During the World War II he wrote this poem where Communism is not mentioned, for which he was persecuted by the police as a Ukrainian nationalist).

Love your Ukraine, love as you would love the sun,
The wind, the grasses and the streams together...
Love her in happy hours, when joys are won,
And love her in her time of stormy weather.
Love her in happy dreams and when awake,
Ukraine in spring's white cherry-blossom veil.
Her beauty is eternal for your sake;
Her speech is tender with nightingale.
As in a garden of fraternal races,
She shines above the ages. Love Ukraine
With all your heart, and with exultant faces
Let all your deeds her majesty maintain.
For she rides alone on history's billows,
In the sweet charm of space she rules apart
For she is in the stars, is in the willows,
And in each pulse-beat of her people's heart.
In flowers and tine birds, and lights that shine,
In every epic and in every song,
In a child's smile, in maidens' eyes divine,
And in the purple flags above the throng...
Youth. 'For her sake give your approving laughter,
Your tears, and all you are until you die...
For other races you'll not love hereafter
Unless you love Ukraine and hold her high.
Young woman! As you would her sky of blue,
Love her each moment that your days remain.
Your sweetheart will not keep his love for you,
Unless he knows you also love Ukraine.
Love her in love, in labour, and in flight,
As if she were a song at heaven's portal...
Love her with all your heart and all your might,
And with her glory we shall be immortal.

NEW CATECHISM

PART I
GOD MADE ME AND THE WHOLE WORLD

I believe in one God, the Father Almighty, Creator of heaven and earth, and of all things visible and invisible.

CHAPTER 5
GOD KNOWS ME

GOD knows better than any father on earth can know his own child. Moses, the leader of the Chosen People was once tending sheep out in the desert. He saw a bush burning that did not burn. He was amazed. When he approached the burning bush, he heard God calling him from the midst of the bush, "Moses, Moses..."And Moses replied, "I am here at Your command" (Exod. 3, 4).

As God knew Moses, so He also knows me. He knows me even better than I know myself. God knows everything because He made everything. He knew me even before I had been born. He knows every thought that passes through my mind, every word that I say and everything I do, did or will do in the future. He knows my past, my present and my future.

God is an all-wise Creator. He does not make things without assigning a goal for them. Thus He has a plan for everything He does. He also has a plan for me: And

God's plan for me is that I know Him, love Him, serve Him upon earth and return to Him hereafter to be happy with Him forever. Could there be a more glorious plan and future for the child of God?

To fulfill this noble plan, I must behave as God's child always and everywhere, and the Church tells me which way God has planned for me to live as His child.

As God knows me, so He also knows everyone and everything else that exists in our immense universe which is His world, and I am a part of it. I must, therefore, try to make it better by leading a good Christian life, worthy of such a great and loving Father Who is the Maker of the universe.

QUESTIONS

1) *Does God know you?*

God knows me and everything about me, my past, present and future.

2) *Does God know everything that is going on in the universe?*

God knows everything that is going on in the universe because He made it and is present in it.

3) *Can you improve the conditions of the world in which you live?*

I can improve the conditions of the world in which I live by trying to be a better man and by helping others to be better, too.

SCRIPTURE

No creature is hidden from Him. All things are laid bare and are uncovered to the eye of Whom we have to render account" (Hebrew 4, 13).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always try to remember that I am never alone. God is always with me.

LITURGICAL PRAYER

God, Who loves mankind, let the eternal light of Your divine knowledge shine in our hearts and open our spiritual eyes that we may understand the teaching of Your Gospel (Prayer before the Gospel at Mass).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to remember that I am never alone, especially in the time of temptation, depression and suffering.

PRACTICAL EXERCISE

1) Read the second book of the Bible, the Exodus and describe how God called Moses and how Moses answered the call. (Chapter 3).

2) What is God's plan for you in the world?

3) How can you fulfill this plan at school, in church and at home, or while you are in company of others?

A single act of humility for God's sake saves more souls than many eloquent sermons of proud preachers.

If you try to have God in everything you do, God will be with you in everything that happens to you.

Being a Christian means uniting one self to Christ as to a Person Whom we know intimately, love passionately and serve heroically.

They say that money does not grow on trees, but why do banks have so many branches then.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *What should I do when bad thoughts, sometimes very bad ones, bother me?*

If you do not cause such thoughts by imprudent reading, day-dreaming, indecent jokes and conversations, then ignore these thoughts and forget them. Of course, you must try to get rid of them, as soon as you become aware of them. If you do so, there will be no sin, and consequently no need for mentioning them in confession.

Sometimes such thoughts are very insistent. Even so, if you do not consent to them, there will be no sin.

2) *Our priest insists on an active participation at the Divine Liturgy, but he never explains to us what the sacrifice of the Mass is and in what does it consist. Why?*

We do not know why your pastor does not explain the essence of the sacrifice of the Divine Liturgy. Such questions as 'What is a sacrifice? What makes the Divine Liturgy a sacrifice' are very important and should be explained to the people, if they are going to appreciate the wonderful Eucharistic Sacrifice which we offer to Our Heavenly Father during Mass.

Our Lord offered Himself as a sacrifice for our sins on the Cross when He died for all men on Good Friday. This one sacrifice would have been sufficient to save thousands of worlds similar to ours. But in His immense love for men Christ wanted this sacrifice to be renewed as long as the world lasts and men live in it. Thus He instituted the Sacrifice of the Divine Liturgy and ordered His priests to renew it: "Do this as My memorial!" (Luke; 22, 19).

Pope Leo XIII says: "Christ has willed that the whole virtue of His death, alike for expiation and impetration, should abide in the Eucharist is no mere empty commemoration thereof, but a true and wonderful, though unbloody and mystical, *renewal* of it".

Being a mystical (mysterious, supernatural) renewal of the Death of Our Lord, the Divine Liturgy represents, commemorates, renews the death and Passion of Christ and applies the merits of His Redemption to men.

The Sacrifice of the Mass consists in the Consecration during which Christ by means of His priests becomes present under the species of bread and wine in the form of an immolated Victim and thus offers Himself to His Father. The Sacrifice of the Cross is rendered perpetual, because it will last till the end of the world.

Christ really died on Calvary. His Body and Soul were really separated. In the Mass His Body and Soul are sacramentally separated that is, symbolically separated, and thus, as St. Paul says: "The death of Lord is shown" (I Corinthians: 11, 26). By puting Himself on the altar as a Victim in the sacramental form of His death, because His Body and Blood are separated, Christ sacramentally immolates Himself and thus renews the Sacrifice of Golgotha and applies its fruits to our souls.

This is how the Divine Liturgy is a Sacrifice.

3) *The Second Vatican Council encourages a co-operation with our non-Catholic brethren. Where should we cooperate with them?*

There are many fields where Catholics and non-Catholics can easily cooperate without impairing and compromising their respective beliefs, for instance, in the field of social justice, in the fight against racial or cultural discrimination, the works of charity, etc.

They can and should get together, at least on some special occasions, to pray together for the unity of Christ's Church, to read the Bible at their gatherings, take in each other's religious conventions, etc. Furthermore, theologians from both sides should get together and discuss the problems which separate them from each other.

Such mutual encounters, animated by charity, will remove many obstacles to the unity and eventually prepare the ground for the final reunion of all followers of Christ. We are sure that Our Lord is blessing those who are working for the reunion, because He prayed: "All are to be one...The world must believe that I am Your Ambassador" (John: 17,21). On the other hand, Christ must be greatly displeased with all those who claim to believe in Him, but at the same time for their personal reasons or advantages, are doing all they can to keep Christianity splintered and in the state which scandalizes those who do not know Christ.

4) *I am very much in love with a boy who is a Protestant. He is willing to marry me, if we get married in his church. What should I do? I do not want to give him up, although my parents tell me to do so.*

Your parents are right. If the boy does not want to respect your religious convictions and the prescriptions of your Church, he does not really love you. He knows that his Church recognizes Catholic marriages as valid, but the Catholic Church does not recognize as valid those marriages of her children which have been contracted before a non-Catholic minister, at least at the present time.

If you 'marry' this boy outside the Catholic Church you will commit a serious sin and your marriage will be invalid in the eyes of the Church and of God. You will be living in the state of mortal sin. Should you die (God forbid!) unexpectedly, without repenting for your sins, because you may have no time to strike your breast before you leave this world, your soul would be lost for all eternity. Do you realize the consequences of your act of getting married outside the Catholic Church? Is it all worth taking such an awful risk?

5) *How did the signing with a Cross start among Christians?*

The sign of the Cross which we make reminds us of the death of Jesus Christ and of the mystery of the Holy Trinity. The ancient Christian writer Tertulian (born c. 160

A.D.) relates that the early Christians used the sign of the cross very often: "At every beginning and every movement, at every entrance and exit, while dressing, while at the baths, at table, lighting the lamps, going to bed, at whatever things we perform, we mark ourselves with the sign of the cross".

Even physicians make three crosses on their prescriptions, before handing them over to their patients. Thus Christians began to trace the sign of the cross on all things. They carried the cross in their hands, and when working they suspended it on the breast.

6) *Till now the name of a national Church was an anathema to some pious Catholics. Now it seems to be in vogue to form national Churches everywhere. Why the difference?*

National Churches were never an anathema in the East. Eastern Christianity always favored national Churches. Now the Latin Church, after the Second Vatican Council will follow the example of the Eastern Church, allowing the formation of the particular Churches of the Latin Rite.

This is the result of the growing decentralization of the Western Church. National Conferences of Bishops are already formed or will be formed in the near future. They will wield an authority in their particular Churches. There are also changes introduced into the Divine Liturgy for which the Church wants to adapt itself to the spiritual needs of the various peoples and countries. An excessive uniformity had a stifling effect on the spread of the Gospel throughout the world.

7) *If heaven is eternal and its happiness lasts forever, I am afraid that there will be a lot of monotony. How can you reconcile monotony with happiness?*

The main happiness of heaven is the contemplation of God Who is an infinite Good, Beauty and Love. No matter how long a soul will contemplate them, it will never exhaust it. So there will be no monotony in heaven, because no one will ever comprehend an infinite God. There will always be new beauties to contemplate in Him, hence there will be no room for monotony.

8) *Is it true that Japanese Catholics do not kneel before their Bishops and do not kiss their rings?*

Yes, it is true. This Latin custom is abolished in Japan, because genuflecting before a bishop or kissing his ring is considered almost sacrilegious by the Buddhists and therefore it constituted an obstacle to the propagation of the faith.

9) *What is incense made from?*

Incense is made from the gallipot of some resinous trees which grow in the Eastern tropical countries, such as Arabia.

10) *Will the Church ever abolish the sedes gestatoria in which the Pope is carried and the golden throne on which he sits during the ceremonies?*

Looking at the reforms started by the Second Vatican Council which Pope Paul VI is so vigorously pursuing, we can say that these things will be abolished in the near future.

The Pope is called 'Servant of servants of God'. It is something incongruous for a servant of God to be carried about on a golden throne or in a golden chair. The Second Vatican Council refers to the Church as the Church of the poor. Christ, its Founder, during his earthly pilgrimage had no place to lay His head. The Council Fathers have spoken with much vigor against the worldliness and vanity of the Church. We are sure that the Pope will see to it that the Church looks poor not

only in theory, but in practice. Such things can be easily abolished, because they add nothing to the Church. They savor of Renaissance courts which had nothing to do with the Church of Christ.

11) *St. John the Baptist preached about the necessity of penance as a preparation for the Kingdom of God. What did he mean?* (*Matthew* 3, 2).

Penance preached by St. John meant a change of heart, not exterior penances, performed by the Pharisees which often did not affect their daily life. The Kingdom of God is the divine order of things, not the material triumph wrongly expected from the Messias by the Jews.

12) *What petitions does the priest add after the Gospel lesson when he celebrates a Mass for a general intention?*

Here are the two petitions which are added at the Mass for a general request:

a) *Priest*: Furthermore we pray to You, Lord our God, that You may hear our supplication and prayer and be merciful to Your servants (servant) N., grant all their petitions and, in Your goodness and bounty, forgive their deliberate sins, be pleased with their prayers and aims before the throne of Your Kingdom and protect them (him,her) against all visible and invisible enemies, hurt, misery, affliction, and deliver them from sickness, granting them health with a long life, let us all say: Lord, hear us and have mercy on us.

Choir: Lord, have mercy (3).

b) *Priest*: Lord, Lover of mankind, look mercifully upon Your servant (servants) N. and hear our prayers made with faith, because You Yourself have said: 'If you have faith, everything you ask for in prayer you will receive' (Matthew 21, 22), as You also said: 'Ask, and it will be given to you' (Matthew 7, 7). This is why, we unworthy as we are, say, trusting Your mercy: Be good-gracious to Your servant (servants) N., fulfill all his (her,their) desires, preserve all his (her, their) days in peace, tranquillity (serenity) and health, granting them a long life, let us all say: hear us and have mercy on us.

Choir: Lord, have mercy (3).

THANKSGIVING DAY

One of America's great national holidays, the observance of Thanksgiving stems from the harvest festival of Pilgrims at Plymouth in 1621. The first Presidential Proclamation of the holiday was issued by George Washington in 1793. For decades, however, it remained chiefly a New England custom. Then in 1846, Mr. Sara Josepha Hale, author of the nursery rhyme, "Mary Had a Little Lamb," and editor of the magazine Godey's Ladies' Book, began a campaign to make the observance annual and national. She wrote thousands of letters to successive Presidents, Congressmen and state Governors, as well as editors, and ran editorials in her magazine. As a result of her efforts, by 1858 all but six states celebrated Thanksgiving Day on the fourth Thursday of November. It was not until 1941, however that an Act of Congress officially named the fourth Thursday in November as Thanksgiving Day. (ACNS)

We give thanks to You, God. We give thanks as we invoke Your name, as we recount Your marvels (Psalm 75, 1).

Some friends are only friends in name (Ecclesiasticus 37, 1).

Bored, Rioting, Rebellious Youth

ONCE Our Lord was preaching on the importance of salvation. The sermon must have made a very deep impression on His listeners, because a young man came to Him with the following questions:

"Master, what good must I do to win eternal life?" The Lord replied: "If you wish to enter eternal life, keep the Commandments!"

"Which ones?" the youth asked. The Lord named some of them, because, being a pious Jew, he knew all of them:

"Do not murder! Do not commit adultery! Do not steal! Do not bear false witness! Honour your father and your mother, and love your neighbor as yourself!" (Matthew: 19, 18-19).

So far the enthusiastic youth was satisfied, because he added: "I have observed all these things. What am I still lacking?" He was not content of following the ordinary path to heaven. He wanted to be a hero, he wished to do something special. He wanted an 'extra-insurance' that would make him sure he would get there.

Our Lord was willing to give him such an extra-insurance and therefore said to him:

"If you wish to be perfect, go and sell all your possessions and give the proceeds to the poor for which you will have an investment in heaven. Then come back and be My follower!" (Matthew: 19, 21; Luke: 18, 22).

This young man felt in his heart that God was speaking through Christ. From His preaching he concluded that life has a meaning and that life of every man is not just a series of unnumbered pages, in an envelope, but a book that must be filled with good deeds. He did not doubt that Our Lord could have helped him to know his own importance and develop his potential greatness. And he was right in his expectation. Our Lord had a wonderful extra-insurance for the youth which would have certainly led him to a lasting greatness in heaven.

Unfortunately for the youth, He declined the Lord's offer, because to his youthful mind the sacrifice was too great. He refused to join Christ's inner circle, because it would entail cutting himself entirely free from his wealth and living a simple life of a humble follower of Christ. The way to such an honor was too hard for the youth. The demand was too great. The young man turned away from Christ and missed the great opportunity of his life, because the love for riches had dethroned God in his heart. "When

the young man heard the answer, he went away with a heavy (sorrowful) heart, for he had much property" (Matthew: 19, 22).

He did not understand that the most important law of the new Kingdom is an undivided loyalty to Christ. What hurts this loyalty, must be given up!

Youth is marching

Today young people of the world are attracting more attention than any previous generation. They are marching, they are demonstrating, they are rioting. They are rebelling. They are committing crimes and breaking the law. There are countless young people who are bored to death and who do not know what to do with themselves, their time, their money and their energies. These riotous young people get most attention, because our writers and reporters think that the wicked are more interesting than the good.

Fortunately, there are also countless good young men and women in every nation, young people who are conscientious, laborious, and seriously minded, who are marching under the banner of Christ and fight for the ideals proclaimed by the Gospel teaching, although they are given little or no publicity in the press, over the radio or in the TV news.

These good and generous young people are enthusiastically fighting for a better world of tomorrow. They take seriously their job or their school work. They get acquainted with the problems of their own country and of the world at large. They are enlisted in God's army and they try to serve Him and to draw their fellow men to His service as well. These young men and women are the hope of a bright future, since they believe that the world and its inhabitants can become better, when given a chance and help. They are optimistic about the future of mankind, as a true Christian should be, knowing that God as Master of the world has everything under His perfect control. They believe that He can write straight on the curved lines of human ambition, jealousy and stupidity.

Christ lives and works in them

They get their energy from Christ Who invisibly lives and works in their hearts. Christ is not dead in their souls. No, He is alive in them, as their enthusiasm and sacrifices clearly show. Their life is guided by the indwelling Christ Who is trying through them to renew the face of this earth.

In following Him, they fulfill the tasks which He assigns to them for our transitional times and thus helping the new, more just and habitable world to be born. It is sure that the risen Christ lives in these people, because He reveals Himself in the toils, the conflicts and the sufferings through which they must pass in His fellowship.

They know Christ and they experience Him in their hearts as a teaching, crucified, risen and glorified Lord, and such a knowledge united with experience, is the mark of a true Christian. The power of their faith lies in the belief in the Resurrection of the Son of God Who once lived in Palestine and now is ready to live in the souls of all men, if they let Him. It is to this faith that these good young people bear witness before their unbelieving and pessimistic fellow men.

They serve Christ in the various countries, although these young heroes and heroines are not known to the world, because they do not make fuss about their work. You can find these young people in the jungles of Asia and Africa who are teaching at schools, working in the

hospitals and thus preaching Christ to those who do not know Him. They do great things for mankind by trying to make this world more humane.

Uneasiness of the evangelical Man

The young people of today are like the young man of the Gospel (Luke: 18, 18-24).. They want to be recognized and loved. They want to express their own opinion on things that concern them, and desire that the older generation listen to them. If their views are ignored, they protest against it by rebelling against the authority which is not always wisely used by those who wield it, because they think that older people are trying to 'run their lives'.

Young people want security. They want popularity and acknowledgment. They want to do things, as the young man of the Gospel wished to do.

They have all things

The young man of the Gospel had a good health, wealth and all other things which should make life easy and happy. Yet there was an empty place in his heart, and He asked Our Lord to help him to fill it.

The young people of today in many countries have everything they want. They have money to spend, they can be informed on everything that happens in the world and they are free to use many things of which their brothers and sisters of the previous century did not even dare to dream.

But are they really happy and satisfied? How many of them resemble the evangelical young man who felt that something important was lacking to his life?

Had he been fully satisfied with what he had, and he had so much to thank God for, he would not have come to Christ and asked Him: "Master, what good must I do?" (Matthew: 19, 16).

His anxious question shows that, although he was well physically and financially, he was struggling to find his place in this world. He had not found a real meaning in life, and he was trying to find it. He must have searched for it everywhere, but could not find it. So finally he turned to Christ for help.

Our Lord's answer

The young man asked for an ideal, something to do to achieve greatness in the next world. Our Lord gave him the answer: "Keep the Commandments!" Heaven begins on this earth. When a soul has sanctifying grace, it carries heaven in itself, because grace gives it the right to everlasting happiness, since it makes it a partaker of the divine nature, as St. Peter states: "Partakers of the divine nature" (2 Peter: 1, 4).

Fear of death

Eternal life does not begin when a good Christian dies. It begins now, when he becomes a child of God and brother and sister of Christ.

Some people do not like to think about death. Some like to do so, because they like to sing about suffering, pain and death, although many wonder why should they suffer, especially when they try to be good and law-abiding men.

Money cannot rescue us from suffering and misery.

Unhappy Texan

The Texans are rich people, but it does not mean that all of them are happy people. A rich and famous Texan once said to a friend:

"I have a lot of money. I got everything money can buy. But I am as miserable as hell!" "He must have been really miserable, if he was as miserable as hell!

Why was he so unhappy? Because he had no Christ in his heart. If there is no peace in a man's heart, there can be no happiness, despite the travels he makes, the boats he has, the pleasures he enjoys.

Mary Magdalen was a pretty young woman. She had money, she had admiration of men, she had pleasures, etc. Was she happy? No! Otherwise she would not have come to Christ and cried at His feet. Once she found Him, she found a real happiness, because she remained faithful to Him till death (John: 19, 26 & 20, 11-18).

MODERN THEOLOGY

M. Schudlo, C.SS.R.

THE Vatican II started a general renewal of the Church in order to make its teaching more intelligible to modern man. The renewal goes on in the Church.

A theological Congress was held in Toronto, Canada from August 20-24, 1967, organized and sponsored by Canadian Catholic hierarchy, in which 45 of the world's most famous theologians took part, pouring out their reflections on the renewal of the Church and her teaching.

It was relatively easy to believe in God in the past. With the coming of secularization many good people find difficulty with their religion. Theologians must bridge the gap which exists between what they are saying and what the rest of the Church understands.

There were 1,960 delegates at the Congress and another 2,000 guests who heard the speeches. Theologians must learn to speak clearly and in such a way that modern man can recognize the God Whom they try to present.

Fr. Edward Schillebeeckx, O. P. speech

Fr. Schillebeeckx is one of the most progressive Catholic theologians of our time. He is a Dutch Dominican. He described the process of secularization in his speech:

"The Christian revelation, in the form in which it has been handed down to us, clearly no longer provides any valid answer to the question about God, asked by the majority of people today and it would also appear not to make any material contribution to modern man's meaningful understanding of himself in this world and in human history...

"It is in particular their questions about God which are central and there is unmistakable evidence of a growing desire everywhere for a new answer to be given to these new questions about God...People are now seeking a meaning for human life...

"The confidence that men in the need had previously placed in the Church was transferred to the sciences, technology, politics, welfare work etc...

"The traditional way of speaking about God and to God thus became gradually more difficult. Specialists

in new sciences also began to concern themselves with religious phenomenon...All this impaired the traditional way of speaking about God and to God. Experience too seemed to confirm the growing doubt, as diseases which apparently no prayer or miracle had been able to cure were cured by modern drugs, fields which had remained infertile despite sprinkling with holy water were made fertile by chemicals and human needs were alleviated by various social provisions and economic changes in the structure of society; man ceased to speak about and to God in the way which he had previously taken for granted.

"Necessity, the 'mother of invention'...proved to be more effective than prayer in mitigating human needs. The result is that man today finds it not only more difficult than he did in the past to speak about God, but also to speak to God".

The Dutch theologian said that modern man can explain now many things which in the past used to be explained by faith. Many modern men stopped praying for these needs which science can alleviate. Thus secularization is invading our modern world which results into the cry: "God is dead".

He went on: "What is more? Believers, living in an increasingly pluralistic society, have made the initially disturbing discovery that those who do not believe are neither more stupid nor more virtuous than they are."

Christians must look to the Bible for the inspiration in answering questions, asked by their unbelieving fellow men. They must find God in the events of history though which He wishes to manifest Himself to the world. Christians "must continue to be conscious of the fact that the living God can only express Himself in a way that we can experience explicitly in our lives, from our lives with our fellow men in this world.

"Anyone who states explicitly that our relationship with God is implicitly present in our relationship with the world and with our fellow men is already at the level of explicit confession of God", Fr. Schillebeeckx said.

Theologians must be aware that their way of speaking about God is imperfect. Language changes, our formulations of God's truth are therefore relative to a certain extent. They must present God and His revelation in a language which is accessible to modern man, otherwise he will not know what they are talking about. God and man are united in the revelation which "never speaks of one without the other", Fr. Yves Congar, O. P. said.

The God of revelation is a God for men, because He revealed Himself to them and for them.

Fr. Baum's statement on birth control

Fr. Baum is also one of the prominent Catholic theologians of today. During the panel discussion of the press he was asked whether Catholics are free to disagree with the ordinary teaching of the Church on such controversial subject as birth control. Fr. Baum carefully explained that it is possible:

"There are conditions under which it is licit for a loyal Catholic to disagree with the non-infallible magisterium of the Church".

This view was confirmed by Fr. Schillebeeckx who said about Catholic couples who practice birth control and still receive the Sacraments:

"The Church in her totality is the bearer of Divine Revelation and the Holy Spirit is calling out the laity as well as theologians and the magisterium of the Church. The magisterium may have a special gift of guidance and they are to judge, but there are areas in which the people can guide the hierarchy.

"The Church is in doubt on this issue. This is not simply the case among private opinions, but even the Pope has appointed a Commission to study and guide him in this problem".

He stated that when the Church is in doubt, the laity may have an important message for the theologians and the bishops:

"Pope Pius XII said that the people are the Church, and I don't think we have paid enough attention to this".

Question of divorce

Furthermore during the discussion about divorce Fr. Schillebeeckx replied:

"From the very beginning of Christianity the rule of divorce has been subject to re-interpretation. St. Paul made an exception when he said that any man who became a Christian and whose wife refused to join him in the faith could be dispensed from his marriage.

"The Church today is beginning to take a view of marriage as other than a legal contract, and we are in the process of restudying and altering our views on the indissolubility of marriage".

Cardinal Suenens and adult education

Belgian Cardinal Suenens said that the adults need a serious preparation for marriage. When they have children, they should know that Baptism is not "merely a gesture", but an act "full of significance".

Fr. Bernard Haering, CSSR., the greatest moral theologian, professor at St. Alphonsus Academy in Rome, issued a general call for an 'unholy scandal' for men in the Church to risk their reputation to say the things that must be said.

Fr. R. MacKenzie, S. J., rector of the Pontifical Biblical Institute in Rome, spoke on the function of scholars in forming the judgment of the Church, because theologians are interpreters and communicators between the faith of the Church and the teaching authority.

The theologian, he said, "must form his judgments in all honesty, remembering always that the evidence is never complete, that some margin of uncertainty remains, that his own judgment is not infallible". He should not be afraid to reverse his conclusions, when new evidence is acquired: "He must be ready when the occasion arises to say simply 'I was wrong'".

Fr. MacKenzie declared that in the future theologians "may expect to have more liberty than before the Council. They also have increased responsibility". And he added: "Abuses of liberty do not prove that liberty is a bad thing any more than abuses of authority prove the same about authority".

Fr. Henry Lubac, S. J., a French theologian, stressed the necessity of strengthening our faith in God, Jesus Christ and in the role of the Church of Christ, if we wish to preserve mankind from a complete secularization and atheism.

Theologians must be ready to answer many new questions which previous generations could not ask, simply because they were not living in a secularized world like ours.

Fr. Yves Congar, O. P., a French theologian, said that a crisis of faith and reason has "become a mass phenomenon". There are countless men who are trying to construct human life outside of religious faith. "This fact", he said is not entirely new. It was inspired by rationalism of the last two or three hundred

years.

"But what is new is that now it has reached the Christians and threatens to shatter their faith.

"Does it not appear that a purely rational explanation can now be applied to everything, to the physical world, and to religious facts as well?"

An example of the secularized world's ignoring God is the following fact. A young boy was reproached by his father for not saying grace at lunch: "Thank God for what He is giving you to eat today", to which the boy replied: "God is not giving me to eat. You work to give it to me".

Fr. Congar declared that "it is not so much a case of the religious realities themselves being questioned, but rather of the forms which they have been proposed to us, intellectual forms, liturgical forms, and last but not least, institutional forms.

"The results of these doubts is a feeling of insecurity painfully shared by many".

He said that the Second Vatican Council did not create this situation, but proceeded "from a frank acknowledgement of its existence.

"What hitherto was considered unchangeable now seems to be opened for change.

"The Council did not create the questions, but it lifted the barrier which had prevented them from being asked freely.

"It has officially opened the way to change not the foundations, but the forms, the expressions."

The Council led the Church out of a cultural and sociological world "in whose proven frame Catholic faith and Catholic life had for centuries found their place, their expression, their vesture.

"Many Catholics have the impression that all of a sudden they have been thrown into incertitude. Without protection, they now feel to be, as it were, on the market-place, or the highways, their hearth and home having gone".

Fr. Congar himself feels a kind of uneasiness too over where it all will end "in the face of all that has been called into question".

He warned the eager reformers of our days by reminding them of the 16th century reformers who tried to remove abuses but, "were not careful to salvage the valuable substance covered by these blameworthy forms.

"There was many an important matter where the proverbial baby was thrown out with the bath water, for example, the religious life".

Human living inspires theology

Fr. Bernard Lonergan, S.J., stressed the linking of theology with human living: "Theology has somehow to mediate God's meaning into the whole of human affairs".

Theology must not be limited to expounding and communicating Divine Revelation: "All that is needed, but more must be done, for revelation is God's entry into man's making of man. And so theology has to mediate God's meaning into the whole human affairs", if it wants to influence the cultural context of mankind.

Church and Social Revolutions

Dr. Johan-Baptist Metz, of the University of Muenster in Germany, said that the Church must promote justice for all. Because she has no secular power, she must assume the role of critic, he said, and this role "urges her to a passionate criticism of pure power" of the secular authorities which so often has been abused, causing suffering to the poor and weak: "How often the Church's criticism of the powerful of this world was too weak, or too late, or when she hesitated in protecting all those, without distinction of persons, who were persecuted, when she did not passionately stand up and fight whenever man has been treated contemptuously by man".

Liturgy

Fr. Godfrey Diekmann, OSB, form the U.S.A., said that Catholic worship must embrace the whole world: "In the sacrifice of the Mass Christ offers Himself for the salvation of the entire world. The congregation is both type and sign of the union of the whole human race in Christ, its Head".

The Holy Eucharist "is the source of strength for our human task of social love and justice, that God's gift becomes our personal obligation to the world in which we live".

Diversity within unity

The Melkite archbishop from Nazareth, Palestine, George Hakim, said that people of God must have diversity within their unity: "The roots of pluralism can be traced back to Apostolic times". He mentioned the fact that the Western Church, following the pattern of Rome, tended toward centralization in those things which are not essential. He said that the Second Vatican Council started a kind of pluralism even in the Latin Church, which will help an understanding with other Christians who dislike centralization.

His speech concentrated on the contribution which the East can make to the West, if they work together in a brotherly love.

Transparency of the Church

Franz Cardinal Koenig, archbishop of Vienna, said: "The Gospel which we are charged to preach does not change, but the methods of preaching it must be adapted to the demands of the age and of science", if we wish that modern man understand us. He stressed the necessity of spreading information about the Church. The Church, however, must accept criticism, if it is a healthy criticism, because "thus the Church will win sympathy".

Role of the Church

Fr. Karl Rahner, S.J., said that the Church should issue general principles which are like "Frontier posts", but the world should apply them to life in an autonomous and responsible manner: "The Church must imbue the structures of the mundane life with her eschatological hopes and thus give direction to the secularized world".

The Church must guide the world through the revealed faith and knowledge of the world which is in a continuous evolution. Fr. Rahner calls this knowledge "practical ecclesiastical cosmology".

The role of the laity

Laity is an essential part of the Church of Christ. Christians must not only help their fellow men to build a better world, but they should also reflect their faith, and thus help those who do not know God. This is why the Church needs lay theologians to do the job, that is, to clarify problems in which they are involved, such as the family life, responsible parenthood, marriage rights, etc.

E. Anscombe made a speech in which she placed conjugal relations within the context of love and of mutual knowledge between the husband and his wife. "Conjugal relations", she said, "lose their meaning, if they do not intensify and manifest their mutual love. These relations are not aimed at the procreation alone."

The importance of the laity in the parish and Church life was also stressed by Cardinal Suenens.

The role of the Religious in the world within the Christian community of the faithful was also touched upon during the Congress.

Canadian Cardinal Leger declared that the renewal of the Church is "the law of its life and a condition of its fidelity".

Conclusion

This article should help our readers to get some idea of what was discussed at this important theological Congress. It is evident that all the speakers stressed the necessity of continuing the renewal of the Church in an orderly manner, if the latter wants to fulfill the mission which Christ entrusted to her.

It is, however, regrettable that the problem of the present day secularization of the world was not extensively presented by a more competent theologian, nor discussed at the Congress, although it is a very important question which demands an explanation.

Nor was the problem of how to present God to modern man profoundly expounded, despite the fact that this is the most important problem faced by the Church in our days.

Not much was said about the common problems faced by the Christians of different denomination and the dialogue between believers and unbelievers.

Despite these shortcomings, the Congress achieved much in clarifying the Catholic teaching of the Church in these days of a constant change and renewal, and we hope that the light shed by it will help all those who labor to bring God closer to man and man closer to his Maker.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

*** Through anger a superior man can become inferior to others. *** After a certain amount of time no story is the same to us. *** G.K. Chesterton once wrote that "art, like morality, consists in drawing the line somewhere." *** One should always have something he prefers to life; otherwise life will seem to him tiresome and empty. *** As one's wealth increases, so does his avarice. *** Calumny is reputation's killer. *** Usually, luck favors those who are prudent. *** Conceit will puff up a man, but it will never prop him up. *** Consistency builds up moral strength. *** If we pray as we should, we shall live as we pray. *** The only minus of an honest heart is credulity. *** True wisdom demands that we desire no more than we may get justly, use soberly, distribute cheerfully, and leave contentedly. *** Distrust sires loneliness. *** In drink, discontent searches for comfort; cowardice, for courage; shyness, for confidence; sadness, for joy; and all find but ruin. *** For many the personal pronoun "I" is not unlike a coat of arms. *** Some people are pleased to find faults, but displeased to find perfections. *** Life is like a game of chess: forethought always wins. ***Confucius said: "Never contract friendship with a man that is not better than yourself". *** Wealth should be held in one's hand, not in one's heart. *** The key to real happiness is renunciation. *** Christ is the way to holiness, and not the other way around. *** A small soul is unable to fondle a great hope. *** Religious humility leads to true glory. *** Ignorance is a prolonged childhood, minus the latter's charm. *** Indiscretion and wickedness are relatives. *** Sympathy wields great influence. *** To be truly just is to be kindhearted. *** Knowledge without grace is folly. *** One's best friends are his two hands. *** A hearty laugh is worth a thousand groans. *** Said Goethe: "A useless life is but an earthly death". *** To succeed in small things, forget about great ambitions. *** Man is an animal, but he is an animal plus something else. *** Someone once said: "Make money your god, and it will plague you like the devil". *** In sermons and speeches length can never take the place of depth. *** It is sublime to be able to sacrifice pleasure to duty. *** Our religion should be seen. Light bulbs do not speak, but they do shine. *** God pays well. He may not do it at the end of every week, or month, or year, but He does in the end. *** Second thoughts are wisest. *** Narrow minds make broad statements. *** When you smile you whisper a laugh. ***

WHAT DOES THE CHURCH GIVE US?

by Rev. Basil Tremba

THE Catholic Church is teaching us that all who are baptised, are forming a union called the Mystical Body. Christ is the Head of this union and we are its members. This Mystical Body is also known as the Church of Christ or the Kingdom of God here on earth.

As members of this Church, we need to perform certain actions; so we build a building for that purpose, which we call church, our church. WE come to this church to hear the Gospel, to partake in the Liturgy and other services, and to receive the Sacraments.

The church is the house of God. In a special way here lives the Blessed Trinity, God the Father, the Son and the Holy Spirit.

There is so much good for us, so many benefits here in the church, in the sermons and instructions, in blessings and in prayers, in counsels, in Mass and other services.

Here are many teachers; the prophets, the apostles, many, many saints from different ages. Christ Himself is our best Teacher. We come here to learn how to work out our salvation, how to fight with temptations from the world, from the devil and our bad inclinations.

In the sermons we hear the wisdom of God explained to us. During the catechism instructions the younger members of the parish are taught. When we come to the parish office with a problem, an explanation, an advice, a wise counsel is given to us. When we reveal our conscience in Confession, the teaching of Christ is given to us to be our guides in future life. Such are the many benefits our souls receive.

When we were baptized, look what we got. Before baptism our soul was an enemy of God. We could not help ourselves. But as soon as the priest administered baptism to us, the original sin was forgiven. We ob-

tained the sanctifying grace. This grace makes us holy and pleasing to God. We become adopted chidren of God, brothers and sisters of Christ. We got a right to heaven. Our body became the temple of the Holy Spirit. He lives in us, guides us, makes many changes in us. We become more and more similar to God, our Father. These changes in us are known as the twelve fruits of the Holy Spirit.

What is a church to the people? In the first place a church is a school for all the people. If we look into it more closely, we see that Christ is the Teacher Who wants to give us the divine wisdom, a wisdom that comes down from heaven.

All people were amazed at the wisdom of Christ, whether they were doctors of the Law before a twelve-year old Christ in the Temple, or as a thirty-year old Christ speaking to great crowds. This same Teacher is speaking to us every Sunday in our churches by His Gospels. These Gospels are the living, curing words of Christ.

In church we are taught how to get to heaven, how to save our souls. We are taught to keep the Commandments if we are to love God. Christ is the Son of God. He alone can teach us how to love God. So it is our obligation to come to church every Sunday and refresh our souls with divine power and graces by the true words of Christ.

A church is a spiritual clinic. When there is something wrong with our bodies, we go to the best clinic. In the church you will find all the remedies for the spiritual wounds and illnesses. If you fall into sin, come to a church and remove your sin in the Holy Confession. Make amends. In the church you are not judged but cured. In the church you are not punished but healed.

The church is not only a school to teach the ways of salvation. She is also a source of consolation. The church comforts the sinners who are sorry. When a person commits a sin, his conscience bothers him; he is sad, he worries. When he hears that many saints were sinners, but later repented and became saints in all this, a sinner finds consolation and rises up again to fight against evil. "For it is not they who hear the Law that are just in the sight of God; but it is they who follow the Law that will be justified" (Romans 2-13).

The church is a treasury of grace. He who enters the church with faith and zeal, goes with many spiritual treasures. When hardships befall him, he bears them patiently. He is strengthened to be patient.

The church is a refuge to our souls. In the present world there are so many bad examples, false ideas, errors and false teaching that mislead the people.

In a way, in a certain sense the church is heaven. Let us think on it, let us consider it. Whom do we approach? And for what? What do we wish to get? We approach God Himself. The angels see Him face to face. When we come to Mass, we come to make a sacrifice to God. We offer the Body and Blood of Jesus Christ to God the Father. We make humble requests.

Around the throne of God there are millions of angels, saying to Christ: "We pray for those You love so much as to give Your life for them". We pour our prayers for those for whom You shed Your Blood. We pray for those for whom You sacrificed Your Body." In the church the people unite with the angels singing the glory to God. What a great honour! Think how important this deed is!

In this world we have to make appointments ahead of time to get to see some one. But it is not so with God. In the presence of the angels, archangels, seraphim and Powers...a plain little man approaches and talks with the King of all these Powers! Could there be a greater honor?

The Church is unconquerable. Just as the communists persecute Christians now, so the Church was persecuted in all ages. There was a war against the twelve Apostles. It happened at the very beginning of her existence, just when the seed of faith was sown. The whole world united against them. There were so many kinds of punishments, torments, tortures for the faithful. Citizens against citizens, family against family of their members; friends against friends. Even the whole empires in different ages tried to destroy the Church. Those enemies are gone and forgotten, but the Church of Christ goes on growing and teaching the word of God to all people. In this case the sheep overpowered the wolves.

It is a pleasure to think of the promise of Christ that His Church will exist to the end of the world. "The gates of hell shall not prevail" "I am with you always." The existence of the Church is the greatest miracle on earth.

We should not only come to church to hear the words of God and be refreshed by the living word of Christ in the Gospel, but also to receive the Body and Blood of Christ, and so be united with Christ.

The great heroes of the Church, the martyrs, drew strength to lay down their lives for Christ and His Church when they received Holy Communion.

We need strength to fight against evil, to overcome bad examples and the devil. For that we need the strength of God.

While visiting our churches, let us always pray and ask that God would strengthen us in our lives and to preserve to the end. Let us also pray to bring more people into the Church of Christ, because Christ died for all and wants all to be saved.

YOUTH'S MORAL PROBLEMS

THE Law of God has two sides: it imposes certain truths that men must believe, and at the same time it shows certain ways they must follow, if they wish to serve their Maker and to merit His blessing in this world and obtain everlasting happiness hereafter.

These two things are called *faith* and *morality*.

If men had only to believe what God tells them, there would be little or no difficulty. The trouble starts when God tells men to do some things and to avoid the others.

Young people have troubles with morality. Some of them are asking: "How far may I go on a date?" The problem of morality, concerning the 6th Commendment of God is a serious one, when one looks around and sees so much disorder in this matter, for instance, so much dirt in the press, on the TV and in the movies, so many broken marriages, so many illegitimate births, etc. "The New Morality" allows or at least excuses many things that used to be called 'straight and sinful immorality' in the past.

Many people live under the impression that God has changed His attitude toward immorality, in order to accomodate Himself to our modern world and progressive age of the TV and satellites.

Doubtless, a tremendous change is taking place in this matter throughout the whole world. What does the Bible say about morality and immorality? The Bible is the book which gives us God's views on all the matters which concern His own glory, the welfare of mankind and the salvation of the souls which are created for eternity. Many young people are following the so-called *fun morality* which is neither funny nor moral.

God and sex

The Bible teaches us that God does not change:

"God is not man that speaks falsely, nor like a human creature that changes his mind" (Numbers: 23, 19).

What God thought of the world at its beginning when He made it, He thinks the same today, for God does not change and cannot change, because He would be no God, but a pagan idol, if He could change.

When God made the world and man who is its master, He looked at the beautiful work done and congratulated Himself, saying 'Very good.' The Bible says:

"And God saw all that He had made, and found it very good" (Genesis: I, 31).

There are no bad things in the world. The evil of which we hear so much complaint in these days comes from the abuse or from an improper use of the good things that God made for His glory and man's material and spiritual welfare.

Among these that God made is *sex*. The Bible says:

"So God made man in His own image...Man and woman both, He created them" (Genesis: I, 27).

Thus sex is a gift of God made to man. It is one of the most precious and valuable gifts that adorn our human nature. It is a holy gift. There is nothing dirty about this gift, because no dirty thing can ever come from the pure hands of God. The wrong use of this powerful faculty, however, is wrong, dirty and sinful, not the faculty itself.

Sex has a purpose

Sex is not a plaything to fool around with whimsically. Sex has a definite purpose, and this purpose was assigned to it by God Himself right after He made it.

After creating Eve, God joined Adam and Eve in matrimony and said to them, blessing them and their iove:

"Increase and multiply, and fill the earth!" (Genesis: I, 28). Sex is the only means for the propagation of the human race. None of us would be on earth, if it were not for this great gift of God which is called sex. The Constitution on the Church in the Modern world says:

"God Himself is the Author of matrimony. He endowed it with various benefits and purposes. All of these have a very decisive bearing on the continuation of the human race, on the personal development and eternal destiny of the individual members of a family, and on the dignity, stability, peace and prosperity of the family itself and of human society.

"By their very nature, the institution of matrimony itself and conjugal love are ordained for the procreation and education of children, and find in them their ultimate crown" (N. 48).

Promiscuity

Promiscuity is widely spread among the young people in the various countries, for instance, in Sweden and the U.S.A. God hates immorality, because promiscuity is a degradation of the true love of which the use of sex can be a wonderful expression, as the Constitution states:

"This love is an eminently human one, since it is directed from one person to another through an affection of the will.

"This love is uniquely expressed and perfected through the marital act. The actions within marriage by which the couple are united intimately and chastely are noble and worthy ones" (N. 49).

The Council Fathers declare that human sex is altogether different from the sex of the animals:

"The sexual characteristics of man and the human faculty of reproduction wonderfully exceed the dispositions of lower forms.

"Hence the acts themselves which are proper to conjugal love and which are exercised in accord with genuine dignity must be honored with great reverence" (N. 51).

Bible condemns promiscuity

St. Peter writes to his Christians:

"Beloved, I exhort you as strangers and pilgrims to abstain from carnal cravings that war against the soul" (I Peter: 2, II).

When carnal desires are not properly checked, they will lead to impurity and promiscuity and all other excesses in the use of sex which are condemned by God. St. Paul writes to the Christians in Rome:

God punished the pagans for their impurity and "has given them up, in the lustful desires of their heart, to uncleanness, so that they dishonor their own bodies" (Romans: I, 26).

Petting

Many teen-agers ask: "May we pet, when we have a date? How far may we go without offending God and violating the virtue of chastity?"

It cannot be denied that petting is common among the teen-agers of our times. Many of them think that there is nothing wrong with petting. They are mistaken. Petting, especially heavy petting excites the senses and creates sexual desires. Since such desires may not be lawfully satisfied, when a person is not validly married, no one is allowed to cause such desires in himself or in the others.

When such desires and cravings are not satisfied, they create tension and feeling of unhappiness, because a strong desire that is not satisfied is a real torture. If they are unlawfully satisfied, they leave a deep *sense of guilt* which is equally torturing to those who fear God and His judgment.

Besides such unsatisfied cravings fill the mind with impure imaginations and dreams, because they create a kind of hunger in the subconscious mind. Quite often such desires and cravings become so strong that the person who created them can no longer control them. Many rapes can be explained in this way.

While petting, the teen-agers are playing with dynamite and fire that can burn their bodies and souls, because the sexual excesses will plague them for long time, if not till death.

Impurity and the Ten Commandments

God gave men the Ten Commandments which are so many guiding posts on the way to heaven. In these Commandments are enclosed the most important and the most necessary laws which God wants men to observe in order to be His beloved children.

One of these Commandments concerns purity and chastity. It reads: "You shall not commit adultery!" (Exodus: 20, 14).

The matter concerning the use of

sex must be very important in God's sight, otherwise He would not have put them among the things which He considers so important to Him and to men. He did not enclose any law about the excess of food or of drink among these Ten Commandments.

Lust is wrong

Our Lord condemns lust, because it easily leads to bad and sinful actions:

"Anyone who looks at a woman with a lustful intention has already committed adultery with her in his heart" (Matthew: 5, 28).

Unfortunately instead of helping the teen-agers to keep the virtue of purity intact, there seems to be a kind of infernal conspiracy to draw them into the abyss of immortality. How can they avoid the poison of so many pornographic books, magazines and papers which fill the newsstands? How many of today's films must be classified as so many stimulants to impurity?

There are talks, discussions, jokes and so much exposure that stimulate dangerous desires in the youngsters. Such desires turn easily into lustful cravings, and the last frequently lead to immoral actions, alone or with the others.

FORBID THEM NOT

John Sexton, C.SS.R.

The mothers had brought their youg children
The gracious Redeemer to greet,
And begging of Him a rich blessing,
Most humbly to kneel at His feet.

The chosen twelve spoke to them roughly:
"What mean you by this that you do?
The Master must speak to the big folk,
No time can He give unto you."

But Jesus said: "Suffer the children
To come in their numbers to Me,
For heaven was made for young children
And all those that like them shall be."

Then laying hands gently upon them
He blessed them and sent them away.
The mothers and babies were as happy
As flowers that blossom in May.

Jesus said: "If anyone loves Me, he will keep My Word, and My Father will love him, and We shall come and make Our home with him" (John 14, 23).

St. Paul warns us: "My brothers, you were called to liberty, but be careful, or this liberty will provide an opening for selfindulgence" (Galatians 5, 13).

Everybody should try to use his head, but in so doing he should not concentrate on that part which eats, talks and drinks too much.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 11

Volume XXXIX, No. 11

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Святий Димитрій—це мученик за Христову віру ---------- 1
Місячне намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 4
Декрет про апостольство мирян о. М. Шудло, ЧНІ. 6
Готовість вечьки ---------- В. Буженко 10
Пестощі осени ---------- о. Роман Ганас 13
Новий катехизм ---------- 15
Виховання—справа дуже поважна В. Буженко 17
Хотів би ти знати? ---------- 20
Як треба молитися?... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 25
Благословення чистилища ... о. Роман Ганас 27
Біблія подає нам пізнання Бога ---------- 29
Радощі ---------- Гвідо Гезелле 30
Богослужба На Всяке Прошення ---------- 31

Liturgical Service for General Requests 33
Death and Love 35
Mary's Greatness in Her Humility by Richard Cardinal Cushing 39
Constitution on Sacred Liturgy Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 40
Love Ukraine ..... by Volodymyr Sosiura 43
New Catechism 44
I'd Like To Know 46
Bored, Rioting, Rebellious Youth 50
Modern Theology ..... M. Schudlo, C.SS.R. 53
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 58
What Does The Church Give Us? by Rev. Basil Tremba 59
Youth's Moral Problems 61
Forbid Them Not ..... John Sexton, C.SS.R. 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1967
DECEMBER

REDEEMERS

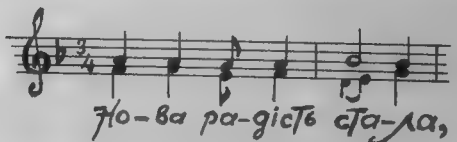

VOICE

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Календар "Голосу Спасителя" на 1968 рік

Подає: Календаріюм, церковний календар, загальний і подрібний устав богослужень за юліянським і григоріянським стилем та адресар українського католицького духовенства в вільному світі. Стор. 64. Ціна $0.75.

Різдв'яні Картки

в найновіших зразках з гарними українськими побажаннями.

Пачка 12 карток — $1.00

Стінні Календарі на 1968 рік

Юліянського стилю по 25ц.

Григоріянського стилю по 25ц.

.....

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220
Yorkton, Sask., Canada

Христове народження—це Свято надії

Бог предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд Свій ввесь
І утішився.

—o—

Співаючи цю пречудну колядку, ми повинні відновити в собі надію, що добро переможе зло, бо Бог не годен остаточно програти.

Різдво Спасителя це символ надії, яка нуртувала в пригнобленім і зневіреним людстві. Тодішнім людям здавалося, що в світі забагато зла, зіпсуття, безвіря та кривди, щоб народи могли двигнутися з безодні упадку й віднайти себе та власну гідність.

Жорстокий був той світ, в який прийшов Христос тому дві тисячі років. Його появу на землі звіщали не тільки анголи, але різня, що жорстокий Ірод справив невинним немовлятам Вифлеєму. Та сама звізда, що привела східніх мудреців до Царя миру, бачила заплакану Рахилю, що ридала над своїми побитими діточками.

Ніякий цар не народився в меншім розголосі, як Цар неба і землі, Ісус Христос. Хто ж бо знав про Його народження? Анголи в небі, що прийшли повітати Його в людськім тілі, декілька пастухів, що побачили Дитятко, налюбувалися Його божеським видом і відійшли та забули про Нього, три мудреці зо Сходу та Марія і Йосип.

Хто б мав лякатися такого Дитятка? **Як зачув це Ірод, занепокоївся сам, і ввесь Єрусалим із ним** (Матей, 2, 3). Смішно виглядає, що могутній цар Ірод і його покровитель римський імператор затривожилися приходом на світ маленького Немовляти. В народженні Месії Ірод бачив визов своїй царській владі і злякався, що новонароджений Цар повалить його царство.

Вирізуючи невинні немовлята околиці Вифлеєму, вчинив те, що модерні кати та гонителі Церкви звуть "конечними привентивними заходами." Як для юдейського царя Ірода, так для модерних Іродів Христос більше небезпечний ніж вони думають. Всі засоби не допустити Його в світ не вдалися Іродові. Не вдаються вони сьогоднішнім нащадкам Ірода.

Що ж бо сьогодні лишилося з могутньої римської імперії та з Ірода? Держава імператорів розлетілася і вже ніколи не повстане з руїни. Славні армії, що в покорі тримали цілий тодішній світ, це тільки історичні спомини. Божки, в імені яких імператори повстали проти Христа та Його визнавців, вже давно стали посміховищем людства, над яким ці імператори панували.

Зате слова, засади, навчання, ідеали та цінності, які Христос відкрив людству, перетривали всі завірюхи, перемогли всіх тиранів і пережили той матеріяльний світ, в якім Ісус проголосив їх. Не тільки перетривали наступи розвойованого матеріялізму та безбожництва, але й з кожним століттям стаються сильніші та щораз більше полонюють людство. Ось наша надія, що кожного року відроджується в знедолених серцях у дні Христового Різдва.

Ця надія на краще майбутнє жевріє в мільйонах страждучих людей. Цією надією проживають поневолені народи. Ця надія стала притягальним, духовним магнетом цілого світу, який опинився в нелюдському змаганні зі зорганізованим безбожництвом і матеріялізмом під проводом молота і серпа.

Модерні вороги Христа нічого не навчилися з історії. Бачили, що мечі Ірода нічого не вдіяли Спасителеві, а тільки Іродові зєднали ненависне імя тирана. Сьогоднішні тирани пробують інших метод у боротьбі проти Христа і Його визнавців: конфіската дібр, вигнання на Сибір . . . Марні зусилля... Христос дальше царює в мільйонах сердець, які гаряче люблять Його, хоч проживають у царстві Сатани.

Те, що комуністи вчинили в Україні, було б налякало навіть самого Ірода: Масові арешти, морди мільйонів безвинних жінок, дітей і мужчин, штучно зорганізований голод, який заморив 7,000,000 українців у1933 р., розбиття родин у різні сторони Союзу, все те такі злочини, що сам Ірод був би зжахнувся від них. Світ чув про страждання нашого народу, чув плач українських Рахилів по розлогих просторах України, але мовчав і не простягнув на тирана руки, щоб спинити його кровожадність. Дійсно жорстокий наш світ, в якім доводиться нам проживати.

Мільйони сьогоднішніх мучеників і мучениць тільки в народженні Христа знаходять надію на кращу долю, бо Христос приніс у світ таку велику силу відновляти людські душі, що ні володарі цього, ні другого світу, ні анголи, ні дияволи, не годні мірятися з нею.

Дивлячись на понуру дійсність, часом обхоплює нас сумнів, чи можна щиро й переконано вірити в тріюмф доброї волі у сьогоднішньому злобному світі? Чи добро має шанс перемогти зло, демократія комунізм? Боротьба між двома світами і блоками виглядає така нерівна! Вороги людства під проводом Москви такі активні, агресивні та невтомні . . . А що ж роблять ті, що хочуть спинити лявіну матеріялізму, який намагається затопити в крові та насиллях християнську цивілізацію? Якщо б Спаситель зійшов у світ і перейшов по всіх країнах, чи не ствердив би того самого погубного летаргу, в якім застав Своїх улюблених Апостолів тоді, як вороги готовилися заарештувати й розправитися з Ним? І **прийшовши, знову знайшов їх, як спали, бо отяжіли були їм очі.** (Матей 26, 43). Як тут можна виграти з комуністами, коли червоні всюди діють, безцеремонно вживають танків і різні, подібно як це вчинив Ірод, а цивілізований світ, обєднаний у братні Обєднані Нації, дивиться на недолю інших народів під московським ярмом, і мовчить, мовчить . . . А як говорить, то тільки отак собі, щоб говорити. . .Москаль добре знає, що з цієї балачки нічого путнього не вийде . . .

Шо ж тут надія має спільного з позірно перестарілою історією Христового Різдва? Де ж тут починати надіятися?

Треба зачинати там, де зачали надіятися ті, що перші зобачили новонародженого Месію . . . Кажемо, що сьогоднішній світ проживає на вулкані. . . Хіба світ царів і пастушків не був такий самий потурбований? Люди занадто злагіднили понурість Різдва гарними ялинками, звіздами і шопками, за якими забули сумне по-

ложення світу в часах народження Спасителя. Тодішній світ не був менше жорстокий аніж сьогоднішній. Більшість людства була тоді у неволі меншости ... Раби і рабині навіть не вважалися за людей ... Тільки їх пани і пані увіходили за людей і втішалися різними правами і привілеями. А решта людства? Стогнала під кнутом неволі та в соромі пониження!

Якщо б маленька групка пастухів була дивилася на відємну сторінку світу, то була б закликала: "Ех, що тут говорити про надію! Дивіться, в яку безодню закотився світ і людство. Вже все пропало!"

Пастухи були оптимістами: Дивлячись на Дитятко в яслах, кликали один до одного: "Дивіться, хто тут зявився в світі!" А побачивши, **розповідали про те, що про Цю Дитину їм сказано. І всі, хто чув, дивувалися тому, що пастухи говорили їм** (Лука 2, 17-18).

Наперекір усім затіям могутніх цього світу меленьке Вифлеємське Дитятко Ісус, оборонене трупами вифлеємських немовлят, перетворило ввесь світ ласкавим навчанням Євангелії, яка жидам видавалася згіршенням, а вченим поганським філософам нерозумом. Але слід памятати, "що Божий нерозум" мудріший ніж розуми всіх мудреців світу.

Треба оживити в собі надію на відродження світу на засадах Христового навчання, як заграють різдвяні дзвони по церквах і як залунає могутня, радісна колядка: **Бог предвічний народився,** бо Він стався людиною на те, щоб сліпі бачили, глухі чули та хромі й спараліжовані йшли дорогою, яка провадить до духовного відродження та вічного спасіння. Спів колядок це неначе спів анголів у вифлеємській печері, який відновляє в душах Богом дану обітницю, що людство вернеться до свого Спасителя, якого покинуло в шаленій погоні за "земськими божками" мамони. Різдво запевняє нас, що хоч Божа обітниця ще вповні не здійснилася, проте Бог не відкликав її, бо дари Божі невідкличні й обітниці Його вічні. Що більше ще треба? Тільки всім серцем повірити в ці обітниці та намагатися щоденно здійснювати їх у собі та в ближніх.

Мудрість врятувала своїх слуг від клопотів (Мудрість: 10, 3).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВЗАЄМНЕ ДОВІР'Я ПОТРІБНЕ, ЩОБ ПРОЦВІТАЛО МІЖ НАРОДАМИ И ДЕРЖАВАМИ ПРАВДИВЕ БРАТЕРСТВО

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень, благословлене Святішим Отцем)

Апостольська Столиця раз-у-раз завзиває всі народи до миру в світі. Майже нема тижня, щоб Св. Отець не звертався у своїх промовах і письмах до народів і держав, щоб вони доложили всіх старань і всіма засобами намагалися помагати до всесвітнього миру. А вже найбільшим висиленням у справі миру була його подорож до Нью-Йорку й промова на зібранні представників усіх держав З'єднаних Націй дня 4. X. 1965.

В своїй промові Папа Павло VI звертав увагу представникам З'єднаних Націй на братерство всіх людей "одного з другим." "Ви є мостом," казав Папа, "поміж народами світу, ви є сіткою відносин між націями. Ми думаємо, що ви в дочасних справах в певнім змислі відзеркалюєте те, чим Католицька Церква бажає бути в духовнім порядку, одна й загальна."

Папа завзивав З'єднані Нації, щоб попирали братерство поміж народами. Він просив, щоб також і нечлени були запрошені так, щоб усі народи були репрезентовані в цім братерстві. Щоб осягнути цю мету, є життєвою потребою, щоб створити атмосферу взаємого порозуміння й довір'я.

Відтак Папа додав: "Нехай ніхто не панує над другими, бо великим ворогом братерства є гордість. В той спосіб у спільнім братерстві мусить бути кооперація. Народи нехай трактують один одного, як рівні. Позвольте мені додати: Нам, що є представниками релігії, що приносить спасіння через практику покори, після прикладу нашого Божого Основника, не можливою річчю є бути братами, якщо ми не є покірні. Бо гордість неминучо викликує напруження, боротьбу за престіж, і це є коренем колоніянізму й самолюбства. Гордість руйнує братерство."

Ці ясні й недвозначні слова Папи вказують, що гордість є дійсним джерелом ворожнечі поміж народами і тільки покора, що її повинні мати народи, є дорогою

до певного й сталого миру в світі.

Покора це правда й любов правди. Кожний нарід повинен любити свою націю, але при тім повинен дивитися на другі народи в світлі правди, признавати, що кожна нація, подібно як кожна людина, походить від Бога і має Бога за Батька. В цім світлі, дивлячися на інші народності, кожна нація повинна поступати в дусі справедливости й братньої любови.

О! Як це трудно! Як часто шовінізм заслілює очі! Скільки треба надзвичайної Божої ласки! Тому молімся, щоб побороти всі перешкоди, упередження, несправедливі бажання вивищення коштом других народів і різні пороки, що походять з гордости й самолюбства.

Водночас, коли маємо взаємини й різні справи з одиницями, що належать до іншої народности, то мусимо показувати якнайбільшу любов і дружність та бути готовими їм помагати у їхніх потребах. Як кожний буде так поступати, то й народня покора не буде якоюсь мрією, сном, але буде одною зо стовпів миру в світі. Просім про це Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії.

МІСІЙНЕ НАМІРЕННЯ:

Щоб усі вірні з пожертвуванням помагали місійному ділу Церкви.

Січень 1968:

Загальне наміреннн: Щоб усі християни були переконані, що не може бути екуменізму, гідного цього імени, без переміни серця.

Місійне наміреннн: За всіх тих, що їх віддалює від Христової Церкви лихий приклад християн.

ЧОГО ТРЕБА?

Більше поліпшувати, а менше осуджувати.

Більше діл, а менше слів.

Більше казати: "Це можна зробити," а менше казати: "Це не можливе".

Більше надхнути других надією, а менше "виливати зимну воду" на голову того, що щойно зачинає добре діло.

Більше помагати в трудних ділах, ніж сидіти збоку й критикувати.

Більше вказувати, що є добре, а менше ганити, що є зле.

Ліпше засвітити свічку, ніж проклинати темряву.

"Не давай побідитися злому, а побіджуй зло добром" (Рим. 12, 21).

Образок на столику Папи

Дня 6 лютого 1922 вибрано Папою кардинала Ахіля Ратті, що засів на троні св. Петра яко Папа Пій XI. По своїй коронації 12 лютого і по всіх урочистостях, Папа Пій XI пішов до своєї кімнати і сів при столику, де недавно сидів Папа Венедикт XV. Це не були легкі часи для Папи. Недавно скінчилася перша світова війна, та мимо того в світі було багато заворушень, неспокоїв. З усіх сторін нападали на Церкву Христові вороги.

Папа Пій XI про те все роздумував і його серце наповнялося перестрахом. Тоді він зробив те, що людина повинна робити в таких хвилинах: він упав на коліна й став молитись. В часі молитви його рука простягнулася й діткнулася образка, що його попередник, Папа Венедикт XV лишив на своїм бюрку. Папа Пій XI глянув на цей образок і його переляк щез із душі. Серце наповнилося спокоєм. Цей образок представляв Ісуса Христа, як успокоював розбурхані морські хвилі, приказуючи вітрам, і "настала велика тишина" (Мат. 8, 27). Папа Пій XI затримав цей образок на своїм столику. І коли тільки надходила на нього якась тривога або журба, то він споглядав на цей образок і пригадував собі, що Христос стоїть близько, усе готов успокоювати всі світові бурі.

Христос усе приносить спокій, мир, бо Він є Царем миру. Неспокій, замішання є ділом диявола.

У нашому житті стараймося все про спокій у нашому серці, будьмо все з Христом. В часі душевної бурі, непевности і замішання кличмо з апостолами: "Господи, рятуй нас, бо погибаємо" (Мат. 8, 25). Про цей внутрішній спокій стараймося у нашому приставанні з другими і так причинимося до спокою та братерства між людьми й народами.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дата на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відписки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

РОЗДІЛ 6
БОГ ДБАЄ ПРО МЕНЕ

Як добрий батько дбає про свої діти, так мій Небесний Отець дбає про всіх людей, що Він сотворив, бо йнакше Він не був би добрим Батьком. Ісус Христос показав нам, як Небесний Отець дбає про людей, кажучи: "Навіть і волосся в вас на голові пораховане" (Лука: 12, 7). Потім Ісус ще додав: "Ані волосок вам з голови не пропаде" без волі вашого Небесного Отця (Лука: 21, 18).

Ісус хоче, щоб ми працювали для свого спасіння і для щоденного хліба. Але заразом Ісус каже, щоб ми занадто не журилися цими речами, бо ми повинні завжди надіятися на свого Небесного Отця. Ісус каже до нас: "Не журіться!.. Хіба життя не має більшої вартости ніж їжа, а тіло ніж одежа? Погляньте на небесні птахи! Вони не сіють і не жнуть, ані не збирають у засіки, а все таки ваш Небесний Отець годує їх. Хіба ви не вартісніші від них?" (Матей: 6, 25-26).

Птахи і рослини є так само Божими сотвореннями, бо Бог так само сотворив їх, але вони коротко живуть. Як вони згинуть, то перестають існувати. Все таки Бог дбає про них.

Бог сотворив мене, щоб я жив (жила) навіки. Отож Він багато більше дбає про мене.

Мій Небесний Отець це премудрий Бог. Він знає, чого мені треба, і Він це знає краще ніж я це знаю. Він знає про все те, що мені потрібно для душі та для тіла.

Мій Небесний Отець це всемогутній Бог. Він може дати мені все те, чого мені потрібно. Бог не є такий Батько, як земські батьки. Часом дитина прохає свого батька, щоб дав їй щось, але він не може їй дати, бо не має.

Це мій Небесний Отець дав мені все те, що я маю. Він дав мені моє тіло, мою душу, здоровя, розум, дімродину, школу. В хрещенні Він прийняв мене за Свою дитину і вчинив мене членом Христової Церкви. Він є завжди готовий помагати мені так жити, як повинна жити Божа дитина. Через те пророк Давид каже в Псальмах: "Господь це мій Пастир. Нічого не бракуватиме мені" (Псалом: 23, 1).

ПИТАННЯ

1) Чи Бог дбає про тебе і про все те, що є в світі?

Бог дбає про мене і про все те, що є в світі, бо так як, як цілий світ належимо до Бога.

2) Чому Бог дбає про тебе?

Бог дбає про мене, бо в хрещенні Він учинив мене Своєю духовною дитиною.

3) Як Бог дбає про тебе?

Бог так дбає про мене, що дає мені все потрібне, щоб

проживати як його дитина і спасти свою душу.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Покладіть на Бога всяку свою журбу, бо Він піклується вами (1 Петро: 5, 7).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду завжди памятати, що я проживаю під Божою опікою, тому ніщо лихе не може мені трапитися без Його позволення.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Щедрий і милосердний Господи..., Ти є єдиний Бог і нема іншого бога подібного до Тебе, Господи. Твоє милосердя велике і Твоя доброта могутня, щоб помагати і потішати і спасти всіх тих, що вповають на Твоє святе імя (І-а молитва Вечірня).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, нехай я завжди памятаю, що Ти є завжди з тими, що люблять Тебе і служать Тобі.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Що каже тобі життя пташок і квітів?

2)Що Бог дав тобі і що Він обіцяв тобі дати, якщо будеш жити на землі так, як повинна жити Божа дитина?

3)Прочитай у Біблії деякі приклади, що показують, як Бог опікувався деякими людьми, що намагалися зберігати Його Заповіді й уникати гріха: Йосип Єгипетський (Буття: 39, 41), вибраний нарід у пустині (Вихід: 14, 16), пророк Йона (Йона: 3 ...). три юнаки в печі (Даниїл: 3, 4-49) і невинна Сузанна (Даниїл: 13,...).

Один фармер вибрався до міста старим тягаровим автом. Сам він сидів у кабіні, а жінка з-заду. Дорога була болотниста і повна ям. При дорозі зобачив свого знайомого і затримав авто. "Як маєтеся? Як ваша жінка?" спитався знайомий.

"Вона там сидить узаді!" відповів фармер.

"Там нема нікого!" відказав знайомий.

Фармер оглянувся назад і дійсно там не було його жінки. "Ага", промовив він, "я чув, що щось випало з авта і хляпнуло в баюру!"

Іван: "Я не належу до жадної політичної партії. Я голосую все за найкращим кандидатом".

Петро: "Як же ти знаєш, котрий найкращий кандидат, коли почислять голоси?"

Суддя до п'яка: "Хіба не казав я тобі останній раз, що вже більше не хочу бачити тебе тут?"

П'як: "Я згадував про Ваші слова поліцаєві, але він не хотів слухати".

Чому треба духовно зростати?

(Кінець старого року)

Євангелист Марко оповідає, що в часі подорожі до міста Капернауму Спаситель полишив Своїх учнів і Сам ішов, роздумуючи про недалекі Страсті та смерть на хресті. Апостоли йшли за Ним у певній відділі та сперечалися між собою.

Нарешті прийшли до міста і зібралися біля Вчителя, щоб відпочати. Христос знав, про що вони розмовляли по дорозі. Все таки спитався їх: **Про що розмовляли ви по дорозі?** (Марко 9, 33). Апостоли зніяковіли, змішалися і понуро мовчали.

Чому ж мовчали вони? Бо питання Спасителя сильно завстидало їх. **І вони мовчали, бо в дорозі сперечалися між собою, хто з них найбільший?** (Марко 9, 34). Стидалися, бо знали, що розмова не була згідна з духом Христа. Христос завжди підкреслював, що Його Царство побудоване на покорі, самопогорді то почутті власної негідности, а тут Його учні повні самолюбства сперечаються, хто з них буде найбільший і займе найпочесніше місце в Його Царстві!

Людське життя на землі це тимчасова подорож до вічности, **бо** каже Св. Павло **не маємо тут постійного міста, але шукаємо майбутнього. Отож завжди приносім Богові жертву хвали, цебто плід уст, які славлять Його імя** (Євр. 13, 14-15).

Впокорення, якого зазнали апостоли при кінці подорожі до Капернауму, це пересторога для всіх християн, щоб уважали, як подорожують через цей світ і що роблять та говорять у цьому житті, бо при кінці подорожі, цебто при смерті, треба буде відповісти на питання Божественного Судді Христа: **Про що розмовляли ви по дорозі життя?**

Тридцять, сорок, пятдесят чи шістдесят літ тому Бог витягнув нас із нічевости, цебто сотворив нас, дав життя, здоровля, розум і волю та послав у світ, наказуючи при смерті вернутися до Нього.

Своєю наукою і заповідями зазначив, що треба робити, щоб щасливо вернутися до блаженної вічности. Сам же Він "пішов наперед" і жде на нас, як закінчимо земську подорож і будемо вертатися до вічности. Там

напевно стрінемо Його та почуємо поважне питання: "Сину, дочко, що ти робив (робила) в житті в часі земської подорожі до вічності?"

Це буде дуже важне питання, бо від відповіді на нього залежатиме вічність, щаслива вічність у небі або проклята в пеклі. Апостоли були свідомі, що їхня розмова в часі подорожі до Капернауму була невідповідна, пуста і прикра для покірного Спасителя, тому сильно застидалися, поспускали голови та мовчали немов той студент, що при кінці року вертається до свого батька з лихим свідоцтвом.

Яке це було б велике нещастя і страшна катастрофа, якщо б при кінці життя, як тільки душа вийде з тіла та стріне Христа Суддю, нам прийшлося мовчати і в застидженні спускати голову, коли Христос зажадає рахунку з цілого життя, усіх слів, гадок і діл?!

Це була б непонятна катастрофа. Ось тому треба при кінці року зробити духовний баланс і добре перевідати себе і своє життя, щоб при смерті обминути цю беззарадну катастрофу. Життя швидко минається. Рік за роком тікає від нас і ми не всилі завернути його. Слушно казав Св. Кипріян, мученик за Христову віру (190-258), який відважно пішов на смерть за Христа: "Ми народилися з пелюкою на шиї, тому кожен крок наближає нас до шибениці."

Де ж славні герої людства, які захоплювали своїх сучасників? Де відважні вожді, полководці, що воєнними походами і перемогами прославили на ввесь світ своє імя? Де красавиці, що гордилися своєю марною красою? Всі вони давно повмирали. По деяких із них навіть згадки нема в історії, тій мертвій книзі, яка записує імена славних людей.

Хіба згадка про них не повинна обтрясти нас із погубного самообману, гордости, честолюбности і привязання до земських дібр і розкошів гейби вони були ціллю нашого життя на землі? На згадку про кінець життя земські добра тратять свій фальшивий блиск, яким обманюють розтріпаних людей, бо пригадують їм слова Св. Людвика: "Не має вартости те, що не є вічним!"

Бог хоче, щоб люди духовно зростали і вправою в християнських чеснотах постійно уподібнювалися до Божого Сина, якого образ мають відтворити в своїй

душі, щоб їхнє думання, говорення і життя в кожній подробиці відповідало хресним обітам і згоджувалося з засадами Св. Євангелії.

На жаль, як часто християни не живуть згідно з засадами віри, яку визнають бодай устами! Більшість із них в одне вірить, а друге робить гейби було фальшиве те, що вони вірять! Яка користь носити на собі маску християнства, а не жити похристиянськи? Хіба Бог задовольниться самою маскою? Невже вони сподіються обманити Бога? Можна обманити людей, але не Бога. **Не можна кепкувати собі з Бога! Що ж людина посіє, те й пожне!** (Галати 6, 7). На жаль є немало людей, які легкодушно йдуть дорогою життя, не думаючи, що кінець їх подорожі це небо або пекло, Бог або Сатана.

Як мало в світі людей подібних до Карла Боєра, галивудського режисера, який отак відповів, як акторка Лоретта Йонг спиталася його одного дня: "Як чуєтеся, пане Боєр?" На це він відказав: "Помаленьку вмираю!"

Заскочена акторка відповіла: "Чому, Карле? Яка це жахлива думка!" На це режисер усміхнувся та спокійно додав: "Зовсім ні! Я зачав умирати тоді, як народився!"

Немало хто забуває, що головна ціль земського життя це підготовка до вічности. Ми на землі ходимо до Божої школи. При смерті дістанемо диплом, який буде такий, який здобудемо собі власними силами при Божій помочі.

Гарне життя, прикрашене християнськими чеснотами, це найбільша потіха людини в годині смерти. Зате лихе, безбожне життя це найгіркіший докір, що його зазнає людська душа, як покидає світ і готовиться на Божий суд.

Одна молода дівчина з Нью-Йорку вийшла заміж за мільйонера. Походила з убогої родини. Була добра та побожна. Нагле багатство завернуло їй голову. Забула про Бога, душу, небо і пекло. Забави і гулянки виповняли її дні. В 1928 р. вертелася з подорожі з Лос Анджелос. Сталася страшна катастрофа. Розбився потяг. Багато вбитих і сотки поранених. Між пораненими була смертельно побита жінка, яка забула про Бога та власну душу. Перенесли її до шпиталю. Прибіг священик, щоб висповідати її, але вона відмовилася, бо попала в розпуку. На всяку заохоту

довіряти Богові ця нещасна молода жінка заєдно відповідала: "Я змарнувала життя! Що ж відповім Богові, як зажадає рахунку з мого часу, багатств і життя?"

До двох годин померла в розпуці, яка обхопила її на згадку змарнованого життя і даних їй талантів. Бог не любить і не допускає до неба тих, що не приносять плодів чеснот. Христос раз ішов дорогою і **зголоднів. І побачив при дорозі фігове дерево і наблизився до нього, але нічого крім самого листя не знайшов на ньому. І каже Він до нього: "Нехай повік не буде вже плоду!" І фігове дерево зараз усохло** (Матей 21, 18-19).

Декрет про апостолування мірян

(Пояснення о. Мих. Шудла, ЧНІ.)

Обовязок апостолування

Звідкіля ж випливає обовязок мірян бути апостолами Христа? Соборові Отці ясно відповідають на це питання:

"Право й обовязок мірян бути апостолами випливають з їх злуки з Христом, що є їх Головою.

"Хрещення чинить їх членами містичного Тіла і сила Святого Духа скріпляє їх у миропомазанні. Отак вони стають царським священством і святим народом (як каже Св. Петро: I Пет. 2, 9-10), щоб вони могли приносити духовні жертви при помочі того всього, що вони роблять і так у світі свідчили про Христа.

"Тайни ж, особливо Пресвята Евхаристія, подають і підсилюють любов, що є

душею всього апостольства" (Ч. 3).

Соборові Отці заявляють у Декреті про Апостолят:

"Цей апостолят виконується при помочі віри, надії і любови, що їх Святий Дух засаджує в серцях усіх членів Церкви.

"Це любов, що є найбільшою заповіддю Господа, спонукує всіх вірних поширяти Божу славу через поширення Його Царства і отримувати для всіх людей те вічне життя, що полягає в знанні єдиного правдивого Бога і Його Посланця Ісуса Христа (Іван: 17, 3).

"Ось тому всі християни мають світлий обовязок працювати над тим, щоб Новинка Спасіння зостала відома в цілім світі і щоб всі люди прийняли її" (Ч. 3).

В Христовій Церкві не повинно бути робітників, "що бездільно стоять на ринку" (Матей: 20, 3) цього світу, які кажуть: "Моя хата скраю. Я нікого не знаю" хіба себе самого, свою родину, працю і свої власні вигоди! Негідний той слуга Христа, що носить Його імя, але не підтверджує його доброти ділами, які є корисні не тільки для його власної душі, але й для Церкви і цілого людства, відкупленого Христом.

Той, хто є правдивим християнином, той відчуває **особисту відповідальність** за добро Церкви, батьківщини і всіх ближніх, що розсіяні по цілім світі, як заявив один поганський філософ, що сказав:

"Не є для мене чужим все те, що заторкує людей."

Християни зобовязані трудитись, щоб усунути зо світу несправедливість, соціяльну нерівність, злочини і всякі надужиття, щоб між людьми могло щоскоріше настати Боже Царство, яке спирається на любові до Бога і ближнього. Ось тому воно не вистачає задовольнятися почуттям: "Я не злий, бо не зла людина не доконче буває добра і корисна для Бога і світу.

Щоденний християнин, а не недільний

Правдивий послідовник Христа доказує своїм життям і ділами, що він вірить у Євангелію не тільки в неділю чи свято, як іде на богослуження. Він вірить у неї у своїм щоденнім житті, праці, фаху, забаві, тощо, не зважаючи на те, чи він лікар, адвокат, фармер або батько чи мати в родині.

Сьогоднішній світ є сильно **зматеріялізований і споганізований** через те, що 'добрі люди' дозволили недобрим опанувати індустрію, кіноматографічну продукцію й публічне життя народів. Добрий християнин повинен зараджувати цій **секуляризації** добрим щоденним християнським життям, яке доказує, що віра в Десять Божих Заповідей не є для нього безплідною вірою в гарні засади, але **потужним живчиком** щоденного життя і всіх його зайнять, не виключаючи жадного з них.

Сьогоднішній світ вимагає людей, що мають силь-

ний хребет, бо вони не гнутимуться п е р е д тиском людського погляду та пристрастей. Таким чоловіком був **Іван Хреститель**, якого Христос публічно похвалив як людину невгнутого характеру і переконань (Матей: 11, 7-9).

Декрет про апостолят мірян каже:

"Цей апостолят (мірян) потрібний тому, що численні ділянки людського життя стали сильно автономними. Так і воно повинно бути, але інколи ця автономність потягає за собою своє рідне віддалення від етичних і релігійних впливів, і тому становить небезпеку для християнського життя.

"Крім цього в численних країнах є замало священиків, а в інших місцевостях священики не мають свободи виконувати свою працю, тому Церква не годна там існувати і працювати без діяльних мірян" (Вступ).

Християнські міряни наших часів не повинні лякатися бути **відмінними** від тих у своїм думанні, що не лякаються нехтувати Христом і Його навчанням про такі пекучі проблеми як соціяльна справедливість, взаємини між різними расами чесність у бизнесі, робітничі стоваришення, заробітки, тощо. Такими вони повинні бути тому, що по словам св. Павла вони "зодягнулися в Христа" (Римляни: 13, 14).

Якщо вони будуть намагатися вподібнятися до тих, що не знають Христа або не дбають про Його навчання, то вони не спинять лявіни секуляризму і не поможуть Церкві відновити людства на основах Євангелії.

Правдиві послідовники Христа повинні словом і прикладом показувати своїм ближнім, що Христос живе в світі. Отож кожний християнин повинен бути **Церквою в дії**, бо нехристияни так думатимуть про Церкву і Христа, як бачать, що християни представляють їм їх.

Одна нехристиянська дівчина побирала лекції про християнську віру, щоб стати християнкою. На своє нещастя пішла вона до крамниці і там зобачила знайому християнську товаришку, яка купила одну річ, а другу вкрала. Це діло так знеохотило її, що вона заявила: "Я не хочу бути католичкою!", і ніколи не стала нею.

Як був я в Франції на місіях в 1966-67 рр., то стрінув одного альзатця, який заявив: "Я не хочу приймати хрещення, бо не бажаю

належати до тої Громади, що має стільки злочинів на своїм сумлінні". І зачав вичисляти релігійні війни, згіршення, інквізицію, тощо.

Християни це Христова Церква в дії. Нехристияни так судять її, як бачать християн. Коли вони добрі, чесні, братолюбні і згідливі, то їхня поведінка заохочує нехристиян вірити в Христа і ставати членами Його Церкви. Коли ж їхній приклад лихий, то вони віддаляються від Церкви.

В Новім Селі в Україні був молодий жид, добрий юнак. Я не раз спитався його, чому він не приймав християнства, хоч був єдиним жидом між християнами. На це він відказав:

"Я не раз призадумувався над тим, щоб стати християнином. Як дивлюся на своїх християнських товаришів і бачу, що вони так само живуть, жартують і грішать як я, то пощо мені приймати хрещення? Християнство не вчинить мене ліпшим ніж я є, бо воно не вчинило крашими людьми моїх християнських товаришів". Він ніколи не став християнином.

Якщо якийсь християнин виконає діло милосердя для ближнього, то погани скажуть: "Він добрий. Це ж християнин!" — Коли ж якийсь християнин учинить щось лихого, то погани так само скажуть: "Дивися, як він поступає! І він зве себе християнином!"

Християнський робітник, учитель чи політик інколи буває єдиним живим прикладом християнства для тих, що не знають Христа. І вони так судитимуть Церкву, як бачать християнина, бо кожний християнин для них є **представником** Церкви і **геральдом** Христа!

Любім Жертву Хвали!

В. Буженко

По відправленні проскомидії починається Служба Божа, цебто перша її частина: Літургія повчальна.

В цій першій частині маємо також три первні: славословя, прохання і властиве поучення (Апостол і Євангелія й проповідь).

Перший первень-славословний так виглядає: Священик виходить з дияконом перед престіл і, поклонившись, відкриває царські двері.

Диякон прохає священи-

ка поблагословити кадило і, отримавши, кадить престіл, намісний образ, іконостас і вірних. Водночас проказує потиху 50 псалом.

Кадило означає символічно осяяння церкви славою, а дим з кадила пригадує вірним, що їхні моління так само мають підноситися до Господа небес.

Диякон, проказуючи покаянний псалом, висловлює свій жаль, що не може приносити жертви як священик, але його жертвою є "дух упокорений, серце скрушене і смиренне."

По обкадженні диякон віддає кадило і приходить до вівтаря, де по "Благословен Бог наш" священика разом проказують "Царю Небесний" на честь Святого Духа. Потім проказують "Слава во вишних Богу" і "Господи, відкрий мої уста,"і слідує тиха розмова між священиком та дияконом. Тоді диякон виходить перед царські двері на своє місце та й починає:

"Владико, благослови". Єрей відповідає: "Благословенно царство".

Диякон читає мирну ектенію, а священик молиться тихо і віддається розважанню, тому не мусить потиху проказувати ектенійних прохань. До священика належать лише возгласи, тобто закінчення тихих молитов, де знову славословиться, як і з-початку, Пресвяту Тройцю. Тим вказує дияконові і вірним, куди їм треба звертати своє серце.

Варта пригадати, що дуже важним проханням в ектеніях є: "Заступи, спаси"... "Твоєю благодаттю". Цим нагадуться нам шоста правда віри, що ласка Божа до спасіння конечно потрібна. Без неї людина нічого не година зробити в надприроднім порядку.

Нарід відповідає на прохання короткою, але дуже змістовною молитовкою: "Господи, помилуй." Вона прегарно висловлює наше становище перед Богом, нашу абсолютну і повсякчасну залежність від Творця як сотворіння.

Вона зазначується, що ласки Бог уділює через Христа і пригадує набожність Богородиці та Святих бо через Христа та Марію маємо себе взаємно передати Богові.

Ектенії це прохальний складник Літургії слова. Приходять тут ще славословно-прохальні антифони. По-нашому це переспів, бо їх колись співали наперемін. І нині це б варта чинити.

Священик має ще в часі антифонів прочитати дві

молитовки: перша висловлює гадку, що ми повинні жити лишень виключно для Бога, друга, що нашим Спасом є Ісус Христос.

Славословна частина антифонів це уривки псальмів, як от хоча б першого щоденного," Добре є визнавати Господа," а прохальний елемент мають приписи: "Молитвами Богородиці, Спасе, спаси нас." Або: "Молитвами Святих твоїх, Спасе, спаси нас."

Колись у давнину антифони грали куди більшу ролю, як нині. Це були залишки юдейського богослуження, що складалося з псальмів. У первісній Літургії псальмів було багато, але й в нинішній вони далі уживаються, хоч у скороченім виді.

До щоденних псальмів належать уривки з 91, 92, 94 псальма. На ізобразительних, тобто стишках, що їх співається в манастирях замість антифонів уживаються уривки псальмів 102 і 145.

Антифони є різні: щоденні, недільні, антифони святкові й ізобразительні.

У третім святковім антифоні приходять Блаженні, а до того беруться тропарі чи стихири з Октоїха, що він їх спеціяльно на це має.

Щоденні псальми беруться в будні дні, крім неділь та Господських свят. Та по східньому уставові на передпразденство і попразденство та поєлелейні свята беруться стихи з псальмів 102 і 145 та Блаженні. Це так звані ізобразительні, бо ці стихири походять з Обіднці, яка ізображає-представляє Службу Божу. Щодо тропарів і стихир, то вони були уложені правдоподібно на Обідницю, а не на Службу Божу.

По тропарах, що змінюється і часто мають глибокий поучальний змисл, приходить пісня "Святий Боже". Вона увійшла до тексту Служби Божої аж у 5-ім столітті. Сирійська легенда каже, що її мали співати при складанні Христа до гробу святі Йосип і Никодим, тому то її співають на похоронах. Інший переказ твердить, що в часі якоїсь покутної процесії вихор вхопив в повітря хлопчину в Царгороді й він чув, як цю пісню співали Анголи. Цю пісню співається навіть у латинськім обряді по-грецьки, але раз у рік. У нас по-грецьки її співає єпископ на архиєрейській Службі Божій. — У великі свята, "Святий Боже" заступається піснею "Єлици" і на Хресно-поклонну неділю та Воздвиження Чесного Христа:

"Хрестү Твоєму."

Потім іде Прокімен. Це короткий стих з псальма з другим стишком, що його повинен відспівати чтець, а не священик. Прокімен вказує на зміст празника чи дня. По Апостолі читаємо чи співаємо "Алилуя" з приспівами, які теж належать до четця чи дяка.

Від шостого віку за цісаря Юстиніяна введено звичай по другім антифоні співати пісню "Єдинородний", що звернена проти єретиків, особливо Несторія.

Колись у давнині Євангелія не все стояла на престолі, але в окремім сховку і її треба було врочисто виносити для читання. До цього служив Малий Вхід. Священик має читати окрему молитву входу, що змістом пригадує, що анголи прийшли і Христові служили в пустині.

"Премудрость, прості." Це увага, що тут є найвища Мудрість. Потім співаємо тропарі, кондаки і богородичні.

Дуже гарна є молитва Трисвятого, що її читає священик у часі тропарів. Тут проситься, щоб ради молитов Богородиці і Святих ми стали гідні Богові служити кожної днини нашого життя.

Ще гарна молитва священика є перед Євангелією, що нею просимо просвічення ума, щоб зрозуміти Христову науку і жити після її вказівок.

По відчитанні Євангелії повинна все бути проповідь, як цього вимагає другий ватиканський Собор і розпорядок наших владик.

Літургія слова кінчається сугубою (подвійно чи краще збірною) ектенією. Тут можна додавати інші прохання, що є дуже зворушливі.

Літургія Вірних

Жертовна частина Служби Божої починається ектеніями вірних і відповідними молитвами, які мають випросити ласку гідно принести Жертву й очистити наші душі від хріха.

Потім іде величний гимн "Іже Херувими." Ми, що таємно представляємо Херувимів і співаємо трисвятую пісню животворній Тройці, відкиньмо тепер усяку життєву журбу.

Священик молиться, щоб міг гідно принести жертву.

Знову є кадження і похід до проскомидійника. Тут повинні іти хлопчики і старші свіщеносці, як теж диякон. Робиться гарний похід і виходять усі з предложеним Хлібом і Вином до

народу і відходять до престолу.

В наступній ектенії священик молиться за дари, які були предложені на проскомидії.

По ектенії єрей вітає вірних і закликає до взаємної любови та й наступає Символ Віри. Ще й при кінці єрей пригадує добрий намір, Божий страх і увагу, що потрібні до приношення жертви. Ще раз, привітавши вірних, священик закликає піднести серце догори і подякувати Богові.

Сам же проказує молитву подяки, що Господь привів нас аж до цієї хвилини, що відбудеться. Закликає, щоб ми з ангелами зробили з церкви небо та співали, як чув у видінні пророк Ісая: "Свят, свят, свят" (Ісая 6, 3).

Тут приходить важна молитва, де священик покликується на спасительне і жертовне діло Христове та й, поблагословивши хліб, переіточує його. Зараз таки й чашу з вином перетворює в Пресвяту Кров, закінчуючи: "Твоя от Твоїх Тебі приносим от всіх і за вся". Твоє Тіло і Кров з Твого Тобі, Богові, приносимо від усіх і за все.

Люди співають пісню: "Тебе оспівуємо," а священик згадує святих, передусім Пресвяту Богородицю і далі потиху вибрані душі споминає, і голосно церковну владу. Люди відповідають, щоб усіх і все мав у своїй опіці Господь Бог.

По привітанні народу слідує прохальна ектенія й Отченаш. У православних цю молитву Господню священик проказує подекуди [illegible].

Знову приходить привіт людей і подячна молитва єрея та "Уважно — Святе для святих." Наступає велична хвилина Св. Причастя. Священик і диякон спершу самі споживають Пресвяті Дари і пізніше причащають Тілом і Кров'ю Господніми вірних.

Подячною піснею: "Да ісполняться" та ектенією і молитвою єрея висловлює Церква свою подяку за прийняття Св. Причастя. Заамвонна молитва, яка колись була різна на різні нагоди, це вже епілог-закінчення Служби Божої.

Ще коротенька молитва священика під "Буди імя Господнє", де радість і веселість сповняють серце наше. Потім іде благословення і відпуст до дому.

Подбай живим про те, щоб було чим добрим тебе мертвого спом'янути.

1) Ватиканський Собор проголосив свободу релігії. Колись подібне проголошення було б уважалося єресою. Як таке можна було вчинити, і то ще на Соборі?

Другий ватиканський Собор зовсім не проголошував свободи релігії, але тільки видав Декларацію про Свободу релігії, а це зовсім інша справа.

В цій декларації кажеться.

"Цей ватиканський Собор заявляє, що людська особа має право на релігійну свободу. А ця свобода є в тім, що всі люди повинні бути вільні від примусу чи то з боку одиниць, чи з боку громадських спільнот і всякої людської влади, і то так, щоб у релігійних справах ніхто не був змушуваний поступати проти власного сумління, ані не був перешкоджуваний діяти згідно зо своїм сумлінням, чи то приватно чи публічно, чи в спілці з іншими, в належних межах.

"Крім того Собор заявляє, що право на релігійну свободу є дійсно основане на самій гідності людської особи" (Ч. 2).

З цієї заяви виходить, що кожна людина тому, що вона є людиною, має природне право, щоб ніхто не змушував її поступати в релігійних справах проти переконання власного сумління. Водночас ніхто, ні приватні люди, ні державна влада не має права ставляти їй невиправдані перепони в виконуванні релігійних обов'язків і в вияві релігійних переконань.

Покійний кардинал Ньюман раз заявив на бенкеті, коли його попрошено, щоб оголосив тост у честь Папи: "Я найперше оголосив би тост для сумління, а потім у честь Папи!"

Собор проголосив цю декларацію, щоб світ знав, що Церква не тільки вимагає для себе свободи релігії там, де вона слаба, але й домагається свободи релігії для інших віровизнань там, де вона сильна. Католики мають намагатися усувати зо світу релігійну нетолерантність, щоб світ міг сказати про них те, що погани говорили про перших християн: "Дивіться, як ці християни люблять!"

Колись світ не знав подібної свободи в справах релігії. Так католики, як некатолики палили єретиків, цебто людей, що належали до іншого віровизнання. Тепер же Собор виразно заявив перед цілим світом, що кожна людина має йти за голосом-наказом свого сумління.

Водночас Собор сказав: "Релігійна свобода... залишає ненарушеним традиційне навчання Церкви про моральний обов'язок людей і спільнот відносно правдивої релігії й єдиної Христової Церкви" (Ч. І). Це означає, що кожна людина є в сумлінні зобов'язана прийняти правдиву релігію і стати членом Христової Церкви, як тільки буде про це належно переконана.

2) Чи Христос народився тому 1967 літ?

Народження Христа-це історична подія, яка поділила історію людства на дві частини: час перед прихожом Христа і час по Його народженні. Ніхто не знає, коли Христос точно народився. Науковці кажуть, що наше числення спізнене на кілька літ. Отож Христос мав би померти около 30 року нашого числення.

Так само не знаємо, в котрім дні і місяці Спаситель прийшов на світ. Святкування Христового народження на 25 грудня-це звичай, що повстав у 4-ім ст. Палестина, де Христос народився, належала тоді до римської імперії. Ця імперія єдина в світі, бо ніколи не було й не буде подібної їй. Вона обнимала багато народів різних рас, культур і релігій. Лад і мир, що Рим запровадив у світі, були великою поміччю для Апостолів, щоб ширити Святу Євангелію, бо вони могли свобідно подорожувати з одного кінця імперії до другого. Передніше подорожування було дуже небезпечне, бо на Середземнім Морю було повно піратів, а в лісах кишіло від бандитів.

Крім цього в цілій імперії, особливо в Східній її частині, народи знали гре-

цьку мову, тому християнські місіонери могли без трудности проповідати їм Христа. Хоч різні мови залишилися між народами імперії, як місцеві діялекти, все таки грецька мова була загально відома між культурною клясою.

3) Чому наша католицька преса так мало пише про блаженства, які Христос проголосив у Своїй нагірній проповіді?

Блаженства Спасителя (Матей 5, 3-12 і Лука 6, 20-23) це неначе вступ всього Христового проповідування. Блаженства виявляють духа Євангелії та прикмети правдивого послідовника Спасителя. Блаженні вбогі, миротворці, ті, що страждають за справедливість, тощо, бо Христос прийшов на світ, щоб із людей, заражених гріхами, вчинити Божих дітей, і ці Божі діти повинні намагатися просякнутися духом блаженств.

4) Наш отець Парох завжди каже нам умертвлятися і робити різні жертви, бо за це будемо мати заслуги перед Богом. Він заохочує нас зрікатися різних приємностей, бо це подобається Богові. Чи це правда?

Чи саме зречення дозволених приємностей подобається Богові чи ні, ми цього не знаємо. Знаємо тільки що кожний християнин повинен намагатися здобути контролю над своїми невладнаними пристрастями. Панування над собою з любови до Христа-це християнська аскеза. І ця аскеза конечна до християнського життя. Спаситель каже: Якщо хтось хоче йти за Мною, то нехай зречеться себе самого, візьме щоденно свій хрест і йде за Мною!" (Лука 9, 23). Саме самозречення не є християнською аскезою. Як християни ми зрікаємося різних речей для осягнення більшого добра, от щоб панувати над пристрастями, любити своїх ближніх, тощо, і так ставати кращими людьми і ліпшими Божими дітьми. Правдива аскеза має помагати нам здобувати свободу Божих дітей, які є вільні від невладнаного прагнення сотворених дібр. Коли вона не робить цього, то вона є безвартісною гімнастикою, що не має значення в Божих очах.

5) Ми маємо четверо малих дітей, відколи поженилися 10 літ. Хоч ми бажали б мати більше дітей, проте ні здоров'я жінки, ні наші фінанси не дозволяють нам під цю пору мати їх. Час від часу ми вживаємо пігулок, щоб не мати більше дітей. Чи ми грішимо? Ми ходимо до сповіді і приступаємо до Св. Причастя. Чи ми гідні приймати святі тайни?

Хто самолюбно уникає дітей, хоч міг би їх мати, той напевно грішить, бо одна з цілей подружжя-це родження і належне виховання дітей. Як Бог сотворив наших прародичів, Адама й Єву, то так промовив до них: "Ростіть і множіться і наповняйте землю!" (Буття 1, 28).

Ми співчуваємо вам, бо ваше положення дійсно викликує жаль. Якщо ви поважно намагаєтеся здобути самоконтролю і в вас через те менше упадків, то священик може давати вам розгрішення і ви можете спокійно ходити до святих тайн. Зріст у самоконтролі вимагає часу, Божої ласки і особистого зусилля. Це повільний процес. Спорадичні упадки не такі важні тут, як ваше загальне наставлення до Бога. Якщо намагаєтеся бути добрими християнами, то Бог напевно поможе знайти розв'язку на ваше невідрадне положення.

6) Чому священики так сильно настають, щоб люди брали участь у Божественній Літургії (Службі Божій)? Чи ця участь така важна?

Божественна Літургія-це

серце Христової Церкви, бо в ній і через неї Спаситель відновляє Свою Хресну Жертву і продовжає наше спасіння. Колись вистачало бути на Службі Божій, не беручи в ній ніякої діяльної участи, хоч у нашім східнім обряді участь людей бувала назагал діяльна.

Другий ватиканський Собор започаткував літургійну обнову і видав Конституцію "Свята Літургія", де кажеться:

"Літургія є тією вершиною, до якої прямує діяльність Церкви, й одночасно є тим джерелом, звідкіля випливає вся її сила, бо апостольська праця до того спрямована, щоб усі, що вірою та хрещенням стали Божими дітьми, разом збиралися, в церкві прославляли Бога, брали участь у жертвоприношенні й споживали Господню Вечерю" (Ч. 10).

Літургійна ж обнова не стане дійсністю, коли вірні не будуть розуміти Літургії та брати в ній побожної і діяльної участи, співаючи під час співаної Служби Божої чи відповідаючи на прохання священика, коли Служба Божа читана.

7) Я завважив, що ваш редактор переклав на українську мову посвячення Церкви і помістив цей переклад

в Голосі Спасителя. Мені здається, що він не знає добре ні української, ні старослов'янської мови. Чому тоді береться до подібних перекладів?

Ми помістили переклад посвячення Церкви, щоб дати нашим вірним нагоду зрозуміти чин посвячення і пригарні молитви, які священик чи єпископ проказує під час посвячення церкви, бо сливе кожний християнин бодай раз у житті мав нагоду бути на подібнім святі, але малощо або й нічого не розумів.

Було б напевно краще, коли б подібні переклади були зладжені знатоками мов. На жаль у нас українців є багато людей, що вміє дуже гарно говорити, радити, ба й критикувати, але нема таких, що взялися б до праці і виконали б те, що треба виконати для нашої Церкви, обряду і народу. Ось тому ці праці мусять виконувати ті, що менше мудрі і менше вчені.

Критики ж не слід боятися, бо часом є що й критикувати. Тільки той не робить помилок, що взагалі нічого не робить, а тільки стоїть собі збоку і критикує тих, що в праці роблять помилки або недосконало виконують її. Воно краще чинити добро, хоч воно недосконало виконане, ніж взагалі нічого не робити.

Знуджена, бурхлива молодь

Одного дня Спаситель проповідав про важність спасіння душі. Якийсь юнак між слухачами так захопився його наукою, що публічно виступив і голосно поставив Йому таке питання: "Учителю добрий, що доброго маю робити, щоб запевнити собі вічне життя? Христос бачив, що юнак був щирий, бо дійсно бажав спасти свою душу, тому відказав: "Якщо хочеш увійти в вічне життя, то зберігай Заповіді!" (Матей: 19, 16-17, Лука: 18, 19).

Юнак хотів бути певний, про що Христос говорив, тому спитався Його, про які там ішло Заповіді. Христос вичислив декілька з них, бо юнак був жидом, тому знав їх. "Не вбивай, не допускайся перелюбу, не свідчи фальшиво проти свого ближнього, шануй свого батька і матір, і люби свого ближнього як самого себе"! (Матей: 19, 18-19).

Одному законовчителеві Христос відказав, що слід любити Бога понад усе і свого ближнього як самого себе, коли хтось хоче запевнити собі спасіння і вічне щастя в небі (Лука: 10, 25-28), бо любов до Бога і ближнього це найважніші Заповіді в цілім Божім Законі. Хто зберігає їх, той буде зберігати так само всі інші Заповіді.

Одушевлений юнак був задоволений відповіддю Спасителя, бо він був доброю і побожною людиною. "Від самого дитинства я все те зберігаю. Що ще бракує мені?" відказав він. Його відповідь вказує, що юнак не був задоволений іти звичайною дорогою до неба і вічного щастя. Він хотів піти до неба як герой, тому був готовий більше чинити ніж звичайно треба було робити для загалу людей. Він уродився на великого чоловіка, що не задовольняється буденним життям. Він мріяв про великі діла для власної душі та Божої слави. Для нього вічне щастя було таким великим добром, що він доконче хотів запевнити собі його, тому бажав надзвичайної гарантії, що осягне його. Христос був готовий дати йому таку гарантію, тому завив:

"Якщо бажаєш бути досконалий, то йди, продай все своє майно і гроші роздай убогим, і так здобудеш собі скарб у небі. Потім приходь і йди вслід за Мною!" (Матей: 19, 21: Лука: 18, 22).

Юнак відчув, що це Бог промовляв до нього через Христа. Христова проповідь викликала в нім переконання, що наше життя на землі має велику ціль, бо воно не є постійним чергуванням буденних зайнять. Людське життя це не зшиток неповязаних сторінок. Це книга, що її треба виповнити добрими ділами для Божої слави, добра ближнього і заслугами для щасливої вічности. Він відчув у серці, що Христос був би допоміг йому осягнути ту велич, що її зародок відчував у своїй душі.

На жаль цей юнак відкинув предложення Спасителя, яке було б запевнило йому небуденну велич і щастя в небі. Для нього жертва, що Христос домагався, була завелика або принаймні видавалася затяжка для

юнацького серця, що рвалося до щастя. Ось тому він відказався стати приятелем Спасителя та ввійти до товариства Його апостолів, бо тоді був би мусів зректися багатств, вигід і земських приємностей, якщо б був став покірним послідовником Христа. Отак цей юнак покинув Христа і втратив нагоду стати великим на цілу вічність, бо любов до земських багатств була в його серці сильніша ніж любов до Бога. Життя це гра в шахи, де одне потягнення рішає про другі.

"Як юнак почув таку відповідь, то відійшов сумний, бо мав великі маєтки" (Матей 19, 22).

Бідний юнак не хотів зрозуміти, що в Божім Царстві не вільно ділити власного серця між Бога і світ. Ось тому треба відкинути й усунути з життя все те, що веде людей до гріха і відвертає від Бога, бо Бог має займати перше місце в житті і праці людини.

Сьогоднішня молодь неспокійна

Сьогоднішня молодь звертає на себе більше уваги старших ані ж це було в минулім столітті. Молодь іде вперед, демонструє, бунтується проти давніх звичаїв. Вона не рідко допускається злочинів і ламає Божі і людські закони. Є чимало молодих хлопців і дівчат, що нудяться в молодості і будуть нудитися, як вступлять у подружній стан, не зважаючи на те, чи вони чоловіки чи жінки. Ось як пише одна замужня жінка:

"Мій стан, це стан знудженої жінки. Котра жінка не знає нудьги, то вона безрозумна або говорить неправду... Я не люблю свого чоловіка, не люблю своєї маленької донечки і синка. Все таки треба якось жити... В моїм житті повно противорічностей. Я люблю і не люблю. Бунтуюся і підчиняюся. Поборюю звичаї і потім ховаюся за них, бо це 'життя'. Я прагну волі, щоб могла поступати так, як подобається мені... Моє життя перемішане з життям мого чоловіка. Наші звички і хиби навзаєм переплітаються."

Хоч не бракує огірчених хлопців і дівчат у модернім світі, які самі не знають, чого хотять, поруч них є куди більше молоді в кожнім народі, яка має ціль у житті, тому трудиться, вчиться, ходить до школи і сумлінно виповняє свої обовязки супроти батьків, батьківщини, держави, та Церкви. Ці юнаки і юначки ступають під прапором Христа, тому Боже благословення супроводжає їх у житті, бо вони змагаються за ідеали, що Христос приніс людям як дар від Отця. Вони є добродіями світу, хоч преса і радіо не згадують їх подвигів, бо вважають, що морди, згіршення і бурлацтво цікавіші для читачів і глядачів ніж щоденна саможертва тих, які поважно беруть життя.

Ці юнаки і юначки борються за кращий завтрішній світ, в якім всім людям і народам буде легше проживати як Божим дітям на землі. Ця молодь позуміє Христові ідеали, про які згадує Конституція про Церкву в Модернім Світі:

"Нема кращого засобу, щоб запевнити людям дійсно людське політичне життя ніж плекання справедливости, добродійности і послуговування загальному добру" (Ч. 73).

Ці юнаки не тільки цікавляться спортом, кінами і забавами, але й стараються запізнатися з проблемами так власної батьківщини, як узагалі цілого світу, бо вони свідомі, що в сьогоднішніх часах ніякий нарід не годен проживати в власнім політичнім, національнім чи економічнім ґетті. Ця молодь воює за Боже Царство на землі, царство любови і справедливости для всіх, тому намагається притягнути щонайбільше людей до цієї шляхетної боротьби. І саме тому ці молоді хлопці і дівчата є запорукою кращої майбутности для цілого світу, хоч не бракує над ним чорних хмар скептицизму і загрози війни. Вони вірять, що світ і людство годні стати ліпшими, якщо дістануть поміч від тих, що годні помагати іншим. Вони є оптимістами, бо вірять, що світ належить до Бога, і тому Бог має все під повною контролею. Вони переконані, що Він потрапить просто писати на кривих лініях людських пристрастей заздрости, похибок і навіть дурноти.

Така одушевлена молодь є в усіх країнах світу, і не бракує її в Україні та в країнах, де мешкають українці. Ця молодь свідома, що в нашім столітті було багато руїн, знищення і зникнення багато дечого, що було дороге нашим предкам. Знає вона, що своєрідна темрява покрила східню Европу, і ця темрява простягнулася на якийсь час на Україну немов часове затемнення сонця. Проте ці молоді українці й українки не зневірюються в кращу майбутність, бо затьміння сонця не буде

вічно тривати. Рання зірка засяє над Україною і над світом, людські пристрасті немов розбурхане море вспокояться, і людство мирно заживе. Тоді кожна людина і нарід будуть почуватися братами і співпрацюватимуть разом для загального добробуту цілого людства, бо гіркий досвід минулости переконає їх, що Бог є їх Батько, тому вони є братами між собою, бо як Божі діти всі люди є рівні між собою.

ПІД СВЯТИЙ ВЕЧІР

Уляна Кравченко

Віє вітер без упину
Мете листям по болоню...
Мамо, глянь на цю дитину,
Простягла до нас долоню.

Наче голуб'ятко біле,
А одіте так убого,
Вже мабуть осиротіле
І не має тут нікого.

Я дала б їй всі ті гроші,
Що на стрій новий складаю
І суконок і розкоші
Досить вже на Свята маю.

Добре серце в тебе, доню,
Обітри з сліз очка сині
І не плач... Я не бороню
Поміч дати сиротині.

Незабаром світу зоря
Благодать звістити має—
А довкола стільки горя
Безліч з голоду вмирає.

Та не бачуть люди, пташко,
Як горюють безталанні,
Як дістати хліба тяжко,
Як мруть наче квіти ранні...

Даймо місце у багаття,
Даймо хліба і одіти—
Люди всі—це сестри, браття,
Всі одної неньки діти.

Оттоді би понеслися
З всіх сердець, у кожній хаті,
П'сні щастя: "Бог родився!"
Пісні мира й благодати.

Як Христос народився в Вифлеємі, то ангол з'явився пастухам, що поблизу пасли вівці, і заявив їм: "Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу. Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель; Він же Христос Господь. Ось вам знак: Ви знайдете Дитя сповите, що лежатиме в яслах. І вмить пристала до ангола велика сила небесного війська, що хвалила Бога і промовляла: Слава на висотах Богу і на землі мир людям, що Він вподобав Собі" (Лука 2, 10-14).

Св. Іван отак писав до перших християн: "Любі, любіть один другого, бо любов походить від Бога, і кожен, хто любить, той народився від Бога і знає Бога. Хто ж не любить, той не пізнав Бога, бо Бог—це любов" (І Іван 4, 7-8).

Св. Петро пише: "Усіх поважайте, любіть усіх братів, Бога страхайтеся, царя шануйте!" (І Петро 2, 7).

БОГОСЛУЖБА ЗА ПОМЕРЛИХ

Додаток до Мирної Ектеній (по проханні "За тих, що морем плавають...")

Священик: За душі всіх, що померли в правдивій вірі з надією на воскресення і вічне життя, наших Отців і братів, основоположників і добродіїв цього святого храму, наших батьків і рідних, що тут спочивають і тут записані, і за всіх православних християн і їх блаженний відпочинок, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

С.: Щоб без страху осудження стали на страшний Христовий суд і звідтам перейшли до країни живих, світлого місця, де всі святі праведники знайшли спочинок, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

(Як священик поіменно згадує особи, то замість згаданих, проказує оці прохання):

С.: За Божого (Божу) слугу (Божі слуги) Н, і за його (П, їх) добровільні і недобровільні прогріхи, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

С.: Щоб він (вона, вони) без страху осудження станув (стала, стали) на страшний Христовий суд і звідтам його (її) душа (їх душі) перейшла (перейшли) до країни живих, світлого місця, де всі святі праведники знайшли спочинок, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Тропар (2)

Добрий Господи, згадай Свої слуги і прости їх життєві прогріхи, бо ніхто не є вільний від гріха хіба Ти, що годен і померлим залевнити спочинок.

Тропар (8)

Творче, в глибокій премудрості Ти все чиниш з любови до людей і всім даєш те, що корисне. Господи, подай відпочинок душам Своїх слуг (душі Свого—Своєї слуги), бо вони вповали (він вповав, вона вповала) на Тебе, свого Творця і Бога.

Кондак (8)

Христе, подай спочинок душам Своїх слуг там, де нема болю, горя і зітхань, а тільки вічне щастя.

Богородичен (8)

Дівственна Богородице, ти наша охорона, прибіжище та завжди мила заступниця перед Богом, якого привела на світ для спасіння людей.

Прокімен (6)

Їх душі пробуватимуть у добрі.

Стих: Господи, підношу до Тебе своє серце (Псалом 143, 8).

АПОСТОЛ

(2 Коринтян 5, 1-10)

Браття, знаємо, що як наше земське тілесне помешкання розвалиться, то перейдемо до вічного помешкання в небі, що не люди, а Сам Бог побудував його. І саме ми зітхаємо за цим небесним помешканням, бажаючи ввійти до нього. Коли ж увійдемо до нього, то не будемо безборонними. Якщо ж, проживаючи в тілі (на землі), зітхаємо і почуваємося перетяжені, то це не тому, що хочемо чогось позбутися, але радніше тому, що бажаємо наново зодягнутися, щоб так життя могло запанувати на смертю.

І саме до такого життя Бог зачав приготовляти нас тоді, коли подав нам Святого Духа як запоруку. Отож невпинно ободрюймо себе, хоч знаємо, що ми віддалені від приявности Господа так довго, як проживаємо в домівці свого тіла, бо покищо керуємося вірою, а не ясним огляданням (Бога).

Ми ж ободрюємо себе самих і воліли б померти, щоб злучитися з Господом. І саме тому, пробуваючи на вигнанні, намагаємося подобатися Йому, бо всі ми колись будемо мусіти стати перед трибуналом Христа.

Стих: Блаженні ті, що їх Ти вибрав і прийняв (Псалом 64, 5), бо пам'ять про них залишиться від роду в рід.

ЄВАНГЕЛІЯ

(Іван 6, 35-39)

Господь сказав до жидів, що прийшли до Нього:
Я є Той Хліб, що дає життя. Хто прийде до Мене, той не буде голодувати. Хто ж вірує в Мене, той не буде спрагнений ніколи.
Але Я сказав вам: Хоч ви бачили Мене, все таки не віруєте. Все, що Отець дає Мені, прийде до Мене, і того, хто приходить до Мене, Я не відкину від Себе, бо Я зійшов з неба не для того, щоб чинити власну волю, але волю Того, Хто послав Мене. Той же, що послав Мене, бажає, щоб з усіх, що Він дав Мені, Я не стратив нікого, але воскресив їх в останній день.

ЕКТЕНІЯ ЗА ПОМЕРЛИХ

С.: Помилуй нас, Боже, по великому Твому милосердю, молимося Тобі, вислухай і помилуй.
Хор: Господи, помилуй (3).
С.: Ще молимося за спочинок померлих Божих слуг (померлого Божого, померлої Божої—слуги) Н. і за відпущення їм (йому, їй) всякої добровільної і недобровільної провини.
Хор: Господи, помилуй (3).
С.: Щоб Господь запровадив їх душі туди, де праведники спочивають.
Хор: Господи, помилуй (3).
С.: Милосердя Божого, Небесного Царства і прощення їх гріхів у Христа, безсмертного Царя і нашого Бога, просимо.
Хор: Господи, помилуй.

Тиха молитва священика

Боже духів і всякого сотворіння, Ти знищив смерть, унешкідливив диявола і дав життя світові. Сам, Господи, запевни спочинок Своїм померлим слугам Н. в місці, де світло, квіти і спокій, там де нема болю скорботи, ні зітхання. Ти добрий і чоловіколюбний Бог, тому пробач їм кожен гріх, якого допустилися словом, ділом або гадкою, бо нема такого чоловіка, що б жив і не грішив. Тільки Ти один безгрішний. Твоя справедливість вічна і Твоє слово це правда. (Голосно): Бо Ти—воскресення, життя і спочинок Своїх померлих слуг Н., і це Тобі віддаємо славу з Твоїм предвічним Отцем і пресвятим, добрим і животворним Духом, нині і завжди і навіки.
Хор: Амінь.

Причастен

Блаженні ті, що їх Ти вибрав і прийняв, бо пам'ять про них залишиться від роду в рід.

Отпуст

Нехай Христос, наш правдивий Бог, що панує над живими і мертвими, ради молитов Своєї пречистої Матері, святих, славних і всехвальних апостолів, наших преподобних і богоносних Отців і всіх Святих забере до оселі праведних, дасть спочинок на лоні Авраама і зарахує до праведників душі Своїх померлих слуг (душу Свого померлого—Своєї померлої—слуги) Н. і помилує нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.
Хор: Амінь.
С.: Господи, подай вічний спокій у блаженнім відпочинку Своїм померлим слугам (Своєму померлому,—Своїй померлій—слузі) Н. і вчини, щоб памя'ть про них (нього, неї) залишилася між нами навіки.
Хор: Вічна пам'ять! (3).

SERVICE FOR THE DEAD

Additional petitions (to the Ektenia of Peace after the petition: "For those who travel by sea...")

..Priest: For the souls of all who died in the true faith with the hope in the resurrection and everlasting life, for our Fathers and brothers, the founders and benefactors of this holy church, for our parents and relatives, who rest and are inscribed here, and for all Orthodox Christians and for their blessed repose, let us pray to the Lord.
Choir: Lord, have mercy.
P.: That they may, without the fear of condemnation, stand before the awe-inspiring tribunal of Christ and from there pass to the bright dwelling-place of the living where all the Saints have found their repose, let us pray to the Lord.
Choir: Lord, have mercy.
(When the priest says Mass for a particular soul or souls, he recites the following petitions):
P.: For the servant (servants) of God N. and for his (her, their) blessed memory, that all his (her, their) deliberate and indeliberate sins be forgiven, let us pray to the Lord.
Choir: Lord, have mercy.
P.: That he (she, they) may, without the fear of condemnation, stand before the awe-inspiring tribunal of Christ and from there pass to the bright dwelling-place of the living where all the Saints have found their repose, let us pray to the Lord.
Choir: Lord, have mercy.

Tropar (2)

Gracious Lord, remember Your servants and forgive their sins committed in life, for no one is free of sin, except You Who alone can grant rest to those who passed away.

Tropar (8)

Creator of the world, the love for men, guided by Your profound wisdom, was the cause of everything You made. As the only Creator You are dispensing what is useful to them all. Lord, grant rest to the souls of Your servants (to the soul of Your servant), for they have (he, she has) placed their (his, her) trust in You, our Creator, Maker and God.

Kondak (8)

Christ, grant the rest of the Saints to the souls of Your servants, where there is no sickness, sorrow or weeping, but life everlasting.

Bohorodychen (8)

Virgin, Mother of God, you are our bulwark, refuge and everlasting intercessor with God, to Whom you have given birth, and thus have become the salvation of the faithful.

Prokimen (6)

Their souls shall live in prosperity.
Verse: Lord, I have lifted up my heart to You (Psalm 143, 8)

EPISTLE

(I Corinthians 15, 20-28)

Brothers, Christ has been truly raised from the dead, the first-fruits of all who have fallen asleep (died). Death came through one man and in the same way the resurrection of the dead has come through one man.

Just as all men died in Adam, so all men will be brought to life in Christ; but all of them in their proper order: Christ as the first-fruits and then, after the coming of Christ, those who belong to Him. After that will come the end, when He hands over the Kingdom to God the Father, having done away with every sovereignty, authority and power. For He must be King until He has put all His enemies under His feet, and the last of the enemies to be destroyed is death, for everything is to be put under His feet.

Though when it is said that everything is subjected, this clearly cannot include the One Who subjected everything to Him. And when everything is subjected to Him, then the Son Himself will be subject in His turn to the One Who subjected all things to Him, so that God may be all in all.

GOSPEL LESSON

((John 6, 40-44)

The Lord said to the Jews that came to Him:

It is My Father's will that whoever sees the Son and believes in Him shall have eternal life, and that I shall raise him up at the last day.

Meanwhile the Jews were complaining to each other about Him, because He had said, 'I am th bread that came down from heaven'. 'Surely this is Jesus, son of Joseph', they said. 'We know his father and mother. How can he now say: I have come down from heaven?' Jesus replied: 'Stop complaining to each other. No one can come to Me, unless he is drawn by the Father Who sent Me, and I will raise him at the last day'.

Ektenia for the dead

P.: Have mercy on us, God, according to Your great mercy, we pray to you, hear us and have mercy.

Choir: Lord, have mercy (3).

P.: Again, we pray for the repose of the souls of the departed servants (servant) of God N. and that they may obtain pardon of every transgression, both deliberate and indeliberate.

Choir: Lord, have mercy (3).

P.: That the Lord God admit their souls (his, her soul) into the place where the just have found their rest.

Choir: Lord, have mercy (3).

P.: We ask Christ, our immortal King and God, that He be merciful to them, admit them into the kingdom of heaven and forgive their (his, her) sins.

Choir: Grant, Lord.

P.: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Silent prayer of the priest

God of all angels and men, You have crushed death, disarmed the devil and brought new life into the world. For this reason, Lord, grant rest to the souls of Your departed servants (the soul of Your departed servant) N. in a place of brightness, refreshment and repose, where there is neither pain, nor grief nor weeping.

Since You are a good God and Lover of men, forgive them (him, her) all sins, committed by word, deed, or thought, for there is no man who never sinned in his life. You alone are without sin. Your law is eternal and Your word is truth.

(Aloud): For You are the resurrection, the life and the repose of Your departed servants (servant) N., Christ our God, and we give glory to You, together with Your eternal Father, and Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Prychasten

Blessed are those whom You have chosen and brought to dwell in Your courts, for men will remember their name forever. Alleluia (3).

Dismissal

May Christ, our true God, Who reigns over the living and the dead, through the prayers of His all-pure Mother, of the holy, glorious and praiseworthy Apostles, of our venerable and God-bearing Fathers, and of all the Saints, take the souls of His servants (the soul of His servant) N., departed from us, into the mansions of the just, where Abraham dwells, accept them (him, her) among the Saints, and have mercy on us, for He is good and loves men.

Choir: Amen.

P.: Lord, grant eternal rest with a blessed tranquility to the souls of Your departed servants (to the soul of Your departed servant) N. whom we commemorate, and make men remember them (him, her) forever.

Choir: May men remember them (him, her) forever (3).

THE PRINCE OF PEACE

THE birth of Christ started a new era in the life of mankind. Our Lord set many new standards and ideals which are the basis and foundation of the new world which He came to reshape according to the pattern given Him by His Heavenly Father. It is the world in which the children of God must live and work on their salvation and future glorification. Thus Christmas is a day of joy for the whole mankind, because it is the most important event in the history of the world. It happened just once, and will never be repeated. Our Church lets her faithful celebrate the birth of the Lord with the following hymn:

"Today the Virgin gives birth to the One Who surpasses all creatures, and the earth offers a cave to the Inaccessible. The angels and the shepherds praise Him, and the Wise Men follow the star, because it is for our sake that a young Infant, the eternal God, is born" (Christmas kondak).

It is the greatest event in the history of mankind, because God became Man, making all men His own brothers and sisters, and uniting the world to Himself forever.

Due to the spread of paganism and idolatry men had forgotten their own dignity and destiny. The birth of Christ set a light in the world which will never be extinguished, despite all the darkness and the malice which will be caused by the devils and their earthly accomplices.

By becoming Man, the Son of God gave men the power and capacity of becoming God's children. They needed this awareness to press toward such a life that becomes worthy of God the Father: "Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Matthew 5, 48), because children must resemble their father.

Men need Christ to become worthy children of God. It is not enough to know what is right to do it. Men by themselves are often powerless to do what they know they should do. St. Paul says: "To wish is within my power, but I do not find the strength to accomplish what is good" (Roman 7, 18). It is Christ Who gives us the strength we need to be good.

Christ looks into the eyes of a sinful Magdalene, and the fire of her evil passions goes out. She becomes a beloved disciple of the Master, faithful till death. Jesus looks at the fallen Peter, and "he went out and wept bitterly" over his denial of Christ (Matthew 26, 75). He glances at an incredulous Thomas, and the latter exclaims: "My Master and my God" (John 20, 29).

We need Christ in our fears and frustrations, because He gives us the power to withstand our failures. Our Lord met two discouraged disciples on the way to Emmaus. "Sadness clouded their faces" (Luke 24, 17). As soon as He broke the bread with them, they recognized Him and became different men: "Were not our hearts on fire when He spoke to us?" (Luke 24, 32).

By becoming Man, Christ has

strengthened our weak human nature to such a degree that St. Paul did not hesitate to exclaim: "I can do all things in Him Who strengthens me" (Phil. 4, 13).

When we need help, Christ is always willing and ready to give it to us, whenever we sincerely ask for it. He did give it to ancient and modern martyrs, and He will always do so, no matter in what situations His followers might find themselves. Christ is with them. They are never alone, for Christ is involved in everything that concerns men: "I will not leave you orphans" (John 14, 18).

It is Christ Who gives both strength and courage to do great things for the glory and the welfare of our fellow men. Through His grace He builds up morale in His followers, that subtle strength which is so necessary in our days.

During the last attack on the powerful German fortifications in 1918 general Haig said: "Now we shall see how much such fortifications are worth, when men no longer have the will to defend them." Morale is absolutely necessary in man's daily life. Without it he will become discouraged and achieve nothing in life. Christ gives us this morale to win the whole battle of life for God. By helping men to overcome themselves, Christ helps them to become new men, the children of God. That is what began on the first Christmas, when Christ was born. And this is our Happy News.

Metropolitan M. Hermaniuk, C.SS.R. Speaks of the Education of Priests

Towards the close of the Synod, held in Rome last month, Metropolitan Maxim Hermaniuk of Winnipeg spoke on the value of the spiritual training of priests. He submitted the following outline on the training of priests:

1. *Christo-Centric.* The training of the priest should be centered around the historical figure of Jesus Christ, true God and true man, Who lived, worked, suffered, died, and rose from the dead for the salvation of mankind, and Who still lives and works and shall live and work in His Church until the end of the world.

2. *Ecumenical.* The training of priests should be aimed at the tremendous problem of uniting the whole Christian world in the one Church of Christ, and uniting all people of good will in this one true Church.

3. *Responsive to the needs of the present time.* The training of priests should be aimed at the apostolic service to the modern man in his quest for union with God in all phases of his family, social and cultural life.

A woman phoned late at night and said: "Send me six cases of beer". Instead of calling the bar, she mistakenly called the parish Rectory. The priest replied: "Lady, this is Fr. S., your parish priest". Unaware that she had misdialed, the woman said: "And just what is my parish priest doing in the saloon?"

Talk is cheap in these days, because the supply greatly exceeds the demand.

SAINT BARBARA

M. Schudlo, C.SS.R.

ST. Barbara is one of the most popular Saints of the Church. The name 'Barbara' means *foreign.* The Greeks called 'foreign' all those who did not speak Greek. The name Barbara is also spelled as "Barba, Barbe, Barica or Barbora".

Our Saint was a virgin and a martyr.

Birth of the Saint

St. Barbara was born in the 3rd century in Heliopolis, in Asia Minor. Her father was a rich man. He was a pagan, an ardent worshiper of idols. Asia Minor belonged to the Roman Empire, and the emperor was Maximian. The name of the Saint's father was Dioscurus.

Barbara was a very beautiful girl, and the father was fond of her. He noticed that his daughter was philosophically-minded. She used to ask questions which her father found sometimes hard to answer, for instance: "Who made the world? Who rules everything? Can the life-less idols, made of stone and iron, do it?" The searching mind of the daughter began to bother her father. He was afraid that she might turn to Christianity for an answer that would satisfy her 'curiosity'. While pagan religion was shrinking in the Roman empire, the good News of the Gospel was spreading rapidly among all the classes of the empire.

Dioscurus was proud of the beauty of his daughter. He tried to keep her away from young men, because he wanted her to marry someone 'special'.

Barbara in the tower

To keep Barbara out of sight of so many young men who were eager to admire her beauty, Dioscurus built a tower in which he made a comfortable chamber for his daughter.

When our Saint was about twenty years old, her father wished to marry her off, for many young men, even princes wished to have her. One day her father said to Barbara:

"My daughter, a prince just came and wishes to marry you. Tell me, what is your intention and what do you want to do?"

"My father", Barbara replied, "do not force me to marry, for I have no will nor thought".

Barbara becomes a Christian

The father loved his daughter too much to force her into marriage against her will. After awhile he

departed from Heliopolis and went into a far country on some business.

Before his departure Dioscurus asked some girls to keep company to his daughter. He did not know that some of them were Christians. These Christian companions led Barbara to Christ. They explained to her the mysteries of life, the existence of an eternal, all-powerful God, and of Jesus Christ Who came to save us from eternal death and sin. Thus Barbara found the answer to her questions. She found God through Christ, and believed in Him.

She was baptized by a holy man who lived in the nearby mountains in a grotto, taking for food only locusts and honeycombs.

After Baptism Barbara scratched all the idols which were in the tower. Now she worshiped Christ and loved the true God. There were two windows in her tower. She ordered the third one in honour of the Blessed Trinity.

Maltreatment by the father

When the father returned from his journey, he asked Barbara why she ordered the workmen to make another window in her tower. Barbara was not afraid to confess that she was a Christian. She said: "See, my dear father, these three windows remind me of the Father, Son and Holy Spirit, the one true God in three Persons. This is the God Whom we must worship and love, and not the lifeless idols!"

Dioscurus became furious when he heard that his only daughter became a Christian. He drew his sword to kill her on the spot, but the holy virgin turned to God and He miraculously helped her to escape her father's fury. She ran into the mountains and hid herself among the shepherds. Her father found her, however, and began to maltreat her. He took her by the long hair and dragged her down from the grotto in which she was hiding. At home he threw her into prison.

Barbara remained unshakable. She turned to God and asked for help, and the good Lord gave her the strength to resist all the flatteries with which her father tried to lead her to apostasy.

Barbara before the judge

When the father's pleas and maltreatments proved unsuccessful, the holy virgin was led before a public pagan judge. It was a crime against the state to profess Christian religion in the Roman empire at that time. The name of the judge was Marcian.

Seeing her great beauty, the judge tried to save her life, saying: "Now choose whether you will save yourself and offer a sacrifice to (pagan) gods-idols, or else you must die by cruel torments". St. Barbara courageously replied:

"I offer myself to God Who made heaven and earth and all other things".

The enraged judge ordered the Saint to be completely stripped and then cruelly beaten, scourged and tortured. To make the virgin suffer even more, the judge gave an order to the henchmen to 'massage' her wounds with rough rags, made of hair, and to sprinkle with salt, but to no avail. Barbara remained faithful to Christ. She just moaned and asked Christ to help her to persevere in her faith.

Miraculous cure

Covered with bleeding wounds, our heroine was thrown into prison. At night she was praying to God. Jesus Christ appeared to her and said:

"Do not be afraid, my daughter! I am with you. I know what you are

suffering because of Me. I will help you to persevere till the end".

After that she felt cured from her wounds and comforted in spirit. To show her gratitude to God, she began to sing God's praises, extolling His majesty and power.

Next day she was brought again before Marcian. Seeing her completely cured, he said: "See, our gods take care of you!" to which the Saint replied: "It is Christ Who healed me, not your idols".

The judge told the henchmen to hang Barbara on a tree, tear her body with the hooks and burn it with fiery torches. The Saint prayed while her body was torn apart and burnt alive.

When the judge saw that neither flattery nor tortures could break Barbara down, he condemned her to death. And then a strange thing happened! Her own father volunteered to be her executioner! The judge agreed. Dioscurus took his daughter into the mountains where she was to be beheaded. On her way to martyrdom the Saint prayed thus:

"Lord, Jesus Christ, I implore You, grant me the grace and hear my prayer for all those who know Your name and will remember my sufferings. I pray You, do not remember their sins, because You know our weakness".

Then came the voice from heaven, saying:

"Come, My spouse Barbara, and rest in the chamber of God, My Father, which is in heaven. I will grant you what you have asked Me".

Then our heroine turned to her father, bowed her head and he struck her neck with his sword. Thus our martyr ended her life in 29.

Devotion to St. Barbara in Ukraine

A pious Christian Valentine buried her body. Many miracles occurred on her grave. In the fourth century her remains were transferred to Constantinople. In 1108, Barbara, the daughter of the Greek emperor Alexius Comnen, married the Ukrainian prince Sviatopolk II who ruled in Kiev from (1099-1113). She brought the remains of St. Barbara to Kiev where they were laid in the famous monastery of St. Michael.

St. Barbara is famous both in the East and in the West. There was hardly a Ukrainian home without the picture of St. Barbara. Her feast is celebrated on December 4. She is a special patronness of those who are in danger of dying without the Sacraments.

St. Barbara's emblems are: the tower where her father kept her, and the chalice which represents the chalice of her sufferings for Christ. St. Barbara is also invoked against thunderstorms, lightening, impenitence and sudden death.

A conciliar Father made the following suggestions at the conclusion of the Second Vatican Council:

The Roman Curia should be given to the Protestants who don't have anything like that -

The latin language - to the Americans who don't understand it anyway -

And the idulgences - to the Jews to sell them.

France now has 44,000 priests. Since the number of vocations to the priesthood is dwindling, in 1975 she will have only 30,000.

GOD TAKES CARE OF ME

AS a good father takes care of his children, so our Heavenly Father looks after everything and everyone He made, otherwise He would not be a good Father. Our Lord showed us how far the Father's care for us goes by saying: "Even the hairs on your head are numbered" (Luke: 12, 7) and adding: "Yet not a hair on your head will perish" without God's permission (Luke: 21, 18).

Jesus wants us to work both for our salvation and our daily bread, but in so doing we must avoid too much worry because we can and should always rely on our Heavenly Father. Christ says: "Do not fret... Is not life more precious than food?.. Look at the wild birds. They do not sow or reap or store up provisions in barns, and yet your Heavenly Father feeds them. Are you not more precious than they?" (Matthew 6, 25-26).

The birds and the plants are also God's creatures, but they live just a short time. When they die, they cease to exist. And yet God looks after them.

God made me to live forever. How much greater care will He take of me?

Our Heavenly Father is an all-wise God. He knows what I need better than I do myself. All my needs, both material and spiritual, are known to Him.

He is an all-powerful God Who can give me everything I need. He is not like some earthly fathers who sometimes cannot give their children all those things they would like to give, but cannot because it is not in their power.

It is my Heavenly Father Who has given me all I have: my body, my soul, my health, my mind, my home, my school. By Baptism He made me His spiritual child and a member of the Church. He is always ready to help me to live as His good child. For this reason the Psalmist exclaims, "The Lord is my shepherd; how can I lack anything?" (Ps. 22, 2).

QUESTIONS

1) *Does God look after you and everything else in this world?*

God looks after me and everything else in the world, because both I and the whole world belong to Him.

2) *Why does God look after me?*

God looks after me because through Baptism I became His spiritual child.

3) *How does God look after me?*

God looks after me by giving me everything I need to live as His child and to save my immortal soul.

SCRIPTURE

Cast all your anxiety on Him because He takes care of you (1 Peter: 5, 7).

PRACTICAL RESOLUTION

I will always remember that I am in God's hands; nothing can happen to me without His permission.

LITURGICAL PRAYER

Generous and merciful Lord..., You are the only God and there is no God like You. Your mercy is stupendous and Your goodness is immense to help and to comfort and to save all those who trust in Your holy name" (Vespers: 1st prayer of the priest).

PERSONAL PRAYER

Dear Heavenly Father, help me to remember that You are always close to those who love and serve You.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebooks

1) What can you learn from the story of the birds and lilies?

2) What has God already given you and what did He promise to give you, if you live as His good child?

3) Check the following examples of God's care for those who keep His Law and avoid sin: Joseph (Genesis: 39, 41), Chosen People in the desert (Exodus: 14, 16), Jonas (Jonas: 2...), three young men (Daniel: 3, 4-49), Suzanna (Daniel: 13,...).

CHRISTIAN MARRIAGE

(New Theology)

M. Schudlo, C.SS.R.

WHEN God decided to create man, He said:

"Let Us make man in Our own image, in the likeness of Ourselves...

"And God created man in the image of Himself...Male and female He created them.

"God blessed them, saying: 'Be fruitful, multiply, fill the earth and conquer it!" (Genesis 1, 26-28).

The Constitution on the Church in the Modern World reads:

"God Himself is the Author of matrimony. He endowed it with various benefits and purposes...

"Christ the Lord abundantly blessed this many-faceted love" (between the husband and the wife) (N. 48).

Till now many theologians stressed the double end of marriage, placing procreation as the primary end of marriage. No use of marriage was allowed, if the partners, no matter for what reason, did anything that would prevent the possibility of conception, regardless of how many children they already have. No consideration was given to their physical or mental health or financial situation. Any artificial hindrance to conception was called birth control and condemned as a serious violation of the natural law, and hence a mortal sin, for which the partners would go straight to hell, if they died unrepentant. No priest was allowed to absolve "such sinners", unless they made a serious promise to stop the nefarious practice and amend their ways!

Rising doubts

Since the Second Vatican Council, and even before that, some theologians began to examine the whole question of birth control which seemed to be definitely settled by the late Popes Pius XI and Pius XII.

Countless good and God-fearing couples also began asking: "Why is birth control wrong? We have already four, five or even more children? How many children are we supposed to bring into this already populated world?"

Till now the only way the couple could avoid having more children was a complete abstinence or rhythm. If the latter did not work, as it did not work in many cases, then abstinence was the only way.

It seems that our attitude toward birth control was and still is completely negative. What's more? Many Catholics still have a very negative idea about marriage itself: no divorce, no adultery, no birth control!

Discussion at the Vatican II

The question of birth control and

Family planning was hotly dicussed by the Conciliar Fathers during the fourth session of the Second Vatican Council. Bishop Simons of India said:

"Laws, even the natural law, were for men, not men for the laws... The traditional arguments against birth control, based on the frustration of nature, are not at all convincing.

"Since the Church does not condemn the complete non-use of sex, why should it condemn partial use? The moralists of previous generations failed to consider the many aspects of the problem. Not even the precepts of the natural law impose an absolute and never changing obligation. The natural law forbids taking human life, but it is lawful to kill in self-defense, to wage war, and to inflict capital punishment.

"Lastly, in the present state of the question, the sense and binding force of the law prohibiting artificial means of birth control are open to doubt and, according to our basic juridical principles, a law on whose meaning grave doubt exists is not binding".

During these discussions the encyclical "Casti Connuii", published by Pope Pius XI in 1930, was often quoted by the opponents of any change in this delicate matter. Pius XI condemned all artificial means of birth control. So did Pope Pius XII in 1951 in his allocation to the Italian midwives, banning all types of artificial contraception, except rhythm.

Both the opponents and those who favored modification of the Church's stand on birth control made serious efforts to have Pope Paul VI on their side.

The discussion proved that the Church and her ministers do not have all the answers to all the problems of this century. It was related by the press that the American conservative theologian Fr. Ford went to the Pope and expounded all the arguments against artificial birth control, to which Paul VI replied:

"You as a moral theologian tell me there is only one way to look at this matter. On the other hand, Bishop Reuss is also a moral theologian and he tells me just the opposite. Go to him and argue the matter out. When you two moralists reach an agreement, come back to me with an answer".

The infallibility of the Church is limited to a very restricted sphere of faith and morals. And it does not mean that the infallibility is a gift which the Pope can use at will. It is just a protection of the Holy Spirit Who sees to it that no Vicar of Christ will commit an error when he proclaims a truth which concerns the faith and the morals of the whole Church. Since Pope Paul VI instituted a special commission to help him in finding the answer to this burning problem, it is clear that the Church considers herself a humble servant of mankind, seeking the light from the source of divine and human knowledge.

What is Christian marriage?

Christian marriage, first of all, is a Sacrament. A Sacrament is not only a visible sign which confers grace upon those who worthily receive it. It is also a personal encounter with Christ, the Savior of mankind, and a meeting with Christ in Whom and through Whom we meet God, our loving Heavenly Father.

Thus the Sacraments are so many different ways through which we come in contact with God, our Creator. In Baptism we meet God through Christ and He makes us His children, brothers and sisters of Christ. In Penance we experience

His loving forgiveness. In Priesthood God makes us sharers of Christ's priestly office.

How do, then, the marriage partners come into contact with God when they exchange their marriage vows and become husband and wife? Marriage is a union in the service of life. When God created Adam, He saw that the first man lacked something, although he lived in the abundance of paradise. God saw that Adam was lonely and said:

"It is not good that man should be alone. I will make him a helpmate", and He made Eve (Genesis 2, 18), of whom Adam said:

"This at last is bone from my bones, and flesh from my flesh. This is to be called woman" (Genesis 2, 23).

And God blessed the first couple, saying: "Be fruitful, multiply!" (Genesis 1, 28).

As the first human couple met God Who united them in holy matrimony, so every couple meets Him when it exchanges its marriage vows. He blesses their mutual love, and the couple does not love God less, when they love each other and their children.

The Constitution on the Church in the Modern World says:

"Thus a man and a woman, who by the marriage covenant of conjugal love 'are no longer two, but one flesh' (Matthew 19, 6), render mutual help and service to each other through an intimate union of their persons and of their actions..." (N. 48).

"This love is eminently human one, since it is directed from one person to another through an affection of the will. It involves the good of the whole person. Therefore it can enrich the expressions of body and mind with a unique dignity, ennobling these expressions as special ingredients and signs of the friendship distinctive of marriage. This love the Lord has judged worthy of special gifts, healing, perfecting, and axalting gifts of grace and charity" (N. 49).

Yet the ancient theologians spoke of this wonderful love as a secondary end of marriage, placing the procreation as the primary end of the marital union.

Canadian Cardinal Leger said during the Vatican Council discussions that such a theology "seems to reduce persons to the rank of simple instruments" or baby factories. "We should declare", he added, "that marriage is not merely a means of procreation, but likewise a community of life and love".

As a result of numerous interventions the terminology of primary and secondary ends of marriage is wisely avoided in the Constitution, although it is found in the encyclical of Pope Pius XI.

There are many kinds of love-love between parents and children, between brothers and sisters, between friends, etc. What distinguishes married, conjugal love from all others is that it is aimed at the service of life. This life is generated by sexual union of the husband and wife. Conjugal love should not, however, be identified with marital actions alone, because it extends to the whole marital life, of which sex is just a part. "Hence marriage is not a mere institution", says Bishop Reuss.

The use of sex

It is hardly necessary to say that sex is good, because it was created by God, "Male and female He created them" (Genesis 1, 27), despite the fact that some people abuse it. Is there anything under the sun that some people did not abuse?

Unfortunately -and it is due to the influence of the heretics Manicheans who condemned all matter as the principle of evil- some Christian writers proclaimed that sex is evil. Even St. John Chrysostom said that procreation through sex is "God's concession to human weakness, caused by original sin. Had man not sinned in paradise, God would have found some other means for procreation". St. Augustine affirmed that it is a venial sin for the husband and wife to have sexual relations, except for the purpose of procreation. Even St. Thomas, the greatest theologian of the Western Church, taught that the partners must have an express intention of having children when they use their marriage rights.

Today the attitude toward sex is changed. The Constitution on the Church in Modern World says:

"This (conjugal) love is uniquely expressed and perfected through the marital act. The actions within marriage by which the couple are united intimately and chastely, are noble and worthy ones. Expressed in a manner which is truly human, these actions signify and promote that self-giving by which spouses enrich each other with a joyful and a thankful will" (N. 49).

Love can be expressed with many things, with a smile, a word, a look, a gift, a kiss, an embrace, etc. But these acts of love are not procreative.

Since sex is a gift of God, its reasonable use is good. After all, must we not use all other things reasonably too? A reasonable use of sex requires self-control and some kind of restriction, for instance, when one of the partners is sick, indisposed, etc. Such self-control should not destroy love between the marriage partners, if they really love one another. Love will help them to keep their instincts under the control of reason. God's grace is not lacking to those who are asking for it.

The number of children

How many children should a family have? Christian couples should bring into the world only those children they can properly care for and educate, because sex must be reasonably used. The Constitution on the Church in the Modern World says:

"Parents should regard as their proper mission the task of transmitting human life and educating those to whom it has been transmitted...They will fulfill their task with human and Christian responsibility. With reverence toward God, they will come to the right decision by common counsel and effort.

"They will thoughtfully take into account both their welfare and that of their children, those already born and those who may be foreseen. For this accounting they will reckon with both the material and the spiritual conditions of the times as well as their state in life. Finally, they will consult the interest of the family group, of temporal society and of the Church herself" (N. 50).

They should not have as many children as to endanger their own psychic, physical or spiritual health. No one can tell the couple how many children they should have. It is their own decision to be made after a prayerful dialogue with God and with themselves. Christian generosity toward life cannot be measured by numbers.

To space children many Catholic couples are using the rhythm system, the only means that so far is approved by the Church. Contraception does not require any sacrifice or self-control. Rythm demands self-control, because when the couple uses it, the husband and wife cannot have relations whenever they want.

Unfortunately the rhythm system does not work in all cases. Some couples use artificial means to prevent conception, for instance, the pill. The value of the pill is not yet fully known. When it does one thing, it can damage another. Doctors do not agree on the matter, although many of them prescribe it. Some do, because couples ask for it. In defending the use of the pill, some affirm that the rhythm system is also contraception, because in rhythm time is employed as contraceptive factor.

While most theologians admit that the statement of Pope Pius XI on the problem of contraception is not a matter of faith, all agree that Christian couples must not act selfishly in this matter, because sex is not a plaything.

German theologian, Joseph Reuss, says that there are times when couples face a painful dilemma. Some good reason, such as sickness, finances, a good number of children, already brought into the world, etc., prevents them from having procreational relations, because at that time they really cannot and should not risk another pregnancy. Rhythm is ineffective. They tried it in the past, but it did not work. What then? Their love demands such relations. May they interfere artificially in the biological order for the good of their married love, peace and happiness in marriage? Joseph Reuss who is also a bishop says that he believes that the couple are justified to have marital relations even when an artificial means must be employed to prevent conception. But how to interfere is not a moral problem. It is a medical question. He adds however, that pills should not be used, if rhythm is effective.

Fr. Baum is also a moral theologian. During the Theologian Congress in Toronto (Aug. 20-24, 1967) he said about the problem of artificial birth control: "There are conditions under which it is licit for a loyal Catholic to disagree with the non-infallible magisterium of the Church", and such is the teaching of the Church on birth control at this time. In such a case he may sin against obedience, but not against the faith.

The same view was confirmed by Fr. Schillebeeckx, a Dutch theologian, at the same Congress: "The Church is in doubt on this issue".

One thing is certain: We will always have problems and difficulties.

Is it not tragic that during the war mankind uses its best to do the worst?

Faith is to believe what we do not see; and the reward of this faith is to see what we believe (St. Augustine).

The Spirit Himself testifies that we are children of God. But if we are children, we are heirs also. Heirs indeed with God and joint with Christ, since we suffer with Him that we may also be glorified with Him (Romans: 8, 16-17).

If you love Me keep My Commandments! (John: 14, 15).

A teacher is not a good teacher, if he tries to teach his subject, and not his pupils.

A grouch is a fellow who has sized himself up and is sore about it.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *When I went to school, the Sisters taught us that Christ remains at least 15 minutes in our hearts after we have received Holy Communion. For this reason they insisted on the necessity of thanksgiving after receiving the Lord into our hearts. Now there are people who do not make any thanksgiving, because they say that once the Holy Species are consumed, the Eucharistic Christ ceases to exist. Is it true?*

First of all, we must say that some thanksgiving after Holy Communion is necessary. Thanksgiving is an expression of our gratitude to Christ for coming into our hearts. In our Ukrainian Rite Mass there is a beautiful hymn of thanksgiving right after Holy Communion of the people: "Let our mouths be filled with Your praise, Lord".

There are some theologians, however, who say that the presence of Christ under the species of bread and wine is limited to the moment of eating and drinking. Once Holy Communion has been received and consumed, the Eucharistic presence of Christ ceases to exist, although Our Lord remains spiritually present in our souls. This presence is strengthened and deepened by every good Communion.

Fr. Rahner says that the eating of the Body of Christ and the drinking of His Blood under the species of bread and wine are the sacramental signs of grace. Once this is done, the bread ceases to be bread, and the sacramental presence of Christ also ceases. Thus the presence of the Eucharistic Christ does not depend upon the digestive juices of the stomach, as the majority of theologians till now have held.

Christ's presence lasts as long as the Eucharistic species exist. But what are the Eucharistic species? It is not the chemical substance that make up bread, but the appearances of bread and wine as food and drink in the plain human sense.

Is bread that has been eaten and wine that has been drinken still bread and wine in a normal sense, that is, would we call them bread and wine? If not then the presence of Christ in the soul ceases at the very moment, when the Holy Species are consumed, that is, the bread is eaten and the wine is drinken.

St. Thomas taught that the presence of Christ would cease, if the consecrated Host were ground into a powder, because the species of bread would exist no longer.

We are not discouraging thanksgiving after Holy Communion. Indeed, we are encouraging it all the more. Time after Holy Communion is the best to pray to Christ and to

thank Him for coming to our souls. He is always spiritually present in our souls through the Holy Spirit who dwells in us, even if He is not eucharistically present there.

2) *When Jesus cured a leper, He told him 'Go and show yourself to the priest!' Why did this leper have to go to the priest?* (*Matthew* 8, 4).

Leprosy was believed to be a contagious disease. As a consequence the lepers were separated from the rest of men. When someone was cured, the law required that he went to the priest to get the certificate of his cure.

3) *Why the use of sex is right in marriage and not before? If God gives us a desire and the way to satisfy it, then sex before marriage should be all right. When I am hungry, I eat. Is it not so?*

No man is justified to follow all his urges and desires, because some of them are bad, since man is infected by original sin. Suppose you have a desire to hit someone in the mouth. Would it be right to do so?

Sex is not just an outlet or a game. God has assigned a purpose when He made the first human couple: "Be fruitful and multiply!" (Genesis 1, 28). There are other purposes in sex, such as companionship and the expression of love between a man and a woman. But remember that sex is not a physical plaything. Sex is a human relationship between a man and a woman that induces a deep communication and involvement, which are impossible in a casual relationship.

4) *How does the Bible present God and His relations with man?*

God knows man better than man knows himself. Consequently God somehow 'accomodates' Himself to man's spiritual maturity. This we see in the first book of the Bible. With the first men who were not much spiritually developed God is very lenient. He blesses people, because He loves them, although sometimes they do not deserve His blessing, for example, Abraham and his wife Sarah. Both of them cheated on Abimelech, king of Gerar, and yet God protected them (Genesis 20, 1-7).

When man became more spiritually developed, God made His favor to depend upon the latter's goodness. Thus He destroyed Sodom and Gomorrha for their sins, but saved Lot and his family because of their piety and hospitableness (Genesis, Ch. 19).

When man became fully developed spiritually and morally, God made him understand that His favor depends upon such virtues as faith, obedience to His laws and trust in Him.

Mankind was not perfect when God made it. Man must grow till the end of the world. When he is spiritually mature and fully resembles Christ, the ideal Man, then God will close the page of human history and end the world.

5) *I loved my husband very much. We spent together 35 years. Last year he passed away, leaving me with four good children. Now I would like to know whether in paradise I will live with him as a wife? Will our children be with us as a family or will each of us praise God and be happy as individual? What does the Church say about it?*

Heaven is the house of Our Heavenly Father where His children will be assembled, as Our Lord assured us: "There are many rooms in My Father's house. I am now to prepare a place for you. And after I have gone and prepared a place, I shall return to take you with Me, so that where I am, you may be too" (John 14, 2-3).

We will see our Heavenly Father face to face when we get to heaven, and this will be the main source of our happiness. But there will also be some secondary joys. All good friendships and holy loves will be preserved even in heaven. Such affection is that between the parents and the children, the husband and the wife. There will be an additional delight when we come into contact with those whom we loved on earth. Thus we will enjoy the company of our friends in heaven.

As far as being a wife or a husband in heaven, such things do not exist there, because "at the resurrection", Christ told the Sadducees, "men and women do not marry. No, they are like the angels in heaven" (Matthew: 22, 30). Although the sexual element will be eliminated in heaven, the two former marriage partners will be good friends, if they were such on earth.

We do not know much about heaven, because our Lord did not dwell much on the subject, but it must be something very precious, if the Son of God died on the cross to obtain it for us.

6) *Do our Orthodox brethren believe that the Blessed Virgin Mary was immaculately conceived?*

Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary means that, due to the merits of Christ, the Blessed Virgin was conceived and born without original sin, although she was born like every other man or woman. This truth was proclaimed a dogma by Pope Pius IX in 1854.

The Orthodox Church, especially the Orthodox Church of Greece, does not accept this dogma, because according to their theology "such an affirmation is paradoxical and it does not have any support in the Scripture and Tradition" (See Dogmatique de L' Eglise Orthodoxe Catholique, by P. Trembelas, p. II, "La Mere du Redempteur, French edition, p. 229).

The author states that even the Latin Church did not mention the Immaculate Conception of the Blessed Virgin before the 12th century. St. Bernard introduced the feast in honor of the Immaculate Conception around 1140 in Lyons in France. But St. Bernard stated that the Blessed Virgin was only cleansed from original sin in the womb of her mother, as was St. John the Baptist, and all Latin theologians of that time maintained the same. It was Duns Scot, a Franciscan theologian, who introduced the theory of preredemption of the Blessed Virgin in the beginning of the 14th c., that is, the Mother of Christ was preserved, not cleansed form original sin. This explanation of how the Blessed Virgin was redeemed was accepted by the Latin theologians. We must state that the Pope used his infallibility when he proclaimed the dogma, not theological speculations.

The persecution and oppression of any people for their opinions has rarely another effect than to fix those opinions deeper and render them more important.

Men, please never ask a woman for a reason of her actions and behaviors, because even if she had one, you would not understand it anyway.

The Americans are not afraid that the Soviets would ever invade the U.S. They could not possibly afford the taxes the American people are paying to Uncle Sam.

THE REFORM OF THE LITURGY

(The Constitution on the Sacred Liturgy)

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

The Divine Liturgy is the activation of the mystery of Christ, that is, of His Passion, Resurrection and Ascension. The essence of the Mass is always the same, because it is the renewal of what Christ did at the Last Supper (Matthew 26, 26; Luke 22, 18-19; I Cor. 11, 24) and on Good Friday (Luke 23, 46) by offering Himself to His and our Heavenly Father.

To enhance this sublime sacrifice of the Lord the Church has adorned it with many rites and actions, the reading of the Scripture, etc. Some of these rites, good in themselves, are less fit for our times, for instance, too many repetitions, benedictions, etc. Hence the shortening of the Mass and the adaption to the men of our times.

The Constitution reads:

21) "The Liturgy is made up of immutable elements, divinely instituted, and of elements subject to change.

"In this restoration, both texts and rites should be drawn up so that they express more clearly the holy things which they represent.

"The Christian people, so far as possible, should be enabled to understand them with ease and to take part in them fully, and as befits a community."

22) The Fathers of the Council say that "the regulation of the Liturgy...belongs to the various bodies of bishops legitimately established.

"Therefore no other person, even if he be a priest, may add, remove or change anything in the Liturgy on his own authority".

COMMUNAL NATURE OF THE LITURGY

The Divine Liturgy is not a private action of the faithful or of the priests. It is an action of the whole Church, involving not only priests, but also the body of the faithful.

Although the Church is divided into clergy and laity, the rulers and the ruled, it is still a unified Body which must have a harmonious cooperation of all its parts, because it has the same purpose: the glory of God.

The Constitution reads:

26) "Liturgical services are not private functions, but are celebrations of the Church, which is the 'sacrament of unity', namely, the holy people united and ordered under their bishops".

The Council Fathers say that the Divine Liturgy should be celebrated with the participation of the faithful whenever possible, that is, publicly.

27) "For this way of celebrating them is to be preferred, so far as possible, to a celebration that is individual and quasi-private".

The Council Fathers, however, do not condemn the celebration of private Masses. Mass retains its value even when celebrated privately.

Work for all

29) When the Divine Liturgy is celebrated, there is work for all who are present. While the faithful reply to the petitions of the priest, the Constitution says, "Servers, lectors and members of the choir also exercise a genuine liturgical function.

"They ought, therefore, to discharge their office with the sincere piety and decorum, demanded by so exalted a ministry and rightly expected of them by God's people".

Active participation of all

All those who are present at Mass should take an active part in its celebration. The Constitution reads:

30) "To promote active participation, the people should be encouraged to take part by means of acclamations, responses, psalmody, antiphons and songs, as well as by actions, gestures and bodily attitudes.

"And at the proper times all should observe a reverent silence".

Active participation is however, only a noisy disc and clanging symbol, unless this participation is a reflection of a praying and worshipping soul. The celebration of the Liturgy must be an action of a congregation praying together, otherwise the congregation will become a talking congregation and the whole celebration will become a deadened and monotonous dialogue.

DIDACTIC NATURE OF THE LITURGY

While the Divine Liturgy is the Sacrifice which the Church offers to God, it is also a school of teaching. The Liturgy is a celebration of the Word of God in which the Father Who is in heaven speaks through Christ to His children who are still on earth, and His earthly children respond to Him with praise and prayer.

The prayers recited by the priests and the faithful, the actions performed during the celebration of the Liturgy, the ceremonies, etc., while rendering homage to our Heavenly Father, are meant to speak to the minds and the hearts of all those who participate in it. They should also encourage them to render an intelligent and willing service to their Heavenly Father.

Such a purpose connot be achieved, if the participants do not know what is going on during the celebration or do not pay attention to it. The Constitution reads:

33) "Although the Sacred Liturgy is above all things the worship of the Divine Majesty, it likewise contains much instruction for the faithful, for in the Liturgy God speaks to His people and Christ is still proclaiming His Gospel. And the people reply to God by song and prayer".

The priest represents the Congregation

No priest exists for himself. He is the Church's official representative of the flock before God. St. Paul says:

"In fact, every high priest is chosen from among men and appointed to serve men in what concerns the worship of God. He is to offer gifts and sacrifices in expiation of sins" (Hebrew 5, 1).

The Constitution reads:

"The prayers addressed to God by the priest who presides over the assembly in the person of Christ are said in the name of the entire holy people and of all present.

"And the visible things used by the Liturgy to signify invisible divine things have been chosen by Christ or the Church.

"Thus not only when things are read 'which were written for our instruction' (Roman 15, 4), but also when the Church prays or sings or acts, the faith of those taking part is nourished and their minds raised to God, so that they may offer Him their rational service and more abundantly receive His grace".

USE OF VERNACULAR

The use of the vernacular was a rule with the early Church. At first Mass was celebrated in Greek even

in Rome, because up to the 4th century it was understood in the whole Roman empire, both in its Eastern and Western parts.

Then the Greek was substituted by the Latin and the Latin language remained the official liturgical language of the Western Church till the Second Vatican Council (1962-65).

In the Eastern Church it was different. The Byzantine Patriarchs allowed the nations under their jurisdiction to use their native languages in their church services.

The Old-Slavonic language became the official language of our Church since the introduction of Christianity into Ukraine by St. Volodymyr the Great in 988.

The Second Vatican Council has changed the existing situation and allowed the Catholic nations of the world to use their own language in the liturgical functions, that is, in the celebration of the Divine Liturgy and the administration of the Sacraments.

Following the decision of the Council, our hierarchy has also adopted the Ukrainian language as the official language of our church services for all parts of our Catholic Church throughout the world. The decision was made in Rome at the conclusion of the 4th session of the Vatican Council in 1965. Although the Ukrainian language is the official language of our church services, other languages may also be used according to the needs of the faithful living in the various countries of the world.

RENEWAL in the Sacrament of Penance

(Winnipeg, Oct. 23-25, 1967—3 days discussions)

(A summary by M. Schudlo, C.SS.R.)

WHAT IS A SIN?

(Conference by Fr. Corrigan)

Even many well cultured people are dissatisfied with Confession. Some people week after week recite their sins in the confessional like a grocery list. Thus their confession is a grocery list confession. Not much satisfaction comes from such a confession. They enumerate their sins of anger, neglect in prayer, etc. without paying attention to the Commandments of the love of one's neighbor and to the interests of the Kingdom of God of which they are members and for whose interests and propagation they are responsible.

We see that the present day way of confession is too legalistic: species, number of sins and the changing circumstances seem to be the most important part of confession, at least in the Latin Rite.

Sin is described in a too legalistic way: a breaking of the Commandments of God.

What is sin? In the Old Testament sin was presented as a breaking of the law or Commandment. God punished Uzzah with death for

touching the Ark which almost overturned (2 Samual 6, 7). The Jews looked upon sin as something external, not in the man.

Gradually with the passing of time the notion of sin developed more clearly. Sin is a turning away from God, a separation from God. In the *New Testament* sin is presented as a kind of hostillty to God, and an opposition to the gift of God's grace. God extends His loving hand to man, and man refuses to accept it.

In sin God invites man to come to Him, and man refuses to do so, because he is too egoistic. Through such a refusal which is sin man contradicts God's plan of salvation.

Thus sin involves a change in the dialogue with God. Sin is "saying No to God" in action, Sin is a breaking of friendship with God. The sinful Adam could not walk with God and in His presence any more (Genesis 3, 8-13).

MORTAL AND VENIAL SIN

What is mortal sin? It is a difficult question to answer in practice, because it is hard for anyone to know man's interior dispositions, although from the saying of St. Paul to the Christians in Corinth we can conclude what actions could be mortal sins objectively (1 Corinthians 6, 9-10).

Mortal sin is a complete deliberate rejection of God, while venial sin impoverishes man spiritually.

Modern theologians consider sin not so much as a breaking of the Law of God as rather a *vocational decision* whereby man separates himself from God. Thus mortal sin excludes supernatural love of God. According to the old way of looking at mortal sin as a breaking of the law of God man could be in the state of grace at 1 p.m., commit mortal sin and lose grace at 3 p.m. and regain it at 5 p.m. through a good confession. Is such a thing possible? How often do we break our friendships with men, even when we get angry at them? Sometimes, but not often, even when we curse and say: "This is the end of it". Could we act differently with God, our Maker, when we break His Commandment? Apparently not.

For this reason some modern theologians say that mortal sin is a rarity among men, although it is always possible. If we cannot offend God mortally, it would seem that we would not be able to love Him with our whole heart either. So mortal sins are possible and sometimes are committed by men.

The main element in each mortal sin is a NO said to God which means a *total aversion from God*. By mortal sin man closes himself to God, he breaks up his relationship with Him. Can a religious man who normally leads a good life close himself to God in a single act he commits and thus destroy his love for Him? It's hard to say. Some theologians affirm that such a change cannot be done by a single act, no matter how bad it may be or appear.

Fr. Rahner and some other theologians say that man has a special moment outside of this side of death when he receives a *special illumination* from God and in this light he definitely chooses God or rejects Him forever. Thus he makes his final option for or against God, ratifying forever what he has done in life.

We do not really know what death is, and therefore cannot say with certainty what is going on in the soul of a dying man. But we do know that people die as they live. Good people have a happy death, and bad people an unhappy one.

We should not easily condemn

a person and say that he has committed a mortal sin and broken his relationship with God. In 1964 the *German bishops* issued a public statement concerning sexual sins of the youth. It is not always possible to state that sexual sins are mortal sins. If young people are not sure of the gravity of sin, they should make an act of contrition and go to Holy Communion and accuse themselves in the next confession. The Eucharist will give them strength to overcome temptations.

Sin is not mainly a breaking of the law of God. It is rather an attitude in life which betrays man's effort to be autonomous of God as Adam tried to be independent from God in paradise. He was seduced by the evil spirit Satan who assured him such an autonomy:

"God knows in fact that on the day you eat it your eyes will be opened and you will be like gods who know good and evil" (Genesis 3, 5).

A good Christian should rarely abstain from receiving Holy Communion when he comes to Mass on Sunday.

Discussion

When Fr. Corrigan from Washington, D.C., concluded his speech-lecture, someone asked: "On what ground is the theory of illumination based? There is no ground for it in the Bible nor in the teaching of the Church".

Fr. Michael Schudlo, CSSR., explained that the theory that every person receives a special light at the moment of death is based on our belief in the goodness of God. To make such a tremendous decision for or against God for all eternity man needs an extraordinary amount of light. When does he get it in his lifetime? Never. So he must get it at the moment of death.

In such a light the dying man sees all the arguments for and against God, as Lucifer and his angels saw them at the moment of their rebellion. Once the decision is made, there will be no new arguments-reasons to reverse it. This is the reason why the devils cannot repent under the present Providence of God. They do not see any new reason to do so which was not known to them at the moment of their fatal decision.

Although man may have such an illumination, he will still be free to lifetime, he will not care for Him at choose God or reject Him. No one should say therefore that a good life has no value, if man can choose God at the moment of his death. His previous life will influence his final decision, for or against God. If he tried to be a good Christian or a good man, he will choose God. If he did not care about God in his the moment of his death.

THE SENSE OF SIN
(by Fr. Cote in French)
(2nd lecture, Oct. 23)

What is sin? What is the Christian sense of sin?

It is breaking of the law of God. It is also a failure to myself as a follower of Christ. It is a disruption of the relationship with God, a rupture between God and man, a destruction of a loving relationship between the Heavenly Father and His earthly child, man. Sin is also a fault against the personal ideal which man should persue on earth to grow into the fulness of Christ (Colossians 1, 28).

The Sacrament of Penance restores the proper order of the relationship between God and man, disturbed by sin.

Do we really sin? What is the meaning of confessing sins, if we really sin?

Let us look at the basic situation in which man lives and must strive after perfection. Basic situation is the present human condition in which man finds himself in the universe of which he is a part. There is a continuous struggle between what I am and what I should or want to be. St. Paul felt the same conflict in himself: "What a wretched man I am..." (Romans 7, 24-25).

Man finds it hard to find his proper place in life, hence he feels a tension between what he is and what he would like to be. The drama of St. Paul repeats itself in each of us to a certain extent (Romans 7, 14-25).

I want to live, but I know I must die some day. I must die, because I am a human creature. Man would like to be like 'God', knowing all things, being free from troubles but it is impossible, because man is not a God and will never be.

Such is his aspiration. Man feels it in everything he does, in his whole life.

The only solution to this discord between our aspirations and our achievements is Christ. He lived as we do. He also died, but now He lives forever. Those who live in Christ, will also live forever. St. Paul writes:

"We believe that having died with Christ we shall return to live with Him. Christ, as we know, having been raised from the dead, will never die again. Death has no power over Him any more" (Romans 6, 8-9).

And in the letter to the Hebrews he adds: "Christ is the same today as He was yesterday and as He will be forever" (Hebrews 13, 8).

How does sin enter this basic situation? Sin is a reaction against the basic situation by transgressing the limit of life that man should live on earth.

(The 3rd conference-lecture was at 4 p.m. The participants were divided into the groups of 8, answering such questions as what is sin, etc. Then the leader of the group read the answers and the lecturer gave his comment. Father Cote answered in French, because he found it hard to express himself in English).

THE SACRAMENT OF PENANCE

by Fr. Cote, in French Oct. 24, at 10 a.m.

When man approaches the Sacrament of Confession it is Christ who forgives his sins through the priest. The priest is the visible instrument and the sign Christ uses to show His forgiveness.

In the Sacrament of Penance Christ and man-sinner meet. It is an encounter between Christ and a sinful man. Christ shows that He forgives man's sins through the sacramental signs, that is, the words of the priest, that is, through the sacramental rite. The sinner goes before Christ's representative, confesses his sins, shows his repentance, and the priest by pronouncing the absolution ritually declares him free from his sins.

JESUS

Name that holds,
As in a jeweled chalice,
All the world's sorrow,
All of heaven's joy.

Marion B. Taylor

O Blessed and sweet Mary,
Thou hast given us the flower, sweet Jesus.

St. Catherine of Siena

At an historical moment . . .

J. Meijer, C.SS.R.

ONLY if you had been that day in Rome, in Saint Peter on October 26 this year, could you feel the meaning of this tremendous event. A historical day. So did Patriarch Athenagoras call this day. And he was right.

On the 26th of October 1967 Patriarch Athenorgas, the spiritual head of the Orthodox Churches visited Rome and Pope Paul VI. When I was going to Saint Peter's and walked toward St. Peter's Basilica I was surprised to see so many nuns and priests and brothers. I was a little disappointed. To come to the cathedral I had to go for about 25 minutes by bus through a busy Rome. It was around 10 o'clock in the morning. The city was like a busy beehive. The stores were open, the little stalls were already set up. It was a normal Roman day like any other day. The people knew about the visit of the Patriarch, I guess. They could have seen the posters everywhere. But for how many was it only a clerical matter? At least, I could not get this out of my mind when I arrived at St. Peter's Basilica and saw all those seminarians, priests and nuns.

Around 11 a.m. the Patriarch arrived. Between a thick throng of people he made his entry into the church. That church so majestic and great which had seen so many other events and facts in history. Through its doors Popes had made their entry who had been the greatest enemies of the Orthodox Church. And now he, an Orthodox patriarch of Constantinople, came into this church. How many of his predecessors had expressed their hatred and dismay against the Roman Church? For more than a 1000 years a gap had grown between the Orthodox Church and the Catholic Church. You have to be in Rome to experience what these 1000 years are. 1000 years ago. That is when America had not been discovered! But Rome was there. 1000 years ago they could not print. But Rome was there already! And now we step over these thousand years. And we reestablish the relations. We stop yelling at each other, but meet each other as a brother, as Pope Paul said in his speech.

In the lobby of Saint Peter's Pope Paul waited and received the Patriarch. He gave him the kiss of peace on both cheeks. We all applauded. Of course, you can say 'that is a show'. 'Big ceremony, big show'. We in America or in Western Europe

do not kiss so easily. But it was not a show. We who were present, we all felt that. This was real. This was asking forgiveness from both sides for a thousand years of enmity. And they forgave. They wanted to forget. They were brothers again. And then a kiss is the only way to say that. Those two men, in their strange vestments perhaps, were for us a symbol. "And forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us".

In a beautiful simple service we expressed our joy. We sang: Ubi caritas et amor, Deus ibi est". Where there is love and charity, there is God. Yes, that happened on that Thursday morning: God was with us. It was terribly hot in Saint Peter's, we were standing packed like sardines in a can. But there was so much benevolence, so much friendliness. A man whom you had never seen before offered you a little folding chair to stand on to take some pictures. Little mirrors and spectacles were going from hand to hand. You helped a little girl to stand on your hand so she could see. Where there is charity and love, there is God.

We prayed and sang. The Pope prayed and thanked God with us for this day. And he asked to forgive what we had misdone and our part in the disunity of the Churches. How can the world recognize Christ when Christians fight amongst themselves? The Patriarch prayed and expressed his joy. We all prayed that our unity may grow to that fulness that we can celebrate the Eucharist together. Together around the one Table of the Lord. For it is not so far now. Still many things are separating us. It was painful to hear this. But at the same time we knew that we would overcome that too. At the end both, Pope Paul and Patriarch Athenagoras, gave us their blessing. And we knew that we were blessed. Blessed to witness these two prophets of God, prophets of the Good Message of Christ. Why did we have to wait so long to understand this Message?

When I was going home later on, I passed a little newspaperstand. On the front page of the paper I saw how a bomb raid had killed hundreds of people in Vietnam. What a nonsense. The kiss of peace I had just been witness of, is another way to overcome enmities! That is the message of the visit of Patriarch Athenagoras to Pope Paul VI. A message to the whole of the busy Rome, to the whole world. No, it was not just a clerical matter.

Metropolitan M. Hermaniuk, who was present at the ceremony, wrote:

"The visit of the Constantinopolitan Patriarch Athenagoras I was splendid. His appearance at the Basilica of St. Peter at the side of Pope Paul VI, their speeches and the kiss of peace made an unforgettable impression upon them who witnessed it. There were tears in many eyes on that day."

Fr. Paul Maluga who is attending the Chapter of the Redemptorist Congregation in Rome, wrote:

"On Thursday, Oct. 26, we witnessed the solemn visit of Patriarch Athenagoras to St. Peter's Basilica. All seminaries and schools in Rome were closed on that day. Thousands of people came out to welcome the spiritual leader of the Orthodox Church.

"Pope Paul and the Patriarch embraced and exchanged the 'kiss of peace', first at the Basilica's entrance, and then during the ecumenical prayer service, and finally at its conclusion. The third time the Pope embraced and kissed the four Orthodox prelates, accompanying Athenagoras, and the Patriarch kissed the three

Cardinals (Bea, Cicognani and Tisserant) who welcomed him to Rome.

"Pope Paul and Athenagoras sat side by side on special golden thrones before the main altar through most of the ceremony. The Epistles was read in Latin and the Gospel in Greek. Cardinal Bea delivered the welcome address after the Gospel lesson.

"Then the Patriarch spoke in Greek: "We certainly cannot predict the duration of the move toward unity. It is a matter of faith in the final result, of many prayers, of steady work, but above all it is a matter of charity through which we can clean ourselves of all the negative elements we inherited from the past..."

Pope Paul delivered his speech in Latin, calling for the reunion of both Churches.

Next day the Patriarch visited the other three major Basilicas (St. Paul's, St. John Lateran and St. Mary Major). He also attended one session of the Bishop's synod which ended its work on Oct. 29.

On the plane by which the Patriarch flew to Rome, the emblems of the Vatican and that of the Patriarch were painted on the outside, with the inscription: "Paul VI-Athenagoras I-Peacemakers".

A chapel was erected in the plane. An iconostas with the Byzantine cross of the 16th century was installed. There was also an office for the Patriarch. This was truly a historic event".

ST. BENILDE

(Member of the Congregation of the Christian Brothers)
by Bro. Methodius, F.S.C.

Sunday, October 29th 1967, is a memorable day for the staff and students of St. Joseph's College. It is of particular significance to the Christian Brothers who have taught in Yorkton for the past 47 years. Today, October 29th, in St. Peter's Basilica in Rome, Pope Paul VI, canonized the first Christian Brother, Brother Benilde. Though there are several Christian Brothers who are proclaimed "Venerable" and Blessed", the first step toward canonization, Brother Benilde is the first Christian Brother to be proclaimed a Saint.

Brother Benilde, born Peter Romancon, in the central part of France on June 14, 1805, was a Christian Brother for 42 years. His life's work was teaching. He spent 21 years, half of his religious life, in one school as a teacher and a principal. He died there in 1862, comparatively a young man, at the age of 57.

Brother Benilde's way to holiness was in a most ordinary manner. In no special way was he different from many others in his profession in his own day, or in ours. He is a man for the common man, whether he be a teacher or in some other occupation. In his case he found gold in his "daily routine" and with it fashioned a saint's crown. Brother Benilde was doing the "common things uncommonly well'. That was the secret of his holiness.

Schools under his supervision gained fair names which spread far and wide; this was due mainly to Brother Benilde's pedagogical talent. As a teacher and principal, he had a professional outlook and a pride regarding the schools. He learned sign language so he might prepare an 18 year deaf and mute boy for his first Communion and to begin his education. He inaugurated adult night classes for those who wanted to resume their interrupted education. Some 240 of his boys, influenced by his exhortation & his example, became priests and religious.

This canonization of Brother Benilde is of extreme importance and of great value to the teaching Christian Brothers. But what importance, one may ask, does Benilde have for the universal Church in our day?

This canonization is providential, the very word of God for our times. It is interesting to note that the canonization of Brother Benilde takes place at the very time of the General Chapter of the Christian Brothers, the Synod of Bishops, and of the International Congress of Laymen - all taking place in Rome. Today, when Christian education is the object of so much despair and disregard, the Church is presenting to us, with authority, the example of Brother Benilde. The Church is canonizing a man who has consecrated himself to God in the education of youth. Brother Benilde shows us that to sanctify oneself in the service of youth, the "daily monotony" suffices for one who accepts it in its fullness.

When one delves deeper into his life, reads his many letters, one gets a better knowledge of Brother Benilde. His love of music, of nature, of children, and of young men; his love of mankind and of concrete things - all these show us the Christian habit of seeing God everywhere, a religious who saw no difference between adoration and apostolate. Thus, at the very moment when everywhere the scholarly life is undergoing changes without precedent, St. Benilde does not come to us imprisoned in a ready-made formula but one clearly exposing the wedding of religious life and of apostolate. St. Benilde reminds us that God loves youth, even to the point of consecrating His own saints to their welfare.

The Christian Brothers and all teaching congregations may see exemplified in St. Benilde the unity of their religious apostolic life. Nor can Christians teaching in public schools be uninterested in this canonization.

"A Teacher on the Altar", a title given to St. Benilde, is an example of sanctification for their own professional life as well. For all, St. Benilde will be a witness of the special love of Christ for the poor and for children: an example of a professional life lived in sanctity.

OUR FATHER

(The Lord's Prayer, updated by the United Church of Christ in the U.S.A. in 1967)

Our Father in heaven,
Your name be honored,
And Your will be done
On earth as it is in heaven.
Give us today the food we need;
And forgive us our sins
As we forgive those who have wronged us.
Keep us clear of temptation,
And save us from evil.

How Disunity in Ecclesiastical Affairs Between Byzantium and Rome Started and How Is It Ending

by Elia Lobur

FROM the official acceptance of Christianity in the Roman empire, which took place in the year 313, until 1054, there was no distinction in the entire Christian world between Catholic and Orthodox Christians. At that time there were only Christians with two governing Christian hierarchs - the Patriarch of Constantinople and the Roman Pope - who mutually recognized each other in the time of need interceeded for each other before the civil authorities.

For example, in 654 Patriarch of Constantinople Paul interceeded before the Byzantine emperor, Constantine II, on behalf of Pope Martin, whom the emperor had ordered to be cast into prison for ascending the Papal throne without the previous consent of the emperor. Although Pope Martin was acting properly, because the highest spiritual authority on earth should not be dependent on civil authority, the Pope was sentenced to death. However, this sentence later was cancelled by an order to release the Pope. This was a result of Patriarch Paul's intercession.

In such accord and mutual respect the Church hierarchs lived for more than 700 years.

Even the first eight Church councils were held jointly, in the spirit of strengthening the catholicity of the ecumenical Church and fighting heresies together.

At one of these councils, which was held in Constantinople in 869-870, the break of Photius was condemned. However, the seed cast by Photius did not perish, but precipitated the dispute about primacy between the Pope and the Patriarch.

At the same time, various differences became more clearly prominent. Among these were the differences of the Eastern Greek and the Western Roman cultures, differences of character and political views between the East and West, and the opposing political views of the Popes and the Patriarchs in regard to civil rulers.

At that time, the Popes, as representatives of the old Roman culture before the Germanic conquerers, not only became independent of the civil leaders of these barbaric conquerers, but also with their spiritual authority freely condemned license in the countries of the Western world; for example, marriage within families, which were contracted by the rulers and nobility.

Eventually, the Popes condemned the marriages not only between persons in the actual blood line, but also between persons up to the seventh degree of relation. So when the French King Robert II (996-1031) married his cousin of the fourth degree, Bertha, daughter of a Provencal king, he was forced to leave her because of the Pope's opposition to the marriage.

As a result, the son of Robert II, Henry I, had no choice but to search far for a wife since most of the available candidates in his territory were relatives of his mother and thus forbidden to him as marriage partners. After many years of searching he found a woman who met the canonical prescriptions and whom he was able to marry - Princess Anna Jaroslawna, daughter of King Jaroslaw the Wise of Ukraine.

The Patriarchs of Constantinople were not able to establish such independence and strength in the East, which at that time was composed of the ruling class and the slaves. On the contrary, they relinquished all civil and spiritual authority to the emperors and themselves began to live as ascetics, thus beginning the state of full pacivism and quietism - "being unopposed to evil."

Thus, Christianity evolved differently in the East than in the West, and this led to the break between the two Church hierarchs, who ceased to recognize each other as equals. The clear separation of spiritual authority from civil authority in the West would not allow the Popes, who were independent of civil authority, to consider as equals the Patriarchs, who were dependent on civil authority. On the other hand, the Patriarchs could not consider as equals the Roman Popes, who, in their opinion, were in an "un-Christian" position in relation to their civil rulers.

The break between Byzantium and Rome also was hastened by dogmatic and canonical differences, such as those relating to the question of the visible or the invisible head of the Church. Orthodox Christians even today contend that Christ is the only Head of the Church, in contrast to the Catholics' acceptance of the Pope as the temporal head of the Church. Catholics, using the words of Christ as proof, believe that the Church is a visible structure and as such must have a visible head in the person of the Pope.

The serious opposition between the two churches because of this difference was rectified only during

DARK NIGHT AT BETHLEHEM

I used to know
  Rapture unspeakable at Christmastime;
  The story told in every carol's rhyme
Was real as snow—
  Oh, the white magic bliss of it!—the Child
  Looked up and smiled
To see my gold and frankincense aglow.

But now for me,
  Above the stable scarcely shines the star,
  Blind faith alone can hear the Gloria,
The angels see;
  Bethlehem's Babe sleeps sound and does not stir
  Now I bring myrrh—
Ah, wake not, little Lord; sleep peacefully!

Georgia Loyal

the Second Vatican Ecumenical Council in 1962-65. In the effort to bring about peace the first step was taken by Pope Paul VI, who personally visited Patriarch Athenagoras in Jerusalem in January 1964.

The climax of the Pope's efforts was the solemn, mutual lifting of the bans of excommunication at the close of the Second Vatican Council. These bans had been issued in 1054 by both the legate of Pope Leo IX, Cardinal Humbert, and by Patriarch Michael Kerularius of Constantinople.

This reciprocal lifting of anathemas by Churches that had been in opposition for more than 900 years is a revolutionary event in the life of the Church of Christ, which was once one. This event will have its monumental results in the future of both Churches - because of the declaration December 7, 1965, read simultaneously in the Basilica of St. Peter in Rome in the presence of the Metropolitan Meliton of Helipolis, the representative of the Patriarch of Constantinople and in the court of Patriarch Athenagoras in the presence of Cardinal Sheehan, the representative of the Pope. By this declaration both sides - Pope Paul VI and Patriarch Athenagoras - lifted the bans of excommunication, committing them to the annals of the forgotten, with the goal that the Church of Christ might once again be one.

(Submitted by Eastern Rite Information Service)

Bibliography:

1) Lypynskyj Vyacheslav, *Religion and the Church.*
2) Nebeniuk Myroslaw, *Anna Jaroslawna.*
3) Catholic and secular press.

"A Year of Faith"

The persecution unleashed against the Christians by Emperor Nero (54-68) blaming them for the fire which had desroyed great portions of Rome, the imperial city, was a fierce one. Many of the followers of the religion preached by Jesus died as witnesses (martyrs) to their faith.

The names of two who were executed at that time had been bound together for many years as chief representatives of the Christian faith. To Peter, the fisherman from Bethsaida, Christ had said: "Thou art a rock, and upon this rock I will build my Church" (Matthew 16: 18). Saul, once the persecutor who was "breathing threats and slaughter against the disciples of the Lord" was called Paul, and had fulfilled the command of the Savior: "This man is to me a vessel of election, to carry my name before the Gentiles, and kings, and children of Israel" (Acts of the Apostles 9: 15).

According to tradition they both went to their death in Rome on June 29 of the year 67; St. Peter, head of the College of Apostles, Vicar of Christ, was crucified head down, and was buried at the foot of the Vatican Hill; St. Paul, a Roman citizen, was beheaded at a spot some seven miles away, on the road to Ostia.

The year 1967 marks the 19th centenary of the martrdom of the Blessed Apostles Peter and Paul. The Father of Christendom, Pope Paul VI, has availed himself of this occurrence to send an Apostolic Exhortation to the Bishops of the world, proclaiming a "Year of Faith." It is his hope that the anniversary of the death of the two Apostles "will find its expression chiefly in a great act of faith throughout the Church. We want to see this anniversary as a providential occasion given to the people of God for reawakening a fuller awareness of its faith, giving it fresh life, purifying it, strengthening it, and giving testimony to it."

The Holy Father shows concern that the Church faces a danger from new opinions in theology, borrowed from secular philosophies, which have found their way into Catholic teaching. He has asked scholars to come to the defense of the faith.

For some years, now, one has almost become used to the continuing publication of sensational news releases, questioning, one by one, some of the most cherished, and we think most basic, points of the truths of the religion through which we hope to reach salvation.

With lack of prudence, and mostly of candor, some would tell us that the "new breed of theology" is the implementation of the letter and of the spirit of the Vatican Ecumenical Council II.

The Pope tells all true Catholics that they must affirm their faith. It was only a few days ago that he was constrained to call the attention of the people attending an audience that "certain trends of thought which still describe themselves as Catholic attempt to attribute a priority in the normative formulation of the truths of the faith to the community of the faithful." As if our faith had not been entrusted to the Church to be preserved and preached, but would be, rather, a sum total of the points on which the community would agree.

Paul, Bishop of the Catholic Church, now is asking us all to renew our faith and to stand by it as it is officially taught by the Hierarchy, and especially by the successor of the first Pope, St. Peter, that is the Bishop of Rome.

It is still the faith formulated in our catechism; it is the faith by which we live; it is the truth which animates millions in territories under persecution, although they can give little or no visible expression to it; and it is still the faith in whose defense so many of one religious belief with us, and who practised the same liturgical customs as we do went to prison, and even to death. Was their steadfast faith, were their sufferings, were their chains, were their deaths to be considered as having been in vain, because of "postconciliar attitudes which would cast a shadow of "impracticality", to say the least, on their struggle for the faith?

So the Holy Father is asking all those in a position of high learning, and who teach, to "collaborate with the Hierarchical teaching of the Church in defending the truth from all error, and in sounding its unfathomable depths."

As a definite measure of implementation of his request the Pope asks:

"We would be very happy, if in every Cathedral the Creed were recited expressly in honor of Sts. Peter and Paul in the presence of the Bishop and the college of priests, the seminarians and the lay Catholics active in promoting the kingdom of God, men and women religious, and as many members as possible of the assembly of the faithful.

"Similarly every parish and every religious house should do the same in the presence of its assembled community.

"And so we should like to suggest that on a fixed day this profession of

faith be made in every single Christian household, in every Catholic association, in every Catholic school, hospital, and place of worship, in every group and gathering where the voice of faith can be raised to proclaim and strengthen a sincere adherence to our common Christian calling."

The example and the intercession of the Apostles Peter and Paul is sought to bring about stability to our faith. It is a thought expressed centuries ago in the liturgy of the Byzantine Rite, in the Recitational hymn (Hypakoi'), in the Matins service of the feast of the holy, glorious, most renowned Apostles and first leaders of the chorus (coryphaei) Peter and Paul on June 29:

"Which prison did not hold you captive? Which Church did not have you as an orator? Damascus thinks most highly of you, O Paul; since it saw you thrown to the ground by the light. Rome received your blood, and boasts, of it; but Tarsus also rejoices much, and respects your origin there. O Peter, rock of the faith; Paul, delight of the universe, *coming together from Rome, confirm us.*" (*Uneira*)

WE HEAR THAT . . .

Archbishop Pierre Veuillot of Paris has been appointed to head the pluriritual Ordinariate for Catholics of Eastern Rites who are not subject to Bishops of their own rites in France. Under his jurisdiction come the Chaldeans with some 600 faithful; Greeks, 500; Maronites, 500; Melkites, 1500; Syrians, 1700; Russians, 1000. The Archbishop's authority extends also to the one Romanian Byzantine Rite Catholic parish in France, St. George, staffed by two priests, Msgr. George Cosma, pastor, and Fr. Peter Gherman, with some 300 parishioners. The church is located at 38 Rue Ribera, Paris

The retirement of Cardinal Maurice Feltin, Archbishop of Paris, did not automatically make the new Archbishop Ordinary for Eastern Rites Catholics, it required a direct appointment by Pope Paul VI.

The Ukrainian Byzantine Rite Catholics of France, some 16,000, have been under the authority of an Apostolic Exarch, Bishop Vladimir Malanchuk, since 1960. At the same time an Apostolic Exarchate was erected for the Catholic Armenians of France, and Bishop Amanduni was consecrated for the 20,000 faithful of that rite in France.

CHRISTMAS EVE

by Leonard Ratushniak, CSSR

Flurries fell,
light, white, in dusky after-six.
People,
furry, collars up,
trudged to supper
arms parcel packed,
talking family; holidays,
puffing frosted liquor breath.

Children shouted,
rosy, bundled, to say Daddy's home.
Evergreens,
showy, tinsel dressed,
stood in parlours
regal in window framed
meaning joy - antique
neighbors wishing "Merry Christmas."

Evening Star
at dusk, family knelt in silent prayer.
Young and old,
joyful, happy all,
shared tradition,
table twelve-course laid,
sang in carols joy and hope,
welcomed Christmas. Christ is born!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 12

Volume XXXIX, No. 12

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове народження—це Свято надії 1
Місячне наміреня ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Новий Катехизм 8
Чому треба духовно зростати? 11
Декрет про апостодування мірян
Пояснення о. Мих. Щудла, ЧНІ. 14
Любім Жертву Хвали ..... В. Буженко 17
Хотів би ти знати? 22
Знуджена, бурхлива молодь 26
Під Святий Вечір ..... Уляна Кравченко 30
Богослужба за померлих 31

Service for the Dead 33
The Prince of Peace 35
Metropolitan M. Hermaniuk, C.SS.R., Speaks of the Education of Priests 36
Saint Barbara ..... M. Schudlo, C.SS.R. 37
New Catechism 40
Christian Marriage .... M. Schudlo, C.SS.R. 42
I'd Like To Know 47
The Reform of the Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 50
Renewal in the Sacrament of Penance
A summary by M. Schudlo, C.SS.R. 52
At an historical moment . J. Meijer, C.SS.R. 56
St. Benilde ..... by Bro. Methodius, F.S.C. 58
Our Father 59
How Disunity in Ecclesiastical Affairs Between Byzantium and Rome Started and How Is It Ending ..... by Elia Lobur 60
Dark Night at Bethlehem ..... Georgia Loyal 61
"A Year of Faith" 62
Christmas Eve
by Leonard Ratushniak, C.SS.R. 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1968
JANUARY

REDEEMERS

VOICE

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Календар "Голосу Спасителя" на 1968 рік

Подає: Календаріюм, церковний календар, загальний і подрібний устав богослужень за юліянським і григоріянським стилем та адресар українського католицького духовенства в вільному світі. Стор. 64. Ціна $0.75.

Різдв'яні Картки

в найновіших зразках з гарними українськими побажаннями.

Пачка 12 карток — $1.00

Стінні Календарі на 1968 рік

Юліянського стилю по 25ц.

Григоріянського стилю по 25ц.

.....

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 720
Yorkton, Sask., Canada

Христове Різдво - Свято Надії

Надія це потреба нашого серця, бо без неї людина безладно опускає руки і духово завмирає. Пощо ж бо трудитися, працювати, страждати, бути добрим, тощо, коли нема надії, що наші труди увінчаються успіхом?

Правдиві християни повинні бути завжди оптимістами, бо хто злучений з Христом, той не годен програти життєвої боротьби, не зважаючи на хвилеві чи спорадичні невдачі.

Як же ж можемо відновляти в собі та в других надію, яку народження Месії принесло світові? Ми надто повільно завчаємо науку, що Христос подає нам із ясел: **Я світло для світу! Хто йде за Мною, той не ходить у пітьмі, але має світло життя** (Іван 8, 12). Якщо не перестанемо завчати цього навчання, то колись таки зрозуміємо його, хоча б це забрало багато часу: Христос переможе Люципера. Хто бореться під проводом Христа, той не зазнає остаточної поразки, бо Спаситель запевнив нам кінцеву перемогу. **Позоставте, хай обоє** (пшениця і кукіль) **ростуть аж до жнив. А в часі жнив накажу женцям: Зберіть перше кукіль і повяжіть його в снопи, щоб їх спалити. Пшеницю ж зберіть до моєї стодоли!** (Матей 13, 30).

Пшениця це всі добрі християни, які борються зо злом, що панує в світі. Вони не потраплять вповні викоренити його зо світу, але можуть обмежити його діяння й так підготовити світ для відродження в Христі.

Як же це зробити? Треба зачинати з Богом. Нещастя в тому, що ми завжди спішимося, а Бог завжди має час. Він міг би в одній хвилині навернути світ, але не робить цього, бо має час. Він вічний. Йому нема чого спішитися.

Як часто люди бажають, щоб речі скоріше діялися ніж Бог зазначив? Чи не брак батьків, які докоряють

своїм малолітнім дітям: "Чому ти не поступаєш так, як батько. Будь розумний, як твій старший брат!"

Кожен знає, що семилітній хлопчина не годен поводитися так, як його 20-літній брат, бо він не є ще дорослий мужчина. Хочемо, щоб діти поводилися як дорослі люди не тому, що це добре для них, але тому, що це вигідне для нас, не тому що воно так ліпше, а тому, що ми не маємо терпеливости, щоб бути поблажливими для невинних витівок малолітніх дітей. Ми хотіли б, щоб наші діти зростали "навпоперек", бо так скоріше буде. Але чи це Божий посміх? Чи він допоможе дітям нормально розвиватися? Ні! "Що нагло робиться, те по-диявольськи робиться!" каже польська пословиця.

Працюючи над обновою людства в Христі, треба наслідувати Бога. Бог міг би творити дерева в дорослому віці. Але Він не хоче цього. Як Бог хоче дуба, то Він бере зернятко і дає йому 100 років, щоб розвинулося в дуба. Але як Він хоче гарбуза, то дає йому тільки два місяці часу. Що ж варта гарбуз, що виріс і дозрів за два місяці? Чи йому рівнятися зо столітнім дубом? Ні! Те, що вартісне, те помалу дозріває.

Як Бог творив світ, то почав від невидимого атому. З невидимих атомів повстав безмежний всесвіт, якому, здається, нема кінця. Як Бог забажав перетворити людські серця та притягнути їх до Себе, то Він послав між людей маленьке Дитятко, народжене з покірної Дівиці, Марії з Назарету.

Кожен християнин повинен бути ентузіястом, бо він змагається за перемогу добра над злом, за панування Христа в світі, за знищення зла в світі та в людських душах. Чи може бути кращий ідеал? Ні!

Перед народженням Божого Сина були люди, що намагалися здобути досконалість навіть у поганськім світі. Це були стоїки, грецькі філософи, але вони були далекі від християнської досконалости. З їх філософії були виключені людська любов і почування, без яких ми не годні уявити собі Христа і Його Євангелії.

Христос це вияв Божої любови в людськім тілі. Як Бог без любови не був би Богом, так Христос без любови до людства не був би Христом, бо любов до Бога і до людей це істотна характеристика Спасителя. Він же з любови до Отця і до людей стався Чоловіком,

щоб не тільки відкупити людей від гріха, але й запровадити їх до досконалости, що буде подібна до його власної досконалости.

Це правда, що Спаситель народився в убогій стаєнці і що зачав Свою Євангелію словами: "Сповнився час і Боже Царство є близько. Покайтеся і вірте в Євангелію!" (Марко 1, 15).

Слово "Покайтеся" означає духовне переродження, коли людина при помочі Христової ласки стає іншою людиною, подібною до Христа, яка звертає до Бога все своє життя, труди і надії. Отак Боже Царство було започатковане в світі в Христі та через Христа, і хто хотів увійти до цього царства, той мусів прийняти Христа як свого Спасителя, повірити в Його навчання і охреститися, цебто духовно переродитися.

Це духовне переродження заведе людину до досконалости і спасіння. Христос не прийшов на світ, щоб запевняти людям політичну незалежність, добрі уряди, зовнішній мир і матеріяльні добра, хоч Він не погорджував згаданими речами. Вони добрі, коли помагають людям краще пізнати Христа і сильніше полюбити свого Небесного Отця.

Новонароджений Христос це Спаситель світу, як це ангол заявив Св. Йосипові, коли він вагався взяти до себе Божу Матір: "Йосипе, не бійся взяти Марію, свою жінку, бо те, що в ній зачалося, походить від Святого Духа.

"Вона породить Сина, і ти даси Йому Ім'я Ісус, бо Він спасе Свій нарід від їх гріхів" (Матей 1, 20-21).

Христос народився, щоб спасти нас від гріха і вічної смерти, цебто від відкинення Богом і позбавлення вічного щастя в небі. Кожен з людей мусить прийняти це спасіння особистим рішенням стати Божою дитиною, подібною до Христа. Христос бажає всіх спасти і на те Він народився, але Він не накидає спасіння нікому. Спасіння це Боже діло і діло самої людини. Отож кожна людина, що бажає спасіння, мусить прийняти це спасіння як дар від Христа і заразом заявити в своїм серці, що нема іншого ймення крім Христового, в якім могла б осягнути своє спасіння і вічне щастя, як каже Св. Петро (Дії 4, 42).

Коли ж хтось прийме спасіння від Ісуса, то він заразом мусить відкинути всіх 'інших спасителів', бо відтоді він покладає всю свою надію на Христа і на любов

Небесного Отця.

Не вистачає тільки пригадувати собі народження Христа і діло відкуплення, що Він виконав для всіх людей. Треба водночас в дні Різдвяних святкувань лучитися вірою, надією і любов-

ю з народженим Спасителем, дякуючи Богові Отцеві за той превеликий дар для людства, яким є Христос.

"Слава Богові в небі і на землі мир для людей, що Бог вподобав Собі." (Лука 2, 14).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВСІ ХРИСТИЯНИ ПОВИННІ БУТИ ПЕРЕКОНАНІ, ЩО НЕ МОЖЕ БУТИ ЕКУМЕНІЗМУ, ГІДНОГО ЦЬОГО ІМЕНИ, БЕЗ ЗМІНИ СЕРЦЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на січень, благословлене Святішим Отцем)

Від останнього Вселенського Собору багато говориться і пишеться про екуменічний рух. Екуменізм обіймає все діяння, що має на цілі старання про єдність всіх християн. II ватиканський Собор бажає, щоб ціла Церква, тобто всі вірні брали участь в екуменічнім русі, бо як у людському тілі кожний член старається наполегливо про добро й злуку з другими членами людського тіла, так і у Містичному Тілі Христа, Св. Церкві, кожний член повинен дбати про другі члени того тіла, цебто про інших християн (Конституція про Церкву, ч. 7. і Декрет про Екуменізм, ч. 5). В тій цілі вірні повинні звернути свою увагу на ті речі, що в Церкві потребують відновн. На жаль треба сказати, що не всі католики живуть згідно з вимогами тої віри, що її визнають. Це кидає лихе світло на саму Церкву й перешкоджує ділу з'єднання всіх християн. Кожний католик повинен своїм життям і досконалістю християнської любови давати ясне світло правдивої Христової Церкви. Справа реформи й віднови зачинається від нього і поможе зєднанню всіх християн.

Тому насамперед конечним є навернення серця, про що говорить Св. Павло: "Відновіться духом вашого ума й одягніться в нового чоловіка, що сотворений по Богові в справедливості і святості правди" (Еф. 4, 23-24). Нам конечно треба мати новий погляд на всі

речі, ми повинні про них судити й їх цінити в світлі Христової Євангелії.

Декрет про Екуменізм згадує про дві чесноти конечні до практики екуменізму: самовідречення і безмежну любов: (ч. 7).

Самовідречення каже забувати про все, що в минулому було сумної слави, позбутися упереджень, відкинути непорозуміння, підозріння і недовір'я в екуменічних справах. Нашу любов повинні ми показувати в покорі, лагідності, великодушності і готовості служити братам. Самозаперечення є конечне, щоб вправлятися в братній любові, що є властивим духом екуменізму і в дійсності духом самого християнства. Це має показуватися так у ділах як і в бесіді і судженні.

В наших зносинах з некатоликами ми повинні мати все перед очима слова Св. Августина: "Чи вони хочуть, чи не хочуть, вони є нашими братами і вони тоді перестануть бути нашими братами, коли перестануть казати: "Отче наш". "Нехай всі вірні пам'ятають, що вони тим ліпше причиняться до єдности між християнами, чим дійсно ліпше живуть і більше стремлять до того, щоб провадити святіше життя, згідне з Євангелією. (Декрет про Екуменізм, ч. 7).

Святіше життя є вже само собою практикою екуменізму й поширенням єдности. Що тісніша є наша злука з Небесним Вітцем усіх, то легше здійсниться єдність з братами. Добре життя, що вірні провадять згідно з Євангелією, вже само притягає інших і запрошує до єдности, бо розлука є передусім нарушенням в'язів любови. Духовний екуменізм є самою душею цілого екуменічного руху і він обіймає святе життя, сердечну любов, молитву, жертви і терпіння, що їх приймаємо для спасіння других.

Наміреня на цей місяць взиває нас, щоб благати Христа Чоловіколюбця, через Непорочне Серце Марії, щоб усі християни були переконані, що екуменізм полягає на бажанні бути в злуці з Христом, бути вірним Йому, Його слову, Його любові, Його Церкві: одним словом є це виповнення християнського покликання, що само собою вимагає духовної й моральної віднови і то так внутрішньої, як і зовнішньої у всіх речах, що порушують серце до єдности всіх христи-

Сьогоднішній світ дуже розсіяний з причини шаленого, дійсно запаморочуючо рухливого життя, та мимо того здається, що в сучасній Церкві можна запримітити між багатьома дійсно живе зрозуміння християнського покликання до правдивої святости і бажання її осягнути. Сама посилена активність не вистачає. Дух християнського покликання має бути овочем евхаристійного життя, життя злуки з Христом. Святість одиниць принесе овочі для других, вона буде дійсно апостольською.

Місійне наміреня:

За всіх тих, що віддалені від Христової Церкви через злий приклад християн.

ЛЮТИЙ

Загальне наміреня:

Щоб усі признавали, шанували й добре боронили основні права людини.

Місійне наміреня:

Щоб вірні трудилися й співпрацювали з усіма другими, щоб правильно уладити справи економічного і суспільного життя.

Новорічні Постанови

Погляд на минулий рік виказує, що було добре, менше добре або й попросту недобре в нашім житті. Розумний християнин учиться зо своїх помилок і намагається направити їх. Новий рік це знаменита нагода усунути з життя те, за що тепер треба каятися. На це й бо Господь дає нам нових 365 днів. Бог **довготерпить, бо не хоче, щоб хтось загинув, але щоб усі навернулися до каяття.** (2 Петро 3, 9). Щасливий хто використає цей час, щоб поліпшити своє життя і змагати до християнської досконалости, до якої Бог кличе всіх християн, як твердить Св. Петро: **Будьте святі, бо Я святий!** (1 Петро 1, 16).

Наш славний князь Святослав Завойовник зазнав раз рішучої та болючої поразки в часі одного з численних походів. Деякі старшини радили йому вернутися додому і залишити похід, бо грозила повна невдача.

Не це відважний князь відповів: "Панове, наші вороги вчать нас, як треба боротися. Поразка вчить нас, як треба поводитися в бою. Це добра наука на слідуючий бій. Програний бій не означає програної війни!"

Минулорічні помилки це добрий досвід для тих, що хочуть вчитися на власних помилках. Ці помилки можна і треба направити в Новім Році через належне уживання кожного дня та ревне використання даного нам часу, бо цей рік може буде початком нашого кінця. Може вже не зобачимо його закінчення.

Між часописами є не мало таких, що мають два чи три видання кожного дня. Чимало книжок виходить двічі, бо має другий наклад. В цих виданнях автори справляють помилки і неточності, які закралися до них через брак інформацій чи людську слабість.

Бог дає нам Новий Рік, щоб ми справили в своїм житті помилки, яких допустилися минулого року. Кожен сам відповідає за те, як буде виглядати при кінці року "нове видання його цьогорічного життя". Кожен повинен учитися на власних помилках, щоб не повторяти їх намайбутнє.

Треба завжди робити те, що добре

Добро всім подобається, бо воно добро. На жаль не мало хто не робить його, бо інколи воно получене з труднощами та саможертвою. В одній фабриці панувало безладдя. Керівник скликав робітників на нараду. Викрито причини хаосу. Кожен подав свою гадку, що **треба** вчинити, щоб зарадити лихові. Коли ж керівник попрохав робітників узятися до праці, щоб усунути в фабриці непорядок, кожен із них чемно **відмовився.**

Християни повинні бути щирі з собою. Хто чинить добро, той остаточно тільки собі самому чинить його. Хто чинить зло, той остаточно тільки самому собі шкодить.

Бог подав нам сумління, яке в кожній хвилині вказує, що треба чинити як добро та виминати як зло. Цей таємний Божий голос невпинно шепче людині: **Уникай зло і чини добро, і житимеш навіки!** (Псалом 36 27).

Сумління це осуд нашого розуму просвіченого вірою. Цей осуд каже нам, що треба робити й що уникати. Сумління це неякийсь невідомий і таємний загніздженний на дні душі цензор, який самовільно каже нам, як треба поступати. Отож сильно помиляються ті, що наперекір навчанню

Христа чи Його Церкви виправдують деякі речі осуджені в Св. Євангелії марним твердженням: "Моє сумління так мені каже, і кінець!"

Сумління може бути добрим або лихим провідником, залежно від того, як людина собі сформувала його. Тільки те сумління є добре, яке спирається на засадах Євангелії та навчанні Церкви, бо воно оперте на непомильній Божій правді.

Поважна праця це найкращий засіб, щоб направити минулорічні похибки і відробити духовні страти. Якщо б людина знала, що Новий Рік це останній етап її земського життя, то як працювала б вона? Напевно виконувала б свої станові обовязки, але в цьому виконанні була б велика різниця. Там не було б лихих мотивів. В її праці було б завжди добре наміреня подобатися Богу та зібрати трохи заслуг для вічности. Тому треба з Новим Роком учинити таку постанову:

"Мій Боже, дякую Тобі за ще один рік, що Ти зволив ласкаво дати мені. Обіцюю належно використати його. Буду все чинити для Твоєї слави і спасіння власної душі. Поможи мені виконати цю постанову!"

Той служить Богу, хто виконує все на Божу славу. Той служить Богу, хто виповняє Божу волю, чи вона йому приємна чи прикра. Той служить Богу, хто завжди питається: "Чи ця справа, річ, зайняття, розмова вийде на славу Божу і на спасіння моєї безсмертної душі? Якщо так, то зроблю її. Якщо ні, то не робитиму цього!" Великі будівлі ростуть кладенням малих цеглок.

Хто хоче служити Богу, той мусить точно і постійно виповняти свої станові обовязки, вправлятися в християнських чеснотах, зберігати сумлінно Божі та церковні заповіді, уникати все те, що відємно впливає на його душу, бо вартість душі перевищає вартість цілого світу, підчинятися Божій волі в усіх прикрощах і стражданнях цього життя і робити кожну річ на славу Божу, як каже Св. Павло: **Чи їсте, чи пєте, чи щось інше робите, робіть усе на Божу славу!** (І Коринтяни 10, 31).

Не легко воно завжди чинити добро й уникати зло. До цього потрібна обильна Божа ласка. Треба молитися, щоб отримати її, бо Бог завжди вислухує добру молитву.

Дві дівчинки йшли до школи. Вже було пізно, тому боялися, що запізно прийдуть. Одна з них каже: "Молімся, щоб Бог допоміг нам прийти на час до школи. Станьмо і прокажім 'Отче наш'. —На це її розумна товаришка відказала: "Біжім щосили і молімся, як біжимо!"

Якщо будемо трудитися і поважно працювати над власною досконалістю і при тім молитися, то Бог напевно допоможе нам дійти до неба і вдосконалити свою душу. При кінці року будемо значно ліпші, терпеливіші, сумлінніші, більше підчинені Божій волі та більше будемо любити Бога й ближнього аніж на початку!

В праці над собою не слід зражуватися сповидними неуспіхами та невдачами. Хто працює над собою, той з Божою поміччю напевно дійде до цілі. Один летун оповідає, що буря захопила його. Він летів 150 миль на годину, але на превелике здивування літак не посувався уперед. Він стояв на місці, хоч мотори йшли, як звичайно.

Інколи здається, що, не зважаючи на сильні зусилля, не йдемо вперед і не стаємося ліпші, бо нам докучає гнівливість, трудно гамувати свій язик, тощо. Це неправда. Хоч не бачимо бажаних наслідків, все таки наша праця корисна, бо "хто не йде вперед, той поступає назад," каже латинська приказка. Посеред неохоти треба пригадувати собі долю летуна. Якщо б він не був намагався летіти вперед, хоч в дійсності через бурю не летів, все таки його труд був корисний, бо врятував йому життя. Він був би впав на землю, якщо б був стримав мотори через те, що літак не летів уперед.

Не треба теж дивитися на те, як інші поступають, бо кожен відповідає за себе самого. Осуд людей не чинить нас ліпшими, ні гіршими. Виповнення обовязку зобовязує нас, чи інші виповняють чи занедбують його.

Атлет Яків Бредак, світовий чемпіон, був добрим католиком. Поїхав відвідати свого некатолицького друга. Прийшла неділя. Бредак став збиратися на Службу Божу. На це його друг здивовано закликав; "Що ж люди подумають, як зобачать такого великого чемпіона в церкві?"

На це атлет відказав, сміючись: "Поправді кажучи, я не журюся, що нарід скаже, як зобачить мене в церк-

ві, але що скажуть люди, як зобачать мене в пеклі!"

Добре життя вимагає, щоб ми присвячували більше уваги та більше часу справам душі ніж справам тіла. Тому з Новим Роком треба призначити менше часу на забави, карти, пиятику, безкорисну балаканину, радіо, телевізійний апарат, а більше на молитву, Служби Божі, Св. Причастя, читання добрих книжок і Біблії, щоб кожен день став жемчугом для нашої душі та вічности.

Набожність і молитва до Божої Матері допоможе нам стати ліпшими.

ЕКУМЕНІЗМ

(Пояснення декрету, що його одобрив Папа Павло VI, 21-XI-1964)

Коментар о. М. Щудла, ЧНІ.

1) Декрет про Екуменізм зазначує, що намагання обєднати всіх Христових визнавців це одна з головних цілей другого ватиканського Собору, що зачався в 1962 і закінчився 8 грудня 1965 р. Бажання поєднання в одній Христовій Церкві видне теж у майже всіх християнських Церквах, і це доказ, що екуменізм це діло Боже, яке кожний християнин повинен всіма силами підтримувати. Декрет каже:

"Старання про привернення єдности між усіма християнами це один із головних намірів священного вселенського другого ватиканського Собору.

Хоч "Христос Господь оснував одну Церкву, все таки численні християнські спільноти вважають себе правдивим насліддям Ісуса Христа, хоч вони, признаючи себе за послідовників Господа, все таки різняться і йдуть відмінними дорогами гейби Сам Христос був поділений (I Кор. 1, 13).

" Такий поділ очевидно противорічить волі Христа, гіршить світ і шкодить найсвятішій справі, цебто проповідуванні Євангелії всім народам."

ЧАСТИННЕ ОПАМЯТАННЯ

Довгі віки розділені від себе християни бодай сповидно не відчували скрупулів за те, що Христова Церква так сильно пошматувана на різні Церкви і секти, бо кожний ганив інших за те ненормальне положення і тому вважав себе невинним перед Богом.

Сьогодні напевно підо впливом Святого Духа багато християн різних віровизнань зачало інакше думати і дивитися на розєднане християнство, і з цього повстав екуменічний рух між християнами, щоб обєднатися в одній Церкві. Декрет каже:

"Однак Господь віків, що мудро й терпеливо здійснює плян Своєї благодати щодо нас грішних, останніми часами зачав щедріше викликати спасенні думки і бажання єдности між християнами, що відлучені одні від одних.

"Ця благодать порушила всюди дуже багатьох людей, і так серед наших відлучених братів, за ласкою Святого Духа, також повстав сильний рух за відновленням єдности всіх християн.

"В цім русі за єдністю, що зветься екуменічним, беруть участь ті, що поклоняються Пресвятій Тройці і визнають віру в Ісуса Господа і Спасителя, і то не лише окремі одиниці, але й також спільноти.

"Всі вони, хоч різними способами, прагнуть одної і видимої Божої Церкви, що була б дійсно вселенська та поширилася в цілім світі, щоб світ навернувся до Євангелії та спасся на Божу славу".

Екуменічний рух між некатолицями:

Різні протестантські провідники, які довгими століттями уникали Рим, вважаючи його найбільшим ворогом своїх Церков, сьогодні не вагаються похвально висловлюватися про Папу та навіть відвідувати його в Ватикані. Між цими некатолицькими братами є царгородський патріях **Атанагорас I**, який в 1964 р. був вибрався до Єрусалиму, щоб стрінутися з Папою Павлом VI. Там вони обидва обнялися як брати в Христі і спільно молилися на гробі Спасителя. В недовзі в Православних церквах в Царгороді згадуватимуть імя папи. В 1966 р. англіканський архиєпископ, Ремзей, голова англіканської Церкви в Англії, не тільки відвідав Папу в Римі, але й його Церква створила

постійне представництво в Римі, щоб мати постійний контакт із Папою та справами католицької Церкви.

Численні ж представники некатолицьких Церков, що були на Соборі та своїми порадами допомогли опрацювати не одну справу, теж наявно виявляють своє зацікавлення в справі поєдання всіх християн в одній Христовій Церкві.

Ці представники були заскочені прихильністю та братнього любовю, що сам Папа й майже всі учасники Собору виявили їм. Вернувшись додому, вони напевно ще сильніше будуть трудитися між своїми однодумцями над поширенням і закріпленням екуменічого духу.

Ствердивши загальне бажання поєдання між християнами, Отці другого ватиканського Собору не тільки заохочують католиків брати в цім русі активну участь, але й заразом накреслюють засади, якими треба руководитися в цім святім ділі, щоб воно в майбутності увінчалося успіхом. Декрет каже:

"Тому цей священний Собор, беручи з радістю це до уваги, і навівши навчання про Церкву, і бувши ведений бажанням привенути єдність між усіма Христовими учнями, бажає подати всім католикам допоміжні засоби, вказати шляхи і способи, що ними вони зможуть відповісти на цей Божий поклик і ласку".

Ось тому всі католики, що зацікавлені екуменічним рухом і бажають своєю працею приспішити хвилину загального поєдання всіх християн в одній Христовій Церкві, повинні поважно перестудіювати цей важливий декрет про Екуменізм.

(Ми подаємо винятки цього декрету з короткими поясненнями для читачів Голосу Спасителя).

РОЗДІЛ І

Цей перший розділ подає засади, яких католики мають притримуватися в праці над поєднанням Церков. Отці Собору вияснюють, як католицька Церква розуміє власну одність. Вони так само окреслюють, як наші брати некатолики ставлятьсяся до католицької Церкви (Ч. 3). Вкінці Отці подають загальні вказівки, як слід брати діяльну участь в екуменізмі (Ч. 4).

Католицькі принципи екуменізму

Декрет каже:

2) "Божа любов в цім виявилися до нас, що Бог послав Свого єдинородного Сина в світ, щоб Він, ставшись Чоловіком, відкупив цілий людський рід, відродив його і зібрав в одне.

"Заки Він приніс Себе в жертву на вівтарі хреста, то Він молився до Отця за тих, що повірять: "Щоб усі були одне, як Ти, Отче, в Мені, і Я в Тобі, щоб і вони були одне в Нас, щоб світ повірив, що Ти послав Мене" (Іван 17, 21).

"Він установив предивну тайну Євхаристії в Своїй Церкві, яка виявляє і здійснює одність Церкви. Він теж дав Своїм учням нову заповідь взаємної любови й обіцяв Духа Утішителя, що як Господь і животворець залишиться з ними назавжди".

Декрет наводить слова Св. Павла, який каже, що Христова Церква є одна: "Благаю вас, я, Господній вязень, поводитися достойно покликання, яким вас візвано, в повноті покори і лагідности, з довготерпеливістю, терплячи один одного в любові, стараючись зберігати одність духа звязком миру.

"Одне бо Тіло, один дух, й одне покликання в вашій вірі, яким ви покликані.

"Один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх, що над усіма й через усіх і в усіх" (Єф. 4, 1-6). Дейдне Св. Павло каже:

"Ви всі зодягнулися в Христа, що були охрещені в Христа... Ви всі — одне в Христі" (Рим. 3, 27-28).

Роля Святого Духа

Всі християни творять одну всесвітню Божу Родину, яка є Церквою Ісуса Христа. Святий Дух єднає цю Божу Родину, як каже декрет:

"Святий Дух, що пробуває в віруючих і наповняє цілу Церкву й нею управляє, здійснює ту пречудну спільноту вірних і єднає всіх у Христі так тісно, що є основою єдности Церкви." Мешкаючи в душах християн через освятну ласку, Святий Дух чинить ці душі Своїм храмом, в якім одночасно пробуває ціла Пресвята Тройця, Отець Син і Божий Дух. Бог Отець, пробуваючи в душах, чинить їх Своїми дітьми.

АПОСТОЛЬСЬКА КОЛЕГІЯ

Христова Церква складається з людей, що через хрещення стали Божими дітьми. Ця Церква є Божою й людською установою. В кожній людській установі є провід, що запевняє в ній лад і порядок. Христос так само лишив провід у Своїй Церкві. Декрет каже:

"Щоб установити Свою

святу Церкву по всій землі аж до кінця світу, Христос доручив Колегії Дванадцятьох уряд навчати, управляти й освячувати.

"Між ними вибрав Петра, щоб на ньому, по визнанні віри, вирішив збудувати Свою Церкву. Йому обіцяв ключі Небесного Царства (Мт. 16, 19 і 18, 18) і по визнанні його любови звелів йому утверджувати в вірі (Лк. 22, 32) і пасти в досконалій єдності всі вівці (Іван 21, 15-17), хоч Він Сам Ісус Христос залишається навіки найвищим наріжним Каменем (Еф. 2, 20) і Пастирем наших душ (I Пет. 2, 25)."

Апостоли й їхні наслідники виповняють доручення Христа, як проповідають людям Боже слово, подають святі тайни і керують Божим народом. Декрет ка-

"Ісус Христос хоче, щоб Його нарід зростав. Він удосконалює його . . . через вірне проповідування Євангелії, уділювання святих тайн і керівництво в любові під керівництвом Святого Духа."

ЗЛОДІЙ

В. Симоненко

(В цій поезії Симоненко обороняє одного бідного селянина, що взяв з колгоспу трохи збіжжя, бо був голоден. За те комуністи судили його як злодія, хоч вони були відобрали від нього його поле).

Дядько кліпав товстими віями.
Важко дивитися в очі ганьби,
Важко йому із домашніми мріями
Враз осягнуть парадокси доби.
Чому він злодій? З якої речі?
Чому він красти пішов своє?
Дали б йому той клунок на плечі—
Сором у серцѣ мені плює...
Дядька я вбити зневагою мушу,
Тільки у грудях клекоче гроза:
Хто обікрав і обскуб його душу?
Хто його совісті руки зв'язав?
Де вони, ті—відгодовані, сірі,
Недоріковаті демагоги і брехуни,
Що в'язи скрутили дядьковій вірі,
Пробираючись в крісла й чини?
Їх би за грати, їх би до суду,
Їх би до карцеру за розбій!
Доказів мало? Доказом будуть
Лантухи вкрадених вір і надій.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) Католицька Церква осуджує розвід як нарушення Христових слів; "Що Бог злучив, нехай людина не розлучує!" (Матей 19, 6). Православна ж Церква допускає розвід в деяких випадках. Я цікавий знати, що буде з цією справою, як Східня і Західня Церква поєднаються?

Ми також цікаві знати, як католицькі і православні богослови розвяжуть цю трудність. Проте нам здається, що тут не буде непоборних перепон, як це виходить із дій флорентійського Собору (1438-45), де православні греки і католики заключили унію і помирилися. Під час довгих дискусій богослови порушували різні спірні питання, от хоча б про походження Святого Духа від Отця і Сина, але про розводи не було й мови. Латинська Церква признала цей звичай Східньої Церкви, бо коли б була вважала його за єресь чи очевидне порушення Божого Закону, то напевно не була б помирилася з православними.

Архиєпископ Зогбі, вікарій єгипетського мелхітського патріярха, порушив справу розводів на 4-ій сесії другого ватиканського Собору і назвав її "більше пекучою проблемою ніж справа контролі народин". Він згадав, що на випадок розводу через перелюб, залишення одного подруга другим, фізичної імпотенції, тощо, невинна сторона в Східній Церкві може отримати розвязання подружжя і вдруге оженитися чи вийти заміж. Він заявив, що залишена подругом сторона згідно з теперішнім навчанням католицької Церкви мусить ціле життя залишити-

ся самітньою. Таке життя "вимагає геройської чесноти, якої не можна нерозбірливо вимагати" . . .Чи Церква, не залишаючи свого навчання про нерозвязність подружжя, не могла б ужити своєї влади, щоб помогти невинній стороні, як це діялося на Християнськім Сході і часом навіть на Заході?"

Він сказав, що Церква має право толкувати Святе Письмо і додав: "Тридентійський Собор (говорячи про подружжя) вибрав таку формулу, що не ображала східніх християн. . . Не слід тут поступати нерозважно, бо є небезпека надужиття, але все таки треба зайнятися цією проблемою".

Коли йому закидали, що Східня Церква прийняла цей звичай з кодексу царя Юстиніяна, то єпископ Зогбі відповів, що Східня Церква мала цей звичай багато скоріше ніж появився згаданий цивільний кодекс Юстиніяна.

Богослови можуть просліджувати цю справу, але тільки найвищий провід Христової Церкви може видати остаточне рішення. Провід же Церкви—це Папа і єпископи. Синод, що Папа встановив для правління Церкви, буде мати нагоду займатися різними справами, між якими може зчасом вирине справа розводів.

2)Чи це гріх читати любовні повісті?

Це залежить від того, які ці повісті і хто читає їх, бо є й добрі повісті. Якщо якась повість не викликає в людині лихих гадок і не спонукує її до гріха, то це добра повість. Зрештою не всі повісті є однаково добрі для всіх людей. Те, що може бути добре для одної особи, часом являється небезпечним для другої. Якщо хтось зауважить, що читання повісті викликає в нім злі гадки, то він у сумлінні зобовязаний залишити цю повість, бо не вільно без належної причини виставлятися на небезпеку гріха.

3)Що означають блаженства, які Христос проголосив у Нагірній Проповіді?

Євангелисти Матей (5, 3-12) і Лука (6, 20-23) подають ці блаженства.

"Блаженні вбогі духом." —це люди, які знають, що вони ніщо самі собою, не зважаючи на земські добра. Ось тому вони повинні покладатися на Бога в усіх своїх матеріяльних і духовних потребах, хоч водночас мають працювати над собою, щоб придбати все те, що потрібне їм для людського життя.

"Блаженні тихі" — це люди, що своєю терпеливістю здобувають те, що потрібне їм. Тихість — це не мякість і бездільність. Тихість звичайно більше коштує людину ніж вибух гніву і нагальність.

"Блаженні засмучені" — це люди, які співчувають недолі інших, бо нечутливість на потреби інших не є християнською чесностою. Христос не забороняє Своїм послідовникам радуватися, але в цій радості не слід забувати тих, що страждають від переслідування, нужди, гноблення, тощо.

"Блаженні голодні і спрагнені справедливости" — це люди, що бажають Божих дарів і прагнуть, щоб всі інші знали і любили Бога.

"Блаженні милосердні"— це люди, що самі невинно потребують Божого милосердя і прощення, тому не відмовляють його своїм ближнім.

"Блаженні чисті серцем" —це люди, які не тільки уникають нечисті речі, але й не почитають ідолів, з яких самолюбство є найчастішим між людьми.

"Блаженні миротворці", бо будуть подібні до Христа, що прийшов запровадити мир між людьми і Богом. Христове Царство — це царство миру і спокою.

"Блаженні переслідувані" дебто будуть критиковані і часом переслідувані, коли вони в пошукуванні за правдою своїми поглядами і поведінкою різняться від засад світу дебто людей, які не числяться з Богом.

Оці блаженства виявляють новий дух, що Христос приніс у світ. Ціла Його Євангелія спирається на цім дусі. Христові послідовникй мусять намагатися здобути собі духа цих блаженств, якщо бажають стати правдивими Христовими учнями.

4)При плаченні доходового податку я вшахрував уряд на кілька соток долярів. Тепер сумління не дає мені спокою, бо я вичитав, що громадяни зобовязані в сумлінні платити державі податок. Що маю робити?

Патріотизм і християнська любов вимагають, щоб громадяни платили справедливі податки. Це так само вияв вдячности за те, що держава дає громадянам, от хоч б безпеку, оборону, лад, тощо. Якщо податки справедливі, то громадяни в сумлінні зобовязані платити ці податки. Хто вшахрував державу, той має направити кривду. Як це можна практично зробити? Різно, от хоча б купити стільки поштових значків, скільки

долярів хтось мав би заплатити за податок, і спалити їх. Або можна попросту спалити тих кілька соток долярів, які мав би був заплатити як податок. Хто знищить ці гроші, той неначе платить їх державі.

5) **Чому тепер так багато говориться про місіонерського духа в Церкві?**

Церква — це місіонерська інституція. Проповідування місій — це не додаткове завдання Церкви, це сама її істота, бо Христос на те основав Церкву, щоб вона голосила людям Боже Слово і так вела їх до Бога: "Ідіть і вчиніть усі народи своїми учнями, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа (Матей: 28, 19-20).

Другий ватиканський Собор видав "Декрет про місійну діяльність Церкви," де сказано: "Церква по своїй суті є місійною, бо згідно з задумом Бога Отця виводить свої початки з місії Сина і з місії Святого Духа" (Ч. 2).

В Конституції ж про Церкву сказано, що місійна діяльність Церкви це не діло самого Риму і Папи, але всіх єпископів світу, бо вони разом з Папою відповідають за спасіння людства.

Це правда, що різні народи мають різні релігії, але це не значить, що Бог так хоче. Хто так думав би, той помилився б. Щоправда, Божа ласка не опускає нікого, бо Бог дбає і про тих, що без власної вини не знають Його, от хоча б про поган. Проте Бог хоче, щоб людство вповні пізнало Його, і це пізнання воно осягає, як приймає Христа і Його Євангелію, бо в Христі Бог вповні об'явив Себе світові. Ось тому до кінця світу уже не буде ніяких об'явлень, що істотно цебто радикально змінили б шлях до спасіння, що його Божий Син накреслив у Євангелії.

6) **У нас уже від довшого часу нема священика. Наш старенький отець парох помер, а нового Єпископ не прислав, хоч ми багато разів прохали його. Чому воно так? Що станеться з нашою Церквою, нашими дітьми і молоддю без священиків?**

Єпископ тому правдоподібно не прислав нового священика на місце померлого пароха, бо не мав кого висилати. Нам відомі місцевості, де вже так само нема священиків. Наші церкви стоять позамикані, бо в них нема відправ тому, що нема священиків, щоб відправляти їх.

Питаєтеся, що буде з нашою дітворою і молоддю,

як так дальше не буде священиків? Наша молодь і дітвора буде духовно опущена. Одна їх частина ніде до церкви не буде ходити, а друга піде до латинської, й так помалу наша Церква буде маліти і заникати.

Це страшна трагедія! Намагаємося рятувати нашу Церкву, яку большевики нищать в Україні, і добре робимо, але мало хто цікавиться, що буде з нашою Церквою в Канаді за яких 20 років. Не хочемо бути фальшивими пророками, але коли наш нарід не зрозуміє, що тільки він годен дати нашій Церкві священиків, посилаючи своїх синів до семінарій, то за яких 20 років багато наших церков буде світити пусткою й парафії позникають.

Ми вже сьогодні покутуємо за те, що наші попередники занедбали. Теперішні ж діти покутуватимуть за те, що ми сьогодні занедбуємо. Сама ж скарга і нарікання не врятують нашої Церкви від страшної загрози, яка може знищити і напевно знищить її, коли ми всі українці не опамятаємося і не зарадимо лихові.

7) **Я був у сусіда й там подано перекуску з мясом. Усі їли й я їв, хоч це було в пятницю. Чи я тяжко згрішив?**

Богослови колись твердили, що навіть одноразове зламання посту це тяжкий гріх. Папа Павло VI змінив закон про піст. Від того часу не буде великим гріхом, коли хтось час від часу їсть мясо в пятницю. Якщо він це робить без причини, то за це має малий гріх. Коли є якась поважна причина, то тоді не буде ніякого гріха. Нам здається, що ви бодай обєктивно не допустилися ніякого гріха, як їли мясну перекуску в сусіда, бо ви не хотіли робити замішання, прохаючи його, щоб подавав вам окрему перекуску. Коли ж ви думали, що допускаєтеся гріха, як споживали цю перекуску, то ви дійно згрішили, бо хто думає, що грішить, роблячи щось, то він дійсно грішить, хоча б там не було матерії для гріха.

8) **Чому наша Церква святкує Непорочне Зачаття на 9 грудня, а латинська на 8-го?**

Східня Церква від 8-го століття святкує свято Непорочного Зачаття Божої Матері на 9 грудня під назвою Зачаття Анни. І тому вона досіль святкує його в цей день.

Латинська ж Церква святкує його на 8 грудня, бо на 8 грудня 1854 р. Папа Пій IX проголосив догму Непорочного Зачаття і зазначив

цю дату для його святкування.

Деякі наші єпископи в Америці перенесли це свято на 8-го грудня для українців католиків в Америці, і там його святкують в цей день. Це вони вчинили, щоб полегшити нашим людям святкування цього свята, що так сильно висвітлює велику гідність Божої Матері, яка з усіх людей одинока була зачата і народилася без первородного гріха тому, що мала бути Матірю Божого Сина і нашого Спасителя, Ісуса Христа.

Новий Катехизм

РОЗДІЛ 7

БОГ ЛЮБИТЬ МЕНЕ

Св. Іван каже: "Бог це Любов" (І Іван: 4, 8). Бог є самою любовю. Він любить світ, бо Він Сам сотворив його. Бог особливіше любить людей, бо вони є Його розумними сотвореннями і духовними дітьми. Як вибраний нарід скаржився, що Бог забув про нього, то Він відповів: "Хіба жінка година забути своє немовлятко? Чи не буде їй жаль сина, що вона породила? Та хоча б вона й

забула його, то Я не забуду тебе. Дивися, Я записав Собі тебе на долонях!" (Ісая: 49, 15-16).

Бог від віків любить мене. Ще не було світу, а Бог уже любив мене. Мене ще не було на світі, а Бог уже любив мене. Він сотворив мене, бо любив мене. Бог сотворив світ і все, що є в світі, для мене (І Коринтяни: 3, 23). Бог любить мене, хоч знає про мої гріхи й людські немочі. Бог дав мені ласку і привілей належати до Церкви, що Його Син Ісус Христос заложив на землі для спасіння людей.

Бог навчає мене, що треба робити, щоб ми могли бути добрі. Він прощає мені гріхи, як тільки я щиро покаюся за них. Бог провадить мене в житті і захороняє від небеспек. І Бог все те робить для мене, бо Він є моїм люблячим Небесним Отцем. Тому, що Бог любить людей, Він дає їм різні ласки і дари. І Він дає Свої ласки не тільки добрим людям, але й тим, що невдячні Йому. Бог Отець "велить Своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних" (Матей: 5, 45).

Чого Бог домагається від мене за всі ті ласки і добродійства, що Він подав нам? Бог хоче, щоб ми любили Його і старалися подобатися Йому в усім тім, що кожного дня робимо.

Ми не новинні сумніватися, що Бог нас любить. Бог доказав нам Свою любов тим, що Він послав Свого Сина Ісуса, щоб Він помер за наше спасіння. "Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а в тім, що Він полюбив нас і послав Свого Сина як надолуження за наші гріхи" (І Іван: 4, 10).

ПИТАННЯ

1) Чи Бог любить тебе?
Так, Бог мене любить від віків.

2) Як знаєш, що Бог тебе любить?
Я знаю, що Бог мене любить бо:
Він це мені сказав,
Дав мені все те, що я маю,
І послав Свого Сина Ісуса,
щоб помер за мене.

3) Чим ти можеш віддячитися Богові за всю цю любов?
Я можу віддячитися Богові за Його любов тим, що буду любити Його, зберігати Його Заповіді та виконувати на Його славу все те, що роблю.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Бог так полюбив світ, що дав Свого єдинородного Си-

на, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя (Іван: 3, 16).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду часто, вдома, поза домом, в школі чи під час забави повторяти оці слова: "Мій Боже, я люблю Тебе!"

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Благодать нашого Господа, Ісуса Христа, і любов Бога Отця і спільність зо Святим Духом нехай будуть зо всіма вами (Благословення перед освяченням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, поможи мені так любити Тебе, як анголи в небі люблять Тебе.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Що Бог вчинив з любови до тебе?

2) Що ти можеш зробити в школі, щоб доказати Богові, що ти любиш Його?

3) Вивчи на память пісню подяки Богові, що Мати Божа заспівала, як Бог вибрав її на Матір Свого Сина Ісуса: Лука: 1, 46-55.

ОЛЕГ ВІЩИЙ

Першим історичним князем нашого Києва був Олег Віщий (882-912). В 882 р. він зайняв Київ, який назвав 'матір'ю руських городів'. Під його проводом багато племен Східньої Европи об'єдналося, от хоча б сівер'яни, поляни, деревляни, уличі, тощо.

Це був початок славної майбутньої київської держави, що згодом обнимала сьогоднішні території України, Росії і Білорусі. Олег бажав мати вільний шлях морем до Середземного Моря, щоб наші купці могли свобідно торгувати з різними народами. Ось тому ходив походом на Візантію і вкінці заключив з могутньою тоді візантійською державою два договори в 907 і 911 рр., бо Олег змусив до них візантійського царя облогою Царгороду. Олег був заатакував Царгород з моря флотою і сухопутнім військом. Його кораблі прорвали ланцюги, якими візантійці були загородили свою пристань.

Перемога наших предків над візантійцями була повна, тому цар зажадав миру. Це був перший договір Русі з Візантією, і наша хроніка записала його текст. Візантійці заплатили великі відшкодування, які розділено між учасників походу. Руські купці були звільнені від податків, як проїжджали зо своїми товарами крізь візантійську територію. Що більше? В самім Царгороді вони мали осібну частину міста, де мешкали. Цей торговельний договір Олега з Царгородом тривав до 944 р.

Після підписання договору Олег помер, і його наслідником став його син чи внук Ігор. Олег, як каже народний переказ, мав померти від укушення гадюки, як це йому заповіджено. Гадюка була в черепі його улюбленого коня.. Олег відвідав цей череп, став на нього ногою, і тоді гадюка виповзла з черепа, вкусила нашого князя і від цього укушення він уневдовзі помер.

Коли і за кого треба молитися?

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Аристид, християнський письменник з другого століття, писав про християн свого часу так: "Кожного ранку й кожної години вони величають і прославляють Бога за ласки, якими Він обдарив їх і дякують Йому за поживу і напій."

Є багато нагод, щоб **думати** про Бога та **говорити** до Нього. Коли відчуваємо Його велич і Його силу, **хвалимо** Його, коли ми згрішили, **просимо прощення** в Нього, заки зробимо щось важного **просимо помочі** в Нього. В **кожній нашій потребі**, можемо звернутися до Бога, передусім в часі **спокуси.** Понад усе ми повинні **дякувати** Богові, бо кожна добра річ, що її маємо, походить від Нього. Св. Павло каже: **"Моліться без перерви"** (1 Солуняни 5, 17).

На молитву є також окремий час. Ми повинні молитись **рано,** коли встали, та **ввечорі,** коли йдемо спати. Молимось **перед і по їді,** передусім в часі **церковних богослужень.**

Молимось до **Бога,** нашого Небесного Отця. Він є наш Сотворитель і Господь, початок усього добра і наша остання ціль.

Молимось до Небесного Отця в ім'я **Ісуса Христа.** Він є правдивий Бог, наш Спаситель і Господь, наш приятель і наш брат, і, як наш архиєрей, Він предкладає нашу молитву Небесному Отцеві.

Молимось до **Святого Духа.** Він є також правдивий Бог, рівний Отцю і Синові, мешкає в нас і чинить нас святими.

Молимось також до **Преч. Діви Марії,** матері нашого Господа, до святих та анголів. Ми не поклоняємось їм, хоча славимо їх і просимо їх, щоб вони заступались перед Богом за нас.

Ми повинні **пам'ятати** в молитвах про своїх ближніх. Ми повинні молитись за живих і мертвих, приятелів і ворогів. Молимось передусім за найдорожчих нашому серцю, або тих, що найбільше потребують наших молитов: наш український нарід, нашу батьківщину, наших батьків, братів сестер, добродіїв і вмираючих, церковну ієрархію, світську владу, грішників, поган і за мир у світі. Християнин **не повинен виключати нікого** зо своїх молитов. Бог любить усіх людей,

і Христос помер за ввесь людський рід.

Ми повинні молитись **спільно з іншими**, передусім у своїй **родині** та під час **церковних богослужень.** Христос каже: **"Коли двоє з вас згодиться на землі просити, щоб там не було, воно буде дано їм Моїм Отцем Небесним, бо де двоє або троє зібрані в Моє ім'я, там я серед них" (Матей 18, 19-20).**

Молитва для душі є тим, чим дихання є для тіла. Як людина не забуває дихати, так вона не повинна забувати молитися.

Святе Письмо вчить: **"Істинно, істинно кажу вам: Чого б ви тільки попросили в Отця, він дасть вам у Моє ім'я"** (Іван 16,23), **"Слово Христове нехай у вас перебуває щедро: навчайтесь у всякій мудрості й напоминайте одні одних, співаючи Богові з подякою від свого серця псальми, гимни та духовні пісні"** (Колосяни 3, 16).

Св. Іван Євангелист наводить прегарну розмову між Спасителем і жидівським ученим, фарисеєм Никодимом, тайним приятелем Спасителя. Навчання Христа являлося дивним цьому побожному ізраїльтянинові, тому він прийшов до Нього і прохав вияснення. Це були часи, коли признаватися до Христа було небезпечно для жидів, особливо для їх провідної кляси, до якої належав Никодим, бо за це Синедріон виключав із синагоги. Як Спаситель зобачив, що Никодим дійсно пошукує Божої правди і намагається знайти дорогу до неба, то заявив йому:

"Направду кажу тобі. Якщо хтось не відродиться, то не зможе побачити Божого Царства!" (Іван: 3, 3).

Никодим належав до секти фарисеїв, яка назагал ненавиділа Спасителя і противилася Його навчанню, бо Христос не вийшов з цієї кляси, що присвоювала собі право на провід у вибранім народі. Хоч сама кляса була ворожа Христові, все таки в ній були щирі і добрі люди, які бачили чуда, подивляли нову науку і тому подивляли Христа. Никодим був одним із них. Дивлячись на численні чуда, Никодим заключив, що Спаситель не був звичайним проповідником, тому сказав:

"Учителю, ми знаємо, що як учитель Ти прийшов від Бога, бо ніхто не годен творити таких чуд, як Ти чиниш, коли Бог не є з ним" (Іван 3, 2).

КІНЕЦЬ СВІТУ

Безбожники і недоуки висмівали навчання Євангелії, що світ колись скінчиться, бо не вірили, що є така сила, яка годна б знищити цілий світ. Як же впала атомна бомба на Гірошіму і потім вчені зачали виробляти водневі бомби, то скептики, які висмівали біблію, замовкли, бо тепер бачать, що є в світі така сила, яка годна знищити ціле людство, спалити все життя і повернути нашу планету в безлюдну, вогнем спалену, пустиню.

Вечірні дзвони

о. Роман Ганас

Бувало колись на рідній нашій землі, коли сонце клонилося до заходу, щоб сховатися десь далеко за горами і морями, тоді в неділі чи свята з дзвіниць наших церков розносився гомін дзвонів, що кликав побожних людей до церкви на Вечірню. Кінчався день, зближалася темна ніч, треба було по звичаю століть піти до церкви, подякувати Богові за ласки минулого дня і псальмом Вечірні Йому заспівати: "Господи, до Тебе я взиваю. Поспішись до мене, почуй мій голос, коли до Тебе взиваю! Нехай молитва моя стане перед Тобою мов кадило, здіймання рук моїх немов вечірня молитва. До Тебе бо, о Господи, мій Боже, мої очі, до тебе прибігаю не губи душі моєї! Збережи мене від петлі, що її наставили на мене, й сильця тих, що творять беззаконня! Хай грішники впадуть у власні сіті всі разом, а я пройду безпечно". (Пс. 141, 1-3. 8-10).

Захід сонця, вечірні дзвони, вечірні молитви, ці вікові явища та звичаї сіл і міст нашої рідної землі, були вішунами та проповідниками вічної правди, що в житті природи, звірят чи людей, все є початок і все буде кінець. Найвиразнішою пригадкою для людей про захід сонця, про гомін вечірніх церковних дзвонів, про потребу вечірньої молитви подяки, є щорічний прихід осени. Коли приходить осінь, з її довгими вечорами, з її пожовклими листочками, з її спокоєм, то вона пригадує всім, що проминула радісна весна і тепле літо, вся природа замовкає та слабне і приготовляє себе до зимового спочинку. Одна є велика різниця між життям природи і життям людей, що завмерла на зиму природа знову оживе з весною до повного життя, тоді коли в житті людей осінь буває тільки одна, і по ній прийде вічна зима, яка вирішить про вічне щастя чи кару. Осінню людського життя є старість. Знаками старости в людей це фізична неміч, поморщені обличчя, голови покриті сивим волоссям, притуплена память і розум. Благословенням старости є спокій душі, як найціннішій дар як найліпша нагорода за незмарноване життя. Благословенням старости є вір-

ність подружжя, згода в родині, добре виховані діти, чисте сумління, готове кожної хвилі стати на Божий суд. Благословенням старости не є високі банкові конта чи маєтки, часто придбані кривдою других людей, не будуть благословенням для старости високі уряди чи влади, сповнювані беззаконням, але благословенням старости будуть добрі діла милосердя, опіка над сиротами, бідними вдовами чи старцями.

Діла милосердя, любов для всіх, готовість все всім посслужити чи помогти, то одинокі вартісні дії людського життя, які в хвилі, коли треба буде прощати людську осінь навіки, охоронять душу від петлі диявола і запевнять їй вічне спасіння.

Живемо на чужині в розсіянні. Не чуємо так часто як колись на рідній землі гомону вечірніх дзвонів, які кликали б нас на Вечірню до Церкви. Щоденно бачимо захід сонця, який пригадує нам, що кінчиться день. Зайняті працею, родинними турботами, ми не спотерігаємо, як скоро минають літа, поволі та певно по правилі життя, всі ми зближаємося до осени нашого життя.

Щороку осінь нашого життя пригадує нам осінь в природі, яка і в цьому році до нас завітала. Перед нашими очами поволі падуть на землю пожовклі листочки, в наших городах завмирають квітки, які ціле літо веселили нас, не чуємо ранками гармонійного співу птиць, цих приятелів нашого життя, не бачимо розбавлених дітей по левадах і таборах, все, що в літі веселило і збуджувало радість та надію, все німіє, все ховається в обіймі немічної осени. На довгі осінні вечорі та ночі залишився нам тільки рвучий шум вітрів, який всім, багатим і бідним, достойникам і слугам, співає пісню осени: Що сіяли на весні, те будете в осені збирати!

Під час ватиканського Собору нью-йоркський кардинал Спельман виступив в обороні латинської мови в Літургії, щоб дальше затримати її для латинського обряду, бо миряни не мусять розуміти того, що каже священик, як відправляє Службу Божу.

Зате він домагався, щоб священики мали право проказувати часослов в англійській мові, бо вони повинні розуміти те, що проказують в цих молитвах!

Доростаюча молодь—це хлопці і дівчата, які понатискали собі пікурі при телефонній апараті.

ЧИН ВРОЧИСТОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ ВОДИ на БОГОЯВЛЕННЯ

Переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

По заамвонній молитві на Божественній Літургії священик у супроводі двох вівтарних хлопців зо свічками і з кадильницею іде до приготованої посудини з водою, а дяки співають тропар:

Тропар (глас 8)

Господній голос почувся на водах,* який кличе: Прийдіть і всі прийміть Духа премудрости,* Духа розуму і Духа Божого страху,* що їх подає нам Христос.

Слава: І нині...

Як у пустині почувся голос:* "Приготовляйте дорогу для Господа",* то Ти, Господи, прийшов, прийнявши вид слуги,* і прохаючи хрещення, хоч не мав гріха.* Води ж, зобачивши Тебе, злякалися,* а Предтеча задрижав і промовив:* "Як мені просвічувати Того, що є світлом для світу?* Як слузі класти руку на Владику?* Спасителю, що береш на Себе гріхи світу,* освяти мене і воду!"

Священик:
Премудрість!

Чтець:
Читання з пророцтв Ісаї.

Священик:
Будьмо уважні!

ЧИТАННЯ З ПРОРОКА ІСАЇ (35, 1-10)

Отак говорить Господь:

Нехай веселиться пустиня і суха земля. Нехай радіє степ і процвітає нарцизом! Нехай квітом процвітає і веселиться. Нехай радіє радістю і ликує! Слава Ливану буде йому дана, пишність Кармелю і Шарону. Вони побачать Господню славу і сяйво нашого Бога.

Зміцніть змлілі руки, скріпіть захитані коліна. Скажіть тим, що в них охлялі серця: "Будьте мужні і не бійтеся! Ось ваш Бог! Надходить помста і Божа відплата. Він прийде і спасе нас!" Тоді очі сліпих відчиняться і вуха глухих відтуляться. Тоді кульгавий підскочить немов олень. Язик німого піснею озветь-

ся, бо в пустині потечуть води і потоки в степах. І вигоріла земля стане ставом, а спраглий край повернеться в джерела води. Барлоги, де вилежувалися шакали, стануть гущавиною з комишу й очерету.

І буде там дорога чиста. Дорогу ж цю назвуть святою. Не пройде нею ні один нечистий. Вона буде тільки їм служити. Навіть недоумілі не заблудять на ній. Не буде більше там лева і ніякий хижий звір не ступить на неї, але відкуплені люди будуть нею ходити.

Визволені Господом повернуться нею і прийдуть на Сіон з веселим співом, і вічна радість буде на їх обличчах. Веселість і радість будуть супровожати їх, бо скінчилися смуток і зітхання.

Священик:

Будьмо уважні! Мир ✠ всім. Премудрість. Будьмо уважні!

Прокімен

Господь моє світло і мій Спаситель... Кого ж маю боятися? (Псалом 27, 1).

Стих: Господь—Твердиня мого життя. Кого ж маю страхатися? (Псалом 27, 1).

АПОСТОЛ (І Коринтяни 10, 1-4)

Браття, хочу пригадати вам, як всі наші батьки (предки) були проваджені хмарою, що була над ними, і як вони всі пройшли через море. Всі вони охрестилися в цій хмарі і в цім морю. І всі вони пили той сам духовний напиток, бо всі вони пили з духовної скелі, яка йшла за ними, а ця скеля це Христос.

Хор:

Аллилуя.

Стихи: Голос Господній над водами. Загримів Бог слави. Господь над великими водами. (Псалом 29, 3).
Що з тобою, море, що ти зачало тікати? (Псалом 114, 5).

ЄВАНГЕЛІЯ (Марко 1, 9-11)

Тоді Ісус прийшов з Назарету, що в Галилеї, і прийняв хрещення в Йордані від Івана. І коли виходив із води, то побачив, як небо відчинилося, і Духа, що немов голуб зійшов на Нього. І почувся голос із неба: "Ти—Мій улюблений Син, в Тобі Моє уподобання".

ЕКТЕНІЯ

Священик:

У спокої Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

(Хор відповідає по кожнім проханні священика: "Господи, помилуй").

Священик:

Щоб силою, діянням і приходом Святого Духа ця вода освятилася, Господеві помолімся.

Щоб божественна Трійця своїм приходом очистила цю воду, Господеві помолімся.

Щоб ради сили, діяння і приходу Святого Духа ця вода отримала благодать визволяти і йорданське благословення, Господеві помолімся.

Щоб ця вода мала дар освячувати, очищувати з гріхів, лікувати душі і тіла і була корисна в кожній потребі, Господеві помолімся.

Нехай вона вийде на освячення і спасіння нашим душам, Господеві помолімся.

Нехай вона відганяє і хоронить нас від усякого діяння і засідок видимих і невидимих ворогів, Господеві помолімся.

Нехай вона буде ліком для наших душ і тіл на всякі хвороби, Господеві помолімся.

Щоб сила погубного ворога потонула в цій воді, Господеві помолімся.

Щоб вона очищувала від тілесних і душевних плям усіх тих, що з вірою покропляться нею або питимуть її, Господеві помолімся.

Щоб вона стала джерелом нетлінности й освячення для домів і всякої корисної речі і місця, Господеві помолімся.

Щоб вона була такою благословенною як йорданська вода, Господеві помолімся.

Нехай вона вийде на освячення душ і тіл тим, що черпають і п'ють її, Господеві помолімся.

Щоб ради вживання цієї води ми стали гідні освячення невидимим з'явленням Святого Духа, Господеві помолімся.

Щоб ради цієї води прихід Святого Духа просвітив наш розум і наповнив нас побожністю, Господеві помолімся.

Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.

Хор: Тобі, Господи.

МОЛИТВА СВ. СОФРОНІЯ

Священик (проказує її голосно):

ВІДВІЧНА і незмінна, предобра, божественна, і всесильна, що всіх просвічуєш, невидима і недослідима Трійце, Творче духових і розумних сотворінь, істотна Доброто, недоступне Світло, що просвічує кожного чоловіка, який приходить на цей світ, засвій і для мене Свого недостойного слуги, просвіти мої духовні очі, щоб я міг оспівувати Твою безмірну добротливість. Нехай моя молитва за цей нарід буде приємна Тобі. Нехай мої гріхи не спиняють Твого Святого Духа, але дозволь мені сьогодні без осудження заспівати і промовити до Тебе:

Предобрий, ми прославляємо Тебе Владику Чоловіколюбця. Вседержителю, предвічний Царю, славимо Тебе, Творця всіх.. Сьогодні благодать Пресвятого Духа зійшла на води під видом голуба... Сьогодні сотворіння кладе руку на свого Творця. Сьогодні пророк і предтеча приступає до Владики... Сьогодні йорданські води приходом Господа набирають лікувальної сили... Сьогодні йорданська вода очищує людей із гріхів. Сьогодні рай відчиняється для людей і Сонце справедливости сяє для нас..

Сьогодні Владика іде хреститися, щоб людей завести до неба... Сьогодні ми набули небесне Царство. Сьогодні Йордан повернувся назад, зобачивши Святого Духа, як під видом голуба сходив і літав над ним. Йордан повернувся назад, як зобачив Невидимого, що стався видимим, цебто Творця, що стався Чоловіком, і Владику, який з'явився як слуга... і затопив смерть у Йордані і подав хрещення для спасіння світу. Ось тому й я, Твій грішний і недостойний слуга, звіщаючи Твої величні чуда, повний страху, покірно кличу до Тебе: (Священик співає голосніше):

Великий Ти, Господи, і пречудні Твої діла,* і тому ніхто не годен належно прославляти Твоїх чуд.

(Священик тричі проказує ці слова і тричі засвіченими свічками робить хрест над водою. Потім дальше співає:)

Ти добровільно все сотворив із нічого, підтримуєш все Своєю силою і Своїм провидінням рядиш світом... Анголи поклоняються Тобі..., бо Ти неописанний Бог... Ти прийшов на землю і прийняв на Себе вид слуги.. Ти прийшов і спас нас... Ти—наш Бог—з'явився на землі і проживав із людьми. Ти освятив води Йордану і послав із неба Свого Святого Духа.

Ти, Чоловіколюбче Царю, прийди сьогодні і приходом Свого Святого Духа освяти цю воду.

(Священик тричі повторяє цей стих і кожний раз дихає на воду. Потім продовжає:)

Подай їй силу спасати і благословення йорданське. Вчини, щоб вона стала джерелом нетлінности, освячувала, прощала гріхи, звільняла від болів, проганяла бісів.. і була повна ангольської сили так, щоб усі ті, що будуть черпати і брати її, могли через неї очищати свої душі і тіла, лікуватися з пристрастей, освячувати свої доми і користуватися нею в кожній добрій потребі. Бо Ти наш Бог, що водою і Духом обновив застаріле в гріхах людство. Ти наш Бог, що в часах Ноя затопив гріхи в воді... Ти наш Бог, що в пустині вдарив об скелю і вода витекла з неї (Вихід 17, 6), і так Ти напоїв Свій спрагнений нарід. Ти наш Бог, що за часів Іллі водою і вогнем визволив Ізраїля від ваалового обману (І Цар. 18, 34-9).

Владико, Ти сьогодні приходом Свого Святого Духа освяти цю воду.

(Священик тричі рукою хрестообразно благословляє воду, занурюючи в ній пальці правої руки, і тричі повторює цей стих. Потім продовжає:)

І вчини, щоб вона подавала освячення, здоров'я, очищення і благословення всім тим, що будуть доторкатися до неї, пити її та помазуватися нею.

Помилуй всіх Своїх людей згідно з Твоїм великим милосердям, щоб люди й анголи прославляли Твоє пресвяте ім'я, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик: Мир всім.

Хор: І духові твоєму.

Священик (проказує возглас):

Бо Ти, Христе, наш Боже, є нашим освяченням, тому віддаємо Тобі славу, благодаримо Тебе і поклоняємося Тобі, разом із

Твоїм Отцем, що не має початку, з пресвятим, добрим і животворним Твоїм Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

(Скінчивши цю молитву, священик бере хрест обидвома руками, тричі погружує його хрестообразно в воді, занурюючи і витягаючи його з води. Водночас тричі співає оцей тропар:)

Тропар (1)

ГОСПОДИ, як Ти хрестився в Йордані,* тоді об'явилася тайна Пресвятої Трійці:* Отець голосно засвідчив,* що Ти Його улюблений Син.* А Дух під видом голуба це свідчення потвердив.* Христе, Боже, слава Тобі,* що з'явився і просвітив світ.

(Священик цілує хрест і кропить престіл і цілу церкву. Потім дає людям цілувати хрест і кропить їх свяченою водою. Хор же співає повищий тропар: "Господи, як Ти хрестився...". Потім хор співає:)

Хор:

Нехай Господне ім'я буде благословенне відсьогодні повік.

Священик: Слава Тобі, Христе, наша надіє, слава Тобі.

Хор: Слава: І нині... Господи, помилуй (3). Благослови.

Священик (проказуе отпуст):

Нехай Христос, наш правдивий Бог, що в Йордані зволив задля нашого спасення прийняти хрещення в Йордані від Івана, ради молитов Своєї пречистої Матері, святих, славних і похвали гідних апостолів, нашого отця, Івана Золотоустого, царгородського архиєпископа, і Святого Н. (ім'я покровителя церкви) і всіх Святих помилує і спасе нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.

Хор: Амінь.

(**Замітка:** Цей скорочений переклад зладжено зо старослов'янського тексту, що є в Требнику видання Ставропигійського Інституту, Львів 1873).

THE PRINCE OF PEACE

WHEN Christmas comes, every Christian should give himself some time to meditate upon the great mystery of the birth of Our Lord. Our Church sings in honor of the newly-born Savior:

"A great and glorious miracle has occurred today: A virgin gives birth without losing her virginity. The Word becomes Man without separating Itself from His Father. The Angels glorify Him and we, together with them, exclaim: 'Glory to God in heavens above, and on earth peace!" (Christmas Litia).

Our religion has many mysteries. The creation of man and of the world is a mystery of God's incomprehensible love. The existence of heaven where God invites all those who wish or care to go there and stay forever, is a mystery. The free will with which man has been endowed by his Maker, is a mystery. But the greatest mystery of all of them is the Incarnation of the Son of God and His birth as Man. "Who, though He is by nature God, did not consider His equality with God a condition to be clung to, but emptied Himself by taking the nature of a slave, fashioned as He was to the likeness of men and recognized by outward appearance as Man" (Philippians 2, 7).

It is a mystery how can a God become Man. He Who is the Creator of the world and of man, He Himself becomes Man in order to meet man on his own level. By becoming Man, God has entered into the life and affairs of all men forever. Thus God Jesus is in the world. He is our Brother, interested in everything that concerns even the lowest and the most wretched man. "Anyone who does the will of My Father in heaven is brother or sister to Me" (Matthew 12, 50).

Before the Second Person of the Blessed Trinity became Man, God seemed very distant from the world and mankind. Now through Jesus He is in the middle of the world, for He is a part of mankind. God made Man feel hunger and thirst, experiences fear and depression, needs human comfort, smiles and weeps, has friends and enemies, and speaks to men without dazzling them with the splendor of His divinity. Men can even argue and oppose God in Jesus Christ, as the Pharisees did, saying: "By what authority you engage in this activity? Who gave you this authority, the authority to do these things?" (Mark: 11, 28). Is it not a mystery that men can question God and receive His replies?

Through the Incarnation of the Son God can walk among men and be considered one of them. He can spend His time with His friends, such as Lazarus, Mary and Martha. He can eat with sinners who, strictly speaking, are His only enemies. "Look at that glutton! That boon companion of tax collectors and sinners!" (Matthew 11, 19).

Through Jesus men and women can feel the healing power of God descending upon them and forgiving their sins together with curing their diseases. "My son, have courage, your sins are forgiven. . .Rise, take up your mat and return home!" (Matthew 9, 2 & 6).

Men can go so far as to ask this God-Man to leave them alone, and He complies with their wishes, because as a Gentleman He will not

impose Himself upon anyone who does not want Him. "The whole town turned out to meet Jesus, and when they saw Him, requested Him to quit their coast," of Gadara which He did (Matthew 8, 34). No more do men fear God Who called them blessed in His sermon on the Mount (Matthew 5, 3-8). He is a God Who dwells among men: "And the Word became Man, and lived among us, and we have looked upon His glory, such á glory as befits the Father's only-begotten Son, full of grace and truth" (Jn: 1, 14). No one needs repeat the Psalmist bitter complaint: "When shall I go and look upon the face of God?" (Psalm 42, 3).

Men should think of Jesus and the Good News He brought them from His Heavenly Father especially in these days when secularization is making steady inroads into their faith, trying to convince the believer that he could be wrong in his beliefs and persuading him that there are more important things in life than to die for the faith. A secularist has no religion at all which would provide him with religious rules to be followed in his daily life and work.

At Christmas all believers should strengthen their faith in God, because the impact of secularization is very powerful and capable of undermining and destroying a weak faith. People who have a weak or no faith at all ask those who strongly follow Christ: "How can you still believe in God, in a good God, with so much evil, hatred and injustice in the world? Is He is a merciful God, if there is so much misery and despair in the world which is under His full control? Why does He not do something about it? Why does He not destroy crooks and gangsters who are endeavoring to turn His world into a hell? The complaint of the Psalmist fits the present day situation of the world where the good and the evil are fighting each other, and the evil-doers seem to have an upper hand. "My tears are my food day and night, as they say to me day after day: 'Where is your God?' " (Psalm 42,4).

It is hard to explain the existence of evil in a world over which a merciful, good and wise God has a perfect control. Pagans explained good and evil by attributing them to various deities which were responsible for it. We know that their explanation was wrong, because we believe that there is but one God.

Since God has chosen a world in which men would be free beings, endowed with reason and free will, evil has always existed among men. It is one of the sad consequences of freedom of the will. If men had no free will, there would be neither good nor evil in the world, for such things can exist only among those who can choose among things.

We must not be scandalized by the existence of evil, because there will always be some who will refuse to be good and will abuse their freedom to do things which God considers evil. The only difference in our days is that there is so much of it, and that so many people who are bad refuse to recognize that they are such.

THEY ARE SMART

Two ladies were taking their children to school. At the corner they collided. They decided that they did not have time to call the police at that time. They returned in the afternoon, carefully maneuvered their cars into the exact position of the accident and then called the police? Now, don't tell us that ladies have no imagination!

THE GOSPEL OF CHRIST

M. Schudlo, C.SS.R.

WE are living in a post-Christian world, some writers say, because faith is slipping and the morals are confused as never before. The difficulties which threaten the faith of modern man are numerous. They rise from the contemporary life which presents countless problems about man, his earthly existence, the meaning of life, of suffering and of death.

Christians find themselves in daily contact with those who do not have any faith. The fundamental questions which 'bother' the modern man is: "Who is God? Who is Christ? What do they mean to me in this confused world?"

There is a general demand to deepen the knowledge of Christ the Man without comprising faith that He is also God, the Son of God Who bbecame Man for our sake: "The Word became Man and lived among us" (John 1, 14).

Under the influence *demythologizing tendencies* doubts are creeping into the minds of many when they hear that the theory of evolution can be accepted, that the story of the tree in paradise, or the serpent in the garden, the flood and the Tower of Babel, or even the books containing the stories of Job, Judith, Tobias and Esther are not real histories, but symbolic literary dress, background for underlying and illustrating important theological truths which God wished to impress upon us by means of such stories. It seems to them that hardly anything is safe today.

Subjectivism is also a source of worry and uncertainty for many people. Sin seems to lose its gravity in the eyes of countless men and women. A sense of an 'unhealthy' guilt feeling is taking its place. Some go so far as to doubt whether an ordinary Christian can commit a mortal sin any more. Existential ethics or situation ethics are undermining the Gospel ethics. For these reasons faith and the sense of sin are undergoing a kind of eclipse in the consciences of a great many people. It seems to them that it is impossible to apply our morality into practice in their social and professional life and business.

Moral relativism is a result of such an attitude. French bishops made a statement in which they said that the consequences of such an attitude are more felt in the moral order than in the dogmatic. Many people are invoking the 'authonomy of conscience' through which they rationalize away the objectivity and normative value of the Commandments themselves: "Sexual morality in particular has undergone a real degradation".

The Austrian Bishops write in the same vein:

"In the field of marriage and in that of sexual morality, there also exist some urgent problems. . .For example, with regard to chastity before marriage, some lecturers have affirmed that sexual relations before marriage are nowhere forbidden in the Bible. Likewise as regards modesty, it is said to have no place in the family circle. Consequently, nothing would be offensive to modesty in the family circle".

Looking at all this confusion in the fields of faith and morals we must study the fundemental values of Christian faith. We do not challenge man's right to follow his conscience, but it is necessary to reaffirm that every individual is bound to form an upright conscience. The Declaration on Religious Freedom, issued by the Second Vatican Council, says:

"Every man has the duty, and therefore the right to seek the truth in religious matters, in order that he may with prudence form for himself right and true judgment of conscience, with the use of all possible means" (N. 3).

All these abuses, errors and confusion come from the lack of an enlightened and vigorous faith. When man lacks faith, he will lack the sense of God. The sense of sin will also weaken and the need of Christ will not be felt. Christ and His Gospel teaching will not appear necessary to man that lacks faith.

We must show to such confused men that Christ is the unique Savior of souls and of the world, in Whom we must place all our trust, because without Him all humanism and man made rules are of little or of no avail. St. Peter told his listeners in Jerusalem:

"Of all the names in the world given to men, this is the only one by which we can be saved" (Acts 4, 12).

Modern man is sick from too much self-confidence, progress, skepticism, luxury, etc. He needs Christ to heal his spiritual and moral wounds, as the Jews in the desert needed a Serpent to save them from death by poisoning. The Church presents the Savior, Jesus Christ, Who can heal all the wounds of the whole mankind, as Moses did for the bitten Jews.

"Make a fiery serpent", God told Moses and put it on a standard. If anyone is bitten and looks at it, he shall live!" So Moses fashioned a bronze serpent which he put on a standard, and if anyone was bitten by a serpent (poisonous snake), he looked at the bronze serpent and lived" (Numbers 21, 8-9).

The Church which is the spiritual Mother of all redeemed men, tries to bring all to Christ and helps them to approach Him with faith and love, because she is sure that He will heal their wounds as He did during His earthly life. St. Mark says:

"And wherever He (Jesus) went, to village or town or farm, they laid down the sick in the open spaces, begging Him to let them touch even the fringe of His cloak. And all those who touched Him were cured" (Mark 6, 56).

But no one can come to Christ, if he does not know Him. The study of the Gospel helps us to know Christ. Hence St. Jerome says: "To be ignorant of the Scripture is not to know Christ".

Pope Pius XII issued an encyclical where he encourages Christians to read and study the Scripture. This encyclical "Afflante Spiritu" was published in 1943.

The Second Vatican Council went

even further, publishing "The Dogmatic Constitution on Divine Revelation" which reads:

"All the clergy must hold fast to the Sacred Scriptures through diligent sacred reading and careful study, especially the priests of Christ and others, such as deacons and catechists, who are legitimately active in the ministry of the Word. . ., lest any of them become an 'empty preacher of the Word of God outwardly... For ignorance of the Scriptures is ignorance of Christ.

"This Synod earnestly and specially urges all the Christian faithful, too, especially Religious, to learn by frequent reading of the Divine Scriptures the 'exceeding knowledge of Jesus Christ' (Philippians 3, 8)" (N. 25).

The Bible and the Faithful

The above quotations show us that the reading of the Scriptures is not the duty or privilege of the priests alone. All Christian people who are followers of Christ should read the Bible and get acquainted with its teaching, especially in these days which are characterized by a biblical movement. The biblical movement will, however, achieve little, if it does not penetrate deep down into the hearts and reading habits of the Christian people.

Early Christians lived by the Scriptures. In the days of the great Church Fathers the laity were acquainted with the Bible. St. Augustine, bishop of Hippo in Africa (354-430) could quote from the books of the Old Testament and the New Testament and his listeners knew what he wanted to say to them. At his time the farmers of Africa sang the Psalms in the fields as they tilled their crops.

St. John Chrysostom (347-407), archbishop of Constantinople, blamed his flock that they did not understand the Epistles of St. Paul, because they failed "to mine the pure gold in the Epistles".

We must encourage people to read the Scripture, if they wish to know Christ and his teaching in this age of uncertainty and confusion. At present some 90 per cent of Catholics have never read the whole Bible, much less are they reading it assiduously, at least a few minutes a day. We do hope, however, that the day is not too far off when all Christians will start reading the Bible daily, especially the books of the New Testament till they acquire the habit of reading it daily. The Dogmatic Constitution on Divine Revelation says:

"Among the Scriptures, even among those of the New Testament, the Gospels have a special pre-eminence and rightly so, for they are the principal witness of the life and teaching of the Incarnate Word, our Savior", Jesus Christ (N. 18).

How were the Gospels written?

There are four Gospels, written by Matthew, Mark, Luke and John. The word "Gospel" renders the Greek word "Evangelion" which means "Good News". The Good News consists in its contents, because it relates the story of the birth of the Son of God, His suffering through which He saved and redeemed men, and this glorious resurrection through which He secured the resurrection to all those who will accept Him as their Savior and live according to His teaching.

The Scripture is the treasure of the Church, because it was produced by her. St. Paul wrote to his disciple Timothy, bishop of Ephesus: "I wanted you to know how people

ought to behave in God's family, that is, in the Church which upholds the truth and keeps it safe" (1 Timothy 3, 15).

The teaching of Christ was in the Church before it was put into writing, that is, before the Gospels were written.

It is practically impossible to establish the exact date when the Gospels were written. It seems that none of them was written before the 60's of the first century. Christ did not tell the Apostles to write, but to preach:

"Go and make disciples of all the nations. Baptize them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to observe all the commands I gave you. And know that I am with you always, yes to the end of the world" (Matthew 28, 19-20).

The Apostles preached before they put into writing what they preached. Thus the Gospel existed in oral form before it was written.

It was not even preached. It was proclaimed, and this proclamation in Greek was called *"kerygma"*.

Proclamation is more than simple preaching or announcing. It is the *announcing of a herald* who proclaims official news in public. The proclamation of a herald is not open to discussion, because he is speaking in the name of someone whose words must be accepted by those to whom they are addressed. St. Paul says: "It is not ourselves that we are preaching, but Christ Jesus as the Lord, and ourselves as your servants for Jesus's sake" (2 Corinthians 4, 5).

The message of the herald is a message of authority, not open to discussion. One can do nothing but reject it or accept it, as it happened when St. Paul preached to the people of Athens. Some rejected Christ and some accepted Him and became His followers, among whom was a learned man Dionysius (Acts 17, 32-34).

The Contents of the Proclamation

The Gospel of Christ is the last and the final revelation of God to men. There will be no other way to salvation besides the Gospel. St. Paul wrote to the Christian community of Galatia in Asia Minor:

"Let me warn you that if anyone preaches a version of the Gospel (Good News) different from the one we have already preached to you, whether it be ourselves or an angel from heaven, he is to be condemned!" (Galatians 1, 8).

How did the Apostles proclaim Jesus as the Savior of the world? St. Paul replies:

"While the Jews demand miracles and the Greeks look for wisdom, here are we preaching a crucified Christ, to the Jews an obstacle that they cannot get over, to the pagans madness, but to those who have been called, whether they are Jews or Greeks, a Christ Who is the power and the wisdom of God" (1 Corinthians 1, 22-24).

We can sum up the core of the proclamation made by the Apostles from their discourses related by St. Luke in the Acts, especially from the expression used by St. Peter when he preached to the crowd assembled in Jerusalem for Pentecost. After showing them the ingratitude of the Jewish leaders who forced the Roman governor Pilate to sentence Christ to death, the listeners asked Peter:

"What must we do, brothers?", to which Peter replied: "You must repent and everyone of you must be baptized in the name of Jesus Christ for the forgiveness of sins,

and you will receive the gift of the Holy Spirit" (Acts 2, 38).

It was nothing else but what Jesus Himself preached, saying: "The kingdom of God is close at hand. Repent and believe the Good News!' (Mark 1, 15).

Jesus proclaimed the coming of the reign of God, and the Apostles proclaimed the coming of Jesus as Savior and as Representative of the Heavenly Father among men, as Christ Himself declared to His apostle Philip: "He who sees Me, sees the Father" (John 14, 9).

The Apostles did not think that they altered the Gospel when they proclaimed it in their own way, thus making clear what was not too clear in the preaching of Jesus. While Christ said that the kingdom of God was close at hand, the Apostles tell us that the Kingdom (the reign) of God is initiated in Jesus, in His Person and in His Gospel.

To present Christ and His redeeming work, the Apostles preached His birth, death and resurrection. At the same time they told their listeners what Christ demands of them in order to participate in His life and future resurrection.

Christ is the Author of our salvation and of life (Acts 3, 15). He is the promised Messiah (Acts 2, 36). When man repents and believes in Christ, he prepares himself for the second coming of Christ (Acts 3, 19-21). In Him alone men can achieve their eternal salvation (Acts 4, 12). He is the Judge of the living and the dead, who accepts Him in faith receives forgiveness of sins through Him (Acts 13, 38).

It was a simple proclamation. The saving event was presented and people were called to action. Their answer should be immediate: faith and baptism.

While in Athens, Paul tried to quote the Greek poets in order to present Christ to the learned audience of the Greek capital, but he failed (Acts 17, 28 & 32). Ever since he did not attempt to clothe the Gospel in the philosophy and rhetoric of Hellenism. He despised it (See 1 Corinthians 1, 21). Later the Gospel became clothed in the language of Hellenism, otherwise men educated in the Hellenistic tradition would not understand it. Man must formulate what he believes in his own way. Briefly, the Apostles proclaimed liberation from sin through Christ Who died for us and rose again. He is the Lord of the world, and God's saving power is operative in Christ only.

Through the resurrection God the Father proclaimed Jesus Lord. There is no salvation in any other except Christ. The believer must renounce sin and accept Christ.

Such was the basic theme of the New Testament and such was the preaching of the Apostles.

LOSING SENSE OF SIN

The sense of sin is undergoing a kind of eclipse in the personal life of countless men and women, and this is one of the evils of our times. Such men rationalize away the objectivity and normative value of God's laws in order to do as they please.

Revolts are usually the result of the wrath of most men against the abuses which the leaders are incapable or unwilling to remedy. Countless leaders have paid with their life for such a mistake.

Personal Relationship Between Confessor and Penitent

(One of the five penalists on the workshop on Penance, held on Dec. 10, 1967 in St. Joseph's Church, Winnipeg, Man.)

Barbara Bailey

Many Catholics while going to confession forget that the Sacrament of Penance is a wonderful act of God's mercy, love and forgiveness.

The Confessor in this Sacrament is Christ's representative, because it is Our Lord Jesus Christ that forgives man's sins through His earthly vicars, the priests, as the *Constitution On the Sacred Liturgy*, published by the Second Vatican Council clearly states, speaking of the Sacraments in general. (See The Documents of the Vatican II. Sacred Liturgy, N. 7, p. 141).

The priests-confessors have this power, because Christ gave it to them before He left this earth: "Whose sins you forgive, they are forgiven them" (John 20, 22-23).

For this reason the confessors should be looked upon as dispensers of God's forgiving love, and not as mere officials of the Church, similar to the state functionaries.

It goes without saying that both the priest-confessor and the penitent should cooperate that this Sacrament of God's mercy be as profitable to the penitent as possible. *Two things should be stressed on this point*:

a) The penitent should see Christ's representative is his confessor, and thus not be afraid to reveal himself, his good and bad sides, his victories and his failures in the effort to lead a Christian life which is a journey toward a happy eternity.

b) The priest-confessor should be reminded that he is only a representative of Christ in dispensing the Sacraments, not their owner. Wherefore he must act in the confessional as Our Lord Himself would act in his place.

How our Lord did act with the penitents can be seen from the story of the Samaritan woman (John 4, 5-42). Magdalen (Luke 7, 36-50) or of the woman caught in adultery (John 7, 3-11).

If both the priest and the penitent understand the part they must play in the Sacrament of Penance, their understanding will help them to

create the atmosphere necessary for the proper relationship which should exist between the confessor and the penitent.

What is this relationship?

On the part of the *confessor* this relationship involves an understanding of human weaknesses, temptations, instability of human will, various influences which play an important part in every man's life, God's readiness to forgive our sins, when we are sorry for them and resolved to do better in the future, etc.

The confessor should also remember that he is human, and therefore subject to human weaknesses which are common to all descendents of Adam and Eve.

The penitent on his part should realize that in Confession he meets Christ as his loving personal Savior and Brother Who died for him, for it is Christ Who forgives our sins and restores us to God's friendship, destroyed by a mortal sin. St. John writes in his Epistle:

"My children, I am writing this to stop you sinning. But if anyone should sin, we have our Advocate with the Father, Jesus Christ Who is just.

"He is the sacrifice that takes our sins away, and not only ours, but the whole world's" (1 John 2, 1-2).

The penitent should know that in the Confessional the confessor is his spiritual *father, judge* and *adviser*. He is there not to condemn the penitent, but to help him to get rid of his sins and to become God's good child again.

From this we can see that a *dialogue* between the Confessor and the penitent is not only useful, but necessary, for the priest is not God Who knows even the most intimate secrets of our souls. The priest-confessor is a man. Our Lord Jesus did not need that men told Him their sins and the state of their souls. As God He knew all that. The confessor who is a man needs some information about the state of our soul before he can give us proper advice.

This dialogue involves an understanding on the part of the Confessor and confidence on the part of the penitent.

The priest-confessor must know the state of the soul, its good and bad sides, its virtues and weaknesses, the environment in which the penitent lives and works, his difficulties, etc. before he can advise him and thus help him to strengthen his weak sides and thus overcome the hardships which make his Christian life difficult. A confessor, even when he is very learned, cannot properly advise faceless people, hidden behind the confessional screen in a dark place, because two penitents can confess exactly the same sins, though their environment is altogether different, and therefore the advice must be different.

Thus we see that the penitent should somehow identify himself at the beginning of confession, if the confessor does not already know the state of his soul from previous confessions, as is the case with those penitents who have a *steady confessor*.

Practical examples of self-identification

AN ADOLESCENT GIRL

Bless me, Father, because I wish to make a good confession.

I confessed two weeks ago. I am a highschool girl. At nights I work in a store to help my family which is rather poor.

I have some difficulty with my mother. She seems to be old-fashioned. She does not like my companions. As a result, we often quarrel. Naturally, I am sorry afterward, but somehow I cannot overcome the bad feeling I sometimes have for my mother.

I confessed this already, but I cannot get along with her. She does not understand me.

I will try to understand my mother's view and to improve my relationship with her.

I also like to read some dirty books, because my companions do so. Sometimes I do not pay attention at school to what my teachers teach us, and then during the exams I cheat.

Tell me, Father, what should I do to improve my Christian behavior...

(Of course, the girl should tell her sins, if she committed them after her last confession).

A HOUSEWIFE

Please, Father, bless me, because I want to make a good confession. My last confession was two months ago. I don't have much progress to report.

I am a mother of four children and a housewife. I scream at my children and I often do it without a reason. I nag my husband and refuse him his marriage rights, because I think he is too demanding.

Sometimes I like to spend our money foolishly, buying things I do not really need, while the money could be spent on some worthy cause.

I am afraid of getting pregnant again. But if the good Lord sends us another child I will accept it.

I made a resolution to read Holy Scripture every day, but I often neglect to do it because I spend too much time before the TV or on the phone.

(Then she tells her real sins committed after the last confession).

FATHER OF THE FAMILY

Bless me, Father. My last confession was three months ago. I have three children and my own business. Sometimes I neglect my wife and my children, because I wish to make more money. My wife complains, but I do not pay attention to her.

I often drive too fast and ignore traffic rules. At the parties I drink more than I should. I do not give enough help to my community and parish. Quite often I am ashamed to defend my religion when it is ridiculed. I am also jealous of my competitors.

We often complain that the modern world is evil. It is not true. In the present world there is no absolute evil, only deformation of truth and justice, and thus good and evil are mingled. It is wrong to place an exaggerated accent upon evil, without trying to remove its deformity. There is always some truth beneath the error.

"The fish begins rotting at the head," our Ukrainian proverb says. If there is no good leadership, there will be no good associations, no good communities, no good nations. The leaders must be capable and honest, if they wish to lead their people or subjects. They must give a good example, if they want their subjects to follow them.

New General of the Congregation of the Most Holy Redeemer

The Congregation of the Most Holy Redeemer, founded by St. Alphonsus Liguori in Italy in 1732 for the missionary work among the most spiritually abandoned souls, at present has 62 provinces and vice-provinces and more than 9,000 members, both priests and Brothers.

Among these provinces there is an Eastern Rite (Ukrainian) province which covers the U.S.A. and Canada. It was started in 1906 by the Belgian Fathers. It has two centers in the U.S.A. (Newark, N.J. and Washington, D.C.) and eight in Canada (Winnipeg, Yorkton, Ituna, Roblin, Saskatoon, Wynyard, Toronto and Meadowvale).

There were also two Ukrainian vice-provinces in Ukraine: one in Western and one in Carpathian Ukraine, but they were destroyed by the Communists after the World War II.

The election of the New General

The Redemptorist delegates were assembled in Rome for a general chapter, when the former General, Most Rev. William Philip Gaudreau, handed over his resignation. After several votings a new General was elected, Fr. Tarcisius Ariovaldus Amaral, a Brasilian-born Redemptorist.

Biography of Fr. Amaral

Fr. Amaral was born in the village of Tabatinga, in the State of St. Paul, Brazil, on December 23, 1919. He speaks six languages, a very good thing for supreme leader of an international Congregation which embraces the five continents.

He finished high-school in the Redemptorist juvenate which was situated in the town of Pindamonhangaba, known as 'Pinda', in the diocese of St. Carlo. After the noviciate he went to our seminary at Tiete. On August 1, 1943 he was ordained to the priesthood. He was a serious student, although he had much trouble with his eyes.

The name "Tarcisius" is a Greek name which means "courageous, fearless". St. Tarcisius was a Roman martyr. The Latin Church celebrates his blessed memory on Aug. 15.

Pastoral work and studies in Rome

As a newly ordained priest Fr. Amaral worked in the parish of Aparecida which has a shrine. He contributed also to its publication.

His work at the sanctuary was of short duration, for he was made professor of philosophy in our seminary at Tiete, but he did not stay there long either. His superiors sent him to Rome to study Canon Law at the university of the Lateran, where he gained J.U.D. for his thesis: "The faculties and the privileges of Brazil". His studies in Rome lasted from 1947-51.

Return to Brazil

Upon his return to his homeland Father Amaral taught Canon Law in our seminary at Tiete in 1951-61. In 1955 he was made prefect of the Students and in 1958 - Rector of the monastery. In 1961 he was transferred to our monastery in Penha as its Rector and the pastor of its church, where he stayed till 1963. In that year he was elected delegate to the Redemptorist chapter which was going to be held in Rome.

In Rome he was chosen Consultor, representing the America of Sud. He was given other offices too, those of a general procurator of the Congregation and secretary, which he faithfully fulfilled for the past three years.

The former General Fr. Gaudreau often used his good services, by sending him as his personal representative to visit the following provinces of the Congregation: the vice-province of Santiago in 1958, that of Buenos Aires and Caracas in 1964, of Portugal and Spain in 1965.

Official Announcement

On November 7, 1967 his election was officially announced over the Vatican Radio. On Nov. 12, Fr. General had a speech in Portuguese for Brazil over the same radio.

On Nov. 8, 1967 his election was celebrated by our Confreres, assembled at the Chapter in Rome. The following day Fr. General went to Pagani to celebrate the Divine Liturgy at the tomb of St. Alphonsus Liguori, the founder of the Congregation. He returned to Rome on the same day.

Under his leadership the capitular Fathers continued their work on the adaptation and remodelling of the Rules and Constitutions of the Congregation of the Most Holy Redeemer.

The present term of office for the General is six years.

We implore God's blessing upon, pray for our newly elected General Fr. T. Amaral and wish him success in his difficult task.

THE SORROWFUL MOTHER

by Pavlo Tychyna

(Translated by Andrusyshen and Kirkconnell)

Paul Tychyna is one of the most famous Ukrainian modern poets. He died in 1967. He lived and died under Communism. Due to his early Christian education, he continued to insert religious sparks into his poetry despite the atheistic pressure from Moscow.

She passed adown the dreary fields
Along the balks and boundaries,
And flashing blades of swords of pain
Stabbed through her heart in vertices.

She glanced- and silence reigned around,
A corpse is blackening in the rye...
The tiny spikes speak in their sleep:
Rejoice, O Mary, maid most high!

The tiny spikes speak in their sleep:
Tarry among us! Stay our fears!
God's Mother halted in her walk
And burst out into welling tears.

The moon and stars -were they alight?
Even the dawn scarse brought the day.
How frightful! ... For the human heart
Has in a desert lost its way.

Saint Melanie the Younger

The object of young Melanie's affection was not Valerius Pinianus, the young man her father had affianced her to. In fact, the 13 year-old Roman maiden wished no man. All she wanted was the secluded life of a consecrated virgin. Her desires were not considered, however, so she wed the 17 year-old Pinianus This partially satisfied her father but he also made it obvious that he expected children from the union. This was altogether contrary to Melanie's wishes, for though she had agreed to the marriage she had secretly hoped to persuade her young groom to live with her in continence. Again she acquiesced to her father's wishes and her groom's desire and in due time gave birth to a baby girl. Within a year the child died. This did not too much disturb the proud pagan father or the ambitious Christian grandfather.

A year later Melanie gave birth to a sickly baby boy. This delighted her father and her pagan mother Albina, who had always opposed Melanie's pious leanings. The birth this time was difficult, and there was every indication that the mother and the child would die. The distraught husband, who genuinely loved his wife, vowed to cease his opposition to her on all counts, if the Christian God she loved spared her life. Although the baby did not survive, his wife was spared and Pinianus kept his vow. Albina, her mother, moved perhaps by his attitude also withdrew her opposition Her father refused to understand.

Melanie, though she had no more children of her own, adopted all the poor on her extensive lands. When her father died five years later, resigned at the end to her choice of chastity, she inherited all his tremendous wealth. She regarded this as a blessing because now she could do so much more for the poor. A greedy paternal uncle, however, tried to thwart her every move in this direction. He insisted that she was squandering her fortune. So officious did he become that Melanie finally obtained an Imperial Order prohibiting him from interfering in her affairs.

Melanie's mother, who made her home with her daughter after her husband's death, evidently embraced Christianity as did Pinianus, for the three seemed to be of one heart

thereafter in their good works. Melanie's huband agreed to let her sell most of her property to help the poor and even succumbed to her pleas to dress plainly and simply.

The next period in Melanie's life involved much travel. With Albina and Pinianus she made a trip to the Holy Land to revive and renew her dedication to Christ. They were urged by St. Paulinus, whose hospitality they enjoyed while there, to settle permanently in Palestine, but their obligations in Italy necessitated their return. Once back in their villa outside Rome they were twice forced to flee, once from a pestilence and finally from the invading Goths. In this second flight, this time toward Sicily, they were driven off course by a storm at sea and landed on a small island off the coast of Africa. Thus driven from their homeland, they decided to return to the Holy Land and settle there.

It was there in Jerusalem that Melanie's mother died in 431 and her husband in 432. Both were buried on the Mount of Olives. Now without close ties or responsibilities Melanie fulfilled the dream of her youth. She established and endowed a convent in Jerusalem with her remaining wealth and went there to spend the rest of her days. On Christmas eve in 439 she told one of the sisters who was a close friend that she would die very shortly. Despite her known holiness, the prophecy was laughingly ignored. Death for an obviously healthy 56 years old? Absurd! But on the last day of December she fulfilled the prophecy, and her feast is celebrated in the Eastern Rite on that day.

Though Melanie has been venerated as a saint for centuries by Eastern Catholics, the Western Church never acknowledged her beyond a mere insertion of her name in the Roman martyrology. In 1905, however, Cardinal Rampolla published a translation from the Greek of her life. Almost immediately great enthusiasm was aroused. She became so highly esteemed that in 1908 Pope Pius X approved the annual observance of her feast by a community of Clerks in Rome. Later it was also approved for Latin Catholics in Jerusalem.

(The Voice of Mount St. Macrina)

HAPPY DEATH

John Sexton, C.S.S.R.

"Poor thing she's lost her infant son!"
The station people said,
When black Mary turned up late
To bake the station bread.

But Mary went about her work
With lightsome heart and gay —
"How strange it is that she should sing
This sad and lonely day!"

They asked old abo. * Billy Brown
The meaning of it all;
Old Billy took his clay pipe out,
And leant against the wall:

"When she bin say she 'losem sun'
She mean she sleep too late;
The sun him go above tree top—
For Mary him no wait!"

* Australian Aboriginal native.

NEW CATECHISM

CHAPTER 7

St. John says, "God is Love" (1 John: 4, 8). Since God is Love itself, He loves the world, because He made it. But especially He loves us who are His reasonable creatures in the world and His spiritual children. When the Chosen People complained that God had forsaken them, He replied, "What? Can a woman forget her child. . .,pity no longer the son she bore in her womb? Let her forget, but I will never forget you!" (Isaias: 49, 15).

God loves me from all eternity. The world did not yet exist, but God loved me. I was not born and God loved me. He made me because He loved me. He made the whole world for me (1 Corinthians 3, 23). He loves me despite my sins and weaknesses. He gave me the privilege of belonging to the true Church which His Son Jesus has founded for the salvation of the world.

He teaches me how to be good. He forgives my sins as soon as I sincerely repent of them. He guides me in life and preserves me from many dangers. And He does all this because He is my loving Heavenly Father. Out of this love come all the gifts that He bestows upon men, even on those who are ungrateful to Him.

What does He want in return for all His love for me? He asks me to love Him and to try to please Him in everything I do in my everyday life.

God's love is real because it is confirmed by the death of His only begotten Son, Jesus Whom He had

ordered to die for my salvation. "This love consists not in our having loved God, but in His having loved us and His having sent His Son as a propitiation for our sins" (John: 4, 10).

QUESTIONS

1) *Does God love you?*
Yes, God loves me from all eternity.
2) *How do you know that God loves you?*
I know that God loves me because:
He told me so,
He has given me everything I have,
And He sent His Son to die for me.
3) *What does God ask you in return for all this love?*
For all this love God asks me to love Him in return by keeping His Commandments and doing everything for His glory.

SCRIPTURE

So marked indeed has been God's love for the world that He gave His only-begotten Son that everyone who believes in Him may not perish, but have eternal life" (John: 3, 16).

PRACTICAL RESOLUTION

I will often repeat during the day, no matter where I am and what I am doing, "Dear God, I love You!"

LITURGICAL PRAYER

May the grace of Our Lord Jesus Christ and the love of God the Father and the communion of the Holy Spirit be with all of you! (Benediction before the Consecration).

PERSONAL PRAYER

My Dear Heavenly Father, help me to love You as the angels love You in heaven.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:
1) What did God do out of love for you?
2) How did He prove His love for you?
3) How can You repay God's love for you?
4) Look at the proofs of God's love in the Old Testament: Exodus: 14, 16; Numbers: 21 and Josue: 3.
5) Take an ordinary school day and put down what can you do during it to return love back to God.
6) Learn the wonderful song of gratitude which the Blessed Virgin sang to thank God for all the graces she had received from Him: (Luke: 1, 47-55).

Of Him Who is God and Man are You the Mother, Virgin before (His) birth, Virgin in birth, Virgin after birth.

St. Cyril of Jerusalem

At the same time when Mary consented to become the Mother of God, She also consented to become the mother of all children of salvation, and bore them already at that time beneath her heart.

St Bernadine of Siena

We are strange creatures, because so often we do not want to rid ourselves of what we condemn in others.

Prosperity is a great teacher; adversity is a greater. Possession pamp: mind; privation trains and strengthens it.

The Constitution on the Sacred Liturgy

The Divine Liturgy is for the people who should take an active part in it. People become usually more interested in the church services, if they correspond to their national and cultural character and culture.

For this reason the Second Vatican Council not only allowed that such customs be introduced into the Church services, but at the same time has issued certain norms which will regulate the adaptation of liturgical ceremonial to local and racial customs.

The Constitution reads:

37) "Even in the Liturgy the Church does not wish to impose a rigid uniformity in matter, which do not implicate the faith or the good of the whole community.

"Rather does she respect and foster the genius and talents of the various races and peoples.

"Anything in these peoples' way which is not indisolubly bound up with superstition and error she studies with sympathy and, if possible, preserves intact.

"Sometimes in fact she admits such things into the Liturgy itself so long as they harmonize with its true and authentic spirit".

40) It is up to the local church authority, with the approval of the Holy See, "to consider which elements from the traditions and culture of individual peoples might appropriately be admitted into divine worship".

This should be done especially in the mission territories. The lack of such adaptation in the past was one of the main reasons why the Latin Rite missionaries had such scanty success in the countries of Asia and

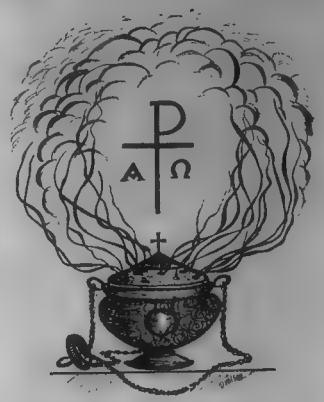

Africa. Fr. Ricci, S. J. tried to do it in China in the 18th century, but was forbidden to go ahead with his plans by the Roman Curia.

PROMOTION OF LITURGICAL LIFE IN DIOCESE AND PARISH

The Council Fathers wish to stress the unity of all Christians when they offer the Divine Liturgy to their Heavenly Father. To the human eye, the Liturgy, as it is celebrated in thousands of churches and chapels throughout the Christian world, may look scattered and as it were, piecemeal, although being united with Christ they are also united with each other, regardless of the distance of places in which they are attending Mass.

For this reason the Constitution on the Divine Liturgy wants to show what is invisible by what is visible, that is, the unity which exists among

all the followers of Christ.

Our Lord Jesus Christ is the High Priest and the Supreme Shepherd of the Church. St. Peter calls Christ "the *Chief* Shepherd" (1 Peter 5, 4).

Diocese

The Bishop represents Christ for his flock. He is the visible center of the diocese too. He is also the visible high priest for his diocese. The Constitution reads:

41) "The Bishop is to be considered as the high priest of his flock, from whom the life in Christ of his faithful is in some way derived and dependent."

The bishop should have a controlling influence on the liturgical life of the diocese, for which he is responsible.

The Constitution reads:

"Therefore all should hold in great esteem the liturgical life of the diocese, centered around the Bishop, especially in his cathedral church.

"They must be convinced that the pre-eminent manifestation of the Church consists in the full active participation of all God's holy people in these liturgical celebrations, especially in the same Eucharist, in a single prayer, at one altar, at which there presides the bishop surrounded by his college of priests and by his ministers":

Parish

One and the same Bishop cannot be present in every part of his diocese. For this reason smaller centers have been established throughout the diocese which are called *parishes*. The symbol of liturgical unity is thus achieved when the parishioners gather around their Pastor for the celebration of the Divine Liturgy.

Common parish worship should help the parishioners to increase the sense of *community awareness* which must characterize all those who form one mystical Body of Christ, united in charity.

42) "Because it is impossible for the bishop always and everywhere to preside over the whole flock in his Church, he cannot do other than establish smaller groupings of the faithful.

"Among these the *parishes*, set up locally under a pastor who takes the place of the bishop, are the most important, for in some way they represent the visible Church constituted throughout the world", the Constitution says.

The Constitution clearly states that besides rendering homage to God, the celebration of the Divine Liturgy in which the whole parish takes part "should encourage a *sense of community* within the parish, above all in the common celebration of the Sunday Mass".

When parishioners come to Church, they should feel like *one family of God* which assembles in the parish church to render homage to their Heavenly Father, thank Him for the graces received during the week, pray for its sick and ask His blessing for the following week. By recognizing God as their Father, they should realize that they are brothers and sisters to each other.

Some husbands say that the best way to stop the noise in the car is to let their wives drive them.

The fool said in his heart: "There is no God" (Psalm 13, 1).

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *I know a man who stayed away from the church for many years. When he died without the Sacraments, the pastor refused to go to the funeral home to say a prayer for him, because he was a lost soul. So the man was buried without a priest. Later, the same pastor said several Masses for him. It's hard to understand how could he say Mass for the soul he considered lost and in hell.*

The Church does not teach that a bad Catholic who dies without the benefit of the Sacraments is a lost soul. God alone knows who goes to heaven and who goes to hell. Even when a sinner dies without receiving the Sacraments, his soul is not necessarily lost for all eternity, because he could have repented at the last moment of his life, when confession was already impossible.

A man who died not caring about going to church during his lifetime does not need the Church burial after he dies, because it will not help him much. Besides a Christian burial is the crowning of a good Christian life. Where there was no Christian life, there is no crowning.

Since no one knows where the souls of such people are, we can pray for them and even offer Masses for their benefit. If they cannot profit by them, some other soul will, but the benefits of the Mass will never go lost.

2) *Does celibacy belong to the nature of the priesthood?*

No, celibacy is not required by the nature of the priesthood. A married man can become a priest and continue to live with his wife. The Apostles of Christ were married men except St. John. The discipline of the Latin Church requires that her priests be single men. It did so at least till now. What will happen in the future we do not know.

We have married clergy in our Eastern Church. Married clergy are not second-class priests, that is, not fully priests.

3) *Our Lord said: "You are the salt of the earth. But if salt becomes tasteless, what can make it salty again? It is good for nothing!* (*Matthew 5*, 13). *What does this expression mean?*

In the ancient Palestine salt was used for the various purposes, such as to give brightness to lamps by sprinkling them in the oil, to purify and preserve certain things from decay, etc.

When Our Lord compared His followers to the salt, He wished to indicate the influence that His followers should have upon their fellow men. As salt adds flavor to the food, so the followers of Christ should exercise such an influence upon their un-Christian fellow men

as to make them better men and better women, and thus lead them to God. If the salt loses its saltness, nothing can make it salty again.

Christian faith should make better men those who profess it. It should enable them to give brightness to life, to preserve society from the forces of decay and corruption, and to give zest and vitality to the routine of life which often becomes dull and insipid. If a Christian does not radiate such an influence, his life is worthless.

4) *There are people who go to Mass and receive Communion, but they are neither better nor worse than those who receive it once a month. Don't you think it would be more beneficial for them to receive Holy Communion once a month, but with a serious desire to improve their ways than through a mere routine?*

What we think is this: people should go to Mass and receive Holy Communion every day with the purpose of loving and worshipping God and with the desire of obtaining God's blessing for others, especially for those who are sick, afflicted, depressed and who suffer for their faith. A person does not have to stay from Mass the whole week or go to Communion just once a month to do it properly. We should try to do it well whenever there is a chance of doing it. If people knew the graces Mass and Communion can give them, they would use these wonderful means as often as they can.

5) *I have read somewhere that there are legends in the Bible. Are these legends mere invention of the imagination?*

. .No, the legends which we find in the Bible are not so many flights of imagination. They are based on tradition, reflection and imagination. Thus these legends are not thoughtless play of an imagination with no other purpose than the search for the beautiful stories. They have a specific purpose, and the purpose is to convey God's message and to instruct men in God's ways. For this reason they make their point clear. For instance, the story of Jonah tells us that God hears all those who in distress sincerely invoke Him.

The story of Abraham, sacrificing his only son Isaac, assures us that God will provide, if we lovingly do what He asks us to do for His glory or for the good of our fellow men.

6) *Why in some countries there is anticlericalism, while there is none in others? Why?*

It is a difficult question to answer, because no simple answer will suffice. There are many factors that can cause anticlericalism.

A priest is an official representative of Christ in conveying His teaching to his parishioners. He exercises his pastoral mission in the person of Christ and of the Church. If he carries his work in constant contact with the parishioners and laity in general, if he sets a good example of the Christian life to them, avoids the excessive otherwordly spirituality which in some countries was expected of Christ's ministers, and shuns an excessive immersion in the affairs of this world, he will not give pretexts to the enemies of Christ for attacking the Church and the clergy.

Furthermore, anticlericalism in some countries was caused by the connection which existed between the Church and the State. The Church's ministers supported the civil rulers who in turn supported them. On countless occasions the clergy kept quiet when the masses were oppressed and abused by the

mighty of this world. Their silence stirred up discontent and anticlericalism among the oppressed masses.

And there are many other reasons which contributed to the rise of anticlericalism. If the Church and the clergy remove these reasons, the anticlericalism will slowly die, as it is now dying in France which till now was the most anticlerical nation. The priests began to work with the working class, visit their flocks, spend a great deal of time with the laity and get rid of the pomp, and thus have considerably weakened the wave of anticlericalism in France.

7) *What did the Second Vatican Council want to do when it declared that the Jews did not kill Christ and therefore absolved them from the guilt of deicide?*

The Second Vatican Council did not deny that the Jews killed Our Lord, because this would be historically untrue. The Conciliar Declaration, that is, its Jewish section, tries to do three things: stress the close ties that bind Christians and Jews; refute the old unfounded charge that the whole Jewish people killed Christ, and finally to extinguish once and for all the poison of Christian anti-Semitism as contrary to the love of one's neighbor. It is unjust to accuse the whole people for killing Christ. At the time of Christ's death there were some 8,000,000 Jews throughout the world, of whom some 2,000,000 lived in Palestine. But not even all the Jews who lived in Palestine had part in the trial and death of Jesus. So how can the whole people be accused of deicide? Based on these facts the Declaration reads: "True, authorities of the Jews and those who followed their lead pressed for the death of Christ (John 19, 6); still, what happened in His Passion cannot be blamed upon all the Jews then living, without distinction, nor upon the Jews of today.

"Although the Church is the new People of God, the Jews should not be presented as repudiated or cursed by God, as if such views followed from the Holy Scripture.

"All should take pains, then, lest in catechetical instructions and in the preaching of God's Word they teach anything out of harmony with the truth of the Gospel and the spirit of Christ.

"The Church repudiates all persecutions against any man... She deplores the hatred, persecutions and displays of anti-Semitism directed against the Jews at any time and from any source" (N. 4).

The declaration adds: "We cannot in truthfulness call upon that God Who is the Father of all, if we refuse to act in a brotherly way toward certain men, created though they be to God's image" (N. 5).

8) *Is there Saint Eugene? Who was he? When and where did he live? My name is Eugene. I would like to know something about my Patron-Saint?*

There are five St. Eugenes in our Church calendar. Not much is known about any of them, because their short story is given in the group with others.

Here we give the dates when Our Church celebrates their memory and whatever information about them we could have gotten from the Lives of the Saints.

1) Holy martyrs: Eustratius, Auxentius, EUGENE and Orest. They all died during the persecution of the Church, started by the Roman emperor Diocletian (303-305).

When Eustratius confessed Christ at the trial and was terribly tortured by the henchmen, Eugene who was there believed in the Lord and was

jailed for it, and later was condemned to death with other martyrs. The relics of the Holy Martyrs were taken to Rome and buried in the church of St. Apolinarius. Our Church remembers them on Dec. 13.

2) Holy Martyrs: Eugene, Valerian, etc. Jan. 21.

They all were beheaded for their faith in 284 during the reign of Diocletian. They were scourged and their wounds were salted. They were burnt with torches and their skin was pealed off with the hooks. All this happened in Trapesont in Asia Minor. St. Eugene prayed to God during all these tortures, and at his prayer the pagan idols crumbled and turned into dust. They all were condemned to be burnt alive and thrown into the furnace. But when the fire did not touch them, they were beheaded.

3) Holy martyrs: Ieron, Eugene and others, November 7.

He died as a martyr during the persecution, started by Diocletian. He lived in Cappadocia and in Asia Minor.

4) Holy martyrs Bishops: Basil, Ephrem, Eugene, etc. March 7.

They were sent to preach the Gospel News to our forefathers in Crimea. St. Eugene went to Kherson, now Korsun in Ukraine, where St. Volodymyr the Great received baptism in 988. Working in the area, they brought many pagans to Christ. It was the beginning of the 4th century. Their zeal for Christ provoked a terrible persecution against them. The pagans and the Jews were responsible for it. One day they seized bishop Eugene and killed him, throwing his body out of the city.

STRENGTH OF THE SICK...
Immaculate Heart of Mary

To be ill and weak is an experience that comes to all.
And in that state of infirmity, each looks for
a stronger arm for leaning.

Mary is the indefatigable Mother
whose faith never fails
her ailing children.

Even as earthly mothers beside the bed
where children toss,
feverish and moaning,
so she watches over her weak and suffering little ones.

In temptation, the might of her grace
upholds them;
In discouragement, the knowledge of her power
gives them hope.
From the piteous infirmity of human hearts
she brings them
the health of God.

Lady, kind angel of the sick,
be with us in all ill-health of body and soul.
Be to us strength and joy.

Sr. Mary Julian Baird, R.S.M.

Pius Christians took the martyr's body and buried it.

5) Artemius, Eugene and Macarius-priest martyrs. Oct. 20.

He died for Christ during the reign of Julian the Apostate (331-63).

While in Antioch, the emperor ordered two priests to be brought for trial: Eugene and Macarius. When they showed to Julian that paganism is a false religion, the emperor was enraged. He ordered his henchmen to scourge them. Eugene received 500 strokes. The torture did not break their courage. They were thrown in jail. The next day the three martyrs were beheaded. St. John Damascene, the greatest theologian of the Eastern Church, says that a miraculous spring appeared on the spot where holy martyrs died for Christ. The water of that spring had a healing power and helped sick people.

CHRISTIAN SECULARISM

Cyprian Cooney, O.S.B.

THERE IS A TENDENCY among Christian writers to speak of an honorable secularism. Some of these writers are Catholic. This tendency is not a little surprising; that it has won endorsement from some Catholics may even be disturbing.

At the hands of recent Popes, especially Pius XI and XII, the Catholic Church went on record as paying no court whatever to any pattern of thought that even remotely countenanced a divorcing of God from public affairs. Such a divorcing is the gist of traditional secularism.

Are Catholic writers, then, beginning to contradict this stand of the Church? It would seem rash to presume that they are. A better question would be: What do these writers mean by an honorable secularism?

For the most part, the thought is a direct outgrowth of the renewal in Christian theology. This renewal has opened to consideration many "forgotten" facets of the Christian mysteries. One of these concern the relationship between Christians and the world. There is a growing awareness today that God uses not only the Church but even the world to form His people for Himself.

To be sure some writers have used this increasing awareness of the world as a base for flaunting their latent atheism. Enamored of the world, and of man's role therein, these authors cry out: "God is dead!" And they mean exactly that.

These men raise a plea for man's self-release from the intellectual and cultural "shackles" of all established religion. They speak of Christ, but they mean the spirit of authentic humanism. God, they regard as a rationalization on the part of man for his own failure to capture and develop this "Christ"-spirit. Humanism alone, they insinuate, is man's saving and fulfilling good.

With other writers this new awareness of the world leads to a pattern of thought quite different. Not infrequently, however, their language is identical with that of genuine atheists. In one way or another they, too, declare that "God is dead." They also stand against "institutionalized" religion, and plea

for an authentic humanism. They go so far as to see secularism as the only hope for Christianity.

The writings of these men thus shock (this reaction is intended), and just as often give rise to misunderstanding—even in the minds of those who should know better. "Christian atheists" like the Protestants J.A.T. Robinson and Harvey Cox deserve a serious hearing, nonetheless. To a considerable extent, too, they deserve endorsement.

The general thought of these men seems to rest on the premise that Christian ideas and terminology, Christian organizations and procedures, even Christian values, have lost a creative hold on the imagination of modern man. Christianity, in other words, is suffering today the inhibition that sooner or later spiritually cripples all things traditional. Rather than an experience, Christianity has become a system. Having lost its spirit, Christianity has settled for acceptance as an institution. It has become an "establishment": a collectivity of orthodoxy, its dogmas and procedures, its customs and values neatly defined, categorized and stereotyped.

The impact of all this is a species of "middle-class" conformism that has all the animation, say, of dutifully hanging out a flag on the Fourth of July. The spiritual and moral associations triggered by this mass of "Christian" conventions results in what can, at best, be described as a caricature of the true Christian life as it is outlined in the Gospel.

What these "Christian atheists" call for, then, is an internal revolution within Christianity, an abandoning of established attitudes, responses and value assessments. To achieve this many pet ideas of the Churches have to be "exposed" even "exploded." Christians must make man and the world their central preoccupation once again. They must dethrone the "God" that their orthodox complacency has created. The world is their proper sphere, not their churches nor their expected heaven. Loving and serving their neighbor is their business, not paying dues, keeping rules or filling pews.

To all of this a Catholic can react sympathetically, and many thoughtful Catholics do. A Catholic, however, must approach the matter of renewing the Church and revitalizing Christianity along somewhat different lines. Because of his particular understanding of what Christianity is, he must set certain limits to the general thrust of his separated brethren's thought.

What a Catholic might suggest is that the new awareness of the world should awaken an additional rather than an alternate dimension in our total view of Christianity. God is not so much dead today as man is alive. Christianity is not so much decadent as the world is in need.

It is not incompatible with sound Christian doctrine to suggest that for too long now Christianity has been sponsoring an inadequate "philosophy" of man. The history of Christian thought has featured a doctrinal structure in which God and His saving interventions in human affairs have been assigned an unquestioned primacy. Correct in itself, this outlook has definite disadvantages for man and his world. It has led to a certain passivity on the part of man, to an exaggerated confidence in the providence of God, and to an "isolationist" view of Christian life in the world.

The idea that in relation to the world it is man and not God who holds the primacy is not entirely unthinkable. The Christian renewal

of today, plus the revival of humanism with its rich insights into the human experience lend support to the primacy of man. Neither is this opposed to the supremacy of God. It is, rather, a "discovery" of God's actual plan.

The Christian revelation gives no indication that grace has replaced human nature, or that life in the Church has been meant as a substitute for life in the world. Neither is Christ the sole source of that knowledge and energy upon which man's salvation and happiness depend.

True, Christ supplies grace; but grace is neither imagination, intelligence nor ingenuity. True, too, Christ teaches man the way to life; but the Gospel is a collection of attitudes, not a manual of techniques. It is also true that the Church stands as a guide and support for man; but the Church is competent only on those matters that man cannot handle alone.

Man's happiness in the world is a thing for man to achieve, not God. Peace and justice, opportunity and accomplishment are man's responsibility, not God's. Man can "make or break" his individual and communal life in the world. God in no way has committed himself to intervene. His will in the world is accomplished or frustrated by man. "Not by bread alone does man live;" but neither does he live in any true sense of the word by an unwarranted reliance on God.

(St. Joseph's Magazine)

Significance of Private Revelations

M. Schudlo, C.SS.R.

In the history of the Church there have often been private revelations and 'prophetic visions' which concerned not only the private life of the visionary, but also made demands upon other people and exercised great influence upon the Church. For instance, they recommended devotion to the Sacred Heart of Jesus, to the Miraculous Medal, exhorted people to penance, etc.

It is the teaching of the Catholic Church that all public *revelation*, concerning the whole Church, ceased and was completed with the death of the last Apostle. Consequently, all private revelations cannot belong to the *deposit of faith* that must be accepted by all Christians as Christ's teaching under pain of eternal damnation.

Many people look wih scepticism on all private revelations, and do so

with some reason in view of the past sad experience with revelations. Private revelations of Louise Piccareta were widely publicized before World War II, promising many wonderful things to those who believed in them. They were described as "a powerful message from God to humanity, more joyous than any other age has received. Divine Providence had reserved them for our afflicted times as the only means of salvation for the nations". Despite

all these wonderful promises the writings of L. Piccareta were put on the Index! (AAS, XXX, 1938, p. 138).

Although there have been many false 'revelations', the fact that true communications from God are possible even in our days cannot be denied. Prophecy has always existed and will always exist in the Church of Christ, because the Spirit cannot be 'extinguished'. There will never occur in the Church when Christians will sadly repeat the complaint of the Jews:

"There is no prophet now, and no one of us knows how long" (Psalm 73, 9).

The Church, however, is very cautious with private revelations, prophecies and visions. It seems that it deals with them only as far as she has to make sure that they do not contradict the true deposit of faith, as handed down to us by the Apostles, and lets Catholics to believe in them with "human faith only".

As far as practical behavior of Catholics is concerned, it is even harder to know how much should we believe in such private revelations. If the revelation is certain, why should not everyone that knows about it believe in it? We must believe when we are certain that God speaks. Practically all theologians affirm that whoever receives such divine comunications must believe in them with divine faith, that is, with the same faith with which we accept the teaching of the Gospel. If the person who receives such revelations must do so, why must not others do likewise, if they have sufficient certainty about such divine communications? Yet it is not so.

We may ask: "Can anything new be revealed after the Lord has proclaimed His Gospel teaching to the whole world."

Before Christ the revelation of God was not yet complete. A new revelation and a new Law was still possible, which might radically change or alter the whole course of salvation.

But now since the Son of God came to earth the history of salvation has reached its final stage, so we cannot expect anything new which would substantially alter the conditions of our salvation. There will be no further revelations which would essentially change what Our Lord has left us in His Gospel: the teaching, the Sacraments and the legislation.

Consequently, if there are real and true private revelations from God, they must necessarily fit into the eschatological phase of salvation, that is, man must await the unveiling of the end of the dialogue between men and God which will be concluded on the Last Judgement.

St. John writes in the Apocalypse:

"I testify to everyone who hears the words of the prophecy in this book: If anyone adds anything to it, God will inflict on him the plagues that are described in this book. If anyone takes away from the words of this prophetic book, he will be deprived by God of his share in the tree of life and in the holy city which this book describes.

"He Who testifies to this book says: 'Indeed, I am coming!'

"Amen! Come, Lord Jesus!" (Apocalypse 22, 18-21).

Thus nothing can be added and nothing must be subtracted from the public deposit of faith, revealed by Christ to us. If there are any private prophecies or revelations, they must be consistent with what we already have in the Gospel book. How is this possible?

If the Church cannot guarantee

the absolute truth of private revelations and prophecies or if such revelations are of little or of no importance, why does God reveal them? If something has been proven as God's revelation, although private, can we consider it "unimportant"? Can anything God reveals to men be unnimportant?

If the new revelations do not really reveal anything new which cannot be known from the Bible, then why does God reveal such things instead of leaving them to the theologians or ascetical writers or to the Popes and the Bishops to deduce them and announce to the people whom they must feed: "Feed My sheep!" (John 21, 18) and lead to their Maker in heaven?

If we consider all this, it seems to us that the purpose of post-apostolic, private revelations, if they are proven as God's manifestations, is the following:

"Private revelations and prophecies, encouraging new devotions or exhorting men to penance or some pious practices, do not reveal anything new about the faith and the morals which would differ from the Gospel teaching. They do not add any *'accidental'* supplement to our faith or morals, nor are simply identical with them, because they would be useless, if they simply repeated what is found in the Gospel or in the Bible.

"New private revelations are essentially God's instructions which show Christians how should they act in a concrete situation ,for instance, during war, pest or other public disaster.

"They are not *new revelations of the truth* that must be accepted as necessary for our salvation. They are instead *God's New Commands*, showing us what to do when we find ourselves in certain circumstances or situations".

Consequently, what these new revelations and prophecies reveal is already known to us from the Bible and theology. Yet they are not superfluous. They are a real help, showing us what to do in certain circumstances, a thing that cannot always be deduced from the general principles about faith and morals found in the Gospel book.

Such heavenly instructions are needed and useful to men, because from the general principles, known from the Bible, they are unable to know what God does want them to do at a certain moment of history.

Our Lord, explaining the action of the Holy Spirit upon men, said to Nicodemus:

"The breeze blows at will, and you can hear its sound, but you do not know where it comes from and whither it goes. Something like this takes place in everyone born of the Spirit" (John 3, 8).

The Holy Spirit is the Soul of the Church. He can act upon anyone He chooses to announce what He requires of the individual soul or of the Church, or what command He issues for them in a given situation of a changing history.

And this is the essence and the meaning of post-apostolic, private revelations and prophecies: GOD GIVES HIS INSTRUCTIONS FOR THE CHURCH IN A CONCRETE HISTORICAL SITUATION.

These instructions are made known to the whole Church or to a part of it through actual preaching or by influence of example. Sometimes God manifests His will in a particular place through special impressive apparitions. Such intervention of heaven either gives the first idea about the thing to be done, or imparts the last impulse to the things which are already known

and recognized as useful or even necessary, for instance, the consecration of the world to the Sacred Heart of Jesus.

Private revelations have their value, because they often contain the instructions for the good of souls which cannot be obtained from general theology or from the natural or supernatural wisdom of the ecclesiastical hierarchy which is responsible before God for the spritual welfare of the Church.

It is often very hard or even impossible, however, to be sure in the matter of revelations, because not seldom it is impossible to distinguish the true heavenly communications from human or diabolical ones.

St. Paul warns us against such deceptions, saying:

"Know this, that in the last days dangerous times will come. Men will be lovers of self lovers of money, vain, proud, abusive. . .,reckless swollen with pride, loving pleasure more than God.

"They will have a semblance of religion, it is true but will disown its power. . .These men resist the truth, because they are corrupt in mind, reprobate as regards the faith. But they will make no further progress, for their folly will be obvious to all" (2 Timothy 3, 1-9).

St. Peter also warns against the false prophets, saying:

"As there were prophets among the people of Israel, so among you false prophets will appear in the same way bringing in destructive, untrue doctrines" (2 Peter 2, 1).

SCRUPLES

by Katherine D. Marko

THE dictionary defines a scruple as "an unwillingness to do something because of a sense that it is wrong," and scrupulous as "inclined to be conscientious, exact or careful." As in every other facet of life there is a middle course between scruples and extremes.

When we lean too far in one direction, we are unscrupulous and careless of consequences, and apt to bring hardship to others because of our indifference. We care little what happens next. It's "every man for himself." When we tilt precariously to the opposite side, we are overscrupulous or fanatically careful. Thus we can be maddening to others by uncalled for measures in precaution, and to ourselves by the tormented thoughts we permit to rule us.

Wives and mothers find that if they veer from the middle path it is more likely to be to the side of too many husbands and children. Sometimes a simple, ordinary thing in their everyday lives can be built up to a state far out of proportion to its importance.

Perhaps there comes a day when a mother finds her yard or gangway or wherever her children play, full of leaping, squealing and sometimes quarreling youngsters. She tries to placate them, asks them to play more quietly, passes out cookies, but the din continues. Torn between a desire to disperse the whole lot of them, and the wish to be kind and fair, she holds off with uncertainty. Then the last straw appears in one form or another and out she goes with strict orders to her own youngsters to go inside and to the others to leave.

Now come the thoughts: perhaps she should have gone about it differently. Would the other mothers understand? etc., etc. Brooding in this way can be devastating, and not worth the time it consumes.

Our Blessed Lady could have had the worst case of scruples when she found Jesus missing on their way home from Jerusalem. "Why," she could have tortured herself, "did she not check on him more often if it were not possible to keep him in sight constantly?" "Should they go back or go onward?" "Should they call in at friends' homes between that point and Jerusalem?" Anxiety must have plagued her and St. Joseph unmercifully, even after they decided to return to the city.

Then after finding him in the temple, she could have tormented herself further by brooding over what others would think of her apparent neglect of her Child.

We do not know, of course, Mary's innermost thoughts but we can be sure she placed her time in God's hands and trusted in him to lead her to Jesus, and afterwards thanked him with deep sincerity for the answer to her prayers.

Sometimes ordinary shopping can set scruples to multiplying. A limited budget takes manipulation and a needed item can often be more costly than we anticipated. We might feel we are being extravagant. Or perhaps another department store, or the new discount store might have a better price. This state of uncertainty can last even after the purchase is made. What if we run short when payments are due? Suppose misfortune causes a high doctor's bill. We can frustrate ourselves endlessly.

If this quality of overanxiety is inherent in a person's make-up, it is harder to weed out. If it merely rises from a spell of nerves, tranquillity will restore perspective if given a chance.

So you can't attend every meeting you receive notice of; or serve on every committee seeking your support. So you can't give Susie that birthday party she is tearfully begging for. If you are doing your best you are committing no crime. To suffer qualms may make you waste time trying to switch things around to conform to an impossible schedule, and then worry afterwards about not succeeding.

Another most important area where scruples can hold sway is that of our religious duties. Sometimes it is very difficult to be devout. To repeat our prayers over and over in an endeavor to say them with perfect devotion only makes our distractions worse. Here I find that, since my own powers of concentration are often somewhat puny, it is better to say a few short ejaculations, and then go back later to other prayers as soon as state of mind and time permit.

Sometimes, too, the guideposts of our conscience are misted by scruples which prompt such doubts as: Are we worthy of Holy Communion? Did we break our Lenten fast? Did we set a bad example? And on and on.

We are counseled in church not to let past transgressions which we have confessed with contrition, plague our consciences. It is wrong not to trust in God's mercy to forgive us. Then neither should we permit an overscrupulous state to drive us to perplexity through other tenets of our faith or any secular situations.

All this about scruples rising up and creating a disturbance within us, could, some might say, be shut off

if we closed our hearts and minds to them. But at no time do we want to shed overscrupulousness by catapulating into unscrupulousness.

There is no better way to ease out of any frustration and back on to the middle path with a peaceful frame of mind, than to petition the aid of Our Mother of Perpetual Help. In so doing the worry of our misgivings will slip away because we can trust in her intercession that will turn out for the best.

And it will.

Archbishop Bukatko on Religion in Yugoslavia

Archbishop Gabriel Bukatko of Yugoslavia said, during a recent visit to Chicago, in an interview with the Rev. Jaroslav Swyschuk, director of the *Eastern Rite Information Service*, that religious life in Yugoslavia is steadily improving.

Archbishop Gabriel, who resides in Bilohorod, heads the Bilohorodska Arch-Diocese and is the Apostolic Administrator of Krizhevetska Eparchy. Bishop Joachim Segedi is the Apostolic Vicar for the eparchy.

The Archbishop remarked that one would have to live in Yugoslavia to realize fully the differences in the present religious life in Yugoslavia as compared to the past. Relations between Yugoslavia and the Apostolic See have improved, although a concordat seems remote. At the present time there is an agreement, "Protocol," which allows the Apostolic delegate His Excellancy Mario Kania, former Apostolic delegate to Japan to reside in Bilohorod. Also, the Yugoslav goverment has a delegate in Vatican City. Conditions have improved for the Church, although certain questions have not yet been answered.

When asked what these questions were, the Archbishop mentioned that the Church does not have any printing presses; students of theology and priests are not considered equal with other students in regards to military service; and at present certain Church property is still occupied by people who do not belong there.

The Archbishop went on to say that people attend services quite freely, although for some categories of citizens it is forbidden by statutes of customs, whether recorded or not.

The Church has more opportunities to publish its literature than it had just after the war, the Archbishop said. He commented that conditions for the religious life in Yugoslavia are much better than they are in other communist countries and that there are many priests and vocations to the religious life.

Number of faithful

According to the Archbishop, there are 63,000 faithful and 65 priests in the Krizhevetska Eparchy. There are also several monks - three Basilians, three Salesians, and seven Lazarists - and 110 nuns, including Basilians, Sister Servants and Eucharistines. Of the faithful, 42,000 are Ukrainians; the rest are Croatians and Macedonians. There are no Slovaks. The 22 theology students study in Zahreb, Dzhakov, and Rome. In Bilohorod, there are 160,000 faithful, 70 priests, and close to 600 nuns.

Archbishop Bukatko also remarked that there is a steady movement of the population from villages to cities, which requires changes in pastoral services and church organizations.

The Church is building or, when this is not possible, at least repairing. This is not always easy, the Archbishop pointed out. First one must get permission, then raise the necessary funds. The Krizhevetska Eparchy is planning to build a church and parish homes. Besides this, there is the task of building an administration center for the Vicar in Novij Sad. The government has finally agreed to supply the grounds needed.

On the topic of the present state of the Ukrainian Catholic Church, the Archbishop expressed the need for work and unity, unity and work. There seems to be enough work, he said, but we could use more unity. There is a need for meetings and cooperation. Leaders of Church organizations should visit their brothers and sisters in other countries; students and catechists should do likewise. The Archbishop remarked how wonderful it would be, if larger parishes in Canada and the United States would take under their care the less fortunate parishes in other countries. Vestments and liturgical books could be collected and sent to the needy people of other countries. Every copy of Sacred Scripture is considered priceless in these countries, and church music also is very scarce.

Question of Patriarchate

On the question is a patriarchate, the Archbishop stated that this would be the normal climax in the life of the Eastern Church, and that anyone who understands the life of the Eastern Church is aware of the need of this.

Canon Law

When asked about the new codification of Canon law, Archbishop Bukatko answered that he did not know if in the near future there would be one codification or two as there have been in the past. Having one codification does not necessarily mean a Latinization of the Eastern Church, since it is possible to include rules for the Eastern as well as the Western Church in one codification. Because up to now there have been two codifications, some people of the Latin Church have considered the Eastern Church as something added on. Now there is almost no country in the world where Catholics ot the Eastern

Church do not live. For this reason, the clergy of the Latin rite should also know the rules for the Eastern Church. If the canons for the Eastern Church would appear alongside those for the Latin rite there would be a great psychological change, remarked Archbishop Bukatko. This would be positive proof that there is not only one Catholic Canon law or one rite in the Apostolic Church. In the Church there are two laws, Eastern and Western; there is an Eastern rite and a Western rite, and they are both Catholic.

The Archbishop said he has given thought to the question for quite some time, and definitely feels that one code with two separate rules would be much better. He is uncertain how this question will be solved.

The Krizhevetska Eparchy in Yugoslavia, headed by the Most Rev. Gabriel Bukatko, numbers 35 parishes with a total of 42,000 Ukrainians served by 45 priests. One of the most prominent parishes is in Mitrovysia where St. Methodius was bishop. Kerestur, because of its ideal location and large Ukrainian population, is called "New Kiev". Novij Sad which numbers five to six thousand Ukrainians is becoming the Ukrainian center in Yugoslavia.

(ERIS)

YOUR TEETH AND YOUR OLD AGE

Some people think that when a person grows older, his teeth also grow older, and that there is nothing they can do to prevent a gradual loss of teeth before they are taken to the cemetery. This idea is just not true.

A person should be able to take all his teeth to the grave, if he takes proper care of them soon enough.

Most teeth are lost because of periodontal disease or pyorrhea which attacks the gums and progressively destroys them. Thus it is not enough to keep your teeth well brushed after each meal and watch for their cavities. This is good, but it is just a part of the care you owe to your teeth.

Most teeth are lost not because of their old age and decay, but because of periodontal disease. One out of forty Americans and Canadians has lost all his teeth because of this disease when he reaches the age of 35. By age of 45 it is one out of six and by age of 60 - three out of six.

A dentist said: "People rarily have to get false teeth because of decay. The reason denture is necessary is periodontal disease".

What can you do to keep your teeth healthy?

1) Visit a dentist at least once or twice a year and ask him to check your teeth and your gums. It is important to clean and to brush both the teeth and the gums. It is also important to clean between the teeth and massage the gums.

2) Let the dentist remove the tartar regularly, because if it gets below the gum line, it will hurt it. Tartar behind the gums is like a splinter left in a finger. It will fester. Bacteria will form in the pockets formed behind your gums by tartar, attack your teeth and destroy their roots.

If you take proper care of your teeth and gums, you will be able to keep your teeth healthy and strong as long as you dwell in the valley of tears, because neglect of your teeth is the main cause of their early and unnecessary loss.

It is easy to believe in God, if you wish to love Him and to keep His law.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 1

Volume XL, No. 1

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Різдво — Свято Надій ____ 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Новорічні постанови ____ 6
Екуменізм ____ Коментар о. М. Шудла, ЧНІ. 10
Злодій ____ В. Симоненко 14
Хотіл би ти знати? ____ 15
Новий Катехизм ____ 20
Коли і за кого треба молитися?
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 23
Вечірні дзвони ____ о. Роман Ганас 25
Чин врочистого благословення води на Богоявлення _ Переклав о. М. Шудло, ЧНІ. 27

The Prince of Peace ____ ■
The Gospel of Christ .... M. Schudlo, C.SS.R. 35
Personal Relationship Between Confessor and Penitent .... Barbara Bailey 40
New General of the Congregation of the Most Holy Redeemer ____ 43
The Sorrowful Mother .... by Pavlo Tychyna 44
Saint Melanié the Younger ____ 45
Happy Death ____ John Sexton, C.SS.R. 46
New Catechism ____ 47
The Constitution on the Sacred Liturgy ____ 49
I'd Like To Know ____ 51
Strength of the Sick
Sr. Mary Julian Baird, R.S.M. 54
Christian Secularism . Cyprian Cooney, O.S.B. 55
Significance of Private Revelations
M. Schudlo, C.SS.R. 57
Scruples ____ by Katherine D. Marko 60
Archbishop Bukatko on Religion in Yugoslavia 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1968
FEBRUARY

REDEEMERS

MOST REV. TARCISIUS AMARAL,
General of the Redemptorist Congregation

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"

ST. MARY'S SEMINARY,

MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Господнє Стрітення

Благодатна Богородице Діво, радуйся, бо ти подала нам Христа, нашого Бога, що є Сонцем справедливости, яке просвічує тих, що пробувають у пітьмі. Праведний старче, радуйся, бо ти мав на своїх руках Спасителя наших душ, що всім нам запевнив спасіння (Тропар Стрітення).

Свято Стрітення вперше зачалося в Східній Церкві, цебто в Єрусалимі в пятім столітті. Воно пригадує нам пропамятну стрічу Божого угодника Симеона зо Спасителем світу, Ісусом Христом.

Старинна легенда оповідає, що Симеон був одним із перекладачів Св. Письма, що жидівські вчені перекладали з єврейської на грецьку мову. Цей переклад мав закінчитися десь около 70 року перед народженням Христа. Перекладаючи пророка Ісаю, Симеон зупинився над словами пророка, який каже: "Ось Дівиця зачне і породить сина і даси йому імя Емануїл" (Ісая 7, 14). Ці слова сильно здивували молодого перекладача Симеона. Він почав дивуватися, як це можливо, щоб дівиця породила сина. В своїх сумнівах молився Богові, щоб просвітив його, бо він знав, що Святе Письмо це Божа правда, тому правдиві були слова Ісаї, хоч не міг був зрозуміти про що властиво пророк говорив. Серед молитви Дух Святий об'явив йому тайну Воплочення Божого Слова, яке він зобачить на власні очі, заки відійде з цього світу. Ось тому Симеон пильно ждав на сповнення цієї обітниці.

Ось як відбулася ця стріча праведника Симеона з Ісусом.

"Батьки (Йосип і Марія) принесли Дитя Ісуса до Єрусалиму, щоб пожертвувати Його Господеві, бо такий був припис Господнього Закону: Кожний хлопець-первенець має бути посвячений Господеві" (Вихід 13, 2, 12).

"Саме тоді в Єрусалимі проживав чоловік, що звався Симеон. Був він праведним і побожним чоловіком, що ждав на потіху (Месію), що Бог мав послати Ізраїлеві. І Святий Дух об'явив йому, що не помре, поки не зобачить Господнього Христа. Тепер же Дух припровадив його до святині.

"Він узяв Його на руки, віддав хвалу Богові і промовив: 'Владико, тепер можеш відпустити Свого слугу в спокої. . ., бо мої очі зобачили того Спасителя, що Ти приготував для всіх людей. Він є Світлом, що просвічуватиме поган і стане славою Ізраїля" (Лука 2, 22-32).

Закон приписував, що всі первородні жидівського народу мають бути присвячені на особливішу службу Богові при святині. Це на памятку збереження ізраїльських первенців від смерти, як Божий ангол убивав усіх єгипетських первенців між людьми і скотом, щоб примусити Фараона випустити жидівський нарід із неволі та дозволити йому іти до Обіцяної Землі, куди Бог рішив запровадити Свій вибраний нарід десь у 12-ім столітті перед народженням Месії (Вихід 13, 12-16).

Згодом Бог вибрав собі два племена, щоб служили Йому як священики і левити при святині. Проте всі первородні сини дальше належали до Бога, тому треба було викупляти їх від цієї служби. Водночас кожна мати, що привела першу дитину на світ, мала піти до святині і принести Богові жертву подяки за народження. Пречиста Діва Марія виповнила обидва приписи, як вона теж виповняла всі інші заряджения Закону.

Святий старець Симеон

Який щасливий почувався старець Симеон, як Святий Дух надхнув його, що молода пара з Дитятем на руках, це батьки обіцяного Месії! Він наблизився до Марії, взяв від неї сорокденного Ісуса, поглянув на Нього і вірою відкрив, що це не звичайна людська Дитина, але Божий Син, Творець неба і землі, що стався Чоловіком. Старець напевно мусів радісно задрижати, як подумав, що держав Творця неба і землі. Пана і Володаря всесвіту в своїх руках. Свідомість, що зобачив обіцяного Месію, наповнила його серце такою радістю, що він одушевлено закликав: "Владико, тепер можеш відпустити свого слугу в спокої, бо мої очі побачили того Спасителя, що ти приготував для всіх народів!" (Лука 2, 29-31).

Як сильно Симеон різнився від своїх сучасників, жидів! Вони уявляли собі Месію як національного Героя вибраного народу, що мав зброєю і війною підкорити їм інші народи, над якими вони хотіли панувати, а тим часом Симеон виразно збиває вузькоглядні націоналістичні жидівські сподівання, заявляючи, що новонароджений Месія "приготований для всіх народів", бо "Він є Світлом, що просвічуватиме поган і стане славою Ізраїля", поєднуючи все людство в одну всесвітню Божу Родину, що становитиме Боже Царство на землі, цебто Церкву (Лука 2, 31-32).

Зустріч Симеона зо Спасителем у єрусалимському храмі не тільки висвітлює ролю Божої Матері як Страдниці помічниці Спасителя: "І тобі самій меч прошиє душу!" (Лука 2, 35), але водночас вказує на ролю самого Симеона. Він-сивоволосий старець це образ і символ Старого Завіту і представник усіх добрих людей, що тоді жили на світі і ждали на появу Месії, основника Нового Завіту. Отак у єрусалимському храмі в особі Симеона Старий Завіт стрічає Новий Завіт, цебто Втіленого Божого Сина, Ісуса Христа, і то радісно стрічає Його!

Ці два Завіти стрічаються в Христі, що приніс людям завершення Божого об'явлення. Симеон це представник скромних і покірних людей, які признають свою власну духовну невистачальність і тому всю надію покладають на Христа, що є надією людства. В Христі Бог виявив Свою вірність людям, не зважаючи на їх гріхи і невірності, які Він часто осуджував через старозвітних пророків.

Симеон є так само великим прикладом, як люди повинні ставитися до життя і смерти. Він цінив життя, але це життя було для нього тільки підготовкою до стрічі з Творцем. Коли ж Месія зявився, то це був для нього знак, що час зустрічі настав, і він покозався готовим стрінутися зо своїм Богом:

"Владико. Ти тепер можеш відпустити Свого слугу!" Це був чеснотливий чоловік: "Він був побожним і праведним чоловіком", каже Св. Євангелія (Лука 2, 25). Він умів добре і праведно жити, тому й легко було йому приймати смерть із Божої руки. "Владико, тепер можеш відпустити Свого слугу в спокої", цебто Симеон почувався задоволений, бо зобачив, що Бог виповнив дану нашим прабатькам Адамові й Єві обітницю в раю: "Ворожнечу положу між тобою і жінкою і Воно (дитя-жінки-Ісуса) зотре тобі голову!" (Буття 3, 15).

"Бо мої очі зобачили спасіння (Спасителя), що Ти приготував для всіх народів", а не тільки для одних жидів, як думали жидівські патріоти, вважаючи себе за упривілейованих назавжди людей, не зважаючи на те, як вони будуть поступати з Богом і як будуть зберігати або ламати Його Заповіді. Христос прийшов для всіх народів і всіх часів, бо Він духовний Спаситель, а не національний визвольник жидів із римського ярма, в яке вони попали в 63 р. перед народженням Христа. Симеон бачить в Ісусі Спасителя і визвольника не від земського політичного ярма, але з неволі гріха, в якій проживало людство від Адама в раю. Спасіння, що Бог у Христі, послав цілому світові, не обмежувалося до одного клаптика землі, цебто до самої Палестини. Божий Син прийшов з неба, щоб визволити всіх людей з моральної загибелі. Чисте серце Симеона знайшло радість у такім Месії, бо "Він є Світлом, що просвічуватиме поган і стане славою Ізраїля" (Лука 2, 32). Він просвічуватиме світ Своїм навчанням, прикладом божеських чеснот і заохотою, та не раз строгими вимогами, коли йшло про Божу славу і спасіння душі. Христос мав зреформувати навіть правдиву жидівську релігію, що була доволі засмічена фарисейськими вигадками і переданнями, які Христос назвав "фарисейською закваскою" (Матей 16, 11). Христос приніс людям чисту віру в Бога Отця. Він відмовився застосовуватися до вигідної й оспалої релігії чи до мрій народу. Часто Христос видавав накази і треба було рішатися за Ним чи проти Нього, от хоча б тоді, як частина покинула Його й апостоли стали вагатися, коли Він заповів встановлення Пресвятої Евхаристії (Іван 6, 60-69).

Симеон зрозумів, що Спаситель, який відкупить цілий світ, буде водночас і славою для правдивих їзраїльтян, бо Він вийшов з-посеред них, жив між ними і помер у їхній країні. Він бо був Сином вибраного народу, який на жаль сливе в цілости відкинув Його, і через те виключив себе з Його Царства, цебто Церкви, яка є провідницею до Небесного Царства.

Чому так сталося, цього ніхто не знає, як і ніхто не вміє основно вияснити початку зла і гріха навіть у власнім житті. Як часто питаємося: "Чому я це вчинив?" Ми свідомі гріха і відчуваємо вину в своїм сумлінні. Знаємо, що згрішили, але рація гріха таємна для нас, бо зло незрозуміле для людського розуму. Воно є одною з тих сумних дійсностей і таємниць земського життя людини, яких ніхто вповні не потрапить зглибити, і тому ніхто ніколи не вияснить, чому загал вибраного народу відкинув Свого Месію, на якого цей нарід ждав довгі століття. Це сталося проти Божої волі. Це сумний факт в історії цього народу, який у Христі відкинув Божу приязнь і спільність із Ним, хоч не можна твердити, що він зовсім зірвав із Богом, бо Божі обітниці залишилися для нього, тому сподіємося, що Христос таки колись стане "славою Ізраїля", як це заповів старенький Симеон, коли держав Христа в своїх руках.

ДИХАННЯ

Дихання дуже важне в житті людини. На жаль багато людей не вміє дихати. Що довше і тривалише людина дихає, то довше буде жити. Треба вміти контролювати дихання. Люди, які належно дихають, рідко перестуджуються. Повне дихання—це найкращий спосіб дихання, бо воно масує печінку, поліпшує дії шлунка і оживлює дихальний м'яз. Воно благородно впливає на ввесь організм і підбадьорює людину. В цім диханні вдих повітря і його видих триває однаково довго, а затримка повітря в легенях є половиною коротша від вдихування чи видихування.

Глибокий вдих повітря триває 8 секунд. Видих триває так само 8 секунд, а затримка повітря в легенях 4 секунди. Цю вправу дихання слід виконувати три минути.

Повітря треба вдихати помалу через ніс, вдихаючи його якнайдовше. Повітря випускається широко розкритими устами.

Новий Архимандрит

О.О. Редемптористів

Минулої осени в Римі зібралася капітула Отців Редемптористів, в якій три українські Отці Редемптористи з Канади взяли участь: Впреп. о. П. Малюга, протоігумен Йорктонської провінції, о. Л. Міня і Д. Библів.

Капітула мала простудіювати Правила Чину і пристосувати їх до модерних часів згідно з приписами рішень другого ватиканського Собору. Як попередній архимандрит Всесвіт. о. П. Ґодро зрікся свого уряду, то капітулярні Отці приступили до вибору нового Архимандрита. Всесвіт. о. Тарсицій Аріовальд Амараль, уродженець Бразилії, став наслідником о. Ґодро, що відїхав до Америки. Його вибрано тільки на шість років, бо донедавна Архимандритів Чину О.О. Редемптористів вибирано на ціле життя.

Життєпис о. Амараля

Архимандрит Т. Амараль ур. 23 грудня 1919 р. в селі Табатінґа, яке лежить у штаті Св. Павла. Село належить до єпархії Св. Карла.

Як молодий хлопець студіював у Ювенаті О.О. Редемптористів у місті Піндамонганґаба, скорочено "Пінда", в тій самій єпархії. Потім О.О. Редемптористи за-лишили цей дімонастир.

Отець Архимандрит відбув філософічні і богословські студії в нашій семінарії в Тієте. І серпня 1943 року став священиком. Він був знаменитим учнем, хоч мав клопіт з очима. Своєю пильністю опанував шість мов, якими тепер годен розмовляти.

Імя "Тарсицій" це грецьке імя. Воно означає "неустрашимий, відважний". Тарсицій був мучеником. Церква святкує його память на 15 серпня, і тому в цей день Чин О.О. Редемптористів святкуватиме імянини свого Архимадрита.

Душпастиська праця і студії в Римі.

По рукоположенні о. Архимандрит трудився в парафії Апаресіда, в якій є велика святиня. Крім цього займався теж редагуванням журналу згаданої святині.

Згодом став професором філософії в нашій семінарії в Тієте, але недовго там пробув, бо вже в 1947 р. вислано його на студії до Риму до Латеранського університету. Ці студії тривали від 1947-51 р. Студії закінчив і отримав докторат з канонічного й цивільного права за оборону тези "Права і привілеї Бразилії".

Поворот до Батьківщини

Вернувшись до Бразилії, був професором канонічного права (від 1951-61) в семінарії в Тієті. В 1955 р. став префектом студентів, а в 1958 ігуменом студентатумонастиря. В 1961 р. займеновано його ігуменом монастиря в Пенґа, що є в штаті Св. Павла. Водночас був він теж там і парохом. Там пробув до 1963, поки не вибрано його на делегата на капітулу в Римі.

Відтоді залишився у Римі як генеральний дорадник-представник Полудневої Америки. Капітула 1963 р. вибрала його теж на прокуратора і загального секретаря. Був він теж дорадником комісії, що провірювала і переробляла канонічне право в Римі.

Представник о. Ґодро

Під час урядування о. Ґодра новий Архимандрит бував часто надзвичайним візитатором різних провінцій Чину. І так в 1958 р. він відвідав нашу віце-провінцію Сантіяґо, в 1964 провінцію Буенос-Айрес і віце-провінцію Каракас, а в 1965 р. провінції лісбонську (португальську) й еспанську.

Як був іще в Бразилії, то в вільнім часі займався місіонерською працею, помагаючи священикам, які обслуговували різні сільські каплиці. В часі вакацій їздив проповідати найбільше опущеним душам. Отак новий Архимандрит є прак-

тично обзнайомлений із нашою місіонерською діяльністю.

Офіційне повідомлення про його вибір

7-XI. 1967 ватиканське радіо подало першу вістку про його вибір на Архимандрита. 12-XI сам Архимандрит промовляв по-португальськи в радіопередачі для Бразилії.

8-XI цілий наш генеральний дім у Римі святкував вибір нового Архимандрита.

9.XI новий Архимандрит поїхав до Пагані, де на гробі Св. Альфонса Лігорого відправив Божественну Літургію. Ще цього самого дня вернувся до Риму.

Подаючи цей короткий життепис, бажаємо новому Архимандритові обильного Божого благословення у веденні Чину О.О. Редемптористів, що під цю пору нараховує 62 провінції й віцепровінції по цілім світі і понад 9,000 членів.

Св. Альфонс заложив цей Чин в Італії в 1732 р., щоб місіями працювати для добра і спасіння найбільше опущених душ. Чин О.О. Редемптористів має осібну українську провінцію, що покриває Америку і Канаду. В Західній і Закарпатській Україні були українські віцепровінції Чину, але большевики знищили їх по другій світовій війні.

СОБОРОВИЙ ЖАРТ

Останній ватиканський Собор, що його можна назвати найбільшим Собором Церкви, поруч поважних проблем, яким займався, мав теж свої комічні моменти і дав нагоду до жартів. Ось один із цих невинних соборових жартів.

Папа Іван XXIII не тільки в теорії, але й у практиці намагався наблизити наших некатолицьких братів до Церкви, тому не тільки шанував і запросив їх на Собор, але й водночас наказав посадити протестантських спостерігачів на почесних місцях, зараз у першім ряді, недалеко самого Папи.

Один молодий єпископ, якого посаджено на самім заді величезної базиліки Св. Петра, прийшов до Папи з такою скаргою: "Святіший Отче, я хотів би стати протестантом!"

"Чому?" спитався Папа Іван XXIII. На це єпископ відповів:

"Якщо б я став протестантом, то я мігби бути спостерігачем на Соборі і тоді дали б мені краще місце в базиліці!"

Як Яків каже: "Як тіло без душі мертве, так і віра без діл мертва" (Яків 2, 26).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВСІ ПОВИННІ ВИЗНАВАТИ, ШАНУВАТИ І НАЛЕЖНО ОБОРОНЯТИ ОСНОВНІ ПРАВА ЛЮДИНИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць лютий, благословлене Святішим Отцем)

Людина є найдосконалішим Божим сотворінням на землі: обдарена розумом і свобідою волею, людина є паном і керівником своїх діл, за які відповідає перед своїм Творцем, Богом. Він сотворив людину безсмертною на свій образ і подобу; Христос відкупив її Своєю Кров'ю, підніс до гідности Божої дитини, Божого приятеля і спадкоємця вічної щасливости. Це все дає людині права, що відповідають її природі і тому цих прав ніхто не має права нарушувати ні відбирати, бо ці права випливають з самої природи людини.

Папа Іван XXIII у своїй енцикліці **"Мир на землі"** каже: "Кожна людина має право до життя, до недоторканости тіла і до засобів конечних і відповідних до розвитку життя, а ними є передусім харч, одіння, мешкання, спочинок, лікарська опіка і вкінці конечні суспільні послуги. Тому людина має бути забезпеченою в разі недуги, неспосібности до праці, повдовіння, старости, безробіття і вкінці, коли без власної вини, не буде мати конечних засобів до удержання." (A. A.C., 1963, 260).

У пасторальній конституції II. Ватиканського Собору **"Церква в модерному світі"** читаємо: "Для кожної людини повинно бути приступним все конечне, щоб могла провадити дійсно людське життя, як їжа, вбрання, мешкання" (26, 2). На жаль, як багато людей сьогодні не має того, тим часом, коли в руках малої горстки багачів нагромаджені незмірні багатства. Ціла суспільність має обов'язок признавати всі повищі права людини і їх захову-

В енцикліці **"Мир на землі"** читаємо дальше: "Природне право вимагає, щоб людину мали в належній пошані, щоб вона могла свобідно пізнавати правду". "Між правами людини також і це треба зачислити, щоб могла Бога почитати

відповідно до правих норм свого сумління і так приватно як і публічно визнавати релігію" (Там же). "До родичів належить найперше право кормити й виховувати дітей" (А.А.С., 1963, 261). "Крім цього з природи людини випливає право посідати добра" (Там же, 262).

Суспільство й держава мають обов'язок признавати й заховувати ці права людини, бо як каже енцикліка **"Божественного Ізбавителя"** "Держава існує для людини, а не людина для держави".

Суспільний лад "вимагає сталого поліпшення, а це мусить основуватися на правді, будуватися на справедливості й одушевлятися любов'ю, воно повинно в свободі зростати кожного дня і стриміти до більшої людської рівноваги" **(Церква в модерному світі, 26)**. Далі та сама конституція каже: "Церква проголошує права людини на підставі Євангелії, яка їй є доручена. Церква признає і високо цінить сучасний динамічний рух, що всюди попирає ці права людини. Однак ці змагання мусить пронизувати євангельський дух і захоронювати перед всякого роду фальшивою автономією. Бо може приходити спокуса думати, що наші особисті права тільки тоді будуть вповні забезпечені, коли будуть вільні від усякої вимоги Божого Закону. Однак це не є дорога, що веде до захования гідности людської особи, але веде до її знищення. **(Церква в модерному світі, 41).**

Всі люди, зокрема християни, "повинні наполегливо працювати над певними рішеннями, що їх треба робити в економічнім і політичнім полі, так народнім як і міжнароднім. Ці рішення повинні давати загальне признання і застосования прав усіх людей для людської і цивільної культури, сприятливих для особистої гідности" (Там же, 60). Коли права людини нарушується, всі повинні ці права боронити.

В останніх часах у світі багато говорять про признання прав людини. 10 грудня 1948 Об'єднані Нації проголосили загальну Декларацію Людських Прав. Цю декларацію підписали також С.С.С.Р. і У.С.С.Р. Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй Міжнародного року людських прав приготовляє у 20-ліття цієї декларації конференцію, що відбудеться у квітні-травні 1968. р. в Тегерані. Це виглядає на страшну іронію, що комуністи підписали декларацію людських прав.

Поза комуністичним світом признання прав людини не раз зводиться тільки до матеріяльних речей людини, як їжа, вбрання, мешкання, зовсім світське образування, тощо, а часто зовсім не думають про найважливішу сторінку прав людини, про її свободу волі, свободу совісти, свободу визнавати релігію. Сьогодні людина стає часто мало чим більшим, як карбомзубом у машині. При великім розвитку техніки і матеріяльнім поступі часто дуже легко нарушується духовні цінности. Сучасні засоби комунікації, радіо і телевізія мають дуже великий вплив на переконання й вірування загалу. На жаль цей вплив дуже часто негативний. Що гірше? Тепер є такі психіятри і провідники виховання, що голосять, будьто би моральність, значить, признання того, що зле і що добре, є великою перешкодою культури. Тому пропагатори таких ідей стараються усунути з виховання молоді й шкільних підручників те, що заохочувало б до моральности, уникання зла і роблення добра.

Злочинний вплив таких психіятрів і педагогів дається вже відчувати в появі різних "гіппіс" у бешкетах, нищенні хатньої обстанови тут і там, що їх допускається молодіж.

Ви зобов'язані боронити прав людини, тому треба старатися, щоб на провідників і на тих, що мають вплив на економічне, політичне і виховниче життя й установи, назначувати чи вибирати совісні особи, що дають запевнення, що будуть вірно заховувати всі права людини.

Захования прав людини є найважливішою умовиною мирного пожиття й братерства між народами й людьми і їх щасливого людського життя на землі, як дітей одного Отця, Бога.

Тому благаймо Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії, щоб ці основні права людини всі признавали, шанували й боронили.

Місійне наміреннн: Щоб вірні співпрацювали з усіма іншими людьми для справедливого наладнання економічних і соціяльних справ.

БЕРЕЗЕНЬ: Загальне наміреннн: Щоб покуту і аскетизм (подвижництво) приз-

навано й виконуваño, уважаючи їх за суцільну (інтегральну) частину християнського життя.

Місійне: Щоб пошана до посвяченого дівництва сильно закоренилася серед молоді в Африканській Церкві.

Текст і пояснення декрету про апостолят мірян

Пояснення о. М. Щудла, ЧНІ.

Конечність апостоляту мірян

Декрет отак зачинається:

"Бажаючи скріпити апостольську діяльність Божого Народу, цей священний Синод звертається до мірян. . .

"Церква не година ніколи обійтися без неї. Святе Письмо ясно доказує, яка самочинна і плідна була ця діяльність мірян у початках Церкви (Дії: 11, 19-21: 18, 26; Рим. 16, 1-16).

"Наші часи вимагають не менше ревности від мірян. Що більше? Модерні обставини вимагають, щоб це апостольство було поширене і скріплене."

Соборові Отці подають рацію, чому воно так. В модернім світі є багато ділянок, в яких тільки добрий і належно вишколений мірянин годен стати апостолом Христа і впливати на те, щоб Христос панував у цій ділянці, от хоча б у пресі,

радіо чи телевізорській продукції. До цього треба додати політику, техніку й інші ділянки, бо ці ділянки людського життя "стали до великої міри автономними" від Церкви і її благородного впливу.

Замало священиків

В численних країнах, особливо в Україні і між українцями за кордоном, відчувається великий брак священиків, що могли б займатися християнізацією модерного громадянства, що так скоро поступає вперед і розвивається. Крім цього в численних країнах безбожні уряди не дозволяють священикам виконувати повірену Христом місію проповідування Божого слова (Матей: 28, 18). Через ці невідрадні обставини, кажуть Соборові Отці, "Церква ледве чи могла б існувати і сповняти своє завдання без діяльности мірян."

Плиткеньке християнство

Місіонерська діяльність мірян не тільки конечна в тих обставинах, де нема священиків, от хоча б в Україні, де багато священиків вимерло і нових нема через гонення нашої Церкви большевиками, але в тих країнах, де, не зважаючи на достатнє число священиків, християнство є дуже плитке і поверховне. Ця поверховність видна з таких речей, як хрещення чи шлюби. Для скількох батьків і хресних родичів (кумів) **хрещення** це тільки звичайна церемонія, що її треба виконати над новонародженою дитиною без ніякого поважного зобовязання подбати, щоб ця дитина дістала християнське виховання? А **шлюби** в багатьох випадках це дійсна комедія! Вона є нагодою до виставности, забави і пиятики! Скільки людей пригадує собі, що ці тайни це Божі таємниці і джерела ласки для тих. що гідно приймають їх! Як часто ці тайни приймаються без ніякої віри!?

Хто ж цьому винен? Школи без Бога і зростаючий матеріялізм це головні причини недоцінювання Божих речей. Багато людей так добре почувається на землі гейби вона була їх вічним пробутком. Через те вони забувають, що ми маршуємо до вічности, що є нашим остаточним призначенням. Забави, приємності і гроші становлять ідеал для численних номінальних християн.

Про що ж бо багато людей думає і говорить? Про Бога? Про спасіння душі? Зовсім ні! Теми їх розмов це здоровя, праця, студії бизнес, почесті, дощ чи погода, добрі чи лихі часи, політика, мода, подорожі, вакації, спорт, телерізор, забави, тощо. Про все вони люблять говорити за винятком Бога, неба і спасіння!

Проте не слід зневірюватися цим смутним видом. Дехто бажав би за прикладом євангельського садів-

ника махнути на все рукою і закликати: "Це пропащий світ!" Один господар мав фігове дерево, що посадив у своїм саді. Він прийшов шукати плодів, але не знайшов'ї (Лука: 13, 6-9).

Властитель бажав вирвати неплідне дерево, але садівник відрадив йому і попрохав заждати ще один рік, щоб дати дереву нагоду зародити плоди.

Церква так само поступає з модерним людством, яке часто не дописує в християнських чеснотах і житті. Вона знає, що багато християн не відповідає уповні за своє не дуже то християнське життя. Хто ж подбав про їх виховання? Вони є більше хворі ніж лихі. Ось тому вона кличе добрих і ревних мірян, щоб помогли їй досягти тих бідних хворих дітей і привести їх до Христа.

Соборові Отці стверджують, що "Святий Дух щораз більше чинить міряни свідомими їх відповідальности і всюди подає їм надхнення служити Христові і Церкві".

Инакше не повинно й бути, бо міряни це члени Христового Тіла, тобто Церкви, тому відповідають за долю і недолю своїх ближніх, що є так само Божими дітьми.

В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ

В'ячеслав Липинький був істориком, політиком, соціологом, публіцистом і борцем за монархічний лад в Україні. Він походив з польського роду, але, проживаючи в Україні, присвятив свій батьківщині Україні працю і життя.

Липинський уродився в селі Затурнях на Волині. Школу кінчав у Києві, Кракові і Женеві. Закінчивши університетські студії, вернувся до своїх посілостей на Уманщині і зачав трудитися, щоб привернути до нашого народу спольщену українську шляхту.

Як вибухла революція в царській імперії, то Липинський як старшина зукраїнізував свою частину в Полтаві. Через його польське походження деякі наші соціялістичні провідники не довір'яли Липинському. Водночас він спостеріг, що тодішні українці були не доросли до демократії. Це спонукало його приєднатися до хліборобської партії України, яка попирала монархічний устрій.

За урядування гетьмана Павла Скоропадського став послом України в Відні. Як наші соціялісти повалили гетьмана, Липинський не вернувся більше в Україну, але залишився на імміграції, працюючи пером для української справи. Його книжка "Хліборобська Україна" викладає соціяльну програму, що на його думку найкраще надавалася б для України. Крім цього він написав декілька інших цінних і цікавих книжок.

Бідне іміграятське життя причинилося до того, що він захворів на сухоти, що загнали його до гробу 14 червня 1931 р. Помер біля Відня в Австрії.

БІБЛІЯ

Біблія—це свята книга для всіх християн і правовірних жидів. Як же іде про розуміння Біблії, то одні хотіли б дослівно розуміти кожне слово, що там знаходиться, а другі інакше ставляться до цієї справи. Біблійні знатоки твердять, що Біблію треба розуміти в світлі історії жидівського народу, археології і національних питоменностей народу, для якого вона була уложена під надхненням Святого Духа.

В 1943 р. покійний Папа Пій XII видав енцикліку про студії Св. Письма, "Під надхненням Святого Духа", що й в більшості уложив для Папи єзуіт Августин. Беа. В цій енцикліці Папа закликає знатоків Біблії студіювати цю святу книгу критично, цебто в світлі наукя, історії, тощо.

По появі цієї важної енцикліки католицькі і некатолицькі дослідники Біблії зачали зразу несміло, потім більше відважно спільно студіювати Св. Письмо, щоб знайти спільне розуміння того, що там написано й так улегшити загальне порозуміння і поєднання всіх християн в одній Церкві.

І так католицькі і некатолицькі біблісти сьогодні спільно працюють над критичним розумінням Біблії в Франції, Німеччині і Америці. Домініканський чернець, отець Ролянд де Во, каже: "Я співпрацюю з кожним добрим протестантським дослідником. Щоправда, ми не завжди в усім погоджуємося, але що довше студіюємо, то більше речей викриваємо і годимося в численніших справах".

В Німеччині, Франції і Америці католицькі і некатолицькі дослідники і знавці Біблії вже зачали спільно працювати над спільним перекладом Св. Письма, що був би прийнятий всіма християнами. Отець де Во каже: "Тільки одне критичне студіювання Біблії може привести до одности і поєднати всі віровизнання і народи, що черпають своє надхнення в віру в Біблії. І тут іде про всіх християн. Повне розуміння Біблії означає повне порозуміння між всіма християнськими віровизнаннями".

Напевно, що одна Біблія, яку всі Христові визнавці приймуть за джерело віри, допоможе розв'язати багато труднощів у вірі, що ділять Христову Церкву на прерізні віровизнання.

Михайло вернувся з полювання і поступив до крамниці: "Чи маєте дикі качки?"
Різник: "Качок не маю, але можу вам продати ногу серни!"
Михайло: "Як же я тоді скажу жінці, що я застрілив ногу серни?"

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібаш хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) **Чому ви пишете, що приватні обявлення не є важні, тому не слід звертати на них уваги? Як що Бог щось обявляє, то як воно годно бути не важне?"**

Приватні обявлення, які Бог час від часу посилає людям, не додають нічого істотного обявленню, що Христос подав нам. Тому вони не є **акцидентальним доповненням** до Христового обявлення, що його маємо в Євангелії.

Приватні обявлення можуть мати вартість у тому, що вони показують, як християни повинні поступати в конкретних історичних обставинах. Ось тому вони не годні нічого додати ані відняти від того, що віра подає нам. Як іде про твердження віри і моралі, що знаходимо в приватних обявленнях, то згадані правди вже знані нам з публічного обявлення.

Все таки приватні обявлення не є злишніми, бо вони вказують дорогу, якою треба іти і що треба чинити в означених історичних обставинах, а цього не можна завжди знати чи логічно витягнути з загальних принципів догми і моралі. І саме тому приватні обявлення можуть бути корисні.

2) **Чому Церква конечна до спасіння? Чи можна спастися поза Церквою?**

Христос установив Церкву, щоб вона помагала людям спасатися і почитати Бога. Церква це чинить, навчаючи людей Божої правди, подаючи їм святі тайни і разом з ними і в їх імені почитаючи Бога.

Христос мешкає в Своїй Церкві, і через це Він є

присутний у світі, хоч ця Його присутність невидима для людського ока. Через Церкву людина входить у стичність з Христом, який живе і діє в Церкві, як це Сам обіцяв: "Я буду з вами аж до кінця світу". Бог Отець жертвує людям спасіння в Христі, бо через Воплочення Він створив Божий нарід, який має обнимати всі народи, витворюючи з них Божу Родину. Отак в Церкві є вічне джерело Божої ласки, що люди потребують до спасіння. Тому, що Христос живе і діє в Церкві, з цього видно, що Церква потрібна людям до спасіння. Через це люди не отримують ніякої ласки, що не мала б якоїсь лучности з Церквою, хоча б людина не знала про цю лучність.

В наслідок цього, хто відмовляє церковного характеру ласці, яка потрібна до спасіння, той твердить, що можна спастися без ласки Христа, а це не можливе, бо всі ласки приходять до людей через Христа, що є офіційним Посередником між Отцем і Своїми земськими братами і сестрами, якими є всі охрещені люди.

3) **Мій сусід каже, що в пеклі нема такого вогню, як ми бачимо на землі. Чи це правда?**

Ми не знаємо, який вогонь є в пеклі, бо Христос не сказав нам, який цей вогонь мучить проклятих анголів і людей. Проте там є якийсь вогонь, хоч не знаємо його природи. Проте слід зазначити, що пекельний вогонь не є найбільшою мукою проклятих. Найбільша мука в пеклі подягає в тім, що прокляті анголи і люди затратили навіки Бога, свого люблячого Творця, в якім блаженні знаходять вічне щастя і блаженство в небі.

4) **Я десь читала, що релігійні війни, гонення єретиків і інквізиція це були добрі речі в тих часах, коли вони діялися. Чи це правда?**

Згадані речі ніколи не були добрі, тому не можна оправдувати їх, особливо в імені християнства. Вони становлять чорну сторінку в його історії. Не Бог, але люди в своїм заслішленні чи незнанні хотіли поширяти Христову віру в такий нагальний і 'не Божий спосіб'. Бог нікого не силує служити Йому і йти до неба, бо шанує людську гідність і свободу навіть тоді, як деякі люди надуживають її, щоб ображати Його. За це надужиття вони здадуть рахунок Богові в годині смерти.

Гонення єретиків спиралося на переконанні, що єретик-це не тільки особа, яка йнакше думає, і цю думку можна спокійно дискутувати. Єретик-це була людина, яка своїми переконаннями нищить щось вартніше ніж фізичне життя людини. Він перешкоджає людям спасати душі, а душа безконечно вартніша ніж земські добра і фізичне життя.

5) **Чи єпископи-це представники Папи в різних частинах світу?**

Ні, єпископи це не є звичайні представники Папи, бо вони мають власну юриздикцію рядити Христовою Церквою, яку отримують від Самого Христа, хоч Папа має юриздикцію над кожним єпископом, бо він є головою і найвищим керівником цілої Христової Церкви. Єпископи не є урядовцями Папи, бо Папа не є монархом. Він тільки заступник Христа на землі.

Єпископи-це помічники Папи, які з волі Христа мають помагати йому керувати Христовою Церквою і разом з ним рядити вірними. Ось тому другий Ватиканський Собор проголосив засаду колегіяльного правління в Церкві. Папа Павло VI заповів створення синоду, що буде складатися з Єпископів різних народів.

Єпископи - це наслідники апостолів, які разом із наслідником Петра, заступником Христа та видимим головою цілої Церкви, Папою Римським, правлять Божим народом.

6) **Що означає слово "Папа"?**

Тутул "Папа" це грецьке слово, що означає "Батько", "Отець". В Греції досьогодні звуть священиків папами.

В нас це грецьке слово згодом перемінилося на "поп" і потім на "піп", що означає "отець". В Українській Церкві вживається слів "Отець, духовний Отець", на означення священика, бо священик, хрестячи дитину чи проповідаючи людям Боже слово, подає їм духовне надприродне життя тайною хрещення і скріпляє це духовне життя проповідуванням Божого слова та вділюванням святих тайн.

Римські Архиєреї перебрали цей титул "Папа" з грецької Церкви, бо вони є найвищими провідниками Христової Церкви, цебто духовними Батьками всіх християн.

7) **Чи спасіння душі це тільки Божий дар, який Бог дає кому захоче?**

Ні, спасіння душі це водночас Божий дар і вислід співпраці людини з Божою ласкою, бо Бог дає всім людям ласку спастися і тому послав нам Ісуса Христа (І Іван 4, 9-10), але людина мусить співпрацювати з цією ласкою. Отож вічне щастя душі це вислід Божої ласки і вільної співпраці людини з цією ласкою, без якої спасіння не можливе.

Як земля не дасть плодів без праці людини (Буття 1, 28), так і сама Божа ласка не спасе душі. Ісус Христос - це Посередник між Богом і людьми, який помагає Своїм земським братам і сестрам дійти до неба, бо Він стався Чоловіком, щоб спасати грішників, як Сам заявив фарисеям: "Не здорові, а хворі потребують лікаря" (Матей 9, 12).

8) **Чому всемогучий Бог не усуне зо світу гріха і тих, що ширять замішання, крадуть, тощо?**

Де була б людська свобода, якщо б Божа ласка перепиняла людям робити те, що хочуть? Тоді люди були б бездушними автоматами, а не свобідними істотами, про які Святий Дух каже: "Перед людьми — життя і смерть, що забажає, те дасться йому" (Сирах 15, 17). Через це до кінця світу буде конфлікт на землі між Божою ласкою і людською свободою, що година вибирати між добром і злом і їх наслідками.

І тому воно тяжко протягнути лінію між Божим "так" і людським "ні", бо невидна в кожнім людськім серці границя між царством ласки і царством гріха.

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВЩИНУ

Т. Шевченко

О святая,
Свята батьківщино моя,
Як поможу тобі в одчаю,
І ти закована, і я...
Скажу тиранам Божу волю,
Не зрозуміють, не приймуть.
І на твоїм широкім полі,
Камінням вісника поб'ють!
Знесуть високії могили,
І понесуть із словом зла.
Тебе убили, розчавили
І восхвалять заборонили
Твої великії діла.

О Боже, сильний і правдивий,
В Твоїй руці—життя і смерть,
Вдягни у славу Свою твердь,
І сотвори святеє диво,—
Воскреснуть мертвим повели!
Благослови возстать собором
На подвиг новий і суворий—
На чин викуплення землі,
Землі повитої в неславу,
Стократ политої кривавою,
Колись преславної землі.

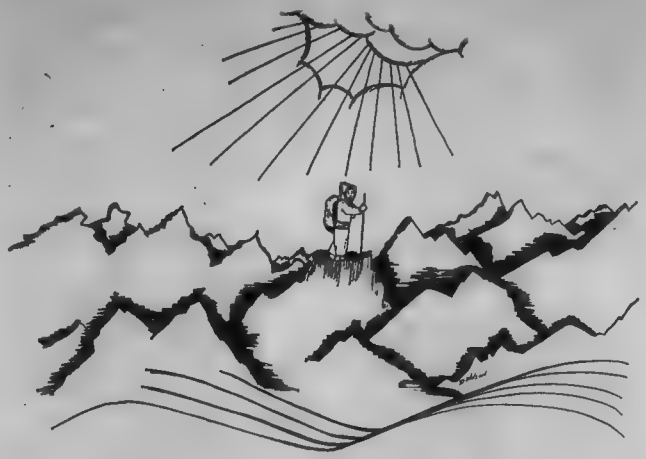

Розділ 8
БОГ Є ВІЧНИЙ І ВСЮДИПРИСУТНІЙ

В світі нема нічого вічного, тільки один Бог. Бог завжди був, є і буде. Він Сам каже про Себе, "Я є Альфа й Омега. Той, що є, і що був і що приходить, Вседержитель" (Одкровення: 1, 8). Бог є вічний, тому Він не змінюється і не може змінятися: "Тому, що Я Господь, Я не міняюся" (Малахія: 3, 6). Всі сотворіння можуть змінятися, тому змінюються і гинуть (Псалом: 102, 25-28).

Всі ті сотворіння, що мають початок, можуть змінятися з одної хвилини на другу. Як вони зачали існувати, так вони можуть і перестати існувати, і багато з них перестає існувати, от хоча б рослини і звірята.

Бог не є тільки вічний. Він має так само всі інші досконалості. Ось тому Він є премудрий і любить усе. Люди мають подібні досконалості, але ці досконалості не є повні, так як вони є повні в Бога. Бог має все в Собі Самім. Він не потребує нічого, щоб бути вповні

щасливий, бо Він є вічним джерелом щастя і всяких можливих досконалостей. Якщо подивляєш, що хтось є розумний і мудрий, то треба пригадати собі, що він дістав ці дари від Бога.

Бог знає все і може зробити все те, що годне існувати. І цей всюдиприсутній Бог є завжди зо мною: "Бо ми в Ньому живемо, рухаємося й існуємо" (Діяння: 17, 28).

Вчений чоловік знає тільки деякі речі, а Бог знає все. Чоловік може бути тільки в одним місці в тім самім часі, а Бог в тім самім часі є всюди.

Бог це чистий Дух. Він не має тіла. Ось тому ми не бачимо Його своїми очима.

Цей вічний, премилосердний, премудрий і всемогутній Бог це мій люблячий Небесний Отець. Він краще мене знає і більше любить ніж мій рідний батько. Ми повинні бути горді, що маємо такого Батька як Бог.

ПИТАННЯ

1) Вичисли деякі з Божих досконалостей.

Ось деякі Божі досконалості: Бог є вічний, премудрий, всемогутній, всюдиприсутній. Він все знає і про все дбає, Бо він усе сотворив.

2) Хто ж це той подиву гідний Бог?

Цей подиву гідний Бог це мій люблячий Небесний Отець.

3) Чого цей Небесний Отець домагається від вас?

Цей Небесний Отець хоче — домагається від нас, щоб ми Його любили і проживали на землі так як добрі діти повинні жити.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Куди піти мені від Твого духа. Куди втекти мені від Твого обличчя? Зійшов би я на небо — Ти є там. Взяв би я крила зірниці й осівся б на краю моря — і там Твоя рука водила б мене і Твоя десниця мене тримала б.

Сказав би я: 'Принаймні тьма нехай неме покриє, і світло неначе ніч мене сповиє', але навіть темрява для тебе не занадто темна, і ніч немов день світить. Так темрява як і світло це те саме (для Тебе)' (Псалом: 139, 7-12).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Буду пригадувати собі, який великий мій Небесний Отець, щоб я міг (могла) завжди і всюди поступати так, як Його добра дитина повинна поступати.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Великий і всевишній Боже, Ти єдиний безсмертний і проживаєш в недоступнім

світлі. Ти в Своїй мудрості сотворив кожне сотворіння. Нехай ми згадуємо Твоє ім'я..., бо Ти добрий Бог і любиш людей (8-ма молитва на Вечірні).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Боже, нехай я завжди памятаю, що Ти мій люблячий Небесний Отець, щоб могти гордитися Тобою.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Де Біблія каже, що ніхто не годен сховатися від Бога: Адам і Єва (Буття: 3, 8), Каїн (Буття: 4, 9-15). Опиши це своїми словами.

2) Чому Бог вповні щасливий Сам у Собі, і тому нічого не потребує до щастя?

3) Що можеш сьогодні зробити, що буде подобатися Богові? Як що можеш, то що це таке?

На многая літа, Владико!

(25-ліття консекрації ВПреосвящ. Митр. Кир А. Сенишина, ЧСВВ.)

3-ХІІ, 1967 р. наша українська американська Церква святкувала 25-ліття єпископської консекрації свого Митрополита, Кир. А. Сенишина, ЧСВВ. Так духовенство, як вірні взяли численну участь у цих святкуваннях, виявляючи свою пошану, любов і оцінку для особи Владики і його праці для добра нашої Церкви і народу.

Життєпис Владики Митрополита

ВПреосвящ. Кир Амвросій ур. 23 лютня 1903 р. в Старому Самборі, в Західній Україні. Народну школу закінчив у своїм місті. Потім у 1913 р. вступив до гімназії у Львові. Перша світова війна не дозволила йому закінчити її. Аж у 1922 р. наш Владика вступив до Чину О.О. Василіян і там закінчив студії. Новіціят відбув у Крехові, а філософічні і богословські студії пройшов у Добромилі і Кристинополі. 23 серпня 1931 став священиком.

В 1932 р. продовжав студії в Варшаві і в 1933 прибув до Америки. Від 1933-7 був сотрудником церкви Св. Миколая в Чікаго. Від 1937 р. був настоятелем монастиря і парохом аж до 1942 р., поки не займеновано його єпископом-помічником для ВПреосв. Кир Константина Богачевського.

Вже як Владика Кир Амвросій трудився в багатьох ділянках, щоб скріпити нашу Церкву в Америці. Праця його многогранна і багата і загально відома нашим людям в Америці. Ми тільки вичисляємо деякі з його праць і досягів.

Наш Владика Ювілят був префектом гайскулу і каледжу в Стемфорд, в 1948 став Генеральним Вікарієм ВПреосв. Кир Константина. В 1956 р. Рим поділив нашу дієцезію на дві, і займенував Кир Амвросія єпископом у Стемфорді. Б 1961 р. став митрополитом нашої Церкви в Америці після смерти митрополита Кир. Константина. В. 1962. р. під час першої сесії другого ватиканського Собору Соборові Отці вибрали його до Комісії Східніх Церков.

Наш Ювілят - це здібний організатор. В 1941 р. зорганізував Евхаристійний Конгрес східніх обрядів у Чікаго. Він основав теж Сестер Місіонерок Божої Матері, які ведуть школу в Стемфорді. Організував теж єпархіяльні зїзди вівтарних дружинників і дівочих Марійських Дружин, як теж церковних диригентів і дяків.

1946 р. зорганізував Комітет для допомоги біженців з-під большевизму. Був організатором покликань до семінарій. Зайнявся організацією допомоги старшим і немічним священикам.

Наш Ювілят зорганізував і був видавцем "Ковчег", де бували цінні статті про східній обряд і наші справи, з прегарними ілюстраціями. В 1954 р. видав книжку про Евхаристійно-марійський Конгрес Східніх обрядів. Він видав і був автором молитовника і двох молебнів. Видавав платівки і східні ікони, тощо.

Він встановив нові парафії, займався научними інституціями і за його благословенням будовано нові церкви. Проте найкращий жемчуг його владицтва - це прегарна стилева катедра в Філядельфії, що буде на довгі віки славою для українського народу в Америці.

Вшанування Владичого Ювілею

Ювілей приготовлювано довгий час. Наш Ювілят мав нагоду святкувати його в Римі в часі першого єпископського Синоду, якого був членом. На його святкуванні в Римі було вісім кардиналів. Про його працю була мова на сторінках "Оссерваторе Романо", ватиканського щоденника.

З - XII - 1967 в Філядельфії наша Церква відсвяткувала ювілей достойного нашого Митрополита Амвросія. На цім ювілею також був протоігумен О.О. Редемптористів, Впреп. о. Павло Малюга, з Вінніпегу.

Ми тільки згадали деякі дати і діла нашого достойного ювілята, що є приятелем О.О. Редемптористів нашого обряду. Він минулого року доручив О.О. Редемптористам обслугу двох парафій, цебто в Вашингтоні, Д. С. і в Манассес, Вірдж.

Навели ми деякі факти, щоб поділитися з нашими читачами радістю з нагоди святкування цього Ювілею Водночас бажаємо виявити свою радість і радість усіх О.О. Редемптористів і побажати достойному Ювілятові Божих ласк, сили і здоровя для дальшої праці для добра нашої Церкви і народу в Америці. НА МНОГАЯ ЛІТА ВЛАДИКО!

Редактор "Голосу Спасителя".

Пам'яті бл. п. о. Степана Масла, ЧНІ.

У неділю 10 грудня 1967 року прийшла сумна вістка з Австралії, що помер на удар серця Преп. о. Степан Масло, ЧНІ., у 43 році життя.

Степан Масло уродився 26 січня 1924 року в селі Соколя, повіт Камінка Струмілова, Україна. В 10 році його життя помер йому батько. Побожна мати примірно виховала численну родину, з якої Бог покликав чотирьох до монашого стану. Дві сестри — Марія й Текля, стали Сестрами монахинями, а брат Микола вступив до Чину О.О. Студитів в Уневі.

Під час другої світової війни Степан покінчив свої гімназійні студії в Сіро, Бельгії. В 1944 році вступив до новіціяту О.О. Редемптористів у Сентрон, де 9 червня 1945 року зложив монаші обіти. Філософічні студії покінчив у духовній семінарії О.О. Редемптористів у Боплято, Бельгії. У грудні 1948 р. прибув до Канади і продовжував свої богословські студії в духовній семінарії Божої Матері у Ватерфорд, Онтаріо.

У неділю 7 жовтня 1951 року одержав нижчі свячення і піддияконат у церкві Христа Чоловіколюбця в Ватерфорді. В наступну неділю, на празник Покрова Пресвятої Богородиці одержав дияконат. В неділю 28 жовтня на празник Христа Царя одержав Тайну Священства з рук Преосвященного Кир Максима Германюка, ЧНІ., в церкві Пресвятої Евхаристії в Східнім Торонті. Це був перший священик, якого висвятив Преосвященний Максим як владика.

По скінченні студій був призначений до душпастирської праці в йорктонській округі. Протягом трьох років обслуговував парафії в Модельфарм, Бенкенд, Тафнел, Фомлейк, Інсінгер, Шіго та інші. Спочатку 1955 року зголосився на місійну працю до Австралії. 7 березня 1955 року прибув до Сіднею, і незабаром обняв обслугу округи північно-східньої Австралії

Бл. п. о. Ст. Масло, ЧНІ.

з осідком у Бризбейні. У 1957 році закупив площу під церкву в Бризбейні і в 1961 році за його стараннями побудовано нову церкву в честь Покрова Божої Матері.

Він був ревним священиком-місіонером і примірним монахом. Він любив працювати й помагати другим. Він теж любив святу Церкву і свій нарід, особливо малі діти. Після 12 років важкої праці серед наших поселенців в Австралії він просив довшої відпустки. Минулого вересня в дорозі до Канади захворів на серце і лічився в шпиталі Св. Франціска в Го-

нолюю, де в неділю 10 грудня 1967 скінчив своє життя.

Його тіло перевезено літаком до Вінніпегу. У четвер 14 грудня 1967 Впр. о. протоігумен Павло Малюга, ЧНІ., при співучасті численного монашого і світського духовенства відправив Парастас за його душу в каплиці похоронного заведення Кропо.

У п'ятницю 15 грудня відбувся його похорон з церкви Св. Йосифа у Вінніпегу. Заупокійну Божественну Літургію відправив ВПреосв. Митрополит Кир Максим Германюк в асисті Впр. о. Малюги протоігумена О.О. Редемптористів і Впр. о. Михайла Гринчишина, ЧНІ, ігумена й пароха з Нюарку, Н. Дж., ЗСА. Дияконував о. Юрій Перейда, ЧНІ., директор Колегії Св. Володимира в Роблині, Ман. Заупокійну богослужбу співали місцеві священики. Прощальне слово виголосив сам Митрополит Кир. Максим, який з'ясував життя і діяльність покійного отця-місіонера. Його тлінні останки зложено на цвинтарі Пресвятої Родини, де спочивають інші померлі члени Згромадження Найсвятішого Ізбавителя.

По похороні відбувся спільний обід у церковній залі, в якому взяли участь Митрополит Кир Максим, всі священики та миряни. При кінці обіду о. протоігумен Малюга подякував Митрополитові Кир Максимові, всім священикам і гостям, які взяли участь у похоронних відправах за покійного о. Степана Масла, і просив приязних молитися, щоб Господь Бог послав Українській Католицькій Церкві більше ревних священиків.

Господи, подай спочинок душі Твого слуги ієромонаха Степана в тому місці, в якім Ти і Твої Святі спочивають, бо Ти один чоловіколюбець!

СОБОРОВИЙ ЖАРТ

Під час другого ватиканського Собору один італійський єпископ докоряв американському, що американці не шанують папського авторитету, на що американець відказав:

"Ви італійці тільки настаєте на права Папи. Ми ж в Америці любимо Папу. В нас католики не голосують на комуністів, як це буває в Італії, і не пропускають недільної Служби Божої".

ПАРАСТАС

Переклав о. Мих. Шудло, ЧНІ.

("**Парастас**" це грецьке слово, що означає "заступник, посередник", бо священик, що править цю богослужбу, заступається за душу померлої особи, благаючи Бога змилосердитися над нею, пробачити гріхи і забрати її до неба).

Священик:

Благословенний наш Бог, повсякчас, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик:

Слава Тобі, Боже наш, слава Тобі.

Хор: Царю Небесний... Святий Боже,... Слава Отцю... Пресвята Тройце... Господи, помилуй (3). Слава: І нині... Отче наш...

Священик:

Бо Твоє є Царство, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ЕКТЕНІЯ ЗА ПОМЕРЛИХ

Священик (бере кадильницю і кадить):

У спокої Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

(Хор повторяє **"Господи, помилуй"** по кожнім проханні священика).

Священик:

За Божого (Божу) слугу (Божі слуги) Н. і за його (її, їх) блаженний спочинок Господеві помолімся.

Щоб прощений був йому (їй, їм) всякий добровільний і недобровільний гріх, Господеві помолімся.

Щоб Господь запровадив його (її, їх) душу (душі) в країну життя і світла, де всі Святі і праведники спочивають, Господеві помолімся.

Щоб він станув (вона станула, вони станули) на страшнім Христовім суді, але не були осуджені, Господеві помолімся.

Щоб він отримав (вона отримала, вони отримали) вічне небесне Царство, Господеві помолімся.

Щоб він був учасником (вона була учасницею, вони були учасниками) невпинної радости, що її мають Святі, Господеві помолімся.

Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.

Хор: Тобі, Господи.

Священик:

Бо Ти, Христе, наш Боже, є воскресенням, життям і спокоєм для Свого померлого (Своєї померлої) слуги (Своїх померлих слуг), Н., і це Тобі віддаємо славу, разом із Твоїм відвічним Отцем і пресвятим, добрим і животворним Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь. Аллилуя (3).

Тропар (глас 8)

Творче, в глибокій премудрості Ти все чиниш з любови до людей* і всім даєш те, що користе.* Господи, подай відпочинок душі Свого (Своєї) слуги (Своїх слуг)*, бо він уповав (вона вповала, вони вповали) на Тебе,* свого Творця і Бога.

Слава: І нині: **Богородичен**

Дівственна Богородице,* ти наша охорона і прибіжище* та завжди мила заступниця перед Богом,* якого привела на світ для спасіння людей.

Хор співає стихи (глас 8)

Стихи:

Які щасливі ті, що їх життя бездоганне і що керуються Божим Законом! (Псалом 119, 1).

Рефрен (повторення):

Господи, згадай душу Свого (Своєї) слуги (Своїх слуг).

(Цей рефрен повторяється по кожнім стиху).

Які щасливі ті, що шанують Його рішення і всім серцем шукають Його (Псалом 119, 2).

Я ціню Закон, що Ти дав мені, більше ніж усе золото і срібло в світі (Пс. 119, 72).

Ти сотворив і укріпив мене (Псалом 119, 73).

Якщо б Твій Закон не був моєю потіхою, то я був би загинув

у своїм горю. Я ніколи не забуду Твоїх Заповідей, бо ними Ти держиш мене при житті (Пс. 119, 92-3).

МАЛА ЕКТЕНІЯ

Священик:

Ще раз і ще раз у спокої Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Помилуй нас, Боже, по великому Твому милосердю, молимося Тобі, вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Ще молимося за спочинок померлого (померлої) слуги Божого (Божої, слуг Божих) Н. та за відпущення йому (їй, їм) всякої добровільної і недобровільної провини.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Щоб Господь забрав душу його (її, душі їх) туди, де всі святі праведники спочивають.

Хор: Господи, помилуй (3).

Священик:

Милосердя Божого, Небесного Царства і прощення гріхів його (її, їх) у Христа, безсмертного Царя і нашого Бога, просимо.

Хор: Подай, Господи.

Священик:

Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

ТИХА МОЛИТВА СВЯЩЕНИКА ЗА ПОМЕРЛИХ

Боже духів і всякого сотворіння, Ти знищив смерть, унешкідливив диявола і дав життя світові. Сам, Господи, заспевни спочинок душі померлого Свого (Своєї) слуги (померлих Своїх слуг) Н. в місці, де світло, квіти і спокій, там, де нема болю, скорботи і зітхання. Ти, добрий і чоловіколюбний Бог, тому пробач йому (їй, їм) кожен гріх, якого допустився (допустилася, допустилися) словом, ділом або гадкою, бо нема такого чоловіка, що б жив і не грішив. Тільки Ти один безгрішний. Твоя справедливість вічна і Твоє слово це правда.

Священик (голосно): Бо Ти—воскресення, життя і спочинок Свого померлого (Своєї померлої) слуги (Своїх померлих слуг) Н., і це Тобі віддаємо славу, разом із Твоїм предвічним Отцем і пресвятим, добрим і животворним Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик:

Я—Твій, спаси мене.

Спасе, спаси душу Свого (Своєї) слуги (Своїх слуг).

Твоє слово це світильник для моїх ніг і світло на моїй стежці (Пс. 119, 105).

Господи, подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (Своїх слуг).

Я відчиняю свої уста, сильно прагнучи Твоїх Заповідей (Пс. 119, 131).

Господи, подай спочинок...

Обернись до мене і змилуйся надо мною, як Ти це робиш із тими, що люблять Твоє ім'я (Пс. 119, 132).

Владико, ради молитов Богородиці і всіх Святих помилуй і подай спочинок Своєму сотворінню.

Нехай моя душа живе і хвалить Тебе, і Твій Закон нехай помагає мені.

Я блукаю немов загублена вівця. Знайди мене, Свого слугу, бо я ніколи не забував Твоїх Заповідей (Пс. 119, 175-6).

СТИХИРИ (на глас 5)

Як збір Святих знайшов джерело життя і двері до раю,* так нехай і я покутою знайду цю дорогу:* Я ж бо заблукана вівця,* тому, Спасителю, приклич і спаси мене.

Благословенний Ти, Господи, навчи мене Своїх Заповідей.

Ти з нічого сотворив мене* і вчинив подібним до Себе.* Коли я переступив Твою Заповідь, то Ти знову повернув мене в землю, з якої взято мене.* Проте зволь піднести мене,* щоб я відзискав давню красу.

Благословенний Ти, Господи...

Я віддзеркалюю Твою невимовну славу,* хоч маю на собі рани спричинені гріхами,* Владико, помилуй Своє сотворіння і в Своїм милосерді очисть його.* Візьми мене до любої батьківщини,* і знову вчини мене мешканцем раю.

Слава:

Побожно оспівуючи потрійне світло єдиного Божества,* кличемо: Святий Отче, що не маєш початку,* відвічний Сину і Божественний Духу,* просвітіть нас, що вірою служимо Вам* і захороніть від вічного вогню.

І нині:

Пречиста, радуйся,* бо ти породила Бого-чоловіка для спасіння всіх.* Як через тебе все людство знайшло спасіння,* так нехай при твоїй помочі і ми дійдем до раю,* пречиста і преблагословенна Богородице.

КАНОН

Пісня 3-а. Ірмос

Нема нікого такого святого як Ти, Господи мій Боже.* О Добрий,* Ти подав силу Своїм вірним* і твердо поставив нас на скелі Свого об'явлення.

Бог, Бог Ізраїля, подиву гідний у Своїх Святих.

Господи, подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (душам Своїх слуг).

Слава: І нині...

Сідален (глас 6)

Всі речі це дійсна марнота.* Життя ж це тінь і сон.* Тому намарно мучиться людина,* бо Писання каже: "Хоча б ми здобули цілий світ,* то все таки опинимося в гробі,* де царі і вбогі разом спочивають".* Ось тому, Христе, подай спочинок Свому (Своїй) слузі (Своїм слугам) Н.* в країні живих і в оселі праведних.

Слава: І нині:

Пресвятая Богородице,* не повіряй мене людській опіці в часі мого життя,* але сама заступися за мене і помилуй мене.

Пісня 6-а. Ірмос

Дивлячись на розбурхане бурею спокус море життя,* прибігаю до Тебе, кличучи:* "Премилостивий Боже, бережи від зіпсуття життя моє".

Бог подиву гідний у Своїх Святих.

Господи, подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (душам Своїх слуг).

Слава: І нині...

Кондак (глас 8)

Христе, подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (душам Своїх слуг),* там, де нема болю, горя і зітхання,* а тільки вічне життя.

Як надгробну пісню заспіваймо: Аллилуя (Глас 6).

Пісня 9-а. Ірмос

Хоч людям не можливо бачити Бога,* на якого навіть Анголи не сміють дивитися,* все таки, Пречиста, через тебе Втілене Слово з'явилося людям.* Прославляючи Його разом з Анголами, звемо тебе блаженною.

Потім усі співають:

Ти дійсно гідна,* щоб величати тебе всеблаженною* і пренепорочною Богородицею і матір'ю нашого Бога.* Ти чесніша від

Херувимів* і незрівняно славніша від Серафимів,* бо породила Боже Слово,* не переставши бути дівою.* Тому прославляємо тебе як дійсну Богородицю.

(Священик обкаджує тетрапод, а хор співає тропарі):

Тропарі (глас 4)

Спасе, подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (Своїх слуг)* там, де пробувають праведники,* зберігаючи її (їх) у блаженнім житті,* яке є в Тебе, Чоловіколюбче.

Слава:

Ти—Бог, що зійшов до аду* і розірвав ланцюги закутих,* подай спочинок душі Свого (Своєї) слуги (душам Своїх слуг).

І нині:

Єдина пречиста і непорочна Діво,* ти, що чудесно породила Бога,* моли Його за спасення його (її) душі (їх душ).

Священик:

ЕКТЕНІЯ

Священик:

Помилуй нас, Боже, по великому Твому милосердю, молимося Тобі, вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй (3).

(Решта як у малій Ектенії на початку Парастаса)

Слава Тобі, Христе, наша надіє, слава Тобі.

Хор: Слава: І нині... Господи, помилуй (3). Благослови.

ОТПУСТ

Священик:

Нехай Христос, що панує над живими і мертвими, наш правдивий Бог, ради молитов Своєї пречистої матері і всіх святих, забере до оселі святих і зачислить до праведних душу померлого (померлої) Свого (Своєї) слуги (душі померлих Своїх слуг) Н. і помилує і спасе нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.

Хор: Амінь.

Священик:

Господи, подай вічний спокій у блаженнім відпочинку Своєму померлому (Своїй померлій) слузі (Своїм померлим слугам) Н. і вчини, щоб пам'ять про нього (неї, них) залишилася між нами навіки.

Хор: Вічна йому (їй, їм) пам'ять! (3).

(**Замітка:** Цей скорочений переклад Парастаса зладжено зо старослов'янського тексту, що його видав Ставропігійський Інститут, Львів 1873).

THREE GREAT HIERARCHS

St. Basil the Great, St. Gregory Nazianzen and St. John Chrysostom are the three luminaries and Doctors of the Eastern Church which celebrates their blessed memory in January. All three of them were the great teachers and theologians and the staunch defenders of the Catholic faith against pagans and heretics. They lived in a world which was still half-pagan. They were highly honored and loved by the faithful for their zeal in defending the faith and for their heroic Christian life.

During the reign of the Byzantine emperor Komnen (1081-1118) a bitter controversy was disturbing the life of the Christians in Constantinople, splitting the community into three groups, each defending its favored Saint and exhalting him above the others. The Saints were: St. Basil the Great, Gregory Nazianzen and John Chrysostom.

The storm was a real menace to the peace of the Constantinopolitan Church. The Saints came from heaven and solved the difficulty. They appeared to the holy bishop of Euchidia and told him: "Stop your flock from quarrelling about us which one among us is the greatest. The happiness we are enjoying in heaven is the same for all of us, because we labored with the same zeal for the glory of God when we lived on earth. Wherefore establish a feast in honor of the three of us".

The holy bishop obeyed the order and assigned a day for honoring the three holy Hierarchs, and as a result peace returned to his flock.

The Saints are the treasure of Christ's Church. They are our brothers and sisters, since they lived on earth as we do, had their difficulties in the service of God as we have them, and yet they overcame their passions and temptations and thus reached the state of perfection to which Christ calls His followers:

"You must be perfect just as your Heavenly Father is perfect!" (Matthew 5, 48).

Every Saint is a living reproduction of Christ. The holier he is, the more resemblance to Christ shines in him. For this reason each of the three great Hierarchs can repeat what St. Paul wrote to the Christian community in Corinth:

"Take me for your model, as I took Christ" (1 Corinthians 11, 1).

ST. BASIL THE GREAT (329-379)

St. Basil the Great was the archbishop of Caesarea in Cappadocia. The Church proclaimed him her Doctor. He is also the patriarch of the Eastern monasticism, that is, of the organized religious life in the Church.

St. Basil was born in the city of Caesarea, the capital of the Roman province of Cappadocia in Asia Minor. He came from a numerous and very religious family. There

were ten children in his family. Four of them, St. Basil, St. Macrina, St. Gregory of Nyssa and St. Peter of Sebaste are honored as Saints by the Church. St. Basil had five sisters and four brothers. His father was also Basil.

His mother's name was Emily or Emmelia. His grand-parents on both sides had suffered persecution for their loyalty to Christ.

His father, Basil the Elder, was a famous lawyer, orator and fervent Christian. Basil's mother Emily was called "a living image of charm and virtue" by St. Gregory Nazianzen, who was an intimate friend and school companion of St. Basil the Great.

St. Basil was a sickly child. His parents feared he would die. They prayed to the Lord to save their son's life, and He appeared to Basil's father, saying: "Do not fear! Your son will not die". The little Basil regained his health, but it was so fragile that he suffered all his life from the various sicknesses.

Basil's family was rather rich in earthly goods. It had considerable properties which it used to help the poor. Basil spent his early years with his grandmother St. Macrina, and her pious life had a strong influence upon the growing boy. He never forgot her good example and Christian teaching. She taught him to love God and his fellow men.

Basil was a very capable man, like his father. He started his studies at Caesarea, his native city. From Caesarea he went to Constantinople, then the capital of the mighty Eastern Roman empire. Finally he moved to Athens which at that time was the center of learning in the Roman world. No one could claim to be a learned man, if he did not study in Athens.

In Athens Basil met St. Gregory of Nazianzus who became his inseparable friend, and Julian, a queer young man, who became emperor and apostate. Julian tried to revive paganism in the Roman empire. Upon becoming emperor in Constantinople, Julian immediately ordered a return to pagan worship and issued several decrees against Christianity. The persecution of the Church during his short reign (361-3) was cruel. He died during a campaign against the Persians with the blasphemy on his lips: "O Galilean (Christ), You have conquered!"

Basil and Gregory took their religion and studies seriously. They knew only two streets in Athens, those leading to the schools and to the Church. As soon as Basil learned all that was to be learned, he returned to Caesarea, and taught there for a while. His learning gained him great admiration from his pupils, and Basil became proud of it. The young teacher was flattered by this reputation. He taught rhetoric in the city. Fortunately, his sister Macrina's influence saved him from pride and led him to God. Basil gave up his splendid career in the world and dedicated himself to the service of God.

Basil receives Baptism

The early Christians did not usually receive Baptism as early as it is practiced today. Due to this general custom, Basil received this Sacrament after he had given up his brilliant worldly career. The reception of the Sacrament of Baptism confirmed him in the decision to serve God alone. He made up his mind to live in evangelical poverty. He began visiting the principal monasteries in Egypt, Syria and Palestine to study the religious life which

he intended to embrace for life.

Basil dedicates himself to God

Upon his return Basil went to Pontus which was a Roman province on the south coast of the Black Sea. Christianity was introduced into Pontus since the apostolic times. The first letter of St. Peter was addressed to the Christians in Pontus. Among the listeners of St. Peter's speech on the first Pentecost some were from Pontus (Acts 2, 10). He settled in a beautiful spot and began a life of prayer, meditation and study of Holy Scripture.

His fame and learning soon attracted many young men, eager to follow Basil as their spiritual master and father. They became his disciples. Even his own brother Peter joined them. He founded the first monastery here and wrote the Rules for the religious life. It was cenobitic life. The principles of the religious life, composed by St. Basil, have continued throught the centuries down to the present day to regulate the Religious Life in the Eastern Church, and for this reason he is known as "the Father of Eastern monasticism".

Despite his desire to live in the monastery, Basil lived the life of a monk for only five years, and then had to return to the world to serve Christ in His fellow men.

(to be continued)

Mother of God, by praising your Son we glorify you, for you are the spiritual Temple in which dwelt the Lord Who holds the universe in His hands. He sanctified and exhalted you by teaching us to sing to you:

Hail, for you are the dwelling Place of the Word of God.
Hail, for you surpass all Saints in holiness.
Hail, for you are the Ark gilded by the Holy Spirit.
Hail, for you are an inexhaustible Treasury of life.
Hail, for you are the precious Crown of the pious rulers.
Hail, for you are the Glory of devout priests.
Hail, for you are the unshakable Pillar of the Church.
Hail, for you are the impregnable Bulwark of our country.
Hail, for you are the Guarantee of our victory.
Hail, for you are the Cause of the enemy's rout.
Hail, for you are the Restoration of my bodily health.
Hail, for you are the Salvation of my soul.
Hail, Virgin mother

(Akafist to our Lady, Ikos 12)

NO EVIL CAN BEFALL

Unfold to us thy mantle
There stay us without fear;
What evil can befall us
If, Mother, thou art near?
—St. Alphonsus Liguori

SAINT DOROTHEA (Dorothy)

M. Schudlo, C.SS.R.

Dorothea or Dorothy is a Greek name which means "gift of God". St. Dorothy is a virgin and martyr. She was born in Caesarea in Asia Minor. Her parents were good Christians and they raised their daughter in the Christian faith. Dorothy was a beautiful girl. The beauty, however, meant to her less than her Christian faith and the love of God.

A young pagan gentleman Theophilus wished to marry her, but she refused, declaring that she was the bride of Christ. He laughed at her, because she did not care much about riches and pleasures which he could have given her, had she become his wife. The good parents did not force their daughter to marry a rich pagan against her will.

At that time sporadic persecutions of Christianity occurred in the Roman empire, because Christians refused to pay divine honor to the emperor as the token of their loyalty to the empire. It was 303 when Diocletian started another persecution of the Church. Dorothy had been arrested, because she did not hide her Christianity.

Fabricius, the Roman governor of Cappadocia, tried to persuade the young virgin to give up her Christian faith and to sacrifice the incense to the idols. The temptation was terrible. By sacrificing to the idols, Dorothy could have saved her life, but she refused to spare her earthly life at such a high price. She told the governor, quoting the Lord's words:

"If anyone is ashamed of Me and My words, of him the Son of Man will be ashamed when He comes in His own glory and in the glory of the Father" (Luke 9, 26).

Dorothy's pagan admirer Theophilus heard the reply and laughed, because he did not believe in Christ and His promise of paradise for those who are faithful to Him.

Fabricius did not want to torture such a delicate and beautiful virgin. He sent her to jail. Two pagan women have been instructed to seduce Dorothy and make her renounce her Christian faith. Instead of seducing the virgin, Dorothy led them to Christ, because she showed them the beauty of the faith which she professed and the love of God the Father which He manifested to men in sending His own Son Jesus into the world.

Fabricius was enraged when he heard about the conversion of the two temptresses who became Christians. He inflicted the most cruel tortures on Dorothy to break her loyalty to Christ. Her struggle is represented by the dragon which tries to destroy the ring which is the symbol of the union between the saintly virgin and Christ.

When all the tortures proved useless, the governor condemned Dorothy to death. When she was led to execution, Theophilus mocked her: "Bride of Christ, send me some fruits and flowers from your bridegroom's garden". He jeered at her, because she said that she was going to a beautiful garden, and she meant to paradise. Dorothy promised that she would do it.

At the place of execution the holy virgin knelt and prayed for Theophilus whom she loved and for Fabricius who condemned her to death. Her constancy and kindness together with forgiveness moved the pagans to tears. Dorothy died as a martyr in 303 in Caesarea. Her body reposes in the church which bears her name in Rome.

After her death an angel appeared to Theophilus with a basket containing three roses and three apples, and told him that Dorothy would wait for him in the garden from which they came. When Theophilus tasted the apples, he became a Christian and later died as a martyr. His conversion reminds us of the benefits which we receive from the merits and intercession of the Saints.

St. Dorothy's memory is celebrated on February 6.

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CHAPTER II
MOST SACRED MYSTERY OF THE EUCHARIST

THE Council Fathers recall the institution of the Eucharistic Sacrifice by Our Lord and His command to perpetuate it till the end of the world.

Our attendance at the Divine Liturgy is incomplete, if we do not receive Holy Communion.

While glorifying our Heavenly Father through the Divine Liturgy, we unite ourselves with Christ when we receive Him in Holy Communion. Mass is a visible sign of our brotherly love for all parishioners. The Holy Eucharist assembles God's people

from their shops of work, from homes and offices and unites them with Christ, our Brother. When we receive Holy Communion, we eat a family meal and together participate in a *banquet*, prepared by Christ for all His followers. Then the whole Family is together as one. . .

The Divine Liturgy demands a greater response of love and faith from all who attend it. While worshipping Our Father, we strengthen the bonds of love between ourselves and those who with us glorify God.

The Holy Eucharist is first of all a meal, a *food* to be eaten. It is our manna that strengthen us on our pilgrimage, as the ancient manna strengthened the Hebrews marching toward the promised Land (Ex. 16, 15 & 35).

Unfortunately countless Christians forget that Christ gave us the Eucharist to eat His Body and to drink His Blood: "Take it and eat it!" (Matthew 26, 26). They think they are unworthy, and thus forget the main reason why Christ gave us the Eucharist.

Some people find it hard to understand that the Divine Liturgy is a Sacrifice. But they should easily understand that it is also an *invitation* to the banquet. It is a concrete and heartwarming idea. And the risen Christ invites us to His banquet every time we assist at Mass.

The Constitution reads:

47) "At the Last Supper, on the night when He was betrayed, our Savior instituted the Eucharistic Sacrifice of His Body and Blood.

"He did this in order to perpetuate the Sacrifice of the Cross throughout the centuries until He comes again."

Then the Fathers go on, calling the Holy Eucharist "a memorial of His death and resurrection, a sacrament of love, a sign of unity, a bond of charity, a paschal banquet in which Christ is eaten, the mind is filled with grace, and a pledge of future glory is given to us".

Since Christ remains with us under the species of bread and wine, it is clear that He wants to be received in Holy Communion. Thus those who assist at Mass, should not be there as *silent spectators or strangers*. They should receive Christ in Holy Communion.

The Constitution says:

48) "They should be nourished at the table of the Lord's body.

"They should give thanks to God by offering the Immaculate Victim not only through the hands of the priest, but also with him, they should learn also to offer themselves.

"Through Christ the Mediator they should be drawn day by day into ever more perfect union with God and with each other, so that finally God may be all in all".

Many more people would approach Holy Communion every time they are attending Mass, if they knew the wonderful treasures of God's grace and blessing which they would secure for themselves, their families and their work. The Council urges them to study their faith and the Liturgy in order to understand its value and to profit from it as they should (Art. 48).

The reading of the Bible.

The reading of the Bible has been somehow underestimated for a long time among Catholics. Now the trend must be reversed. Catholics are urged to love the Word of God and to read it as often as they can. The Bible lessons must also be abundantly used in the Liturgy.

The Constitution reads:

51) "The treasures of the Bible must be opened up more lavishly, so

that richer fare may be provided for the faithful at the table of God's word."

The Council allows the cycles of a few years for the reading of the Bible lessons in the church. Biblical scholars favor a cycle of three years or more, and a variety of in the lessons of the Mass. Thus the people will have a good chance to learn the Word of God and to assimilate it.

HOMILY — ITS PURPOSE

The Council Fathers order that a homily be preached at each Liturgy, celebrated with the people, unless a special reason does not allow it in some special situation. The Constitution reads:

52) "By means of the homily the mysteries of the faith and the guiding principles of the Christian life are expounded from the sacred text during the course of the liturgical year.

"The homily, therefore, is to be highly esteemed as part of the Liturgy itself.

"In fact, at these Masses which are celebrated with the assistance of the people on Sundays and feasts of obligation, it should not be omitted except for a serious reason".

The reading of the Gospel lesson is incomplete without the living message of the teaching Church. The homily which is an interpretation of the Scripture must be enlightened not merely within the context of the day or week, but within the context of time in which people hear it that they may apply it to their lives and work. It must not be just a repetition of something someone else wrote. It must be a personal interpretation of the priest who delivers the homily.

The homily is a continuation of the word of God, a proclamation of the salvation of mankind by Christ, and not just a pep-talk or a pious meditation on a topic chosen by the priest.

The Constitution reads:

56) "The two parts which in a certain sense, go to make up the Mass, namely, the Liturgy of the Word and the Eucharistic Liturgy, are so closely connected with each other that they form but *one single act of worship.*"

As Christ was physically present at the Last Supper, He is present in His Word during the Liturgy. It is Our Lord Who speaks to His brethren when the Bible is read, as He once spoke to His countrymen during His mortal life.

PRACTICAL PARTICIPATION

The Constitution exhorts the faithful to take an active part in the celebration of the Divine Liturgy. They should do so with *intelligence and devotion.* They must learn to participate in an open, free and joyful communication of praise and love.

Liturgical renewal means a joyful and simple participation in the celebration of the Liturgy, otherwise people will not be able to leave the church after Mass, go into the world and live the Mass.

During the celebration of the Mass we offer an Eucharistic Sacrifice to Our Heavenly Father. This sacrifice differs from every other sacrifice. It is a *sacrifice of thanksgiving,* because the word Eucharist means *thanksgiving.*

Thus our whole attitude in offering the Sacrifice of the Mass must be *eucharistic,* that is, one of gratitude and thanksgiving to our Heavenly Father. It is a joyous praise springing from the heart of the whole Mystical Body of Christ for all He has done for us.

The Divine Liturgy is the *Euchar-*

istic prayer of the congregation. It is a Sacrifice in which we thank our Father for the redemption through His Son Jesus.

Our Mass stresses this fact right before the Consecration when the priest says to his people:

"Let us give thanks to the Lord" to which the Congregation replies: "It is proper and right to adore the Father. . ."

The silent prayer of the priest before the Sanctus recalls what God has done for our salvation and still does, and while reciting it, the priest thanks God for all the benefits.

During the Consecration Christ-Victim becomes present on the altars. He is our eternal Priest-Victim. By being present on the altar, He makes present His Passion and resurrection. And we must thank God for these events which brought about our salvation. This joyful gratitude to God is the *heart of Christianity,* because Christ has overcome sin and its consequences through His death and resurrection and secured eternal salvation to all who accept Him as their Savior.

If the hearts of the people are filled with a joyful gratitude, it will be easy for them to serve and love such a good God, and proclaim His bounties to the world in which they live and work.

TWILIGHT SONG

In the twilight hush,
In the silent now,
A small bird hidden
In the bough
Sings to departing day.
Listening, I think
How wonderful if we, too,
Could leave at the end of our day
One such a remembrance—
Of lovely word, or phrase,
To echo down the years,
For those who stay.

Katherine Edelman

Mergenthaler, German-born Inventor of the Linotype

On May 10, 1854, just 113 years ago, Ottmar Mergenthaler was born in Germany, in a family of schoolteachers. His interest and ability with mechanical things was so apparent that he was sent to Wurttenberg to learn watchmaking. At the age of 18 he came to the United States, where shortly after arriving he was at work for the government in Washington, handling clocks and electrical bells. Later he moved to Baltimore where he worked on his invention of a machine to set up type, thus speeding up the centuries-old process of hand setting. Others had worked on this sort of invention too, but Mergenthaler's invention was the successful one and became widely used throughout the world. He received many honors and the engineering hall at John Hopkins University is named for him. He died in 1899 (ACNS).

DUTY TO READ

FEBRUARY is the month dedicated to both the spread and the improvement of the Catholic Press. For Catholics, there is a very special virtue to be practiced in this connection. It is the virtue of gratitude, and this is how we recommend it to all who read these lines.

1) *Be grateful that you can read*

Without any previous claim on your part, God gave you all the faculties necessary for reading. He gave you your eyes that can scan the printed page; your imagination that can picture what is represented before you in words; your mind, that can judge, accept or reject propositions presented to it by your reading. And God also gave you the opportunity for training and education, without which the ability to read would be denied to you. This gift has been withheld from many others in various parts of the world. They have the same faculties that you have, but they remain illiterate for want of training. They are to be pitied and helped in whatever way possible. But at the same time you owe gratitude to God, by whose providential arrangement you have been given this great privilege and responsibility.

2) *Be grateful that you can choose*

Instinctively your conscience tells you that there is good reading matter and bad; reading matter that helps you morally and spiritually, and reading matter that degrades you. The Church adds directives in line with your own conscience so that you may read wisely and well. Be grateful that you can have God's grace added to your own will power to reject reading that will hurt you; reading that will add without reason to the inevitable temptations of life.

You owe gratitude also for the fact that there is such an abundance of good reading available in books, magazines and papers. And with this expression of gratitude there surely is the corresponding duty to look for what is good, and to take the time and effort to nourish the mind with good reading. To act otherwise is to bury one's talent in the ground. For such neglect, God will surely hold the Christian accountable, that having been given the ability and the opportunity to read, he wasted his chance and consequently remained stunted in his knowledge and love of God and of his faith.

3) *Be grateful that you can help*

If one is convinced of the fact that the ability and opportunity to read represent a tremendous privilege, it follows logically that one will be saddened by the fact that there are so many who neglect it. It follows that one will want to do everything possible to help the cause of good reading, so that more and more people may profit by it.

All men were created for the happiness of heaven. All are to attain that goal through the merits and the teaching of Christ. There is no easier way of winning men to the cause of Christ than by making available to them reading matter that makes Him and His teachings and His promises better known. This is a form of Catholic action that can be practiced in some way by all.

Read the Catholic press yourself, and do what you can to spread its influence among others. Let this be your motto for Catholic Press month.

Gentlemen of the press: How often during recent years we have received members from your profession. And always it was with pleasure, because if a word from us will even in a small way encourage you to measure up to the lofty purpose and demanding principles of an honorable press, then our own satisfaction deepens for a good of world-wide importance achieved. . .Truth, justice, genuine goodness, fraternal love—how mankind craves secure possession of those blessings of a just and loving God! We know the press can do much to satisfy that universal desire, and we renew the expression of our confidence that you, gentlemen, will rise to the challenge. That you may meet it with success, with paternal affection we beg God's grace and guidance for you.

(Pius XII to American Newsmen, June 12, 1958.)

CHRISTIAN CONSCIENSE OF TODAY

M. Schudlo, C.SS.R.

WHEN St. Paul was accused by the Jewish leaders before the Roman procurator Antonius Felix: "This man is a perfect pest; he stirs up trouble among the Jews the world over" (Acts 24, 5), the Apostle simply replied:

"In all these things (preaching, worshipping God, etc) I, as much as they, do my best to keep a clear conscience at all times before God and man" (Acts 24, 16). The reference to the 'clear conscience' is an important feature of Paul's moral teaching.

Man is a rational creature, endowed with reason and free will which make him responsible for his actions.

The existence of conscience

Conscience is a judgment of the intellect which dictates what man should do as morally good and right, or what must he avoid as morally evil and wrong. The Constitution on the Church in Modern World says:

"Always summoning him (man) to love good and avoid evil, the

voice of conscience can when necessary speak to his heart more specifically: 'Do this. Shun that!' For man has in his heart a law written by God. To obey it is the very dignity of man. According to it he will be judged.

Conscience is the most secret core and sanctuary of man" (N. 16).

Thus man's actions are good or bad, depending from his conscience. If he thinks in his conscience that a certain thing is good, it is good, although objectively he may be wrong, if a man is convinced that he is sincerely following his conscience. If he thinks instead that something is wrong and he does it, he commits wrong, although objectively the thing he did was good.

When the mother of Card. *Newman* who was an Anglican asked him whether she should become a Catholic on her deathbed, her son advised her to die as an Anglican, because the change would have disturbed her conscience.

No one denies that there is such a thing as moral conscience. St. Paul says about the pagans who did not know the laws of the Old Testament, given by God to the Jews:

"Pagans who never heard of the Law, but are led by reason to do what the Law commands, may not actually 'possess' the Law, but they can be said to 'be' the Law. They can point to the substance of the Law engraved on their hearts -they can call a witness, that is, their own conscience" (Romans 2, 14-15).

When a man does something good, he experiences joy. When he does something evil, he feels remorse. "An interior voice" blames or praises him. He feels a kind of obligation to do this and to avoid that. Thus our conscience is our guide, our witness and our judge.

It is a guide, because it points out to us what we should do in particular circumstances of life and work. St. Paul wrote to St. Timothy, his disciple and bishop of Ephesus:

"Fight like a good soldier, with faith and a good conscience for your weapons" (1 Timothy 1, 19).

Christian conception of conscience

Christianity is a loving dialogue between God and man, whom God loves despite his sins and human weaknesses: "Yes, God loved the world (mankind) so much that He gave His only Son, so that everyone who believes in Him may not be lost, but may have eternal life" (John 3, 16).

As a good earthly father speaks to his children and teaches them, so God, Our Heavenly Father speaks to man, and He speaks to him through his own conscience which is the voice of God, telling him what must he do to please Him and merit His blessing and secure his eternal salvation.

St. Thomas Aquinas says that conscience is "the practical judgment about a particular act", by approving it as good or reproving it as morally wrong. Conscience must consider the countless problems of daily life, thus guiding a Christian to do the right things and to avoid the evil deeds. What is in accord with the dictates of conscience is morally right. What is in opposition to it, is morally wrong.

Christian morality embraces the whole life and all the activities of man, whether sacred or profane. Unfortunately to countless people a good moral Christian life means Mass on Sunday, no meat on certain days of the year and no birth control. What he does or does not in business or at amusements, does not enter into the picture of morality.

Every normal person knows what

is right and what is wrong, as far as the general principles of his behavior go. He knows that killing and stealing are bad. A Christian knows more about morality, because he is guided by the Revelation and the authority of the Church. Conscience forms its judgments from the moral principles which guide it. Hence man is bound to acquire the knowledge of these principles, if he can. When conscience tells a man what he should do, he must reply:

"Yes, I am going to do it", if he wishes to please his Maker, for man's existence on earth lies in a loving relationship with God and his fellow man.

Conscience tells man to follow what is good and true, for every normal person, despite his human weaknesses, strives after goodness and truth. No one would excuse Hitler or his henchmen of the crimes despite their plea of a clear conscience. Nor can the Inquisition be excused on the ground that those who tortured people thought they were doing it for the glory of God. Their conscience was wrongly formed and they had to give account of their deeds to God.

Thus the ultimate rule of man's conduct should be this:

"What does the love of God demand of me right now in these circumstances in which I find myself at present?" Love always seeks to do what pleases him whom someone loves.

How does God speak to man?

God is everywhere. St. Paul states: "It is in Him that we live, and move and exist" (Acts 17, 28).

God speaks to us through our conscience and the lawful authority of the Church, "Anyone who listens to you listens to Me" (Luke 10, 16), through His commandments, through our talents and even through the circumstances in which we find ourselves. The primary law of the New Testament is, however, the law of the Holy Spirit, the law of love. St. Paul writes therefore: "Let everything you do be done in love" (Romans 16 1).

God also speaks to man through his human nature on which God has impressed His law which is called the *natural law*. It is a dynamic, internal law which guides man's actions. Our nature is created according to the image of Christ, and nature exists for Christ, since Christ is the exemplar of all creation, "for in Him were created all things in heaven and on earth, everything visible and invisible" (Colossians 1, 16).

When man follows his redeemed nature and acts according to the light which he receives from his faith, he is following the natural law which tells him what to do and what to avoid, because God wants man to behave as a man, that is, to act according to the nature He gave him. St. Paul says of himself:

"There is one thing of which we are proud, and our conscience tells us it is true, that we have treated everybody and especially you with reverance and sincerity which come from God, and by the grace of God we have done this without ulterior motives" (2 Corinthians 1, 12).

Abuse of natural law

There is no doubt that the natural law exists and should regulate man's actions, making them good or bad. Our Lord says:

"It is what comes out of a man that makes him unclean, for it is from within, from men's hearts, that evil intentions emerge: fornication, theft, murder, adultery, avarice, malice, deceit, indecency, envy, slander, pride, folly. All these evil things come from within and make a man unclean" (Mark 6, 20-23).

Some theologians have greatly exaggerated the role of the natural law, using it as a club and trying to extend it to the domains to which it probably should not be extended.

God speaks to man through his human nature, talents, abilities and even weaknesses. The law of nature is assumed into the law of Christ, because nature itself was made by God. From this natural law came the rules which must guide man in his life on earth and lead him back to his Maker.

While some theologians use the natural law as a 'club', others extend it to their hypotheses which they try to present as moral certainties.

Our conscience tells us what the natural law requires of us in every concrete situation. Of course, man can be mistaken in applying the dictates of the natural law to daily circumstances. That is why we need civil and ecclesiastical laws to guide us. Our love for God is not perfect. If it were perfect, we would need no laws. St. Augustine says: "Love God and do what you please!"

Our fallen human nature is inclined to self-love, not to God's love. Even Our Lord, although free from sin, was scared of suffering and shrank from the cross. He accepted the crucifixion only in so far as He knew that such was the will of His Father, and that our redemption required it:

"Father, if You are willing, take this cup away from Me. Nevertheless, let Your will be done, not Mine!" (Luke 22, 42).

Since in his present sinful condition man does not always know what the demands of God's love are, he needs a guidance, and this guidance is provided by the Church which has been commissioned by Christ to lead men to salvation:

"Go out to the whole world and proclaim the good News to the whole mankind. He who believes and is baptized will be saved" (Mark 16, 16).

External laws, made by the Church or by the State, must help man to know God and to keep His laws. They must be inspired by love for men, otherwise they may become an occasion of sin. St. Paul says: "When law came, it was to multiply the opportunities of falling" into sin (Romans, 5, 20).

The purpose of ecclesiastical authority

No civilized organization or society can exist without authority or government. Catholic theology teaches us that the Church hierarchy has a triple office: to teach the faithful (the ministry of preaching the Gospel, that is, the ministry of the Word); to *sanctify* through the ministry of the Sacraments in which the well disposed souls encounter Christ and are sanctified by His grace, merited on the cross, and to *rule*.

When we read the books of the New Testament, we notice that government is not a prominent part of the apostolic office. The mission of the Apostles was to proclaim the Gospel News and to administer the Sacraments which they tried to fulfill, although they also ruled the Christian communities, founded by them, as the first council of Jerusalem clearly proves:

"It has been decided by the Holy Spirit and by ourselves not to saddle you with any burden beyond these essentials" (Acts 15, 28).

When the Christian religion became a dominant religion in the ancient Roman world, the rulers of the Church began to imitate the external forms and structure of secular government, and the laws were multiplied.

The authority in the Church is given by Christ to its rulers to serve the Christian community, as Our Lord declared to His ambitious Apostles: "If anyone wants to be first, he must make himself last of all and servant of all" (Mark 9, 35 & Matthew 20, 27).

Thus Christ leaves little room for the exercise of power, and no room for ambition. Christian leadership and the rule must be motivated by love, like the rest of Christian life. Consequently, all the laws, made by such an authority, must serve the faithful. Unfortunately it is more often heard the words "obedience", "duly constituted authority" than "love".

Christian morality is not a mere compliance with laws; it is ultimately love, a loving relationship between God and man. A true Christian conscience avoids excessive individualism and a stultifying legalism. It leads man to make his Christianity "the salt of the earth and the light of the world" (Matthew 5, 13 & 14), because it is guided by the love of God and one's fellow man.

Such is the theory. The practice, however, is often quite different, because life is very complex. Frequently despite the well known principles, there are no easy solutions in practice.

During the last session of the Second Vatican Council the problem of birth control was hotly discussed. There were many Council Fathers that insisted that all kinds of birth control, except periodical abstinence, should be condemned as contrary to natural law. They quoted the Encyclical of Pope Pius XI "Casti connubii", published in 1930, and the speech of Pope Pius XII to the midwives, made in 1951. There were other Fathers, however, who maintained that in certain circumstances some kind of birth control is permissible.

Fr. Ford, an American moral theologian, a bitter opponent of birth control, presented Pope Paul VI with the arguments of the intransigents who requested an unconditional condemnation of all practices of birth control under any circumstances. The Pope was said to have replied: "You, as a moral theologian, tell me there is only one way to look at this matter. On the other hand, Bishop Reuss is also a moral theologian and he tells me just the opposite. Go to him and argue the matter out. When you two moralists reach an agreement, come back to me with an answer".

Thus the judgment as to the means for family limitation, at least in the principle and for the time being, according to the Constitution "The Church in the Modern World" was left up to the conscience of the married couples. The Pope said, however, that they must follow the rules of Pius XII in this matter till he makes his own decision on this matter.

Thus the problems of conscience are complex, not always easy to solve in practice. This is why we cannot always have perfect certitude about our actions. We must trust God Who loves men and blesses them, if they try to please Him in love. In such a situation a Christian should pray and then choose what he thinks is the best in God's sight in the conditions in which he finds himself.

If he is humble enough, his humility will preserve him from formalism and anxiety. The latter should not have place in our life, because Christianity is a religion of love, joy and confidence. Through Baptism a Christian participates in the joy of the risen Christ.

For a Christian who made a serious effort to form his conscience correctly, the dictates of his conscience are an infallible norm of conduct. God will be pleased with him and will bless him, because his actions stem from a pure heart, although some particular action may not be in objective conformity with the will of God.

Such a conscience will lead man to participate ever more intensely in God's love and freedom until he reaches his final destination in the home of his Heavenly Father in paradise where freedom, joy, love and conformity with the will of God will be the same thing.

St. Paul gives us the following advice:

"Rejoice in the Lord!..But if there is anything you need, pray for it, asking God for it with prayer and thanksgiving, and that peace of God which is so much greater that we can understand, will guard your hearts and your thoughts in Christ Jesus...

"Finally, brothers, fill your minds with everything that is true... noble...pure...good, and everything that can be thought virtuous and worthy of praise...Then the God of peace will be with you" (Philippians 4, 4-9).

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *Before the Second Vatican Council few Pastors really wanted the laity to help them to run the parish affairs. Now the situation has changed. Why?*

Due to the dogmatic Constitution on the Church, we have a clearer idea of what the Church of Christ is. It is not the Pope, it is not the Bishops, it is not the clergy alone. It is all the people of God, embracing equally the clergy, the religious and the laity. All are equally important as members of Christ's Mystical Body which is the Church, although they have different functions to perform with respect to the whole.

The most striking accomplishment of the Council was the proclamation of episcopal collegiality. It is the form of government in the Eastern Church from times immemorial. All the Bishops of the Church form a college and therefore together with the Pope must govern the Church

of Christ and lead souls to salvation.

2) *A friend of mine said that the Bible is not a pious book, because it contains many things that are far from being holy. Is it true?*

Yes and no! The Bible is the book of God, because its principal Author is God Himself Who inspired some men to write, although they might have been unaware that they were writing under the inspiration of the Holy Spirit. The Bible does not contain edifying stories and virtuous deeds alone. It presents a 'God-man' drama, and since men are imperfect, you will find in the Bible certain crude and savage deeds. The Bible is an echo of reality when God joined a very primitive community of men whom He tried to educate and to bring to moral perfection only gradually. Even when a holy person, such as Abraham, did not always act in a holy manner, we should overlook his failings and look at his faithfulness to God. This is the main message of Abraham's story.

3) *What is the Pauline privilege? It is not the same as divorce?*

The Pauline privilege concerns the dissolution of marriages between two unbaptized persons, while the Petrine (papal) privilege concerns the dissolution between an unbaptized and a baptized person. Both kinds of marriages are non-sacramental, that is, marriage between two pagans or between a pagan and a Christian is not a Sacrament.

Although Our Lord has apparently forbidden the dissolution of any valid marriage, "What God united, man must not divide" (Mathew 19, 6), yet St. Paul after several instructions on the matter of marriage, says:

"The rest is from me, not from the Lord. If an unbelieving partner does not consent (to live in peace with his baptized partner), they may separate. In these circumstances the brother or sister (a Christian) is not tied. God has called you to a life of peace" (1 Corinthians 7, 12 & 15).

It seems that the early Church deemed necessary to use its own authority to solve such cases in order to save the Christian partner from a lifelong misery because of an unhappy marriage, believing that it did not act against the will of its Founder, Christ.

4) *Is it true that Ukrainian Catholics in the U.S.A. may eat meat on Fridays except during Lent, and their brothers and sisters in Canada may not? Why?*

Yes, it is true, because our bishops in the U.S.A. have given dispensation to their faithful, while our hierarchy in Canada did not. Our Canadian bishops want our people to retain at least a part of the ancient discipline regarding fasting. And we do not think that it is too much when once a week a person abstains from eating meat in honor of the death of Jesus for our salvation.

It must be noted, however, that an occasional breaking of this law is not serious sin even when a person eats meat on Friday without any reason, as long as he does not do it often. But there is no sin at all, if there is a reason, for instance, when a person visits his Protestant friends, attends a convention, party, etc. where meat is served.

5) *I am going steady with a man for three years. He is 29 and I am 26. I guess he wants to marry me, but never says so. What should I do and how long must I wait for the proposal?*

Three years of going steady and

the age of both of you should suggest that the proposal of mariage should have been done long ago. If the man avoids talking about marriage, he must have some reason to do so. He may be a play-boy who does not want to be 'tied-down' for life. All he wants is fun. If such be the case, the man is utterly immature and selfish, because he is afraid of responsibilities which every marriage entails.

He may also be a mama's boy. The mother is attached to him and does not let him go, and he does not have enough courage to tell her that he wants to get married and go ahead with his plan. He does not have enough strength to stand on his own two feet.

He may also be a lazy and careless man who feels that he would not be able to care for his family once he gets married.

Should your boyfriend be one of these three types, give him up and look somewhere else. There are many other pebbles on the beach. Even if he married you, he would not make you happy. So you are better off without him. Inquire about why he does not want to talk about marriage, and then make your decision. Do not waste your time on the man who does not deserve it.

6) *How many Eastern Rite Catholics are there in the world?*

There are some 11,000,000 Catholics who belong to some 17 different Eastern Rites, among whom 5,000,000 Catholics, living in Ukraine and in the various countries of the world, especially in the U.S.A. and Canada.

There are just a few essential differences between the Eastern Rite Catholics and Orthodox. The main difference is the papal infallibility and primacy.

Both Eastern Rite Catholics and Orthodox treasure their Eastern Rites and traditions. The Orthodox are afraid of the Latinization when the question of the reunion with Rome is discussed. The Second Vatican Council dealt with the Eastern Rites by publishing a Decree on Eastern Rite Catholic Churches in which we read: "The Catholic holds in high esteem the institutions of the Eastern Churches, their liturgical Rites, ecclesiastical traditions and Christian way of life" (N. 1). Thus we see that Eastern Rite Catholics are in no sense "second class Catholics", because all Rites are equal in the sight of the Church of Christ. Well, the whole Catholicism in the time of the Apostles was Eastern.

7) *A few years ago I have cheated a fellow for* $100,00. *Now I am sorry and would like to repay him, but I do not know how.*

The best way to repay this fellow would be to buy a postal money order and send it to him. You can buy it at any post office. There is a space for the sender to write his name, but it is not necessary to fill it out.

8) *There was a party and a man left an article in our house. What must I do with this article? It does not have much value?*

Value or no value, the article belongs to its owner. To keep a thing that does not belong to us is the same as to steal, unless the owner does not care about the article. So the best advice we can give you is: return the article at the first opportunity you have.

9) *Is it true that some Orthodox theologians deny that the Blessed Virgin Mary has never committed any sin, whether venial or mortal?*

Yes, there were some ecclesiastical

writers in the East who said that the Blessed Virgin Mary was guilty of some sins, for instance, of pride when she came to see Jesus to show that she is His mother, or of doubt beneath the cross. The Eastern Church as such, however, has always believed and still believes that the Mother of our Lord was always "all pure, all blessed and all glorious", that is, free from any sin, both venial and mortal.

Renewal In The Sacrament of Penance

(3-day Conference, Winnipeg, Oct. 23-25, 1967)

M. Schudlo, C.SS.R.

SPIRIT AND PRACTICE OF PENANCE in the EASTERN CHURCH

Penance is one of the essential characteristics of Christianity. Our Lord said:

"If anyone wants to be My follower let him renounce himself and take up his cross every day and follow Me" (Luke 9, 23).

Penance is necessary in a sinful world in which we live and are members of a sinful mankind. Our sinfulness is continuously stressed in all Eastern Rite church services by repeating the short prayer of forgiveness: "Lord, have mercy".

The Sacrament of Penance

The Sacrament of Penance is a miracle-prodigy of God's mercy, love and power. There is much protest against Confession. Some people would like it abolished altogether, but it is impossible in a sinful world. When men become sinful, they need forgiveness. The power of forgiving sins will always remain in the Church: "Receive the Holy Spirit. Those whose sins you forgive, they are forgiven" (John 20, 23).

Confession In the early Church

Not much is known of the way the early Christians confessed their sins. Their confession was general and public. St. James writes:

"Confess your sins to one another, and pray for one another" (James 5, 16).

St. John adds:

"If we acknowledge our sins, then God Who is faithful and just will forgive our sins and purify us from everything that is wrong" (1 John 1, 8-9).

It's hard to imagine that the Apostles were sitting in the corners of private homes, hearing individual confessions. Confession of sins was public and people received the forgiveness from the Apostles.

The early documents on this subject are scarse. *Didache,* written at the end of the first century or at the beginning of the second, says:

"In the congregation you shall confess your transgressions. . .On the Lord's day come together and break the Bread (Communion). . .having confessed your transgressions that your sacrifice may be pure".

St. Ignatius, who died in 117 and was the disciple of St. John the Evangelist, says: The bishop presides over Penance" which suggests the idea that confession was a public service, next to the celebration of the Holy Eucharist.

Unfortunately it is not known whether people confessed all their sins, even the *shameful ones,* in public, or just the common ones. It is probable that they confessed just the common sins.

Abolition of public confession

Public confession both in the West and in the East was a general rule till 399, although private confession must also have been in use. In that year the bishop of Constantinople forbade public and introduced private confession. It was bishop *Nectarius.* A lady in the congregation confessed that she had an affair with the deacon who happened to be among the clergy to celebrate the Divine Liturgy. Nectarius forbade public confession to avoid similar scandals in the future. From this disposition we can conclude that people did not confess shameful sins in public, otherwise there would not have been any reason to forbid it at that time, because similar sins must have been confessed before.

Personal relationship between confessor and penitent

There is no anonymity when a person goes to confession in the Eastern Church: no dark boxes with no light, no dark screens, etc. We are referring to the Eastern Orthodox Church and to the Eastern Catholic Churches before they have been almost completely latinized.

The priest sits in the confessional. The penitent kneels before him. The priest puts his stole over his head as a sign of God's mercy which receives his repentance. When the priest pronounces the absolution, he stands up, as it is being done in courts.

The Eastern Church does not have a hair-splitting mentality which is often found in the Latin Church. This is due to the scholastic philosophers. Some of them went so far in their philosophizing as to discuss how many angels could dance on the point of a needle!

The way of confession in the East

Both *public general* and *private* confessions exist in the Eastern Church. Some people use a general public confession when the priest enumerates the sins and people make the examination of conscience, and after the act of contrition receive the absolution.

There is also *private confession* when people want to confess privately to a priest. Both kinds of confession are practiced in the Ukrainian Orthodox Church in Ukraine, for instance, in the famous shrine of our Lady in Pochaiv.

When people make a private confession, they do not go into such details as are required by the Latin Church: *number, species* and *changing circumstances.*

In some Churches, for instance in the Ukrainian and Russian Orthodox Church, the penitent may tell his sins or just declare: "I am a sinner. Forgive me, Father", as he pleases. Even when he tells his sins individually, the priest does not go into details, asking whether his sins were mortal or venial. He leaves the judgment to God, without asking how the penitent felt in sinning.

When I was in Bangkok in Tailand, the Redemptorist Fathers

said that they had a visit from the Apostolic Delegate who told them that there is an Eastern Rite Catholic Church in which a general confession is still practiced with the knowledge of Rome. It is probably the Abyssinian Church.

Fr. Victor Pospishil, a known Canonist of the Ukrainian Catholic Church in the U.S.A. writes:

"The first centuries of Christianity did not yet know the practice of frequent confession. Baptism was often delayed to an advanced age, sometimes to the hour of death, in order to receive the benefit of total remission of sins and punishment. *Public confession* and concomitant penance were prescribed for the three capital sins: apostasy, murder and adultery.

"The change of ecclesiastical discipline after the Church had achieved freedom and then a privileged status in the Roman empire led slowly to specific confession of all sins and to private confession even of secret transgressions" (Divorce and Remarriage, p. 73).

Martin Jugie, a Latin theologian who wrote five volumes on "Dogmatic Theology of the Eastern Rite Christians", says:

"What concerns the integrity of confession (that is, the enumeration of all the sins with the changing circumstances) the Orthodox Christians do not care much for it, although they possess the manuals where the various sins with their circumstances are enumerated and penances indicated.

"There are public confessions among the Greeks, especially in schools. The spiritual director tells some sins. After that, he grants a general absolution to all alumni who have somehow declared that they had sinned" (Theologia Dogmatica Christianorum Orientalium ab Ecclesia Catholica dissidentium, Vol. III, 336).

The Latin pratice of going into the number and species was solemnly confirmed by the Council of Trent (1545-1563). The Council issued the following condemnation:

"That to obtain the forgiveness of sins in the Sacrament of Penance it is not necessary by *Divine Law* to confess each and every *mortal sin* which is called to mind by due and careful examination, to confess even hidden sins and those that are against the last two Commandments of the Decalogue, together with the circumstances that change the specific nature of the sin, such a confession is only useful for the instruction and the consolation of the penitent, and of old was practiced merely in order to impose canonical satisfaction" (Canon De Poenitentia, VII).

Some theologians question the expression "by Divine Law" which in those times could have meant real divine law, ecclesiastical or even civil law. They discuss whether the declaration of the Trent is a definition and therefore an article of faith, or just a solemn confirmation of the Latin practice of confessing in detail all the sins one might have committed. If it is just a solemn declaration, then it can be reversed and general confession allowed to those who prefer it to a detailed private confession.

Fr. Bernard Haering, CSSR., in his latest book, "Bernard Haering replies" (answers to 50 moral and religious questions) says that confession of all mortal sins before Holy Communion is a Church Law which admits exceptions in some cases when a person would find it hard to confess some *shameful sins* to a priest he knows well and with

"whom he comes into daily social contact". Here are his words:

"In this and similar cases it is morally admissible to approach the sacrament of penance, deliberately omitting the mention of those sins which are particularly shameful. Obviously, the penitent must be sorry for them as well, before confessing his other sins, and he must have the firm intention of mentioning them in a later confession, as soon as possible, before a different priest" (p. 155).

The spirit of Penance in the Eastern Church

An Eastern Christian is taught to do penance not only when he goes to confession, but at other times as well, especially during Lent. It is a custom to make 3 profound prostrations "poklony" to the ground at the beginning and at the end of the daily prayers. The same thing is done when people come to Mass during Lent.

After each church service during Lent, except Saturdays and Sundays, the following antiphon is sung, accompanied by three prostrations to the ground by the priest and the whole congregation:

"Jesus Christ, You Who have suffered the Passion for our sake, have mercy on us!"

Prostration to the ground is an external sign of penance and self-annihilation before the almighty God.

There is a special Matins after the fourth Sunday of Lent, called "Matins with prostrations" during which 360 profound prostrations to the ground are made during a three and one half hour service. I still remember the services and the prostrations, because I made them as a boy in Ukraine.

Communal Character of Confession

There is a custom in the Eastern Church in Ukraine to ask forgiveness of the family members before one goes to confession which manifests the communal character of sin and of the Sacrament of Penance. The person says: "Forgive me. . ." and he receives the answer: "May God forgive you".

The Practice Of The Love Of Jesus Christ

(Continued from page 64)

Communions, or to make them badly. "The devil," said St. Aloysius Gonzaga, "loves to fish in troubled waters." When we are upset we cannot clearly see our duty and find difficult to do the will of God. After a fault we should turn at once to God with humility and confidence, beg His pardon and say, with St. Catherine of Genoa: "Look, Lord, these are the weeds that grow in my garden. I love You with my whole heart, and I am sorry I gave You this displeasure. I do not want to do it again. Help me."

Mike: "I hope you do not think I am too young to marry your daughter Barbara". Father: "Don't worry about age. She will help you to age fast".

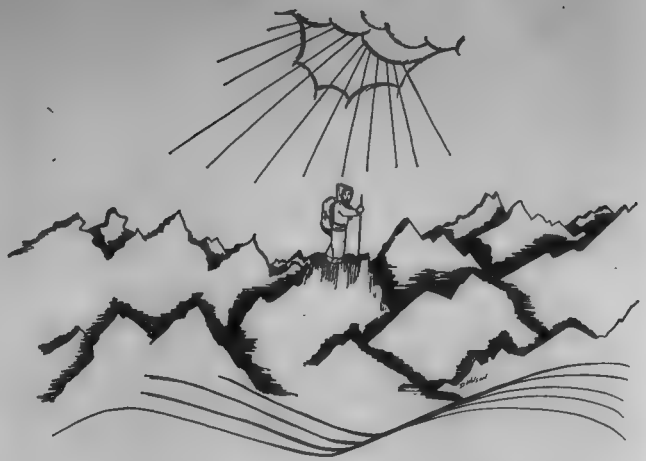

CHAPTER 8

GOD IS ETERNAL AND PRESENT EVERYWHERE

NOTHING is eternal in this world, except God Who always was, is and will be. He Himself says, "I am the Alpha and the Omega, Whose name is 'He is', and 'He was' and 'He is coming', the Almighty'" (Apocalypse: 1,8). Being an eternal God, He does not change and cannot change: "In Me, the Eternal, there is no change" (Malachias: 3, 6), while all the creatures can change and perish (Psalm: 101, 25-28).

All those things which have a beginning can change from moment to moment. As they began to exist, so they can exist, and many do; for instance, the plants and the animals.

God is not only eternal. He has also all other perfections. Thus He is all-loving, and all-good; while man has similar perfections in a very limited degree. God has everything in Himself. He does not need anything to be perfectly happy. No, He is the eternal source of all these perfections. If you admire some wise or learned man, you should remember that these gifts came to him from God.

God knows everything and can do everything that can be done. And this God is with me all the time "In Him we live and move and have our being" (Acts: 17, 28).

A wise man knows only some things but God knows everything. Man can be in only one place at the same time, but God is everywhere.

God is a pure Spirit. He has no body. For this reason we cannot see Him with our eyes.

And this eternal, all-merciful, all-wise, all-powerful God is my loving Father Who knows me and loves me and loves me more than my earthly father or mother could ever love me. I should be proud of such a wonderful Father.

QUESTIONS

1) *What are some of God's perfections?* ... ...

Some of God's perfections are: God is eternal, all-wise, all-powerful, present everywhere, knows everything and takes care of everything and of everyone He made.

2) *Who is this wonderful God?*

This wonderful God is my loving Heavenly Father.

3) *What does this Heavenly Father expect of you?*

This Heavenly Father expects me to love Him and to behave as His good child always and everywhere.

SCRIPTURE

Where can I go to take refuge from Your Spirit to hide from Your view? If I should climb up to heaven, You are there. If I sink down to the world beneath, You are present still.

If I should take flight at the dawn of the day and come to rest at the furthest ends of the sea, still would I find You beckoning to me, Your right hand upholding me.

Or perhaps I would think to bury myself in darkness. Night should be the only witness of my pleasures, but no, darkness is no hiding-place from You. With You the night shines clear as the day itself. Light and dark are one! (Psalm: 138, 7-12).

PRACTICAL RESOLUTION

I will try to remember the greatness of my Heavenly Father so that I may behave as His worthy child always and everywhere.

LITURGICAL PRAYER

Great and Most High God, You alone are immortal and live in an inaccessible light. You have created the world in Your sublime wisdom ...Let us remember Your name..., because You are gracious and love man..:(Vespers 8th prayer).

PERSONAL PRAYER

My dear God, let me always remember that You are my loving Heavenly Father and be proud of it.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) The examples in the Bible which show that no one can hide himself from God: Adam and Eve (Genesis: 3, 8), Cain (Genesis: 4, 9-15).

2) Why is God perfectly happy in Himself and present everywhere?

3) Can you do anything to please God? If so, what is it?

An impatient driver said to his frightened wife: "Oh, these drivers! How close they drive ahead of us!"

Some housewives do not know what they want in life, but they feel sure they don't have it.

SAINT VALENTINE

For various reasons the deeper we delve into history, the less there is of fact and the more there is of unreliable legend. This lamentable situation is especially true of the early heroes and heroines of the Church. Since this is so and there seems to be no help for it, hagiographers have relied mostly on pious imagination, hearsay, conjecture and a few scraps of facts. A good "let me illustrate" is Saint Valentine. He is the one we refer to as the "hearts-and-flowers" saint.

To be sure that February 14 is dedicated only to St. Valentine, Holy Mother Church has set this date as a memorial to all St. Valentines. Of course, we are here concerned with the "hearts-and-flowers" one, but we will not completely exclude the others. Briefly then, here are their briefer stories. One Valentine was a young underground priest beheaded for turning good pagans into better Christians; another was a bishop tortured to death for spreading Christianity; still another was an African catechist martyred with several of his catechumens for refusing to acknowledge the gods of Rome.

But to the one with whom we associate St. Valentine's day— this Valentine was a young priest in 3rd century Rome, not remarkably zealous but automatically the leader of the Christians in his section of the imperial city. In time his activities began to cause a stir. The government tried to ignore him for a time, but eventually had him brought before a representative of the Roman emperor to be questioned. As no specific crime could be attributed to him, he was dragged through the cobbled streets of Rome behind a horse as a general warning to other priests and Christians. The warning rather than dissuade Valentine awoke his sleeping zeal. Shortly afterwards he was again questioned, warned, this time beaten and released.

This pattern might have gone on indefinitely had not a new Emperor come to power in 268. This one openly vowed he would rid his empire of Christians, and set about doing so by ordering the arrest of all Christian priests. This new persecution brought out the *valens* (Latin, meaning valor) in Valentine's name and character. Because he was a person of great influence, Valentine was put under the special custody of the Prefect of Rome. This man kept Valentine in his own home to limit his activities and influence. While there Valentine is said to have restored the vision of the Prefect's only daughter. This was the most important factor in the family's subsequent baptism.

Shortly after the family's conversion, a Christian family of four fleeing from pursuing soldiers, indiscreetly sought shelter at the Prefect's home. The respite was brief. The soldiers arrested the whole household. The Prefect and his family were released, the knowledge of his conversion being generally known, but the Christian family was executed. Several days later, February 14, Valentine was beheaded and hastily buried by the Christians in a catacomb under the Flaminian Road. This is his only connection with the date. Pope Julius, then reigning, is said to have built a church near the Flaminian Way in memory of Valentine, but no remains of this church have ever been found. In fact, very few churches anywhere bear the name of Saint Valentine. Even the churches where his relics are enshrined is named for St. Praxedes.

Although St. Valentine is relatively unknown, the name Valentine has become attached to the romantic missive, 480 million of which were exchanged in America last year alone. There is no real connection between the man and the missives except the day.

(The Voice of Mount St.Macrina)

Did Christ Abolish The Teaching Of The Old Testament?

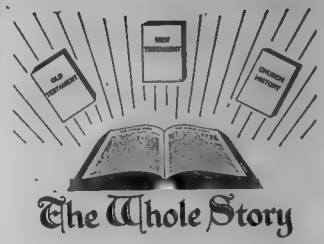

Not at all. Jesus' teaching simply presupposed the moral and religious teaching of the Old Testament, save where He explicitly modified, corrected or rectified it, for instance, in the matter of divorce, vengeance, etc. Didn't He declare that did not come to destroy the (Ancient) Law, but to bring it to perfection?

Christ corrected such matters as marriage, oaths, vows, and the "pious works" of fasting and almsgiving because some abuses had crept into them. Here we see His concern for details in daily life of His followers. They must be holy all the time. Christ could not abolish the Old Law because it was revealed and ratified by His Father when He gave it to the Chosen People on the Mount of Sinai.

Christ was not a rabbid revolutionary who tries to destroy everything on his way. Christ was a Prophet and a Reformer Who came not to destroy but to fulfill. (Mt. 5, 17).

Our Lord described our obligation towards our fellow men and God. "Render to Caesar what is his" -and it is not much! But *render to God what is His,* -and it means the whole life because by right it belongs to Him since it came from Him. (Mark: 12, 17).

Thus men should totally dedicate themselves to God by a total loyalty to His Law which shows them what their Maker requires of them. This is our unshakeable hope for the future, for we may face the final crisis between the militant Communism and our decaying democracy, the total destruction of our old order with its shameful compromises with the evil, its complacencies and halfway measures of self-defence against a brutal and pitiless adversary, and with our lip service to God but real devotion to mammon. It is God Who can save us in His mercy when the hour of final conflict strikes the sinful world. Then only those will be saved who turn to Him with all their hearts, not counting the cost, and not pausing to consider whether the price is not too high.

The present day struggle between Communism and the Western World is nothing else but an old Russian nationalism painted in red. The cold

war is an expression of age-old Muscovite fears and the rejection of Christian ethics. Once Christ is rejected, no people can trust his neighbor. When people become suspicious and afraid, they tend to organize in groups for their own protection.

The steady attacks of secularism, masonry and various sects on Christian ethics and morality have thrown up an intellectual barrier to the teaching of the Gospel concerning the unity of mankind and the universal brotherhood of men which Christ has solemnly proclaimed when He taught us to turn to our Maker with the sweet name of: "Our Heavenly Father..." If He is the Father to all men, then all men are brothers and sisters to each other. Unfortunately materialism has obscured this concept of God's fatherhood in countless souls and nations.

Those Christians who put their own nations above all others and therefore, led by an exaggerated sense of national loyalty, despise their Brothers in Christ because they belong to another race or color, unknowingly and mistakenly, are damaging the prestige of Christianity and denying the teachings of Christ. We can deny the fatherhood of God, but we cannot escape it. From the Christian viewpoint the exaggerated nationalism, that is, chauvinism, is wrong, and therefore no amount of specious arguments or of worry and fear can make it right. Self-interest and only self-interest, either on the personal or national scale, is fundamentally wrong. Therefore it never can be justified, unless, of course, we deny our Christian faith which says: "*Love your neighbor as yourself!*" (Mark: 12, 31).

Communism will not make us better men. It's no use to recall the example of the early Christians who led a common life. It was not communism or even socialism because it lacked both basic theory and compulsion which characterize the present day communism.

The ancient wise men used to say: "God made the country and men made the town." It is in cities and towns that we see a steady decay of religion and Christian morals. The crisis of today which involves both faith and morals as if the Ten Commandments were out of date, calls for a renewal of positive faith and definite teaching of religion and morals to our fellow men who know nothing about them. And the only way in which these things can be taught is upon a historical-traditional way without diluting anything of what the Lord left us. We must seek to "bring forth out of its treasure things new and old" (Mt. 13, 52). We must speak with conviction if we wish to convince those who are listening to us.

The Gospel of Our Lord can renew the face of our earth, but it must be thoroughly known, ardently loved and strenuously preached to all nations of the world. It has in itself all the remedies to cure the sick human race. It contains an enthusiasm for social welfare: "Give to the poor what you have superfluous!" It helps people in the intense pursuit of personal piety and the spiritual life, it strengthens in the performance of liturgical worship or the promotion of Church unity, or the advancing of missionary campaign at home and abroad...To produce such salutary effects the Gospel of Christ must be lived and applied to daily life because its main function is religious, that is, to bring men closer to their Maker.

The Bible is the infallible guide to God if it is rightly understood. It provides the norm of the prayer

life both for the individuals and the community. Its main task consists in making a good life easier for men. It is also an infallible guide for good living because it contains the laws of God whereby our earthly life must be governed and inspired.

The Bible is the Church's book, used at public worship and in religious instruction of the people. It always remains at the altar in our churches. It is used practically in all church services. The Church orders its ministers to use it for instructing their faithful and watches that the teaching of the Bible be tightly understood by her children because she is responsible for "rightly handling the word of truth" (2 Timothy 2, 15).

The crisis now confronting the world results from the breakdown not only of religion but of morals because they must go together if the person wishes to be really good. There is enough "spiritual dynamite" to blow society to pieces and to renew the world. But this spiritual energy, like the atomic energy, must be harnessed and converted to constructive use. Unfortunately the various religious denominations cannot even cooperate in the face of the materialistic enemy that threatens all of them with annihilation.

One has the right to expect that religion by uniting men with God will unite men and create a great family. Unfortunately it has hitherto proved to be one of the most divisive forces in human society. The split of the Church, constant conflicts and competition among various Christian denominations have effectually prevented the Church from bringing to bear its full influence upon the modern world. Although the reserve force of the Church is incalculable, in practice, however, it cannot stop the spread of masonry and communism because people refuse to take seriously its teachings and stand up to those who challenge and ridicule their Christian heritage. The result of such a behavior is moral chaos known as *delinquency* in private life, and *exaggerated nationalism* in public life, but they both are the obvious result of adult irresponsibility and lowering of our Christian standards.

No self-discipline is possible without teaching, training and discipline in the home and in the school. Of course, no moral character is possible without such a training. How can a man or a woman arrive at moral convictions of his or her own without religion, that is, the sense of responsibility to their Maker? How can a person without such moral convictions be expected to resist strong temptations in later life, whether in public office or in private acts, whether financial or legal, as in the purchase or sale, the winning of political support, the advertising of various products, the treatment of competitors, etc.

The new and better education must include not only the teaching of the three traditional R's (reading, writing and arithmetic), but also the indispensible fourth - *righteousness*, for without righteousness, as the Bible testifies, nations perish and the life of individuals ends in futility, emptiness and frustration. The Gospel alone can lead men out of their present chaos because it instills great trust and utter devotion to God's holy will. Thus it leads to a revival of religious faith and a deepening of moral convictions which are strong enough to bridle man's ambition, greed and pleasure mania. It will necessarily lead men to the Kingdom of God, or at least turn their faces in that direction.

INTROSPECTION

by Bishop Fulton J. Sheen

NEVER before has there been so much probing, analyzing, searching and introspecting of the human mind as in the present day. And yet we are like children at the dentist. We protest the probing the minute it begins to hurt. As long as the analysis stays on the surface of the soul and does not touch self-complacency, we allow the search to go on. Like children at the seashore, we dig a little hole and boast that we "are digging to China," but in our heart of hearts we know that we never touch the depths.

The modern man is afraid of deeper experiences and is reluctant to be on terms to close intimacy with himself. From the message of the spiritual life he turns away as if it touched no secret spring in his heart. But in reality, it is a fear of ever being brought face to face with the real self, which makes one shrink from the truth. Any religion is acceptable which allows man to continue the way he is. But a religion which brings him face to face with heaven's standard makes the soul fear the probing.

And yet in the heart's depths there are spiritual aspirations which are hard to quench. Pascal often seemed to hear God saying to him: "Thou couldst not seek Me had I not already found thee." The cry of the depths is more than human breathing; it is divine inspiration. The great obstacle to the communication between God and the soul is not ignorance; it is sin and evil. Because God is Love, He is ever coming down to the depths of life, sorrow, sin, and degradation in order to bring that soul to Himself by all the power of His love.

Dr. Samuel Johnson said that he could not read without profound emotion a line in a great medieval hymn: *Tantus labor non sit cassus*: "Let not thy labors go for naught." Somehow or other, he wanted his aspirations of the soul to be caught up by the Divine so that love's labor would not be lost.

Why try to escape from God? The divine answer is "men love darkness rather than light." The added tragedy of sin is that after we do wrong we may not let God help us do what is right and good. We smash the bow so that He cannot play on our violin. We keep Him at arm's length because we refuse to be loved. We are drowning and will not clutch at His helping hand because in our pride we say that we must "work this thing out for ourselves." The truth of the matter is not that God is hard to find, but rather that man is afraid of being found.

In each heart there is a secret garden which God made uniquely for Himself. That garden is locked like a safety-deposit vault: it has two keys. God has one key and, therefore, the soul cannot let in anyone else but God. The human heart has the other key and, therefore, not even God can get in without man's consent. When the two keys of God's love and human liberty, of divine vocation and human response meet, then paradise returns to a human heart.

Remember: What you don't owe, won't hurt you.

So Take Your Choice

Richard L. Evans

With a limited amount of money, we can't buy everything. With a limited amount of life, we can't be everything. Much as we may wish it were otherwise, whenever we decide to do one thing, we decide not to do other things. If a man has more than one talent, he is constantly faced with a decision as to which talent he wants to give his time to. When lack of talent doesn't limit his choice, lack of time does. No man can know all there is to know, not even in one profession—and perhaps not even in one part of one profession. Everything takes time. Even active friendship takes time. When we choose to spend a day with some people, we don't spend it with others. Even people of greatest capacity are limited as to how much they can get around and how many lives they can touch on intimate terms. Some men can do more things than others. Some men can be more things than others. Some men don't have to narrow their choices as much as others do. But no man can be all things to all people—not even to himself. And even though we may think we can be acceptable in all kinds of company, even though we may think we would like to be taken seriously by serious people, and lightly by light people, and carouse with those who carouse, and be sanely sober with those who are sober, at every instance we have to make a choice, even as a man of limited means has to make his choice of what is offered on the market. We can't be acceptable to all circles. Any profession we pick, any life we choose, any friends we favor, all mean some giving up of other things. We can't play the whole field. We can't have the whole world, no more than a youngster with his penny can buy one of everything at the candy counter. This is one of life's great lessons. And it is a momentous matter, this deciding of what we want to be, and being prepared to pay the price of being it—for there is no such thing as success for the man who casts himself in all characters. In the limitless life ahead, there may be time and opportunity to be everything worth while that we want to be. But here and now, we have to take our choice.

WHAT IS FULFILLMENT?

by Sister Mary Alphonsus of the Will of God, O.SS.R.

LIKE most things in life, *fulfillment* means different things to different people. So the great Journey of Fulfillment means different graces anticipated by the individual pilgrims who will compose the throng scheduled already to make the Atlantic crossing. And many different degrees of personal fulfillment will be achieved by them through the Journey, depending on their needs, characters, personal histories and dispositions.

Not all kinds of fulfillment are

ideal. Not all kinds perfect. Nor are all degrees of fulfillment as high as should be reached through this unique pilgrimage. It will be time well-spent, therefore, if those who plan to go on the Journey of Fulfillment and their families and friends prepare, by thought, discussion and prayer to make it one of fulfillment in the highest and most satisfying way.

Everyone agrees that fulfillment brings satisfaction. In some cases the Journey of Fulfillment will be a grateful response to Mary for benefits received in the past, or the keeping of solemn promises made to her that they would journey to her Roman shrine if she obtained for them or their loved ones signal and sorely needed favors. For such pilgrims, the Journey of Fulfillment will bring with it a generous sense of accomplishment and a long-awaited chance to pour into Mary's heart the overflow of thankful love pent up until the cherished moment, at the shrine made by the presence of the miraculous ikon. Theirs will be the realization of the truth of Christ's words: "It is more blessed to give than to receive." The joy and blessedness, the relief and consolation they felt when first their urgent prayers were answered will be completed by their return of selfless thanks given to Mary and her divine Son even at the price of sacrifice, should that be needed.

Fulfillment, in its narrower sense, means the receiving of something desired and its enjoyment. For some who make the Journey, that desire is a lifelong yearning to visit Rome and see, among the many things which draw the hearts of Catholics throughout the world to the Eternal City, the original Perpetual Help ikon. The degree of satisfaction obtained from the fulfillment of this yearning will be more or less intense depending on the intensity of the yearning in a given person and the reasons motivating it. Rarely, however, in this giant pilgrimage will there be found cases where this desire is one of simple sightseeing, interest in art or in antiquities. The pilgrimage to the shrine of Our Mother of Perpetual Help in Rome will be one of love.

Since the Journey will be one of love, the fulfillment obtained by each person who joins it will be a fulfillment of love. Psychologists tell us that the need to love and be loved in security is the basic need of every human being. And theologians add that this is because God is Love and he has made man in his image and likeness. The kind of fulfillment awaiting those who join the great Journey will, then, touch the very core of human existence and need. It will produce, given the right dispositions on the part of Mary's pilgrims, lasting and far-reaching results for the whole life.

In retrospect, the Journey will not be simply a happy and holy vacation trip relived. It will be an ever-present reality to those who will have made it. For from it they will go on their way enriched and strengthened through the rest of their longer pilgrimage to heaven

Life itself is our great, all-embracing Journey of Fulfillment. At its end, if we do not squander grace and pay for our tickets by fidelity to God's love, we shall kneel together not beneath a painted ikon, but at the feet of our devoted spiritual Mother herself. There we shall tell her over and over in childlike, tumbling phrases made incoherent with joy our superabundant gratitude and love. Our Journey of

Fulfillment to Rome, we shall tell her then, meant so much to us. It was for us a foretaste of this moment of bliss —a moment imperishable and eternal.

Our fulfillment, we shall tell her, depended in great part on the supreme self-giving and self-dedication we made to her and her Son in the happy hours of our Roman pilgrimage. Our love became, under the strong impulse of grace, less subject to the frailties and foibles of human nature, prone to selfishness and fickleness and fear of sacrifice. It grew more in the image of God's love for us in Christ and in her.

We began to see personal fulfillment more in terms of giving than receiving. Our desire to make a full return of love to God, to Mary and our brothers and sisters on earth grew urgent and immeasurable. We saw our lives, our problems and potentialities in the light of truth as opportunities to restore all things in Christ and become co-workers with our Mother, helping Our Mother of Perpetual Help make him all in all. The sufferings and injustice rampant in our modern world became, as our Mother's eyes pleaded from her famed ikon, a stimulating challenge to us as we returned home, ready to find and use every opportunity we could to give Christ's love to all, and in giving reach, ourselves, the fullness of spiritual growth in Christ which spells our eternal Fulfillment.

All this we shall tell Mary. Then she will have her say. She will remind us in gentle accents, full of a mother's joy, that our fulfillment constitutes her fulfillment as spiritual Mother of each one of us. She will smile and say: "We knew how much the Journey to my Roman shrine would mean to you and the world for which you would pray and promise renewal. That is why my Son and I first thought, with God the Father and the Holy Spirit, of making it possible for you to go. We knew that you would come back home with heart and hands overflowing, to give Christ to all those in need.

"Do you see now why we wanted this Journey to be called a Journey of Fulfillment? It brought fulfillment to millions who could not make it or would not, because to them it did not seem to hold out what it promised. Aren't you glad now, for their sakes as well as your own, that you guessed how I longed to give and how much I would give to my children on that anniversary so dear to my heart?"

The Practice Of The Love Of Jesus Christ

By St. Alphonsus Liguori, transl. by C. D. McEnniry, C.SS.R.

ST. Francis De Sales used to say that there is nothing more bitter than a raw almond, but when candied it becomes sweet and tasty. So too, corrections, in themselves, are repugnant, but when administered with love and tenderness, they become agreeable and so produce more fruit. St. Vincent de Paul says that, in the government of his congregation, he never corrected with harshness, except on three occasions when he thought it his duty to do so; but afterward he repented of it, for all three cases turned out badly; when he corrected with kindness, he always succeeded.

St. Francis de Sales, by kindness,

obtained whatever he sought; and he even succeeded in bringing back to God the most obstinate sinners. St. Vincent de Paul adopted the same plan and taught his companions this maxim: "Affability, love and humility have marvelous power to win hearts and to induce them to embrace what is most repugnant to nature." On a certain occasion he deputed one of his priests to undertake the conversion of a great sinner. But this priest, despite all his efforts, accomplished nothing, so he begged Vincent to speak to the sinner. The saint spoke to him and converted him. This converted sinner afterward said that it was the singular sweetness and charity of the saint that won him. The saint could never tolerate, in any of his missionaries, harshness toward their penitents; for, he said, the infernal spirit profits by our rigor to ruin souls more easily.

It is our duty to be kind to everybody everywhere, always. St. Bernard remarks that there are persons who are agreeable so long as they have their own way; but let them encounter some difficulty or opposition, and immediately they explode like the volcano of Vesuvius. Such persons are coals of fire, but hidden momentarily under a layer of ashes.

Whoever desires to become holy should resemble a lily among thorns. No matter how much the lily is pricked by the thorns, it does not cease to be a lily; no matter how much you are tantalized, you must not cease to be gentle and kind. The man that loves God keeps peace in his heart and shows it in his face, exercising self-mastery on every occasion, whether favorable or adverse.

"Of outward things he views the varying guise,
While in his soul's most inmost depths
Undimmed God's image lies."

(*Cardinal Petrucci*)

Adversity shows what we really are. St. Francis de Sales tenderly loved the Visitation Order which had cost him so much toil and trouble. More than once he saw it on the verge of being destroyed by its enemies. Still he never lost his peace of heart, ready to accept that destruction, if such were the will of God. "In the midst of so much opposition," he said, "and of so many contradictions, I have enjoyed a deep unruffled peace, which is, I trust, a promise of my perfect union with God—the only thing I desire."

When we must speak to somebody who has insulted us, we should take great care to be kind. "A kind answer breaketh wrath." (Prov. 15:1) A kind word is enough to extinguish the fires of wrath. But if we are excited, it is better to keep quiet, otherwise we shall think we are justified in saying whatever comes to our lips, and afterward, when we are calm again, we shall see that we did wrong.

And when it happens that we ourselves commit a fault we must be patient toward ourselves. To become exasperated with ourselves is not humility; it is a subtle pride; it is refusing to admit that we are weak, miserable creatures liable at any moment to fall into sin.

St. Teresa said of the so-called humility that upsets us: it comes, not from God, but from the devil. To be angry with ourselves after a fault is a greater fault than the fault itself, and the cause of many other faults, often leading us to omit our devotions, meditations and

(Continued on page 53)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 2

Volume XL, No. 2

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Господне-Стрітення 1
Новий Архимандрит О.О. Редемптористів ... 6
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 9
Текст і пояснення декрету про апостолят мірян ..... Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ. 12
Хотів би ти знати? 16
Молитва за Батьківщину ... Тарас Шевченко 19
Новий Катехизм 20
На Многая Літа, Владико! 22
Пам'яті бл. п. о. Степана Масла, ЧНІ. 24
Парастас ..... Переклад о. М. Шудло, ЧНІ. 27

Three Great Hierarchs 33
Saint Dorothea (Dorothy) M. Schudlo, C.SS.R. 36
Constitution On Sacred Liturgy Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 37
Twilight Song ..... Katherine Edelman 40
Duty To Read 41
Christian Conscience Of Today M. Schudlo, C.SS.R. 42
I'd Like To Know 47
Renewal In The Sacrament Of Penance M. Schudlo, C.SS.R. 50
New Catechism 54
Saint Valentine 56
Did Christ Abolish The Teaching Of The Old Testament? 57
Introspection ..... by Bishop Fulton J. Sheen 60
So Take Your Choice 61
What Is Fulfillment? Sister Mary Alphonsus of the Will of God, O.SS.R. 61
The Practice Of The Love Of Jesus Christ St. Alphonsus Liguori, transl. by C. D. McEnniry, C.SS.R. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1968
MARCH

REDEEMERS

ПОВАЖАНІЙ СЕСТРАМ СЛУЖЕБНИЦЯМ П.Е.Д.М.
З НАГОДИ 75-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольсьних працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

РОЗУМІННЯ ТЕРПІННЯ

о. Роман Ганас

Коли Господь Бог прогнав з раю перших наших родичів за їх гріх, Він сказав до Еви: "Помножу вельми твої болі і твою вагітність, в болях будеш народжувати дітей," а до Адама Господь промовив так: "В поті твого чола істимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято" (Буття, 3, 16). Гріх перших родичів став причиною, що людське життя на землі стало діткнене різними терпіннями, від яких ніхто не може бути звільнений, бо таке є Боже призначення. Маленька дитина, яку мати приводить на світ, вона вітає плачем, а мати тяжкими терпіннями. На світі люди терплять тілесно, але також часто терплять духовно. Терпіння духові не раз багато перевищають терпіння тілесні, які можна усмирювати лікарськими засобами. Чи можна знайти слово, яким можна би відтворити тяжкість терпінь зрадженого мужа, зрадженої дружини, втрату приятеля чи наймилішої особи? Життя це найцінніший Божий дар для людей. Як ця найкраща квітка-рожа цвіте та розвивається на стовбурі повному колючок, так і людське життя це радість, що часто із смутком обнімається, і ніхто з людей не може змінити чи усунути з життя його смутків.

Навіть Ісус Христос, Син Божий, не був увільнений від терпінь, через які приніс спасіння всім людям. Християнська віра це любов, без терпінь і саможертви не має великої вартости. Нема на світі людей, які б могли сказати, що вони є вільні від терпінь тіла і душі. Різні є причини людських терпінь. Багато і тажко терплять не раз люди з власної вини; багато терпінь спричиняють люди людям зо злої волі; багато терплять люди невинно, з різних причин природних чи фізичних недомагань. Є такі люди, які думають, що терпіння Бог зсилає як кару, і вони в терпі-

них не раз дуже нарікають на Бога, забуваючи, що Бог як найбільше Добро не має на цілі навмисно невинно комусь докучати чи наділяти терпіннями. Якщо Бог часом допускає терпіння, то робить Він це для доброго будучого людського життя, як каже наша стара приповідка: "Кого Бог любить, того досвідчає."

Ісус Христос сказав виразно :"Хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за Мною. (Марко 8-34). Зрозуміти ці слова Ісуса Христа значить, що неба ніхто не дістане даром. Якщо Христос відкупив світ і людей через страшні терпіння і смерть на хресті, то кожний християнин повинен наслідувати Христа, і через терпіння в житті запевнити собі вічне щастя в небі.

Знаємо, що народи своїх героїв за їх великі діла нагороджують срібними чи золотими хрестами. За терпеливе зношування терпінь Господь також наділить їх вічним щастям в небі Своїх героїв і героїнь.

Терпіння тіла чи душі, якими життя дотикає людей, будуть легшими, коли ті, які терплять, потраплять зрозуміти їх. Зрозуміти терпіння значить вірити Богові, що без Його волі нічого на світі не діється. Люди, як несовершенні сотворіння, можуть собі улегшити терпіння, але ніколи незможуть цілковито знищити чи усунути. Дуже улегшать собі терпіння ті, які будуть памятати, що є ще багато більше людей, які тяжче терплять, і то не раз ціле життя, приковані до ліжок долею життя. Св. Тома Кемпійський сказав: Нема життя в любові тих, які ніколи не терпіли! Тільки такі християни, які терплять чи терпіли, розуміють вартість життя, вартість здоровя, вартість добрих діл, без яких віра наша є мертва. Хто ніколи не був голодний, той не зрозуміє голодного брата; хто ніколи самий не терпів, той не поможе в терпіннях других. Терпіння це велика школа людського життя; хто її не пройде, той змарнує призначення життя і відійде з того світу як той бодяк, який ріс на полі і робив тільки шкоди. Найкращою потіхою в терпіннях це молитва та підчинення Божій волі, яку щоденно проказуємо: "Та будет воля Твоя!"

Одного разу Ісус Христос взяв з Собою трьох апостолів, Івана, Петра та Якова, і пішов з ними на гору Тавор. Апостоли залишилися у стіп гори, а Христос вийшов на самий вершок і там на очах апостолів переобразився. Лице Його засяло наче сонце, одежа побіліла наче світло. Побіч Христа зявилися Мойсей та Ілля. Переображений Христос дуже сподобався апостолам так, що вони просили дозволу побудувати там три шатра та залишитися на ціле життя. Переображення Христа тривало коротко. Він хотів показати апостолам кусник Неба, щоб утривалити їх в вірі перед своїми страстями. Кусник Неба показав Христос апостолам на вершку високої гори Тавор, бо це був немов символ для них і всіх християн, хто хоче осягнути Небо, той мусить тяжкими зусиллями підійматися під тяжку гору людського життя, щоб щасливо дійти до її вершка. І тому людські терпіння є запорукою, що так як по Голгофті прийшло Воскресення, так за терпіння людей на землі Господь нагородить їх вічним щастям у небі.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПОКУТА И АСКЕТИЗМ МАЮТЬ БУТИ СУЩІЛЬНОЮ ЧАСТИНОЮ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на березнь, благословлене Святішим Отцем)

Сьогодні покута, подвижництво (аскеза) і вправи в чеснотах стратили своє значення. Матеріялізм і гонення за вигідним, приємним життям потягають сучасний світ, навіть численних християн. Вони, перейняті матеріялістичним духом, кажуть: "Чи покута, самозаперечення й умертвлення мають сьогодні ще якесь значення? Такі поняття були добрі може в давніх віках, в середньовіччі, але не тепер у модерному світі. Прецінь речі цього світу, людське тіло, мають свою вартість, крім цього модерна людина з погордою відкидає вречення дібр цього світу, бо таке виречення має в собі щось невільничого, тож модерна людина уважає те все за щось перестаріле, коли хтось хоче вибирати добровільно тілесні терпіння. Пощо такі втомлюючі вправи чеснот? Щоб осягнути досконалість ми повинні признати вроджену доброту людської природи і зачинати звідси стремління до удосконалення."

Є багато, що так думає, забуваючи про первородний гріх, зіпсуття людської природи й особисті гріхи та їх

наслідки. II Ватиканський Собор часто поручає покуту й аскетизм. У своїй конституції "Про Церкву" Собор каже: Христос став послушним аж до смерти і тому Отець вивищив Його, (Фил. 2, 8-9). Він (Христос) увійшов у славу свого царства, Йому всі речі підлягають, щоб Бог був усім в усім, тепер Він уділив цю царську власть Своїм учням, щоб вони через правдиве самовідречення і святе життя могли побідити царство гріха в собі" (Ч. 36). Ця сама Конституція каже дальше: "Всі, що вправляються в святості, що порушені Божим Духом, що слухають голосу Отця, що йдуть за Христом убогим, покірним, що несе хрест, щоб були гідними мати участь в Його славі", повинні прикладатися до молитви, самовідречення, активного служення братам і сталої вправи у всіх чеснотах" (Ч. 41-42).

У Конституції "Про Літургію" Отці Собору навчають за Св. Апостолом Павлом: "Ми повинні у своєму тілі носити мертвоту (умертвління) Ісуса" (2 Кор 5, 10) В Конституції "Про Церкву" Отці навчають: "Церква довершує формацію вірних побожними вправами так ума як і тіла, науками, молитвою, ділами покути й милосердя" (Ч. 105). З наведених цитат ясно бачимо, що останній Собор вповні потверджує традиційну науку Церкви про конечність аскетизму й покути.

Св. Письмо часто закликає до покути й аскетизму, тебто до вправ у християнських чеснотах, здержливости й умертвління. Св. Іван Хреститель проповідав покуту:" Покайтеся, бо наближилося царство небесне" (Мат. 3, 2). Покуту проповідав Ісус Христос. Коли Його повідомили, що багато Галилеїв згинуло, Христос сказав: "Як не покаєтеся, то всі загинете так само" (Лука 13, 3). Тих самих слів ужив Христос згадуючи тих, що їх забила Силоамська башта: "Як не покаєтеся, всі загинете так само" (Лука 13, 5). Св. Петро зачинає свою промову в Єрусалимі словами: "Покайтесь" (Діян. 2, 38) і Св. Павло в Атенах додає: "Бог тепер усюди звіщає людям, щоб, усі каялися" (Діян. 17, 30). Тому Тридентський Собор навчає: Покута є загальним законом і християнське життя повинно бути безнастанною покутою (Сесія 14, 9).

Покута направляє те, що зіпсував гріх. Через гріх людина відвертається від Бога, уживає своєї пам'яті, розуму, волі, змислів і тіла не на Божу славу, але щоб Бога обра-

жати. Коли людина покутує, тоді думає про Бога, розумом признає Його своїм Сотворителем, Паном і Отцем, воля звертає всі діла, всі власті й сили душі й тіла, щоб Бога прославляти. Христос навчає: "Коли хтось хоче йти за Мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за Мною." Ціле життя Христа було життям покути й умертвління. Покута нищить гріх у самому корені, контролює нашу нижчу природу. Через покуту й подвижництво наше життя стає свідоцтвом, що ми на землі є подорожніми. Св. Петро навчає: "Молю вас, любі, як чужоземців і перехожих, щоб ви стримувалися від пожадливостей тіла, які проти душі воюють" (I Петро 2, 11). Через покуту й аскетизм християнин зачинає думати, відчувати й діяти, як Христос, Його наслідує, внутрішньо лучиться з Христом, в Його смерті й воскресенні, та несе свій хрест, як співучасник терпінь Христа. Тому Св. Павло кличе: "Тепер я радію стражданнями за вас і доповняю на моїм тілі те, чого ще бракує скорботам Христовим для Його Тіла, що ним є Церква" (Кол. 1, 24).

Дійсно, хто хоче бути християнином, той повинен у своєму житті вправлятися в покуті й подвижництві, аскетизмі. Без цього людина перестає бути християнином, бо їй бракує конечних прикмет християнського життя. Ціллю аскетизму й покути є увільнити душу від панування безладних наклонів, навпаки людина, що є паломником на шляху до вічности, заплутається в світі земських речей, приємностей і принад. Людина не може бути паном своїх пристрастей, стримуватися в уживанні земських дібр без якогось ограничення, контролі над собою, тебто без покути й аскетизму.

Вже навіть дітей треба виховувати в дусі християнської покути і замолоду заправляти до правдивого християнського життя. Вірні повинні вправлятися в покуті, про яку в сумлінні знають, що їм є потрібна. За це вони є відповідальні перед Богом. Тут багато залежить від їх особистого рішення й постанов. Вони повинні знати, як закон покути обов'язує і яке поняття про покуту повинен мати християнин.

Вони повинні терпеливо, в дусі покути приймати терпіння, трудності, тягарі і хрести, що їх Боже Провидіння на них допускає. Крім цього вони повинні самі добровільно виконувати деякі діла покути, відповідно до свого ста-

ну. Набожність до Пресвятого Серця Христового дуже поможе людям, щоб вони зрозуміли й практикували покуту, а зокрема ідея винагороджування Христові за всі зневаги, зділані Йому.

Просім Непорочне Серце Марії, щоб виєднала для нас потрібні ласки до зрозуміння й практикування покути й аскетизму.

МІСІЙНЕ наміреня: Щоб пошана до посвяченого дівництва сильно закорінювалася серед африканської молоді.

КВІТЕНЬ: Загальне наміреня: Щоб виховування юнаків до священичого стану було вповні достосоване до вимог II Ватиканського Собору.

МІСІЙНЕ: За відповідну установу й розвиток дияконату в місійних країнах.

Бог говорить до нас

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Мойсей же пас вівці в Їтра, тестя свого, священика мідіянського. Раз пігнав він вівці поза пустиню і прийшов до Божої гори, до Хориву. І з'явився йому ангел Господній у вогняному полумені посеред куща. Глянув він, аж ось вогнем палає кущ, а не згоряє. І каже Мойсей сам до себе: "Підійду лишень ближче та подивлюсь на це велике диво, чому то не згоряє кущ? Побачив Господь, що він наближався подивитись, і кликнув до нього з-посеред куща: "Мойсею, Мойсею!" І відповів той: "Я тут!" І сказав: "Не наближайся сюди! Скинь взуття з твоїх ніг: місце бо, що на ньому стоїш- земля свята." А далі: "Я-Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісаака, Бог Якова." І закрив Мойсей лице своє, боявся бо дивитися на Бога" (Вихід 3, 1-6).**

Бог, що є великий і святий, через любов нахилився до людей і заговорив до нас. У Старому Заповіті Він говорив через патріярхів і пророків. В Новому Заповіті він говорив до нас через свого Сина, Ісуса Христа та його апостолів: **Багаторазово й багатьма способами Бог говорив колись до батьків наших через пророків. За останніх же цих днів він промовляв до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем усього та яким створив віки"** (Євреї. 1, 1-2).

Бог **говорив** до нас, щоб сказати нам: Хто він є і що він робить, хто ми є і що маємо робити. Він об'явив нам правди, які в противному разі назавжди були б остались таємними. Бог об'явив самого себе. Те, що Бог об'явив, його **Церква** подає нам до вірування. Він говорить через неї, повторюючи всім людям правди, що їх він колись об'явив. Він просвічує нас і дає нам силу, щоб пізнати його заповіді та зберігати їх.

Коли Бог говорить до нас ми бачимо в новому світлі самого Бога, наше життя і світ. Ми не можемо вповні зрозуміти Божих таємниць, одначе вони можуть наповнити наші серця добротою і вдячністю, радістю і силою.

Ми маємо вірити в усі правди, що їх Бог об'явив і його Церква подає нам до віреня.

Святе Письмо каже: **"Слово твоє — світильник перед ногами в мене, світло на моїй стежці"** (Псалом 119, 105). Коли Самуїл почув Божий заклик, він відізвався до Бога **"Говори, слуга твій слухає!"** (Самуїл 3, 10).

ЗАДИВЛЮЮСЬ У ТВОЇ ЗІНИЦІ

В. Симоненко

Україно, ти для мене—диво!...
Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю,
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...

Громонить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи—все одно!
Я проллюся крапелькою крови
За твоє священне знамено!

Нема на світі такого праведника, що чинить добро і ніколи не грішить (Проповідник 7, 20).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) Я пригадую собі часи, коли в нас не було священика. Тоді люди сходилися до церкви і разом з дяком відправляли Вечірні і Молебні. Чи й тепер можна б те саме робити там, де нема відправ кожної неділі чи свята?

Наші люди добре робили, як в неділі і свята сходилися до церкви і співали Молебні чи Вечірні. Як вони це робили побожно і з любови до Бога, то Бог благословляв їх і радо приймав їхні молитви, бо Спаситель заявив: "Де двоє чи троє зберуться в Моїм імені, там Я є серед них" (Матей: 18, 20).

Й сьогодні можна б те саме робити в місцях, де нема відправ кожної неділі і свята. Конституція про Священну Літургію, видана ватиканським Собором, виразно зазначує, що це не тільки можна, але й було б добре це робити, "особливо в тих місцевостях, де нема священика. Якщо так воно є, то диякон або хтось інший, уповажнений єпископом буде проводити цими відправами" (Ч. 35, 4).

Як же могли б відбуватися ці відправи під проводом дяка чи когось, хто добре розуміється на них? От як іде про Службу Божу, то можна б відспівати Антифони, прочитати Апостола й Євангелію, Іже Херувими, Вірую, Достойно Єсть, Отче Наш і Да ісполнятся . . . Потім провідник відправи міг би прочитати гомілію з якоїсь книжки, що має недільні і святочні проповіді.

Помолившись, люди могли б по такій відправі іти додому.

2) Коли лиха гадка є гріхом?

Лиха гадка, що сама насувається нам до голови, не є

гріхом, а тільки спокусою до гріха. Якщо людина не бажає цієї гадки і не має в ній уподобання, то ця лиха думка не буде для неї гріхом. Навпаки, відкидаючи цю гадку, душа здобуває заслугу перед Богом, бо доказує, що любить Його як відкидає лихі думки.

Лиха думка стає гріхом, як сумління каже людині, що подібна думка не подобається Богові, тому треба відкинути її, але людина не звертає уваги на цю пересторогу і свідомо та добровільно займається цією гадкою. Гріх є тільки тоді, коли людина здає собі справу з того, що, любуючись лихими гадками, вона противиться Божій волі, яка для розумних сотворінь є підвалиною морального і християнського життя.

3) Як другий ватиканський Собор поставився до світу і до модерного людства?

Другий ватиканський Собор (1962-65) зовсім інакше поставився до світу і модерного людства ніж перший ватиканський Собор, що тривав від 1869-70 р. Соборові Отці другого ватиканського Собору вважають людство дорослим і тому так поступають з ним, як це виходить із соборової Конституції: 'Церква в модернім світі', в якій становище Церкви до модерного світу є позитивне, хоч не безкритичне. Церква Христова як духовна Мати цілого людства солідаризується з усіма людьми доброї волі і тому хоче співпрацювати навіть зо своїми ворогами для добра людства.

Соборові Отці не були фантастичними оптимістами і мрійниками, але оптимістичними реалістами. Вони бачили питання, що турбують людство, і тому намагалися, наскільки це було можливе, відповісти на ці питання і подати лік на лиха. Тон цілої Конституції це тон діялогу з противниками. Нема там натяку на примус і погрози.

Ця Констутуція виявляє поставу Церкви до модерного світу в цих справах: 1) атеїзм, хоч з політичних причин, нема згадки про комунізм; 2) любов як чинник у подружнім щасті і родині, і відповідальність за кількість дітей у подружі 3) відповідальність за свободу в культурі і богослові і'науці; 4) відкинення війни як засобу до полагодження спорів.

Крім цього в інших соборових документах Отці видали рішення про свободу кожної людини визнавати таку віру і так практикувати її, як сумління велить їй. Таке саме пра-

во мають релігійні громади. Держава і публічні чинники влади мають захищати цю релігійну свободу одиниць і громад, не роблячи різниці між громадянами. В державі має бути стільки свободи, скільки тільки можливо, а як іде про обмеження, то воно мусить бути найменше, тільки таке, якого вимагає конечність.

Така постава другого ватиканського Собору опрокидує комуністів, які намагаються переконувати своїх підвладних, що "партія має і мала завжди рацію."

4) Наші люди часто нарікають, що парох пропускає проповіді в неділі або так горить їх, що мало хто користає з них. Чи отці пароxи мають довільно пропускати проповіді?

Ні, ніякий парох не має права без важної причини пропускати проповідь у неділі і свята. Причини ж до пропущення проповіді є радше винятками ніж правилом. Соборова Конституція про Літургію виразно зазначує, що проповідь це частина Літургії, тому вона має бути в кожну неділю і свято (Ч. 53), і заразом каже, що ця проповідь має спиратися на Св. Письмі і самих літургійних текстах (Ч. 52).

Не всі священики є ораторами, тому годі вимагати, щоб кожна проповідь була геніяльна. Проте багато проповідей було б багато крашими і кориснішими для душ, якщо б вони були краще оброблені і підготовані.

5) Св. Матей каже, що Христос проповідав в околицях Завулону і Нефталиму, про що Євангелист каже: "Тим, що сиділи в країні смерти і тіні, зійшло сонце." Що це значить?

Країна смерти це єврейський вислів, що означає густу темряву. Мешканці Завулону і Нефталиму жили між поганами, яких було там багато відколи асирійці знищили північне жидівське царство. Жиди були заражені поганськими забобонами. Як Христос зачав там проповідати, то Його наука немов сонце освітила цих напів споганізованих жидів.

Спаситель зачав проповідати словами: 'Робіть покуту, бо наблизилося Боже Царство'. Це означає, що Христос зачав свою проповідь від того, чим Іван Хреститель закінчив. Покаяння, навернення до Бога, переміна способу думання це приготування до Божого Царства, яке Христос прийшов закладати на землі для спасіння людей.

6) Чому священики так сильно закликають людей молитися за Святішого Отця? Чи він такий великий грішник, що за нього треба так багато молитися? Це Він повинен молитися за нас, а не ми грішні за нього?

Молимося за Святішого Отця не тому ,що він великий грішник, а тому, що він є Головою Христової Церкви, і тому має страшні відповідальності за спасіння всіх людей. Як молимося за Святішого Отця, не тільки молимося за ту особу, що в цім часі є Папою, але за цілу Христову Церкву, за всіх грішників, за різні справи і праці, що Церква виконує під проводом Папи.

7) Чи це добре, що деякі українці звуть свої Церкви греко-католицькими або греко-православними?

Назва "греко-католицький" чи "греко- православний" це неточні назви для наших Церков, бо вона ширить замішання, особливо в Америці і Канаді. Чужинці, почувши таку назву, відразу думають, що ми якісь греки, і з цього виходить замішання.

Отож найкраща назва, що дійсно означує нас і нашу Церкву, це українці католики, або українці православні. Як іде про означення обрядy, то можна б додати, що наш обряд візантійсько-український, бо візантійський обряд сильно пристосований до наших звичаїв і традицій, тому він може слушно зватися візантійсько-українським, а деякі звуть його попросту українським.

Слово "греко-католик" було встановлене Австрією, як вона зайняла Західню Україну в 1772 р. Австрійський уряд винайшов цей вислів, щоб означити, що наша Церква така сама католицька, як латинська. В Західній Україні були три обряди: латинський, вірменський і наш. Австрія хотіла показати, що всі вони рівно католицькі, тому встановила такі назви: римо-католицький, вірмено-католицький і греко-католицький.

В Канаді і Америці слово "греко-католик чи греко-православний" не має значення. Крім цього воно ширить замішання в очах неукраїнців і непотрібно мішає нас з греками. Ось тому воно краще уникати це слово.

8) Чи це правда, що Святий Апостол Андрій оснував Українську Церкву тому, що він був першим апостолом України?

Ми були б дуже горді з того, якщо б Святий апостол Ан-

дрій, брат Петра, був зайшов в Україну і став основником нашої Церкви. На жаль це тільки легенда, що Андрій зо своїми учнями заплив був аж до гір Києва і заповів повстання майбутньої столиці України, цебто Києва. Ця леренда не має ніякої історичної основи, тому наші історики не звертають на неї уваги.

Крім цього опис подорожі Св. Андрея через Україну до Риму зовсім неймовірний, бо чому б мав він через Балтійське Море подорожувати до Риму, коли мав куди коротші дороги? Отож воно добре наводити цю легенду як легенду, але було б неповажно покликуватися на неї як на якийсь історичний факт і намагатися доказувати, що Св. Андрій є основником нашої Церкви.

9) Чи це правда, що Св. Апостол Андрій був архиєпископом Царгороду і вселенським патріярхом?

Ні, це неправда, бо Царгороду взагалі тоді ще не було. Аж перший вселенський Собор, що в 325 р. відбувся в Нікеї, установив такий порядок між патріярхами, що вже тоді були розвинулися: Рим, Олександрія і Антіохія. Ці міста це столиці великих церковних провінцій, що в четвертім столітті стали зватися патріярхатами.

Аж Халкедонський Собор, що відбувся в 451 р., додав ще два інші патріярхати, цебто єрусалимський і царгородський. Ось тому воно нерозумно твердити, що Св. Андрій Апостол був вселенським царгородським патріярхом, коли цього патріярхату взагалі не було аж до 451 р.

Греки, бажаючи, піднести престиж свого єпископа, який згодом став патріярхом, видумали легенду, що Св. Андрій заложив єпископство в Царгороді. Грецький священик Прокопій навіть видумав першого єпископа Царгороду, якого мав висвятити Св. Андрій. Цей Прокопій написав, що Св. Андрій був суперником свого брата Петра за провід у Христовій Церкві.

(Якщо бажаєте більше інформації про цю справу, то можете дістати цікаву книгу про ці речі: Папський Примат і Східня Церква". Напишіть до Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada

Вона коштує $1.50 і має 192 сторінки).

Прибили Мої руки і ноги. Всі Мої кості Я міг би полічити. Дивляться на Мене і з радістю позирають. Мою одежу ділять між собою, і на Мій хитон жереб кидають (Пс. 22, 17-19).

Покликання мирян до апостольства

Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ.

(Соборовий Декрет)

Всі християни повинні бути апостолами Христа

Ця глава розглядає покликання мирян до апостольської праці в Христовій Церкві і в світі, що в нім вони проживають, не зважаючи на те, чи вони священики, ченці чи миряни. Церква кличе всіх своїх духовних дітей до апостолятy в модернім світі, бо вона сама не година розвязати і поладнати численних модерних проблем, які не рідко утруднюють людям служити Богові на землі, любити Його і працювати над своїм спасінням.

Декрет каже:

"Церква була на те основана, щоб усюди поширювала Боже Царство для слави Бога Отця, помагала всім людям користати зо спасительного відкуплення Христа і так, щоб через них цілий світ міг ввійти в контакт із Ним.

"Вся діяльність Містичного Тіла звернена до осягнення цієї цілі, і ця діяльність зветься апостольством. Церква різно виконує це апостольство через своїх членів" (Ч. 1).

Христова Церква це містичне Тіло Спасителя. Як у людськім тілі кожний член має своє особливіше завдання, так у Христовій Церкві кожний християнин має якесь завдання. Якщо він не виповнить його, то ціла Христова Церква потерпить на цім. Коли око не бачить або ухо не чує, то на цім терпить ціла людина. Ось тому Декрет про Апостольство мирян каже:

"Кожний член (Християнин), що відказується співпрацювати для розвою Церкви, є безкорисним для себе і для Церкви" (Ч. 2).

Соборові Отці зазначують:

"Міряни мають участь у священичім, пророчім і царськім уряді Христа. Ось тому вони мають ролю, що їм треба відограватн в місії цілого Божого народу і в Церкві і світі" (Ч. 2).

Ділянка для апостольства мірян

Коли священики мають в першій мірі займатися духовними справами Церкви і людства, подаючи людям святі тайни, викладаючи їм науку Євангелії і навчаючи їх Божого Закону, то міряни найперше повинні намагатися працювати над тим, щоб стан світу був такий, щоб люди могли не тільки мати щоденний хліб і гідне людське життя, але й щоб дочасний порядок і системи світу та держав були згідні з засадами Євангелії. Декрет каже:

"Вони (міряни) виконують правдиве апостольство, як намагаються принести Євангелію людям і помогти їм стати святими, і як проникають і вдосконалюють дочасний лад духом Євангелії" (Ч. 2).

І Отці заявляють, що таким чином міряни мають бути для своїх ближніх "своєрідним дріжджам" (Ч. 2).

Як треба виконувати це апостольство?

Багато християн думає, що вони не годні бути апостолами Христа тому, що мають власні родини, бизнес чи фах, і через те не можуть зрікатися свого стану, щоб віддатися Христові на службу, як це роблять священики чи місіонери, що несуть імя Христа народам Азії й Африки, які ніколи не чули про Нього, хоч Він народився тому 2,000 літ. Як іде про цих героїв і героїнь, то це "особливіша служба", і не всі годні займатися нею, хоч в останнім десятилітті тисячі молодих хлопців і дівчат з різних країн Америки й Европи покинули власні батьківщини і подалися до Азії й Африки, де мешкають серед анальфабетного і примітивного населення і борються з анальфабетизмом, забобонами, нуждою і різними хворобами, намагаючись поліпшити стан згаданих народів. Отак вони помагають цим нещасним народам поліпшувати свою долю на землі.

Ці хлопці і дівчата будують собі хатинки серед місцевого населення і живуть серед нього, намагаючись піднести його науковий, культурний, економічний і соціяльний стан життя. Між ними є лікарі, вчителі, інженери, ремісники і фармері. Це дійсно апостоли Христа, і Він благословляє їх за великодушність, бо що робиться для ближніх, те Христос приписує Собі, як це виходить із опису Страшного Суду (Матей: 25, 31-46).

Це дійсно люди високих ідеалів, які зреклися земських особистих вигід західньої цивілізації "ради Небесного Царства" (Матей: 19, 12).

Не брак теж хлопців і дівчат, що зрікаються земських карієр, щоб займатися дійсним проповідуванням Христа тим, що не знають Його. В 1959 р. я їхав літаком до Ванкувер на конвенцію католицької преси. Там стрінув дві мормонські дівчини, які заявили мені, що вони вибралися з Канади до Африки на три роки, щоб займатися місіонерською діяльністю між муринами. Одна була вчителька, а друга кельнерка на літаку.

"Хто ж покриває вам видатки подорожі і прожитку в Африці?" спитався їх.

На це вони відказали: "Наша Церква тільки висилає нас. Ми самі мусимо покривати всі видатки, так подорожі, як і побуту в Африці".

"Скільки мормонських хлопців і дівчат послухали б наказу Церкви і поступили б так, як ви поступаєте?" додав я.

"Девятдесят відсотків", відказала одна з них.

Проте не всі християни є здібні бути героями, бо геройство вимагає пристрастної любови, терпеливости і постійности, що не всі відчувають у собі. Проте всі годні бути апостолами Христа в тім стані, в якім проживають і працюють. Якщо вони використають різні нагоди в праці і житті, щоб помогти своїм ближнім пізнати Христа або помогти їм гідніше проживати як людські істоти, то вони стануть Христовими помічниками у спасінні світу, не зрікаючись свого фаху чи ремесла. Треба тільки намагатися, щоб проникати Христовим духом те середовище, в якім вони працюють, чи де буде родина, бизнес чи політика або державні уряди.

Христос кличе мірян до апостольства

Соборові Отці в декреті про Апостольство мірян кажуть:

"Право й обовязок мірян до апостольства випливає з їх злуки з Христом як Головою. Хрещення вчинило їх члена-

ми Христового містичного Тіла і через Миропомазання Святий Дух скріпив їх Своєю силою. Отак Сам Господь покликав їх до апостольства.

"Вони є царським священством і святим народом (І Петро 2, 9-10), щоб могли приносити духовні жертви через те все, що вони роблять, і так бути Христовими свідками в світі.

"Тайни ж, особливо Пресвята Евхаристія, подають їм і скріпляють **любов,** що є **душею** всякого апостольства" (Ч. 3).

Бувши злучені з Христом при помочі освятної ласки, християни як члени Його містичного Тіла, цебто Церкви, відповідають за її долю і недолю і тому повинні намагатися відповідно до обставин і спроможностей помогати Церкві нести Христову науку всім тим, що не знають її, бо ця наука подає їм знання Бога і Його Посланника Христа, і в люблячім знанні полягає вічне життя, каже Христос (Іван: 17, 3).

Декрет каже:

"Ось тому на всіх християнах тяжить пишний тягар старатися, щоб Божеське послання стало відоме і прийняте свіма людьми цілого світу" (Ч. 3).

Всі християни мають ту саму місію

Хоч дехто думав, що це завдання священиків і місіонерів ширити в світі Боже Царство, тому міряни були звільнені від проповідування Євангелії своїм ближнім. Вони залишалися **пасивними.** Все таки в світі були завжди добрі і ревні міряни, які намагалися помагати своїм ближнім пізнати Христа і стати Його учнями. Сьогодні Церква бажає, щоб усі її духовні діти були апостолами, кожний відповідно до нагод, які Бог посилає йому.

Хоч священики і міряни мають відмінні чинності в Христовій Церкві все таки остаточна ціль їх праці є та сама, цебто поширювати в світі знання про Христа і помагати людям спастися.

Декрет каже:

"В Церкві є різні уряди, але ціль їх є та сама. Хоч Христос наложив на апостолів і їх законних наслідників обовязок навчати, освячувати і рядити в Його імені і Його владою, все таки міряни так само мають свою ролю відограватн в місії цілого Божого Народу і Церкви в світі, бо вони

теж участвують у священичім, пророчім і царськім уряді Христа" (Ч. 2).

Діяльність мірян відбувається і розвивається в дочаснім порядку світу, тому й їх апостольство має так само там розвиватися, щоб "проникати і вдосконалювати духом Євангелії світський лад" цебто стан речей, з яких складається земське життя людей, от хоча б політика, економія, торгівля, комунікаційні засоби, тощо (Ч. 2). Для всього людства кожний християнин повинен бути духовним **дріжджам,** каже декрет (Ч. 2).

Св. Павло зазначує, що Святий Дух розділяє людям різні дари і завдання: "Подаючи кожному так, як Він хоче" (І Коринтяни: 12, 11), через що по словам Св. Петра християни є "добрими економами-розпорядчиками многогранної Божої ласки" (І Петро: 4, 10). Кожен має використовувати дані йому Богом здатності для Божої слави, добра ближніх і власного спасіння. Ось тому Декрет каже:

"З того, що хтось отримав ці харизми чи дари, не виключаючи тих, що є менше помітні, кожний віруючий має право й обовязок використовувати їх у Церкві і світі для добра людського роду і будування Церкви" (Ч.3).

Перші християни були свідомі цього обовязку, тому не щадили трудів, щоб співпрацювати з Апостолами над поширенням Христової Євангелії в світі.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Менше говори, а більше діла роби.
Бюрократ так справу поверне, що й самому бісові голову заверне.
Де слова з ділами розходяться, там непорядки водяться.
Де ледарів більше, там живеться гірше.
Нову Конституцію маємо, тому на Сибір манджаємо.
Не кожен з громади підхожий до ради.

"Куме, що думаєте про тих двох кандидатів, що намагаються вийти на послів?"

Кум: "Богу дякувати, що тільки один з них вийде!"

Сусід: "Я вірю тільки в те, що розумію".

Другий сусід: "То ви не багато розумієте!"

Варвара: "Евгене, якщо б ти був нежонатий і мав знову женитися, чи ти знову оженився б зо мною?"

Евген поглянув з-під часопису, що його читав: "Варварко, маємо спокій у хаті. Пощо тобі захочується зачинати сварку?"

Новий Катехизм

Розділ 9

БОГ, МІЙ НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ, Є СВЯТИЙ

Мій Небесний Отець є святий. Це значить, що в Нім нема нічого злого, ані не може бути. Крім цього Він має всі можливі досконалості. Не дивниця, що святий Бог хоче, щоб ми були святі, бо йнакше не зможемо бути гідними дітьми такого святого Отця.

Як Мойсей хотів наблизитися до горіючого куща, то Бог сказав йому: "Не наближайся сюди! Скинь взуття зо своїх ніг, бо місце, що на ньому стоїш це свята земля" (Вихід: 3, 5). Як Мойсей почув, що Бог говорить до нього, то "Мойсей закрив своє лице, бо боявся дивитися на Бога" (Вихід: 3, 6).

І я так само мушу завжди памятати, що мій Небесний Отець є святий, тому буду з пошаною поступати з Ним. Мій Небесний Отець любить мене як Свою улюблену дитину. Я не повинен (повинна) боятися йти до Нього, якщо я це роблю з любовю та пошаною. Ніякий добрий батько не хоче, щоб діти боялися його або тікали від нього.

Як ми наближаємося до Бога, то треба це робити з великим довірям і покорою. Тоді треба говорити до Бога з Анголами: "Святий, святий, святий, Господь сил. Вся земля повна Його слави" (Ісая: 6, 3).

Я є Божою дитиною, тому і я мушу бути святим (святою). Що ж воно значить бути святим? Бути святим значить не мати на душі бодай смертельних гріхів. Крім цього треба мати освятну ласку і християнські чесноти віри, надії і любови.

Я мушу бути святим (святою), бо я є сином (дочкою) святого Отця.

ПИТАННЯ

1) Як ти доказуєш, що ти віриш, що Бог є святий?

Я показую, що вірю, що Бог святий, як поступаю з Богом з пошаною.

2) Коли треба показувати Богові пошану?

Треба завжди і всюди показувати Богові пошану, а не тільки тоді, як я молюся або йду до церкви на богослужен-

3) Як ти можеш стати святим (святою)?

Я стану святим (святою), як буду уникати тяжкі гріхи і прикращувати свою душу християнськими чеснотами, особливо любовю до Бога і ближнього.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Тож будьте досконалі, як ваш Небесний Отець досконалий! (Матей: 5, 48).

Нема як Господь святого, бо нема іншого крім Тебе (1 Самуїл: 2, 2).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я мушу стати святим (святою), якщо хочу бути подібний (подібною) до свого Небесного Отця.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Владико Чоловіколюбче. . . , Ти є святий і пресвятий і Твоя слава велична. Ти так полюбив світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб всі ті, що вірять у Нього, не загинули, а мали вічне життя (Молитва перед Освяченням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій святий Небесний Отче, поможи мені уникати гріха і вправлятися в християнських чеснотах, особливо лю-

бити Тебе і свого ближнього, бо я так само хочу бути святим (святою).

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку: 1) Котрі слова в молитві "Отче наш", виявляють Божу святість: "Нехай святиться Твоє ім'я! Нехай прийде Твоє Царство!" чи "Нехай діється Твоя воля?"

2) Як ти маєш поводитися вдома і школі, щоб ти був (була) святою Божою дитиною?

3) Прочитай собі оці події в Біблії, бо вони виявляють святість Бога: Бог дає Заповіді Мойсеєві (Вихід: 20, 18-21); Як пророк Даниїл молився до Бога? (Даниїл: 6, 11). і як Ісус молився до Свого Отця в Оливнім Саді (Лука: 22, 41-44).

Намалюй одну з цих подій.

Що робити з забобонами?

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Відколи світ існує, то в нім були і завжди будуть забобонні люди, хоч забобони осуджені першою Божою Заповіддю: "Не будеш мати інших богів крім Мене!"

Всім відомий факт, що в 1962 р. стався в Індіях. Астрологи були заповіли страшну катастрофу, що мала знищити бодай велику частину світу, особливо в Індіях. Індуські жерці голосили людям близький кінець світу, ба й навіть 'заповіли' його час. Застрашені індійці стали готовитися до цієї катастрофи. Люди молилися, тікали з хат на відкриті поля, плакали і каялися . . . Пожива подорожіла, бо продавці позамикали крамниці. Робітники полишали фабрики, а канцелярійні працівники не зявлялися до праці. Навіть сам Негру не потрапив успокоїти застрашеного населення, хоч він публічно висміяв переполох.

Знаємо так само, що більше менше в тім самім часі в Італії, хоч вона католицька, було поширилося переконання, що надходив кінець світу. Багато людей повтікало було в гори. Одна особа навіть телефонувала до Папи Івана

XXIII, питаючись, чи це правда, що світ мав скінчитися.

Тому три роки одна американська секта заповіла всесвітню атомну війну, в якій мало вигинути ціле людство, за винятком тих, що сховаються під землю. Члени цієї дивної секти повикопували собі в землі сховки і деякі з них сиділи під землею по дві неділі, разом з малими дітьми. Як минув 'термін' і війни не було, то аж тоді повилазали зо сховків.

Всі ці заповіджені страхіття спиралися на читанні зір дебто на астрології. Астрологія це дуже давня псевдонаука. Вавилонські астрологи не раз заповідали долю народів з читання зір, думаючи, що зорі мають вплив на історію світу і людей.

Отець Кунґ подає що, навіть християнство не потрапило викорінити повіря в астрологію. Такі царі, як Фридрих II і Рудольф II, поети Данте,Папи Лев X і Юлій II ходили на поради до астрологів.

І модерна наука, хоч як далеко вона поступила, все таки не зуміла викорінити цього фальшивого повіря, що зорі мають вплив на людей і їх долю, на мир і війну, тощо, бо в світських щоденниках можна легко подибати заповідження про бизнес з гороскопів. І бизнесмени читають ці гороскопійні заповідження, вірять у них і деякі навіть застосовують свій бизнес до цих заповіджень навіть у 20-ім столітті, що зветься століттям знання і поступу!

Є ще й інші засоби, якими деякі люди намагаються пізнати свою майбутність і долю, от хоча б при помочі ворожбитів, карт, спіритуалістичних сеянсів, тощо. В Німеччині кожний десятий німець вірить у забобони, хоч Німеччина вважається за край науковців. Люди бояться числа 13. Один інженер завернув автомобіль і вернувся додому замість іти до канцелярії на працю тому що **чорний** кіт перебіг йому дорогу.

Як це пояснити? Як віра в Бога поменшується, то забобони зростають. Св. Іван Віяней заявив: "Заберіть зо світу священиків, і за 20 літ люди стануть такі забобонні як були перед народженням Христа! "Нема сумніву, що забобони затроюють і нищать віру в Бога. На жаль часом навіть християни забруджують свою віру забобонами.

Забобони закрадаються часом навіть до святих речей. Є люди, які вірять, що треба проказати певне, точно означене число молитов або відправити певне число Служб

Божих, заки Бог напевно подасть якусь ласку: "Якщо не буде цього числа, то не буде вислухання молитви!" І це діється навіть по рішенні тридентського Собору, який наказав єпископам "безмилосердно усувати з церков всі точно означені числа Служб Божих і свічок, бо цей забобонний культ не почитає, а зневажає Бога!"

Церква перестерігає християн, що не молитовні формули чи звичаї запевняють успіх нашим молитвам, але Божа доброта і ласкавість Небесного Отця, що любить усіх людей і хоче їм добра як батько бажає добра своїм дітям.

Навіть деякі християни вірять у забобони, якщо вони приписують успіх своїх молитов медаликам, хрестикам, мощам Святих, тощо, замість покладатися на Божу доброту і милосердя, намагаючись злучитися з Богом при помочі віри, надії і любови. Деяким християнам замало Святої Євангелії та навчання Церкви, що роздає людям скарби Христових Страстей. Вони жадібно ганяються за приватними обявленнями, чудами, пророцтвами, зявами, тощо, вірячи часто в них більше ніж у навчання Церкви. Подібна жадоба приватних, часто безпідставних обявлень і пророцтв, тільки здушує в душах правдиву віру та набожність і виставляє християнство на посміх тих, що не вірять у Христа.

Якщо повіримо в Христа, то не будемо клопотатися тим, що псевдопророки вичитують у зорях на небі і не будемо лякатися чорного кота, що припадково перебіг нам дорогу. Хто дійсно вірить у Бога, той нічого не лякається, бо знає, що без Бога ніщо не діється на світі. Пророк Давид отак описав Божі діти: "Якщо б я зайшов на долину смерти, то не буду лякатися зла, бо Ти є з мною!" (Пс. 23, 4). А Св. Павло додає: "Знаю, в Кого я повірив?" (2 Тим. 1, 12). А в листі до Римлян кличе: "Хто годен пошкодити нам, якщо Бог з нами? Він навіть не пожалував Свого Сина, але видав Його на смерть за нас усіх. Хіба Він годен відмовити нам якогонебудь іншого дару?" (Рим. 8, 31-32).

Отож треба вистерігатися надмірної цікавости і пошукувати приватних обявлень і пророцтв. Бог не є Богом цікавости. Він не посилає Своїх анголів, щоб задовольняти розбурхану цікавість деяких людей. Ніхто не зобовязаний вірити в приватні обявлення і пророцтва. Навпаки, часто треба їх відкидати як видумки та фантазії, кажуть учителі духовного життя, от хоча б Св. Іван від Хреста і Св. Тереса.

Те саме правило застосовується до писань навіть деяких Святих, які в своїх некритичних книжках інколи наводять предивні факти, чуда й обявлення, покликуючись на свідоцтво інших, бо самі не бачили згаданих речей. Багато з так-званих чуд і чудотворних подій це тільки видумки деяких середньовічних письменників. Вони видумували подібні речі, щоб цими чудотворними подіями розбуджувати побожність у тих, яким заммало було навчання Христа і Його Церкви.

Навіть сама Церква і найвищі її провідники не годні нікого зобовязати вірити в приватні зяви й обявлення. Куди ж менше слід вірити всяким ніби аскетичним і побожним письменникам, що любуються в наводженні чудотворних подій з життя різних Святих і побожних душ замість викладати своїм читачам здорову науку Церкви і непомильне навчання Христа!

І саме ці некритичні письменники викликали в деяких християнах викривлену жадобу приватних обявлень і пророцтв. Через це викривлення ці християни більше захоплюються чудотворними подіями, що їх вичитують у згаданих книжках, аніж непомильною правдою Божою, що знаходиться в Біблії. Це ж бо не заперечний факт, що деякі католики більше розчитуються в цих приватних 'надзвичайних' пророцтвах і більше цікавилися от хоча б 'третьою' тайною Фатими, аніж читанням і роздумуванням про засади Св. Євангелії, хоч мало б бути навпаки.

Хто знає Біблію, вияснену учительським авторитетом

ЯПОНСЬКІ ФІЗИЧНІ ВПРАВИ

Здоров'я—це Божий дар, але й заразом це вислід старання самої людини. Як дбаєш, так маєш, каже наша приказка. В Японії є одна практика вправ, що зветься гатта-йога. В цій фізичній вправі людина вишколює свої м'язи і нервові вузли. Через ці вправи прискорюється кровобіг не тільки на поверхні м'язів, але й в клітинах, глибоко розсташованих у тілі.

Слово 'йога' означає 'те, що відповідає природі'. Фізкультура йогів витворилася тому 5,000 літ. "Гатта" означає 'рівновагу'. Фізичні вправи усувають втому, хвороби і напруження, і так запевняють здоров'я людям.

Японські йоги пильнують харчування, але не звертають на нього надмірної уваги. Вони тримаються засади: "Людина їсть, щоб жити, а не живе, щоб їсти". Не те годує людину, що вона їсть, але те, що вона засвоює в своїм організмі. Йоги люблять рослинні страви, уникають м'ясних потрав, їдять помалу і добре жують.

Церкви, розуміє її навчання і застосовує євангельські засади до свого приватного, родинного і соціяльного життя, той не потребує ніяких приватних обявлень, бо він іде правдивою дорогою, що заведе його до дійсної святости і досконалости і так поможе виповнити Христовий приказ: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48).

Приватні обявлення можна читати, але не слід звертати на них надмірної уваги.

Якщо будемо триматися Христа і Його навчання, то не будемо забобонними і не осмішуватимемо своєї віри перед некатоликами, як це вчинили деякі письменники і журналісти в 1960 р., застрашуючи своїх некритичних читачів заповідженнями катастроф, яких зовсім не було!

Католицька Церква є світовою, Боголюдською інституцією. Христос повірив їй скарби об'явлення і відкуплення. Вона має ділитися ними з кожним народом землі.

Що таке віра? Чеснота, що помагає приймати за правди Боже об'явлення. Християнська ж віра—це прийняття Ісуса як свого Спасителя і Месію Божого. Божі правди, святі тайни і сама Церква—це видимий вияв Христа, що в світі продовжає своє спасительне діло. Правди виявляють нам Христа, а в тайнах Він діє. Така віра—це наслідок Божої ласки і вільної волі людини.

Конечність віри до спасіння (Мар. 16, 16; Євр. 11, 1 і 6), до чуд, бо Христос вимагав її як умовини від двох сліпців (Мт. 9, 27-9), і аж тоді вчинив для них чудо, відчиняючи їм очі, і до успішности молитви (Мт. 21, 22).

Як десь не було віри, от хоча б між назаретцями, то Христос не годен був чинити там для них чуд (Мар. 6, 5), як чинив їх для інших (Мар. 6, 55-56).

Халдейські мудреці зобачили на руках Діви Того, що сотворив людей, і хоч виглядав немов звичайний чоловік, одначе пізнали в Нім Владику. Тому й припадаючи перед Ним, склали Йому дарунки і так привітали преблагословенну Діву: Радуйся, Матн тої Зорі, що ніколи не гасне. Радуйся, зірнице, що звіщаєш настання подиву гідного дня. Радуйся, бо ти прогнала обманливу ніч. Радуйся, бо виявила тайну Пресвятої Трійці. Радуйся, бо прогнала з престола сатану, лютого ката людських душ. Радуйся, бо показала світові Христа Господа, що так сильно любить людей. Радуйся, бо визволила нас з поганського суєвір'я. Радуйся, бо звільнила нас від бруду, яким забрудилася. Радуйся, бо спинила в світі почитання вогню. Радуйся, бо погасила полум'я наших пристрастей. Радуйся, бо навчаєш вірних християн бути в усьому поміркованими. Радуйся, бо ти запевнила радість всім народам. Радуйся, Діво-мати! (Акафист до Б. Матері, Ікос 5).

Св. Яків каже: "Коли хтось уявляє собі, що він побожний, а не стримує свого язика, то він тільки обманює своє серце, і тому марна його побожність" (Яків 1, 26).

Що таке Страшний Суд?

Люди бояться людського осуду. Куди ж більше повинні лякатися Божого суду, бо його вирок вічний і нема відклику від нього!

Божий суд буває **подвійний.** Один відбувається зараз по смерті, як тільки душа вийде з цього світу, цебто покине тіло: **Рішено, що люди мають раз умирати і потім суд.** (Євреї. 9, 27). Цей суд зветься **часним** або особистим, бо Христос судить кожну душу зокрема, як тільки людина помре.

Другий суд зветься **страшним,** бо залякає цілу вселенну. Цей суд відбудеться при кінці світу.

Кожна душа стає на суд. Св. Павло каже: **Всі ми станемо перед судним трибуналом Христа** (Рим. 14, 10).

Як добра душа, що все життя служила Богові, мусить почуватися щаслива в хвилині суду, так недбала християнська душа буде страшно дрижати і боятися, бо прийдеться відповісти за всі злі гадки, слова, вчинки, занедбання станових обовязків, обмови, прокльони, розтріпані молитви, святокрадські сповіді, тощо. Страшна хвилина! Якщо за кожне **пусте** та непотрібне **слово** треба буде здати рахунок, то що буде з гріхами безстидности, пянствами і надужиттям тайни подружжя? (Матей 12, 36). Що скаже душа обтяжена брудом смертельних гріхів, як справедливий Суддя закличе: **Здай рахунок!**

Небесний Отче, дай мені ласку так жити на землі, щоб я не потребував (потребувала) боятися суду, на який стану по смерті.

Зараз по **часнім** суді душа піде до неба або до пекла або до чистилища. Спаситель каже: **Кожному віддам згідно з його вчинками.** (Апок. 2, 25). На цьому суді не буде ніяких адвокатів. Сама душа здаватиме рахунок Судді, якого неможливо підкупити або обманити, бо Він усе бачив і все знає.

Осуджені душі підуть на вічні муки до пекла, в якім залишаться аж до дня Страшного Суду. Блаженні ж душі ввійдуть до вічного щастя, де оглядатимуть Бога, свого люблячого Батька, лицем у лице, і в цьому оглядданні знайдуть безмежне щастя та задоволення.

При кінці світу всі люди воскреснуть, цебто так блаженні душі з неба, як і прокляті з пекла вернуться до своїх тіл. По загальнім воскресенні, каже Господь через пророка Йоїла,**позбираю всі народи на долину Йосафата і заведу над ними суд.** (Йоїл. 3, 2).

Мій Ісусе, дай мені так жити на землі, щоб суд по смерті був радістю для мене, а не джерелом страху.

Пощо ж цього загального суду, коли кожний чоловік і жінка вже дістали свою нагоду та кару на часнім суді? Суд цей потрібний, щоб виявити Божу справедливість. Немало людей скаржаться на Бога. Їм здається, що на світі нема справедливости, бо одним добре, а другим зле. На суді зобачать чому Бог так, а не інакше поступав із людьми. Бачимо теж, що багато людей безкарно зневажають Христа, насміхаються з Його навчання, не вірять у Його Церкву і не числяться з Ним. На суді Христос прославиться як найвищий Суддя і всі народи, одні з любови, другі зо страху припадуть перед Ним і віддадуть Йому поклін. Крім цього скільки терпінь, наклепів і прикростей добрі люди зазнають на світі? Скільки кривди і несправедливости діється їм? На суді Бог прославить Своїх визнавців і засоромить ворогів перед цілим світом.

По Страшнім Суді Христос проголосить невідкличний засуд, який анголи негайно виконають: **І ці (лихі) підуть на вічну муку, а праведники в життя вічне!** (Матей 25, 46).

Маріє, Мати Неустанної Помочі, виєднай мені ласку, щоб я станув (станула) разом з тобою по правиці твого Сина, як прийде судити всіх людей у дні Страшного Суду. Дай мені ласку вже за життя осудити щирим жалем і доброю сповіддю знищити всі гріхи, якими я забрудив (забрудила) свою душу.

Чин Похорону Мирян

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Припровадивши тіло померлого до церкви, священик збирається до Служби Божої і править проскомидію, а дяки співають оці стихири:

СТИХИРИ САМОГЛАСНІ

Глас 1

Яка ж земська приємність буває без печалі?* Яка ж слава на землі залишається навіки?* Все земське слабше від тіні* і більше обманливе ніж сон, бо смерть нищить все те в одній хвилині.* Ти ж, Христе, в світлі Свого обличчя* і в насолоді Своєї краси* подай спочинок тому (тій), що Ти вибрав,* бо Ти Чоловіколюбець.

Глас 2

Як квітка в'яне і як тінь минає,* так і кожна людина завмирає.* Як же знову труба затрубить,* то, Христе Боже, всі померлі встануть, щоб стрінути Тебе.* Тоді, Владико, візьми душу Свого (Своєї) слуги,* якого (яку) Ти забрав від нас,* і осели в Своїх святих оселях.

Глас 3

Марне й пусте все людське,* що не зостається по смерті:* Не зостається багатство,* не йде разом слава,* бо як надійде смерть, то все пропадає.* Ось тому промовмо до безсмертного Христа:* Подай померлому (померлій) спочинок* там, де бувають всі, що радуються.

Глас 4

Що ж сталося з пристрастями життя?* Де ділися мрії про дочасні справи?* Де золото і срібло?* Де ділися численна служба і метушня?* Все те порох, попіл і тінь.* Ось тому прийдіть і закличмо до безсмертного Царя:* "Господи, подай Свої вічні добра тому, що відійшов (тій, що відійшла) від нас,* подаючи йому (їй) спочинок у Твоїм блаженстві,* що ніколи не старіється.

Глас 5

Згадав я пророка, що кличе:* Я—земля і порох!* І знову я поглянув до гробів* і, побачивши голі кості, промовив:* Хто тут цар? Хто вояк? Хто багатий і хто вбогий?* Хто праведник і хто грішник?* Тому, Господи, подай спочинок Свому (Своїй) слузі* там, де праведні пробувають.

Глас 6

Твоя творча воля сотворила мене* і вчинила людською особою,* бо Ти рішив сотворити мене істотою,* що складається з видимої і невидимої природи.* Ти сотворив з землі моє тіло,* а душу подав мені Своїм божественним і животворним подихом.* Тому, Христе, подай спочинок Свому (Своїй) слузі* в місті живих і оселі праведних.

Глас 7

Наш Спасе і Життядавче,* подай спочинок нашому братові (нашій сестрі)*, якого (яку) Ти завбрав з цього світу,* бо він (вона) кличе: "Господи, слава Тобі!"

Глас 8

Плачу і ридаю,* коли думаю про смерть,* і бачу, що на Божу подобу сотворена наша краса* лежить у гробі зовсім змінена,* без слави, без вигляду і блиску.* О дивне диво!* Яка ж це наша таємниця? Як ми тілесно псуємося!* Як ми стали жертвою смерти?* Це ж, як написано,* сталося з Божої волі,* що подає спочинок померлому (померлій).

БЛАЖЕННІ (після 6 гласу)

Господи, згадай про нас, як увійдеш у Своє Царство.

Блаженні вбогі духом, бо їхне Царство Небесне.

Блаженні ті, що плачуть, бо вони будуть потішені.

Блаженні тихі, бо вони наслідять землю.

Блаженні голодні і спрагнені справедливости, бо вони наситяться.

Блаженні милосердні, бо вони будуть помилувані.

Блаженні чисті серцем, бо вони зобачать Бога.

Блаженні миротворці, бо вони дітьми Божими назвуться.

Блаженні прогнані за справедливість, бо їх Царство Небесне.

Блаженні, як люди зненавидять і виклянуть вас, і ради Мене будуть лихо говорити про вас.

Як це станеться, то радуйтеся і веселіться, бо велика нагорода жде на вас у небі.

Слава:

Поклоняюся відвічному Отцеві,* що не народився, ані від нікого не походить,* прославляю Сина, що походить від Отця,* і співаю в честь Святого Духа,* що засяв одночасно з Отцем і Сином.

І нині:

Пречиста, ми всі звемо тебе блаженною,* бо ти чудесно породила Бога* і Царя Небесного.

По відспіванні цих останніх стихир слідує Божественна Літургія. По Літургії приходить останній поцілунок і спів оцих стихир:

СТИХИРИ

Прийдіть, браття, віддаймо останній поцілунок померлому (померлій)*, дякуючи Богові,* бо він відійшов (вона відійшла) від своєї рідні,* і наближається до гробу,* не журячись уже марними речами* і своїми пристрастями.* Де ж тепер рідня і друзі?* Ось розлучаємося.* Помолімся Господеві,* щоб подав йому (їй) спочинок.

Скажи нам сьогодні, брате (сестро):* Куди відходиш від нас?* Але ти мовчиш і не відповідаєш.* Вернися і потіш плач батька і матері* й успокій друзів.* Поглянь на плач і сльози, що проливають за тобою.* Де ж сьогодні родина і друзі?* Направду все те—людська марнота.

Я йду до Господа Бога, мого Судді,* щоб станути на суд* і рахунок здати зо своїх діл.* Вас же благаю:* Моліться за мене,* щоб Спаситель був милосердний для мене в дні суду.* Отак ми розлучаємося.* Направду все те—людська марнота.

Сьогодні всі члени людського тіла* являються безкорисними,* бо вони мертві і нерухомі,* і всі вони ні до чого не придатні.* Руки і ноги зв'язані,* язик замовк назавжди* і тіло йде до гробу.* Направду все те—людська марнота.

Як душа розлучається з тілом* і анголи забирають її,* то вона забуває батька, матір і своїх друзів,* а тільки журиться страшним судом,* як станути перед Богом.* Ось тому сердечно помолімся Спасителеві,* щоб Він був милосердний для нього (неї), бо ось ми розлучаємося.* Направду все те—людська марнота.

Ціле наше життя це неначе квітка,* дим і рання роса.* Прийдіть до гробу і погляньмо,* де ділася фізична краса,* де молодість, де очі і вид?* Все те немов трава зів'яло і зникло.* Але прийдіть і припадьмо зо сльозами перед Христом* і благаймо спочинку для померлого (померлої).

Браття, яка це страшна розлука!* Який тяжкий наш плач!* Проте прийдіть і попрощаймо його (її),* що ще трохи є з нами,* бо внедовзі піде до гробу,* покриється каменем,* оселиться в пітьмі* і буде погребаний (погребана) разом із мертвими,* бо він (вона) сьогодні розлучається зріднею і друзями.* Ось тому помолімся Господеві, щоб подав йому (їй) спочинок.

Слава:

Брати і друзі, рідні і знайомі,* дивлячись на мене мовчазного і бездушного (мовчазну і бездушну),* заплачте надо мною.* Вчора я ще розмовляв (розмовляла) з вами,* а тут нагло вибила для мене страшна година смерти.* Підійдіть і віддайте останній поцілунок.* Я вже більше не ходитиму і не розмовлятиму з вами.* Я ж іду до Судді, який не дивиться на обличчя.* Слуга і пан разом стоять перед Ним,* цар і вояк, багатий і вбогий у однаковім стані,* бо кожний своїми ділами прославиться або осудиться.* Я ж прошу всіх і благаю:* Моліться невпинно Христові Богові за мене,* щоб мене не послано за гріхи в місце муки,* але щоб Він забрав мене туди, де є світло життя.

І нині:

Пречиста Богородице, мати незаходимого Сонця,* спаси тих, що покладаються на тебе,* і своїми молитвами вблагай предоброго Бога,* щоб сьогодні подав спочинок померлому (померлій)* там, де душі праведників спочивають,* і вчинив його спадкоємцем (її спадкоємницею) на дворі праведних,* о пренепорочна, навіки.

Хор чи дяк співає стихири, поки всі приявні не пройдуть попри труну. Як усі пройшли, тоді священик зачинає ПАНАХИДУ. По отпусті панахиди священик співає:

Священик (кроплячи труну):

Господи, подай вічний спокій Своєму незабутньому (Своїй незабутній) слузі Н. і вчини, щоб пам'ять про нього (неї) залишилася між нами навіки.

Хор: Вічна пам'ять! (3).

ПРОЩАЛЬНА МОЛИТВА

(Священик голосно проказує прощальну молитву)

Господь Ісус Христос, наш Бог, що Своїм святим учням і апостолам дав божественні заповіді затримувати і прощати гріхи упалих людей, і від них ми, що отримали право те саме чинити, благаємо: Нехай Він, духовна дитино, простить тобі всі добровільні і недобровільні провини, яких ти допустився (допустилася) в цім житті, нині і завжди і навіки. Амінь.

(На цвинтарі священик править Панахиду. По отпусті кропить свяченою водою гріб і труну. Як погребник поклав труну до гробу, то священик бере трохи землі на лопатку і хрестообразно кидає її на труну, виголошуючи):

Священик:

Земля і все, що є на ній, ціла вселенна і все, що живе, належать до Господа.

(Потім священик сипле попіл із кадильниці, проказуючи):

Чоловіче (жінко), ти—порох і попіл. Ось тому згідно з Божим наказом знову вертаєшся в землю, але нехай пам'ять про тебе залишиться навіки.

(Потім священик запечатує гріб, проказуючи):

Цей гріб запечатується аж до другого приходу Христа, в ім'я ✠ Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Хор (співає самогласен):

Земле, відчинившись, прийми те тіло, що Божа рука сотворила з тебе, бо воно тепер знову вертається до тебе, що видала його. Те ж, що було сотворене на Божий образ (душу), Творець забрав до Себе, а ти прийми те, що належить до тебе.

(Погребник засипає гріб землею, а приявні скупчено відходять).

(Переклад цього скороченого чину похорону зладжено зо старослов'янського тексту, що його видав Ставропигійський Інститут у 1873 р.).

ПОХОРОННІ ЄВАНГЕЛІЇ
(Ів. 6, 48-54)

Ісус промовив до жидів:

"Я—той Хліб, що дає життя. Хоч ваші батьки в пустині їли манну, однак повмирали. Цей же Хліб походить із неба і він є такий, що хто споживає його, той ніколи не помре. Я є той Хліб, що походить із неба. Хто їстиме цей Хліб, той буде жити повік. А той Хліб, що Я дам, це ніщо інше тільки Моє Тіло, яке Я віддам за життя світу".

Тоді жиди зачали сильно сперечатися між собою, кажучи: "Як Він годен дати нам Своє Тіло їсти?" А Ісус відповів їм: "Направду (2) кажу вам: Якщо не будете їсти Тіла Сина Чоловічого і пити Його Крови, то не будете мати в собі життя. Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має запевнене вічне життя, і Я воскрешу його в останній день".

(Іван 11, 21-27)

Тоді Марта промовила до Ісуса:

"Господи, якщо б Ти був тут, то мій брат був би не помер. Але й тепер я знаю, що все, чого попросиш у Бога, Він дасть Тобі". Ісус відповів їй: "Я—воскресіння і життя. Хто віруе в Мене, той буде жити, хоча б і помер. Кожний, що живе і вірить у Мене, той ніколи не помре. Чи віриш у це?"

Вона ж відказала Йому: "Так, Господи, я вір'ю, що Ти Христос, Божий Син, який мав прийти на цей світ".

ЄВАНГЕЛІЯ

(Лк. 7, 11-16)

Ісус зайшов до міста, що зветься Наїн, і з Ним ішли численні учні та багато народу. Як же наблизився до міської брами, саме тоді виносили померлого чоловіка, який був одинаком у своєї матері. І вона була вдова. Багато народу з міста ішло за нею.

Господь зобачив її, змилосердився над нею і промовив: "Не плач!" І приступивши до мар, доторкнувся їх, а ті, що несли, зупинилися. І Він промовив, "Юначе, кажу тобі: Встань!" І мертвець встав і зачав говорити. І Він віддав його матері його. Страх обняв всіх приявних і вони прославляли Бога, кажучи: "Великий Пророк з'явився між нами" і "Бог відвідав Свій нарід".

The Annunciation

"Today is the beginning of our salvation, and the showing of the eternal mystery: The Son of God becomes the Son of the Virgin, and Gabriel announces the grace. For this, together with him, let us cry unto the Mother of God: Hail, thou full of grace, the Lord is with You" (*Tropar* of the feast of the Annunciation).

This hymn is well known to faithful of the Ukrainian Byzantine Rite. It gives in a few words the reason for the rejoicing of Christians on the occasion of the commemoration of the visit made by the Archangel Gabriel to Mary in Nazareth. The "announcement" was that "the fulness of time was come," and that God would "send His Son, born of a woman, made under the Law that He might redeem those who were under the Law" (Galatians 4: 4-5).

Gabriel told Mary: "Hail full of grace, the Lord is with You. Blessed art You among women (Luke, 1 28). It was six months after the same Archangel told Zachary that his wife Elizabeth would conceive and become the mother of John, who would "go before God in the spirit and the power of Elias." (Luke 1, 17). And now, Mary, a virgin, was to become the Mother of Jesus Who "shall be great, and shall be called the Son of the Most High" (Luke 1, 32). The Archangel, in answer to her query, explained that this would come about without the loss of her virginity: "The Holy Spirit shall come upon You, and the power of the Most High shall overshadow You. And therefore also the Holy which shall be born of You shall be called the Son of God" (Luke 1, 35). And after she had been told that even Elizabeth, her cousin, in her old age was to become a mother, Mary answered: "Behold the handmaid of the Lord: be it done to me according to Your word" (Luke 1, 36).

Thy hymnology of the Byzantine

Rite is rich in its expressions of wonder, joy and reverance caused by the recital of the events narrated by St. Luke in the first chapter of his Gospel, from which the above quotations are made.

Anatolius wrote the following hymn sung during the processional of Vespers: "In the sixth month the Archangel Gabriel was sent from the heavens to the city of Nazareth in Galilee, to bring to the Virgin good tidings of happiness; and, coming to her, he cried out saying: Hail, You who are full of grace, the Lord is with You; hail, You who comprehend the nature which cannot be comprehended; for Your womb comprehends the One Whom the heavens have not comprehended, O Blessed One. Hail, You honored one, the calling of Adam, and the redemption of Eve, and the joy of the world and the happiness of our race."

In the Nicene-Constantinopolitan Symbol of Faith, so called because it was composed at the 1 st Council of Nicea (325), and expanded at the 2nd Ecumenical Council (Constantinople, 381), the doctrine of the Incarnation was expressed in these words: "Jesus Christ, the Only-begotten Son of God, ... Who, for us men, and for our salvation came down from Heaven, and was incarnate by the Holy Spirit of the Virgin Mary and was made man." This is the "assuming" (taking up) of human nature by the second Person of the Most Holy Trinity, God the Son. Thus it was the "beginning of our salvation", for the time now had come for the redemption of mankind fallen into sin. The Son of God, from all eternity, would become a human being, with a true human body, a human soul, a human will. He would receive this body from Mary, who thus could be truly named the "Theotokos", Mother of God. These are the concluding words of one of the most popular hymns of the Byzantine Rite, dedicated to her, and sung during the Liturgy soon after the consecration of the Holy Gifts: "You, the true Mother of God, do we praise" (from the "Axion").

This, then, is the reason for our rejoicing, for the "good tidings" have been given to the Virgin, and to the world.

In the "illumination" hymn of matins (sung just before the breaking out of dawn), the Church joyfully sings the following praises of the Mother of God on the occasion of her Annunciation: "...redemption of Adam from the curse, ... animated bush, torch, chair, ladder and door, divine chariot, soft cloud, church, golden vessel, mountain, tent and table, salvation of Eve."

Liturgically, in the Byzantine Rite, the feast of the Annunciation is among the most important, although it does not suppress all the Sunday hymnology should it fall on such a day. It has a vigil; there are minor and major Vesper services, with three readings from the Scriptures, and the processional reserved to more important liturgical observances. The canon for Matins is a composition by St. Theophane the Marked One (8th century). This canon deviates somewhat from the usual structure of such compositions, it being a series of *troparia*, through which, alternatively, the Archangel Gabriel and the Virgin carry on a conversation based on the events recorded by St. Luke.

"The Mother of God - My forebear, accepting the advice of the serpent, was repelled from the divine bliss; therefore, I, also, am doubtful of thy strange salvation fearing to fall.

"The Angel - I am the great servant of God, and have been sent to annouce to You the divine counsel; why do you, the one completely immaculate, fear me, who is even fearful of You? Why do You, O Mistress, fear me, who, in honoring You, stand in awe before You?" (Third ode of Matins for the feast of the Annunciation).

On March 26, in accordance with Byzantine custom, we observe the "synaxis", commemoration of the Archangel Gabriel in the mystery of the Incarnation of the Son of God. Here is a sample of the hymnology for his feast: 'Dissipate the counsels of the pagans, strengthen the true faith, remedy the dissensions of the Church, O Archangel, by your prayers to the Creator of all things" (6th ode, canon of Matins).

Due to the Lenten liturgical requirements, or to the feast of the Resurrection, the celebration of the Annunciation is then promptly concluded on this day. These rubrical prescriptions are the reason why the "typika" (ordo of celebration) books contain the most detailed and involved explanations as to which parts of the hymnology are to be sung from this feast with those from other liturgical observances, such as Palm Sunday, the Holy Week, Easter. The instructions given are that in the event of this feast coinciding with Holy Friday, for instance, it is not to be transferred, but rather, the Divine Liturgy is to be celebrated on that day, although normally it would not be offered. The same would be done if the feast would fall on Holy Saturday, the services being a combination of hymns from the two observances. Detailed instructions are given also for the combined feasts of the Annunciation and of Easter.

(Unirea)

DO YOU KNOW HOW TO QUARREL?

A quarrel in marriage can be a good thing, if the husband and the wife know how to keep their quarrels 'civilized'.

Here is the rule for a 'civilized' quarrel:

Do not yell or shout when you have an argument.

Do not bring up past disagreements into a current argument, but stick to the thing you are quarreling about.

Do not try to settle more than the problem of that time requires.

Do not cut short the argument before it is finished by banging a door, walking out or saying: 'This is it, I do not want to hear any more about it".

Do not forget that both of you may be partly right or wrong, so do not act superior or smarter than your partner.

Try to compromise, if you cannot completely win. It is better to have an understanding between the two of you than a total victory which hurts your partner.

If both of you try to quarrel in a civilized way, you won't call it a quarrel, but an argument. And this is exactly what a civilized quarrel is.

Once the quarrel is over, forget it, and act towards each other as if nothing happened. So no pouting, no prolonged silence, no waiting for apology will be necessary to get over your quarrels.

RENEWAL OF CONFESSION

It is sad to hear, "I do not like to go to Confession; I would prefer to confess directly to God". Why? The answer shows that the true sign of the Sacrament has become meaningless. Why has it become meaningless? Is it just a routine, one of the things that must be done before one can receive Communion? If Confession is becoming routinized and mechanical, then it is also becoming really meaningless and a renewal or revival must take place.

It is important to get away from routine. Confession should express attitudes and not only actions. If it solely consists of actions, it becomes what some theologians call "a grocery list confession" and therefore it almost seems as if it were not a part of us but something on the exterior. Confession such as that often hides deep problems of the soul which confession is intended to reveal. Confession should reveal oneself as a person. I think a penitent should identify himself regarding his state of life, for example, I am a schoolteacher, married, and a mother of three children". How can a confessor possibly give us proper spiritual directions and a relevant and meaningful penance, if he only hears, "I lied 3 times, I missed Mass once, I talked about my neighbor, I forgot my morning prayers 6 times."

A Confessor's only alternative is to say, "For your Penance say Hail Mary 5 times and Our Father 3 times and go in Peace."

I would suggest a Penance that is related to our sins. For example, if I had said some unkind words about another person, perhaps for my penance I should say something nice about that person. Or if I had been impatient with my husband and fly off the handle at the slightest thing, then for my penance I should try to be extra-patient and instead of flying off the handle when he most deserves it, kiss him on the cheek. In adition to this type of penance we can still say 3 Hail Mary's or 3 Our Father's or what ever the confessor may assign. *A judicial type of Penance is not what mercy should be.*

The Confessional box is often a hindrance to some people, because it is impersonal. The darkness and anonymity seem to present a sense of fear and guilt. An alternative could be a small quietly lighted room, walled with significant pictures of Mary Magdalen, for example, or the Prodigal Son or the Paralytic. In this room would be a kneeler and a chair. A curtain would also be there which could be drawn, if the penitent desired to remain anonymous.

This privilege should not be destroyed

In the October issue of the Time Magazine a contributor states,

"Catholics are confessing less, but profiting from it more." Many renewal minded Catholics are approaching Confession not as a mechanical means of cleansing their souls of sin, but as a life - giving encounter with the forgiving God.

Father Collins, a Catholic Chaplain at Harvard, says that penitents prefer to talk about *problems of life* during confessions. The new Conversational spirit of confession means that more and more encounters between priest and penitent are taking place outside the church. College Chaplains can hear confessions in their rooms or while walking on campuses.

I would suggest that more time be spent between penitent and confessor. I know that our dear Fathers would love me for this especially when they see themselves in the confessional for 10-12 hours without dinner or supper on Easter Saturday! However, we can solve this problem and lessen the line-up to Confessions, if we would introduce *general absolution* for those who only go to confession to receive absolution. In the present discipline of the Church absolution may not be given to several penitents simultaneously except in time of emergency, eg. *war*. If the faithful could receive absolution without going to confession, then more time could be spent on those who really need confession. I feel confession in this way would become less mechanical and more meaningful.

Since *Sin* is separation or an estrangement not only from God, but also from God's people — the Christian Community, then it appears that *Penance* should also be of a *Communal nature*. A *Community Celebration of Penance* would be most appropriate during penitential days, eg. Lent, Advent, Retreat.

In the parish, the service may be conducted in place of a traditional evening devotion or occur during regular hours of Confession. This celebration could be conducted as follows:

The service opens with a series of short readings from Scripture. These should be chosen to confirm with the *Liturgy of the season* or to be centered on a particular theme, such as, *family relations, Christian unity or duties of a parishioner*. Following a prayer to the Holy Spirit, the people are seated and make an examination of Conscience, led by the priest, with appropriate silences for personal self-examination by each individual participating. Next the people can say the Act of Contrition or one of the psalms of Penance. Then the priests present go to the confessionals to hear each individual's private confession and give absolution. This should go fast, depending on the number of priests and people present. Meanwhile the faithful waiting to go to Confession or having finished Confession, listen to scriptural or other inspirational reading, done by a priest or a lay person. You may vary the service with occasional hymns and periods of silence. When all the Confessions are completed, the service concludes with some appropriate prayer of penance, with the common recitation of penance and with a hymn or Psalm of thanksgiving.

There are obvious advantages of such a common celebration of penance.

1. The faithful receive spiritual formation that goes much deeper than anything usually possible in the rushed method of a private confession.
2. There is a greater realization of the *Communal* value of penance, of sorrow for sin and a repentance.

3. Those individuals not going to confession can still participate in the service by joining the parish in a joint act of penitence. This may stimulate a desire for more frequent confession on the part of some individuals.

4. This kind of celebration restores good aspects of the public penance of ancient times without disturbing the present laws of private confession.

The Celebration of Penance could vary with each community or with each parish, depending on the format laid out by the individual parish.

In expressing our faults, if articulated with deep thought and meaning, we see ourselves as we are perhaps for the first time. Because confession is humbling, the hard core of our pride is broken and this helps us to deepen our sorrow and to know what resolutions we should make for the future. The more clearly we recognize our sins, the easier it is to set to work to change ourselves. And if we can attain to this through confession, then Confession becomes very essential and meaningful.

Submitted by:
Victoria Adams
444 Rosedale
Winnipeg 13

NATURAL LAW AND THE CHURCH

Birth Control

M. Schudlo, C.SS.R.

Natural law is the law impressed in creatures to direct them to their proper end. It can be *physical*, such as we find the irrational creatures which are directed and led to their end by their instincts, and *moral* which regulates the activity of man, and to whom this natural law is known through his own conscience. It is a *moral* law and its essential characteristics is its moral *obligatory* force which must direct man's human actions. St. Paul wrote:

"Pagans who never heard of the Law (of Moses), but are led by reason to do what the Law commands, may not actually 'possess' the Law, but they can be said to 'be' the Law.

"They can point the substance of the Law engraved on their heart - they can call a witness, that is, their own conscience" (Romans 2, 14, 15).

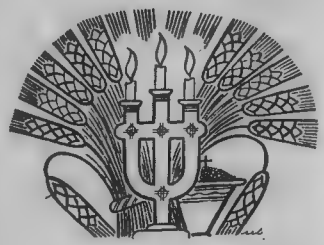

This natural law which every normal man feels in his heart gives him a general outline of what is good and what is evil, without going into details.

St. *Thomas Acquinas* said that nature is something sacred and unchangeable, therefore violation of natural order is an affront to God, an injury done to Him Who has ordained nature, although no one is injured. According to him the fundamental precepts of the natural law

are the precepts of the two-fold love: love of God and of one's neighbor. Natural law is not violated, when injury to God or neighbor does not occur.

There is much discussion about the meaning of the natural law which in the old days was conceived as something which cannot be changed. A clarification of this question is necessary, since the present teaching of the Church on birth-control is based on the natural law and the teaching authority of the Church.

In the past many Catholic writers implied that the natural law gives man an exact set of rules for his conduct in life. Such an idea of the stability of the natural law can be easily understood. Man in the past was unable to change nature, to overcome the law of gravity, etc. Some Greek philosophers taught that there is a pre-existing world of ideas to which men must conform.

Today with all the discoveries, satellites, rockets, etc., we know that nature can be considerably changed and modified. The world and nature are not static things. Technology has taught modern man to shape nature according to his own plans, and not to conform to it. The theory of evolution has changed our static image of the world. Scientists are planning to control the weather about which the ancient man could do absolutely nothing. The law of gravity has been overcome by the planes and rockets. Thus modern man does not conform to the laws of nature, but tries to modify them to his own advantage.

The present day teaching of the Church on birth control is based on the natural law. Marriage is primarily for procreation of the children. If procreation is impossible, the marriage act must still be according to nature. To go against nature, that is, to practise contraception is a sin against nature. Such is the main argument against artificial contraception.

The natural law is not, however a harmonious system of rules and regulations. Not much is known about its nature. Many modern theologians are challenging the old arguments, taken from the natural law. Even those who defend the present teaching of the Church on birth control admit that the arguments of the natural law do not seem to be absolutely conclusive and certain.

Since the arguments taken from the natural law do not seem conclusive, nor are there sure arguments against artificial contraception in the Bible, the only real argument is the teaching authority of the Church. But the teaching of the Church and its theologians was not the same throughout the ages as it is now. It is enough to compare what St. Augustine or St. Thomas said about marriage and marriage rights with what we read in the Constitution on the Church in the Modern World to see the difference. The teaching of the Church on sexual morality has been considerably modified since St. Augustine's time.

Can it still be further modified so that some kind of artificial birth control, at least under certain circumstances and for serious reasons, would be recognized by the Church? Is such a change compatible with the teaching authority of the Church which must safeguard the teaching of Our Lord?

There is still much opposition to the change in this matter. Some older couples who suffered because of the opposition of the Church to an artificial contraception is understandable. Some say:

"For so many years we millions

of us have made every possible sacrifice, we lived with frustration, knew financial hardships. . . ,to keep the law. It would be unfair to us, if the Church changed its teaching now!"

Some theologians and church dignitaries are afraid that any modification on birth control would destroy the people's faith in the whole teaching of the Church and create a general wave of skepticism about all other truths, proclaimed by her. They say: "If the Church was wrong on birth control, who can assure us that it is right in other matters?"

Change is possible

The change is usually a result of long and sometimes painful discussions. At first these discussions are regarded as something suspicious. Then they are tolerated, and finally recognized as good.

Despite the serious reservations that the present Pope Paul VI has made about this delicate matter, the change of the Church's stand on birth control is possible and probable in the near future. It is true that the artificial birth control was condemned by Pope Pius XI in his encyclical "Casti Connubii" and again by Pope Pius XII in 1958. Although Catholics must respect such pronouncements, made by the Vicars of Christ, they still should know that such a teaching is not infallible.

During the Second Vatican Council some Fathers have publicly expressed their wish that the teaching be changed. Bishop Simons of India said: "In the present state of the question, the sense and binding force of the law prohibiting artificial means of birth control are open to doubt, and, according to our basic juridical principles, a law on whose meaning a serious doubt exists is not binding".

The serious study of the question by the present Pope Paul VI and many modern theologians is a further reason for hoping for a change in this matter while we must wait for the final decision of the supreme authority of the Church. The same Pope said to the commission which studied the problem: "We know indeed how exceedingly delicate and full of responsibility is the mission we have entrusted to you. There is a problem which interests public opinion and which rightly worries married couples and their Pastors". Such a statement by the Pope does not exclude the possibility of the change.

Development of Doctrine

The set of the articles of faith which we possess today were not defined by the Church as they are in our days. There were several things which the Church severely condemned in the past, but which are lawful today. Taking interest for the money was considered usury and condemned as such. Today no one condemns the interest, if it is moderate, of course. Religious liberty was condemned in the past. The Second Vatican Council proclaimed it as one of the teachings of the Church.

Such changes are not necessarily contradictions of the past teaching. They are called developments. When Pius IX condemned the claim to religious liberty, he did so because the basis for such claim was false. The pseudoliberals understood freedom of religion as indifferentism in religious matters which is wrong, because no one is morally free to reject the true religion and the worship of God, if he knows them.

When the opponents of the Declaration on Religious Freedom quoted the statements made by Popes Leo

XIII or Pius XII who condemned it, Cardinal Urbani replied:

"The question of religious freedom was in a sense new, and it cannot be solved by the simple and mere recalling the past teaching of the Church. . .The documents of past Popes from Gregory XVI to John XXIII show that the doctrine has been progressively enriched. The teaching on civil liberty in religious matters is a part of that progress".

As a result of this development we have a Declaration on Religious Freedom in which we read:

"It is one of the major tenets of Catholic doctrine that man's response to God in faith must be free. Therefore no one is to be forced to embrace the Christian faith" (N. 9).

The Declaration makes it clear that religious freedom is based on man's dignity (N. 9).

The Church of Christ is a pilgrim toward heaven. It learns as it goes. It must seek the help of the Holy Spirit Who guides it. It also learns from the experience of Christians who live under the inspiration of the Holy Spirit.

Since it is possible that due to the development, the Church will modify its stand on artificial birth control, theologians must reconsider the authoritative teaching of the Church.

Ancient theologians conceived natural law as something definitely stable which cannot be changed without offending God, the Creator of his own environment. He is more a 'creator' then a conformist.

There was a time when seeking pleasure in marriage was considered a sin and condemned as unworthy of man, made into the image of God. Love between the marriage partners was not stressed. Procreation, however, was overstressed. Consequently, to interfere with the procreation process was to offend God, although no injury was done to man. It was an offence against God, because it violated nature.

To violate nature in other areas, for instance, building dams, trying to control weather, was not a sin. But there was one area, where nature was considered as something special and sacred, and therefore man was forbidden to interfere with it, and this area was the marital acts between a husband and a wife.

Modern theologians admit that seeking pleasure in marriage is a lawful thing, if other things are not positively excluded. This opinion was confirmed by Pope Pius XII in his speech to the Midwives on Oct. 29, 1951:"

"The Creator Who in His goodness and wisdom was willed to conserve and propagate the human race through the instrumentality of man and woman by uniting them in marriage has ordained also that, in performing this function, husband and wife should experience pleasure and happiness in body and spirit.

"In seeking and enjoying this pleasure, therefore, couples do nothing wrong. They accept that which the Creator has given them".

Pope Pius XII did not restrict the marital acts to the procreation alone, because he declared that the rhythm system might be used by the spouses, if they have a good reason. Thus pleasure, without the intention to procreate, has gained an acceptance in the Church.

Joseph Fuchs, the leading Jesuit authority in Rome on marriage morality, wrote in 1960:

"Sexual action is in itself ordered to the generation of off-spring. It is also in itself ordered to the intimate expression of love between joined persons of different sexes".

During the Second Vatican Coun-

cil several Fathers asked that the question of birth control be re-examined, for instance, Card. Leger, Alflink, Suenens and patriarch Maximos IV, but their demand was opposed by those who claimed that the whole question has been infallibly resolved by the late Popes Pius XI and XII.

It is true that some Popes and bishops have condemned all kinds of artificial contraception as a sin against God. There were no exceptions to the general rule against artificial birth control.

After 1964 some ecclesiastical writers began to challenge the prohibition. It was reported that during the forth and last session of the Second Vatican Council, Father Ford, the American intransigent adherent of the Church's stand on birth control went to Pope Paul VI and presented him with all possible arguments against the change. The Pope replied: "You, as a moral theologian, tell me there is only one way to look at this matter. On the other hand, Bishop Reuss is also a moral theologian, and he tells me just the opposite. Go to him and argue the matter out. When you two moralists reach an agreement, come back to me with an answer". Apparently Fr. Ford never went to argue about the matter with Bishop Reuss.

The new pastoral Constitution on the Church in Modern World tells the married couples that they "may not undertake methods of regulating procreation which are found blameworthy by the teaching authority of the Church in its unfolding of the divine law" (N. 51).

Theologians and scientists must study the various means and the Pope will decide whether they are licit or illicit. Roberts, S. J., archbishop of Bombay, said that "on the grounds of reason alone one can conceive of many cases in which a husband and wife might, after having examined their consciences, decide that contraception is the only means for preserving the health of one or the other spouse, or for preserving the marriage itself. If that is so, then, with the most spiritual of motives such a husband and wife might be convinced that contraception was necessary for the growth in holiness which is the aim of the sacrament of matrimony".

Other theologians, for instance, Fr. Baum, urged the Church authorities to mitigate their absolute prohibition of birth control.

The Church cannot declare any truth as revealed by Christ, unless it was really revealed and therefore has a basis in Holy Scripture. There is no clear condemnation of contraception in the Bible. Some theologians used to invoke the case of Onan (Genesis 38, 10). The argument from Genesis is not convincing, and it was not used by such famous theologians as St. Jerome, St. Thomas Acquinas, St. Alphonsus de Liguori and others.

Many things are found in the Scripture which need clarification by the Church. Scripture condemns oaths: "Do not swear at all...All you need to say is 'Yes', if you mean yes, 'No', if you mean no. Anything more than this comes from the evil one" (Matthew 5, 34-35). Yet the Church allows oaths. For a long time the Church condemned interest as usury. Now it allows it.

Even if the story of the biblical Onan implied contraception, it would still need interpretation by the Church, because several Scripture scholars do not believe that the text of Onan is a convincing proof against contraception. Theologian *De Smet* writes: "From the text and

context it seems that the criticism of sacred author is less directly and formally attached to the spilling of the seed than to the frustration of the levirate law which Onan intended to achieve".

Why is the teaching of the Church on certain things modified as the time goes? Changing times and circumstances together with a better insight into the matter bring about modification, as was the case of religious freedom, the love-union value in marriage, the use of the rhythm system, etc. There is also the living experience of the faithful who are also guided by the Holy Spirit Who lives in them, and the Church listens to them. An individual might be wrong, but not the whole Church.

Of course, change always implies stress and a certain degree of uncertainty. But this is normal in a Church which is a pilgrim. As a pilgrim it has no ready answers for every problem that its children must face in life. It grows in knowledge of God and in a better understanding of the teaching of Christ. The Papal Commission on birth control is the best proof that the Church listens to the voice of her afflicted children, because she is aware that the Holy Spirit speaks in the lives of Christians.

Thus the change of the Church's attitude toward birth control is possible and probable, and such a change will not jeopardize the faith of those Catholics who really know their faith and trust the Church, because they know that Christ is always with her, teaching her, guiding her and preserving her from errors which would impair the deposit of the faith which He brought us as a treasure from His and our Heavenly Father:

"Teach them to observe all the commands I gave you. And know that I am with you always, yes, to the end of time" (Matthew 28, 20).

Although the problem is crucial for many afflicted spouses, the Vicar of Christ asks all to be patient and to ask God for graces which would enlighten him when he makes a declaration on this important matter.

MORE THINKING STRENGTHENS MAN'S DESIRES

"Thought once awakened does not slumber" is a wise old saying. The more a man thinks for himself the stronger will be his desire to put his good deeds into practical application.

In order to think clearly and constructively, make sure to root yourself in divine truth, and thus avoid the danger of acting on false values.

Recall St. Paul's words: "If any man think himself to be something, whereas he is nothing, he deceiveth himself." (Gal. 6:3)

You are needed and wanted in God's plan for renewing the face of the earth. Discover for yourself the hidden power entrusted to you.

By developing your ability to think creatively, you will not just "half-live." You will live fully, joyously and freely, knowing that the world itself it better for you being in it.

In short, your pilgrimage through life can be a happy prelude to everlasting joy in heaven.

by Rev. James Keller

NEW CATECHISM

CHAPTER 9

GOD MY HEAVENLY FATHER IS HOLY

OUR Heavenly Father is holy which means that there is no evil in Him. On the contrary, all possible perfections in the supreme degree are in Him. No wonder, such an all-holy God wants us to be holy too that we may become the worthy children of such a Father.

When Moses tried to come near to the burning bush, God told him: "You are standing on holy ground" (Exodus: 3, 5). When Moses heard God speaking to him, he "hid his face, for he dared not look on the open sight of God" (Exodus: 3, 6). I must also remember always that my Heavenly Father is holy and treat Him with due respect.

My Heavenly Father loves me as His beloved child. I should not be afraid to come near Him if I do so with love and reverence. No good father wants his children to be afraid of him or to avoid him.

When we approach God, we must do so with great confidence and humility, adoring Him and saying with the Angels, "Holy, holy, holy is the Lord God of hosts (of the angels). All the earth is full of His glory" (Isaias: 6, 3).

As God's beloved child I must

also be holy. What does it mean to be holy? To be holy means to be free from at least mortal sin, to possess sanctifying grace and the Christian virtues of faith, hope and charity. I must be holy because I am the child of a holy Father.

QUESTIONS

1) *How do you show that you believe God is holy?*

I show that I believe God is holy by treating Him with reverence and respect.

2) *When should you show respect to God?*

I should show my respect to God always and everywhere, and not only when I am praying or attending some church service.

3) *How can you become holy?*

I can become holy by avoiding mortal sin and adorning my soul with Christian virtues, especially with love for God and my neighbor.

SCRIPTURE

Be perfect as your Heavenly Father is perfect! (Matthew 5, 48).

Who is so holy as the Lord? None, there is none else, (1 Kings: 2, 2).

PRACTICAL RESOLUTION

I must be holy if I wish to be like my Heavenly Father.

LITURGICAL PRAYER

Lord and Lover of man...,You are holy and most holy. You have so loved Your world as to send Your only-begotten Son that anyone who believes in Him may not perish, but have eternal life. (Prayer before Consecration)

PERSONAL PRAYER

My Holy Heavenly Father, help me to avoid sin and to practice the Christian virtues, especially to love You and my neighbor, because I, too, want to be holy.

EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Which sentence in the "Our Father" proclaims God's holiness? Hallowed be Your name; Your Kingdom come! or: Your will be done?

2) What should you do at home and at school to behave as God's holy child?

3) Read the following stories in the Bible which show you God's holiness: When God gave the Commandments to Moses (Exodus: 20, 18-21); How the prophet Daniel prayed (Daniel: 6, 11) and how Our Lord spoke to His Father in the garden of Gethsemani (Luke: 22, 41-44).

Draw one of these scenes.

My brothers, you will always have your trials, but when they come, try to treat them as a happy privilege. You understand that your faith is only put to the test to make you patient. But patience too is to have its practical results so that you will become fully-developed, complete, with nothing missing (James 1, 2-4).

If you wish to cut on your work, do it right the first time.

SISTERS' SERVANTS 75th ANNIVERSARY

We profit from this happy occasion to congratulate our Sisters Servants of Mary Immaculate for their wonderful work they were founded to do among our people and in the Ukrainian Catholic Church.

We hope that Our Lord will help them to do their duty as He wants them to do for the glory of Our Heavenly Father and the good of our Church and the children whom they have in their schools.

Our Church and the clergy expect much of them. They hope that the work of the good Sisters will teach our children to love their Church and Ukrainian Rite, to serve God in it and to be proud of it.

May the Good Lord bless all of them and their Congregation.

Historical Highlights of the Congregation of Sisters Servants of Mary Immaculate

1892

The Congregation is erected in Zuzel, Western Ukraine, with nine postulants headed by Sister Josaphata Hordashewska and directed by Rev. J. Lomnitsky, O.S.B.M.

1902

Sister Josaphata Hordashewska is elected the institute's first major superior. Four sisters leave Lviv on October 6 for Canada, the first overseas mission. They include Sister Ambrose Lenkewich, Sister Emelia Klapowchuk, Sister Isidore Shepowska, and Sister Taida Wrublewska. On November 1 they arrive in Edmonton to begin their missionary work.

1903

Sister Taida Wrublewska dies in May; only three sisters remain to continue their Canadian apostolate.

In July, the sisters leave Edmonton to work in the mission established by the Basilian Fathers in Beaver Lake, Alberta. (today's Mundare). The first two Canadian postulants, Mary Letawska (Sister Thais), and Pelagia Tymochko (Sister Josaphata), enter the Congregation that autumn.

1905

The Sisters establish a school in Edmonton. Sister Athanasia Melnyk and Sister Alesis Chykalo arrive from Europe to open a convent and school in Winnipeg.

1909

Sister Ambrose Lenkewich is appointed the first Canadian major superior, an office she holds until 1926. The Scholarship Fund established in this Jubilee year, is named in her honor.

1911

A number of sisters leave Europe to begin missionary work in Brazil.

1926

The first Canadian Provincial Chapter is held at which Sister Athanasia Melnyk is elected to the position of major superior, a post in which she remained until 1934.

1932

The Congregation is permanently approved by Pope Pius XI and becomes a Papal Institute.

1934

The first General Chapter is held in Lviv at which the Congregation is divided into three Provinces: Europe, Canada, and Brazil, Sister Veronica Gargil is elected Superior General; Sister Elizabeth Cassian becomes the Provincial Superior of the Canadian Province of Christ the King and serves in this capacity until 1949.

1935

A group of Canadian sisters begins its apostolate in the United States.

1339-45

World War II disrupts communication with the European Province and greatly curtails the work of the Sisters Servants there.

1943

The Generalate of the Institute is established in Rome.

1949

Sister Bernadette Wawryk becomes the Provincial Superior of the Canadian-American Province.

1956

The modified constitutions of the Congregation receive definitive approval from Pope Pius XII.

The second General Chapter, convened after the sudden death of Sister Veronica Gargil, elects the first Canadian Superior General Sister Jerome Chimy. The use of the term "Mother" for major superiors is adapted at this time.

1959

Mother Boniface Sloboda is appointed Provincial Superior of the Canadian Province; Mother Vincent Yaremowich becomes the first Provincial of the newly-erected American Province with its center in Philadelphia, Pa.

1962

The third General Chapter unanimously re-elects Mother Jerome Chimy as Superior General.

1965

Mother Frances Byblow is appointed Provincial Superior for the Canadian Province at the beginning of the post-conciliar era in the Church

1967

Today, with a membership of over one thousand, the Congregation carries on its apostolate in Canada, the United States, Brazil, Argentina, England, France, Germany, Italy, Yugoslavia, Czechoslovakia, Poland, Ukraine, and even Siberia.

PRAYING HANDS

There are hands that help and comfort,
Hands that work and teach,
Hands that rest and hands that strive
For the things just out of reach...

Hands that take and hands that give,
Hands that act and play,
Friendly hands and loving hands
That take life's troubles away.
But praying hands are nicest
In the sight of God above,
For in their soft and loving clasp
Is all friendship and love...
No hands can do an unkind deed,
Nor cause another care,
Nor offend Our Father's love
When they are joined in prayer.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *If God is such a loving and wonderful Father to men as you so often state in your magazine, how do you reconcile so much misery, wars, disappointments and sicknesses with His goodness?*

It is a hard question to answer, because God, despite His love for men, did not give us a clear answer. To attribute the whole misery of our earthly existence to the original sin, committed by a distant ancestor, does not satisfy the mind and the intelligence of the modern man. It is impossible for us to understand how an Infinite goodness, that is, God, preserves in being so many beautiful things and at the same time so many hateful and repugnant, such as diseases, sudden deaths, cruelty, etc.

Perhaps some day our God will speak and explain why He tolerates such things in the world over which He has a perfect control. Christ provides some answer to your question. He is the Son of God, and yet He was submerged in all our miseries. Prophet Isaias says of Him: "So disfigured did He look that He seemed no longer human" (Isaias 52, 14). The prophet adds: "And yet ours were the sufferings He bore, ours the sorrows He carried" (Isaias 53, 4).

This is not an answer that fully explains your question and makes the ultimate reason of our suffering clear. But Christ and His sufferings indicate the direction in which the answer must be sought. Evil does not come from God. But as to why He tolerates it is the question which will be answered by God Himself on the Judgement Day.

2) *When I go to Holy Communion, what do I receive: the Body and Blood of Our Lord, or the Lord Himself?*

When a person receives Holy Communion, he receives not only the Body and Blood of Christ, but Christ Himself, for His Body and Blood do not exist apart from Christ Himself. Christ is alive and gloriously reigns in heaven. This is the Christ whom we receive in Communion. St. Paul writes: "Christ is the same today, as He was yesterday and as He will be forever" (Hebrews 13, 8).

It is the same Christ Who healed the sick, comforted the afflicted and caressed the children when He lived in Palestine.

3) *We have five children. For the present we cannot afford more. So we decided to practice artificial birth control, at least for the time being. I mentioned it to my confessor, but he did not say anything. I wonder why?*

There are some priests who say nothing about this delicate matter, because, with all the discussions going on about birth control and the means which may be approved they themselves are in doubt, and therefore prefer to keep silence and leave the matter to the conscience of the persons concerned. Pope Paul VI said, however, that Catholics should keep the old rule till he makes a new declaration. We do not know when the Pope will issue such instruction.

4) *Our Pastor said that there were three Wise Men, that is, the Magi, who came to visit Jesus in Bethlehem. According to him they were Persians. He even told us their names. How does he know them? There is nothing in the Gospel account?*

Historically we do not have any documents as to how many Wise Men came to greet Jesus in Bethlehem, or who they were or how many of them there were.

The whole narration of the coming of the Wise Men is intended to show us that Christ came to save the whole world,and not only the Jews.

The number "three" was taken from the three gifts that these men brought to Christ: "They offered Him gifts of gold, frankincense and myrrh" (Matthew 2, 11).

The three names given to the supposedly three Wise Men is the story which originated in the Middle Ages. In Aachen, Germany, there are even 'the relics' of these Wise Men.

5) *If the Catholic Church is the true Church of Christ why does she disapprove marriages between the whites and the Negroes?*

The Church does not disapprove such marriages. She only warns the couples that would like to contract such a marriage, that both they themselves and their children run a serious risk of having many troubles thereafter. This is due to the unhealthy situation in some countries, where prejudice and racial strife are strong. It will be hard for such couples and their children to find friends and adjustments in a 'hostile society' which lacks Christian spirit of brotherly love. For this reason the priests warn their faithful to be careful in choosing their marriage partners, because they should plan their future life in the country in which they must live and work, and not to be led by a mere imagination which is not realistic.

6) *Will Ukraine ever get rid of its Russian masters who dominate it from Moscow?*

It will, if the Ukrainians who live in Ukraine, gather enough strength to resist the Muscovite interference into the affairs of Ukraine. The Poles, the Hungarians, the Romanians did it, and Moscow did not dare to send its tanks and airplanes and force them into subjection. If the Ukrainian government of Kiev tries the same we are sure that, with the help from the Ukrainians living abroad, it can do the same, especially in our time when Moscow has so much trouble with the Red China.

7) *I have read in a Ukrainian magazine that we should not worry about the growth of the population of the world, because Our Lord said: 'Do not worry about your life and what you are to eat, nor about your body and how you are to clothe....Your Heavenly Father knows you need them all. Set your hearts on His kingdom first, and on His righteousness, and all these things shall be given you as well"* (*Matthew* 6, 25 & 33). *Should we*

leave everything to God, as the author of that article suggests, deriding all those who clamor for a change in the present stand of the Church on birth control in order to stem the continuous growth of population even in such countries as India, where millions are living on starvation?

The author you mention has too 'much trust' in God's providence. We all must trust God, but at the same time use our brains to order our life, because we must live realistically in the world in which we dwell. God helps those who help themselves, that is why He has endowed men with the intellect and free will. God is always willing to help those who have done everything they could to help themselves, for God is not 'a problem-solver' for men who should solve their own problems. In the cases which they are unable to solve they should, with confidence, turn to their Heavenly Father and He will certainly help them, not otherwise.

8) *I have attended a mission during which the preacher told us that the coming of Antichrist is near, and therefore we must be ready for all kinds of trials to which he will subject those who serve Christ. I would like to know what to think of this matter. Is Antichrist's coming really near?*

The word 'Antichrist' is found in the letters of St. John who wrote: Children, "you were told that an Antichrist must come, and now several Antichrists have already appeared. . .Those rivals of Christ came out of our own number, but they had never really belonged. If they had belonged, they would have stayed with us. But they left us, to prove that not one of them ever belonged to us" (1 John 2, 18-19).

It is clear from these words that Antichrist is not a person, endowed with a special malice and cruelty. Everyone who is opposed to Christ and His teaching or Church is Antichrist.

There are some texts in the Apocalypse that make the impression that Antichrist is a person, possessed by Satan, who tries to persuade men to worship Lucifer whose servants are branded with his name (Apocalypse 13, 11-17).

St. Paul also mentions an Antichrist who will seduce those "who refused to believe in the truth and chose wickedness instead", the Rebel whom Christ will destroy at His coming (2 Thessalonians 2, 4-12).

Modern biblical scholars deny that Antichrist is an historical person who will appear in the world before the world ends. Antichrist is rather a personification of evil which from time to time manifests itself in some person, like the Roman emperor Nero who persecuted the Church, or Stalin or Hitler. It is not a person possessed by the devil nor an incarnate Satan himself.

St. John the Baptist was very humble. He said: "Someone is following me, someone who is more powerful than I am, and I am not fit to kneel down and undo the strap of His sandals" (Mark 1, 7-8). This Someone was Christ.

If people who cannot afford a car, will continue buying cars, the good drivers will need an appointment to make a left turn.

UKRAINIAN CATHOLIC WOMAN

(MEMBER OF THE U.C.W.L.)

M. Schudlo, C.SS.R.

(Speech made to the U.C.W.L. in St. Josaphat's church, Winnipeg, Feb. 11, 1968)

Pope Paul VI, soon after his election to the Papacy, had a speech to the Catholic Women on July 17, 1963 in which he called for the reconstruction of the Christian community and indicated that *women are the best agents for this task.*

Every Christian woman, especially a member of the U.C.W.L. should remind herself at least now and then of her responsibilities which God, family, Church and the country place upon her.

Pope Paul VI said in his speech:

"We are surrounded in our daily lives by clear symptoms which point to the gradual decay of the Christian community.

"It would seem that in certain sectors the Christian community no longer exists, or has been worn down by time, or has not withstood the new morals, while the alluring voice of the world with all its outward attractions has greatly distracted those souls who were once attentive to weekly lessons in Christian doctrine, sang Vespers and attended the celebration of Holy Mass.

The Pope pointed to a decline in attendance at Mass on Sundays as sign that "most serious negative phenomena" are occurring among those who call themselves Christians. Then he cited the lack of organization among the followers of Christ and of unity among them. He deplored that many Catholics do not take part in the life of the Church and are not interested in "the great

moral, spiritual and social problems" which the Church must face.

He stressed that these conditions have created an urgent need of reassembling the whole Christian community in order to remedy these evils that plague the Church of today. He added that *women* would be a sure means for accomplishing the task. Here are his words:

"These good women prove themselves not only capable of collaboration in good works, but they are also gifted with the *genius* for reconstruction, for they have an easy access to families, and when they set an objective for themselves they know how to achieve it".

It is a well known fact that women know how to get what they want, since they have more tact than men for doing things smoothly and accomplishing what they really desire.

I have recently read how a wife solved the problems of getting her lazy husband to water the houseplants while she was attending a convention. She placed the vase with her plants beside "her husband's liquor cabinet with the following re-

minder: "We like a drink, too, sir!" Now, no one can deny that women are smart in doing things.

The potential of woman's energy for good is very great. This is why God made her a partner of building and improving the earth which He had purposely made in the shape of a rough sketch that the people might work on it and enjoy their accomplishments: "God blessed them (Adam and Eve), saying: "Fill the earth and conquer it!" (Genesis 1, 28). Thus God made it clear that both man and woman are responsible for the fate of the earth on which they live and work.

The world is not bad

It is being heard that the world is bad. But what is the world? It is the people! If they can be bad, they can also be good. God wants the people to be good, because He is good. If there are bad people in our world, Christian women should help them to become good.

The U.C.W.L. is a section of the Catholic Action, as your Constitution states (N. 2).

Pope Paul VI told the directors of the Catholic Action to "use the talents and the valuable energies of women for rebuilding the Christian community, for creating a new faithfulness to the parish, to the reception of the Sacraments and to participation in the Divine Liturgy".

There was a proverb in the Middle Ages which said that the Church has no walls for her defence against the enemies who attack it, as the ancient fortresses had. The defensive walls of the Church are her faithful, that is, the lay men and women who have a strong faith and live by it in their daily life. *Leo Tolstoy*, the famous writer and philosopher, said: "Faith is the force of life".

For this reason Pope Pius XII said in 1946, describing the role of the Christian laity in the life of the Church: "The faithful laity are in the front line of the life of the Church".

The world is such as those who live in it. The material world is neutral. It is neither good nor bad. It is the people who make it good or bad. If the present day world seems to be worse than ever before it is because it is not governed by men who in turn are governed by God and His laws.

As Christians we must always be optimists. God knew what kind of man He was making and how much He could expect of him. *Hans Habe*, a German writer, says: "The world is one percent good, one percent bad and 98 percent neutral", or "good for nothing".

Thus there is much work for every UCWL -er, if she really wants to work, giving her time, talents and a part of her energies to the Church and her country. Someone said: *"Never underestimate the power of a woman"*. There is much truth in it. *William Wallace*, a Scottish national hero (1272-1305) and the leader in the struggle against the English invaders of his country, said "The hand that rocks the cradle is the hand that rules the world". We must add to it: "Provided it rocks it the proper way".

What the Scottish hero wished to say is: A capable woman has a strong influence over men, no matter who they are.

Young man and young girl

An Egyptian legend depicts a story of a young man, educated in the temple of the god-idol Amon. This young well educated man was a secretary in the temple. He never had much to do with women, and did not care for them.

Upon completing his school in the temple, he set out into the world, looking for a job. All he had was a bundle of books. As he walked, he felt tired and began to complain about his hard luck in life. Looking at the farms, he said to himself: "How happy I would be, if I had one of them! But what can I do? The gods give wealth to the stupid and wisdom to the poor. If I were rich, I would not know how to spend my wealth, even if I wanted to do it".

When he was feeling sorry about his bad luck, an old Gentleman called out from a nice house: "Come here, young man! I am god Amon, the patron of Egypt. I wish to try your wisdom". And he put a few questions to him which the youth easily had solved. The young man was proud of himself.

"Now", the idol said, "If you are so strong as you are smart, I will give you this new house and all those fields surrounding it. But you must keep one promise. Come into the house with me".

The youth entered the beautiful house with the idol. The youth was happy. He had a nice house and 20 acres of land, which is much in Egypt. The young man went through the new house. He was pleased with it. While going through, the young man noticed a figure, covered with a white sheet. "What is it?" he asked the idol. "This is the only thing you must not touch", the idol replied. "If you touch it, you will lose everything I am giving you". The youth exclaimed: "I will never touch it. I will not even go close to it. Let it stay there even as long as 100 years!"

The next day the idol showed the youth a mansion in a beautiful garden, surrounded by a farm of 200 acres. Well he would be rich if he only could get it. There were slaves and workers on the farm. The idol took the youth through the mansion. It was really beautiful. In one room the youth noticed another figure covered with silk. "Well, you must not touch this figure. If you touch it, you will lose everything". The youth replied: "Never, never will I go close to it. It can stay there as long as 1,000 years, and I will not approach it".

On the third day the idol showed the youth a beautiful castle with 500 acres of land and gave it to him on the same condition. There was a figure in one of the rooms, covered with a sheet embroidered with gold and silver. In the castle there were plenty of slaves, cattle, etc. The youth was really rich, and he was feeling great and fortunate.

One day he came from the fields and entered the room where the mysterious figure stood. It began to moan. The youth became intrigued and lifted the veil on its head. It was a beautiful girl. He lost his mind. He grabbed the girl and pressed her against his heart. As soon as he touched the girl, the earth shook, and the castle disappeared. He lost all his wealth, but got a companion, and he was not sorry at all.

The youth of the legend was really lucky, if his life companion helped him to become a better man.

PRESENT STATE OF OUR CHURCH AND PEOPLE

Despite many achievements in the U.S.A. and Canada of which we can be rightly proud -such as our own churches, hierarchy, schools, press, access to the public life, etc.- the general situation and conditions are far from being rosy. It is no use in fooling ourselves and closing the

eyes to what is unpleasant. This would betray the ostrich's policy. An ostrich hides its head in the sand when it finds itself in danger. What happens to the rest of his body, it does not care, as long as his head is hidden in the sand.

There are a few black spots on our Church and national life: defections from our Ukrainian Rite, lack of vocations to the religious and priestly life, lack of knowledge of our language among our growing young generation, religious indifference, a kind of shame of being a Ukrainian - are only a few symptoms of a widely spread *malaise* which paralizes our ecclesiastical and national life.

If we do not remove the causes of this malaise, we will dig our own grave and disappear in the near future from the face of these wonderful countries in which we have all the opportunities to grow strong and live forever.

Prophet David wrote a long time ago: "When foundations fall to ruin, what can the virtuous do?" (Psalm 11, 3).

What can the U.C.W.L-er do?

Sophocles (496-406 B. C.), the famous Greek tragic dramatist, says: "Heaven never helps men who will not act".

American poet *James R. Lowell* (1819-91), says: "All beautiful sentiments in the world weigh less than a single lovely action".

Our world, despite its technological progress and wonderful inventions, seems to be spinning toward cataclysmic ruin, because it is governed by men who are scientifically giants, but morally midgets. Such men cannot save the world of today. We need men and women who are totally dedicated to God and His cause in the world. While God is helping such people, the devil does not sleep either. *Daniel Defoe*, an English novelist says: "Whenever God erects a church, the devil founds a chapel, and the latter has the largest congregation".

All those who believe in Christ and wish to help our people and the Church, must *organize*, for the famous French writer and philosopher *Blaise Pascal* says: "A crowd without unity - organization is a shapeless mass".

(to be continued)

WHY DID I DO IT?

Countless married men are trying to build a nice expensive house right after they get married to find out that they must remain housebroke for a long time.

Some women make fools out of their men, but there are also many good smart wives who make men out of the fools whom they married.

John to his wife: "Mr. N. got a double chin! What do you think?
Wife: "Too much work for one, I suppose!"

THE FALSE FACES OF GOSSIP

Donald F. Miller

MOST normal human beings suffer from a twofold tendency in regard to gossiping, that is, speaking uncharitably about absent neighbors. On the one hand, all, except the most callous and malicious, possess an instinctive realization, nurtured by their education, that there is something mean and unworthy and degrading about talking needlessly about the faults and sins and imperfections of persons who are not present to hear what is being said about them. On the other hand, the human urge to express one's antagonistic thoughts and feelings about others is so strong that it is a very rare person of whom it can be said: "He (or she) never says an unkind word about another."

What results from this combination of contradictory inclinations is that most people, when they do gossip, use some kind of subterfuge, clever or clumsy, to make it appear to their hearers that they are not quite so mean as their words would imply. In most cases, the subterfuges used are about as effective for escaping guilt as a child's crossing his fingers behind his back when he is telling a lie. If what the person says is really unnecessary revelation or rehashing of an absent person's sins, proclamations of innocence do not take the evil effect out of his words.

Before listing and explaining some of the frequently used subterfuges of the gossiper, let it be noted that it is not always wrong, and therefore not always gossip, to speak about the sins of an absent person. When it is necessary to do so for the clear purpose of protecting an innocent person who is in grave danger of being harmed by those sins, a confidential warning is in order and is a form of charity. When a person has to associate daily with someone who habitually gives bad example, he may and should consult with a third person in confidence (a husband, wife, close friend, priest, etc.) as to how he may best protect himself from the bad example. Gossip in the real sense has no such important purpose. It does, however, usually indicate half or wholly hidden motives of which the gossiper is somewhat ashamed. It is to offset that shame that he resorts to subterfuges.

Seven such subterfuges we hereby

introduce. Often they are phrased in slightly different language. Sometimes they are not spoken but implied. And each one contains a kind of contradiction or even a lie, because, as will be shown, it puts into words the opposite of what lies concealed in the mind.

1. *"I'm not jealous of so-and-so's position, but almost anybody could and would avoid the mess he has made of things. Let me tell you why."*

This disclaimer-of-jealousy play is a very common one. Almost invariably it means that the virus of jealousy is the fact that nobody has accused the gossiper of being jealous. He is not before a court defending himself against the charge. Oh, the gossiper knows that other people know that there is always a motive behind gossip. And he knows (who should know better?) that one of the most common motives is jealousy. So he feels that it is necessary for him to clear himself of that motive right from the start. The trouble is that usually, instead of clearing himself, he indicts himself by the very words.

We must face it. If somebody has attained to a higher position than we have, especially if it is one to which we have secretly aspired, or if someone is more highly honored in our circle of friends and acquaintances than we are, it is almost impossible to escape the urge, or the temptation, to try to bring him down to our level. And the easiest method at hand for accomplishing this, we think, is to point out to others his imperfections, his mistakes, his faults, his sins. To clear ourselves we start out, "I wouldn't want his job, but," or, "I'm glad I don't have his responsibilities, but." That "but" reveals the jealousy eating into our soul.

2. *"I don't hate so-andso, and I realize I'm supposed to forgive him, but let me tell you about the dastardly thing he did to me."*

This is the resentful, not to say revengeful, motive that inspires so much gossip. We try to take the curse of Christ out of it, and yet at the same time we deliver a telling blow against the person who, we think, has wronged us. Relating the story of his perfidy or meanness or injustice accomplishes two things: it lowers him in the esteem of the one (or many) listening to us, and it makes us feel that we have not taken the injury "lying down."

How much gossip is inspired by this sense of injury seeking to make retaliation only God can know. Its objects are persons who are reported to have said something unkind about us; persons who showed a preference for some rival of ours; persons who said one thing (nice) to our faces and the very opposite (mean) behind our backs. Whatever we say of not hating such a one, the unnecessary revelation of his evil deeds to others is a form of hatred and of taking revenge. We cannot have it both ways.

It is often said that true forgiveness of our enemy does not mean that we are bound to stop *feeling* resentful. This is true because we do not have a dominating control over our feelings. But it is equally true that it is wrong to coddle such feelings by frequent repetition of the story of the evil or unkind actions of another against us. Did you ever notice how a person who constantly talks about the injury that has been done to him gradually tends to exaggerate the injury, and to manifest progressively more bitter feelings as time goes on? Gossip cures nothing; it makes situations seem worse than at first they seemed, and makes forgiveness more difficult, despite denials, with every telling of the story.

3. *"I know there's supposed to be some good in everybody, but who can find it in so-and-so?"*

Antipathies are mysterious things. They afflict almost everybody. They are a kind of natural, unexplainable dislike that we feel toward certain individuals. It may be an in-law, or a neighbor who lives on the same street, or a co-worker or even at times a blood relative. Sometimes there is a secret element or jealousy in an antipathy, sometimes not. Sometimes antipathy is caused by truly selfish and unlovable traits in another's character, although not everybody may see him in the same unfavorable light.

The sad thing is that we are so prone to make unkind remarks about those toward whom we feel antipathy. The sight of the person at a distance, or the name of the person brought up in conversation, or even the thought of the person, seems to call for a sneer, or a belittling joke, or the telling of the latest rumor that places him in a bad light. Realizing that, with our feeling of antipathy, we are the worse possible judges of such a person's character, we introduce our snide remarks by saying something pious about our obligation to see good in everybody, to realize that every human being is loved by God. Such pious protestations only increase the guilt of the downgrading statements or suspicions that follow.

4. *"God knows that I'm no saint, but I'd certainly hate to have what so-and-so has done on my conscience."*

This is usually the self-defense mechanism at work. We are aware that we are not only not saints, but that we have many faults, and perhaps a few secret sins, that we have not done too well at resisting. The unconscious purpose here is that of diversion: divert the thoughts of others toward the glaring sins of somebody not present, and rest easy in the comforting thought that "I'm not so bad."

This is one of the powerful motives that lead to gossip, sometimes to downright detraction and slander. Our own status with our peer group must be maintained at any cost. Often the cost is turning the spotlight on the sins of others. If we could enter deeply into the half-conscious or the unconscious mind of many a gossiper, we would find that, when he gossips about an absent person, he is really trying to excuse his own inexcusable sins. His inner mind would read somewhat like this: "I may have committed adultery but I did not beat my wife as so-and-so did." . . . "I may have cheated a little in my business dealings, but I did not break into a widow's home and rob her savings as so-and-so did." . . . "I may not be much at recognizing God and going to Church to worship Him but look at so-and-so. He's a *pervert!*"

It might be good if all of us were to acquire the habit of saying to someone who relates evil gossip about an absent person: "Now tell us, which of your own sins are you intent on hiding or excusing?"

5. *"I don't want to be guilty of gossip, but this is just too interesting to keep to myself."*

How in heaven's name do we get the idea that, because a story that hurts somebody's reputation is interesting, the rules of God's law against detraction are off? And by what nonsensical logic do we form the conclusion that, if we say we do not want to be guilty of gossip, this neutralizes the actual gossip of which we are guilty? Perhaps this is an example of what St. Paul meant when he said: "For the good which I will, I do not: but the evil which I will not, that I

do." (Romans 7, 19).

It is usually the better people, those most earnestly striving to be good Christians, who use this most transparent and open form of subterfuge. The word "gossip" is prominent in their conscience as an evil thing. Unlike the tepid and lukewarm and half-hearted Christian, they cannot just plunge into gossip, or even use a more devious kind of excuse. They have to try directly to deny the evil of which they are guilty. So they say:

"I don't want to gossip. I know it is wrong to gossip. I should not say what I'm going to say...But it is interesting — so interesting. John told me that Mary told him that James saw Mrs. Smith going into a motel with Mr. Brown. Isn't that awful?"

Awful indeed, in more senses than one.

6. *"I want to be charitable, but honesty demands that the facts about so-and-so be revealed."*

Some persons resolve their ambivalent (two-pronged) feeling about gossip by having recourse to the grim responsibilities of the magnificent virtue called "honesty." They say: "No matter how much it hurts, or whom it hurts, or what damage may be done by it, the truth must be told, especially the truth about the shortcomings and sins of others, and most especially about the sins of those who are in positions of authority." In fact one spokesman for this view has made out a case for the stand that more harm is done by not broadcasting the sins of others (especially in authority) than by making them known.

There are, indeed, individual cases in which the good of a great many people, or of society, or of the Church itself, requires that the spotlight of publicity be focused on the mistakes, shortcomings, even sins of someone who is using authority or influence in a wrong way. This is a very delicate responsibility that requires full and certain knowledge of the facts, a clear vision of the good that needs to be done and must be done for many people by the revelation of the influential person's mistakes or sins, and freedom from self-interest, self-righteousness and arrogance.

But to make a general principle, as some have done to justify their gossip, out of the statement that "honesty takes precedure over charity in respect to revealing the faults of others" is badly to misread the law of Christ. In exceptional cases honesty becomes the highest form of charity, as when the good of a great many people depends on unsavory facts about one person being made known. In most cases, however, when we come to a knowledge of some fault or sin in one of our inferiors or superiors or equals, it is good to think quickly what Christ said to the men who were about to stone to death the woman taken in adultery: "He that is without sin among you, let him first cast a stone at her." (John 8, 7).

7. *"You know that I hate gossip, and that is why I wouldn't tell anybody else in the world but you about so-and-so. Be sure to keep it to yourself."*

This subterfuge is never a safe one. First of all, it neglects the principle that, if we have no serious reason for telling even a single individual about an absent person's faults or sins, it is plain gossip to tell that person; it injures a reputation in that one person's mind.

Secondly, every sensible person knows that it is exceedingly rare for one who has heard a colorful and seamy story about a certain person

even under a pledge of secrecy, not to reveal that secret, under a new pledge of secrecy, to at least one of his (or her) own close friends. Before long the gossip is known by a hundred people, and every one of them may have pledged himself to secrecy when he first heard it.

(The Liguorian)

I AM HIS PRIEST

G. G. Giarchi, C.SS.R.

THE priest is forever his mother's son. No human heart can live without human love, and my priestly heart is a human heart, even as Christ's is. My priestly heart cannot be empty, because God made it to be filled. And just as Christ loved His own mother much, so I love my mother, for I am His priest.

And so it is grand to be home again. From this door I scurried off to school, from this door I went to become His priest. But I did not leave my home behind — I took it with me. Mother's good counsels, her training and her example were my precious treasures. All that I am is mine because mother made the sacrifice and bore the trials behind this door, within this home.

My brothers have departed and made other homes, homes more completely theirs than this is mine. Another woman claims and demands their human love, but within these walls another woman has all my love. She was the first human being that loved me, that carassed me. That is why her picture stands upon my desk, and her love is sheltered, treasured in my heart. When Our Divine Lord was despised He did not feel lonely, for back home he knew a mother loved him. My heart is never lonely as I walked as a stranger amongst men, for back home I know my mother loves me and prays for me.

Pius X, that saintly priest, upon the day of his episcopal consecration, showed his ring to his mother, saying, "Did you ever dream that this marvellous ring would be your boy's?" "Yes," said that wonderful mother, lifting up her own ring, "yours is a marvellous ring, but it would never have been possible but for this little ring of mine." She could have added: "Had it not been for me you would never have been the saintly priest you are today."

Mothers are called the rock of society, not just because society could not survive without them, but because without their solicitude, correction and instruction, society would be corrupt. What a mother is, so is her child. My priesthood, I am sure, was the reward of my mother's goodness. Certainly I could not merit it myself.

So when my human heart goes out to my mother, I think of the words of St. John Vianney: "My mother was so good. The child who has a good mother should never think of her nor look at her without tears. All virtues flow readily from the heart of a mother into her children." That is why I take her advice so much to heart.

Cardinal Mindszenty once said, "Work is the salt of the earth." Mother's work is classed as 'dish-

water boredom', but it is the salt of my life. When I feel tired and weary I do not ease my limbs in leisure, nor ease my tired wits in sleep. A tired mother worked on until night forced her to sleep. She worked for me and for the family; I will work for Christ's family, His Church.

They called mother the family lawyer, and indeed she was! We went to her with all our problems, and how patient she was and understanding, even when the dinner or the baby or the door bell called for her attention. How often I am called here and there, to the door, to the school, to the home, to the church. In the midst of ringing bells and echoing calls I think of my understanding patient mother. God says in Scripture, "He who follows me walketh not in darkness," and surely I can say the same of my mother.

They called mother a brave woman. Acquainted with pain, she did not shun its company. She did not merely endure its presence, she befriended it. Clay gets its lustre in the burning, and in burning pain my mother's life took on a new lustre. the splendour of the martyr. She teaches me always that pain must find a welcome and not a sullen acceptance. Did not Don Bosco's mother say to him on the day of his ordination, "'The life of a priest, my son, is a martyrdom"? Knowing this, I must make a success of my priestly life by following the success of my mother's. The seed of a rich harvest is sown in the furrowed heart of a mother. It must also be sown in the furrowed heart of Christ's priest.

An empty bag cannot stand upright. What was it that made mother stand upright to difficulties, temptations and painful trials? Her heart was never empty, for God's love filled it and made it strong. Her way to holiness was in her marriage, in which mother and father were united as a pair of shears, punishing any who tried to come between them in their love and devotion. I am married to God's Church, and here is the example I follow, and in it I will find strength when the world will clamour for my love and try to force its way into my affections.

A mother is a maker, a guardian and a teacher. I am all of these, too. I must help to make better homes, I must be a teacher to the young. Mother is my example, for life is an ascent towards God and it is mother who sets little feet on the path of life. As I set many little feet on the path that leads to paradise, may mother's constant care be mine.

All felt at peace in mother's presence. I remeber that and know it now. It was because she was so good and so unselfish. The holier I am, the more will poor sinners feel at home in my presence. If I find joy outside Our Lord, I will be seeking myself and my own pleasure, and I will be selfish. As my mother did, I will think only of my own. Christ is mine and so are His people. I have power over others even as a mother has power over her own. I must rear them in the love of God, and protect their goodness and bring strength to their weakness. I am bound to look after them, to ask God every day that His life may course through their veins. Mother often thought of her children, especially when afar off, or in the midst of dangers. I think, too, of mine, God's people in the midst of temptations and trials. The great Saint Bernard once wrote: "These three remain: word, example and prayer, but the greatest of these is prayer." Mother was a woman of prayer, and I must be a man of prayer. I will pray for mine, even as mother did.

When I enter my home I go straight to mother. Through her I came into the world, through her I came to know my God, through her I came to love Him, through her I came to the altar. May I go hand in hand with her, my model and guide, to the breathless vision of God's presence. As I look into the face of her who means much to me, I realize how much I mean to her. And there, too, I read in her joyous face a happy prayer of thanks to God that I, her son, am His priest.

Should You Make A Yearly Retreat?

Background for an increasingly popular practice

Kenneth Eberhard

"Retreat" is a word that is getting bounced around today more than a badminton shuttlecock. Three hundred cities in our country now support at least one weekend retreat house, and making a retreat has almost become a religious status symbol — "the Catholic thing to do." As a result, you've probably been told formally from the pulpit, or informally by a friend, or in exasperated anger by an enemy: "You should make a retreat!"

But why? Why go away for a weekend of silence. Can't you find God also in noise? Can't you get close to God by being with your family? Why should you spend a weekend trying to live like a monk when your vocation in life is precisely not to live like a monk? And if a Catholic layman can be first-rate only by making a yearly retreat, then how about those millions of Catholics whose dioceses don't have retreat houses? Finally, you probably know Catholics who have been making yearly retreats for five, ten, perhaps even twenty years and they seem as self-centered, impatient, and greedy as ever. Apparently their retreats didn't help them. So why should you make one?

The Bible and Church Tradition

Already in the Old Testament we have instances of God calling laymen to make a retreat. Moses was alone with God for forty days and forty nights on Mount Sinai before receiving the ten commandments (Exodus 34: 28). In the book of Kings we are told that the prophet Elijah went on a religious pilgrimage into the desert, which again lasted for forty days and forty nights (111 Kings 19: 8). There are, of course, many other instances — but these two are especially noteworthy because of the length of time involved.

In the New Testament, we know that Christ himself went on a retreat of forty days before He began His public life (Matthew 4:2). (Christ's example is always important for us since it is to be a type of pattern for ours.) Before Pentecost, the apostles enclosed themselves for ten days in the upper room where they "with one mind continued steadfastly in prayer ..." (Act 1: 14). And finally, St. Paul, after his conversion, went into the Arabian desert on what has commonly been considered a type of retreat (Gal. 1:17).

So the Bible gives us vibrant examples of Old Testament men, Christ, and the apostles all making retreats. Yet these examples do not precisely prove our point. What they teach us is that we should make a

retreat at certain decisive high points in our lives. Before marriage, or in choosing a profession, or when considering a major change in jobs — these are special times when we should consult with God in retreat so that we might better know His plan. But our question concerns the *yearly* retreat. We are asking if you should make an annual retreat even though you are not faced with any climactic decision.

Let us, then, turn to the history of the Church and see what it tells us.

Church tradition seems to smile on retreats. Almost from the very beginning there were men who sought the solitude of the desert for prayer. In the third and fourth centuries monasteries were founded where laymen could seek spiritual direction. Later, in the middle ages, men often banded together on a pilgrimage which had its high point in a type of retreat once the monastery or shrine was reached.

Yet as inspiring as this tradition is, it still cannot serve as a final argument for us today. For as a matter of fact, there have never been enough monasteries or pilgrimages to allow all Christians to make an annual retreat. Moreover, the retreat movement as such did not exist for the first 1500 years of the Church's life . . .while it is only in the last one hundred years that it has really gathered momentum.

The Beat Generation

Perhaps a stronger argument for *annual* retreats, and a good explanation for the rise of the retreat movement, is our "beat" generation. Catholics have begun to realize that we not only form our generation but our generation forms us. Travel, TV, the "twist" and time schedules all add up to a tempo that is whirling with activity. In this world of noise and speed it becomes more and more difficult to reflect upon our "stance" before God.

Moreover, as a minority group in a market place and melting pot society, Catholics tend to let popular ideas influence their own standards of right and wrong. Catholic confusion over steady dating, racial discrimination in housing, the dignity of the person, and fair business practices all point to the extent that our secular culture is coloring our thinking.

Yet that is only a part of the problem. More basic is the question whether we are really Christians to begin with. One noted theologian today, Father Karl Rahner, S.J., holds that there are not as many Christian laymen today as we think. He says that a person baptized as an infant can only become a Christian layman when he has backed up that baptism by a *mature commitment* to Christ. Hence those Christians who are not yet fully mature or who have not yet decided their vocation are not complete Christian laymen. Moreover, even those capable of a mature self-commitment have often unconsciously allowed themselves to be swept into the tempo of the modern age, without ever seriously reflecting upon just what a commitment to Christ really means.

A retreat, then, can play an important part in both the making and the renewal of our Christian commitment.

Yet even now we cannot say that an annual retreat is *necessary*. For it is a blunt fact that many Catholics never have the opportunity of making an annual retreat. However, through the sacraments, prayer, sermons, and reading, they are living a truly Christian life. How then, can we seriously say that annual retreats are *necessary?*

The Law of Growth

The real reason why you should make a yearly retreat can be summed up in only one word: *growth*. All of us are bound to grow in the Christian life. . .and we are bound to grow according to the helps that God gives us.

One of the most meaningful parables our Lord told was that of the talents (Matthew 25: 15-30). A master gave one man five talents, another two and another one. Since the first two men made their amount grow, they were commended and put in charge over many things. But the third man, poor fellow, stayed stagnant. He did not use what was given to him. Rather, he buried his talent and as a result there was no growth. Because of this, the master cast him out into the darkness where there is weeping and gnashing of teeth.

Of the people who read this article, I am sure that there will be some with five talents: highly committed persons whose faith enters deeply into their daily lives. There will be others with two talents: generous Christians, yet whose faith has only a partial effect on their lives. Finally, there will be some having only one talent: those whose faith and ordinary life barely touch each other.

(The Liguorian)

RIOTING YOUTH

The young man of the Gospel was a religious man. He kept the Commandments, he went to church, he prayed, but his religion did not satisfy him (Matthew 19, 18-21).

It is fashionable in these days to have religion, especially in the Western countries. It is like a badge that distinguishes us from the Communists that have declared war on religion. But how many people feel deep in their hearts that their religion does not satisfy them? It is because it is too shallow and too superficial, and therefore it cannot bring them into personal contact with Christ. A superficial form of religion cannot make people happy, as a superficial knowledge of a foreign language cannot make reading in that language enjoyable.

Rebellion against religion

There is much talk about the spread of irreligion among the young people of today. Whether they rebel against religion as such or against the distorted form in which it has been presented to them, it is hard to know. Maybe they are rebelling against the inconsistency of their parents and teachers? It is hard to believe a parent who teaches his children to be honest, not to cheat, and then they see his lying, cheating and gossiping. Pretense and hypocracy can easily destroy religion in the children. Young people want the truth. They want God. They want security which the young man of the Gospel sought from Christ.

Age of insecurity

Our age can be called the age of deep insecurity. It is called the age of aspirin, the age of atom, and the age of fear and anxiety. Insecurity pursues man like a shadow on a bright summer day. Here are a few examples of this insecurity which we draw from what some people think and say:

"Why did they raise his pay? Is his work worth it?"

"Will he marry me?" or "Does she care about me?"

"Will there be another war pretty soon? If it comes, will I and my family survive?"

"Does my wife care about me?" or: "Does my husband still love me?"

"Will I pass my examination? Will I get the job I would like to have?"

"Will my marriage be a happy one?" etc., etc.

These concerns and worries are our daily companions, because we are living in an age of insecurity. Such things are not peculiar to our age alone, for insecurity was not born yesterday. See some exampies of it in the Gospel.

Rich Farmer

When his farm produced an extraordinary crop, he said to himself:

"I will pull down my barns and build larger ones. And there I will store my wheat and all my goods. And then I will say to myself: 'My good fellow, you have many possessions laid up to last for many years. Now take it easy: eat, drink and enjoy yourself!" (Luke: 12, 18-20).

Unscrupulous Manager

Our Lord said that there was a bad manager who was about to be dismissed by his employer. When he heard it, he said to himself:

"My master, is taking the management away from me. What shall I do? I am not strong enough. To beg I am ashamed... "And he began to cheat on his master, leaving his goods in the hands of his customers so that they would, out of gratitude, welcome him in their homes, once he was dismissed (Luke: 16, 3-8).

We will never fully get rid of our insecurity. No aspirin will be invented to remove the feeling of insecurity from us as long as we live, for insecurity is as human as hunger and as inescapable. Complete security can be found only in the graveyards.

Christ and terrified Apostles

Christ alone can grant us some security, if we really belong to Him and are His true followers. Once the Apostles found themselves in the middle of the lake, and Jesus fell asleep, because He was tired. Suddenly a storm broke out. Since they were afraid to drown, they woke Him with a cry:

"Master, we are going down!" Jesus replied: "Where is your faith. And then He calmed the storm (Luke: 8, 24-25).

A baby girl, the proverb says, is a frail craft on the sea of life. But experience shows that the older she gets, the craftier she becomes.

Our teen-agers are funny people. They get sore fingers from working too much at the phone.

Patient: "Doctor, my former doctor disagrees with your diagnosis of my case". Doctor: "I know he does, but the autopsy will prove I am right".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 3.

Volume XL, No. 3.

ЗМІСТ — CONTENTS

Розуміння терпіння ..... о. Роман Ганас 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Бог говорить до нас ..... о. Р. Хом'як, ЧНІ. 6
Задивлююсь у твої зіниці ..... В. Симоненко 7
Хотів би ти знати? 8
Покликання мирян до апостольства
Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ. 13
Новий Катехизм 18
Що робити з забобонами?
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 20
Що таке Страшний Суд? 25
Чин Похорону Мирян ... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 27

The Annunciation 33
Renewal of Confession 36
Natural Law and the Church
M. Schudlo, C.SS.R. 38
New Catechism 44
Sisters' Servants 75th Anniversary 46
I'd Like To Know 48
Ukrainian Catholic Woman
M. Schudlo, C.SS.R. 51
The False Faces of Gossip .. Donald F. Miller 58
I Am His Priest ..... G. G. Giarchi, C.SS.R. 59
Should You Make a Yearly Retreat?
Kenneth Eberhard 61
Rioting Youth 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1968
APRIL

REDEEMERS

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Христове Воскресення - це символ нашого духовного воскресення

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

"Царю і Господи, Ти помер як Чоловік, але по трьох днях воскрес, звільнив Адама від зіпсуття і знищив смерть, о Пасхо безсмертности, що є Спасителем світу" (Світилен воскресної Утрені).

Безмежна радість мусіла наповнити серця побожних Христових учениць, жінок мироносить, як вони, прийшовши до гробу помазувати мертве тіло дорогого Учителя, почули від ангола оце питання: "Ви шукаєте Ісуса розпятого? Його тут нема. Він воскрес!" (Марко: 16, 6).

Наша Церква підкреслює цю радість з нагоди Христового воскресення, співаючи на всіх богослужбах на початку та на кінці цілого великодного періоду, від Великодня до Вознесення: "Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував" (Тропар Воскресення).

Своєю фізичною смертю Христос воскресив деяких мертвецїв, що в хвилині Його смерти вийшли з гробів, "ввійшли до святого міста і зявилися багатьом" (Матей 27, 53). Проте їх було не багато. Загал людей мусить ждати на своє тілесне воскресення аж до кінця світу. Зате Христос дав нагоду і силу всім людям духовно воскресати до нового, надприродного і Божого життя Божих дітей, бо Він відпокутував гріхи цілого світу, за що Бог Отець тепер дає це преціпне життя ласки всім людям, що бажають його.

"Слуга Мій виправдає багатьох. Він понесе на Собі їхні беззаконня. . .Він видав Себе на смерть. . .Він узяв на Себе гріхи багатьох і за грішників заступився" (Ісая 53, 11-2). Невинний Божий Син Ісус своїми стражданнями виєднав людям Боже життя, бо вони Його брати і сестри,

бо Він теж син Адама.

Як Христос вийшов з гробу тілесно, так всі люди повинні духовно виходити з гробу гріха, недбалости, байдужности і ставати при помочі християнських чеснот правдивими Божими дітьми, подібними до Ісуса, що є взірцем духовного воскресення для всіх. "Як Христос воскрес на славу Отця, так і ми повинні жити новим життям" (Римляни 6, 4).

Якщо хтось відмовиться духовно воскреснути, то Христове воскресення залишиться безкорисним для нього. Наша Церква заохочує людей духовно воскресати. Це духовне воскресення чинить їх новими сотвореннями, бо зо звичайних сотворінь перетворює їх в улюблених Божих синів і дочок. Божа ж дитина це нове сотворіння в світі, що не ганяється тільки за розкошами, славою і багатствами.

"Христе, Ти Своїм воскресенням виявив новий світ, бо не розламав печати гробу, як і не знищив дівицтва Діви Своїм народженням із неї. Ось тому почитаємо Твої Страсті, прославляємо Твій похорон, вірою поклоняємося Твому воскресенню і подячну пісню співаємо в честь Твого гробу, кажучи:

"Радуйся, життєдайний гробе, бо Христос воскрес із тебе й обновив увесь світ. Радуйся, бо відвалений від тебе камінь знищив брами і замки аду. Радуйся, бо з тебе засяло сонце на ввесь світ. Радуйся, бо пекло задрижало, як Христа зложено в тобі. Радуйся, бо ад був примушений віддати живими тих, що колись був прийняв до себе як мертвих. Радуйся, скарбе, що скриває в собі божественний жемчуг. Радуйся, життєдайний гробе, бо Христос воскрес із нього" (Акафист Воскресення: Ікос 8).

Багато людей щороку радісно святкує день Христового воскресення, не здаючи собі справи з цього, що вони духовно не воскреснули з Христом, тому нема чого так сильно радіти. Тільки ті люди мають повне право тішитися Христовим воскресенням, що за Його прикладом духовно воскреснули і стали правдивими братами і сестрами воскреслого Спасителя, і тому проживають і працюють в дусі воскреслого Спасителя.

Як же людина годна знати, чи вона дійсно духовно воскреснула і проживає духом Христового воскресення,

як другий Ватиканський Собор, що скінчився 8 грудня 1965, наказує всім християнам проживати? Людина може знати, чи вона дійсно воскреснула до нового Божого життя, якщо її духовне воскресення буде подібне до Христового воскресення.

Відвалений камінь

Як Христос помер і учні поклали Його тіло до нового гробу, то Спасителеві вороги, боялись, щоб учні не викрали тіла і не розголосили в світі, що їх розпятий Учитель воскрес із мертвих, пішли до Пилата, який засудив Божого Сина на смерть, і промовили до нього: "Пане, ми пригадали собі, що цей обманець (Христос) ще за свого життя сказав: 'Я воскресну по трьох днях!' Отож звели, щоб гріб був добре забезпечений, щоб часом його учні не прийшли і не вкрали його і не сказали людям: 'Він воскрес із мертвих!' бо тоді останній обман буде гірший аніж перший" (Матей 27, 63-4).

Пилат погодився, і вороги запечатали гріб. Якщо б хтось був поважився нарушити запечатаний урядом гріб, то він був би строго покараний. Гріб запечатувано своєрідними полотняними лентами хрестообразно і на кінцях кладено печатки. Жидівська старшина не задовольнилася тим, що поставила біля гробу свою сторожу, що мала при святині. Вона вимогла від Пилата декількох римських вояків, щоб ціла справа мала урядову закраску і на випадок порушення гробу Христовими учнями стала справою римлян, за що Пилат був би строго покакав зухвальців.

Гріб був завалений великим каменем, що його хтонебудь не міг відвалити. Ось тому жінки мироносиці, йдучи до гробу, журилися: "Хто відкотить нам камінь від входу до гробу?" (Марко: 16, 3).

Як же прийшли до гробу, то завважили, що гріб був уже відчинений. Ангол з неба відвалив камінь, щоб жінки зобачили, що Христос був уже воскрес (Матей 28, 2).

Хто хоче духовно воскреснути, щоб жити Христовим життям, той мусить так само повідкочувати моральне каміння гріхів, недбалости, пристрастей і недосконалостей зо свого християнського сумління. Він мусить уникати лихі нагоди, що стали для нього причиною упадків, і помиритися з ворогами, бо в християнстві не сміє бути ворогів. Хто не хоче цього вчинити, той дальше мучиться

привалений тяжким каменем гріха, який не дозволяє йому духовно вийти з гробу і проживати воскреслим життям Спасителя і стати улюбленим сином або дочкою Небесного Отця, в яких Він знаходить своє уподобання.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ВИХОВАННЯ МОЛОДЦІВ ДО СВЯЩЕНИЧОГО СТАНУ МАЄ БУТИ ВПОВНІ ДОСТОСОВАНЕ ДО ВИМОГ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

(Наміреннія Апостольства Молитви на квітень, благословлене Святішим Отцем)

Після Божого Провидіння Божий нарід, свята Церква, залежить від служіння священиків. Вони є проповідниками Євангелії, духовними провідниками і вірними служителями Божих таїнств. Які в якійсь околиці, країні, є священики, оскільки вони є оживлені Христовим духом, такий є в тій країні духовний стан Церкви. Тому так важливим є відповідне виховання майбутніх священиків, щоб могли тепер, при так великій зміні сучасних обставин, провадити вірних в дусі святої Євангелії.

Також ментальність, духове розположення сучасної молоді, під впливом окружаючого світу, суспільства, перейнятого духом секуляризму, шаленого поступу техніки й середників комунікації, радіо, телевізії, піддалося великій зміні. Тому II Ватиканський Собор видав осібний декрет про виховання священиків і на самому вступі каже: "Оживлений Христовим духом цей священний Собор вповні свідомий того, що бажана віднова цілої Церкви залежить у великій мірі від служіння її священиків. Тому Собор проголошує величезне значення священичого виховання і ставляє певні основні засади, після яких ті правила, що їх успішність довголітня практика ствердила, треба скріпити й додати нові елементи, речі, що відповідають конституціям і декретам цього Собору та змінним обставинам наших часів."

Основою священичого життя мусить бути його духовна формація, вироблення. Священик має подати вірним Христового духа, і ніхто не може другим дати того, чого сам не має. Тому Декрет каже, що кандидати священичого покликання повинні "навчитися жити в безнастанній, інтимній (дружній) злуці з Отцем через Його Сина Ісуса Христа в Святім Дусі", пильно розважаючи Божі слова, активно беручи участь у св. таїнствах Церкви, зокрема Пресвятій Евхаристії, і церковнім правилі (часослові), вони повинні мати синівську набожність до Пречистої Діви Марії, яку вмираючий Христос віддав учневі за матір.

Кандидат духовного стану повинен жити після св. Євангелії, набути духа молитви, перейнятися апостольським духом ревности й шукати Христа в людях, до яких він є посланий. Повинен бути злучений з Христовим Намісником в покірній і повній довір'я любові, і раз рукоположений на священика повинен пам'ятати, що він є зв'язаний з Єпископом, як вірний його помічник та зайнятий у спільних зусиллях зо своїми священиками-товаришами повинен давати свідоцтво тієї єдности, що притягає людей до Христа (Декрет 9).

Нехай вони добре зрозуміють, що "вони не є покликані до панування й почестей, але щоб віддати себе цілковито на Божу службу й душпастирське служіння "З особливішою дбайливістю будуть приучуватися до священичого послуху, до звичайного, покірного життя й духа заперечення себе. Через що вони повинні привикати, щоб навіть у дозволених речах, але непридатних, вони були готові скоро вирікатися і в той спосіб наслідувати розп'ятого Христа. (Декрет 9).

Семінаристи повинні бути добре обізнані з трудощами священичого життя. А це не на те, щоб бути заклопотаними й пригнобленими майбутніми небезпеками, але радше, щоб більше пристосовуватися до духовного життя, що краще, чим що інше дійсно скріпляється душпастирською ревною працею, яку виконують.

Семінаристи, що йдуть за давньою почесною традицією безженности, згідно зі святими усталеними законами свого обряду, повинні бути виховувані й приготовлювані до того стану з великою старанністю. Бо вирікаючись подружжя ради небесного царства (Мат. 19, 12), вони приймають Господа неподільною любов'ю і через цю злуку з Христом вони дають свідоцтво воскресення світу,

що має прийти (Лук. 20, 36), вони дістають найбільше відповідну поміч до виконування досконалої любови, через яку вони стають усім для всіх людей у своєму священичому служінні. Нехай вони зрозуміють, що той стан треба прийняти не тільки, як закон, але як дорогоцінний Божий дар, про який вони повинні молитися. Треба ознайомлювати їх з небезпеками до чистоти серед сучасного світу, як вони повинні набути сувору контролю над своїм умом і тілом (Декрет, 10).

Семінаристів належить дбайливо формувати так, щоб вони набули конечну зрілість людини, сталість ума, здоровий розсудок, здібність робити рішення, а при тім чемність, якої так дуже вимагається від священика. Панування, основна особиста зрілість й другі розположення душі повинні в семінаристів розвиватися, бо вони дуже помагають до доброї й успішної діяльности в Церкві. Однак карність в семінарії повинна бути так заховувана, щоб студенти набули такого внутрішнього розположення, щоб вони приймали авторитет настоятелів з особистого переконання, щоб їх до того склонювало їх власне сумління (Рим. 13, 5) і надприродні понуки. Дисциплінарні норми повинно вживатися відповідно до віку студентів.

Щоб вони самі, пануючи над собою, привикали вживати свободи розумно, діючи спонтанічно й енергійно, зо своїми співбратами та мирянами працюючи спільно й гармонійно. Семінаристи повинні користати з нового психологічного й виховального розвитку, що є спільний усьому християнському вихованню.

Щодо церковного образування семінаристів, то Собор поручає, щоб філософія і теологія ліпше доповнялися взаємно, щоб семінаристам представити таїнство Христа, що його довершує священик. Норми наук треба подавати так, щоб семінаристи бачили їх взаємне відношення та їхнє душпастирське значення, щоб через те вони були ліпше приготовані, як говорити до сучасної людини і скріпитися у своєму званні. Методи навчання треба перевірити щодо викладів, дискусій, семінарів і студій і то так щодо поодиноких осіб, як і менших гуртків (17).

Коли ходить про душпастирське образування, то Собор поручає старанно обучувати семінаристів щодо метод катехитики, проповідництва, літургійного богопочитання,

уділювання св. Тайн, харитативної акції, обов'язку шукати відчужених від Церкви, або тих, які стратили віру, також як провадити душі, як з іншими поступати, як знайти більше успішних засобів для свого апостольства, як заохотити других до апостольської акції, і цього всього мають учитися не тільки в теорії, але й у практиці. (19-21)

У малих семінаріях треба плекати посів покликань під батьківським проводом настоятелів при співдіянні родичів. (3) У великих семінаріях треба формувати правдивих пастирів і все повинно зміряти до цієї цілі. Кандидати священичого стану повинні: виявляти добрий намір, свої рішення робити свобідно, мати конечні духовні, моральні й розумові спосібности, при тім здоров'я тіла й ума. (7)

Вірні повинні співпрацювати своїми молитвами, щоб усі конечні зміни й пристосування добре й відповідно перевести у цій так важливій справі виховання майбутніх священиків. Тому часто благаймо про це Христа Чоловіколюбця через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне наміреня: За відповідну установу й розвиток дияконату в місійних країнах.

ТРАВЕНЬ: Загальне наміреня: Щоб наради в справі миру й заходи завести його в світі продовжувалися з щирими зусиллями, і щоб їх спомагали наполегливі молитви вірних.

Місійне: Щоб навчання Євангелії могло перебороти суспільні й політичні розбіжності між людьми і расами.

Браття, хочу пригадати вам, як всі наші батьки (предки) були проваджені хмарою, що була над ними, і як вони всі пройшли через море. Всі вони охрестилися в цій хмарі і в цім морю. І всі вони пили той сам духовний напиток, бо всі вони пили з духовної скелі, яка йшла за ними, а ця скеля це Христос (Коринтян 10, 1-4).

КРАЮ МІЙ

Краю мій рідний, занедбаний краю,
Де ж те сподіване щастя твоє?
Крається серце од болю, одчаю,
Як тільки долю твою нагадаю-
Горе моє!...

М. Вороний

Чим є брак священиків в очах Спасителя?

З нагоди "Світового дня молитви за покликання до священичого стану", 21 квітня 1968

Митрополит Максим

1. В очах Христа, брак священиків -це в першу чергу брак авторитетного голошення народам світу Його святої Євангелії й уділювання, віруючим в Нього, надземської гідности Божого синівства через св. тайну Хрещення. Бо тільки своїм священикам, тобто апостолам і їхнім наслідникам і всім учасникам в їхньому священстві Він поручив цю в а ж л и в у місію, кажучи: **"Мені дана всяка влада на небі й на землі. Ідіть же, навчайте всі народи хрестячи їх во імя Отця і Сина і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповідав вам. І ось Я з вами по всі дні до кінця віку" (Матей 18, 19-20).**

Вправді, писане слово, радіо, телевізія й всі модерні засоби комунікації можуть сьогодні занести слово Божої науки аж до найдальших закутин землі, а миряни мають право, в потребі, уділяти св. тайну хрещення. Проте євангельський вислів "навчати" всі народи значить не лише голосити їм слово Боже, але робити з них учнів Христа, тобто предложити їм Божу науку, запевнитись про її правильне зрозуміння та спонукати їхню волю піти за голосом Божим і стати визнавцями Христа. Подібно євангельський вислів "навчати зберігати все", що Христос "заповідав" апостолам, значить не тільки виложити людям Божу науку й Божі заповіді, але рівнож подбати про те,

щоб вони, при помочі Божої ласки, почали жити згідно з цією наукою і приписами цих Божих заповідей.

Так само, хоч миряни мають право уділяти, в потребі тайну хрещення, то все таки це уділення св. тайни має відбутись згідно з наукою Церкви. А це все, тобто приєднування Христові нових учнів і впроваджування їх в нове, надприродне, християнське життя, має тільки тоді запевнену повсякчасну поміч Христа, коли воно відбувається під проводом єпископів, цебто наслідників апостолів, що діють при помочі своїх священиків, які є їхніми "провідними співпрацівниками" та творять враз із ними "один пресвітерат", як навчає II Ватиканський Собор (Про Церкву, 28). Це значить, що хоч різні модерні засоби комунікації й поміч мирян можуть дуже скріпити й сильно поширити цю працю священика, вони, однак, не можуть ніколи її вповні заступити.

Тому, брак священиків під цим оглядом, це в очах Спасителя брак самого духовного батьківства, без якого Церква Христова не одержує нових членів і поволі завмирає. І тому, один старинний письменик (з 6 століт.), скритий під псевдонімом Діонісія Ареопагіта, міг назвати цю апостольську роботу "найбільше божескою поміж божими", бо вона привертає людину до Бога й стає основою всього дальшого життя душі з її небесним Батьком.

2. Брак священиків, це в очах Христа, теж брак на світі Служби Божої, св. Причастя й євхаристійної присутности Христа на престолах наших церков. Бо всі сильні цього світу, всі науковці, мистці й найбільші політичні провідники народів не є в силі, без священика, відслужити хоча б одної Служби Божої, запевнити хоча б одного святого Причастя, чи євхаристійну присутність Христа хоча б на одному престолі. Що більше? Навіть всі святі з неба, чи навіть самі ангели не можуть зробити цього без священика. Словом, брак священика між людьми -це брак евхаристійного Христа в цьому світі. А життя людей без евхаристійного Христа -це мандрівка людських душ у вічність без духовної поживи, без духовного світла і без небесного провідника.

Тому, як дуже опущений мусить виглядати в очах Христа світ без відповідного числа священиків! Як болюче мусить відчувати Христос духовні терпіння, а ще більше

духовну смерть тих безчисленних людських душ, за які Він пролляв Свою святу кров, і які без помочі священиків, духовно завмирають і йдуть на вічну загибель! Хто міг би вповні описати всю ту велитенську шкоду, що її приносить сам собі, людським душам і цілому світові молодець, якого Бог кличе до священства й дає йому всі потрібні ласки для гідного виконування цього земсько-небесного уряду, а він відкидає цей голос Божий, тікає від тієї найбільшої гідности й від того найвищого уряду, залишаючи за собою великі сотки, ба й тисячі людських душ, що ждали, ждуть і будуть ждати на його священичу поміч? Яку страшну відповідальність беруть на себе ті батьки, які сміють відраджувати своїм синам священство, або прямо роблять все, щоб їх до цього не допустити?

3. Брак священиків є також, в очах Спасителя, брак у світі тієї руки, що підноситься над зараженою душею і знаком хреста здіймає з неї всю отрую гріха. Брак священиків -це брак поміж людьми тієї прощальної, оживляючої Божої сили, якої не може дати людині ані атомічна сила, ані найбільша наука, ані найсильніша військова армія, ані навіть ангели з неба, як каже св. Петро Дамян (проп. 26). Що більше? Цієї власти прощання гріхів не посідає навіть сама Пречиста Діва Марія, як пише св. Вернардин Сієнський.

4. Брак священика в людській спільноті -це, в очах Спасителя, також брак незаступимого виховника молоді, найбільше довіреного приятеля родини, неструдженого опікуна всіх опущених і терплячих, взірцевого громадянина й жертвенного патріота, промотора науки й мистецтва, неустрашимого захисника всіх прав свого народу й Божого Царства на землі.

5. Для нас, українців, брак священика -це в очах Спасителя, ще в додатку брак духово-національного провідника, що дуже часто в історії нашого многострадального українського народу мусів бути для нього всім, тобто душею й висловом всіх його духових національних змагань.

Якщо воно так, то хто не доложив би всіх старань, щоб помогти тим щасливим вибранцям, яких Бог кличе до тієї надзвичайно великої й почесної служби, відважно прийняти цей Божий поклик священства й стати добродіями людства, зокрема свойого народу?

Дорогий читачу, зроби все, що в твоїй змозі, щоб світ і наш український нарід мали досить ревних і святих священиків. Очі Спасителя за ними шукають

БОЖІ ПРИКМЕТИ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: "**Бог не людина, то й не каже неправди, не чоловік він, то й не має чого каятись. Чи може ж він твердити, а ділом не ствердити? Чи може сказати, а не доказати?**" (Числа 23, 19).

Бог завжди говорить правду. **Люди можуть помилитися і обманити інших. Бог не може помилитися і говорити неправди: Бог - світло, й ніякої в ньому темряви немає** (1 Іван 1, 5). Бог є **найправдивіший.**

Бог **додержує своїх обітниць.** Бог післав Спасителя, якого приобіцяв у Старому Заповіті. Він також додержить усього того, що він нам приобіцяв. Бог є **найвірніший.**

Бог **здійснює кожну погрозу,** коли люди не хочуть слухати його. Бог був загрозив потопом, єгипетськими язвами й іншими карами, та й зіслав їх на людей, коли вони відмовилися покутувати. Він також і нас покарає, коли грішитимемо й не будемо покутувати: "**Не обманюйте себе самих, з Богом жартувати не можна**" (Галатів 6, 7).

Колись не було ні світу, ні людей. Одначе Бог завжди є. Він завсіди був і буде. Він не має початку, ні кінця. В Бога не має вчорашнього дня або завтрішнього. Бог є **вічний: "Перш, ніж повстали гори, і народилася земля, і всесвіт, від віку й до віку ти єси Бог"** (Псалом 90,2).

Світ і люди змінюються. Бог остається завжди той самий. Він ніколи не старіється і ніколи не змінюється. Бог є **незмінний: "Земля і небеса. . .загинуть, ти ж будеш стояти, все постаріється немов одежа. Наче вбрання ти їх міняєш, і вони пройдуть. Ти ж усе той самий, і літам твоїм кінця немає"** (Псалом 102, 26-28).

Ми повинні завжди говорити правду й додержувати нашого слова тому, що Бог завсіди говорить правду й додержує своїх обітниць: "**Один день перед Господом, як тисяча літ, і тисяча літ, як один день**" (2 Петра 3, 8). "**Всяке добре даяння і всякий досконалий дар згори сходить від Отця світла, в якого нема ані зміни, ані тіні переміни**" (Яків 1, 17).

Свята Тереса Авільська звикла була говорити: Розваж, як люди скоро зміняються і як мало можна покладатися на них. Тому сильно надійся на Бога, який не може змінитися!

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

БОГ СОТВОРИВ СВІТ

Біблія це Божа книга. На початку цієї прегарної книжки є описано, як Бог сотворив всі ті гарні речі, що прикрашують світ і роблять наше життя приємним у світі.

Бог є вічний, тому Він завжди був. Світу не було, поки Бог не сотворив його. І Бог сотворив світ для нас людей. "Він не сотворив її пустою. Він сотворив її, щоб на ній жили (люди)" (Ісая: 45, 18). Всі речі, що є в світі, є для людей, щоб вони користувалися ними: "Ти не хочеш, щоб діла Твоєї мудрости були без ужитку" (Мудрість: 14, 5).

Як ми щось робимо або будуємо, то нам треба матер-

іялу і знаряддя. Столяр не годен зробити крісла, якщо він не має дерева і знаряддя. Як Бог творив світ, то Він не вживав ніякого матеріялу, бо Він не потребував матеріялу. Зрештою тоді ще нічого не було, бо ніщо не існувало крім Бога.

Бог тільки захотів світу і світ стався, як тільки Бог сказав: "Нехай буде!" Тільки один Бог годен так творити речі, бо Він всемогутній. Таке творення зветься сотворенням. Сотворити значить зробити щось із нічого.

Бог так само сотворив світ, щоб показати Себе Самого людям. Як я дивлюся на всі ті гарні речі в світі і думаю, що Бог сотворив їх для мене, то я знаю, що Він мене любить і дбає про мене, бо Він хоче, щоб я жив (жила) в світі як Його добра дитина.

Як я дивлюся на цей великий світ, то знаю, що Бог всемогутній. Він має дуже велику силу, і Він уживає цієї сили для мого добра. Як подивлюся на гарні речі, пташки, квіти і дерева, то знаю, що Бог мусить бути гарний.

Як подивлюся на порядок у світі, як все в нім гарно уложене, як щодня сонце сходить і заходить, як зерна ростуть і стають рослинами, то пізнаю, що Бог мудрий.

Такий то мій Небесний Отець. Він всемогутній і предобрий Творець світу. Люди повинні уживати цього світу, щоб прославляти Бога і користати з сотворених речей для свого власного добра й добра своїх ближніх.

ПИТАННЯ

1) **Хто сотворив світ?**
Бог сотворив світ.
2) **Як Бог сотворив світ?**
Бог сотворив світ з нічого.
3) **Нащо Бог сотворив світ?**
Бог сотворив світ, щоб показати мені Свою славу, могутність, мудрість і любов, і щоб я використовував сотворені речі для Божої слави і власного свого добра.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Дитино, поглянь на небо і на землю, подивися на все, що в них є, і зрозумій, що все те Бог сотворив з нічого, і що й людський рід став існувати таким самим робом (2 Макавеї: 7, 28).

Я - Господь. Я сотворив усе. Я один розпростер небо. Я Сам Собою утвердив землю (Ісая: 44, 24).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду часто дякувати Богові за те, що Він сотворив мене, і за речі, що Він так само сотворив для мене.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ти достойний і справедливість вимагає, щоб оспівувати Тебе, благословляти, прославляти, дякувати і поклонятися Тобі всюди, куди тільки сягає Твоє володіння, бо Ти невимовний, незбагнений, невидимий і непонятний Бог, що завжди був і все той Сам. . .Це Ти з нічого сотворив нас. . . (Тиха молитва перед Освяченням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, поможи мені так уживати сотворених речей, щоб я міг (могла) прославляти Тебе і рости в любові до Тебе.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Яка є різниця між тим, як Бог сотворив світ, і як твій батько щось робить, от хоча б крісло?

2) Як дивишся на різні речі в світі, то що вони кажуть тобі про Бога?

3) Вичисли деякі речі, що ти кожного дня вживаєш, і поясни, як ці речі походять із того, що Бог сотворив.

1) **Що означає той хліб, що священик роздає вірним в Томину неділю по Службі Божій?**

Цей хліб -це Артос. Артос -це хліб, що представляє воскреслого Христа. Цей Артос лежить на тетраполі. В

Томину неділю його крають на маленькі частинки і священик роздає їх вірним. Споживаючи цей Артос, вірні символічно і духовно беруть участь у Христовім воскресенні. Хто спожижає цей хліб з вірою, той отримує Божі ласки, бо він є благословенний Церквою.

2) **Як наша молитва годна помагати тим, що повмирали?**

Всі душі, злучені ласкою з Христом, становлять одне містичне Христове Тіло, не зважаючи на те, чи вони в небі, на землі або в чистилищі. Як члени людського тіла помагають одні другим, так і всі члени Христового Тіла годні помагати одні другим. Ось тому Церква молиться за душі в чистилищі, які ще покутують за невідпокутовані гріхи, заки підуть до неба.

Молитва, піст, милостиня, добрі діла, страждання і Служба Божа -це засоби, якими ми на землі годні помагати тим, що відійшли від нас у стані Божої ласки і в чистилищі покутують за гріхи, яких допустилися в житті і яких не хотіли відпокутувати на землі.

3) **Як Христос воскрес, то жидівські провідники намовили сторожу, щоб вона заперечила воскресення і заявила перед народом, що Христові учні вкрали Тіло Спасителя, як вояки сторожі спали. Чи це було б можливе таке вчинити?**

Евангелисти виразно стверджують, що Христос воскрес, і це була найбільша новина, що вони могли тоді проголосити світові, бо дотіль ніхто з мертвих не був воскрес так, як це вчинив Спаситель. Св. Матей описує, як жидівська старшина намовляла вояків і заплатила їм добрі гроші за поширення неправди про Христа (Матей 28, 11-15).

Воно було б не можливо для учнів відкотити без галасу такий великий камінь, яким був привалений вхід до гробу. Сторожі були напевно пробудилися, якщо б були поснули, як учні відвалювали камінь. Зрештою апостоли були такі залякані трагедією розпяття, що вони навіть не важилися наближатися до гробу, боячись що й їх старшина могла б заарештувати за спільність із розпятим Христом.

Вояки не лякалися кари від Пилата, бо знали, що він не каратиме їх за занедбання обовязку, коли старшина підкупить його. Так воно й сталося. Вояки не отримали кари. Взявши гроші від жидівської старшини, вони розповідали між народом, що учні вкрали Тіло Спасителя, як вони спали.

4) Що таке анатема?

Анатема в церковнім значенні -це відлучення від Церкви або викляття. Церква виклинала тих, що свідомо і вперто заперечували якусь правду святої віри. Перший ватиканський Собор (1869-70) обильно користувався анатемами при окресленні правд віри.

Зате другий ватиканський Собор ні разу не вжив слова 'анатема'. Ось тому це слово щораз більше виходить із ужитку в Церкві, бо Церква намагається по-доброму без погроз і виклять немов добра мати вести людей до Бога.

5) Чому в церкві світиться червона лямпка біля престола?

Ця червона лямпка пригадує вірним, що в кивоті є Святі Тайни. Церковний закон велить світити таку лямпку в усіх церквах, де зберігаються найсвятіші Тайни. Колись був приказ, що треба було світити олійну чи воскову лямпку. Тепер подекуди вживають електричних лямпок.

6) Мій приятель десь вичитав, що Пречиста Діва не була дійсною дівою, а тільки моральною дівицею? Чи це правда?

Ваш приятель міг щось подібного вичитати в пресі, бо в сьогоднішніх часах не одне можна стрінути на сторінках преси, що ганяється за сенсацією. Церква завжди вірила і дальше віріть, що Пречиста Діва була завжди дівицею, хоч породила Божого Сина. Хоч Церква ніколи не окреслила цієї правди як догми, проте вона завжди вірила в неї. І саме тому не слід звертати уваги на тих, що ганяються за новостями, які заперечують постійну віру християн. Наша Східня Церква в своїх богослужбах часто підкреслює невинне дівицтво Божої Матері.

Божа Мати чудесно, за діянням Святого Духа, зачала і породила Христа, не старативши свого дівицтва.

7) Багато говориться про поєднання Церков. Коли воно прийде?

На це питання тільки один Бог годен відповісти. Ми певні, що Христос бажає поєднання всіх християн в одній Його Церкві, яку Він заложив для спасіння людей. Як люди будуть трудитися над поєднанням в дусі любови до Христа і до ближнього, то вони приспішать годину загального поєднання всіх християн.

Уважайте на свої діти!

о. Роман Ганас

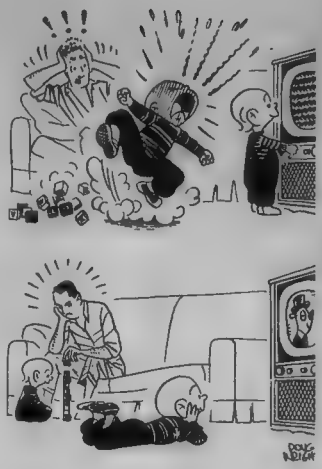

Америка і Канада -це країни великого добробуту та свободи. Свобода -це найкраща чеснота, це найцінніший Божий дарунок, даний людям. За свободу людей терпів і помер на хресті Ісус Христос. Свобода є тоді благословенням життя, коли вона не є надуживана, а практикована людьми в рямцях Божих законів. Надуживання свободи, через неопановані людські діла, це занепад моралі, це поширювання злочинів і різного роду гріхів, це приготування для ворогів свободи, комуністів, щоб поневолити ще вільні народи, і замість свободи наділити їх тиранією, що означає зробити їх мертвецями духовними ще за життя. Занепад моралі в публічному житті, поширені злочини, упадок подружнього та родинного життя, здичілі молодечі організації "бітників" чи "гіпів" це явища надуживаної свободи в житті народів Америки чи Канади. З прикрістю треба ствердити, що й наша українська молодь, наші діти, часом також підпадають під впливи злої чужої молоді, і захоплюються тими новими здичілими звичаями, і самі стають "гіпами", появляються на вулицях міст з довгим волоссям як малпи, чи в одежі жебраків, не маючи нічого в житті до страчення, крім сорому та доброго імени їх родичів. Щоденна преса, радіо чи телевізії повідомляють, що жертвами злочинів часто стають діти, яких викрадають родичам, і сповнюють на них садистичні сексуальні забаганки, а сповнивши їх, вбивають невинні ще так молоді жертви,

щоб затерти за собою сліди злочинів.

Загально переконуючою правдою для всіх є факт, що першою причиною сповнювання через молодь чи навіть дітей так дуже поширених нині злочинів це родичі, які не дбають як треба про добре виховання своїх дітей, належно не бережуть їх перед приставанням зо злими товаришами, не слідять за дітьми, що вони роблять поза школою, де і з ким вони бавляться чи пристають. Якщо б у наших українських родинах батьки памятали про стару нашу приповідку, що треба нагинати галузку, поки вона ще молода, то напевно можна б було врятувати не одних наших дітей, перед спокусами злих вчинків чи часто навіть тяжких злочинів.

Життя вимагає та дораджує родичам, які бажають мати добре виховані діти, щоб вони часто повчали та пригадували своїм дітям про такі важні для них справи:

1) Діти не повинні ніколи всідати до авт, якими керують незнані їм особи; 2) діти не повинні приймати солодощів чи дарунків від незнаних їм осіб; 3) діти не повинні бавитися коло виходків у містах. 4) Родичі повинні не дозволяти дітям залишати дім, коли на дворі починає темніти; 5) В парках чи заліснених площах діти повинні бавитися гуртом, ніколи осамітнені; 6) Родичі нехай запишуть собі числа невідомих авт, які крутяться коло їх домів, а водії звертають увагу на дітей; 7) Поліції зараз треба подати до відома про людей, які крутяться коло місця забав дітей; 8) Треба родичам повчити дітей, щоб вони все шукали захорони в найближчих домах на вулицях, коли їх зачіпають незнані люди; 9) Родичі повинні все памятати про своїх дітей, які бавляться далеко від родинних домів; 10) Дуже важним обовязком родичів є, щоб вони навчили своїх дітей не боятися сказати всю правду, коли їм щось злого притрапиться поза домом, щоб вони ніколи не входили в розмови з незнаними людьми, не сповняли для них ніяких послуг і не приймали дарунків.

Повище наведені поради для родичів чи опікунів дітей мають помогти їм знайти найуспішніший спосіб, при помочі якого вони, не перестрашуючи дітей про численні небезпеки, навчили б їх бути все чуйними й осторожними в приставанні з незнаними людьми, як вони є поза родинним домом, а в хвилях можливих небезпек, діти повинні бути виховані шепотом молитви до Св. Ангела хоронителя

просити його про опіку та поміч. В виховуванні дітей, в намаганнях повчити їх, як вони повинні заховуватися, перебуваючи поза домом, родичі повинні брати до уваги все умовий та фізичний розвій даної дитини і відповідно до того, одних дітей треба повчати та виховувати дуже лагідно, других рішуче, а все неуступчиво в заряджаннях. Тільки стала чуйність родичів, докладне знання обставин, окруження, місць забав чи людей, серед яких діти виростають, запевнять дітям добре виховання та безпеку в житті.

Найбільшим ворогом добрих діточих душ -це лінивство та вільний час поза школою. Найліпшим ліком на такі явища буде постанова родичів включити своїх дітей в різні добрі церковні чи народні організації, в яких діти мали б можливість добрими зайняттями заповнити вільний час, виладувати надмір енергії, почувати себе змученими і, що найважніше, побільшити знання та переконання жити не лише для себе, але також для других людей. Музика ушляхетнює людей. Родичі, які поможуть дітям вивчити музику, поможуть їм осягнути добрі становища в житті, поможуть їм почуватися щасливими в подружньому житті.

Слід звернути увагу, що люди повинні найперше та найчастіше молитися до Пресвятої Тройці, що є джерелом нашого природного та надприродного життя.

Потім треба молитися до Ісуса Христа, нашого Спасителя. Не слід занедбувати молитви до Божої Матері, посередниці всіх ласк. Накінець воно дуже корисно молитися до Анголів і Святих, що своїми молитвами годні виблагати людям багато ласк, бо вони улюблені Божі приятелі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ГАГІЛКИ

Думаю, що нема такої людини, у якої б місця, зв'язані з першими дитячими враженнями, не викликали душевного неспокою протягом усього життя. Для мене Містки - це не просто назва села, в якому я родилась, усе пережила тут в дитячі роки, стало немов підоймою на ввесь вік. Усе те, що на сьогоднішній день сповнює мою душу, взяло свій початок, свою причину в часі, вже віддаленого дитинства - на Містках.

Ось недавно святкували ми Великдень. Звичайно жінці, хозяйці дому в такий час не до роздумів. Все ж таки - усе пригадалось до найменших подробиць. Неначе молодильна вода освіжила душу.

На Містках прекрасно виводили гагілки. Вони позначені великою художністю, глибиною ліричного почуття. Виконувались з хороводами на церковному майдані, в присутності всіх односельчан, під час трьох днів Великодніх Свят і потім ще раз у Провідну Неділю. На протязі року їх ніхто більше не співав, за винятком деяких, що перейшли у діточі співанки.

Сходилися на гагілки під безупинний гул дзвонів перед полуднем. Зразу збігались діти, переважно хлопці - підлітки, і потім молодь, за ними поважною ходою старші і цілком старі. Гагілки -це всенародний звичай-вражали своєю масовістю. Ось вже дівчата взявшись за руки і зачали співати, ходячи колом:

"Ой, зацвили фіялочки, зацвили
Аж ся гори з долинами покрили..."

Кругом рухомого кола стояли в перших рядах молоді жінки, переважно з малими дітьми на руках. Не одна з них ще торік мала право виводити гагілки, так замужня ж вже! Старші жінки, бабусі, уважно вслухувалися в спів дівчат, перекидаючись зрідка словами. Оподалік жінок приглядались гагілкам чоловіки.

"Збирала їх Марусенька, збирала,
Вийшов до неї батенько не чула..."

В коло входило щораз більше дівчат, згодом вже вони всі кружляли перед очима своїх односельчан, співаючи, в два голоси різні пісні, гагілки. Настрій піднімався, коли дівчата зачинали:

"Ми голубку голубили,
І довкола обступили.
Ой, голубко, чого тужиш,
Вибирай си кого любиш".

Одна зо сміливіших дівчат залишалася сама в середині кола, а коли гагілка просила вибрати, вона брала за руку другу дівчину з кола і пісня знову повторялась. Які гарні дівчата! А повбиралися як! Хлопці - парубки помаленько підступали до кола і ось вже дівчата заспівали: "Ми голуба голубили", - в колі появились хлопці. Чудово дзвеніла дівоцька пісня в супроводі мужеських голосів. Живи, гагілко, ти наша молодість ти краса! Переспівавши декілька гагілок, дівчата задержали коло і, хвилинку порадившись, розпочали "Жучка". Взявшись за руки, утворили "міст". По цьому мості два парубки помаленьки, уважно проводили два трирічних хлопчиків під пісню:

"Ходить жучок по ручині,
А жучиха по долині,
Грай, жучку, грай, небоже,
Най ти Пан - Біг допоможе".

Тривожно слідкувала мати за своїм сином, чи не впаде чолом:

"А хто хоче жучка мати,
Мусиш йому паски дати"...
Грай, жучку, грай, небоже,
Най ти Пан - Біг допоможе.

Нарід радий забути про лихо, весело посміятись, як гагілка співала:

"Ой, у полі жита много, жита много,
Половина зеленого, половина зеленого.

А в тім житі маки в'ються, маки в'ються".
За Степаном дівки б'ються, за Степаном дівки б'ються."

Не в одного Степана серце забилось скоріше - чи ж не про нього співає гагілка?

"Не бийтися нема за що, нема за що,
Хоч він гарний, то нінащо."

Проспівавши цю жартівливо - зачішливу гагілку, дівчата виводили "Пташки", потім "Огірочки" і хороводи переходили в гри.

Сонце зачинало сходити на захід. Гагілка полонила серця всіх. Весело бігали поміж старших діти, стріляли з порохівниць, дзвонили без перестанку.

"Їде, їде Зельман,
Їде, їде його брат,
Їде, їде Зельманова і вся родина".

Першими відходили з гагілок господині. Вдома ж все залишено, треба до худоби, до птиці подивитись! За ними спішили матері з маленькими діточками - малеча спати хоче. А там більшими і меншими групами висипалися на вулиці в село всі учасники гагілок. Пісня не вгавала. Ще довго дзвеніла вона над селом, не рішаючись затихнути. Прощаючись з гагілкою, Пісня провила:

Ой: Бувай, здорова гагілко! До щасливої зустрічі!

Українські Приказки

З кожним роком, з кожним днем, ми міцнієм і ростем.
Не так воно робиться, як москалям хочеться.
Кремль про революції мріє, але дурні його надії.
Бреше як московське радіо..
Ми за мир, за труд, ми за те, щоб свобідно жив український люд.
Де гроші говорять, там правда мовчить.
Біда вимучить, біда виучить.

РАНОК

Сонце на обрії, ранок встає,
Браття, вставайте,
Сонце стрічайте:
Ранок встає.

Історія Преси

о. І. Назарко, ЧСВВ.

Найдавнішими предтечами сьогоднішньої преси є приподні оголошення за римського цісарства, так звані Diurna. Подібно поширювані події були в Китаю вже в 7 столітті. Найстарші газети появилися кількадесять літ по винаході друку. Коли німець Іван Ґутенберґ в 15ім столітті попав на щасливу думку виготовити рухомі друкарські черенки, він напевно не сподівався, яку велику культурну працю започаткував.

Зорганізована ним зовсім проста друкарня була зародком друкарської техніки, що зчасом мала розвинутися до неймовірно високих технічних форм. З винаходом друку в'яжеться поява преси. Найстарші газети в Європі появилися у 17ім столітті. Першою газетою була німецька "Авіза Реляціон або Цайтунґ", що появилася 1605 р. В 1606 році появляється бельгійська газета в Антверпії, в 1622 англійська, а в р. 1631 французька "Газет де Франс". У 18-ім столітті поняття преси тісно зв'язується з поняттям щоденника. При кінці 18-го століття преса починає існувати як окрема галузь суспільної діяльности. Розвиток преси довго спинювала цензура. Одначе у 18-ім столітті свободу преси введено в законі: найперше в Англії, потім в Америці, а вкінці в Франції та Німеччині. Сьогодні повній урядовій цензурі підлягає вся преса за залізною куртиною в усіх сателітних державах і деяких менше культурних країнах. Вершком друкарської техніки стала так звана ротаційна машина, що в одній годині може надрукувати сотні тисяч примірників газети готової до розсилки. Імпозантний розвиток комунікації уможливлює в дуже скорому часі розіслати газети по всіх країнах земного глоба. Завдяки цим обставинам преса шириться по всьому світі в просто шаленому темпі. Доказом цього є хоч би такі цифри: в 1930 р Німеччина мала 3.398 щоденників, а Англія мала рівно 3.000 щоденників, Франція 3.437 щоденників, а Америка мала понад 20,000 щоденників. Найбільші англійські денники "Таймс", "Дейлі Телеграф" і інші друкуються в 300.000 до 400.000 примірників. Німецькі щоденники: "Франкфуртер Цайтунґ" і "Берлінер Та-

геблят" друкувалися в пів мільйона примірників денно. Орган Ватикану "Оссерваторе Романо" в часі війни мав понад 350.000 передплатників, бо він подавав найпевніші відомості з усіх країн світу без огляду на те, під чиєю владою вони знаходилися. Сьогодні цей католицький щоденник читають в усіх закутках світу. На французьких та італійських бульварах, на вулицях Нью Йорку, Шангаю, Анкари чи Мадриту.

Навіть місіонери, що працюють в пустинях Африки або Азії одержують два рази на рік "Оссерваторе Романо." Що більше? Навіть совєти читають "Оссерваторе Романо", бо большевицьке посольство в Римі передплачує аж три примірники, які щодня курієром пересилаються в Москву. Деякі американські щоденники виходять по два до три мільйони примірників щодня. Але оставмо на боці великі краї світу, а спинім увагу на деяких маленьких країнах. Ось наприклад маленька Данія, що має понад три мільйони мешканців, має аж 70 щоденників (1,200,000 данців читають газету щодня). Естонія, що мала понад — 1 мільйон населення, мала 30 самих щоденників, що розходилися у 600 тисячах примірників. Малесенький Люксембург, що має понад 50 тисяч мешканців, має сім щоденників у 23,000 примірників. А 300 до 350 тисяч українців у Канаді досі не мають ні одного свого щоденника. Сумне воно, але правдиве.

Тоді Марта промовила до Ісуса:

"Господи, якщо б Ти був тут, то мій брат був би не помер. Але й тепер я знаю, що все, чого попросиш у Бога, Він дасть Тобі". Ісус відповів їй: "Я—воскресення і життя. Хто вірує в Мене, той буде жити, хоча б і помер. Кожний, що живе і вірить у Мене, той ніколи не помре. Чи віриш у це?"

Вона ж відказала Йому: "Так, Господи, я вірю, що Ти Христос, Божий Син, який мав прийти на цей світ". (Іван. 11, 21-27).

Жінка: "Іване, чи ти ще раз женився б зо мною, якщо б ми були молоді та задумали дружитися?"

Чоловік, відвертаючись від телевізора: "Дай мені, жінко, спокій. Така гарна програма, а ти хочеш зачинати сварку!"

СВЯТЕ ХРЕЩЕННЯ

Переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Священик бере на себе епітрахиль, а де є звичай, то і фелон, і йде до притвора церкви. Там велить хрещеникові (хрещениці) звернутися до сходу, тричі дихає йому (їй) в лице, робить три хрести на його (її) чолі та грудях, кладе руку на його (її) голову і каже:

Священик: Господеві помолімся.

Господи, Боже правди, в Твоїм імені та в імені Твого єдинородного Сина і Твого Святого Духа кладу свою руку на Твого (Твою) слугу Н., що вдостоївся (вдостоїлася) прийти до Тебе і схоронитися під Твій покров. Звільни його (її) від первородного гріха і наповни його (її) вірою, надією і любов'ю до Тебе, щоб він зрозумів (вона зрозуміла), що тільки Ти один є правдивим Богом, Ти і Твій єдинородний Син, наш Господь Ісус Христос, і Твій Святий Дух.

Поможи йому (їй) зберігати всі Твої Заповіді і чинити все, що подобається Тобі, бо вони подають життя тому, хто так чинить. Запиши його (її) в книзі Свого життя і приєднай його (її) до отари Свого наслідця, щоб у ньому (ній) прославилося святе ім'я Твоє і Твого улюбленого Сина, нашого Господа Ісуса Христа, і Твого животворного Духа. Завжди споглядай милосердно на нього (неї) і вислухуй його (її) благання.

Дай йому (їй) відчувати радість у своїй праці та наслідді, щоб міг (могла) дякувати Тобі, славлячись і славлячи Твоє величне і небесне ім'я, і так постійно прославляти Тебе до кінця свого життя.

Возглас:

Всі бо небесні Сили прославляють Тебе, бо слава належиться Тобі, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ЕКЗОРЦИЗМ

(Виклинання злого духа)

Священик: Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик:

Господи Небесних Сил, Боже Ізраїля, що вздоровляєш з усякої недуги і хвороби, прослідь і знищ усі заходи, що диявол робить проти нього (неї). Заборони нечистим духам наближатися до нього (неї) і прожени їх. Очисти твір Своїх рук і знищ Сатану, подаючи йому (їй) перемогу над ним і над його нечистими духами.

Возглас:

Щоб отримавши Твоє милосердя, вдостоївся (вдостоїлася) Твоїх безсмертних і небесних тайн і прославляв (прославляла) Тебе, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ХРЕСНІ ОВІТИ

Хрещеник звертається на захід. Священик ставляє йому питання. Він відповідає, зрікаючись публічно всього, що помагає Сатані панувати в людських душах, цебто гріха і всього того, що веде до гріха.

Священик: Чи відрікаєшся Сатани, всіх його діл, всіх його ангелів, будьякої його служби і гордости?

Хрещеник: Відрікаюся!

Хрещеник (хрещениця) звертається до сходу. Священик тричі ставляє те саме питання і хрещеник тричі відповідає так само на нього.

Священик: Чи пристаєш до Христа?

Хрещеник: Пристаю!

Священик: Чи віриш в Нього?

Хрещеник: Вірю! і негайно додає: **Вірю в Нього, як в Царя і Бога!** і зараз проказує:

СИМВОЛ ВІРИ

Вірую в єдиного Бога Отця, Вседержителя, Творця неба й землі і всього видимого й невидимого.

І в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, від Отця родженого перед всіми віками. Світло від Світла, Бога істинного від Бога істинного, родженого, несотвореного, єдиносущного з Отцем, що через Нього все сталося.

Він задля нас людей і нашого ради спасіння зійшов із небес, і воплотився з Духа Святого і Марії Діви, і стався чоловіком.

І був розп'ятий за нас за Понтія Пилата, і страждав, і був похований.

І воскрес у третій день, згідно з Писанням.

І вознісся на небо, і сидить праворуч Отця.

І вдруге прийде зо славою судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця.

І в Духа Святого, Господа, Животворящого, що від Отця і Сина ісходить, що з Отцем і Сином рівнопокланяемий і рівнославимий, що говорив через пророків.

В єдину, святу, соборну й апостольську Церкву.

Ісповідую одне хрещення на відпущення гріхів.

Очікую воскресіння мертвих.

І життя будучого віку. Амінь.

Священик: Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик:

Владико, Господи, наш Боже, поклич Свого (Свою) слугу Н. до Свого святого просвічення і вчини його гідним (її гідною) цієї великої ласки Твого святого хрещення. Скинь з нього (з неї) старого чоловіка і обнови його (її) до вічного життя. Наповни його (її) силою Свого Святого Духа, щоб він злучився (вона злучилася) з Твоїм Христом і більше не був (не була) тілесною дитиною, але стався (сталася) дитиною Твого Царства.

Молитва:

Ради доброти і благодати Свого єдинородного Сина, з яким Ти благословенний, з пресвятим, добрим і животворним Твоїм Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

По цім відреченні Сатани священик, вбраний у світлий фелон, бере кадильницю і відходить до хрестильниці. За ним ідуть хрещеник і хресні батьки. По обкадженні хрестильниці зачинає **ектенію:**

Священик: Благословенне Царство Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ЕКТЕНІЯ

Священик: У спокої Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Щоб Святий Дух Своєю силою, діянням і приходом освятив цю воду, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Щоб спасительна благодать і йорданське благословення зійшли на неї, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: За того (ту), що тепер має прийняти хрещення, і його (її) спасіння Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Щоб він став (вона стала) дитиною світла і спадкоємцем (спадкоємницею) вічних дібр, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Щоб ця вода стала для нього (неї) купіллю відродження, прощенням гріхів та одіжжю безсмертности, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Щоб він (вона) і ми могли позбутися всякої журби, гніву та нужди, Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик: Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.

Хор: Тобі, Господи.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВОДИ

Молитва священика

Господи, поглянь на це Своє сотворіння і на цю воду та наділи її спасительною ласкою і йорданським благословенням. Вчини її джерелом безсмертности і засобом освячення, щоб вона мала силу прощати гріхи, лікувати з недуг і нищити демонів.

Нехай вона буде недоступна для ворожих сил і повна ангольської сили, щоб тікали від неї ті, що бажали б шкодити Твому сотворінню, бо я, Господи, визвав пречудне, славне і страшне для ворогів Твоя ім'я.

Священик тричі робить знак хреста, погрузивши пальці в воді, подуває на неї і каже:

Нехай знам'я Твого хреста розгромить всякі ворожі сили (3), бо Тобі належиться слава, влада, честь і поклін, разом з Твоїм відвічним Отцем і пресвятим, добрим і животворним Твоїм Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик: Господеві помолімся.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ОЛИВИ

Священик тричі дихає на посудину з оливою і тричі благословляє її.

Владико Господи, Боже наших Отців, Ти послав тим, що пробували в Ноєвім ковчезі, голубку, яка мала в устах оливну вітку як знак примирення, і оцим зобразив рятунок від потопу і таїнство ласки, даючи оливний плід для звершування Твоїх святих тайн. Через нього Ти вділяв Святого Духа тим, що проживали під (жидівським) Законом і тепер удосконалюєш тих, що живуть у Завіті ласки.

Поблагослови ж і цей єлей силою, діянням і приходом Свого Святого Духа, щоб помазання ним стало запорукою безсмертности, зброєю праведности, обновою душі і тіла, захистом проти всякого диявольського діяння та викоріненням всякого зла для всіх тих, що з вірою помазуються ним або споживають його на славу Твою і Твого єдинородного Сина і Твого пресвятого, доброго і животворного Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик разом із народом тричі співає Аллилуя і тричі посудиною з єлеєм робить хрест у воді.

Возглас:

Благословенний Бог, що просвічує і освячує кожну людину, яка приходить на цей світ, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Куми приносять дитину. Священик бере єлей і, роблячи знак хреста, помазує чоло, груди, уха, плечі, руки і ноги хрещеника (хрещениці).

Чоло:

Слуга Божий (Божа) Н. помазується єлеєм радости в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, щоб його (її) ум відчинився для розуміння і прийняття таїнств Христової віри та пізнання Його правди, нині і завжди і навіки. Амінь.

Груди:

На зцілення душі і тіла, щоб він (вона) всім своїм серцем, всією своєю душею і всіма своїми гадками любив (любила) Господа Бога, а ближнього свого як самого (саму) себе.

Плечі:

Щоб щиро взяв (взяла) на себе Христове ярмо і охотно ніс (несла) його легкий тягар і зрікався (зрікалася) всіх тілесних пожадливостей.

Уха:

Щоб його (її) уха слухали віри і приймали божеське навчання Євангелії.

Руки:

Щоб невинно він простягав (вона простягала) свої руки в сторону святині, завжди поступав (поступала) справедливо і благословляв (благословляла) Господа.

Ноги:

Щоб ходив (ходила) дорогою Христових заповідей.

ХРЕЩЕННЯ

Священик звертає хрещеника (хрещеницю) на схід і вділяє тайну хрещення, поливаючи голову водою:

СЛУГА БОЖИЙ (СЛУГА БОЖА) Н. ОХРЕЩУЄТЬСЯ В ІМ'Я ОТЦЯ І СИНА І СВЯТОГО ДУХА. Амінь.

По хрещенні священик миє собі руки.

КРИЖМО

Накладаючи крижмо на хрещеника (хрещеницю), священик каже:

Слуга Божий (слуга Божа) Н. зодягається в одіж праведности в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Тропар:

Премилосердний Христе, наш Боже, що зодягаєшся світлом немов шатою, подай мені світлу одіж.

Якщо є звичай, то священик подає хрещеникові (хрещениці) в праву руку засвічену свічку та каже:

Візьми цю засвічену свічку і старайся ціле своє життя сяяти світлом віри і добрих діл, щоб—як прийде Господь—ти міг (могла) разом з усіма Святими славно вийти Йому назустріч і без перешкоди ввійти до Його небесного двору, щоб царювати з Ним навіки. Амінь.

МИРОПОМАЗАННЯ

Якщо миропомазання не слідує негайно по хрещенні, то священик проказує спеціяльну ектенію. Ця ектенія тут пропущена, бо загально хрещеник приймає тайну миропомазання зараз по хрещенні.

Священик: Господеві помолімся.

Хор: Господи, помилуй.

Священик:

Благословенний Ти, Господи Боже Вседержителю, Джерело всякого добра і Сонце справедливости, що появою Свого єдинородного Сина і нашого Бога показав спасенне світло тим, які проживали в пітьмі, і нам негідним подарував блаженне очищення при помочі освяченої води і божеське освячення через животворне помазання. Ти сьогодні зволив водою і Духом відродити Свого новопросвіченого (Свою новопросвічену) слугу та пробачив йому (їй) добровільні і недобровільні провини.

Сам Владико, ласкавий Царю, витисни на ньому (ній) печать дара Твого святого, всемогутнього і поклоняємого Духа (та дозволь йому (їй) прийняти пресвяте Тіло і пошани гідну Кров Свого Христа). Зберігай його (її) в Своїй святості, утверди в православній вірі, визволи від диявола і всіх його спокус, і Сво-

їм спасенним страхом бережи його (її) душу в чистоті і справедливості, щоб він (вона), подобаючись Тобі кожним своїм ділом і словом, стався сином і наслідником (сталася дочкою і наслідницею) Твого Небесного Царства.

Возглас:

Бо Ти—наш Бог, який милосердиться і спасає, тому прославляємо Тебе, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

По цій молитві священик, роблячи знак хреста, помазує хрещеникові чоло, очі, ніс, уста, уші, груди, руки та ноги і каже:

ПЕЧАТЬ ДАРА СВЯТОГО ДУХА. АМІНЬ.

По цім помазанні співаємо:

Ви всі, що в Христа охрестилися, в Христа зодягнулися. Аллилуя. (3).

Прокімен (Гл. 3)

Господь—моє світло і мій Спаситель; кого мав би я боятися?

Стих:

Господь—захисник мого життя; кого мав би я лякатися?

АПОСТОЛ

(Римлян: 6, 3-11)

Браття, ми всі, що в Христа Ісуса хрестилися, в Його смерть хрестилися. Отож через хрещення ми поховані з Ним у смерті, щоб, як колись Христос воскрес із мертвих славною могутністю Отця, так щоб і ми могли жити новим життям. Якщо ж ми стали подібні до Нього в Його смерті, то й уподібнимося до Нього в Його воскресінні.

Знаємо, що наш давній чоловік був розп'ятий з Ним, щоб тіло підлегле гріхові було знищене і ми вже більше не були невільниками гріха, бо хто помер, той назавжди звільнився від гріха. Якщо ж ми померли з Христом, то віримо, що й будемо жити з Ним, бо знаємо, що Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає і смерть вже більше не панує над Ним. Як він помер, то назавжди помер для гріха, а те життя, яким тепер проживає, є звернене до Бога.

Ви так само мусите вважати себе мертвими для гріха, але живими для Бога в Ісусі Христі, нашім Господі.

Священик: Премудрість. Будьмо уважні!

Хор: Аллилуя.

Священик: Премудрість! Стоячи, слухаймо Святу Євангелію. Мир ✠ всім.

Хор: І духові твоєму.

Священик: Читання Святої Євангелії від Матвія.

Хор: Слава Тобі, Господи, слава Тобі.

ЕВАНГЕЛІЯ

(Матей: 28, 16-20)

Одинадцять учнів пішли в Галилею на гору, куди Ісус був звелів їм іти. Як зобачили Його, то поклонилися Йому, хоч дехто з них сумнівався. Тоді Ісус наблизився до них і отак промовив:

"Дана Мені всяка влада на небі і на землі. Отож ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, і навчайте їх зберігати всі заповіді, що Я дав вам, і Я повсякчасно буду з вами аж до кінця світу".

Хор: Слава Тобі, Господи, слава Тобі...

ЕКТЕНІЯ

Священик: Помилуй нас, Боже, ради Свого великого милосердя, молимося Тобі, вислухай і помилуй.

Хор: Господи, помилуй. (3).

Священик: Ще молимося за нашого святішого, вселенського Архиєрея Н., Папу Римського, і за преосвященішого Архиепископа і митрополита нашого, Кир Н., і за боголюбивого Єпископа нашого, Кир Н., за тих, що обслуговують і обслуговували цей святий храм і за наших духовних Отців і за всіх у Христі наших братів.

Хор: Господи, помилуй. (3).

Священик: Ще молимося за наш уряд і все військо.

Хор: Господи, помилуй. (3).

Священик: Ще молимося за щойно охрещеного Божого (щойно охрещену Божу) слугу Н., щоб він зберігав (вона зберігала) віру чистою, побожно проживав (проживала), і до кінця свого життя виповняв (виповняла) Христові заповіді.

Хор: Господи, помилуй. (3).

Священик: Бо Ти милосердний і чоловіколюбний Бог, і це Тобі віддаємо славу, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Священик: Слава Тобі, Христе Боже, наша надіє, слава Тобі.

Хор: Слава: І нині: Господи, помилуй (3). Благослови.

Священик: Нехай Христос, наш правдивий Бог, що для нашого спасіння зволив у Йордані прийняти хрещення від Івана, ради молитов...

ВИВІД

МОЛИТВА НАД МАТР'Ю

Господи, наш Боже, що прийшов спасати людський рід, прийди і до Своєї слуги Н., і за посередництвом Свого священика вчини її гідною ввійти до Твого славного храму та прийняти Твоє дорогоцінне Тіло і Кров, щоб вона вдостоїлася разом з нами прославляти Твоє ім'я, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

МОЛИТВА ЗА ДИТЯ, БАТЬКІВ І КУМІВ

Боже, всемогучий Отче, Ти через пречистого пророка Ісаю заповів нам втілення від Діви Свого єдинородного Сина і нашого Бога, який останніми днями ради Твоєї доброзичливости і через діяння Святого Духа у Своїм безмежнім милосерді зволив народитися, щоб спасти нас людей.

Як виповнилися дні очищення, Він, бувши правдивим Законодавцем, виповнив припис Твого святого Закону і дозволив, щоб принесли Його до святині, де праведний Симеон узяв Його на свої руки.

І тепер Сам, Господи, що охороняєш дітей, поблагослови це дитя разом з його батьками і кумами. Причисли його до отари Своїх духовних овець, що звуться ім'ям Твого Христа.

Возглас:

Бо Ти живеш у небі і споглядаєш на покірних, і Тобі віддаємо славу, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

Отпуст:

Нехай Христос, наш правдивий Бог, що для нашого спасіння зволив спочити на руках праведного Симеона, ради молитов Своєї пречистої Матері і всіх Святих помилує і спасе нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.

Хор: Амінь.

(Замітка: Цей скорочений переклад зладжено зо старослов'янського тексту, що його видала Східня Конгрегація, 1946).

THE SACRAMENT OF BAPTISM

Translated by M. Schudlo, C.SS.R.

The priest, vested in epitrakhil and phelon, if such is the local custom—goes to the vestibule of the church where the child with its sponsors (God-parents) awaits him. He orders the child to turn to the East, breathes upon his face thrice, makes three small crosses on his forehead and breast, puts his hand upon his head and says:

Priest: Let us pray to the Lord.

Lord, God of truth, in Your name and in the name of Your only-begotten Son and of Your Holy Spirit, I put my hand upon Your servant N. who has been found worthy to come to You and take refuge under Your protection. Free him (her) from original sin and fill him (her) with faith, hope and love for You and Your only-begotten Son, Our Lord Jesus Christ, and Your Holy Spirit.

Help him (her) to keep all Your Commandments and fulfill Your will, for they bestow life upon those who do such things. Write his (her) name in Your book of life and receive him (her) into the flock of Your inheritance that Your holy name and the name of Your beloved Son and Our Lord Jesus Christ and of Your life-giving Spirit, may be glorified in him (her). Look always with mercy upon him (her) and hear his (her) prayers.

Let him (her) rejoice in his (her) work and posterity, so that he (she) may give thanks to You, worshipping and praising Your exalted and heavenly name, and thus always glorify You all the days of his (her) life.

Exclamation

For all the Powers of heaven praise You, and glory is due to You, Father, Son and the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

EXORCISM

Priest: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: Lord of the heavenly Powers, God of Israel, Who cures men of every infirmity and sickness, look upon Your servant, find, explore and destroy all the schemes of the devil against him (her). Forbid the unclean spirits to approach him (her) and chase them away. Cleanse the work of Your hands and crush Satan by helping him (her) to overcome him and his evil spirits.

Exclamation

. So that in obtaining Your mercy he (she) may become worthy of Your immortal and heavenly mysteries and that he (she) may glorify You, the Father, the Son and the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

BAPTISMAL VOWS

The candidate for baptism turns to the West, and through a series of answers renounces in public Satan and everything else connected with his infernal kingdom, such as pride and sin. If the candidate is a child, the sponsors (God-parents) give the answer to the questions of the priest.

Priest: DO YOU RENOUNCE SATAN, ALL HIS WORKS, ALL HIS ANGELS, ALL HIS SERVICE AND ALL HIS PRIDE?

Candidate: I DO RENOUNCE HIM!

The priest asks, and the candidate replies. The candidate (or the God-parents with the child) then turn to the East, that is, they face the priest again. The priest asks thrice another question and the candidate thrice answers it.

Priest: DO YOU UNITE YOURSELF TO CHRIST?

Candidate: YES, I DO.

Priest: DO YOU BELIEVE IN HIM?

Candidate: YES, I DO! and adds: I BELIEVE IN HIM AS MY KING AND GOD.

Then the candidate or his God-parents recite the "Creed":

THE SYMBOL OF FAITH

I believe in one God, the Father Almighty, Maker of heaven and earth, and of all things visible and invisible.
And in the one Lord, Jesus Christ, the only begotten Son of God.
And born of the Father before all ages.
God of God: Light of Light: true God of true God.
Begotten, not made, consubstantial with the Father, by whom all things were made.
Who, for us, and for our salvation, came down from heaven. And became incarnate by the Holy Spirit, of the Virgin Mary: and was made Man.
He was crucified also for us, suffered under Pontius Pilate, and was buried.
And on the third day He rose again according to the Scriptures.
And ascended into heaven, and sits at the right hand of the Father.
And He shall come again with glory to judge both the living and the dead, of whose kingdom there shall be no end.
And in the Holy Spirit, the Lord and Giver of life, proceeding from the Father (and the Son).
Who together with the Father and the Son, is adored and glorified: who spoke through the prophets.
And in one, holy, catholic and apostolic Church.
I profess one baptism for the remission of sins.
And I look for the resurrection of the dead.
And the life of the world to come. Amen.

Priest: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: Lord, our Master, call Your servant N. to see Your sacred light and make him (her) worthy of Your great grace of holy Baptism. Destroy in him (her) his (her) old self and make him (her) fit for eternal life. Fill him (her) with the power of Your Holy Spirit that he (she) way unite himself (herself) to Your Christ and thus no longer remain a child of the flesh, but that he (she) may become a child who belongs to Your kingdom.

Exclamation

Through the good will and the grace of Your only-begotten Son, with Whom You are blessed, together with Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

BLESSING OF THE WATER

The priest, vested in a white phelon, takes the censer, goes to the baptistry (baptismal font), incenses it and starts the Litany of Baptism. The sponsors with the child (or candidate himself with his God-parents) follow the priest to the baptistry.

Priest: Blessed is the kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Priest: In peace let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: That this water may be sanctified by the power, operation and descent of the Holy Spirit, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: That this water may be endowed with the grace of redemption and the blessing of the river Jordan, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: For him (her) who is now going to receive baptism and his (her) salvation, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: That he (she) may become a child of light and an heir to eternal goods, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: That this water may become for him (her) a bath of regeneration, of forgiveness of sins and a garment of immortality, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: That he (she) and we may be delivered from all afflictions, wrath and misery, let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: As we commemorate our most holy, most pure, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, with all the Saints, let us commend ourselves, and one another and our whole life to Christ God.

Choir: To You, O Lord.

PRAYER OF BLESSING

Lord, look down upon this servant and upon this water and impart to it the grace of redemption and the blessing of the river Jordan. Make it a fountain of immortality and a means of sanctification that it may be endowed with power to forgive sins, to cure men of their infirmities and to rout the demons.

Make it inaccessible to the evil Powers, but full of angelic might, so that those who would try to do harm to Your servant will flee from it, because I have invoked Your majestic and glorious name, one that inspires dread in Your enemies.

The priest dips his fingers into the water, makes three signs of the cross, breathes upon it and says:

Let the sign of Your Cross ✠ smash all the hostile powers (3), for to You belongs all glory, power, honor and adoration, together with Your eternal Father, and Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

BLESSING OF OIL

The priest breathes upon the oil thrice and makes the sign of the cross on it three times.

Priest: Let us pray to the Lord.

Lord and Master, God of our Fathers, You sent a dove with a twig of the olive tree in its beak to those who were in the ark of Noah as a token of reconciliation and salvation from the flood, and as a symbol of the sacrament of grace. Thus You have chosen the fruit of the olive tree for the administration of Your holy Sacraments. By means of olive oil You have filled with the Holy Spirit those who lived under the (Jewish) Law and now You are bringing to perfection those who are under the Law of grace.

Bless ✠ this oil with the power, the action and descent of Your Holy Spirit. Make it an ointment of incorruptibility, a weapon of righteousness, a renewal of soul and body, a defense against any diabolical assault and a deliverance from all evil to those who will be anointed with it or partake of it in faith, to Your glory and to the glory of Your only-begotten Son and Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

The priest and the people sing Alleluia three times, while the priest takes the cruet with the oil and makes the sign of the cross over the water.

Exclamation

Blessed ✠ is God Who enlightens and sanctifies every man that comes into the world, now and forever, world without end.

The sponsors bring the child to be baptized. The priest dips his thumb in the oil and anoints the forehead, the breast, the ears, the shoulders, hands and feet. While anointing he makes the sign of the cross.

Forehead

The servant of God N. is ✠ anointed with the oil of gladness in the name of the Father, Son and Holy Spirit, so that his (her) mind

may be opened to understand and accept the mysteries of the Christian faith and the truth of Christ, now and forever, world without end.

Breast

For the healing ✠ of soul and body, and that he (she) may love the Lord God with his (her) whole heart, and with his (her) whole soul, and with his (her) whole mind, and his (her) neighbor as himself (herself).

Shoulders

That he (she) earnestly take ✠ upon himself (herself) the easy yoke of Christ, and with glad heart carry its light burden, mortifying the sensual cravings.

Ears

That he (she) may listen ✠ to the teaching of the faith and accept the maxims of the divine Gospel.

Hands

That he (she) may ✠ raise his (her) hands in innocence towards the temple (church) and do right always and glorify the Lord.

Feet

That he (she) may walk ✠ according to the Commandments of Christ.

BAPTISM

The God-mother holds the child. The priest takes the cruet with the blessed water, pours it on the head of the child and pronounces the formula of baptism:

THE SERVANT OF GOD N. IS BAPTIZED IN THE NAME OF THE FATHER AND THE SON AND THE HOLY SPIRIT. AMEN.

Thereupon the priest washes his hands.

KRYZHMO

The priest takes the kryzhmo (a piece of white cloth) from the God-parents and places it upon the newly baptized child, saying:

The servant of God N. is clothed with the garment of righteousness, in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.

Tropar (8)

Most merciful Christ, our God, Who art clothed with light as with a garment, give me a bright robe.

In some places it is customary to give the newly baptized person (or his sponsors, in the case of a child) a lighted candle. If such a custom exists, the priest presents the candle, saying:

Priest: Take this lighted candle and strive throughout your whole lifetime to shine with the light of faith and of good deeds, so that, when the Lord comes, you may be able to go forth radiantly to meet Him together with all the Saints, and without hindrance enter into the court of His heavenly glory and eternally reign with Him. Amen.

CONFIRMATION

In our Rite the Sacrament of Confirmation is conferred immediately after Baptism by the priest who baptized the child. Otherwise a special Ektenia, omitted

here, precedes the Confirmation.

Priest: Let us pray to the Lord.

Choir: Lord, have mercy.

Priest: Blessed are You, Lord, Almighty God, Fountain of all good things, Sun of righteousness, Who through the manifestation of Your only-begotten Son and our God, showed the light of salvation to those who lived in darkness, and granted to us, unworthy as we are, the blessed cleansing in holy water and the divine sanctification through a life-giving anointing. Now You have been pleased to regenerate Your newly enlightened servant N., through the water and the Spirit, and to forgive him (her) sins, both voluntary and involuntary.

Lord and compassionate King of the universe, impress upon him (her) the Seal of the gift of Your holy, almighty and adorable Spirit (and let him (her) receive the most holy Body and the precious Blood of Christ). Keep him (her) in Your holiness; confirm him (her) in the Orthodox faith; deliver him (her) from the devil and all his temptations; preserve his (her) soul in purity and righteousness through a salutary fear of You, so that, by pleasing You in every deed and word, he (she) may become a child of and heir to Your heavenly Kingdom.

Exclamation

For You are our God, the God of mercy and salvation, and to You we give glory, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

The priest anoints the newly baptized child with the holy chrism and makes the sign of the cross on his forehead, eyes, nostrils, lips, breast, hands and feet, saying:

THE SEAL OF THE GIFT OF THE HOLY SPIRIT. AMEN.

The Congregation sings:

All of you who have come to Christ by Baptism have clothed yourself with Christ.

Prokimen (3)

The Lord is my light and my Savior! Whom shall I fear?

Verse

The Lord is the Protector of my life! Of whom should I be afraid?

EPISTLE (Romans: 6, 3-11)

Brethren, all of us who have been baptized into union with Christ Jesus, have been baptized into union with His death. Yes, we were buried in death with Him by means of Baptism, in order that, just as Christ was raised from the dead by the glorious power of the Father, so we also may conduct ourselves by a new principle of life. Now since we have grown to be one with Him through a death like His, we shall also be one with Him by a resurrection like His.

We know that our old self has been crucified with Him, in order that the body enslaved to sin may be reduced to impotence, and we

may no longer be slaves to sin; for he who is dead is once for all quit of sin. But if we have died with Christ, we believe that we shall also live with Him, since we know that Christ, having risen from the dead, will die no more. Death shall no longer have dominion over Him. The death that He died was a death to sin once for all, but the life that He lives is a life for God. Thus, you too must consider yourselves dead to sin, but alive to God in Christ Jesus.

Priest: Peace be to all. Wisdom. Let us be attentive!

Choir: Alleluia.

Priest: Wisdom! Let us stand and listen to the Holy Gospel. Peace ✠ be to all.

Choir: And to your spirit.

Priest: The lesson from the holy Gospel of St. Matthew.

Choir: Glory to You, O Lord, glory to You.

GOSPEL (Matthew: 29, 16-20)

The eleven disciples went to the mountain in Galilee to which Jesus had ordered them. When they saw Him, they adored Him, although at first they had doubts. Jesus then came closer to them and spoke to them the following words:

"Absolute authority in heaven and on earth has been conferred upon Me. Go, therefore, and make all nations your disciples: baptize them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to observe all the Commandments I have given you. And mark: I am with you at all times as long as the world will last".

Choir: Glory to You, O Lord, glory to You.

EKTENIA OF SUPPLICATION

Priest: Have mercy on us, O God, according to Your great mercy, we pray to You, hear us and have mercy.

Choir: Lord, have mercy (3).

Priest: Again we pray for His Holiness, our universal Pontiff N., Pope of Rome, and for our most Reverend Archbishop and Metropolitan N., and for our God-loving Bishop N., for those who serve and have served in this holy church, and for our spiritual Fathers, and for all our brethren in Christ.

Choir: Lord, have mercy (3).

Priest: Furthermore we pray for the newly baptized servant of God N., that he (she) may keep his (her) faith pure, live in piety and observe the Commandments of Christ as long as he (she) lives.

Choir: Lord, have mercy (3).

Priest: For You are a good God and Lover of mankind, and to You we give glory, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Priest: Glory to You, O Christ, glory to You.

Choir: Glory be to the Father... Lord, have mercy (3). Bless us.

DISMISSAL

Priest (turning to the congregation): May Christ, our true God, Who was baptized by John in the Jordan for our salvation, through the prayers of His most pure Mother and all the Saints, have mercy on us and save us, for He is good and loves mankind.

Choir: Amen.

CHURCHING OF MOTHER AFTER CHILDBIRTH

PRAYER FOR THE MOTHER

Lord, our God, Who did come to save mankind, come also to Your servant N. and, through the ministry of Your priest, make her worthy to enter Your glorious church and to receive Your precious Body and Blood, that she may together with us glorify Your name, Father Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

PRAYER FOR THE CHILD, HIS PARENTS AND GOD-PARENTS

Almighty God and Father, through the eloquent prophet Isias You have foretold the Incarnation of Your only-begotten Son and our God. At the appointed time, thanks to Your graciousness and the operation of the Holy Spirit, He was pleased in His infinite mercy to be born of a Virgin to save us men.

When the time for purification came, He, the true Law-maker, fulfilled the prescription of Your Law and was brought through His own will to the temple where the just Simeon received Him into his arms.

Now, Lord, Who protects the children, bless ✠ this child together with his (her) parents and God-parents. Include him (her) in the flock of Your spiritual sheep that carry the name of Your Christ.

Exclamation

For although dwelling in heaven, You are still looking down upon the humble people, and to You we give glory, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Priest: May Christ, our true God, Who for the sake of our salvation has pleased to rest in the arms of the just Simeon, through the prayers of His most pure Mother and all the Saints, have mercy on us and save us ,for He is good and loves mankind.

Choir: Amen.

(This abbreviated translation was made from the Old-Slavonic text, published by the Sacred Oriental Congregation, 1946).

Easter Glory

C. M. Depiere

AS in all tragic events, there was a great deal of confusion on Calvary on that first Good Friday. The sudden desertion of the Apostles, who feared to be implicated in the court case of their Master, was offset at the foot of the cross by the faithful presense of John, flanked on one side by Mary, the holiest woman of all times, and on the other side by Mary Magdalen, a woman with a scarlet past.

The general opinion of the Jews around the cross nurtured a hope that the time of miracles and wonders, performed by the Prophet, was at an end, whereas at the same moment a repentant thief on the cross turned into a saint in a matter of seconds; probably the fastest flash-conversion ever mentioned in the gospels. From the foot of the cross, the world witnessed the apparent defeat of a man, who claimed to be God, whereas the last drop of blood that dripped from the cross was paying the final price for the salvation and redemption of the whole world.

Then death came to Our Savior, but death was turned into a new life. And it's rather strange that the guard, who was sent to prove that Our Savior was definitely dead, would be the witness of His resurrection. Only a quick burial was possible before nightfall. Since the Jewish custom required that the body be carefully embalmed and since all work was forbidden on the Sabbath, the women waited until the first day of the week before completing the burial.

Independent Stories

The events on the morning of Easter Sunday, as we find them narrated in the gospels, are very divergent and we can plainly see that the evangelists did not check their newscopy against each other, a fact which makes this independent narrative of the news story from historical viewpoint of paramount importance. However, all the gospel writers agree on one point: the psychological state of the apostles and the disciples.

There is still more confusion in the climax of the Resurrection. In the early morning, the holy women walk to the grave with the intention of rendering the last duties of friendship to the corpse of their Master.

When they come to the tomb, they find it empty. Beaming with joy, they rush back to the Apostles to give them the good news, that they saw an angel who told them that the Son of God had risen.

The reaction of the apostles to this news is most depressing; for they take the report with a grain of salt and, for a while, they think that the women are delirious and out of their heads. Then, Peter and John, anxious to find out the true story, rush to the grave only to find it empty.

Sixty years later, when John writes his gospel story, he vividly recalls all the details of the discovery of the empty tomb and he states that he always believed in the Resurrection. John does not mention whether Peter did or did not believe at that moment in the fact that his Master had risen.

Did Peter Believe?

Even St. Luke in his version of the story mentions: "Peter saw the linen cloths laid by themselves, and went away wondering in himself at that which was come to pass" (Luke 24: 12). Peter is struck with fear, wonder and surprise, however, this does not mean that he believes at that very moment.

In the meantime, Mary Magdalen is remaining near the tomb and when she sees a man, who looks like the gardener, she goes to him and says: "Sir, if thou hast removed him, tell me where thou hast laid him and I will take him away" (John 20: 14-16). And Jesus says to her, "Mary." Recognizing the Risen Savior and carried away with emotion, Mary can only whisper one word: "Master!" The gospels remain silent as to the reason why Our Savior appears first to this fallen woman before revealing Himself to His apostles and disciples. Was it the divine pity that knows no bounds or limits?

A while later, two disciples, equally confused about the recent events, are on their way home to Emmaus. With sadness in their hearts and souls, they walk the lonely road and whisper: "We were hoping that it was he who should redeem Israel..." The poor men! They look behind at past illusions, for they had hoped for a material victory and passing glory. They feel lost, and yet at that very moment, the Master is walking at their side, almost in step with them, but, blind as they are, they fail to recognize the Risen Savior.

When they arrive home, they invite the stranger in and ask Him to join them for the frugal evening meal. And there, He takes the bread, blesses it and breaks it and immediately, they recognize their Master. In a graphic way, the gospel tells us, "how their heart was burning with love." The hour is late, but neither the dangers of the road nor the fear of the night can hold them home and they rush back to Jerusalem to bring the good news.

Easter today

Today, almost two thousand years passed since that almost incredible news "Christ is risen" was spread around. The modern world of today, however, tries to dim the glory of the Resurrection by turning the holy day into the material side of man and robs the feast of its religious significance.

Easter remains the principle of new life. Our Divine Savior is risen, which means a definite and lasting conquest over death, sin and the powers of hell. For if Christ has not risen, He has not destroyed all sin, which then continues to live on in one of its consequences, death.

But from the moment that He rises from the grave, a whole humanity is delivered from the heavy burden that kept them in spiritual slavery.

These are still times of unrest, bitter disappointment and persecution of our brethren, but Easter is no time for discouragement. The whole history of the Church in the last twenty centuries is a history of a constant resurrection. In every century, the enemies of the Church have hoped to seal the tomb of Christianity forever, but every time the Church has risen and emerged from the crisis stronger than ever. We must not remain blind to the light that pierces the darkness. With our Risen Savior as our guiding light, we have no right to be discouraged or disappointed. Let's leave pessimism and morbid hope for the ones who are still not believing that Christ has risen.

The message of Easter must be to all of us an inspiration to be indefatigable lay apostles for a work that is never finished, but that goes on from generation to generation; a work that demands unselfish giving and sacrifices beyond number; a work that can never end in failure. Nothing is impossible to those who have staunch faith in the message of Easter. The "shock" of the Resurrection news must last on in our time and impress us constantly of our chance to spread the Kingdom of God in our generation.

Crisis, confusion, sin, persecution and all the other unpleasant bodies. come into our life not in regular cycles or at times that we are willing and prepared to accept these crosses. but they come as a sudden blow, unexpectedly, to beat us down to the extent that we begin to doubt whether the words "my grace is sufficient for thee" are a mere figure of speech! No matter whether we accept them as an act of attention from God, or a warning signal from heaven, or a test for courage, we always know that we are bearing a cross which is not leading us to an endless passion, but to a glorious resurrection. As descendants of Adam,we are at fault and guilty, hence, the confusion and crisis of a Good Friday is a necessary part of our life, but with faith in God, we can always look ahead towards a glorious Easter!

(Family Digest)

FLORIDA – The Sunshine State

On March 3, 1845, 123 years ago, Florida was admitted to the Union as the 27th state. Discovered in 1513 by the Spanish explorer, Ponce de Leon, Florida was settled in turn by the French, the Spaniards and the English. It was acquired by the United States from Spain in 1819. During the Civil War Florida seceded from the Union but was readmitted in 1868. In recent years Florida has been one of our fastest growing states. Its warm winter temperatures and many opportunities for recreation attract permanent residents from the Northern states as well as many tourists. Its population in 1960 was close to 5 million. Since 1920, Miami, Florida's most famous resort, has grown from a small town to a metropolis of over 900,000 people. Florida is a major producer of citrus fruits. It has one of the longest coastlines of any of the 50 states, no point on the peninsula being more than 75 miles from the Atlantic Ocean or the Gulf of Mexico.

(ACNS)

CONSTITUTION OF SACRED LITURGY

LITURGICAL RENEWAL IN PRACTICE

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Each Sunday God calls His people to church in which they attend Mass. They come, because they belong to the People of God and His Family. They come from their homes, their jobs and their separate interests. They come to listen to their Heavenly Father Who will speak to them and listen to their prayers.

People are not the robots. They must worship God as so many human beings, expressing their feelings with words and actions.

After the preparation of the Bread and Wine for the Sacrifice at the side altar, the priest goes to the main altar and makes the sign of the Cross with the Gospel book, reminding the people that Mass makes present once more the fundamental mystery of our faith, that is, Christ's dying and rising to redeem all men from their sins.

Then a *prayer of community* is alternated between the priest and the faithful. They pray together for the peace, for the union of all Churches, for the Pope and hierarchy, for the government and the Armed Forces, and for the various needs of the people. The faithful reply each time: *Lord, have mercy.*

While reciting the silent prayers the priest gathers all the petitions of the congregation and offers them to God through Christ, ending them aloud with an exclamation, to which the faithful reply with *Amen,* thus approving his action. Thus the whole parish family is included in these petitions of the praying priest and congregation.

The congregation should be aware

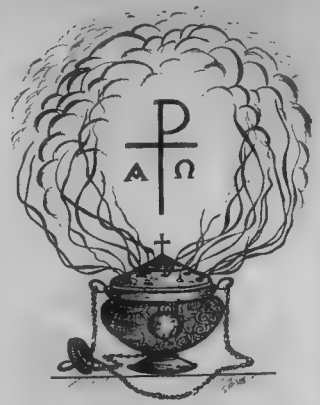

of the content of the prayers said or sung by their Pastor, otherwise they cannot intelligently confirm the silent prayers from their missals. They should also know the meaning of the ceremonies which recall the most important facts and events of Our Lord's earthly life.

If the prayers of the congregation are to be accepted by God, the faithful must say them devoutedly, and show it by the inflection and sincerity of their voice. If the ceremonies have a symbolic meaning, the celebrant priest must perform them in such a manner that they may reflect their meaning to the congregation.

The little Entrance

After the song "O only Begotten Son of God" which glorifies the eternal existence of the Word of God and His becoming men for the sake of our redemption, the priest makes the little Entrance. It is a procession with the Gospel around the altar. It reminds the faithful of Christ Who came and showed Himself to the people on the shores of the river Jordan. The Little Entrance symbolizes Our Lord coming to the congregation which is in church, assembled for the Mass.

Tropars and Kondaks

Every Sunday is a *little Easter* which commemorates the Resurrection of Christ. The tropars and kondaks are short hymns, commemorating the greatest events in Our Lord's life: His glorious resurrection.

Trisagion

The Trisagion is a short hymn, accompanied by three bows. It reminds the faithful of the Baptism of Our Lord and of the apparition of the Blessed Trinity on that occasion: the Father manifested His love for Christ, saying: "This is My beloved Son with Whom I am well pleased" (Mt. 3, 17). The Son was baptized, and the Holy Spirit descended upon Him like a dove. The dove to the Jews was a symbol of peace, gentleness and new-creating life. By descending upon Jesus, the Holy Spirit invested Him for His heroic office of the Savior of mankind.

The reading of the Scripture

The reading of the Epistle and the Gospel is the essential part of the Divine Liturgy. When the Scripture is read or sung, it is God Who speaks to His children. This is the official proclamation of the Happy News. When God is speaking, He commands a full attention. The faithful should listen to it with eagerness and attention. The Constitution on the Sacred Liturgy says:

"Sacred Scripture is of the greatest importance in the celebration of the Liturgy, for it is from Scripture that lessons are read and explained in the homily, and psalms are sung.

"The prayers, petitions, and liturgical songs are scriptural in their inspiration, and it is from the Scriptures that actions and signs derive their meaning.

"Thus to achieve the restoration, progress and adaptation of the Sacred Liturgy, it is essential to promote that warm and living love for Scripture to which the venerable tradition of both Eastern and Western Rites give testimony" (Art. 24).

According to this statement of the Council Fathers the Scriptures are not simply the material from which the text of the Divine Liturgy is made, directly or indirectly. The Scripture is the story of the redemptive work of God and Christ, or of God through Christ. The Liturgy makes this redemptive work of God present here and now when the Eucharistic Sacrifice is offered to God. Thus the Liturgy is a sacramental celebration of the Scriptures.

In the Scriptures, read during the Divine Liturgy, Christ is present in a special way. He completes our salvation through the actions of His Church, as the Fathers declare:

The sermons which are the explanations of the Scripture read during the Mass, should be "a proclamation of the wonderful works of God in the history of salvation, the mystery of Christ, ever made present and active within us, especially in the celebration of the Liturgy" (Art. 36, b).

The priest reminds the congregation that Christ is with them when Mass is celebrated by greeting them with a blessing before the reading of the Gospel lesson: "Peace be to

all!", to which they reply: "And with your spirit" and with "Glory to You, O Lord, glory to You!" which shows that they realize that the Lord Christ is present among them when the Scripture is read. They thus greet the Lord Who is about to speak to them, as He once spoke to His countrymen in Palestine.

The faithful stand during the proclamation of the Gospel News to indicate their attention and reverance to the Word of God. The priest faces the people when the Gospel lesson is read. The standing of the people also indicates their readiness to do what Our Lord teaches them through the reading of His word.

When the Gospel lesson is read, it is God Who calls His people and speaks to them directly and officially through His earthly representatives, the priests. He expects them to pay attention to His word when it is officially proclaimed in the church.

The sermon-homily

The Constitution on the Sacred Liturgy says that the sermon should come after the reading of the word of God, "because it is a part of the Liturgical Service.

"The ministry of preaching is to be fulfilled with exactitude and fidelity. The sermon, moreover, should draw its content mainly from scriptural and liturgical sources" (Art. 35, b).

In the sermon, the priest, the head of the parish family, explains to his spiritual children, the Word of God which has just been proclaimed. He opens the meaning of the message of God here and now. The homily is a *part of the celebration* of the Liturgy, not just a weekly class in Christian doctrine.

It is Our Lord Who speaks through His priest, explaining to His earthly brethren how they should live the Word which has been proclaimed to them in church. Through the sermon Christ gives guidance to His people on that particular Sunday.

Impetratory Ektenia

After hearing the message of Christ, the congregation turns to Him with their needs by commending themselves and their government and each other to His protection, imploring His mercy, "for You are a merciful God and Lover of mankind..."

The Great Entrance

The Great Entrance is the ceremony-procession during which the priest brings the Holy Gifts, the bread and the wine, from the side to the main altar. It reminds people of the entrance of Christ into Jerusalem on Palm Sunday.

Now the congregation recites the Nicene Creed through which the whole parish family makes a public act of faith in everything that their Heavenly Father told them on that Sunday through the reading of the Scriptures and the sermon. The Creed is not just a summary of what every Christian must believe; it is a great prayer of Christian faith.

The congregation stands and recites the Creed. Thus it confirms the articles of their belief. This is their reply to God's goodness in speaking to them. This is an unqualified act of faith in everything that the Church teaches them in the name of God.

Most girls need only two friends, one to talk to, and one to talk about.

What Is Sin?

WORKSHOP—THE SACRAMENT OF PENANCE

St. Joseph's Parish, West Kildonan, Man.

God created man on the earth. He made him after His own image. He gave us the life which leads to Him and to eternal happiness. He gave us the power of intelligence; the power to reason truths, to distinguish good from evil; the power to make judgment as to what is right and what is wrong. In other words, He gave us freedom. But He also gave us a divine destiny - to love. For *God is Love.* God is good. And in His goodness, He did not leave us on our own.

Through Jesus Christ He established His Church to teach us faith and morality; to instill in us His grace, His Spirit; to teach us that He is supreme law and authority. Through Jesus Christ the Man, Who is the Son of God, Who is God Himself, we are given the means to know His law. Jesus reduced all the Commandments, the whole of the law - to love. And His life was completely true in this conception. Jesus' message was to love one another. He never did or said anything, except to teach - to emphasize to us, this love. His life was one of service to man; and He died on the Cross for the love of man. Through the many graces He bestowed upon us, and in using God-given gifts of intelligence, free will and judgment, we must also follow this road of love - of service, which leads to the Kingdom of God and to eternal happiness.

Therefore, our Church, our religion, is not the sum of that which we would like to believe - but the sum of the truths that God has given - that the Man Jesus taught. We must find God's truth through love, with the help of our Church. Grace and law, which help us avoid sin, come to the aid of man and of his freedom through the Church.

There are many things God wants us to do...many things we ought to do which, if we don't, cause us to sin. God won't force us to do good...nor will He directly prevent us from doing evil. We know, in considering Christ's teaching how, to save man He was broken and in the end, crushed by sin. God wants us to *use the powers He gave us* to choose right from wrong...just as Christ, as Man, chose to suffer for our sins. By Christ's reaction to sin, we are *aware of sin.* But, to have an *awareness* of sin, we must realize that we must live close to God. We must understand that God is a real Person. *Christ is the perfect man.* Jesus said, "Be perfect as My Heavenly Father is perfect." Our sole purpose in life therefore, is to

continuously strive towards this perfection ourselves, to have awareness, then, of our sins, and strive to overcome them.

By sinning, man cannot injure God - how can one harm perfection? Well, we may say - if we cannot harm God, cannot harm His perfection,... just what is a sin?

To sin is to turn away from God. To set up our own ego in the centre of our personality instead of God. By sinning, we ignore the very first Commandment of God. And when we sin gravely, God's spirit, His grace leaves our soul. We are isolated - alone. And lonliness is the essense of hell. So that hell is not so much a punishment *for* sin - as the result *of* sin.

We shall never get to the end of the mystery of sin. This one topic can stimulate hours of discussion, many more hours of thought, reading and study. For this reason, and to provoke such action from as many Christians as possible and from those of you who were interested enough to attend this workshop, I shall include the following definition of sin:

"Sin is hindering the growth of God in your soul. An obstacle to bringing Christ's kingdom to fulfilment. Sin is the refusal to take part in the divine plan of salvation by refusing to live up to one's Christian vocation."

Initially, I spoke of God's divine plan for us...to share His Kingdom and have eternal happiness. Thus, to reach the Kingdom of God and to have eternal happiness we must live up to our Christian vocation, which, as I understand it at this moment, is to follow Jesus. To heed His message of love and to strive for God's perfection. Thus, God's perfection should be our challenge, even though we are mortal and subject to defeat, to our human frailties, to the weakness of flesh. To sin, therefore, is not in failing to meet this challege but in refusing to meet it. Each of us, therefore, must recognize our own sins in relation to God's law of love.

Man's measuring tape of this challenge is his conscience, which judges and measures his efforts to reach God. Man's conscience, properly formed, is his responsibility to God - through man. Man is accountable to God, through his conscience, for the way he uses the gifts and power given to him so freely and so lovingly, as a true Father gives to His children.

God speaks of us as His children; Jesus speaks to us as His brothers and sisters. The apostles spoke to their fellow men as brothers, and the early Christians loved, served and worshipped together as brothers. Many died for the privilege of obeying God's law of love. MAN IS HIS BROTHERS' KEEPER...our sins proceed from our freedom. From the freedom God gave us, for which He asked only that we Love - Love Him and Love Thy neighbor as Thyself." Our sins are also sins against man. When we hurt our fellow man in any way, shape or form, it is generally because we place ourselves above him - loving ourselves more. We submit to our ego in a selfish love. Yet, our love for our fellow man mirrors our love for God. God's growth is through His Spirit which is within each one of us, and by sinning, we either do not let His Spirit enter into us at all, or partially only or just some of the time. Thus, our sins hinder the growth of God in us and thus become obstacles to bringing His Kingdom to fulfillment.

Because, by sinning, we cannot harm the perfection of God - we add to our own imperfection. Not only our individual imperfection, but to all of mankind, for we are all God's Family...all brothers in Christ. Just as a whole family suffers for the wrongdoing of one member, so the family of God - all of mankind, suffers for the wrongdoing of one member. If I fumble the ball - miss the pass that God throws me, my whole team misses a chance for success. True, there may be another chance, but my point is that my mistake involved everyone.

When there is not a balance between what is given to God and what is given to man, there will be a waste of one or the other. It is not enough to have the warmest goodwill towards man and the most generous ideas about God's power to understand human nature, if we are too proud, too lazy or too indifferent to practise this goodwill. There is no excuse for not knowing what it is we owe to man and to God. The law of charity is positive... neighbors are to be helped by example, prayer, advice and material assistance. God is to be worshipped in His way according to His instructions.

As men and women of prayer - we must examine ourselves carefully. When we sin - and I say *when* because we all do, is it because we forget God temporarily in pursuit of happiness for the moment? Do we commit these venial sins by our indifference to God? If we forget, or are indifferent to God too often - do we not, as mortals take the chance of little by little forgetting God altogether...totally rejecting God? Forgetting God temporarily is usually a result of putting yourself first - it could be a lack of will power, of self-discipline or a genuine "I forgot". God in His love forgives us readily for our many venial sins - He even forgives us for our mortal sins - providing, of course, that we are really and truly sorry...contrite.

Sooner or later during our lifetime, I think that man comes to the realization - either through his conscience, his sense of responsibility or from knowledge gained from seeking God's truth - that God's message of loving, of giving is in effect - living. How soon - How much - When? this is up to you, up to your own examination of your conscience ...up to your own sense of responsibility. We must try not to forget, however, that our love of God is not acceptable, unless it is given to Him - THROUGH OUR FELLOW MAN.

Jean Solylo (Miss)
St. Joseph's Parish
Winnipeg, 17, Manitoba

On December 17, 1903 -- 64 years ago - the first successful flight in a heavier than air machine was made by the Wright brothers at Kitty Hawk, North Carolina. Orville and Wilbur Wright began experiments early in 1900 with a glider. They eventually fitted a sixteen-horsepower, four-cylinder gasoline engine to it and on December 17, 1903, four successful flights were made. One of them lasted 59 seconds in the air and the machine, with one passenger, travelled 852 feet. In the 64 years since then aircraft has advanced so far that the jets and strato-liners of today seem totally unrelated to the momentous but fragile "crate" that took to the air at Kitty Hawk. The site of these first engine-propelled flights has been set aside as the Wright Brothers National Memorial and a 60-foot pylon commemorates the event on Kill Devil Hill, four miles south of Kitty Hawk. (ACNS)

Priest's Prayer on Sunday Night

Tonight, Lord, I am alone.
Little by little the sounds died down in the church,
The people went away,
And I am home,
Alone.

I passed people who were returning from a walk.
I went by the movie house that was disgorging its crowd.
I skirted cafe terraces where tired strollers were trying to prolong
the pleasure of a Sunday holiday.
I bumped into youngsters playing on the sidewalk,
Youngsters, Lord,
Other people's youngsters who will never be my own.
Here I am, Lord,
Alone.
The silence troubles me,
The solitude oppresses me.
Lord, I am thirty five years old,
A body made like others,
Arms ready for work,
A heart meant to love,
But I've given You all.
It's true, of course, that You needed it.
I've given You all, but it's hard, Lord.
It's hard to give one's body; it would like to give itself to others.
It's hard to love everyone and to claim no one.
It's hard to shake a hand and not want to retain it.
It's hard to inspire affection, only to give it to You.
It's hard to be nothing to oneself in order to be everything to others.
It's hard to be like others, among others, and to be other.
It's hard always to give without trying to receive.
It's hard to seek out others and to be oneself, unsought.
It's hard to suffer from the sins of others, and yet be obliged to
hear and bear them.
It's hard to be told secrets, and to be unable to share them.
It's hard to carry others and never even for a moment, be carried.
It's hard to sustain the feeble and never be able to lean on one who
is strong.
It's hard to be alone.
Alone before everyone,
Alone before the world,
Alone before suffering, death and sin.

Son, you're not alone.
I am with you. I am with you,

For I needed another human instrument to continue
My incarnation and my Redemption.
Out of all eternity I chose you. I need you.

I need your hands to continue to bless,
I need your lips to continue to speak,
I need your body to continue to suffer,
I need you to continue to save.
Stay with me, son.

Here I am, Lord,
Here is my body,
Here is my heart,
Here is my soul.

Grant that I may be big enough to reach the world,
Strong enough to carry it,
Pure enough to embrace it without wanting to keep it.
Grant that I may be a meeting-place, but a temporary one,

A road that does not end in itself, because everything to be
gathered there, everything human, leads toward You.
Lord, tonight, while all is still and I feel sharply the sting of solitude,
While men devour my soul and I feel incapable of satisfying their
hunger,
While the whole world presses on my shoulders with all its weight
of misery and sin.
I repeat to You my "Yes", -not in a burst of laughter,
But slowly, clearly, humbly,
Alone, Lord, before You,
In the peace of the evening.

(Reprinted from "Prayers by Michel Quoist)

On December 20 1803 –164 years ago - one of the largest land purchases in history was completed when the United States took possession of the Louisiana territory. This region of nearly a million square miles was bought from France for about $20 a square mile. The population of the area was only 90,000 at the time of the purchase. President Thomas Jefferson had sent James Monroe to France to conduct negotiations. An agreement of sale was reached in April, 1803. Jefferson, however, was doubtful of his constitutional authority to make the purchase and proposed a constitutional amendment to ratify his act, but since the country was generally pleased by the purchase, the proposal was dropped. Today many millions of Americans live in the territory covered by the Louisiana Purchase –a tract of some 828,000 square miles lying between the Mississippi and the Rocky Mountains - and it is regarded as one of the most successful real estate deals in history.

(ACNS)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *Is it true that the Church will abolish the penalty of mortal sin under which Catholics are bound to assist at Mass on Sunday? Can the Church do it? If she ever does it, I am afraid that many Catholics will neglect Sunday obligation and stay away from Mass.*

We do not know whether the Latin Church will abolish this obligation or not. The Eastern Church does not seem to bind its faithful under pain of mortal sin to attend Mass on Sunday, although it obliges them to do so and the experience shows that Catholics of the Eastern Rites neglect this obligation no more than Catholics of the Latin Rite. If Catholics properly understood the value of the Divine Liturgy and the glory it gives to God, they would attend it whenever they have a chance to do so, without being forced by 'the whip' of mortal sin. The attendance at Mass should be a free choice, made in joy.

The obligation to assist at Mass on Sundays and holy days is a specification, made by the Church, of the divine obligation imposed by the 3-rd Commandment of God which says: "Keep holy the Lord's day". Perhaps the Latin Rite Catholics have now attained that degree of spiritual maturity which will make the obligation under pain of mortal sin superfluous. If they really and truly love Christ, they will go to Mass without being forced to do so, because they understand that throug the Mass they renew the Sacrifice of Christ on Calvary, give the highest possible glory to God and obtain countless graces for themselves, their families and the whole world.

2) *Our Lord said that no one should boast of his good deeds, awaiting a recompense from God for what he does to his fellow men. On the other hand I find in the Gospel: 'Your light must shine in the sight of men, so that, seeing your good works, they may give praise to your Heavenly Father* (Matthew 5, 16). *How do you reconcile these two statements? Aren't they contradictory?*

No, they are not contradictory at all. When Our Lord forbids boasting, He wants to teach us to do our good works with the intention of pleasing our Heavenly Father; not men. When He says that "our good works should shine" He wants us to behave as His followers always and everywhere by being what we should be, without distorting our Christian principles and beliefs out of human respects or fear of mockery. We must give a good example

of Christian life at home, at school. in business in politics, etc., without boasting or seeking out praise and glory.

3) *How can you justify the fact that millions of dollars are spent on the sumptuous churches when there is so much poverty and misery in the world? Does Christ approve of it?*

The worship of God requires a decent building, because it is the house of God. But it seems to us that it is useless to spend millions of dollars on churches in a world where some 15,000 people die of starvation every day, and countless millions suffer from illness, hunger and lack of clothes. We are sure that charity towards our neighbor pleases God more and gives Him more glory than a sumptuous stone building.

4) *What is the significance of a wedding ring?*

The wedding ring is a symbol and a reminder of the matrimonial faithfulness between the two spouses. Holy Matrimony binds them for life, and the ring reminds them of that bond which is the result of the exchange of the marriage vows.

5) *What can be done to overcome the growing gap between the rich and the poor?*

A new reconstructing of the whole social order and much Christian love are needed to close the fatal gap and thus remove the growing conflicts in the future. In many countries the rich are becoming richer and the poor are getting poorer. For this reason there is a great deal of misery in this world, and more than a half of mankind is not living like a human being, because poor men and women lack the bare essentials needed for such a life.

6) *What is the difference between the Catholic and Protestant Bibles?*

The Catholic Bible has 73 books, of which 46 belong to the Old Testament and 27 to the New Testament. The books of the Old Testament are the ones that have been written before the birth of Our Lord. The books of the New Testament were composed after the birth of Christ.

The Catholic Bible contains both the protocanonical and deuterocanonical books. The *protocanonical* books are those on whose divine origin there has been unanimous consent of the whole Church from the beginning of Christianity, and deuterocanonical are those books whose divine inspiration was challenged up to the fifth century.

These are the *deuterocanonical* books: Tobias, Judith, Wisdom, Ecclesiasticus (Sirach), Baruch, 1 and 2 Machabees, some parts of Esther and Daniel. All these books belong to the Old Testament. The deuterocanonical books of the New Testament are the following: The Epistles to the Hebrews, of James, 2 of Peter and 3 of John, of Jude and the Apocalypse. All these deuterocanonical books are not found in the Jewith and Protestant Bibles, because they are not recognized as inspired by God, while the Catholic Church accepts them as inspired and the true Word of God.

7) *I often get angry. Is anger always a sin? If it is, what kind of sin is it? Must I confess it every time I get angry?*

Anger can be sinful or sinless. Anger, caused by the zeal for God's glory, justice or some other good cause, is not a sin. Anger provoked by the lack of self-control or by something unimportant is usually a sin, but it is a venial sin. An act of contrition or of love forgives

venial sins. Thus there is no need of going to confession after a person gets unjustly angry. An act of contrition is enough to wipe it out from our soul and make us worthy of receiving Holy Communion.

8) *There is so much talk about the renewal, started by the Second Vatican Council. Can you tell me in what does this renewal consist?*

The renewal started by the Second Vatican Council is not a revolution in the Church or Christian life. It is not a rejection of everything which was dear to Christians for long centuries.

It is rather an endeavor to resemble Christ in His thoughts, speech and actions. Men should realize and become aware of the sacred character of their life and work on earth, because they are God's children, and consequently should act as such. Their life should resemble what is right and what is wrong, and follow the right, regardless of what others are doing.

The renewal will become a reality when every baptized person will try to do his best to become a living image of Christ of Whom God the Father said: "You are My beloved Son with Whom I am well pleased" (Mark 1, 11).

9) *I am a widower. My wife passed away last year. We had a very happy marriage. I am sure she is in heaven. When I get there, as I hope, will we be together, praising God as a family, or will we praise Him as individuals? What does the Church say?*

The Church does not say much about heaven and its inhabitants, except that heaven is a place of perfect happiness for those who loved and served God in this life. It seems to us that God will preserve the holy love between the members of a saved family so that families will be praising the Lord together.

Theologians hold that the good human relations of this world continue in paradise. Thus we will enjoy the friendship of our relatives and friends in heaven, praising God and contemplating Him face to face which will constitute the primary source of our happiness.

Of the two evils choose the least.
Often and little eating makes a man fat.
No man is a match for a woman till he is married.
Necessity is the mother of invention.
Never cast the dirt into that well from which you may drink some day.
Never judge from appearance.
Nature has given us two ears, two eyes, and but one tongue, so that we may hear and see more than we speak.

(Greek proverb)

If you wish to help your husband to quit smoking, induce him to carry wet matches, and if he drives a car, to get rid of the lighter.

Sign on a church reads: "Keep the 10 Commandments! This means y o u".

There Is a God

Marie Young

"There is no God" you'll hear them say
"So what's the use for us to pray,
When little ones do suffer so,
Where is He then? Where did He go?"

I wonder if you stop to see,
Fall beauty of the Maple tree,
The Spruce tree green, the flowers bright hue,
There is a God, I know it's true.

The snow upon the mountain top,
The Valley green below,
The river waters flowing blue,
There is a God for me, for you,

The sun to heat the world by day,
The moon to light the night,
The stars to guide you on your way,
There is a God that's what I say.

The rainbow after a heavy rain,
Will tell you all is well,
He gives you all these lovely things
There is a God, the church bell rings.

Many women like to suffer in silence the injustices from their husbands when their telephone is out of order.

Singing of Your Incarnation, we all glorify You and, with Thomas, believe that You are Our Lord and God, sitting together with the Father and coming one day to judge the living and the dead. Allow me then to stand at Your right hand, for I cry out to You:

Jesus, my eternal King, have mercy on me.
Jesus, fragrant Flower, fill me with Your sweet scent.
Jesus, loving Warmth, make me warm.
Jesus, eternal Temple, shelter me.
Jesus, brilliant Garment, adorn me.
Jesus, radiant Jewel, shine upon me.
Jesus, most precious Gem, enlighten me.
Jesus, Sun of justice, illumine me.
Jesus, holy Light, fill me with Your radiance.
Jesus, deliver me from all bodily and spiritual ills.
Jesus, spare me from falling in the hands of adversaries.

(Akafist to Our Lord, Ikos 12)

The Catholic Church and Abortion

M. Schudlo, C.SS.R.

The evil of abortion has always existed in the world and will always exist. Unfortunately, many people do not understand the malice of abortion, especially when it is perpetrated not so much to save a mother from an imminent death, as to "cover-up the lapse" or to get rid of an unwanted child that is on its way into the world. Abortion is always evil, no matter for what reason it may be perpetrated.

Fr. Bernard Haering, CSSR., the great moral theologian of our days, says: "Abortion is the one crime which more than any other manifests and characterizes the moral depravity of the modern world.

"Abortion is a deliberate ejection of the non-viable child from the mother's body or killing it while it is still in the womb of its mother".

Up to the third month after conception "the child" in the womb of its mother is called *embryo*. After that, it is called *"fetus"*.

We do not know when the embryo (the joint female egg and male sperm) is animated by the spiritual soul. It is God's mystery which no man can solve. The ancient scholastics, following the opinion of the pagan Greek philosopher Aristotle, believed that the male embryo was animated by such soul forty days after conception, and the female -eighty days after conception! The general view of theologians of today is that the spiritual soul is created by God and infused into the embryo at the moment of conception.

The Catholic Church has always condemned abortion. It was also unconditionally condemned by the Fathers of the Second Vatican Council in the Constitution on the Church in the Modern world:

"God, the Lord of life, has conferred on men the surpassing ministry of safeguarding life, - a ministry which must be fulfilled in a manner which is worthy of man.

"Therefore from the moment of conception life must be guarded with the greatest care, while abortion and infanticide are unspeakable crimes" (N. 51).

The *Didache* (The teaching of the Twelve Apostles), a short threatese which was probably written between 65-80 A. D., among other precepts has the following: "You shall not procure abortion".

The Council of Ancyra of 314 excluded the abortionists from the Christian community till death.

St. *Basil the Great* composed some canons which became the basis for the legislation of the whole Eastern Church, condemned without any qualification all women who commit abortion, whatever the state of development of the fetus. St. *Jerome* described the mother who commits an abortion as a murderess of her child.

The Christian writers taught that all human life is inviolate. The interruption of the life-giving process is the same as murder, they affirmed, even if the soul is not created immediately after the fertilization of the ovum. Even now some modern theologians and philosophers hold the opinion that the souls are created some time after the fertilization, because the matter must be disposed and fit to receive it, which is not the case at the moment of conception or immediately after.

Fr. Richard McCormick, S.J. says: "The theory of retarded or delayed animation is unquestionably a tenable and respectable theory. The Church has very wisely never decided the matter definitely; indeed, it is perhaps questionable, if this is within her competence".

Even if the infusion of the souls came later than conception itself, it would be a serious sin, because it is a deadly attack upon a life which is the beginning of the human life.

In 1869 Pope Pius IX made abortion a crime punishable by excommunication which denotes the gravity of the sin, because the Church does not punish small sins with such a penalty.

Other Christian Churches were also very strict in the matter of abortion till now. At present, some of them have changed their attitude and now allow abortion in extreme circumstances for instance, when the life of the mother is seriously threatened, that is, when "the health or life of the mother is at stake", as the National Council of the Churches had declared in 1961.

The *Anglican Lambert Conference* has rejected abortion, but made the exception for those cases in which the interruption of pregnancy can be permitted "at the dictate of strict and undeniable medical necessity".

Paul Ramsay admits that there is a difference of opinion about the animation of the fetus by a spiritual soul, but he still affirms that abortion is seriously wrong: "The direct destruction of the fetus after that point (that is, after it has been animated by a spiritual soul) is a *murder*, while before that point its direct destruction would fall under other species of sin or grave violation".

Some people try to defend the lawfulness of abortion by asserting that the developing fetus is a part of the mother's body like appendix can be disposed of when it becomes troublesome to the mother. She does not commit any sin, when she gets rid of appendix.

Fortunately, medical men deny that the unborn child is simply a part of the mother's body. They generally affirm that the embryo should be regarded as a human being right from the outset of its conception.

Some invoke the conflict between the life of the mother and the life of a child which is not born yet. They say that the child's right must be sacrificed to save the mother's life. Catholic theologians remark that it is false argument, because both the child and the mother as human beings have the same right to live. Consequently, no one may directly and deliberately destroy the one life to save another. The argument is even of less value when the life of an innocent child is destroyed to save the mother from shame or to help her health. Canadian Bishops issued a pastoral letter against abortion, proposed by the Canadian legislation in which they say that cases where direct abortion is necessary in order to save the mother's life are so rare that "their existence is becoming merely theoretical" due to a steady progress of medicine.

After all, even if abortion helped the mother's physical health, it would also impair her mental and moral health because of the feeling of guilt at thought of the murder of one's own child, as the experience often proves beyond any doubt.

The malice and ugliness of abortion become even more repugnant when we consider that the crime is perpetrated by those who should

protect the life of their own child. The *Constitution on the Church in the Modern World,* published by the Second Vatican Council, says: "Parents should regard as their proper mission the task of transmitting human life and educating those to whom it has been transmitted. They should realize that they are thereby cooperators with love of God the Creator, and are, so to speak, the interpreters of that love. Thus they will fulfill their task with human and Christian responsibility." (N. 50).

This is why Catholic moralists point out that abortion is even of more serious sin and crime than ordinary murder of an adult person since it is ordinarily perpetrated by those who by reason of their office have a special obligation to preserve life and protect it. These culprits are the parents and the doctors! A judge who steals is a worse thief than an ordinary thief, because he has a special obligation to uphold the law and see that others do likewise.

Despite the growing materialism and hedonism, abortion will always remain a crime against God and man. The trouble with so many Christians is that, due to a steady flow of propaganda and rationalization, they do not see the ugliness of this practice.

Remedies against abortion

It is not enough to condemn abortion as a crime against God's Law which says: "You shall not kill!" Condemnation alone will not improve the situation or reduce the number of abortions.

The question should be studied in the light of the present situation that leads to this sad crime. Thus the problem of abortion must take a different approach in order to reduce the number of these sins. What is the approach?

People must be taught to respect life as something sacred and inviolable. We condemn the crimes of genocide perpetrated by the Russian Communists and the German Nazis, and everyone sees the reason why such crimes are condemned by every decent person. There is no difference whether it is an unborn child or an old man is killed and murdered. Murder remains murder.

Since there will always be those who will think that abortion is the only way to save their honor and good name, efforts should be made by private organizations, the Church and the State to help such persons in order to prevent them from seeking abortion as the only solution to their problem.

Society and the Church should be more understanding of the situation and mental stress through which the unwed mothers go, and help them and their children. Christ has never condemned an unfortunate sinner.

When the Pharisees brought an adulteress to Him and asked Him to condemn her, Our Lord replied: "If one of you has not sinned, let him be the first to throw a stone at her!" (John 7, 7).

We all are sinners, because we have created or at least now tolerate the situation which prompts abortion, even if personally we do not feel responsible for them.

Another thing: the ancient distinction, taken from the pagan Roman law, between legitimate and illegitimate children should be abolished, because it is not only un-Christian, but even inhuman to punish the children for the sins of their parents!

Morality is impossible without religion. All those who fight against the evil of abortion should also

try to help the youth to know their God and to avoid things for which they cannot be fit for the time being. Life is a serious business and the youth, both girls and boys, must be taught to take it in this manner. There is no fun without responsibility.

NEW CATECHISM

CHAPTER 10

GOD CREATED THE WORLD

THE Bible is the book of God.

At the beginning of this wonderful book is described how God made the world and all other beautiful things that adorn it and make man's life pleasant in it.

God is eternal, so He always existed, while the world did not exist till God made it. And He made the world for us. "He did not create it to lie idle. He shaped it to be man's home" (Isaias: 45, 18). All the things that we find in the world are for our use, "You are careful that the gifts which Your wisdom gives us should not go unused" (Wisdom: 14, 5).

When we make something we need material and tools. A carpenter cannot make a chair if he has no wood and no tools. When God made the world, He did not use any material because He did not need it, and be-

sides, there was none because nothing existed except God.

He just willed it, and the world was made when God said: "Let it be!" Only God can make things in this way because He is all-powerful. We call it creation; that is, making something out of nothing.

God made the world, too, to show Himself to us. When I see all the good things in the world and know that God made them for me, I know that He loves me and cares for me because He wants me to live in the world as His happy and good child.

When I look at the world that is so great, I know that God has great power which He uses for my good. When I see how beautiful things, birds, flowers and trees are, I know that God is beautiful. When I see how nicely everything is planned, how the sun rises and sets every day, how the seeds grow into plants which produce fruits, I know that God is wise.

Such is My Heavenly Father, the all-powerful, all-wise and all good Creator of the world, which men should use for His glory and their own good.

QUESTIONS

1) *Who made the world?*

God made the world.

2) *How did God make the world?*

God made the world from nothing, that is, He created it.

3) *Why did God make the world?*

God made the world to show His glory, power, wisdom and love and that I may use it for His glory and my own good.

SCRIPTURE

Look round at heaven and earth and all they contain, and think that God made all this and mankind! (2 Machabees: 7, 28).

I am the Lord, the Author of all things. Alone I spread out the heaven's canopy, looked for no help when I laid the floor of the earth (Isaias: 44, 24).

PRACTICAL RESOLUTION

I will often thank God that He made me and also for the things in the world He made for me.

LITURGICAL PRAYER

It is proper and right to sing to You, to bless You, to praise You, to thank and worship You in every place of Your dominion, for You are the ineffable God, incomprehensible and inconceivable, eternally the same. You have created us out of nothing...(Silent prayer before the Consecration).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to use the created things in such a way that I may glorify You and spiritually grow in Your love.

EXERCISE

Write down in your notebook:

1) *What is the difference between God when He made the world and your father when he makes something?*

2) *When you look at the things in the world, what do they tell you about God?*

3) *Make a list of the things you are using every day and show how they come from things God has made.*

Do you know that many open minds should be closed for repair now and then?

Ukrainian Redemptorist Fathers

St. Paul writes: "The footsteps of those who bring Good News is a welcome sound" (Romans 10, 15).

The Good News of the New Testament is the Gospel teaching which Our Lord has commanded His Apostles to spread throughout the whole world: "Go therefore, make disciples of all nations; baptize them...and teach them to observe all the commands I gave you" (Matthew 28, 19-20).

Looking at the countless forsaken and spiritually abandoned souls of the Italian mountains, St. Alphonsus de Liguori (1696-1787) decided to save as many of them as he could. Single as he was he could not do much. He needed a team, many teams of good and zealous priests to do the job properly. Thus the idea of founding a Congregation of the missionary priests was born in the soul of this great Italian lawyer who gave up his splendid career to dedicate himself to God and the souls. The Congregation was established in 1732.

It was 100-years old when it crossed the ocean and came to America in 1832. St. Alphonsus was canonized in 1839. On March 23, 1871 he was declared "Doctor of the Catholic Church", and on April 26, 1950 Pope Pius XII made him "a heavenly patron of the Catholic confessors and moralists".

At present the Congregation of the Most Holy Redeemer has some 550 houses and about 9,000 members in almost all the countries of the world.

UKRAINIAN BRANCH OF THE CONGREGATION

In 1906 a new branch sprouted forth on the tree of the Congregation

Fr. A. Delaere, CSSR

of the Most Holy Redeemer, as the Congregation of St. Alphonsus is officially called.

There were many thousands of the Ukrainian Catholics in Canada who were deprived of spiritual assistance of their own priests. Most Ukrainian clergy in Ukraine were married men. It was hard for such priests to come to Canada. Metropolitan A. Sheptytsky, O.S.B.M. made a visitation of the Ukrainian settlers and saw their spiritual needs. They needed priests that would serve them in their own Ukrainian Rite.

On his return to Ukraine Metropolitan Sheptytsky stopped in Belgium and asked the Redemptorist Provincial to send some Redemptorists to Ukraine to work among the Ukrainians to which the Provincial agreed.

Fr. Achilles Delaere and his confrers came to Canada in 1899, and thus in 1906 the Eastern Rite branch was started. Fr. Delaere embraced our Rite and settled in Yorkton, Sask. In 1921-22 the first Ukrainian-born Redemptorists joined Fr. Delaere.

In 1913 another group of the Belgian Redemptorists went to Western Ukraine and settled at Univ, thus starting a very flourishing vice-province. When the Communists took over that part of Ukraine, the vice-province had six houses, its own minor and major seminary and many missionaries. The Communists destroyed all this, disbanding the Fathers and the Brothers and confiscating the monasteries.

The Ukrainian Rite branch, however, continued to grow in Canada and the U.S.A. where the Redemptorist Fathers have eight houses, their own minor seminary in Roblin, Man., and their own printing shop in Yorkton which publishes a popular Ukrainian-English monthly "The REDEEMER'S VOICE" and the "LOGOS", a theological quarterly.

Activities of the Redemptorists

The main purpose of the Congregation is to preach missions. All other activities are secondary. Considering the present situation and the lack of priests to serve our communities, the Fathers serve as pastors in many places, both in Canada and the U.S.A. But missions have always priority.

Missions are preached in the U.S. A. and Canada. In 1963-4 Fr. Schudlo, CSSR., preached 51 missions to the Ukrainians in Australia and New Zealand. Again in 1966-67 he preached missions to the Ukrainians in France, where the Most Rev. Vol. Malanczuk, C.SS.R., is their bishop.

The present-day needs

The most urgent need of the Ukrainian province of Yorkton is the lack of vocations. This was one of the main reasons of the campaign which was started in 1966 under the leadership of our present Provincial, Very Rev. Maluga. The goal of the campaign is to *obtain as many vocations as possible and get the financial support from our people for fostering and developing these vocations.*

The campaign is continued under the leadership of Rev. M. Wiwchar, who is its moderator.

We imploringly ask all Ukrainian Catholics to pray for the vocations, to encourage their sons to study for the priesthood, to send their sons to our Seminary in Roblin and to support it financially by making pledges towards the campaign or by becoming members of the Monthly Club.

For all the imformation, please write: Very Rev. Fr. Provincial, Paul Maluga, CSSR., 250 Jefferson Ave, Winnipeg 17, Man. Canada.

or

Rev. Fr. M. Wiwchar, CSSR.
St. Vlad's College, Roblin, Manitoba

They say that a man will pay two dollars for one dollar item he wants, and a woman will pay one dollar for a two-dollar item she does not want. Is it true?

VALUE OF MAN

An astronomer said: "Man is just an infinitesimal dot in the immense universe".

A believing Christian: "Sir, you forget, that despite his smallness, man is still an astronomer".

DEUTERO - ISAIA

Father William N. Schuit

It is a fact beyond question that the Old Testament people had messianic expectations. Exactly how those expectations were to be realized was not at all times clear to them.

Hebrews knew they had a part in the salvation of mankind

In the early days—those prior to David—the expectations centered about some sort of Divine intervention. The Hebrews knew that in the days of Abraham their father, God had intervened, making him some very special promises. Then too, He had intervened in the mighty act of deliverance which was their Exodus from Egypt, and had followed that up with a covenant at Mount Sinai. Out of these manifestations grew the realization that Israel, as a nation, had a definite part to play in God's plan for the salvation of the human race.

Prophets looked to Messia: New Davidic King of future

Then, in the tenth century, before Christ's birth in Bethlehem, God promised David a perpetual dynasty. This caused Israel's expectations to shift from the nation as a whole to the Davidic kings as the vehicle through which those expectations would be fulfilled. But these kings proved to be unequal to the trust placed in them.

By the sixth century, Jeremia had lost hope in the dynasty of David as a whole, but he had not lost all hope. He and the others subsequently called to prophesy began to look to a single unique Davidic king of the future; one endowed with the power and spirit of Yahweh who would establish God's reign over all peoples. The hope in a personal Messia, the future Christ, had come to full growth.

Second Isaia speaks of Israel's Mission as servant of Yahweh

Chapters 40 to 66 of the prophecy of Isaia are the writings of at least one prophet who worked in Babylon during the years of exile. His name is unknown to us, but this takes nothing from the splendor of his vision. This Deutero-Isaia (Second Isaia) as we call him, set about consoling and encouraging the fainthearted exiles who had no hope of ever returning to Jerusalem.

He insisted that God still had a mission for Israel to perform: to make Him known to the whole world. The prophet spoke of Israel as the Servant of Yahweh in four distinct passages .In Chapter 42: 1-4, this servant is portrayed as meek but effective in bringing God to the nations. In Chapter 49: 1-6, the servant is strengthened for his mission of preaching In Chapter 50: 4-11, the servant carries on his mission despite insults and being refused a hearing.

In Chapter 52: 13-53: 12, the climax is reached. The servant, once glorious, is seen beaten, crushed and pounded. But not for naught does he suffer. Those pains are of significance for all men, because the burden of all men's sin has been placed upon him and he suffers for all. The Lord accepts those sufferings on behalf of all men, and the disease of sin is healed.

Servant is more than Israel; He is Christ the Redeemer

As you read these four passages on the Servant, you become more and more aware that there is more here than you at first suspected. True, Israel is the Servant, but the vision goes beyond Israel. In the full sense of the word, the Servant is the meek but effective, the strong, though insulted and ignored— the beaten, crucified Christ; the Christ Whose death satisfied for sin and made salvation available to all men.

The Servant is not really the nation Israel, but One in Whom all that is best in Israel is summed up, the Incarnate Son of God, Redeemer of the race. The writers of the New Testament identify Jesus of Nazareth with the Servant no less than seventeen times in their writings.

The Victor of Genesis is suffering Messia

In Genesis, the ancient prophet spoke of "the Seed of the woman" Who was to crush the serpent's head. Ages had passed since that prophecy, but the vision had grown ever clearer. The prophet of the exile who wrote the Servant passages had the clearest vision to his day. He saw the Victor of the Book of Genesis as a suffering Messia, winning by dying. No wonder he himself wrote, "Who would believe what we have heard?"

Difficulties in Preaching Faith Today

The dangers and difficulties the Church faces in trying to answer the questions of modern man were stressed by the German bishops in a letter to all who have been charged by the Church with the preaching of the faith.

The letter was approved at the meeting of the German Bishops' Conference at Fulda.

Noting the many changes brought about by the natural sciences and technology, the bishops stated: "Man subjugates the world in an up-to-now undreamed of measure; he lives more and more in a world largely made by himself. This affects and determines his thinking and actions."

Despite these scientific advances, they said, "there still lurks the question, as forceful as ever: What is the meaning of all this, why is man here?"

Many wonder if the Church is supplying adequate answers to these questions, the bishops said, and then went on to state that the certitude once felt "regarding the substance and dimension of doctrine seems no longer to exist in certain spheres."

The bishops pointed out in their letter that the Vatican council "undertook the great effort of facing up to the present and preparing for the future." They admitted that "this undertaking was bound to cause uneasiness in the life of the Church."

Another problem, the German bishops said, is that the Church opened herself to the world "at a moment when she herself is intensely involved in the task of a deep self-examination."

The bishops said they realize that this self-examination is considered unnecessary and imprudent by many, and stressed that the Church will need great patience and honest dialogue within itself before it can adequately formulate the substance of its teaching for modern man.

They warned against expressing personal opinions as though they are of the substance of the faith.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 4.

Volume XL, No. 4.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Воскресення — це символ нашого духовного воскресення — о. Мих. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне наміреня — о. С. Б., ЧНІ. 4
Краю мій — М. Вороний 7
Чим є брак священників в очах Спасителя? — Митрополит Максим 8
Божі прикмети — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 11
Новий Катехизм — 12
Хотів би ти знати? — 14
Уважайте на свої дітиі — о. Роман Ганас 17
Гагілки — 20
Історія Преси — о. І. Назарко, ЧСВВ. 23
Святе Хрещення — Переклав о. Мих. Шудло, ЧНІ. 25

Sacrament of Baptism — Translated by M. Schudlo, CSSR. 33
Easter Glory — C. M. Depiere 41
Constitution of Sacred Liturgy — Commentary by M. Schudlo, CSSR. 44
What Is Sin? — 47
Priest's Prayer on Sunday Night — 50
I'd Like To Know — 52
There Is a God — Marie Young 55
The Catholic Church and Abortion — M. Schudlo, C.SS.R. 56
New Catechism — 59
Ukrainian Redemptorist Fathers — 61
Deutero-Isaia — Father William N. Schuit 63
Difficulties in Preaching Faith Today — 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1968
MAY

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 7-го липня 1968 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 7th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

Хто такі Сини та Дочки Марії?

Сини та дочки Марії це всі ті люди, чоловіки та жінки, що за них Христос приніс у жертву Своє життя. Спаситель знав ласкавість і доброту Своєї Матері. Знав Він, як дуже любила людські душі. От тому вмираючи на хресті, повірив ці душі її опіці: **Жено, це твій син!** (Іван 19, 26).

Ісус не говорив про одного тільки Івана, що стояв біля Марії. Христос повірив всі покоління, що прийдуть на світ, ласкавій опіці Своєї Матері. Марія не захиталася в тяжку годину Христової смерти, бо знала, що Христова смерть це життя для її синів і дочок, що чергуватимуться в світі довгими століттями, поки не збере їх усіх у небі перед престолом Всевишнього.

Марія це Мати всього людства без різниці рас, культур і національних приналежностей. Вона всіх однаково любить, бо її Син однаково помер за всіх людей. Пречиста Діва намагається привернути всім життя надприродне, Боже життя. Життя ж душі це Христос. Хто має Його в своїм серці живе надприродно, той проживає для Бога та щасливої вічности. Хто має Ісуса в своїй душі, той мертвий для Бога та для неба.

Завдання Богоматері в світі це давати людям Ісуса, що є життям душ. Давши душі надприродне життя ласки, Марія стається Матірю цієї душі, так як є матірю дитини та жінка, що дала комусь природне життя.

Хоч Пречиста Діва проживає в небі посеред вічної слави, всетаки вона далі ходить по світі, шукаючи душ, щоб подати їм Ісуса. Одні за прикладом мешканців Вифлеєму замикають двері своїх сердець, другі відчиняють їх. Хто ж відчинить для Марії серце, тому Марія подає Ісуса,

надприродне життя душі, бо Ісус Христос це овоч і наслідок набожности до Марії, як слушно завважує Св. Бонавентура: "Марне пошукує Ісуса, хто шукає Його без Марії."

Моя Дитино, он бачиш чому я твоя Мати. Я дала життя твоїй душі. Це найкраще та найцінніше життя, бо його ніхто не може тобі відобрати хіба сама себе смертельним гріхом затратиш його. Це життя ласки, що мій Син приносить тобі, заведе тебе до вічного щастя та безмежного блаженства. Я люблю людей, бо мій Син не тільки вчинив мене їх духовною Матірю, але й повчив про обовязки цього неземного материнства та ввілляв в серце таку палку любов до людських душ, що ніяка злоба та невдячність не годні потушити її. Як тільки душа звернеться до мене за поміччю в своїй нужді та упадку, то я негайно поспішаю, щоб подати їй материнську руку та запровадити до свого Сина. Я труджуся й завжди трудитимуся, щоб усіх завести до неба. Не віддаляйся від мене. Думай про мене, удавайся до мене в усіх своїх духовних і матеріяльних потребах, слухай мойого голосу та навчання. **Іди вслід за мною!**

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НАРАДИ В СПРАВІ МИРУ И ЗАХОДИ ЗАВЕСТИ ЙОГО В СВІТІ МАЮТЬ ПРОДОВЖУВАТИСЯ ЗУСИЛЛЯМИ І МОЛИТВАМИ ЗАГАЛУ

(Наміреня Апостольства Молитви на травень, благословлене Святішим Отцем)

Мир, спокій -це те, чого сьогодні всі найбільше бажають і що є найбільше загрожене. Святіший Отець раз-у-раз закликає народи до миру в своїх словах до прочан, звертаючися до провідників поодиноких народів, а навіть промовляючи до представників усіх націй на великім зібранні всіх народів у Нью-Йорку, усіх людей взиває до молитов за мир у світі. Другий Ватиканський Собор у своїй пасторальній конституції про Церкву в модерному світі присвячує цілий розділ старанням про мир і спільноту між народами та подає дуже важливі вказівки в цій справі.

Та конституція каже: "Мир не ограничається тільки тим,

що нема війни, ані тим, що вдержується рівновагу поміж ворожими сторонами. Миру не може запровадити диктатура. Правильне й відповідне поняття миру полягає в тім, щоб "твердо стояти при тім, що є праве, справедливе" (Ісая 32, 8). Мир є наслідком гармонії, згідливости, що її Божий Основатель поклав у людській спільноті, та коли люди переводять це в діло й коли прагнуть все більшої справедливости. Спільне добро людей у своїй основі є означене вічними законами. Ті конкретні вимоги цього спільного добра з бігом часу стало зміняються. Тому миру не можна осягнути нагло для всіх, але його треба безупинно будувати. Щобільше, тому що людина змінлива й людська воля зранена через гріх, осягнення того миру вимагає, щоб кожний стало панував над своїми пристрастями, та щоб законна влада була все чуйна.

Але це не вистачає. Цього миру на землі не мож осягнути, якщо не будемо стерегти особистих цінностей людини та люди не будуть уділяти собі багатств свого духа й талантів. Рішуча постанова шанувати інших людей і другі народи та їх гідність, як також старання вправлятися в братерстві є безумовно конечними до втримання миру. Звідси мир є овочем любови, що йде дальше, як це може дати сама справедливість." (Пасторальна конституція про Церкву у мод. світі. ч. 78.)

Собор наполегливо взиває всіх до співдіяння, щоб осягнути мир. Щоб завести мир і покінчилися війни, треба насамперед щиро шукати дійсно того миру. Собор звертає увагу на причини воєн і сталого напруження між народами, тими причинами є несправедливість, економічна нерівність, бажання панувати над іншими, погорда прав одиниць. Джерелами незгоди є заздрість, взаємне недовір'я, гордість, і інші самолюбні пристрасті.

Місячне намірення звертає увагу на два засоби, щоб запанував мир у світі: 1) щирі змагання, і 2) наполеглива молитва.

Наслідком безнастанних воєн виробилися між народами дуже несприятливі відносини, що перешкоджують мирові: ненависть, взаємне недовір'я, так що дехто думає, що мир є не можливий. Ті відносини взаємного недовір'я, ненависти, погорди треба старатися усунути доброю волею. Тут заходить одна велика трудність: Між комуністами і

вільним світом є основна різниця щодо того: ЩО ЦЕ ЗНАЧИТЬ МИР?

Людина, що мешкає у вільному світі вважає, що мир опирається на справедливості й правильнім відношенні складових частин, поодиноких людей, до себе, на признанні справедливих прав кожного народу й кожної одиниці, на взаємній пошані та любові. Основно відмінно дивляться на мир комуністи. Після комуністів усе, що веде до панування комунізму над цілим світом, веде до миру. Др. Ф. Шварц у своїй книжці: "Ти можеш довіряти комуністам" пише: "Коли комуністична армія захоплює Тибет, грабуючи їх країну, поживу, змушуючи їх до очайдушного й безнадійного споротиву й відтак масакруючи їх, то вони в понятті комуністів доконують мир. Коли комуніст бере рушницю, оружжя, він бере мирну зброю, що має мирні кулі, і мирно тебе вбиває та кладе до мирного гробу. Коли російські танки в'їхали до Будапешту, там різали й нищили все, то був їх славетний мирний нохід." Додамо: коли російські танки торощили й розчавлювали 500 невинних безборонних жінок у Кінгіру, то в понятті комуністів то були мирні танки, що мирно їхали на безборонних жінок і мирно їх розчавлювали. Дальше Др. Ф. Шварц пише: "Комуністи не є облудні, вони терплять на параноїчну ілюзію (значить стале недомагання, ушкодження ума і системачна облуда). Вони так заплутані марксівсько-ленінівською облудою, що виключають всякі розумні докази й переконання. Коли маєш з такими до діла, тобі остається одно: признати й зрозуміти їх становище, признати, (значить бути свідомим, що маєш справу з умово хворими особами), і вживати відповідних засобів, щоб себе захоронити, оборонити перед поступуванням, що походить з такої облуди. "Щоб спотворити," окалічити уми своїх горожан, комуністи наполегливо працюють вже від дитячого садочку, і продовжають це протягом усіх шкільних років, а також і потім всякими відчитами, пресою, радіом, Т.В. і т.д.

Для нас християн остається один середник, щоб запанував мир між вільним світом і комуністичним: надзвичайна Божа поміч, і її треба випрошувати. Тут можна застосувати слово Христа: "Цей рід проганяється тільки молитвою й постом". Тому благаймо Христа Чоловіколюбця,

через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб Бог змилувався над людським родом, якому загрожує так велика небезпека зі сторони комуністичного світу. З нашою молитвою лучім покуту, жертви, умертвління і нехай те все пливе з сокрушеного серця, що уникає всякої Божої образи. Ідім за вказівками, що їх дала Пресвята Діва Марія у Фатімі.

Місійне наміреня: Щоб навчання Євангелії могло перебороти суспільні й політичні розбіжності між людьми й расами.

Червень: Загальне наміреня: Про зрозуміння, що набоженство до Христа Чоловіколюбця (Христового Серця), є джерелом єдности, спасіння й миру.

Місійне: За скору й повну віднову Церкви в Китаю.

Українка-католичка — членкиня Ліги Українських Католицьких Жінок

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Як Бог сотворив першу жінку в раю і вчинив її помічницею і товаришкою Адама, то Адам так захопився нею, що закликав: "Це справді кість із моїх костей, і тіло з мого тіла. Вона буде зватися жінкою!" (Буття 2, 23).

Яків Боссует (1627-1704), великий французький проповідник, заявив: "Отак Бог, взявши кість від чоловіка і розмякнувши її, вчинив щось що є найкраще в світі".

Св. Письмо каже: "Хто знайде чесну жінку? Вартість (ціна) її вища ніж перли!" (Приповідки 31, 10).

Все, що має вартість, викликає заздрість. Не дивниця, що в історії були філософи і письменники, що понижували жінку. **Гезіод**, грецький поет, що жив у 7ім столітті перед Христом, заявив: "Жінка це гарне зло!"

Грецька легенда каже, що Бог, творячи жінку, взяв їдь дракона, злість-лють лева і підступ вужа! Грецький філо-

соф і математик **Піта́гор** (†500 перед Христом) заявив: "Чоловік походить із чинника добра, а жінка з чинника зла". Грецький філософ **Платон** (429-347 перед Христом) написав: "Лихі мужчини за кару за лихе життя по смерті перемінюються в жінки!" -Гомер, найбільший поет, що жив у 9-ім столітті до Христа, назвав жінку "Жорстокою матірю пожадливостей".

Німецька пословиця каже: "Куди диявол не годен увійти, там посилає жінку".

Сподіємося, що наші читачки не обуряться на нас за наведення цих висловів про жінку, бо ті, що вимовили ці вислови, мабуть забули, що їхні матері були теж жінками.

За те Христос і Його Апостоли інакше думали про жінку та її ролю в світі і Церкві. Св. Апостол Павло, який твердить, що він знав Христового духа (Коринт. 2, 16), заявляє:

"Всі ви, що в Христа охрестилися, в Христа зодягнулися. Тут нема ні невільника, ні вільного, ні чоловіка, ні жінки, бо всі ви одне в Христі" (Галати 3, 26-28).

Як кожна добра і цінна річ може служити добру або злу людства, так само й жінка. Вона здібна до великого добра і до великого зла. Проживаючи серцем і сантиментами, жінка не любить половинчастости. Її клич: "Усе або ніщо!"

Як диявол згідно з німецького приказкою використовує лихі жінки, щоб ширити в світі зло і зіпсуття, так Церква Христова послуговується працею, розумом і здібностями добрих жінок, щоб ширити і закріпляти на землі Боже Царство, що спирається на любові, справедливості, взаємопомочі і саможертві для добра для-інших. Ось тому Церква одобрює католицькі жіночі організації і благословляє всіх тих добрих жінок, що стають їх членкинями.

Промова Папи Павла VI

Павло VI внедовзі по своїм виборі на Папу мав промову до Католицьких Жінок у Римі 17-VII, 1963 р., в якій заявив:

"Зауважуємо в щоденнім житті різні явища, що вказують на постійний занепад християнства. Здається, що деякі сектори християнських громад вже перестали існувати, бо не потрапили опертися 'новій моралі', а тим часом приманливі голоси світу розтріпують ті душі, що колись

слухали навчання Христове, ходили на вечірні і слухали Службу Божу."

Папа Павло VI звернув особливішу увагу на сумний факт, що багато католиків легкодушно пропускає недільну Службу Божу і назвав його "найбільше **негативним явищем**" наших часів.

Водночас він підкреслив, що між християнами нема потрібної **організації й одности**. Він зо смутком зауважив, що багато католиків **не бере участи в житті Церкви і не цікавиться** "важливими моральними, духовними і соціяльними проблемами", які Церква намагається розвязати для добра цілого людства.

Цей стан християнства, заявив Папа, вимагає, щоб всі **християни зорганізувалися** і помогли Церкві зарадити цим лихам. Він заразом додав, що **жінки це дуже успішні засоби**, щоб виконати це завдання. Ось слова Папи:

"Ці добрі жінки не тільки вміють співпрацювати з добрими починами, але вони так само мають **генія** (цебто геніяльно надаються), щоб відбудувати світ, бо вони мають доступ до родин, і коли вони щось хочуть виконати, вони знають, як це вчинити!"

Це всім відома правда, що жінки потраплять осягнути те, що вони дійсно хочуть. **Одна жінка** мала недбалого чоловіка, що не хотів помагати їй в ніякій хатній роботі, навіть тоді, як треба було помагати. Він мабуть тримався засади тих, що відповідають своїм жінкам: "А я нащо женився?" Ця жінка мала їхати на якийсь зїзд. В хаті були вазонки з квітами. Боячись, щоб квітки не зівяли в часі її відсутности, вона поставила їх біля шафи, де чоловік тримав вино і горівку, і написала на вазонку: "Ми так само хочемо пити!" Як вона вернулася, то зауважила, що чоловік кожного вечора підливав квітки. Нехай тепер ніхто не каже, що жінка не годна доконати того, чого захоче!

(Далі буде)

Відходячи з цього світу, Христос наказав Апостолам:

"Ідіть по всім світі і всім людям проповідуйте Євангелію. Хто ввірує й охреститься, той буде спасений. Хто ж не ввірує, той буде осуджений" (Марко 16, 15-16).

Що з тобою, море, що ти зачало тікати? (Псалом 114, 5).

Колегія Св. Володимира в Роблині

(Розмова з д-ром П. Маценком)

Мене, як учителя й громадянина, давно цікавила Колегія Св. Володимира в Роблині, Ман. Декілька років тому з цієї Колегії приїзджав до Вінніпегу хор студентів і співав на Страсний Тиждень в катедрі Св. Володимира й Ольги у Вінніпезі. Потім з'явилися платівки цього хору. Диригував тим хором д-р П. Маценко. Ці платівки викликали в мене бажання довідатися про Колегію більше.

Недавно д-р П. Маценко був у Вінніпезі і я мав нагоду з ним поговорити про Колегію. Він розповідав мені багато цікавого. Дечим із того хочу поділитися з громадянством.

Питання:

Як то сталося, що Ви, Пане Докторе, почали навчати в Колегії Св. Володимира?

Відповідь:

Дуже просто й несподівано. Літом 1963 р. завітав до мене молодий і незнаний передніше мені український священик. Це був ректор Колегії Св. Володимира, о. Нестор Годований. Він запитав мене, чи я не мав би охоти працювати в Колегії учителем української мови та навчати молодь українського церковного співу. Мене це зацікавило і вже на другий день я поїхав подивитися на Колегію. Ще в дорозі до Роблину о. Годований поставив мені умову (коли б я погодився працювати), що я буду в певних клясах навчати української мови, а найважливішою моєю роботою буде навчити молодь співати свої співи що-тижня в церкві і, щоб всі співи були в українській мові. Це мене особливо зацікавило. Сама Колегія - мешкання Отців (манастир) і для студентів та невеличка гарна й утілена церква з чудовим іконостасом - зробили на мене гарне враження. Я згодився працювати. Щоб багато не розповідати, скажу коротко. Я мусів навчити молодь співати в українській мові Службу Божу, Вечірню, співи Страсного Тижня, впродовж року студенти повинні вивчити на пам'ять Тропарі, Кондаки й Прокімени 8-ми голосів і співати інші церковні богослужби року, як Панахиду, Молебні, тощо. Всі ці співи я мусів гармонізувати для хлоп'ячого хору, маючи в увазі їх молодечі і неусталені голоси через їх

зміну (мутацію). Навчав їх також українських пісень, колядок.

Питання:

Із сказаного виходить, що за рік перебування в Колегії студенти мусять навчитись на пам'ять багато співів, а зокрема дяківські співи як Тропарі, тощо?

Відповідь:

Так, студенти все вивчають напам'ять і по рокові праці можуть самі виконувати ці співи в своїх церквах на фармах чи в містах, виконувати завдання дяків, бо ж, що я забув сказати вперше, вони впродовж року самі читають на Службі Божій Апостола, Вірую, співають по черзі (двоголосо) Тропарі, Кондаки й Прокімени. Через докладне навчання в Колегії релігії, вони стають добрими знавцями відправ. Всі тексти відправ вивчаються тільки в українській мові. Самі співи, їх мелодії - це співи, вживані в Галичині. Їх вживають в Канаді й Америці в Українській Католицькій Церкві, а також де-не-де і в Українській Православній Церкві, коли її вірні походять з Галичини. Всі ці співи я опрацював на 3, а деякі на 4 чоловічі голоси. В перші два роки моєї праці в Колегії ми вивчили й повну Службу Божу на 3 голоси О. Кошиця. Вона записана на ленті й може колибудь бути перенесена на платівки. Можу з приємністю сказати, що кожноденна праця зо студентами дала те, що хор студентів став відомий на всю велику околицю. Він успішно виступає на програмах телебачення в Йорктоні зо співом і національними танцями, його запрошують сусідні парафії. На місцевім фестивалі околиці хор має також заслужені успіхи, а минулого року дістав за хоровий спів найвищі марки та відзначення.

Питання:

Приємно це чути й знати, що наша молодь така здібна й може так пильно працювати. А чи ваші студенти відвідують місцевий Гайскул, чи тільки живуть в Колегії й там мають українське виховання?

Відповідь:

Ні. Колегія - це середня школа від 9 до 12 кляси включно, має програму державних шкіл Манітоби й признана урядом. Колегія Св. Володимира - це Мала Семінарія, яку ведуть українські Отці Редемптористи. Їх головне бажання: виховати українську молодь в дусі традицій їх

батьків-дідів, призвичаїти їх до звичаїв і традицій свого народу, відкрити молоді двері до джерел української культури й навчити їх пізнати цю культуру і її полюбити, і друге, що лежить в основі всього - навчити їх любити свою Українську Церкву, її обряди, її історію, і знати її, щоб зникло в них почуття меншевартости. Навчати їх про все в своїй українській мові, яку пильно навчається в Колегії. Впродовж навчання провідники - вчителі О.О. Редемптористи - вивчають молодь, пізнають її побажання на майбутнє, і коли хто з тих учнів виявить бажання служити Церкві й бути священиком, їм О.О. Редемптористи помагають досягнути те звання, посилаючи до відповідних шкіл. Одночасно виховники не забувають, що та молодь народилась в Канаді чи Америці і що вона має свої щирі відношення до своїх країн.

Питання:

Чи вчителі Колегії є кваліфіковані до цієї роботи?

Відповідь:

Так. Склад учителів є кваліфікований і має педагогічну практику. В першу чергу треба мати на увазі, що кожний священик має закінчену теологічну школу, і крім цього університетські студії. Їх кваліфікації такі: Очолює Колегію її ректор, о. Юрій Перейда, ЧНІ, що має В.А. (Виндзор) і М.А. (Дітройт), префект Колегії, о. Ярослав Сиваник, ЧНІ, має Б.А. (Виндзор), попередній префект о. М. Вівчар, ЧНІ, має В. Ед. (Оттава), о. Б. Киба, ЧНІ, В.А. (Виндзор), п. Петро Сидловський має В. А. і В. Ед. (Саскатун), п. Р. Мороз, має В. А. (Саскатун), а я маю диплом Доктора музично - педагогічних наук (Прага).

Питання:

Скільки студенти платять за навчання й утримання в Колегії?

Відповідь:

На мою думку оплата дуже низька, а саме: $500.00 річно, це значить $50.00 місячно. Це за мешкання, навчання, їжу. . .Деяким бідним студентам Колегія допомагає.

Питання:

Ви згадували, що коли якийсь студент бажає бути священиком, йому Отці помагають досягнути це звання. Це значить, що не всі студенти бажають бути священиками?

Відповідь:

Так, це правда, не всі студенти бажають бути. священиками. Як також правдиво, що О.О. Редемптористи хотіли б і були б задоволені, коли б молодь в більшому числі присвячувала себе священству. Отож, перша ціль в Колегії, як в Малій Семінарії, є приготовити студентів до Великої Семінарії, і друга ціль, тих студентів, які не підуть до Семінарії, виховати на добрих народних провідників.

Цим я закінчую свої питання й дякую Вам, Пане Докторе. Мені було приємно почути все сказане. Тепер я маю бажання поїхати до Роблину, до Колегії Св. Володимира, й особисто приглянутись до всього, бо нам треба мати більше таких научно-виховних установ, де б наша молодь була добре вихована в нашому дусі і щоб далі лишалась щирою й сердечною до своїх обов'язків супроти Канади.

О. Назаревич
Голова українських учителів модерних мов
Вінніпег, Манітоба.

Мати в творах Т. Шевченка

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Тарас Шевченко це один із геніїв людства, бо його діяльність не обмежувалася тільки до українських справ, хоч доля і недоля України були його головною журбою. В своїх творах він порушив багато справ, що заторкують не тільки українців, але ціле людство. Одна з таких справ це справа матері, яка є дорога кожному людському серцю.

Тарас Шевченко звернув особливішу увагу на українську матір у своїх творах, бо так наша батьківщина, як наш нарід дуже багато завдячує українській матері. Для Шевченка мати це вихователька нашого народу, захисниця національного почування дітей і приклад любови,

саможертви і праці. Це українська мати вчила наш нарід любити Україну тоді, як російські царі намагалися всіма силами знищити в українцях почування українства, щоб злити наш нарід з російським. Це вона відроджувала знищену Україну по половецьких і татарських навалах, даючи їй нових синів і дочок, оборонців її майбутності.

Це українська мати потрапила виплекати почуття українськости в нашій молоді, що проживає поза Україною. Це вона збереже українські громади в світі від винародовлення, якщо усвідомить собі своє становище та належно виповнить своє завдання супроти Церкви і народу.

Мало в світі є таких поетів письменників, щоб так сильно прославляли матір у своїх творах, як наш Шевченко. Для нього мати це своєрідна чародійна істота, яка все життя очарувала його. Це почування для матері правдоподібно витворилося в нашого поета тому, що з дитинства по смерті дорогої і люблячої матері він мусів проживати з жоростокою мачухою, яка не тільки не давала йому відчути материньої любови, але часто побоями виконувала над ним свою владу.

Ось тому Шевченко отак згадує свою незабутню матір:

Там матір добрую мою
Ще молодою у могилу
Нужда та праця положила.

В цих кількох словах Шевченко змальовує трагедію родини, яка втратила матір. Так діти, як батько почуваються розгублені в житті, бо відійшли від них та, що немов ясне сонечко огрівала домашнє вогнище.

Шевченко відчував втрату матері не тільки тоді, як був малим хлопчиною. Згадка про матір викликала в нім сильні та глибокі почування й тоді, як він був уже дорослим мужчиною. Ось як він пише вже як царський вязень у страшній тюрмі-фортеці, виявляючи жаль за втраченою батьківщиною батьком і матірю:

І я згадав своє село:
Кого я там коли покинув,
І батька й матір в домовині...
І жалем серце запеклось,
Що нікому мене згадати...

Російський царський режим ненавидів українство і всіма засобами намагався знищити всякі його прояви, касуючи видавання української преси і виарештовуючи всіх

тих, що намагалися пробудити штучно приспаний український нарід і розбудувати в нім національне почування відрубности від Москви. Між цими дівчами, що намагалися пробудити національну свідомість в нашім народі, був і Шевченко. Через любов до народу він опинився в найстрашнішій московській тодішній тюрмі, цебто в петропавловській фортеці. З ним карався теж його друг і співпрацівник Костомаров. Раз Шевченко зобачив матір Костомарова крізь грати тюрми й отак написав про неї:

Дивлюсь: твоя, мій брате, мати,
Чорніша чорної землі,
Іде, з хреста неначе знята...

Коли ж вкінці знищений на здоровї Шевченко опинився на засланні, то знову жаль за родиною і матірю страшно мучить його зболілу душу:

Добро в кого є господа,
А в тій господі є сестра
Чи мати добрая! Добра,
Добра такого так з роду
У мене, правда, не було...

Тарас пристрасно любив свою покійну матір і цю любов переніс на всі матері світу. Не дивниця, що цією любовю до матері просякнуті всі його твори. Ось як він пише про молоду матір:

Нічого кращого немає
Як тая мати молодая
Зі своїм дитятком малим
У нашім раю на землі.

Тарас Шевченко це твір української природи. До школи не мав він нагоди довго ходити. Не дивниця, що природа, якою захоплювався, була його найкращою вчителькою, і він чудово змальовував її красу. В вірші "Садок вишневий..." бачимо, як пречудно наш поет змалював красу українського вечора і української родини, що є для людей "раєм на землі". В цім мати є уосібленням любови, яка ущасливлює членів родини.

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть,
Плугаторі з плугами йдуть,
Співаючи, ідуть дівчата,
А матері вечерять ждуть.
Поклала мати коло хати

Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло них. Затихло все,
Тільки дівчата і соловейко
Не затих.

Крім земської Матері Тарас Шевченко не забував Пречистої Діви, що є взірцем для всіх матерів і їхньою покровителькою. Наш поет часто згадує про Божу Матір у своїх писаннях і пречудно прославляє її.

Земська мати тільки віддзеркалює в собі любов Божої Матері. В поемі "Наймичка" Шевченко отак описує любов матері до дитини, якій бідна наймичка не годна дати земських багатств, бо сама бідна і безталанна:

Мій синочку,
Нехрещений сину!
Не я тебе хреститиму
На лиху годину...
Моє дитя!
Не лай мене! Молитимусь
Із самого неба.
Долю виплачу сльозами
І пошлю до тебе!

В вірші ж "Не кидай матері" отак змальовані материні почування до дитини:

"Не кидай матері!" казали,
А ти покинула, втекла.
Шукала мати - не найшла,
Та вже й шукати перестала:
Умерла, плачучи.

Шевченко, оспівуючи людську матір і її любов до дітей, не забуває про Україну, яку теж зве матірю для всіх українців. В поемі "Розрита Могила", він отак звертається до Матері -України:

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндрували,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
Звичаю не вчила?

Виявивши свій біль над вид поневоленої й ограбленої Матері-Батьківщини, Шевченко сильно ганить устами

матері Богдана Хмельницького, що не зумів використати пречудної нагоди по повнім розгромі польських армій і не збудував незалежної України.

О Богдане,
Нерозумний сину!
Подивись тепер не матір,
На свою Вкраїну...
Ой Богдане, Богданочку!
Якби була знала -
У колисці б придушила,
Під серцем приспала!

Тарас не тільки ганить московських царів за поневолення України, але й сильно докоряє всяким українським перекінчикам і вислужникам Москви, що за дочасні користі, почесті і нагороди помагають їй ще більше поневолювати вже й так нещасну Україну.

І могили мої милі
Москаль розриває.
Нехай риє, розкопує,
Не своє шукає...
А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та поможуть Москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати!
Помагайте ж недолюдки,
Матір катувати!

Недоля України така жахлива, що сама Божа Мати плаче над горем нашої поневоленої Москвою батьківщини. В поемі "Іржавець", описана трагедія, що стрінула гетьмана Мазепу і його шведських союзників, яких Петро І розгромив за допомогою зрадників і українських перекінчиків.

Ой пожали б, як би були
Одностайно стали,
Та з Хвастовським полковником
Гетьмана єднали.
Не стреміли б списи в стрісі
У Петра у свата,
Не втікали б із Хортиці
Славні небожата.

Не спинив би їх прилуцький
Полковник поганий,
Не плакала б Матір Божа
В Криму за Україну.

Наш Шевченко не забував Божої Матері, що є взірцем для всіх матерів цілого світу. Він отак молиться до неї, бо вона година помогти всім людям, коли вони благатимуть її помочі.

В поемі "Марія" він отак молиться до Божої Матері:

Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє,-
На тебе, Мати, возлагаю,
Святая сило всіх святих,
Пренепорочная, благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх,
Оттих окраденних, сліпих
Невольників: подай їм силу
Твойого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю!
Достойно-пітая!
Благаю,
Царице неба і землі!
Воньми їх стону і пошли
Благий кінець, о всеблагая!
А я, незлобний, воспою,
Як процвітуть убогі села,
Псалмом і тихим і веселим
Святую доленьку твою.
А нині-плач і скорб, і сльози
Душі убогої -убогий
Останню лепту подаю.

Отак у Шевченка любов до рідної матері і до кожної матері переплиталася з любовю до Матері Божого Сина, що година помогти кожній матері бути гідною та достойною матірю і належно виповнити в родині, громадянстві та в Церкві своє шляхетне завдання.

Українці повинні любити свою батьківщину так, як мати любить свої діти, бо брак любови між дітьми викликає біль у серці матері. В своєму "Посланії" Шевченко отак

пише про любов і згоду, що повинні панувати між українцями, не зважаючи на клясові різниці, що існують між різними верствами народу:

Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, -
Нехай Мати усміхнеться,
Заплакана Мати!

Отак у Шевченка потрійна материя любов зливається в одну. Зачинається від рідної матері, що привела нас на світ. Від рідної матері ця любов спонтанно повинна переноситися на країну, в якій ми народилися і проживаємо. І вкінці ця любов до двох попередніх матерів у християнському серці повинна завершитися любовю до Божої Матері, що є звірцем для земських матерів і покровителькою України, яка є духовною матірю для всіх українців. Божу ж Матір слід любити і почитати за її недосяжну гідність і красу, про яку Шевченко каже в поемі "Марія":

Такої Божої краси
Ніхто не узрить...

---

1) Як другий ватиканський Собор поставився до нехристиянських релігій?

Другий Ватиканський Собор дуже прихильно поставився до нехристиянських релігій світу, особливо до тих, що вірять в одного правдивого Бога, в того самого Бога, що ми віримо, цебто до жидівської і музулманських релігій,

бо жиди і мусулмани вірять в того Самого Бога, що християни вірять у Нього.

Цей Собор видав декларацію про відносини Церкви до нехристиянських релігій, в якій заявив, що жидівський нарід як такий не відповідав і не відповідає за смерть Спасителя, якої домагалися деякі жидівські провідники і частина народу, що пішла за ними. Цей Себор водночас осудив антисемітизм, який часто був поширюваний самими християнами, хоч не всіма.

Себор так само хвалить все те, що є добре в різних нехристиянських релігіях, бо в кожній релігії є щось добре, хоч Христос -це джерело повної Божої правди, яку Бог Отець обявив людям через Нього. Отак християни повинні шанувати все те, що є добре в згаданих релігіях і співпрацювати з їх визнавцями в національних, культурних і добродійних ділах.

Ціла декларація кінчається заявою в спільне братерство всіх народів, бо всі люди це діти одного спільного Небесного Отця (Ч. 5).

2) **Знаю одного чоловіка, що не ходить до церкви, бо каже, що Богові можна молитися вдома, і він так робить, а церкви йому непотрібно.**

Богові можна молитися вдома і поза домом, бо Бог є всюди. Проте до церкви треба ходити, бо католики мають кожної неділі і свята вислухати Службу Божу, а це можливо чинити тільки в церкві, бо тільки в церквах у нас правляться Божественні Літургії.

Хто не хоче цього виконати, той іде проти волі Церкви, яку має слухати. Хто ж не слухає Церкви, той не слухає Бога, і тому його молитва немила Богові.

3) **Що маю робити з сусідом, якого я образив і потім перепросив, але не хоче до мене говорити? Я поздоровляю його, а він відвертається від мене. Чи я маю за це гріх?**

Якщо ви перепросили ображеного сусіда і направили шкоду на славі чи добрім імені, коли така шкода була, то ви виповнили свій обовязок, і тому не слід вам журитися. Якщо сусід не хоче відповідати на ваш привіт, він сам буде відповідати за це перед Богом, бо не любить свого ближнього. Любов же до ближнього включає пробачення. Хто любить ближнього дійсною християнською любовю, той має бути завжди готовий прощати його провини, як це виразно заявляємо в молитві **Отче наш:** "І прости нам

наші провини, як і ми прощаємо тим, що провинилися супроти нас". Хто не хоче пробачити своєму ближньому, той, проказуючи **Отче наш**, заявляє, що Бог не простить йому, бо сам не хоче простити.

4) **Чи всі закони в церковнім праві є Божого походження, себто кращим окресленням обявленої правди?**

Ні, загал церковних законів це людські закони, видані і проголошені церковною владою, яка в імені Христа рядить Церквою і відкупленими душами. "Я дам тобі ключі від Небесного Царства, і що ти звяжеш на землі, те буде звязане в небі, і що ти розвяжеш на землі, те буде розвязане в небі" (Матей 16, 19).

Церковні закони мусять бути звернені до добра душ і Божої слави, бо церковні власті не мають права видавати самовільних законів. Влада в Церкві є на те, щоб служити Богові і душам. Ось тому церковні закони мають бути просякнені духом Христа і керуватися світлом обявлених правд, щоб вони могли бути корисні для душ. І саме тут входить богословя, яке помагає Церкві так видавати закони, щоб вони помагали їй роздавати душам скарби Божого обявлення, бо Церква -це Христос, що живе на землі, щоб спасати душі.

Всяка влада, так цивільна, як церковна, є на те, щоб послуговувати іншим. Це правило ще більше зобовязує церковних керівників, бо влада в Церкві є на те, щоб ті, які мають її, духовно пасли Христову отару і вели до спасіння відкуплені душі.

5) **Коли я сам молюся до Бога, то чи маю устами проказувати слова молитви або чи вистачає тільки в душі молитися, не вимовляючи устами слів молитви?**

Бог є всюди присутній і проникає кожну річ. Він знає, що людина думає, бо навіть найтайніші людські гадки відомі Йому. Отак воно можливе молитися до Бога тільки думками, любляче думаючи про Нього і виявляючи думкою свої бажання, похвалу і прохання.

Проте молитва, яка виражається словами й умом, є краща ніж сама умова молитва, бо вона вимагає від людини більше зусилля. Молячись устами, треба думати про те, що кажемо.

Як хтось молиться в церкві, то слід уважати, щоб своїм шепотінням не перешкоджати іншим у молитві. Короткі стрілисті молитовки можна проказувати тільки в серці без

того, щоб уста вимовляли слова молитовки.

6) **Св. Матей каже, що диявол, спокушуючи Ісуса, показав Йому всі царства цього світу і був готовий передати їх Спасителеві, якщо б Він був поклонився Сатані (Матей: 4, 8-10). Що це значить?**

Диявол уважав себе за пана світу, як Св. Павло зве його, кажучи: 'Бог цього світу осліпив розум отих невіруючих, щоб не сяяло світло Євангелії' (2 Коритяни 4, 4). Сатана не був дійсним паном світу, бо світ належить до Бога. Сатана є паном тільки зла в світі, бо він намовляє людей бути злими, ненавидіти ближнього, нехтувати Богом і Його Заповідями.

Дивлячись на надзвичайне життя Ісуса, Сатана побоювався, що Він стане його суперником над панування над світом. Ось тому він був готовий відступити Христові це панування, бо тоді Ісус не був би його суперником і не шкодив би його інтересам у веденні душ до прокляття, якщо б був прийняв це панування і владу над світом з рук Сатани, бо тоді був би його слугою.

7) **Син мого сусіда був у семінарії, але потім виступив. Я спитався, чому він так поступив, а батько відповів: 'Мій син мав тільки тимчасове покликання'. Чи є така річ, як тимчасове покликання до священства і монашого життя?**

Ні, тимчасове покликання не існує. Зате існує непевність про покликання. І саме тому так у семінаріях, як у монаших новіціятах кандидати мають нагоду випробувати своє звання. Якщо переконаються, що не мають дійсного покликання до згаданого стану, то можуть і повинні покинути семінарію чи новіціят, бо не будуть почуватися дійсно щасливі, якщо підуть шляхом, яким Бог не хоче, щоб вони подорожували до вічности.

8) **Чи приватні видіння, що їх мали деякі Святі, конечні до спасіння?**

Ні, приватні видіння, що їх мали деякі Святі, зовсім не є конечні до спасіння. Видіння мають помагати людям поступати в досконалості, краще любити Бога і ближнього і ревніше зберігати Божі і церковні Заповіді.

Якщо ці видіння не роблять цього, то вони безкорисні та навіть небезпечні, бо пхають людину до гордости і самохвальби. Апостол Юда бачив Христа, чув, як Він проповідав, подивляв Його чуда, але очі і вуха його були замкнені для Божої ласки, тому не тільки не повірив у Спасителя, але навіть зрадив Його.

Видіння можуть бути небезпечні для душі, бо воно дуже легко можна взяти другорядні речі за першорядні, з чого виходять непорозуміння для душі і для тих, кому вона виявляє ці видіння. Видіння діє на людські змисли, тому душа годна легко помилитися, мішаючи власні уявлення з тим, що Бог подає їй. І саме тому Святі були дуже обережні з усякими видіннями.

Новий Катехизм

Розділ II

БОГ СОТВОРИВ АНГОЛІВ

Бог сотворив людей на землі, а анголів у небі. Анголи це чисті духи. Вони подібні до нашої душі. Анголи можуть думати і пізнавати різні речі так, як я можу це робити. Вони так само годні вибирати між різними речами, як я

Урядова тайна це така, що про неї всі знають, хіба не знає про неї сам уряд.

Св. Августин каже: "Справедлива людина дає кожному те, що йому належиться".

Папа Пій X заявив: "Всі християни повинні почуватися зобов'язані заохочувати і помагати всім тим, що бажають бути священиками".

Христе, Ти зійшов до аду і порвав вічні кайдани, якими були сковані душі, і на третій день немов той Йона з кита Ти вийшов із гробу. (Воскресна Утреня, 6-а пісня).

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Де гроші говорять, там правда мовчить.
Всі дівчата—голуб'ята, а де ж ті чортові баби беруться?
З бика не надоїш молока.
Христос учив народ не лякатись перешкод.
Спасибі за рибу, а за раки нема дяки.

роблю. Але анголи не мають тіла.

Бог сотворив людей для неба. Він так само сотворив анголів для неба, бо Бог добрий і тому хоче поділитися Своїм щастям з анголами. Але Бог нікому не дає задармо такого великого щастя, яке будемо мати в небі, якщо спасемо душу. Ніхто не цінив би щастя в небі, якщо б Бог давав його задармо. Хто хоче йти до неба, той мусить заслужити собі на вічне щастя своїми добрими ділами, особливо він мусить любити Бога.

Бог хотів випробувати анголів, заки вони мали піти до неба. Анголи мали доказати, що вони дійсно люблять Бога. На жаль багато анголів не перейшло тої проби, на яку Бог був виставив їх, бо вони більше любили себе самих аніж Бога. Ось тому вони збунтувалися проти Бога і не послухали Його. І так вони тяжко згрішили проти Бога.

Ці грішні анголи сталися дияволами. Бог скинув їх до пекла. "Бог не пощадив анголів, що були згрішили, а скинув їх до пекла і передав їх до темної безодні, щоб їх тримати на суд" (2 Петро 2, 4).

Дияволи в пеклі не годні покаятися за свій гріх і перепросити Бога, тому Він не може простити їм. Дияволи ненавидять Бога і все те, що є добре. Вони ненавидять усіх тих, що люблять Бога. І вони ненавидять мене, тому стараються віддалити мене від Бога. Вони намагаються не пустити мене до неба, бо вони заздрісні, що я піду до неба, якщо буду служити Богові на землі, а вони стратили небо навіки.

Між анголами були злі анголи. Провідник злих анголів це Сатана. Але між анголами було так само дуже багато добрих анголів, що любили Бога більше ніж себе самих. Святий Михаїл це провідник добрих анголів. Ці добрі анголи залишилися вірні Богові. Під проводом Святого Михаїла добрі анголи побили злих. "Настала війна на небі. Михаїл і його анголи воювали проти дракона, і дракон воював і анголи його воювали. Але вони не перемогли і місця не знайшлося більше для них на небі" (Одкровення 12, 7-8).

Добрі анголи пішли до неба. Там вони люблять і прославляють Бога. Там вони так само моляться за людей і помагають їм любити і служити Богові, бо вони знають, що колись ми підемо до неба, де будемо разом з анголами

славити Бога навіки.

Бог любить мене, тому зазначив ангола, щоб він опікувався мною. Цей ангол зветься ангелом хоронителем. Ангол хоронитель помагає мені любити Бога, боротися з дияволами і уникати речі, що могли б пошкодити мому тілу і душі.

ПИТАННЯ

1) **Хто такі анголи?**

Анголи це Божі сотворіння. Вони є чистими духами. Це значить, що анголи не мають тіла .

2) **Нащо Бог сотворив анголів?**

Бог сотворив анголів на те саме ,що сотворив мене, а саме щоб вони Бога пізнавали, Його любили і Йому служили. Ось тому анголи є моїми товаришами.

3) **Що робить для тебе твій ангол хоронитель?**

Мій ангол хоронитель любить мене, захищає мене і намагається вести мене до Бога.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Він повелить Своїм анголам про тебе, щоб берегли тебе на всіх твоїх дорогах (Псалом 91, 11).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду пригадувати собі, що мій ангол хоронитель є коло мене, особливо як диявол спокушує мене зробити щось недобре.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Ангола спокою, вірного провідника і сторожа для своїх душ і тіл у Господа просимо (Благальна Ектенія).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій анголе хоронителю, не допусти, щоб я колинебудь щось зробив (зробила), що могло б не подобатися мому Небесному Отцеві.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Хто є провідником добрих анголів?

2) Хто є провідником злих анголів цебто дияволів? Чи це Сатана, чи Люцифер, чи хтось інший?

3) Подивися до цих місць у Святім Письмі, щоб зобачити, як анголи дбають про тих, що їх віддав їм в опіку: діти (Матей 18, 10), Ісус (Матей 4, 11), Даниїл (Даниїл 14, 31-43) і Свята Родина (Матей 2, 13).

Ще й нині бачу

Богдан Лепкий

Ще й нині бачу церковцю стару,
З дубових брусів, неначе на картині
Доріжка в'ється під гору,
Село лежить в долині.

І наче сон, являються мені
Сільських дівчат веселі хороводи,
Лунають співи голосні
Немов весняні води.

Не знаю, чи ще церковця стара
Стоїть, чи гагілок там співають,
Та на Великдень буду я
З тобою, рідний краю.

Ісус промовив до жидів:

"Я—той Хліб, що дає життя. Хоч ваші батьки в пустині їли манну, однак повмирали. Цей же хліб походить із неба і він є такий, що хто споживає його, той ніколи не помре. Я є той Хліб, що походить із неба. Хто істиме цей Хліб, той буде жити повік. А той Хліб, що Я дам, це ніщо інше тільки Моє Тіло, яке Я віддам за життя світу".

Тоді жиди зачали сильно сперечатися між собою, кажучи: "Як Він годен дати нам Своє Тіло їсти?" А Ісус відповів їм: "Направду (2) кажу вам: Якщо не будете їсти Тіло Сина Чоловічого і пити Його Крови, то не будете мати в собі життя. Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має запевнене вічне життя, і Я воскрешу його в останній день".

(Іван 6, 48-54)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ. Хто змінює адресу (нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ОБРЯД ВІНЧАННЯ

Переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

По Божественній Літургії молодята стають в притворі перед дверми церкви. Молодий стоїть праворуч, а молода ліворуч. Священик виходить до них і, тричі поблагословивши їх голови, вводить їх до церкви. Потім зачинає:

Священик: Благословенний Бог наш повсякчас, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С. (голосно): Предвічний Боже, що єднаєш тих, які були розділені, і надаєш їм непорушний зв'язок любови, Ти поблагословив Ісаака і Ревеку і вчинив їх наслідниками Своєї обітниці. Ти Сам поблагослови і ці Твої слуги Н. і К., скеровуючи їх до всякого доброго діла.

Возглас:

Бо Ти милосердний і чоловіколюбний Бог, тому віддаємо Тобі славу, Отцеві і Синові і Святому-Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ЗАРУЧИНИ

Священик, зробивши хрест над їх головою, накладає молодятам перстені на праву руку. Накладаючи перстень на палець молодого, каже:

Слуга Божий Н. заручується зо слугою Божою К. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Накладаючи перстень на палець молодої, каже:

Слуга Божа К. заручується зо слугою Божим Н. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Священик, тримаючи в руці кадильницю, іде до престола, а хор співає Пс. 127.

Блаженні всі, що бояться Господа і ходять Його дорогами.

Споживатимеш працю своїх рук. Будеш блаженний і буде тобі добре.

Отак буде благословенний муж, що боїться Господа.

Нехай Господь поблагословить тебе з Сіону і бачитимеш достатки Єрусалиму, як довго житимеш.

І зобачиш діти своїх дітей. Нехай мир пробуває над Ізраїлем!

ПИТАННЯ

Священик питається молодого:

Н., чи маєш добру і непримушену волю та сильне рішення взяти собі за жінку цю К., що тут бачиш біля себе?

Молодий: Маю, всечесніший Отче.

С.: Чи не обіцяв оженитися з якоюсь іншою?

М.: Не обіцяв, всечесніший Отче.

Священик з таким самим питанням звертається до молодої:

К., чи маєш добру і непримушену волю і сильне рішення взяти собі за мужа цього Н., що тут бачиш біля себе?

Молода: Маю, всечесніший Отче.

С.: Чи не обіцяла вийти заміж за когось другого?

М.: Не обіцяла, всечесніший Отче.

Ектенія за Молодята

С.: Благословенне Царство Отця і Сина і Святого Духа нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: У спокої Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: За Божих слуг Н. і К., що сьогодні вступають у подружий стан, і за їхне спасіння Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб це подружжя було так само благословенне як те, що відбулося в Кані Галилейській, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб в користю (для душі) проживали в чистоті і плідності, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб тішилися своїми синами і дочками, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб мали добрі діти і проживали бездоганно, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб їхні і наші прохання всього, що потрібне до спасіння, були вислухані, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Щоб вони і ми позбулися всяких скорбот, гніву та нужди, Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Заступи, спаси, помилуй і хорони нас, Боже, Своєю благодаттю.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю нашу, Богородицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові.

Х.: Тобі, Господи.

Возглас:

Бо Тобі належиться всяка слава, честь і поклін, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

Молитва за Молодята

Господи, пречистий Творче кожного сотворіння, Ти з любови до людей перетворив ребро прабатька Адама в жінку і поблагословив їх словами: "Ростіть і множіться і володійте землею". Подружжям Ти злучив їх в одно, тому чоловік покине свого батька і матір і пристане до своєї жінки і вони обидвоє стануть одним тілом. Що ж Бог злучив, нехай людина не розлучує.

Ти пішов до Кани Галилейської, щоб подати Свій невимовний дар і виявити обильну доброту, і поблагословив тамошнє подружжя, щоб показати, що законне подружжя і дітородження це Твоя воля.

Сам пресвятий Владико, вислухай благання Своїх слуг. Як Ти був там, так і невидимо прийди сюди. Поблагослови цей шлюб і дай цим Своїм слугам Н. і К. спокійне життя, довгий вік, непорочність, взаємну любов, що є запорукою спокою, нащадків, що довго проживатимуть, вдячність за діти і нев'янучий вінець слави.

Дозволь їм зобачити діти своїх дітей, і хорони від спокус їхне подруже співжиття. Наповни їх дім всякими добрами, щоб ще й другим могли роздавати їх. Подавай їм і тим, що проживатимуть з ними, все, чого прохатимуть для свого спасіння.

Возглас:

Бо Ти милосердний, щедрий і чоловіколюбний Бог, тому віддаємо Тобі хвалу разом з Твоїм предвічним Отцем і Твоїм пресвятим і добрим і животворним Духом нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

ПОДРУЖА ПРИСЯГА

Де є звичай, там молодий і молода подають собі праву руку. Священик хрестообразно обв'язує їх епітрахилем і, держачи рукою їхні обв'язані руки, голосно проводить присягу молодому:

Я Н. беру собі тебе К. за жінку і обіцюю тобі любов, подружу вірність і чесність, і що до смерти не покину тебе. Боже, в Трійці единий, і всі Святі, поможіть мені це виконати.

Потім проводить присягу молодій:

Я К. беру собі тебе Н. за мужа і обіцюю тобі любов, подружу вірність, чесність і послух, і що до смерти не покину тебе. Боже, в Тройці єдиний, і всі Святі, поможіть мені це виконати.

Священик звільнює їх руки і хретообразно благословить їх, кажучи:

Що Бог ✠ злучив, нехай людина не розлучує!

Священик накладає молодому вінець на голову, кажучи:

Слуга Божий Н. вінчається зо слугою Божою К. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Накладаючи вінець на голову молодої, каже:

Слуга Божа К. вінчається зо слугою Божим Н. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Священик тричі благословляє їх, кажучи:

Господи, наш Боже, славою і честю ✠ повінчай їх (3).

С.: Премудрість.

Х.: (співає прокімен 8): Ти поклав їм на голови вінці з дорогоцінних жемчугів. Просили в Тебе життя і Ти їм подав його. (Псалом 21, 4-5).

Стих: Бо Ти даси їм вічне благословення і веселитимеш їх радістю перед Своїм обличчям. (Псалом 21, 7).

АПОСТОЛ

(Ефесянн 5, 20-33)

БРАТТЯ, завжди і за все в ім'я нашого Господа Ісуса Христа дякуйте Богові Отцеві. Коріться один одному з пошани до Бога. Жінки, повинуйтеся своїм чоловікам так, як самому Господеві, бо чоловік є головою жінки так, як Христос є Головою Церкви і Спасителем цього (містичного) Тіла. І як Церква кориться Христові, так нехай і жінки в усьому коряться своїм чоловікам.

Чоловіки, любіть свої жінки так, як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї, щоб освятити її, очистивши її купіллю в воді, яку Його слово зробило життєдайною, щоб вчинити її для Себе славною Церквою, яка не мала б плями чи зморщки або чогось подібного, але щоб була свята і непорочна.

Чоловіки повинні так любити свої жінки, як люблять власне тіло, бо хто любить свою жінку, той любить самого себе. Ніхто ж ніколи не зненавидів власного тіла. Навпаки, годує і огріває його так, як Христос поступає з Церквою. Ми ж члени Його Тіла, з Його тіла і костей. Тому чоловік покине свого батька і матір і пристане до своєї жінки, і вони обидвоє стануть одним тілом.

Це велика таємниця (тайна), а я говорю про Христа і про Церкву. Отож нехай кожний з вас любить свою жінку як самого себе, а жінка нехай шанує свого чоловіка.

С.: Мир тобі. Премудрість. Будьмо уважні!

Х.: Аллилуя.

С.: Премудрість! Стоячи, слухаймо Святу Євангелію. Мир ✠ всім.

Х.: І духові твоєму.

С.: Читання Святої Євангелії від Івана.

Х.: Слава Тобі, Господи, слава Тобі.

ЄВАНГЕЛІЯ

(Іван 2, 1-11)

Було весілля в Кані Галилейській і була там Ісусова мати. Ісус і Його учні були теж запрошені на весілля. Як забракло вина, то Ісусова мати промовила до Нього: "Не мають вина!" А Ісус відповів їй: "Жінко, що це обходить Мене або тебе? Моя година ще не прийшла".

Тоді Його мати сказала до слуг: "Зробіть все те, що Він скаже вам".

Було там шість камінних посудин на воду, що служили жидам до очищення. Кожна з них вміщала около вісімдесять або сто двадцять літрів. Ісус промовив до слуг: "Наповніть ці посудини водою!" І наповнили їх вщерть. "Тепер зачерпніть трохи і занесіть до весільного старости!" І вони занесли.

Як же весільний староста покушав воду, що сталася вином— (він не знав, звідки воно взялося, але слуги знали, бо вони черпали воду),—то закликав молодого і так промовив до нього: "Люди найперше подають добре вино, а потім гірше, як всі повпиваються. А ти аж досі зберіг добре вино!" Отак в Кані Галилейській Ісус зачав творити чуда. Він виявив Свою славу і Його учні ввірували в Нього.

Х.: Слава Тобі, Господи, слава Тобі.

Ектенія

С.: Скажім всі цілою своєю душею і цілим своїм умом.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Господи Вседержителю, Боже наших Отців, благаємо Тебе, вислухай і помилуй.

Х.: Господи, помилуй.

С.: Помилуй нас, Боже, ради Свого великого милосердя, молимося Тобі, вислухай і помилуй.

Х.: Господи, помилуй. (3).

С.: Ще молимося за слуг Божих Н. і К., що сьогодні побралися, за їх здоров'я і спасіння.

Х.: Господи, помилуй. (3).

С.: Ще молимося за людей приявних у цім святім храмі, які ждуть на Твоє велике і обильне милосердя, за своїх братів і за всіх православних християн, за їх здоров'я і спасіння.

Х.: Господи, помилуй. (3).

С.: Бо Ти милосердний і чоловіколюбний Бог і це Тобі віддаємо хвалу, Отцеві і Синові і Святому Духові, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: Господеві помолімся.

Х.: Господи, помилуй.

Молитва за Новоженців

С.: Господи, наш Боже, в Своїм спасительнім провидінні Ти зволив Своєю присутністю в Кані Галилейській показати, що подружжя це пошани гідна річ. Ти Сам зберігай у спокої і одностайності Свої слуги Н. і К., яких Ти злучив тайною подружжя. Дай, щоб їхне подружжя було чесним, зберігай його непорочним, поможи їм чисто проживати і дай їм дожити глибокої старости, зберігаючи чистим серцем Твої заповіді, бо Ти—наш Бог, Бог, який милосердиться і спасає, і це Тобі віддаємо хвалу разом з Твоїм відвічним Отцем і Твоїм пресвятим і добрим і животворним Духом, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: Владико, вчини нас гідними з довір'ям і без страху осудження називати Тебе, Бога, Небесним Отцем і промовляти:

Х.: Отче наш, що на небі, нехай святиться Твоє Ім'я. Нехай прийде Твоє Царство. Нехай діється Твоя воля як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний подай нам сьогодні. І прости нам наші провини, як і ми прощаємо тим, що провинилися супроти нас. І не вводи нас у спокусу, а визволи нас від зла.

С.: Бо Твоє є царство і сила і слава, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Хор: Амінь.

С.: Мир ✠ всім.

Х.: І духові твоєму.

С.: Схиліть свої голови перед Господом.

Х.: Тобі, Господи.

Тиха молитва священика:

Боже, Своєю всемогутністю Ти все сотворив і укріпив всесвіту та красою зодягнув чоловіка, що є короною всіх Твоїх сотворінь. Поблагослови духовним благословенням цих Своїх слуг, що вступили в подружий стан.

Возглас:

Бо благословляється Твоє ім'я і прославляється Твоє Царство, Отця і Сина і Святого Духа, нині і завжди і навіки.

Х.: Амінь.

Священик або нарід співає оці тропарі:

Тропар (5)

Радій, Ісає,* бо Діва зачала і породила Сина Еммануїла,* що є водночас Богом і Чоловіком.* Його ж ім'я—Схід.* Величаючи Його, прославляємо Діву.

Тропар (7)

Святі мученики,* що славно постраждали* і запевнили собі вінець слави,* моліться Господеві,* щоб змилосердився над нашими душами.

Тропар (7)

Слава Тобі, Христе Боже,* похвало апостолів і радосте мучеників,* що проповідали одноістотну Трійцю.

Зняття Вінців

Священик здіймає вінець з голови молодого, кажучи:

"Жениху, будь прославлений як Авраам, благословенний як Ісаак і нехай твоє насліддя буде таке численне як Яковове. Проживай у спокої і щиро зберігай Божі заповіді".

Здіймаючи вінець з голови молодої, каже:

"І ти, жінко, будь прославлена як Сара, радуйся немов Ревека і будь плідною немов Рахиля. Тішся своїм мужем і зберігай приписи Закону, бо така Божа воля".

(Люди стоять)

С.: Мир ✠ всім.

Х.: **І духові твоєму.**

С.: Схиліть свої голови перед Господом.

Х.: **Тобі, Господи.**

С.: Нехай Отець, Син і Святий Дух, пресвята, однoістотна і життедайна Трoйця, один Бог з одним Царством, поблагословить ✠ вас і подасть вам довгий вік, добрі діти, успіх у житті і вірі. Нехай дасть вам всяке земське добро і ради молитов пресвятої Богородиці та всіх Святих учинить вас гідними запевнити собі обіцяні (небесні) добра.

Х.: **Амінь.**

С.: Премудрість.

Х.: **Ти чесніша від Херувимів і незрівняно славніша від Серафимів, бо породила Боже Слово, не переставши бути дівою. Тому прославляємо тебе як дійсну Богородицю.**

С.: Слава Тобі, Христе Боже, наша надіє, слава Тобі.

Х.: **Слава: І нині. Господи, помилуй. (3). Благослови.**

С.: Нехай Христос, наш правдивий Бог, що Своєю присутністю в Кані Галилейській доказав, що подружжя це пошани гідна річ, ради молитов Своєї пречистої Матері, святих славних і всехвальних апостолів і всіх Святих, помилує і спасе нас, бо Він добрий і Чоловіколюбець.

Х.: **Амінь.**

Замітка: Молодята, дружби і дружки хрестяться, роблять малий поклін і виходять з церкви: молодий з молодою, дружби з дружками.

(Цей скорочений переклад зладжено зо старослов'янського тексту, що його видала Східня Конгрегація, 1946).

THE RITE OF HOLY MATRIMONY

Translated by Michael Schudlo, C.SS.R.

After the Divine Liturgy, while the priest is still standing in the sanctuary, the groom and the bride take their positions in the vestibule, facing the holy doors: the groom on the right and the bride on the left hand side.

The priest makes the sign of the cross three times over the heads of the groom and the bride and leads them into the church, saying:

CEREMONY OF BETHROTHAL

(Stand)

Priest: Blessed is our God, always, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

P.: Let us pray to the Lord.

The priest then says the following prayer aloud:

Eternal God, You have united those who were separated by giving them the unbreakable bond of love; You have blessed Isaac and Rebecca, and made them heirs of Your promise; bless also these Your servants, N. and N., enabling them to perform every kind of good work.

Exclamation:

For You are a merciful God and a Lover of mankind, and we give glory to You, Father, Son and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Engagement

Then the priest presents the rings; one to the groom and another to the bride. In presenting the ring to the groom, the priest says to him:

The servant of God, N., is bethrothed to the handmaid of God, N., in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.

In presenting the other ring to the bride, the priest says to her:

The handmaid of God, N., is bethrothed to the servant of God, N., in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.

In saying this to each marriage partner, the priest makes the sign of the cross with the ring over their heads and puts it on the finger of their right hand.

Holding the censer, the priest, followed by the bridal pair, proceeds to the tetrapod, while the choir sings Psalm 127.

(Sit)

Psalm 127

Blessed are all those who fear the Lord and follow His paths!
You will eat what your hands have toiled to win. You will be blessed and all shall be well with you.
Thus shall the man be blessed who fears the Lord.

May the Lord Who dwells in Sion bless you, and you will see Jerusalem in prosperity all the days of your life.

And you will see your children's children, and peace resting upon Israel.

Expression of Marriage Consent

The groom and the bride manifest their will to enter into a Christian marriage, thus conferring the Sacrament upon each other by consenting to become marriage partners.

Priest (asks the groom):

N., are you fully determined, and do you of your own good and free will take N., whom you see here beside you, for your wife?

Groom: Yes, Reverend Father.

P.: Have you promised to marry any other woman?

G.: I have not, Reverend Father.

Priest (asks the bride):

N., are you fully determined, and do you of your own good and free will take N., whom you see here beside you, for your husband?

Bride: Yes, Reverend Father.

P.: Have you promised to marry any other man?

B.: I have not, Reverend Father.

Wedding Ektenia

P.: Blessed is the kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

P.: In peace let us pray to the Lord.

C.: Lord, have mercy.

Choir repeats the same response after each invocation.

For the servants of God, N., and N., who are now entering the married state, and for their salvation, let us pray to the Lord.

That this marriage may be blessed as the one at Cana in Galilee, let us pray to the Lord.

That chastity be granted to them and the fruit of the womb as is expedient to them, let us pray to the Lord.

That they may rejoice at the sight of their sons and daughters, let us pray to the Lord.

That they may have virtuous children and a blameless life, let us pray to the Lord.

That their and our petitions concerning salvation may be granted, let us pray to the Lord.

That both they and we may be delivered from all affliction, wrath and misery, let us pray to the Lord.

Help, save, have mercy and protect us, O God, by Your grace.

Commemorating our most holy, most pure, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever-virgin Mary, with all the Saints, let us commend ourselves and one another, and our whole life to Christ God.

C.: To You, O Lord.

P.: For to You are due all glory, honor and adoration, to the Father, the Son, and the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

P.: Let us pray to the Lord.

C.: Lord, have mercy.

Wedding Prayer

P.: Most pure God and Creator of every creature, it was through Your love of man that You have transformed the rib of our forefather Adam into a woman and blessed them, saying: "Increase and multiply and rule the earth". Through marriage You have made them one. For this reason a man shall leave his father and mother and cling to his wife; and the two shall become one flesh. Consequently, what God has joined together, let no man separate.

Through Your ineffable beneficence and bountiful goodness You did come to Cana in Galilee and did bless a marriage there in order to show that it is Your will that there be lawful marriage and childbearing through it.

Most holy Lord, accept our prayer, for we are Your servants. As You went there, so likewise come here with Your invisible presence, bless this marriage and grant these Your servants, N. and N., a peaceful, long and spotless life, and mutual love which is a guarantee of peace. Send them offspring blessed with long life; let them be grateful for the children, and give them an unfading crown of glory.

Grant that they may see their children's children and preserve their married life from temptations. Fill their house with goods that they may share them with the needy. Grant also to those who will live with them whatever they may ask concerning their salvation.

Exclamation:

For You are a merciful and generous God and a Lover of mankind, and we give glory to You, glorifying at the same time Your eternal Father and Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Marriage Vows

If it is customary, the groom and the bride join their right hands which the priest binds crosswise with the epitrakhil and supports them with his hand. Then the groom pronounces the marriage vow aloud.

I, N., take you, N., for my wife, and I promise you love, faithfulness and matrimonial honesty, and that I will not leave you until death. So help me God, one in the Holy Trinity, and all the Saints.

The marriage vow for the bride:

I, N., take you, N., for my husband and I promise you love, faithfulness, matrimonial honesty and obedience, and that I will not

leave you until death. So help me God, one in the Holy Trinity, and all the Saints.

After this the priest releases their hands and, blessing them with the sign of the cross, says:

What God ✠ has joined together, let no man separate!

Crowning

The priest takes the crowns (or garlands), and crowns the bridegroom first, saying:

The servant of God, N., is being married to the handmaid of God, N., in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.

Likewise he crowns the bride, saying:

The handmaid of God, N., is being married to the servant of God, N., in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen.

The priest blesses them thrice, saying each time:

Lord, our God, crown them with ✠ glory and honor.

P.: Wisdom.

C.: (sings prokimen 8): **You have placed upon their heads crowns of precious stones. They have asked You to give them life, and You did so.** (Psalm 21, 4-5).

(Verse): You will always bless them, and they will greatly rejoice before You. (Psalm 21, 7).

Lesson from Epistle

(Ephesians 5, 20-33)

BRETHREN, give thanks to God the Father everywhere and for every gift in the name of our Lord Jesus Christ. Be subject to one another out of reverence for Christ. Let wives be subject to their husbands who are representatives of the Lord, because the husband is the head of the wife just as Christ is the Head of the Church and also the Savior of that Body. Thus, just as the Church is subject to Christ, so also let wives be subject to their husbands in all things.

Husbands, love your wives, just as Christ loved the Church, and delivered Himself for her that He might sanctify her by cleansing her in the bath of water with the accompanying word, in order to present to Himself the Church in all her glory, devoid of blemish or wrinkle or anything of the kind, but that she may be holy and flawless.

Even so ought husbands to love their wives as their own bodies. He who loves his wife, loves himself. Now, no one ever hates his own flesh; on the contrary, he nourishes and cherishes it, as Christ does the Church, because we are members of His Body. "For this reason a man shall leave his father and mother and cling to his wife; and the two shall become one flesh".

This is a great mystery—I mean in regard to Christ and the Church. Meanwhile, let each of you love his wife just as he loves himself, and let the wife reverence her husband.

P.: Peace be to you. Let us be attentive.

C.: Alleluia.

P.: Wisdom! Let us stand and listen to the holy Gospel. Peace ✠ be to all.

C.: And to your spirit.

(Stand)

P.: The reading of the Holy Gospel from St. John.

C.: Glory to You, O Lord, glory to You.

Here the people make the sign of the cross.

Gospel

(John: 2, 1-11)

Attention! A wedding took place at Cana in Galilee, at which the Mother of Jesus was present. Jesus and His disciples were also invited to the festivities. When the wine had run short, the Mother of Jesus said to Him: "They have no wine". Jesus replied: "Leave that to Me, Mother! My time has not yet come!" His Mother then said to the waiters: "No matter what He tells you, be sure you do it!"

Now there were six water jars of stone standing there to meet the needs of the Jewish rite of purification, each holding about twenty gallons. "Fill the jars with water", Jesus said to the waiters. And they filled them up to the brim. "Now draw off some", He said to them, "and take it to the steward in charge". So they took it to him.

After tasting the water now turned into wine, the steward did not know how to account for it; of course, the waiters who had drawn off the water knew very well. So the steward called the bridegroom and said to him: "Everybody serves his good wine first, and only when the guests have had their fill of it does he put out the poorer sort. But you have kept back the good wine till now!"

This is the first proof of His claims that Jesus gave, and He gave it at Cana in Galilee. He revealed His glory, and His disciples believed in Him.

C.: Glory to You, O Lord, glory to You.

The people again make the sign of the cross.

(Sit)

Ektenia of Mercy

P.: Let us all say with our whole soul and with our whole mind, let us say.

C.: Lord, have mercy.

P.: Lord Almighty, God of our Fathers, we pray to You, hear us and have mercy.

C.: Lord, have mercy.

P.: Have mercy on us, O God, according to Your great mercy, we pray to You, hear us and have mercy.

C.: Lord, have mercy. (3)

P.: We pray for the servants of God, N. and N., who have been united to each other today, for their health and salvation.

C.: Lord, have mercy. (3)

P.: We also pray for the people present in this holy church who are expecting Your great and abundant mercy, for all our brethren, and for all Orthodox Christians, for their health and salvation.

C.: Lord, have mercy. (3)

P.: For You are a merciful God and a Lover of mankind, and we give glory to You, Father, Son, and Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

Prayer for the newly-wed Couple

P.: O Lord, our God, in Your saving providence by Your presence at Cana in Galilee You have shown us that matrimony is honorable. Therefore, preserve in peace and harmony these Your servants, N. and N., whom it has pleased You to unite to each other. Make their marriage honorable, preserve their bed undefiled, help them to lead a spotless life and to reach an old age, keeping Your Commandments with a pure heart.

Exclamation:

For You are our God, a God merciful and willing to save, and we give glory to You, together with Your eternal Father, and with Your most holy, good and life-giving Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

(Stand)

P.: And grant us, O Lord, that we may with confidence and without condemnation dare to call upon You, God, as our Heavenly Father, and say:

C.: Our Father Who art in heaven, hallowed be Thy name. Thy kingdom come. Thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread. And forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us. And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

P.: For Yours is the kingdom and the power and the glory, of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and forever, world without end.

Choir: Amen.

P.: Peace ✠ be to all.

C.: And to your spirit.

P.: Bow your heads to the Lord.

C.: To You, O Lord.

Silent Prayer of the Priest

O God, with Your might You have created all things, established the universe and have adorned man, the crown of all Your creation, with beauty. With Your holy blessing bless these Your servants who have just entered the married state.

Exclamation:

For blessed is Your name and glorified is Your kingdom, of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit, now and forever, world without end.

C.: Amen.

The following tropars are sung by the priest or the people.

Tropar 5.

O Isaias, rejoice,* for a Virgin has conceived and given birth to a Son, Emmanuel*, Who is both God and Man.* His name is Orient.* In glorifying Him we praise the Virgin.

Tropar 7.

O Holy Martyrs,* who have bravely suffered martyrdom* and thus secured a glorious crown for yourselves,* pray to the Lord,* that He may have mercy on our souls.

Tropar 7.

Glory to You, O Christ God,* because You are the pride of the apostles and the joy of the martyrs* who have preached the consubstantial Trinity.

Removal of the Crowns

The priest removes the crown from the head of the bridegroom, saying:

O Bridegroom, may you be exalted as was Abraham and blessed as was Isaac, and may your descendants become as numerous as those of Jacob. Live in peace and keep the Commandments of God wholeheartedly.

Removing the crown from the head of the bride, the priest says:

And you, O Bride, may you be exalted as was Sara, joyful as was Rebecca, have children as did Rachel, and may you rejoice in your husband, keeping the Commandments of the Law, for such is the will of God.

(Stand)

P.: Peace ✠ be to all.

C.: And to your spirit.

P.: Bow your heads to the Lord.

C.: To You, O Lord.

Final Blessing

P.: May the Father and the Son and the Holy Spirit, the most holy, consubstantial and life-giving Trinity, one God with one Kingdom, bless ✠ you and grant you a long life, good children and prosperity in life and faith. May He fill you with all the good things on earth and make you worthy also to receive the promised goods, through the prayers of the holy Mather of God and all the Saints.

C.: Amen.

P.: Wisdom!

C.: More honorable than the Cherubim and incomparably more glorious than the Seraphim, giving birth to the Word of God without harming your virginity, and being truly the Mother of God, we glorify you.

P.: Glory be to the Father...

C.: Glory be to the Father... Lord, have mercy. (3). Bless us.

P.: May Christ, our true God, Who by His presence at Cana in Galilee has shown us that marriage is an honorable institution, through the prayers of His most pure Mother; of the holy, glorious and praiseworthy Apostles, and of all the Saints, have mercy on us and save us, for He is good and loves mankind.

C.: Amen.

(This abbreviated translation was made from the Old-Slavonic text, published by the Sacred Oriental Congregation, 1946).

Remarks: The newly-wed couple, together with their best men and maids of honor, make a small bow with the sign of the cross and leave the church: the husband with his wife, and the best men with the maids of honor.

THE MADONNA in Teilhard de Chardin's Life *

Sister Mary Julian Baird, R.S.M.

* Teilhard de Chardin is a famous French Catholic paleontologist.

"Of Teilhard's spirituality we may add that it was both specifically Catholic and specifically Jesuit. His clearly Eucharistic piety, his idea that the Incarnation is still continuing and that Revelation is made explicit in and through the Chruch, his fear of seeing dogma evaporate in symbolism, his attachment to Mary, his constant devotion to the Sacred Heart, all these are straightforwardly Catholic. With astonishing boldness of thought he combined a sort of ingenuousness, even a *naiveté*, in his faith that preserved in him the spirit of childhood our Lord called for in those who sought to enter the Kingdom of Heaven." (Claude Cuénot: *Teilhard de Chardin, A Biographical Study*).

When at full spring in 1955 a single friend accompanied the dead body of a priest-scientist to the Jesuit cemetery at St. Andrew-on-the-Hudson, the world took little note. Now, with the full vigor of the wind-renewal sweeping through the Church, that priest-scientist is acclaimed by many as the "Aquinas of the Atomic Age." His name is Marie-Joseph-Pierre Teilhard de Chardin. His rousing ideas are published in book after book, impregnating the despairing atmosphere of the modern age with new hope. In the ten years since that quiet funeral, the voice of Teilhard has been heralded as that of a prophet, a voice directing contemporary thought onward to the full realization of Christ: "God-love reaching self-fulfillment only in love," as Teilhard himself puts it.

St. Louis University professor, Father Walter Ong, S. J., in an interview- of personal memories of Teilhard published in the *St. Louis Review*, Oct. 29, 1965, notes that his last letter from him, one of the last letters Teilhard ever wrote, "ends on the idea of love." Commenting on the picture of the Sacred Heart which Teilhard kept in his room, Father Ong remarks, "It was unmistakably Teilhard's deep personal devotion to Christ, taken together with his interest in evolution, that gives his thought the kind of drive it has."

Final Testimony

Even later than this letter, Father Ong quotes a summary Teilhard himself wrote three days before his sudden death, and which is printed at the end of his book, *The Future of Man*. Valuable as a step-by-step arrangement of his writings, it shows clearly the de-

velopment of his thought. This final summary, the editor of the book suggests, may well be considered "his supreme testimony as a thinker and a priest." What does he say? Quite simply this:

The two articles of my Credo:
The universe is centrated.
Christ is its Center.

A footnote tells the reader that, underlying this final testimony, and set forth in *La Vie Cosmique* as early as 1916, is one of his earliest mystical intimations. He wrote:

The Incarnation is a renewal and restoration of all the forces and powers of the universe; Christ is the instrument, the centre, the end of all animate and material Creation; by Him all things are sreated, sanctified, made alive. This is the constant and customary teaching of St. John and St. Paul (the most 'cosmic' of the sacred writers), the teaching conveyed by the most solemn sentences of the Liturgy...

And devotion to the Incarnation inevitably leads to devotion to the Mother of God.

Teilhard and Our Lady

Father Pierre Leroy, S.J., the sole mourner at the burial of Teilhard, and his personal friend and coworker in China, tells us of the boyhood love of the scientist for Mary. She was as intimate to his thought as any devoted mother to any devoted son. In fact, his own deep love for his saintly mother, who walked far each morning to attend Mass before caring for her household, found a parallel in his attitude toward the Mother of Christ: Of his mother Teilhard said at her death: "To this dear and sainted mother I owe the best part of my soul." After making his first communion on Ascension Day, 1862, Cuénot records, Teilhard was admitted to the Sodality of St. Aloysius Gonzage, and later, (1895) to that of the Immaculate Conception making his act of consecration to Our Lady on the feast of the Immaculate Conception. Next year he was elected by the boys first secretary and then, prefect of the sodality. This devotion to Mary became deeply rooted in his heart. She was always to hold a special place in his thoughts, meditations, and spiritual retreats: as a Jesuit, he would often associate the three feminines, Mary, the Church and the Society, and throughout his life he remained faithful to the recitation of the rosary.

His Mother

Yet this devotion was so remarkable as to be unremarkable. There is little direct mention of Mary in Teilhard's writings. Like St. Stanislaus Kostka, when asked how he loved our Lady, Teilhard might have replied: "Is it not enough to say *she is my mother?*" The whole swing of his magnificent thought is pivoted about that one mystery which cannot ignore her: the Incarnation. This is what "Mary-mad" Leon Joseph Cardinal Suenens had in mind when he reported his own teaching to be summed up in the words of the Nicene Creed:

AND WAS INCARNATE BY THE HOLY SPIRIT OF THE VIRGIN MARY: AND WAS MADE MAN.

Mary, Pearl of the Cosmos

Commenting on Teilhard's "anti-Manichaean tendency, his tendency to interpret matter as something that has positive potential, "Ong sees this as a very Christian leaning directly associated with the Incarnation. "It's really always been the Church's teaching," he observes. "After all, the Incarnation of our

Lord reminds us that matter is holy, and the devotion to our Lady is another reminder of this sort of thing." He thrusts the last idea home more surely when he quotes an article he wrote on Mary and the Assumption. The article, he comments, "actually made the point that this kind of exaltation of womanhood—because that's what it is, womanhood—is really a special kind of exaltation of matter. Our Lady gave our Lord His body."

How baldly Ong states this in contrast to the poetic diction Teilhard uses in talking of the same thing. His allowing his words to soar to poetic heights is sometimes a detriment to his being taken seriously as a scientist and theologian; but poetry is the language of love, and he loved our Lady. A part of his final testament includes these glowing words for her:

From the commencement of things an Advent of ploughing and harvesting began, in the course of which, gently and lovingly, the determinisms reached out and moved toward the growing of that Fruit that was beyond hope and yet awaited. So harmoniously adapted and arranged that the Supreme Transcendent might seem to be engendered wholly of their immanence, the energies and substances of the world concentrated and purified themselves *in the stem of Jesse, composing of their distilled and accumulated riches the sparkling jewel of Matter, the pearl of the Cosmos, and its link with the personal, incarnate Absolute: the blessed Virgin Mary, Queen and Mother of all things, the true Demeter...*

When the day of the Virgin dawned the profound and gratuitous finality of the Universe was suddenly revealed: from the day when the first breath of individualization, passing over the burgeoning supreme lower Centre, caused the first monads within it to smile, everything moved towards *the Child born of the Woman.* Teilhard's allusion to Mary as Demeter, "The true Demeter," the Greek Goddess of the grainfields, might be taken as a reference to Mary's connection with the Eucharist, another of his great devotions. Here one is reminded of Caryll Houselander's title for Mary: "Mother of Christ, Bread-bestower," *Mary, Mother of the entire Christ*

Teilhard's ideal of the Mother of God becomes even more cosmic when it is understood that the Host for Teilhard was never just a round of bread within the compass of his hand; it embraced, rather, the whole world. In his *Hymn To The Universe* he wrote:

So, through the mysterious expansion of the host, the whole world had become incandescent had itself become like a single giant host. One would have said that, under the influence of the inner light which penetrated it, its fibres were stretched to breaking point and all the energies were strained to the utmost...

I heard the AVE VERUM being sung.

The white host was enclosed once again in the golden monstrance; around it candles burned, stabbing the darkness and here and there sanctuary lamps threw out their crimson glow.

As he saw the host embracing the whole world, so he saw the Mother of Christ as Mother of the entire Christ. Part of the charm his teaching has for moderns is this cosmic view. He could not see things small. What he wrote was not specifically for Christians as such; he yearned to reach those "anonymous Christians" among whom he walk-

ed and worked most of his life. This might be a reason for his failing to mention our Lady as often as he might have done, and more directly. It is instructive, too, when reference is made to Mary, to note how often he does what Christ Himself did —uses that contract with her to instruct. "Have we ever thought," he asks in *The Divine Milieu*," of the meaning of the Annunciation? When the time had come when God resolved to realize his incarnation before our eyes, he had first of all to raise up in the world a virtue capable of drawing him as far as ourselves." Then he points up a lesson in purity and faith. "He needed a mother who would engender him in the human sphere. What did he do? He created the Virgin Mary, that is to say, he called forth on earth a purity so great that, within this transparency, he would concentrate himself to the point of appearing as a child. There, expressed in its strength and reality, is the power of purity to bring the divine to birth among us." Then he reminds us: "And yet the Church, addressing the Virgin Mary, adds: "Blessed are You who have believed." For it is in faith that purity finds the fulfillment of its fertility."

Virile Devotion

Perhaps this attitude towards our Lady is what Father Leroy had in mind when he pointed out the development of Teilhard's devotion. Speaking of his youth, Leroy says, "In any case, he must have set a good example for his companions, for we find him prefect (that is president) of the sodality and deservedly looked up to in the school. His devotion to our Lady was tender and glowing, but it was now to gain in virility, and he was to assign to the Virgin Mary a dominant role in his concept of generative evolution." To be another mother to his boyhood was one thing; to be Pearl of the Cosmos, Queen and Mother of All Things, is quite different. Yet it is just this polarity which makes for Mary's greatness. In the world she was unknown, hidden, lost in the greater radiance of her Divine Son. With His Resurrection and her Assumption, the curtain is drawn aside. She reigns beside Him in glory. Teilhard sees her under both aspects—her humility, her greatness. And as he lived his life in the glow of expectation of Christ's final glorification, so he remembered, even in loving the lowly Mary, her ultimate and everlasting triumph when the world, redeemed through her Christ, will rise and with her praise Him forever and ever.

FREEDOM AND RESPONSIBILITY

M. Schudlo, C.SS.R.

There is much talk about freedom and liberty in our days. Nations want to be free. Men want to be free. Young people want to be free. Why is there so much interest in freedom?

Freedom is one of the greatest gifts with which God has endowed men, created according to His own image and likeness. "Let us make man in Our own image, in the likeness of Ourselves", God said when He decided to create the first man, Adam. Since God is a free Being, man, being His living image and human reproduction, must also be free.

The fall of our first parents, Adam and Eve, in paradise distorted man's freedom to a considerable degree. The Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council, reads:

"Although man was made by God in a state of holiness, from the very dawn of history man abused his liberty, at the urging of personified Evil (Genesis 3, 1-7). He set himself against God and sought to find fulfillment apart from God" (N. 13).

Although original sin has impaired man's freedom, he still remains free, master of his own actions and decisions. He can be good or bad, as he pleases. The Holy Spirit says:

"Who is he, for us to congratulate him, since he has achieved wonders among his kind? Who has the power to sin and has not sinned, to wrong another and has not done it! "(Ecclesiasticus 31, 9-11).

More than ever before thinkers and theologians are stressing the dignity of man and his inviolable rights and freedoms. It is due to a better understanding of the value of the human person.

Freedom is not, however, without limits, because it is connected with responsibility. St. Paul writes:

"My brothers, you were called as you know, to liberty, but be careful, or this liberty will provide an opening for self-indulgence" (Galatians 5, 13).

Modern political science also stresses the importance of freedom and responsibility among citizens. Citizens must defend their freedoms against totalitarianism which constitutes the greatest danger to individual freedom. For this reason modern man is re-examining the concepts of freedom and responsibility, of obedience and authority.

Freedom is not self-indulgence, that is, the power to do what anyone pleases without regard to the truth and the welfare of others. Nor is freedom primarily a question of free choice to act or not to act, as one pleases. True freedom is primarily quality of man, based on his knowledge of his own dignity and potentialities. Our Lord told His listeners:

"If the Son makes you free, you will be free indeed" (John 8, 36).

Freedom is the gift of the Holy Spirit. St. Paul says:

"Where the Spirit of the Lord is, there is freedom" (2 Corinthians 3, 17).

Freedom is a spontaneous activity of man which helps him to realize himself. The said Constitution says:

"Man achieves his dignity when, emancipating himself from all captivity to passion, he pursues his goal in a spontaneous choice of what is good, and procures for himself what is good...

"Since man's freedom has been damaged by sin, only by the help of God's grace can he bring such a relationship with God into full flower. Before the judgment seat of God each man must render an account of his own life (2 Corinthians 5, 10), whether he has done good or evil, because he is the master of his actions, as the Holy Spirit testifies:

"God Himself made man at the beginning, and then left him free to make his own decisions" (Ecclesiasticus 15, 14).

Necessity of responsibility in freedom

Our Lord said to His followers: "You are the light of the world" (Matthew 5, 14).

To be the light of the world means responsibility. Thus a Christian must be a responsible man or

woman, because we are children of God through adoption in Christ. St. Paul says:

"When the appointed time came, God sent His Son, born of a woman,...to redeem and to enable us to be adopted as sons.

"The proof that you are sons is that God has sent the Spirit of His Son into our hearts: The Spirit that cries 'Abba, Father', and it is this that makes you a son" (Galatians 4, 4-6).

The Holy Spirit is the principle of our freedom.

Such a freedom is absolutely necessary after the Second Vatican Council that let loose a whole batch of movements, the liturgical, biblical, ecumenical and the 'New Theology' movements, aimed to heal the gap between the Church and the modern world in the moral, scientific, economic and social fields.

Freedom entails responsibility, otherwise it will easily turn into licence, which basically is selfishness and egoism. A child of God must walk in the light and not in the darkness. St. Paul writes:

"You were darkness once, but now you are light in the Lord. Be like children of light, for the effects of the light are seen in complete goodness and right living and truth" (Ephesians 5, 9).

An irresponsible person cannot be a true follower of Christ.

The Holy Spirit and the Law

The Christian life consists of the faithfulness to the Commandments of God, and all the Commandments of God are reduced to love: "Master, what must I do to inherit eternal life?"..."You must love God with all your heart..." and "your neighbor as yourself" (Luke 10, 25-28).

True freedom is not an inborn quality. Christians must be educated to be free. External laws, made by the Church are not the end of Christianity. They are so many helps to achieve the true freedom.

When the prohibition to read the forbidden books (the Index) or the Friday fasting were abolished, or the Eucharistic fast was mitigated, many Christians were almost 'scandalized' and said that the Church is becoming too soft and giving in to the spirit of an easy living. Such thinking suggests that without a law there would be no sacrifice, no love for God, no mortification. Whoever thinks along these lines, is a slave, not a free child of God. If a Christian refuses to do anything, unless he is forced by the law, then is it any wonder that such 'Christianity' has no appeal to modern man?

God does not force anyone to love Him, to be good or to go to heaven. The Holy Spirit says:

"Man has life and death before him; whichever a man likes better, will be given him" (Sirach 15, 18).

When Our Lord preached the Gospel News, He could have forced all men to enter His Church, but He did not do it, because He wanted them to freely respond to the call of His love. Some day Jesus went into the country of the Gadarenes, cured two demoniacs and wished to announce the Gospel to its inhabitants. Unfortunately they ordered Him out and He complied with their requests! (Matthew 8, 28-34).

The Holy Spirit Who dwells in the soul of every baptized person helps him to fulfill the law out of love, as a child of God should, and not like a slave.

Looking at the abuse of freedom some think that God was too optimistic about man and that He put too much trust in him. Who are we to question the wisdom of God? St. Paul says:

"How deep is His wisdom and knowledge! And how impossible to penetrate His motives or understand His methods!...Who could ever be His counsellor?" (Romans 11, 33-35).

We should rather thank God for the gift of freedom and use it properly.

ABUSE OF FREEDOM

Although freedom is a precious gift, it can easily be abused, and thus turn into licence and rebellion against God. There is always a temptation to play God among men. Man wants to see everything, to know everything, to investigate all things, to have all the answers and to control everything. There is nothing new in this tendency, as the story of Adam and Eve shows beyond any doubt.

"No, you will not die. God knows in fact that on the day you eat it your eyes will be opened and you will be like gods, knowing good and evil" (Genesis 3, 4-5).

Adam and Eve were thus tempted and failed their test. They wished to be like gods! They did not hope to gain omniscience, because they knew that God alone can know all things. They did not try to acquire moral discrimination, because as rational beings they had it. They knew what was good and what was evil. What they wanted was the power of deciding for themselves what is good and what is evil and of acting accordingly, a claim to complete independence from God. It was a sin of pride, because they refused to recognize their subjection to God. They wished to be independent and free to do as they pleased!

Self-sufficiency can go too far and become a kind of heresy, known in history as *pelagianism*. Pelagius was a Latin monk who died around 405. He taught that Adam did not need grace to avoid sin, and that man does not need grace to avoid sin and merit heaven. He can do it by himself. Grace does not help man to do good works, but to perfect them and to make salvation easier. The heresy of pelagianism was condemned by the Church, because man needs God's help to be good and to merit heaven.

Exaggerated self-sufficiency can easily lead to atheism, as the Constitution on the Church in the Modern World declares:

"Many, unduly transgressing the limits of the positive science contend that everything can be explained by this kind of scientific reasoning alone, or, by contrast, they altogether disallow that there is any absolute truth" (N. 19).

Man is a pilgrim, as long as he lives on earth. He needs the guidance of the law, but this guidance cannot and must not substitute for his personal responsibility. The life by the Spirit of God is more demanding than a mere compliance with the external laws of the Church. Our Lord condemned those who thought they were righteous just because they observed the law:

"This people honors Me only with lip-service, while their hearts are far from Me. The worship they offer Me is worthless; the doctrine they teach are only human regulations" (Matthew 15, 8-9).

It is easier to hide behind the law, than to be a responsible person in life. An American Bishop complained after the Council about his faithful who come to him, asking: "Bishop, tell us what to do?"

Despite our redemption by Christ, we are not perfect yet. Thus we will always need some external laws. The external laws should point out the minimal demands of love to men who are attracted to sin be-

cause of their selfishness. External laws show us some minimal Christian obligations.

As long as man lives on earth, there will always be a danger that some Christians will abuse their freedom. No one knew better than Our Lord how much freedom can be abused by men. Yet He came into the world to give us freedom, and we must use it for the glory of God and our own salvation.

Man is an image of God. He is endowed with intelligence, free will and a power to control his own activity. Since he is a free being, his moral activity demands a great deal of responsibility of determining his actions according to God's laws. But a mechanical routine observance of laws is not true Christian morality.

If such observance is not imbued with the Spirit of love, it is useless. Our Lord said:

"When the day (of Judgment) comes, many will say to Me, 'Lord, Lord, did we not prophesy in Your name, cast out demons in Your name, worked many miracles in Your name?' Then I shall tell them to their faces: 'I have never known you. Away from Me, you, evil men!" (Matthew 7, 22-23).

Law and sin

Laws should be made to help man to serve God, to help fellow man and to work out his own salvation. To break a law of God is a sin. Theologians divide sins into venial and mortal. Mortal sin is man's breaking his relationship with God, as the prodigal son did with his father (Luke 15, 11-24). It ultimately involves the fundamental choice of man's existence. It is a new orientation in life: "The younger son got together everything he had and left for a distant country" (Luke 15, 13).

To a Christian the observance of the laws should be a practical expression of Christian love for God and his fellow men, for every true follower must be ready to make sacrifices for the good of the community, parish, Church and the world in which he lives. No parasite can be a true follower of Our Lord.

Authority in the Church

No society can exist without authority. The Church has its authority, of which the Constitution on the Church says:

"For the nurturing and constant growth of the People of God, which work for the good of the whole Body. For those ministers who are endowed with sacred power are servants of their brethren, that all who are of the People of God, and therefore enjoy a true Christian dignity, can work toward a common goal freely and in an orderly way, and arrive at salvation" (N. 18). The authority of the Church is thus defined in terms of service, not of dominion, "just as the Son of Man came not to be served, but to serve and to give His life as a ranson for many" (Matthew 20, 28), for He came to suffer for man's salvation.

The Church is a pilgrim, and so it needs authority, Sacraments, laws, etc. When it reaches its perfection, God's love will be all in all.

The source of Church's power is not its prestige, riches, and pomp. It is a loving service which directs the service and the activities of the People of God here an earth for the good of all. It should give them a loving leadership without which there would be nothing but chaos and confusion.

Since the authority of the Church comes from Christ, and Christ rules the Church through the Holy Spirit, those in authority must listen to the inspirations of the Spirit, and not to the secular authority. Christ said when John and James asked for the place of honor in His Kingdom:

"You know that among the pagans the rulers lord over them, and their great make their authority felt. This is not to happen among you. No, anyone who wants to be first among you must be your slave" (Matthew 20, 25-26).

Ascetical writers have often stressed that the will of the superior is the will of God. It's true so far as he directs the activities of the community for its common good, thus serving his brethren. His primary duty is to serve the community. He must ask for advice and listen to his subjects' advice. Responsible subjects have an obligation to inform and advise their superior. Hence the necessity of a dialogue.

Obedience is not the primary virtue of Christianity, but just a part of Christian life. Blind obedience is foreign to the whole concept of Christianity, because obedience must be reasonable. If the commands are unjust and against the dictates of one's conscience, the individual should not carry them out. The Holy Spirit speaks to all Christians, to those who wield authority and to those who must obey. Except in very few cases authority does not have a guarantee of infallibility from the Holy Spirit. Hence it too must listen to Him: "Where the Spirit of the Lord is, there is freedom" (2 Corinthians 3, 17).

A formation in freedom and responsibility requires a spiritual formation and a strong character. Timid souls shrink from responsibility and seek refuge in the security of authority, forgetting that the Holy Spirit is the supreme Authority of the Church.

MOTHER'S DAY

"Mother is the family thermometer," says a proverb. She regulates and makes the atmosphere in which children and husband live. Most families own their houses, but all of them have a home because a home and a house are not always the same thing.

There are numerous families living in luxurious houses which are not real homes. Too much stress is being laid on houses. Unfortunately many people do not understand what qualities are necessary for a house to become a home and who is mainly responsible for turning a house into a home.

1) *Just what makes a home?* What *is mother's part in making a home?*

A home is a place in which all the inhabitants, mother, father, and children have *"one heart and one soul."* It's a place in which every member of the family thinks in terms of *"we"* and *"ours"* instead of *"I"* and *mine"*. It's a house filled with love, sympathy and mutual understanding. It's a house built on the idea that father is the *brain*, and the mother the *heart* of the family.

A home is not a hotel. It's much more than a place to *eat* and *sleep*. It's a place in which every member feels united to each other with a deep love and mutual interest in his spiritual and material welfare which, of course, makes everybody happy and gives him a chance to grow physically and morally into a perfect man or woman under the intelligent guidance of the father and the loving care of the mother.

In a home it's the mother that creates warmth necessary for a proper functioning of the family. As the heart distributes the blood to the body, so the mother gives energy and enthusiasm to all members of her household.

In a good home everyone is sharing the tasks and fun of the family group, each enjoying each other's company. The mother is much more than just a housekeeper. She is a queen beloved by her husband and children for the sacrifices she is making for all of them. Dad is more than the money-maker and provider for his family's temporal needs The children are not just "boarders". The mother knows how to knit them into the compound of her family and make them feel "at home" at any time.

Each member has his daily task fulfilled under the careful and loving eye of the mother, the principal manager of the home. When the tasks are over, the members get together and enjoy being together as often as possible. There are jobs in every household that boys and girls can do and are willing to do if the mother knows how to teach them love for work.

The most important thing about a home is not the *size* of the house, luxurious furniture, car, TV or other gagets. No, it's the family *closeness* shared by its members. It's mother's noble task to produce and to preserve it in her household.

In a real home even a passing stranger can sense the spiritual bond that exists between the members of the family. Of course, there are occasional clashes or conflicts which arise from different characters and personalities, for each individual is a *"little world"* in itself. Occasional clashes are just a part of life in a group. Since they are "passing explosions", they do not break the marvelous unity of a real home.

There is always affection and understanding of a loving mother to straighten out what might have been done wrong among her children. They feel "one" not because they are living under one roof, but as Howard Payne smartly said:

"Mid pleasures and places though we may roam,
Be it ever so humble, there is no place like home."

Members of such a family are never alone. God is their heavenly Father. They feel His presence: I am with you always (Matthew 28, 20).

They listen to His voice and follow His inspirations...

2) *What should a mother do to fulfill her mission?*

Every mother should be grateful to God for being a mother. This is a very great privilege bestowed upon a woman.

Every mother must *love* her children with a *true love*. If she really loves them, she'll be able to mold them into perfect men and women of whom she, her husband, country and the Church will be rightly proud. It's not true love that spoils children...It's a false, unreasonable love which does not deserve such a name.

Every mother should constantly look at her divine Model, the Blessed Virgin Mary...It will help her to behave, work and sacrifice herself as Mary did for Jesus and Joseph.

Every mother should realize that children are not adults and consequently cannot be treated as such. It is unreasonable to force them to act like adults because they are not adults.

Every mother should try to make her children "God-conscious" in everything they do...It will make it easy for them to behave well.

The Ukrainian mother should teach her children to love our Rite, Church and to serve God in it. Children should know that they are Ukrainians and be proud of it.

Our Church in America and Canada needs numerous priests, missionaries and Sisters. It's our mother's task to give them to it. A good and prudent mother can always find a means to instill love for the priestly or religious ideal into the heart of her children.

How To Become a Real U.C.W.L.-er?

(Speech to the U.C.W.L., Winnipeg, Feb. 11, 1968)

by M. Schudlo, C.SS.R.

The initiation into the League will not make a woman what the League wants her to be, unless she works on herself first in order to become a *living copy* of the Blessed Virgin who is the eternal *model* for all Christian women. When God the Father gave the world the Blessed Virgin, it was not only for the purpose of bearing His Son and thus making Him a member of our sinful mankind, but also to give all the women an example to be copied in their daily life and work, because the Blessed Virgin was a woman, a wife, a mother and a co-worker of Christ in the great redeeming task which the Father had entrusted to Him. It was for this reason that the League has chosen the Mother of God for their *"Heavenly Patroness"*, as the Constitution clearly states (N. 7). Thus every U.C.W.L-er should try to find some time for the work of the League, outside of the home, no matter what her home may impose upon her. A woman who is only immersed in her routine duties of housewifery, such as washing,

cooking, cleaning, sewing, keeping order in the house and watching TV is bound to become unhappy and frustrated as our Lord said to His tempter: "Man does not live on bread alone, but on every word that comes from the mouth of God" (Matthew 4, 4).

Woman's nature demands some kind of creative activity for fulfillment in life of the woman. Circumstances at times limit her opportunities, but if she really tries and knows how to use her time she will always squeese some extra work into her daily schedule, no matter how heavy it might be.

When I was in Salt Lake City in 1958 to see the famous Mormon

temples, I asked how much time do Mormon Women give to their Church and its charitable and other work. I was surprised to hear the answer: "Three nights a week!"

Woman was not made by God to bring children into the world only. She must also work to make this world a suitable place for these children to live in it.

With the mechanical devices which make woman's work at home easier, she must find some extra occupation to avoid boredom which can easily cause serious psychological complications and neurosis The work in the League can be a very good outlet for keeping women healthy and satisfied in life, which of course, contributes to psychological equilibrium.

A woman is a partner of man in the government of the world. The Bible cannot be quoted unreservedly to prove that woman is a secondary creature. Some seemingly negative statements should be balanced by strong positive statements which make woman an equal partner of man.

Masculine nature is inclined to science and art. That's why man makes inventions and plans to serve the common and remote good, while woman's nature enables her to do the immediate good. Woman follows man, filling the empty places, left by him. It is the man who buys the house, but it is the woman that makes a home of it. A normal woman is unhappy, if she cannot help or when her help is unappreciated. She wants 'to be counted in!"

A philosopher said: "Most women are not bad, but they are not actively good either". It's true, they help a little by selling cakes for the church bazaars, helping with the parish dinners or suppers,etc. But should they not do a little more? Did not Our Lord say that whatever we do for the least of His brethren, we do it for Him? (Matthew 25, 40).

A survey was taken among the married women in the U.S.A. One of the questions was asked: "How much should a married woman give to civic and religious activities?" The answer was: "One night out of a week to perform a civic or religious work is a good idea".

How many 'good women' spend their free time in their comfortable, modern homes or in clubs, bowling teams and the like, but have no time for the parish and its activities? There are also those who promise to help, but somehow "just don't get around to it"!

No general answer can be given as to how much time should a woman give to such civic and religious activities, because every one of them is an individual with her problems, her own abilities and conscience. But how many of them are depriving themselves of God's grace by refusing to help their fellow men because they do not want to get *involved and commit themselves!* Is not laziness and 'I don't care' attitude, together with selfishness the real reason why many intelligent women are wasting their God-given talents!

Women like to be praised and acknowledged! But such things are the reward for hard work on behalf of others. St. John Chrysostom said: "A bee is more honored than all other insects not because it labors, but because it labors for others".

Practical advice for self-training:

A proverb says: "A person is what God made him". It is not true, because most of us are much better or much worse than God made us. No one is born good or bad. A newly born child can be called

"neutral", that is, neither good nor bad.

To be a good U.C.W.L-er, a woman must train herself in order to fulfill her duties and do the share of work which is expected of her. No organization can achieve its aims, if the members are not active or untrained. Thus training and willingness to work are necessary, if the U.C.W.L. is to achieve its noble aims. *Passive* and *static* members are not an asset to the organization. A true U.C.W.L-er lives and works in such a way as if the very existence of the League depended upon her contribution to its welfare.

What should a U.C.W.L-er do to train herself?

1) She should *listen* and *think*, read good books and magazines, and try to assimilate whatever can make her a better person. Of course, the Bible should hold the first place in her reading, because this infallible Word of God will show her some wonderful examples of how much a woman can do for her fellow men, for instance, the valiant Judith or Esther.

The trouble with our generation is that most people talk much and think too little, if they think a all. *Dr. Frank Buchanan,* born in the U.S.A., initiator and organizer of the revolutionizing movement, known as "Moral Re-armament", says: "Since God gave man two ears and one mouth, He must have meant us to listen a least twice as much as we talk."

God is great. He wants us to be great too. We will become great when we will penetrate ourselves with the spirit of the Sermon preached by Our Lord on the Mount (See Matthew 5, 3-12 & Luke 6, 20-27).

The essence of the Lord's Sermon which manifests the spirit of the Gospel, can be reduced to four main virtues: Unselfishness, love, honesty and willingness to sacrifice oneself for others. These virtues can change a coward into a hero. With God's help any person can change. And as we are changed, we will change the life around us.

Since the U.C.W.L. is not a business organization, because its primary purpose is to "inculcate their members with religious, moral and national consciousness", as the Constitution clearly states (N. 11,a), the members should help themselves to achieve this goal by having discussions, short lectures and readings during their meetings besides their usual business of finance and work planning. It seems that so often the members fail, because not enough attention is paid to their communal and personal training. Naturally this lack should be remedied, if the morale of the League is to be raised. *Charles Summer* (1811-74), American statesman who fought for the abolition of slavery in the U.S.A., said: "The true greatness of nations is in those qualities which constitute the greatness of the individual".

There should be more insistance on the personal and communal training in the League than on cake sales and bingos.

2) *She should trust in God*

A loving trust in God is the second necessary quality of the U.C.W.L. members. Since they are working for such lofty ideals and causes, the U.C.W.L-ers can be sure of God's help, if they do what they can. When the Union Army found itself in a critical situation during the Civil War, with the Confederates marching on Washington, a friend said to the embittered President Lincoln: "Sir, we trust that God is on our side", to which Lincoln replied: "It is more important to know that we

are on God's side."

Religion is the most revolutionary force in the world. It can transform human nature as nothing else can, because it can change that part of man which is selfish, greedy, lazy and dishonest. Once men are changed, they can change the world.

There are many troubles in today's world at large, and troubles are not lacking in the Ukrainian world in which we live and must work. It is utopian to think that we can change the world without changing man who constitutes the world.

Christian religion is a very efficacious remedy, if man embraces it wholeheartedly and applies it to his daily work and life. *Daniel Webster* (1782-1850), American orator, says: "Whatever makes men good Christians makes them good citizens".

Every man has some kind of faith, because he believes in something. Unless the object of his belief is good, he is an idolater. We need God to be optimistic in life. St. Paul says: "With God on our side, who can be against us?" (Romans 8, 31).

A man who has faith does not necessarily have all the answers on hand. But he is sure that everything will turn out well for those who trust God, because God cannot be a loser in the end. Faith gives him a few convictions which have penetrated deeply in his soul and these convictions are the source of his courage to face life and its various problems.

Dag Hammarskjold, the United Nations secretary, just four months before his death in 1961, wrote in his diary:

"The day I answered 'yes' to God, from that hour I was certain that existence is meaningful and that, therefore, my life, in self-surrender, had a goal.

"From that moment I have known what it means 'not to look back' and 'to take no thought for the morrow' ".

A man who has faith, cannot be a failure in life, because he has found a meaning that lies beyond this transitory world. This is why St. John wrote: "This is the victory over the world our faith" (1 John 5, 4).

3) *She should train her own character.*

A man or woman of character is something great, whether they be rich or poor, learned or illiterate. Mary Evans, known as George Elliot, (1819-1880), an English novelist wrote: "Character is not cut in marble. It is not something solid and unalterable. It is something living and changing, and may become diseased as our bodies do."

To form a strong character, a person must be honest with himself, which means that he must weigh himself on the scale of Christ's Gospel and its laws. At the same time he should ask for God's help that he may see himself as he really is. *Miguel Cervantes,* the author of 'Don Quixote' said: "Everyone is as God made him, and often a great deal worse".

When a person decides to follow Christ and be governed by God, he will change, and so will his home and his organization. *Chesterton* (1870-1936), said: "It is not Christianity that failed men. It was never really practiced on a world-wide scale".

As a member of the League, the U.C.W.L-er should get rid of the habit of thinking of herself first, of taking the soft road of compromise, of blaming others for her mistakes or of just complaining. A proverb says. "Laugh and the world laughs with you. Cry and you get

what you want and deserve."

A Christian must try to improve himself all the time, as long as he lives in order to resemble Christ in his thinking and work. *William Pen* said: "To be like Christ is to be a Christian."

If all the members try to do better and to become better, it will help the individual member to improve her ways and to become a better person and worker within the organization. Thus she will become like those *evangelical women,* her sisters in Christ, who remained faithful to Christ during His darkest hours of passion and crucifixion (John 19, 25), when the Apostles, despite their reassurances (Matthew 26, 35) left Him to His jailers and fled in fear (Matthew 26, 56).

Work, prayer, optimism will help you to become a person who has self-mastery which is the core of the character. The most famous Greek philosopher *Plato* said: "Self-conquest is the greatest of victories".

The League is strong and active, when the members are strong and active. It is dormant, if its members are dormant. It is inactive when its members sleep in laziness and complain about the bad shape of the League, for which they themselves are responsible.

The League is *you!* As you are, so is the League!

(to be continued)

THE SORROWFUL MOTHER

by Paul Tychyna

(Paul Tychyna is a famous Ukrainian poet who died in 1967 in Ukraine. Despite the Communist pressure, he wrote a wonderful poem in honor of the Blessed Virgin Mary. Here is a part of it).

She (Mary) passed adown the dreary fields,
The growing crops showed fresh and green:
Her Son's disciples greeted her:
Rejoice, O Mary, Heaven's queen!
Rejoice, O Mary, Heaven's queen:
We seek for Jesus, full of grace.
How can we reach Emmaus now,
For there we gather is His place?
But Mary raised her arms aloft,
Bloodless as lily-flowers to see:
Not to Judea lies your road,
And turn your back from Galilee.
But go rather to Ukraine,
Enter each home and seek its loss,
And there you surely will be shown
At least the shadow of His Cross.

(Translated by Andrusyshen and Kirkconnell)

Mindful of the vow of chastity, the holy Virgin fearlessly replied to the angel Gabriel: "Your glorious message is a mystery to me, for how can a Son be born of me Who am to remain a virgin?" Alleiuia.

(Akafist to our Lady. Kondak 3)

NEW CATECHISM

CHAPTER 11

GOD MADE THE ANGELS

As God made men on earth, so He also made the angels in heaven. The angels are pure spirits, something like our soul. They can think and know things. They can choose this or that as they please. The angels have no bodies.

As God made men for heaven, so He made the angels for heaven too, because He is good and wants to share His happiness with them. But God does not give such great happiness for nothing. No one would appreciate it if God were giving it for nothing. Everyone that goes to heaven must earn his happiness through good works and the love for God.

Before admitting the angels to heaven, God gave them a test. They had to prove that they really loved God. Unfortunately, many angels failed the test because they loved themselves more than God. They rebelled against God's order and disobeyed Him. It was a big sin against God.

These sinful angels became devils and were thrown into hell. They will suffer forever in hell because they cannot repent of their sin and be forgiven. There they hate God and everything that is good. They hate everyone that loves God, so they hate me too and try to turn me away from God and heaven, which they have lost forever. Satan is the leader of the devils.

But there were also countless good angels that loved God more than themselves. They remained faithful to God under St. Michael who is their leader. "War broke out in heaven. Michael and his angels had to fight the dragon. The dragon fought and so did his angels, but were defeated and a place was no longer found for them in heaven" (Apocalypse: 12, 7-8).

The good angels went to heaven where they love God and praise Him. At the same time they pray for us and help us to love and serve God because they know that some day all good people will join them in heaven and together with them will glorify God forever.

God has put me under the care of my Guardian Angel. He helps me to be good, to love God, to fight the devil and to avoid things that might hurt my soul and my body.

QUESTIONS

1) *Who are the angels?*

The angels are God's creatures who are pure spirits; that is, they have no bodies.

2) *Why did God make the Angels?*

God made the Angels for the same purpose He made me; that is, to know Him, to love and to serve Him. They are my companions.

3) *What does your Guardian Angel do for you?*

My Guardian Angel loves me, protects me and tries to lead me to God.

SCRIPTURE

He has given charge to His Angels concerning you, to watch over you wherever you go (Psalm 90, 11).

God is "The Guardian of those who fear the Lord; His angels encamp at their side and bring deliverance" (Psalm 33, 8).

PRACTICAL RESOLUTION

I will try to remember that my Guardian Angel is with me, especially when the devil tempts me to do something bad.

LITURGICAL PRAYER

For an angel of peace, a faithful guide and a guardian of souls and bodies, let us ask the Lord! (Impetrative Ektenia)

PERSONAL PRAYER

Dear Guardian Angel, do not let me do anything that would ever hurt my Heavenly Father.

EXERCISE

Write down in your notebook:

1) Who is the leader of the good angels?

2) Who is the leader of the bad angels? Is it Lucifer or Satan or someone else?

3) See how the Angels take care of those who are entrusted to their care: the children (Matthew: 18, 10; Jesus (Matthew: 4, 11); Daniel (Daniel: 14, 31-43), the Holy Family (Matthew: 2, 13).

TELL ME MOTHER DEAR

"Tell me mother dear,
How Jesus died to save us here"
"He died that we might go to heaven,
That's why His precious blood was given.

He climbed the Hill to Calvary,
He carried a cross made from a tree.
Its weight did make Our Lord bend low,
He did not hate His enemies tho.

The cross was set into the ground,
The driving nails made a terrible sound.
He did hang and suffer so,
That we might to heaven go.

The sun is rising in the sky,
So raise your voice to God on high,
Let Him hear you sing His praise,
With every word, deed and phrase.

Marie Young

The man who divorces his wife and marries another is guilty of adultery against her. And if a woman divorces her husband and marries another she is guilty of adultery too (Mark 10, 11-12).

True friendship is a plant of slow growth, and must undergo and withstand the shocks of adversity before it is entitled to that name (Washington)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *A friend of mine told me that the Second Vatican Council discouraged devotion to the Blessed Virgin. Is it true? How could the Bishops do it?*

The Bishops did not do it. It is enough to read the Constitution on the Church and go through its 7th chapter to convince oneself that the Fathers spoke highly of the Blessed Virgin Mother of Our Lord and encouraged devotion to her. Here are their words: "It (the Council) admonishes all the sons of the Church that the cult, especially the liturgical cult, of the Blessed Virgin be generously fostered" (N. 67).

But the Fathers wanted that this veneration of the Mother of God be solid and well founded. This is why they add: "This Synod earnestly exhorts theologians and preachers of the divine word that in treating of the unique dignity of the Mother of God, they carefully and equally avoid the falsity of exaggeration on the one hand, and the excess of narrow-mindedness on the other...

"Let them rightly explain the offices and privileges of the Blessed Virgin which are always related to Christ, the Source of all truth, sanctity and piety" (N. 67).

Our Eastern Church highly honors the Mother of Jesus Christ, calling her "more honorable than the Cherubim (the highest angels in heaven) and incomparably more glorious than the Seraphim", as we sing during our church services.

Of course, the Fathers want all Christians to worship God the Father and Our Savior Jesus first, and then the Mother of the Savior. He who does otherwise, does not place his devotions in the proper order.

2) *What do you think of the act of Pope Paul VI and Patriarch Athenagoras, lifting the mutual excommunications?*

This gesture was long overdue. We should thank God Who through His Holy Spirit inspired these two great churchmen to do such a thing which is a real and true expression of brotherly love and willingness to forget the sad past and to work for a future reconciliation.

The mutual excommunication occurred in 1054 when Cardinal Humbert, the papal legate to Constantinople, excommunicated Patriarch Michael Caerularius, and in turn was excommunicated himself by the Patriarch as an envoy of Argirius, the enemy of Caerularius. It is not historically true that Patriarch Caerularius excommunicated Pope Leo IX.

The excommunication was abrogated at the end of the Second Vatican Council during the last public session in St. Peter's basilica. Patriarch Athenagoras did the same at the same time in Istambul (the ancient Constantinople). By their declaration both the Pope and the Patriarch aimed at repairing the damage caused by the great schism of 1054 which split the Church of Christ into Catholic and Orthodox. Their act has also improved relations between Rome and the Orthodox Church, at least in some countries. The document expresses the regret of the Pope and the Patriarch over "the offensive words, the reproaches without foundation, and the reprehensible gestures which, on both sides, have marked and accompanied the sad events of this period, since the split occurred".

At the same time they declared that they were removing "both from memory and from the midst of the Church the sentences of excommunication which followed the events of 1054".

Unfortunately some Orthodox Churches, for instance, the Ukrainian Autocephalous Church of Canada, disapproved the gesture of the Pope and the Patriarch, declaring that the Patriarch had no right to do it alone. It was up to the whole Orthodox Church to abrogate the excommunication. Thanks be to God, there were not many Orthodox Churches which took such an attitude. Most of them agreed with the fraternal gesture between Rome and Constantinople.

3) *What does this proverb mean: 'The hand that rocks the cradle rules the world'?*

This ancient adage expresses the influence which a mother has over her child. Her influence has no parallel, because no one is so close to the child and no one spends so much time with him as its mother. If she is good she will communicate her goodness to her children during those years when the character and the attitudes of the child are formed and which can hardly be changed when he grows up and becomes an adult.

The lives of such great men as president Lincoln, St. Augustine, Teilhard de Chardin, St. Alphonsus de Liguori, St. Josaphat Kuntsevych and others prove the value and the truth of this proverb. These great men declared that they owed to their mothers all the good that was in them.

As a good mother can make an angel out of her child, so a bad, irresponsible one can turn him into a devil or a hippie.

4) *My friend told me that our priests should not use the baldachins during the processions with the Blessed Sacrament, because it is a Latin custom. Is it true? How about the veil and monstrance?*

The baldachin is a dome-like canopy which is carried over the priest, holding the Blessed Sacrament, during a procession. The veil and the monstrance were used during the benediction. All such things have Latin origin. This is why now they are no more used in our churches.

5) *St. Matthew relates the story of the Roman centurion who told Our Lord that he was not worthy to receive him into his house. Yet he asked Him for a miracle, that is, to cure his sick servant, and he invoked his own authority with the soldiers who must obey him when an order is issued. What did this pagan mean by such comparison (Matthew 8, 6-9)? Did he believe that Christ was God?*

We do not know whether the Roman centurion (officer) believed in Christ as God or not, but we do know that he saw an extraordinary

Messenger of God in him, and he felt unworthy of receiving such a Person.

A centurion was a Roman officer. He had his superiors, but he had also his soldiers under him to whom he gave orders and these orders were immediately obeyed. So, he thought Jesus, under God, could also issue an order to the sickness and the sickness will obey Him.

6) *My neighbor goes to church, receives Holy Communion and says long prayers, but he will never help any needy fellow, although he has plenty of time and of money. What should we think of such a man? Is his piety good and pleasing to God?*

We do not know how this neighbor feels about his behavior, because his conscience may be distorted; a wrongly formed conscience can justify him in the sight of God, if he is not aware of it.

Objectively speaking, however, his behavior is far from Christian. St. James writes: "My brothers, take the case of someone who has never done a single good act but claims that he has faith. Will that faith save him? If one of the brothers or one of the sisters is in need of clothes and has not enough food to live on, and one of you says to them, 'I wish you well. Keep yourself warm and eat plenty', without giving them these bare necessities of life, then what good is that? Faith is like that. If good works do not go with it, it is quite dead" (James 2, 14-16).

The love of God and of the neighbor cannot be separated. A true love must be proved by deeds. If someone refuses to keep the Commandments of God and to help his fellow men when he can do it, he does not have a true love.

There are too many 'good' people in every parish that are willing to pray, but are too lazy and too selfish to help their needy fellow men or to give a part of their time to the parish or communiy organizations. Such 'fence-sitters' cannot please God.

7) *We had a meeting. Someone said that the Moleben is not an Eastern Rite church service, and that our people should not say the Rosary. Was he right or wrong?*

He was wrong. The Molebens were composed by our Church and therefore are our church services. The Rosary is a good thing. Anyone can recite it, especially during the month of May. The Blessed Virgin Mary will certainly be pleased and bless him if he says it properly, that is, with attention and devotion.

8) *My cousin has an unhappy marriage. Her husband beats her when he gets drunk. The children are scandalized and terrorized. She tried every possible means to lead him back to his senses, but to no avail. Last year she took the children and left him. Did she commit mortal sin by leaving him?*

Every separation or divorce is a real misfortune that befalls the family, and for this reason it should be avoided, if possible. The woman did not commit any sin by leaving a cruel drinking husband, because no one is bound to spend his life in such a hell.

Women cry at the wedding, men afterwards (Proverb).

By the time an average husband is in shape to buy his wife beautiful clothes, she is not.

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

After this public profession of faith, the parish family is ready to greet the Lord of the Hosts Who will become present on the altar under the humble appearances of bread and wine, as He once appeared in the grotto of Bethlehem in the form of a helpless Child.

The priest exhorts the faithful to lift their hearts to God "Let us lift up our hearts" and to thank Him for all the benefits and graces ever received from His fatherly goodness: "Let us give thanks to the Lord!" And the best way of thanking God is Mass during which Christ offers Himself to His and our Heavenly Father. This offering is a great action of praise and thanksgiving, which Our Lord performs in His own name and in the name of all His brethren.

This thanksgiving is masterfully expressed in the prayer before the SANCTUS in which the priest silently recalls what God has done for our salvation and thanks Him for it, "for all the benefits which are known and which are unknown to us, manifest and hidden from us".

The Preface

The preface prayer which the priest recites silently immediately before he pronounces the words of the Consecration recalls the Last Supper at which Christ offered Himself for the first time under the appearance of bread and wine.

Consecration

The words of the Consecration are pronounced aloud, and the congregation responds *Amen*, expressing their faith that Christ is really present on the altar.

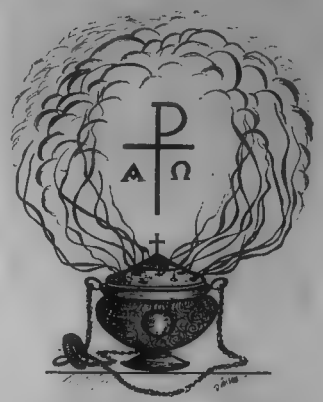

After the double Consecration the priest takes the consecrated Gifts, the Body and Blood of Christ, and offers them to God the Father for all the people and for their needs, saying:

"We offer You Your own (Gifts) on behalf of all and for all".

Among these Holy Gifts is a particle which represents the people. While offering these Holy Gifts to God, the priest and the faithful also offer themselves to God together with Christ, praising and thanking God:

"Lord, we praise You with songs, we bless You, we thank You and we pray to You".

Hymn in honor of the Mother of God

The Blessed Virgin holds a prominent place in our Divine Liturgy, as she held it in the life of Our Lord and still holds it in the life of the Church.

The Faithful thank her for her motherly care with a song:

"It is proper to bless you as the every-blessed and immaculate Mother of God... You are more honorable than the Cherubim and infinitely more glorious than the Seraphim".

Ektenia of intercession

Having Our Lord present among them on the altar, the congregation prays to Him commending to His mercy all its needs and imploring His graces upon themselves and the whole world of which it is a part.

The OUR FATHER

The priest invites the congregation to recite or sing the prayer of "Our Father", to Whom they will be united through Christ in Holy Communion.

HOLY COMMUNION

God the Father has accepted the Gifts of His people during the Consecration which they offered Him through their Savior and Mediator, Christ.

Now God the Father gives them His Son in Holy Communion as a proof and pledge of His love for them.

Before this banquet -meal the priest recites a prayer in which he asks Christ to help him to receive His Body and Blood in a worthy manner, not as Judas did.

The Congregation recites the same prayer aloud and asks for the same grace, when the priest invites them to receive their Lord: "Approach with the fear of God and faith!"

Thus he invites the whole parish family to share the divine meal, that is, to receive Holy Communion which is the fulfillment of the Divine Liturgy and a foretaste of everlasting life in heaven toward which Our Savior is leading His followers, as He said Himself:

"He who eats My Flesh and drinks My Blood is in possession of eternal life, and I will raise from the dead on the last day" (John: 6, 54).

While receiving Christ in Holy Communion, the followers of Christ draw also closer to their fellow parishioners, particularly to those who receive Holy Communion with them. Thus Holy Communion is a sign and a *bond of love* and friendship which unite all parishioners into one Family of Christ, because they participate in the same Meal, the Body and Blood of Christ. Thus the Holy Eucharist is also a Sacrament of unity. It is not a private devotion, but a divine Banquet, prepared by their Heavenly Father, in which all share together.

Worthy Communion

Our Lord said:

"My Flesh is real food, and My Blood is real drink" (John: 6, 55).

Our body needs food to live and preserve its strength. Food can be taken in many ways It can be gulped down, eaten on the run, it can be eaten among friends and relatives at home or among strangers and friendless faces in a restaurant. It can also be taken at a banquet, at a *family meal*, when we eat with our dear ones. And such a meal fills us with joy and happiness. Such a meal unites us with those who share in the same food.

Christ left us His Body and Blood in the form of a meal intended for all His followers. For this reason we do not eat it as solitaries when we go to Holy Communion. We are surrounded by our brothers and sisters in Christ. By receiving the same Lord, they unite through grace with each other and thus form one mystical Body of Christ, as St. Paul says:

"Does not the chalice of blessing which we bless bring us into union with Christ through His Blood, and does not the Bread which we break bring us into union with Christ through His Body?

"Because the Bread is one, we, the many who all partake of that one Bread, form one Body" (1-Cor. 10, 17).

If some communicant hates or despises or discriminates against any fellow man around us, he denies the Holy Eucharist and deprives himself of its graces and blessings. If we wish to receive the *whole* Christ, we must be ready to receive Him as He now exists with His new Mystical Body which is composed of all those who believe in Him and are baptized.

A worthy Communion puts us in touch with Christ's redemption, because it applies to us the fruits and merits of His Passion and resurrection. When we receive Christ at Mass, He gives us new strength and vigor for the week's trials and labors. Holy Communion which gives us Christ, should fill us with joy, love and courage despite the failures, sorrows and hardships of the previous week.

Having Christ in their hearts, they are the people of God. Therefore the priest blesses the congregation with the Holy Species after they had received Communion, saying:

"God, save Your people and bless (†) Your inheritance". With their Father's blessing they should not be afraid to return to their daily duties and sorrows, for they will not be alone to cope with them. Their Heavenly Father will be at their side with His grace to help them.

SONG AND EKTENIA OF THANKSGIVING

Holy Communion is the visit of the Lord Who comes to fill the souls with His blessings. Thus it is entirely natural that all those who have received Holy Communion, should join in a hymn of praise and thanksgiving. And this is exactly what our people do right after the priest takes the Chalice to the side altar. They sing a beautiful hymn of thanksgiving:

"Lord, let us always sing Your praises...,for You have graciously allowed us to partake of Your holy ..., life-giving Mysteries...

Preserve us in Your holiness that we may learn from You always to live righteously. Alleluia".

Then follows a short *ektenia of thanksgiving.*

Through this common thanksgiving the people of God express their joy at their common meal which not only strengthens them spiritually, but also unites them with each other. A friendly meal does the same. While nourishing the bodies of those who take it in common, it also furthers and strengthens their friendship and love.

Thus the thanksgiving aftter Holy Communion at Mass is a thanksgiving of the parish family.

Then the priest blesses his parishioners and sends them back to their daily concern and work. They must live what they have heard from their Heavenly Father at Mass till the next Sunday and behave themselves as His children always and everywhere.

Conclusion

This is a brief description of active, intelligent and meaningful participation in Sunday Liturgy that is the goal of each parish family, or at least should be, when we talk of

the liturgical renewal.

As a child through Baptism, every Christian should try to praise God with all his abilities and energies, with all his life and work.

Public worship is a part of the life of a child of God. Our Heavenly Father tells us through the Church that He expects us to give Him the best form of worship that is possible by attending intelligently and actively the Divine Liturgy. And He expects it week after week as long as we live on earth.

While going to Mass, we must realize that the Divine Liturgy is a common worship. No one can or should pretend to worship the God Whom he does not see, if he fails to love and respect his brethren around him whom he sees and knows that they too are God's children.

If we realize it, then Sunday Mass will become again the *center of Christian* life, the joyful and living assembly in which week after week the people of God will assemble to give thanks to their Heavenly Father and to praise Him, and He, in turn will help them to go back into the world to their daily affairs and live as good Christians, as the sons and the daughters of their Father Who is in heaven.

MY HEART I GIVE

I only have a heart to give,
So I'll give it my fellow man,
Color doesn't matter, for we are
All the same in God's holy plan.

I have to die to do this thing,
But I don't mind a bit.
For with my dying breath,
I wish my white brother fit.

It seems so easy to give your blood,
To one of another race,
Your heart will fit into his chest,
And this is love at its very best.

How wonderful our bodies be,
When we can give a part for free,
Our blood, a kidney now at heart,
We all can play a giving part.

How sad when you think of all the good,
If you love your brother the way you should,
There would be no more wars or pain,
There would be a garden of Eden again.

Skin may be different but underneath,
Everybody is the same,
God made the skin only a sheath,
No matter your creed, color, or name.

Marie Young

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 17, Man.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 5.

Volume XL, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Хто такі Сини та Дочки Марії? 1
Місячне наміреня ..... о. С. Б., ЧНІ. 2
Українка-католичка—членкиня Ліги Українських Католицьких Жінок
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 5
Колегія Св. Володимира в Роблині
Розмова з д-ром П. Маценком 8
Мати в творах Т. Шевченка
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 11
Хотів би ти знати? 17
Новий Катехизм 21
Ще й нині бачу ..... Богдан Лепкий 24
Обряд Вінчання
Переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ. 25

The Rite of Holy Matrimony
Translated by Michael Schudlo, C.SS.R. 33
The Madonna in Teilhard de Chardin's Life
Sister Mary Julian Baird, R.S.M. 41
Freedom and Responsibility
M. Schudlo, C.SS.R. 44
Mother's Day 48
How To Become a Real U.C.W.L.-er?
M. Schudlo, C.SS.R. 51
The Sorrowful Mother ..... Paul Tychyna 55
New Catechism 56
Tell Me Mother Dear ..... Marie Young 56
I'd Like To Know 58
Constitution on Sacred Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 61
My Heart I Give ..... Marie Young 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1968
JUNE

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 7-го липня 1968 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в намірянні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 7th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

Христове Серце — запорука витривалости

Витривалість і потійність конечні в людськім житті, бо без них людина не годна доконати нічого вартісного. Кожен це розуміє, але як тяжко не одному перевести в життя це знання і керуватися ним у щоденній праці, зусиллях, монотонності і стражданнях? Великі діла, от хоча б винаходи, вимагають багато труду та саможертви. Хто хоче бути великий, той мусить зректися всього того, що роздроблює його енергію, яку треба звернути до ідеалу, про який мріє, бо інакше не осягне його.

Спасіння душі це найтрудніша справа цілого життя кожної людини, бо вона вимагає невпинних зусиль, щоб здобути чесноти і постійно з любови до Бога виповняти щоденні обовязки. Винахідник може спічнути, як завершить свій винахід і дістане на нього патент. Людина не годна завершити свого спасіння, поки не вийде з цього світу та не почує свого ласкавого Творця: **Гаразд, добрий і вірний слуго,. . .увійди в радощі свого пана!** (Матей 25, 23).

Легко воно добре проживати рік або два, бо одушевлення скріпляє людину. Зате постійні зусилля, боротьба з пристрастями, щоденне виповнення станових обовязків, вправа в християнських чеснотах і невпинне змагання до небесного ідеалу легко придушують одушевлення, викликують у душі огірчення і знеохоту, особливо коли дух втомиться на вид, що поступ в досконалості незначний і пройдена дорога застелена похибками і упадками.

Що ж тоді треба чинити, щоб не зневіритися в остаточну перемогу? Треба невпинно звертатися до Христового Серця, яке завжди готове помогти тим, що відважно борються зо світом, людським зглядом, власними пристрастями і сатаною за спасіння своєї безмертної душі. Хіба Христос не

обіцяв почитателям Свого Серця: **Обильно поблагословлю всі їх справи!** Невже є важніша справа в житті людини ніж спасіння душі? Хіба Спаситель помер за що інше ніж душа? Ні! Кожна душа має сливе безконечну вартість у Божих очах. Не дивниця, що Христос так сильно дбає про душі і помагає їм вертатися до Свого Отця, від якого вийшли в хвилині сотворення. **В Божих руках пробувають душі праведників, тому не зазнають муки смерти!** (Премудрість 3, 1).

Хто постійно та любляче споглядає на Христове Серце, той не знеохотиться в боротьбі за своє спасіння, бо Спаситель це пречудний Взірець витривалости.

По людськи говорячи, дуже тяжко приходилося Христові висіти на хресті, під яким стояли Його кати і злобні фарисеї та визивали, кепкуючи: **Ти, що хотів зруйнувати храм і за три дні відбудувати його, зійди з хреста і спаси себе самого!** (Марко 15, 29-30)

"Зійди з хреста!" Якщо б Христос був тільки людиною, то яку сильну був би відчув спокусу, щоб прийняти їх богохульний визов, зійти з хреста і застидати Своїх розпинателів! Так, Він міг зійти, але не хотів, бо смертю мав запевнити людям спасіння. Тому не подався і не відступив від Свого рішення. Витривав на хресті аж до смерти і, вмираючи, запевнив нам вічне життя.

Який чудовий приклад витривалости дає людям Спаситель у Пресвятій Тайні Евхаристії! Він уже дві тисячі років пробував в маленьких кивотах, не зважаючи на брак пошани, безвіря, зневаги і святокрадства невдячних людей! Однак не подається, бо любляче Серце не дозволяє йому покидати їх. Хто любить Христове Серце, той не знеохотиться навіть своїми немочами і упадками, бо Христос використовує ці немочі, щоб закріпляти душі в покорі, а покора це підвалина духовного поступу.

Оповідають, що Христос отак відозвався до **Св. Єроніма,** як він молився перед розпятим Христом: "Єроніме, хочу від тебе якогось дарунку!"

Єронім відказав: "Господи, віддаю Тобі свої добрі діла, труди, втому і покути".

Спаситель відповів: " Це добре, але хочу ще чогось".

"Що ж можу дати Тобі, коли я повний нужди та гріхів?" -відозвався Єронім.

"Саме твоїх гріхів хочу, щоб могти ще раз простити їх, бо це справляє велику радість Моєму Серцю!" -промовив Христос.

Христос радіє, як дивиться на змагання і боротьбу Своїх почитателів. Водночас з Його Серця спливають обильні ласки, які влегшують душам труд, відновляють рішучість і відганяють зневіру. Отак душа доходить зразу до досконалости і згодом до спасіння. Так сповняється Христова обітниця: **"Вони не помруть у Моїй неласці!"** Спасіння душі це наша справа, але й заразом це справа Христова, бо Він помер, щоб душі могли навіки жити в Небеснім Царстві.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НАБОЖНІСТЬ ДО ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ Є ДЖЕРЕЛОМ ЄДНОСТИ, СПАСІННЯ І МИРУ

(Наміреннія Апостольства Молитви на червень, благословлене Святішим Отцем)

В Христі Чоловіколюбці почитаємо не тільки любов Воплоченого Божого Сина, що Своєю жертвою на хресті відкупив нас від вічної смерти, бо водночас почитаємо також предвічну любов Пресвятої Трійці: любов Бога Отця що послав Свого Єдинородного Сина на снасіння людей, Бога Сина, що жертвувався за нас, Бога Духа Святого, що Своєю могучістю зділав Воплочення Божого Сина та безупинно продовжає Своє діяння в освяченні Церкви. Св. Іван каже: "Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог свого Єдинородного Сина послав у світ, щоб ми жили через Нього" (1 Іван 4, 9).

Бог бажає нашого добра і бажає безнастанно Свою любов доказувати.

Сучасне людство мучать тривоги трьох великих нещасть. Цими нещастями є: 1) Розбрат, ворожнеча між народами і поодинокими людьми; 2) Непевність спасіння, рятунку; 3) Брак спокою, миру, загроза нової світової війни, брак особистого спокою в людських серцях.

Набожність до Христа Чоловіколюбця є лікарством на всі ті нещастя, бо Воно є джерелом єдности, спасіння й миру.

1) Набожність до Христа Чоловіколюбця є **джерелом єдности для всіх хрещених.**

В конституції про Літургію Отці II. Ватиканського Собору кажуть: "То з боку Христа, коли Він спав сном смерти, вийшла чудесна тайна, що є ціла Церква" (5) Христос хоче, щоб усі люди належали до Церкви, а Церква зродилася з пробитого боку Христа, що за нас приносився в жертві на Голгофі, бо Церква походить зо спасаючої любови Христа. Ця любов спонукала Його, що взяв на себе страшні муки й смерть на хресті. Христос бажає, щоб усі були з'єднані в даній Церкві, як Божий нарід. Св. Павло каже: "Всі ви, що в Христа хрестилися, у Христа одягнулися. Нема юдея, ані грека, нема невільника ,ані вільного, немає ні чоловіка ані жінки, бо всі ви одно в Христі Ісусі" (Галати 3, 27, 28).

На жаль такої єдности між християнами нема. Всі переконані, що розділ і незгода між людьми є грішні і грішним є діяння тих усіх, що їх спричиняють. Ми повинні робити надолуження Христу Чоловіколюбцеві, Його любові за той розділ між християнами і просити, щоб Христос усунув усі причини незгоди. Тоді сповниться велике бажання Христа: "Щоб усі були одно" (Іван 17, 21).

2) **Почитання Христа Чоловіколюбця є джерелом спасіння.**

"Бог так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним" (Іван 3, 16). Бог Отець послав Свого Сина на спасіння людства. Почитання Христа Чоловіколюбця і Його любови є одинокою дорогою до спасіння. Христос своїми страстями і смертю на хресті приніс спасіння і "так, як Мойсей підняв змія у пустині, так треба Синові Чоловічому бути піднесеним, щоб кожен, хто вірує в нього, жив життям вічним" (Іван 3, 14). Так і тепер, якщо кожний християнин, що з вірою глядить на розп'ятого Христа, його любов і тою любов'ю перейме свою душу, то знайде відпущення гріхів і спасіння. Пробитий бік Христа має таку силу, бо в Нім об'являється ціле таїнство Христа, Його відкуплення. Люди, дивлячись на Христа Чоловіколюбця і розважаючи Його розп'яту любов, скоріше розуміють цю безконечну любов Христа до нас. Христос з пробитого боку не перестає запрошувати всіх: "Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, і я облегшу вас" (Матей 11, 28).

Христос кличе, щоб усі роздумували про Його любов і запалювалися взаємною любов'ю. Це одинока дорога до спасіння.

3) **Христос наш мир.**

З любови до Отця й до нас Христос став нашим примиренням через Свою смерть, даючи відповідне задосить-учинення за наші гріхи. Овочем задосить-учинення є спокій і мир. Як правдою є, що "нема спокою нечистивим", так правдою є, що "мир люблячим Бога". Св. Іван каже: "Мої дітоньки, пишу вам те, щоб ви не грішили. Якже згрішить хтось, то ми маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, праведного. Він-примирення за наші гріхи, і не лише за наші, а й за гріхи усього світу." (1 Іван 2, 1-2).

Коли люди будуть в згоді з собою і в мирі з Богом і повні любови, що пливе з Христового Серця, тоді вони багато причиняться до миру поміж народами.

Просім про це Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії.

Місійне наміреннЯ: За скору й повну віднову Церкви в Китаю.

ЛИПЕНЬ: Загальне наміреннЯ: Про відповідну розв'язку душпастирських питань у зв'язку з вакаціями й подорожуванням.

Місійне: Про задовільну розв'язку питань щодо біженців в Азії й Африці.

"Я той, хто є"

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: **"Справді дурні з природи всі ті люди, які не пізнали Бога, які через видимі добрі твори не здолали пізнати Того, хто є, і, розважаючи над творами, не дійшли до пізнання Майстра. Одначе вогонь або вітер, або пливке повітря або зоряне склепіння або бистру воду, або світила небесні вважали за богів, правителів світу. Коли ж, красою їхньою захоплені, вони взяли їх за богів, то нехай знають, скільки їхній Господь кращий, бо сам Творець краси творив їх. Коли ж сила та потуга здивувала їх, нехай з того збагнуть, наскільки могутніший той, який витворив їх. Бо з величі та краси створінь, через**

уподібнення, можна дійти до пізнання Творця їх" (Мудрість 13, 1-5).

Коли дивимося на світ, небесні зорі та все те, що є на землі, треба дивуватися з чудового ладу, що є між ними всіма. Всі твори, кожне створіння мають своє місце в величезному світі. Мусить бути хтось, який продумав його та створив цей лад. Мусить бути наймудріший і всемогутній Творець, щоб створити це все.

Кожний живий твір є твором мистецтва. Рослини та тварини є створені в такий спосіб, що вони можуть жити, рости та множитися. Людське тіло є також створене прекрасно. Кожна його частина є придатна до своєї цілі. Ці живі створіння не могли дати самі собі таких чудових упаштувань. Вони були даром наймудрішого й всемогутнього **Бога.**

В кожному з нас є голос **сумління.** Воно каже нам, що добре й що зле. Сумління говорить до нас, чи нам подобається чи ні. Ми самі не дали собі того сумління, та й ми також не дістали його від інших. Це мусів бути святий законодавець і справедливий суддя, що його вложив у наші серця.

Однак із створених речей ми не можемо дізнатися про **внутрішнє Боже життя, ні про Божі пляни щодо нашого** спасіння. Це є Божі таємниці, що про них знаємо тільки з Божого об'явлення.

Коли ж бачимо прекрасний світ, думаймо собі: Бог є далеко більший і кращий від усього того, що бачимо.

Святе Письмо каже: **"Небеса оповідають славу Божу, і діло рук його проголошує твердь небесна"** (Псалом 19, 2). **"Спитай лиш у тварин, вони тебе навчать, у птиць небесних, і тобі сповістять, або повзунів, вони тебе повчать і риби в морі тобі скажуть. Хто з усіх них не знає, що рука Господня все це створила?"** (Йов 12, 7-9). **"Бо коли погани, що не мають закону, з природи виконують те, що законне, вони не мавши закону, самі собі закон; вони виявляють діло закону, написане в їхніх серцях, як свідчить їм їхнє сумління і думки, то засуджуючи їх то оправдуючи"** (Рим 2, 14-15). **"Каже безумний у своїм серці: 'Немає Бога!'"** (Псалом 14, 1). **І промовив Бог до Мойсея: "Я той, хто є"** (Вихід 3, 14).

Новий Катехизм

Розділ 12

БОГ СОТВОРИВ ЛЮДЕЙ

Як наша земля була вже готова, щоб люди могли жити на ній, то Бог сказав: "Сотворім людину на наш образ і подобу. І нехай вона панує. . .на землі" (Буття: 1, 26). "І сотворив Бог людину на Свій образ, на Божий образ сотворив її. Чоловіком і жінкою сотворив їх" (Буття: 1, 27). Людина є Божим образом, тому вона є архитвором і найкращим сотворінням, що Бог сотворив на землі.

Адам був першим мужчиною. Єва була першою жінкою. Бог сотворив їх обидвох. Всі інші люди походять від Адама і від Єви. Ось тому Адам і Єва є прародичами всіх людей.

Рослини, птахи і звірята це гарні сотворіння, але людина є багато кращим сотворінням, бо вона може думати і хотіти. Людина має вільну волю, тому годна вибирати

між різними речами те, що хоче і що подобається їй.

Людина має розум, тому може знати, що добре і що зле. Вона може так само навчитися багато нових речей.

Людина має свобідну волю, тому може робити те, що їй подобається. Вона може навіть слухати або не слухати Самого Бога. Вона годна так само ламати і переступати Божі Заповіді. Людина має свобідну волю, тому може любити або ненавидіти Його, служити Йому або бунтуватися проти Нього так, як це зробив Сатана і його злі анголи-дияволи.

Людина має тіло і душу. Через те, що людина має тіло, то вона є подібна до звірят. Але людина має так само душу і тому вона подібна до анголів і до Бога. Гідність і вартість людини находиться у її душі, не в її тілі, хоч і наше тіло має так само велику вартість, бо наша душа мешкає в нашім тілі.

Наше тіло складається з матерії, тому воно може померти. Але наша душа не може померти, бо вона є духом. Людина складається з душі і тіла. Я мушу шанувати так своє тіло, як і душу, бо в мені мешкає Святий Дух. Ми отримали цього Святого Духа в хвилині хрещення.

Як Бог сотворив Адама і Єву, то Він дав їм освятну ласку. Освятна ласка це Божий дар, що робить нас Божими дітьми. Освятна ласка робить нас подібними до Бога. Вона дає нам право до неба. Освятна ласка робить нас так само братами і сестрами Ісуса Христа. Ми є святі, як маємо в своїй душі освятну ласку, бо вона робить нас святими.

ПИТАННЯ

1) **Хто така людина?**

Людина це найкраще Боже сотворіння на землі. Вона складається з душі і тіла.

2) **Чому людина має більшу вартість ніж рослини і звірята?**

Людина має більшу вартість ніж рослини і звірята тому, що вона має безсмертну душу, яка буде жити навіки.

3) **Який найбільший дар Бог дав Адамові і Єві, нашим прародичам?**

Бог дав нашим прародичам, Адамові і Єві, освятну ласку, що вчинила їх улюбленими Божими дітьми.

СВЯТЕ ПИСЬМО

І що таке чоловік, щоб Ти дорожив ним і звертав Свою

увагу на нього? (Йов: 7, 17).

Коли погляну на небеса, що є твором Твоїх рук,...то що таке чоловік, що згадуєш про нього, або людська істота, що дбаєш про неї? Ти вчинив його малощо меншим від анголів. Ти поставив його володарем над творами Твоїх рук і все підбив йому під ноги (Псалом: 8, 4-7).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я буду шанувати себе, бо я є дитиною не якогось земського царя, але всемогутнього Володаря, що є Царем неба і землі.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Це Ти з нічого сотворив нас і, як ми впали, знову підняв нас і не перестав усе можливе чинити, поки не привів на шлях, що провадить до неба, і не запевнив нам Небесного Царства. (Тиха молитва перед освяченням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, пригадуй мені, що я є Твоєю дитиною, особливо тоді, як диявол або мої власні лихі пристрасті будуть спонукувати мене до гріха.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як Адам і Єва надужили свобідної волі, щоб не послухати Бога й образити Його в раю?

2) Пригадай собі, скільки то разів ти сам (сама) зле вживав (вживала) цього Божого дару, яким є свобідна воля?

3) Як деякі люди надуживають свою свобідну волю? Як надуживають свій розум? Нащо ти повинен (повинна) вживати свого розуму, ушей, язика й очей?

ПОМОЛИСЬ

Юрій Клен

Помолись за тих, що в розпуці
помруть відірвані від рідних хат,
Помолись за тих, що в розпуці
вночі гризуть залізні штаби ґрат,
Що душать жаль у невимовній муці,
За тих, кого веде на страту кат.
Над ними, Господи, в небесній тверді
простри Свої долоні милосердні!

Апостолування Мирян

(СОБОРОВИЙ ДЕКРЕТ)

Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ.

Успішність апостолування походить від Христа, бо ніхто не годен привести інших до Бога і віри без Божої ласки, що зворушує серця і просвічує розуми. Апостоли цілу ніч трудилися, але нічого не зловили, поки Христос не поблагословив їх ловлі. З Христовим благословенням н а л о в и л и стільки риби, що аж сіті рвалися (Лука 5, 6). Ось тому декрет про апостолування мірян каже:

"Успіх мірського апостолування залежить від живої злуки мірян з Христом, бо Господь заявив: 'Хто пробуває в Мені й Я в нім, той приносить обильний плід, бо без Мене ви не годні вчинити нічого" (Іван 15, 5).

"Життя ж інтимної злуки з Христом скріпляється духовними засобами, що є спільні всім вірним, особливо через діяльну участь у Божественній Літургії.

"Міряни повинні так використовувати їх, щоб виконуючи належно свої світські обовязки в щоденнім житті, вони не переривали цієї злуки з Христом.

"Ні старання про родину, ні інші мірські зайняття не повинні бути виключувані з їх релігійної програми (Колосяни: 3, 17).

"Таке ж життя вимагає постійної вправи в вірі, надії і любові" (Ч. 4).

Якщо якийсь християнин є глибоко просякнений духом Христа, то він потрапить проникати цим Божим духом свою працю і щоденне життя, і буде мати непереможний вплив на тих, з ким він стрічається в праці, в бизнесі чи

на забаві.

Христовий дух витворюється і закріпляється в душі через постійне розумування про Божі правди, що помагають нам "завжди і всюди пізнавати Бога, в якім ми живемо, рухаємося й існуємо (Діяння 17, 28), пошукувати Його волі в усіх випадках життя, добачувати Христа в усіх людях цебто в тих, що знані і незнані нам, належно судити про значення і вартість дочасних речей так у собі самих, як у їх стосунку до вічної цілі людини", каже Декрет (Ч. 4).

Отак "у паломництві цього життя. . .вони змагають до багатства, що триватимуть повік і великодушно присвячують себе праці над поширенням Божого Царства і формуванням земського ладу згідно з духом Христа", кажуть Соборові Отці, не зважаючи на всякі трудності і страждання, що не годні рівнятися з майбутньою Божою славою в небі і вічним щастям (Ч. 4: Римляни: 8, 18).

Дальше Декрет каже:

"Оживлені Божою любовю, вони чинять добре всім людям. . .і так ведуть людей до Христа (1 Петро 2, 1).

"Божа ж любов. . .чинить мірян здібними виявляти правдивого духа блаженств у своїм житті" (Ч. 4).

Вони йдуть за Христом і трудяться для Нього. "Вони не даються пригнобити — зневірити браком земських дібр ані не гордяться, як мають їх подостатком" (Ч. 4). Вбогий Христос є для них прикладом, як слід поводитися на землі.

Використання Богом даних талантів

Як Бог дає комусь якісь таланти цебто здібності, то хоче, щоб людина використовувала їх для Божої слави, власного добра і добра ближнього. Приклад лінивого слуги, що закопав свій талант, наявно підтверджує це навчання (Матей: 25, 14-30).

Соборові Отці кажуть, що кожна людина, чи вона самітня чи проживає в подружнім стані, повинна працювати над розвиненням Богом даних здібностей:

"Вони не повинні занедбувати пильно розвивати в собі прикмети і таланти, дані їм, згідно з умовинами власного життя, і повинні використовувати дари, що отримали від Святого Духа" (Ч. 4).

Роля стоваришень

Бог сотворив людей соціяльними істотами, цебто щоб проживали не самітньо, але в родинах і громадах. Ось

тому кожен повинен почуватися відповідальним за добро громади, в якій проживає. Люди повинні намагатися плекати в собі й інших соціяльні чесноти. Декрет каже:

"Вони повинні шанувати фахові здібності, родинний і соціяльний дух, і плекати соціяльні чесноти, цебто чесність, справедливість, щирість, чемність і відвагу, без яких правдиве християнське життя не можливе" (Ч. 4).

Декрет додає, що "Пречиста Діва Марія це досконалий приклад духовного й апостольського життя." Провадячи звичайне всім людям спільне життя, яке було повне старання про домашні справи і праці, вона була завжди інтимно злучена зо своїм Сином і особливіше співпрацювала з ділами Спасителя.

"Тепер же вона в небі своєю матірньою любовю дбає про тих братів свого Сина, що покищо подорожують на землі і є оточені трудностями і небезпеками і не перестають займатися ними, поки не ввійдуть до блаженної батьківщини" (Ч. 4).

Червень — це місяць доброї надії

о. Роман Ганас

Червень це найкращий місяць в році. Найдовші теплі дні, найкоротші ночі, молода зелена природа виявлена в повній красі, левади повні густих трав, поля покриті ланами щойно околосистих збіж, ліси—це один зелений килим, сади обліплені молодими овочами, городи коло хатів повні різнородних квітів, всі ті чарівні дари природи веселять людські очі і зроджують радісні почування, пригадуючи яскраво вартість і охоту до життя. Ось тому червень це місяць надії в житті природи. Без надії не має вартости ніяке життя. Так, як в житті людей молодість це найкраща пора, яка надійно готує людям добру долю, так місяць червень це пора росту природи, це надія в добрі її плоди, які вирощені в червні під теплими променями сонця, запевнять людям, звірятам і птицям життя і прожиток на будучий рік.

Щороку на очах людей доброї волі майстерна рука Великого Творця—Архитекта обнимає цілий світ природи і в взаємній співпраці, порядку та доцільності керує ростом і дозріванням всіх плодів землі, щоб забезпечити життя всім, що отримали життя від Сотворителя. І цей муравель і та рибка, і той зайчик на межі, всі звірята чи птиці, а всіх їх велике число та рід, всі вони, не перешкаджають собі, в майстерно назначеному Творцем порядку, в місяці червні розмножуються, виростають для радости людського життя як чудо, якого людська рука зробити не може.

Місяць червень це час і пора молодости кожного року, його природної краси та буйної природи, і тому місять червень є такий радісний і приємний для всіх людей. Хто не любить молодости, тої найкращої пори людського життя! Навіть найбільше закаменілі серця, тяжко терплячі душі, прибиті турботами життя, пригноблені та сумні очі оживуть, усміхнуться на вид молодого життя і змякнуть, коли почують ціпання куряток, мекання ягняток, чи цвіріньканнє молодих пташенят, виведених з гнізд в червні, чи побачать веселих розбавлених дітей, чи в червневий теплий день знайдуться серед молодої розкішної природи, серед зелених піль, лісів чи левад, певних гарних квітів, які в червні на кожному місці до всіх усміхаються, всіх вітають і кличуть: Не сумуйте!

Молодість це пора, це скарб, якого не можна купити! Це джерело, яке зроджує надію, без якої тяжко є пробиватися крізь скреготи довгого життя. І тому не дивно, що всі люди, щасливі чи терплячі, так дуже люблять місяць червень, місяць молодости року, з його теплим кліматом, з його розкішною природою, з його надією на забезпечення життя.

І коли ми переживаємо всю красу і чар місяця червня з його розкішною природою, яка своїми дарами оживляє наше життя, підносить деяких зо зневіри, обіцюючи їм добру надію, як дуже скріпляться наші почування, коли пригадаємо собі червень на нашій рідній землі Україні, з його певними колосистими збіжжами, які під подув вітру все клянялися нам, як своїм господарям, коли ми, йдучи межами, відвідували їх закрашених квітом червоних маків чи синіх блаватів, над якими пташки не переставали, літаючи в воздусі, співати свої пісні, дякуючи Богові та нашим нивам за місця на гнізда, з яких вивели молодих пташенят. Або ті короткі білі червневі ночі,

оживляючі запахи життєдайної роси, свіжо скошеного сіна чи щойно зацвилих акацій, чи навіть бренькоти клепаних кіс, приготовляючи їх до жнив, це були неоціненні дари нашого рідного червня, місяця краси та надії, які нашу рідну землю і тих, які на ній жили, перетворювали в одну велику симфонію найкращих пісень, найкращих красок, найкращих людських почувань, які відбивалися з життя червневої чудної природи й уділялися людям в надії на кращу долю і щасливе життя.

Живучи на добрій чужині, ми маємо подостатком всього, чого потребуємо для нашого фізичного життя. Живемо в добрі та достатках. Помимо того багатьом із нас чомусь є тяжко щиро усміхнутися по тяжкій праці. Багатьом із нас бракує почувань доброї надії, того найважнішого джерела духової сили, так дуже потрібної в боротьбі за існування, в журбі про завтрішній день. Надармо шукаємо людей, надармо чекаємо на події, які б нас піднесли, оживили, піддержували видержати в вірності і любові до всього, що наше рідне, не впасти, не зрадити. Замість твердих діл, які б накликували не тратити доброї надії, по-нашому народному емігрантському житті дальше бють тільки удари, невдачі, безнадійність. Це наші історичні хронічні недуги, які породили нашій Україні неволю, а нам життя на чужині. І коли багатьом із нас тяжко на чужині усміхнутися, тяжко знайти вибраних людей, які б самі жили надією кращих днів, творили добрі діла для завтрішніх наших поколінь, а не заспокоювали себе оманою, що їм за життя всього вистачить, тоді, щоб зачерпнути для себе сили надії, без якої жити є тяжко, шукаймо її в красі червневої природи, на чужих полях, лісах чи левадах, коли серед своїх ми її не знаходимо.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на конверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

1) **Чи людина може грішити, як не знає Божого Закону?**

Ніхто не грішить, як не знає Божого Закону, коли це незнання не є добровільне і свідоме. Деякі люди не знають Божого Закону, бо не хочуть потрудитися, щоб завчити його. За це незнання вони самі відповідають, тому грішать, як переступають якийсь Божий Закон, який могли знати, але не знають, бо залініві завчитися.

2) **Чи Бог може щось обявити людям через святих мужів і жінок?**

Святий Дух може діяти через людей, що є членами Церкви і через них впливати на саму Церкву, виявляючи їй те, що вона має чинити в даній хвилині або в якімсь часі, хоч подібних речей не можна завжди витягнути з—за загальних засад віри і моралі.

Людина, що отримала подібні інструкції в обявленні, подає їх до відома іншим при помочі живого або писаного слова, або при помочі доброго прикладу. Відомо, що те, що Бог обявляє, часто буває скріплене надзвичайними появами. Через це подібні обявлення звичайно дають першу ідею або спонуку чинити те, що вже було відоме світові. Отак у 1900 р. відбулася присвята світу Христовому Серцю, і це сталося за спонукою приватних обявлень.

В Христовій Церкві буде завжди пророчий елемент, і пророцтв не заступлять ні богослов'я, ні мудрість єрархії. Церква свідома цього, тому не заперечує можливости приватних обявлень, але вона дуже обережна з цими обявленнями, бо не завжди воно легко відрізнити правдиві

видіння і пророцтва від людських видумок і диявольських інтриг.

3) **Як це діється, що тайни дають нам Божу ласку? Звідкіля вони беруть цю силу?**

Тайни це видимі знаки, до яких Христос долучив Божу ласку. Ось коли священик поливає чоло дитини водою і виголошує слова: 'Хрещається Божий (Божа) слуга. . .', то цей образ дає дитині ласку, і ця ласка очищує її душу з первородного гріха і чинить її Божою дитиною.

Тільки один всемогучий Бог може долучити ласку до видимого матеріяльного знаку, щоб людям помагати легше осягнути спасіння.

Проте не слід думати, що тайни це **магічні знаки**, які самі від себе дають людям Божу ласку. Тут потрібна віра, яка приготовляє душу до прийняття ласки. Треба теж любови, бо людина мусить співпрацювати з Богом при прийнятті тайни. І саме через потребу цієї діяльної співпраці людини з ласкою при прийнятті тайни тут завжди є місце на сумнів і непевність, чи згадана тайна напевно подала людині ласку.

Загал людей не знає і не думає про цю непевність, бо кожен переконаний, що Бог скоріше простить йому гріх, якщо він висповідається, ніж коли щиро сам покається. Через цю певність, що через прийняття тайни людина автоматично отримає Божу ласку, богато хто не приготовляється до прийняття тайн, і через це не раз прийнята тайна залишається безкорисною через брак приготування. Це буває тому, що деякі люди мають майже 'фізичну певність' про успішність тайн цебто, що Бог напевно подасть ласку, якщо хтось прийме тайну.

Тут можна пригадати, що Бог безумовно обіцяв теж ласку, якщо виконаємо інші речі, от хоча б коли будемо благати в Нього якоїсь ласки в імя Ісуса. "Все, що попросите в Моє імя, те вчиню, щоб Отець прославився в Сині. Вчиню, щонебудь попросите в Моє імя" (Іван 14, 13-14). Подібні ласки є долучені до читання Св. Письма, слухання Божого слова й інших речей. На жаль мало католиків знає про це.

Кількість ласки, що душа отримує так у прийнятті тайн, як при повище згаданих побожних вправах залежить від розположення людини, що вкінці є так само даром Божої ласки. В обидвох випадках причина ласки це не заслуга

людини, але Божа обітниця.

4) **Чи це гріх читати книжки, що виясняють сни або займаються ворожбицтвом?**

Це залежить, як ці книжки займаються ворожбицтвом чи виясняють сни. Якщо вони представляють ці речі в забобонний спосіб, то їх не вільно читати, бо церковний закон забороняє читати подібні книжки.

Якщо ж книжки виясняють ці справи в науковий спосіб, то вони не є заборонені. Ось тому книжки, що виясняють чи описують науково історію астрології чи інших речей, от хоча б спіритуалізму, не є заборонені Церквою, бо вони належать до наукових інформацій, і тому не ширять забобонів між народом.

5) **Чи треба кликати священика, якщо хтось нагло помер?**

Якщо хтось нагло помер, то душа ще звичайно залишається в тілі яких дві чи три години, хоч у тілі нема вже ніяких познак життя. І саме тому не тільки можна, але й треба покликати священика, щоб дав згаданій людині розгрішення і маслосвяття.

6) **Чому поцілунки між тими, що нежонаті не є дозволені?**

Це неправда, що поцілунки між нежонатими є недозволені. Є ж прецінь поцілунки при нагоді привітів, зустрічей і прощання, яких ніхто не вважає забороненими. Заборонені тільки такі поцілунки, які викликують змислові пожадання і ведуть людей до гріха.

І саме такі поцілунки треба уникати, бо людина не має права викликувати в собі бажань, яких не вільно сповняти, цебто переводити в діло.

Подібні поцілунки між чоловіком і жінкою дозволені, бо вони мають право на вживання свого подружжя, що для них є тайною і джерелом Божих ласк, якщо належно вживають його.

Мудреці зобачили зорю і пішли за її світлом, бо вона вела їх до Христа-Бога. Слідуючи за нею немов за ліхтарнею, пішли вони шукати могутнього Царя. Як же знайшли цього недоступного Владику, то радісно заспівали Йому: Аллилуя. (Акафист до Б. Матері, Кондак 5).

Моя пожива—це виконання волі Того, що послав Мене (Ів. 4, 34).

Українка-католичка—членкиня Ліги Українських Католицьких Жінок

(Продовження)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Біблія і жінка

Колись багато хто думав, що роля і завдання жінки в світі це родити діти, дбати про чоловіка і займатися хатньою працею. Це було хибне поняття і викривлення того, що Біблія каже про жінки. Святе Письмо виразно заявляє що жінка є співпрацівницею чоловіка в рядженні світом і тому нарівні з ним відповідає за його долю і недолю.

Як Бог сотворив першу людську пару, Адама й Еву, то він заявив їм обидвом:

"Будьте плідні і множтеся. Наповняйте землю і підпорядковуйте її собі. Пануйте над рибою. . ., птаством. . . і всяким звірем!" (Буття 1, 29).

З цих слів, що Сам Бог промовив до першого чоловіка і жінки, виходить ясно, що жінка разом із чоловіком відповідає за долю світу, в якім вони проживають.

Світ не є лихий

Є деякі люди, що нарікають, що світ лихий. Світ не є лихий. Є тільки лихі деякі люди, і через це лихо ширяться в світі. Якщо б усі добрі люди одностайно і зорганізовано стали до боротьби проти лиха, то його куди менше було б у світі.

В 1967 році до одного села в Західній Україні прийшла група комуністів здіймати дзвін з дзвіниці, щоб на щось інше перетопити його. Зачули це жінки і позбігалися і стали під дзвіницею. Комуністи були вже вилізли на дзвіницю. "Лишіть цей дзвін!" заявили жінки. "Якщо будете спускати його то мусите спустити на нас! Ми не уступимося!"

Нещасні комуністичні агенти прохали і благали, але жінки не вступилися з-під дзвіниці. Вкінці злізли і відїхали до міста, залишивши дзвін на місці. Аж тоді жінки розійшлися додому. Одна жінка не була б стримала комуністичних агентів від дзвону, але пів села жінок потрапило це вчинити. З цього ясно, що до **всяких** великих діл потрібна зорганізованість.

Ліга українських Жінок

Якщо Святіший Отець покладає на жінок таку велику надію для віднови світу на християнських засадах, то наші українські католицькі жінки не повинні залишатися позаду в цім великім почині, бо Ліга українських католицьких Жінок це **"Жіноча частина католицької Акції"**, як це заявляє конституція Ліги (Ч. 2). Папа Пій XI, основник Католицької Акції виразно заявив, що головна ціль цієї Акції, це **"Відновити-відбудувати все в Христі"** (Єфесяни 1, 10).

Папа Павло VI сказав провідникам Католицької Акції в 1963 році:

"Використовуйте таланти і цінні енергії жінок, щоб відновляти-відбудовувати християнські громади, щоб витворювати вірність парафії і щоб спонукувати людей до прийняття тайн і участи в Божественній Літургії".

"Церква не має мурів", каже середньовічна приказка. Твердині мали самооборонні мури, які захищали їх перед нападами ворогів. Мури ж Церкви це добрі і ревні миряни. Колишня могутня **Спарта** була єдиним містом у Греції, що не мала ніяких мурів. Коли спитались, чому Спарта не має мурів, то король відказав: "Труди нашої молоді це мури Спарти!"

Ось тому Пій XII заявив у 1946 році: "Вірні миряни є в фронтовій лінії в житті Церкви". Кожна жінка тут має водогравати важну ролю. Німецький письменик **Ганс Габе** каже: "Світ є добрий на один відсоток і злий на один відсоток, а на 98 відсотків він є невтральний".

Хтось сказав: **"Не легковажте собі сили жінки!"**, а шотляндський національний герой і борець за волю Шотляндії проти англійців, Вільгельм Волес, заявив: "Рука, що колише дитину в колисці, рядить світом", якщо вона належно колише її.

Грецький цісар, **Василь II Македонський** (976-1025), що

був сильно підніс силу і могутність візантійської імперії, зачав облягати азійське місто Едесу, але не міг здобути його. Одного дня спитався пастухів, що пасли вівці в цій околиці: "Чи жінки цього міста є чесні?" На це пастухи відказали: "Це дуже чесні жінки!" Цісар подумав хвилину і продовжав: "Ох, тоді воно буде тяжко здобути це місто!" Його генерали здивувалися на таке твердження. "Не дивуйтеся", сказав цісар. "Якщо жінки чесні, то їх сини люблять батьківщину. Вони не зрадять свого обовязку і будуть до загину боронити міста!" Так і сталося.

Французький цісар **Наполеон I** додав: "Нема більшої сили в світі ніж жінка, що плаче", коли його спиталися, що є найбільшою силою на землі.

Світ знає про славні жінки героїні, що вміли боротися і навіть померти страшною смертю за ідеали, які вони всім серцем полюбили. **Св. Іванна з Арк,** (1412-13), французька національна героїня, що спонукала нарід іти до бою з англійцями і сама повела зневірену французьку армію до переможного бою під Орлеаном у 1429 і до повного розгрому англійців, відмовилася заперечити, що Бог велів їй боронити батьківщину, хоч підкуплені англійцями судді в Руен погрожували її спаленням на кострі. Вона й так померла, але не відреклася своїх ідеалів.

Леена, атенська патріотка і любителька свободи, знала про змову проти тирана **Пізистрата,** який був захопив владу в Атенах і гнобив мешканців (600-527). Армадій зорганізував змову проти тирана. Леена була між змовниками і поліція тирана зловила її. Ні тортури, ні обіцянки не помогли тиранові. Вона відкусила собі язик і плюнула ним на Пізистрата. Померла серед тортур, заявляючи тиранові: "Ти не довідаєшся нічого від мене!" По прогнанні тирана вдячні атенці поставили величну статую. На статуї була вирізьблена левиця і на ній виднівся напис: "Чеснота перемогла стать!"

Не брак Україні подібних героїнь. **Віра Бабенко** (1902-1919), українська патріотка, звяскова між українським урядом на вигнанні і повстанськими організаціями в Східній Україні, через зраду фальшивого патріота Жидкова попалася большевикам у руки. Большевицька поліція обіцювала їй виїзд за границю, мучила і катувала її, щоб виявила імена інших повстанців. Віра відказалася. Тоді НКВД повісило її за шию до стелі, але так, що вона ногами досягала металевої плити на долівці. Поліція пустила електричний струм. Плита стала червоною і зачала страшно мучити і палити бідну 19-літню дівчину. Віра померла в страшних тортурах, але не зрадила справи й України. Як Україна стане вільною, то наші жінки напевно поставлять їй чудову статую біля Харкова, де большевики замучили її і де вона спочиває на цвинтарі.

Св. Письмо Старого Завіту наводить приклад жінки-матері, яку сильно хвалить за її вірність Богові і спротив тиранові, що забажав знищити жидівську релігію і національність. Св. Письмо каже, що "жінок, які давали своїх дітей до обрізання, карано смертю разом із їх немовлятами, привязаними їм до шиї" (1 Макавеї 1, 60-61).

Як іде про матір сімох братів, то Св. Письмо каже про неї, хвалячи її за те, що не тільки вона сама спротивилася безбожному наказові сирійського царя Еліфана, що вступив на трон у Сирії в 175 р. до Христа, але й ще заохочувала власних сімох синів до витривалости Богові та Його Законові:

"Незвичайного подиву і доброго спомину гідна їх мати, що, бачивши, як сім її синів протягом одного дня загинуло, мужньо все те перенесла, бо поклала надію на Господа. Вона, повна шляхетної відваги, підбадьорювала свою жіночу ніжність мужеським духом, умовляла кожного з них батьківською мовою, кажучи до них: 'Не знаю, як ви зявилися в моїм лоні. Я не дала вам духа і життя. . .Це Творець світу, що сотворив людину, як вона повстала, це Він дав буття всім істотам, і це Він у Своєму милосерді піддасть вам духа і життя, бо ви жертвуєте себе за Його святі закони!" (2 Макавеї 7, 20-23).

Заохота люблячої матері стала джерелом сили і відваги для мучених катами юнаків. Вони повмирали серед тортур, не зрадивши Бога і батьківщини. Проте найкращим виявився її найменший синок, який відкинув гроші, почесті і приязнь царя, що намагався зломати його духа. "Чого чекаєте?" він промовив до катів. "Не послухаю царського наказу. Я слухаю Божого Закону, що Мойсей дав нашим батькам" (2 Макавеї 7, 30).

Святе Письмо додає, що "розгніваний цар мучив його ще більше ніж інших, бо дошкулювала йому наруга. Отак і він розлучився бездоганно з життям, вповні довіряючи Господеві. Остання ж після синів померла і їхня мати"

(2 Макавеї 7, 40-41).

Таких жінок і матерів потребують українська Церква і нарід.

Ліга Українських Католицьких Жінок не тільки сама потребує подібних відважних, неустрашимих, патріотичних і жертвенних жінок, але й вона повинна виховувати їх на таких для Церкви і народу. Св. Іван Золотоустий († 407) каже: "Нема нічого могутнішого, щоб навчати і вишколювати мужчину ніж жінка". Це велика правда. В 1956 стрінув я одного лютеранина, як їхав на місію до Оберн, Н. Й. Він сказав мені: "Отче, я був протестантом. Моя жінка католичка. Вона ніколи не намовляла мене ставати католиком, але своїм прикладом впродовж 25 літ подружжя вона була для мене надхненням, тому я вкінці навернувся, не кажучи їй нічого про те, що брав інструкції. Як на Великдень клякнув біля неї, щоб прийняти Св. Причастя і вона це завважила, то тільки заллялася з утіхи сльозами".

Святий Дух каже: "На добре вихованої жінку нема ціни" (Сирах 26, 14).

Чому деякі чоловіки не говорять до своїх жінок?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Як Бог сотворив Адама, то Адам почувався самітній. Бог змилосердився над ним і заявив: "Не добре чоловікорю йому помічницю, повині бути самому, тому сотдібну до нього" (Буття: 2, 18). Ця помічниця це Єва, перша жінка, що Бог сотворив. Вона мала бути його товаришкою і помічницею, збільшаючи його радощі в раю й осолоджуючи гіркості, якщо в раю могли б бути якісь прикрості.

Це дивно! Заки молодята поберуться і присягнуть собі вічну любов, поти вони тужать одне за другим, думають і мріють одне про другого і не годні звичайно натішитися одне другим. Пробуваючи разом, вони не відчувають часу, ні нудьги. Біда зачинається кілька місяців або кілька років після шлюбу, бо для деяких подружених осіб життя стає занадто буденне і нудне. З цього зроджується своєрідна холоднеча в хаті між чоловіком і жінкою, і вона виявляється тим, що звичайно чоловіки стають маломовними або зовсім мовчать, воліючи дивитися на телевізійні програми або читати часописи замість розмовляти зо своїми жінками чи дивитися на них. Отак життя стає прикре, ба й часом незносне, особливо для жінок.

Скільки то жінок скаржиться перед батьками чи довірочними приятельками: "Від якогось часу мій чоловік гейби в рота води набрав! Він мало говорить до мене. Часопис і спорт важніші для нього ніж я! Що я бідна маю робити?"

Подружні бюра твердять, що бодай пятдесят відсотків нещасливих подруж буває тому нещасливі, бо чоловік мовчить, як з праці вернеться додому.

Скільки чоловіків знає все, що діється в світі, бо слухає радіо чи дивиться на телевізорські програми, але як ці 'всезнайки чоловіки' сядуть до стола на вечерю то мовчать немов зачаровані!

Чому ж чоловіки мовчать і не говорять до своїх жінок? Інколи за це відповідають самі чоловіки, але й часом тут винні жінки. Є чоловіки так залюблені в свої матері, що для них жінка це тільки помічниця. Якщо вона не віддзеркалює їх дорогенької мамці, то ні її варення, ні вдержування ладу в хаті не тішить його. Часом навіть сильно драснить його нерви, бо жінка занадто відмінно думає, говорить і поступає ніж його мати. Ці мамині синки ніколи не будуть ні добрими мужами, ані люблячими батьками для дітей. Проте буває теж що жінка відповідає за мовчазність чоловіка. Є такі жінки, яких можна слушно назвати вічними плаксійками і нарікайлами. Вони з нічого незадоволені, їм завжди замало гроша, діти невпинно їздять їм по нервах, тощо. І саме ця 'говоряча машинка' ніколи не втихає! Якщо в таких подружжях чоловік мовчить, то жінки повинні за те дякувати Богові, бо якщо б їхні чоловіки відповідали, то подібні подружжя повернулися б у справжнє пекло або вже давно були б порозбивалися.

Одна жінка прийшла до мене і зачала скаржитися, що не годна дальше жити зо своїм чоловіком, тому задумала покинути його. "Що ж робить ваш чоловік, що хочете покидати його?" питаюся її. "Він вічно свариться зо мною, клене і викрикує на мене!" "А що ж ви робите, як він клене вас?" "Або що? Хіба я не маю язика?"—відказала жінка.

Дуже часто чоловіки мовчать не тому, що відчувають відразу чи злість до жінок. Ні, вони це роблять прямо з браку мужеського зацікавлення. На цю мовчанку жінки звичайно так реагують, що відчувають переполох, гейби вони були цьому винні, тому тривожливо питаються: "Що сталося? Чому він так змінився?"

Не брак жінок, що вже перед шлюбом знали, що виміна гадок і балачка між чоловіком і жінкою можуть сильно змаліти, і вони лякалися цього. Воно легко пізнати, між котрими подругами зайшла така зміна. Вистачає піти до реставрації, і там видно, як численні пари в мовчанці їдять обіди чи вечері. Буває таке, що жінка невпинно балакає, а чоловік мовчки їсть, гейби її там не було біля нього.

Жінки повинні знати, що розмова між чоловіком і жінкою це тільки частина подружнього звязку і порозуміння. Бувають подруги, що годні порозумітися самим поглядом. Одне погляне на другого, і обидвоє знають, що кожне думає, не потребуючи балакати і словами виявляти власні думки і почування. Як подруги добре пізнають себе, свої схильності і почування, то вистачає одне слово, щоб вони знали про що йде, не потребуючи подрібно продискутовувати справи. Подібні дискусії потрібні, поки чоловік і жінка не пізнають себе. Як уже пізнали, то теми до розмов про ці справи вичерпуються.

Крім цього з літами подружжя стає більше дозріле. Чоловік і жінка, мавши відмінні природи, інакше дивляться на речі і цікавляться іншими справами, і тоді мовчанка заповняє хвилини, в яких колись були б провадилися розмова і дискусія.

Подібна зміна в стосунках чоловіка до жінки звичайно заходить тоді як у родині з'являються діти. Жінка буває звичайно зайнята дітьми від ранку до вечора, бо вони становлять цілий її світ. Навіть найменші подробиці, що заторкують дитину, є важні для жінки. Тим часом чоловік не цікавиться подробицями жіночої праці. Йому вистачає знати, що з дітьми все гаразд. Отож мовчанка чоловіка зовсім не означає, що він не цікавиться працею жінки, або що перестав її любити й оцінювати її саможертву. Зовсім ні! Він тільки не цікавиться подробицями її щоденної праці.

В щоденнім житті нема звичайно таких подій, щоб надзвичайно зворушували чоловіка, бо вони знають, як жінка вдома з дітьми проводить свої дні. Воно ж не викликає одушевлення, коли говориться про справи, що вже комусь добре відомі.

Пробуваючи з дітьми, жінки не мають стичности зо світом, в якім працює чоловік, тому й не мають тем до розмови, як чоловік вертається з канцелярії, хібащо говоритимуть про діти, куховарство, тощо. Одна жінка сказала: "Й мені не завжди хочеться балакати про діти з чоловіком чи про варення. Але коли не буду говорити про це, то про що властиво я годна говорити?"

Якщо б жінки трохи старалися, то могли б мати якісь теми до розмови з чоловіком, як вернуться з праці. Могли б під час дня знайти 15 мінут, щоб щось прочитати, і потім балакати про цю тему з чоловіком. Але скільки жінок здобудеться на таке 'велике зусилля'?

Отож багато жінок не бажає томити своїх чоловіків розмовами про діти і кухонні справи, але заразом хоче почути від них, що чоловіки потребують їх і оцінюють їхню саможертву, бо вони так само виконують важну працю в житті родини.

Якщо ж жінки не потраплять стриматися, щоб не балакати про щоденні домашні праці, то тим менше вони годні не балакати про діти, розповідаючи подробиці. Жінки думають, що батьки повинні так само цікавитися дітьми, як матері, бо це так само їхні діти. Багато батьків хоче чути тільки добрі речі про власні діти, але не жаль бувають дні, коли мати не годна нічого доброго сказати про них.

Як іде про діти, то добрі чоловіки повинні так само цікавитися дітьми, розмовляти з ними, довідуватися про їхні потреби і провадити їх до доброго, хоч з природи мати куди краще годна це робити. Бідний той батько, що зовсім не цікавиться власними дітьми! І тут деякі жінки мають повне право кривитися на своїх чоловіків, бо вони дійсно

занедбують свій батьківський обовязок супроти власних дітей. Нормальна дитина потребує батька і матері, щоб природно розвиватися, як потребувала їх, щоб прийти на світ.

Діти повинні скріпляти подружжя і любов між подругами, але часто воно йнакше діється. Втомлена дітьми жінка дуже часто не має ні сили, ні охоти займатися своїм чоловіком. Тоді в нього зроджується почуття, що жінка відчужилася від нього. Вона ж не відчужилася, але тільки почувається змучена ввечорі цілоденною біганиною за дітьми.

Про що ж бо жінки годні розмовляти з чоловіками в сьогоднішніх часах? Багато чоловіків цікавиться спортом, бизнесом, політикою й автомобілями, але саме ці теми найменше інтересують жінок.

Дискусії про працю в церковних братствах, де багато жінок проводить чимало часу, так само не дуже цікавлять мужчин. Відчуваючи обовязок дбати про щоденний прожиток для родини, чоловіки дуже часто зводять свої зацікавлення до того, що годне поліпшити і полегшити їх працю.

Чимало жінок скаржиться на чоловіків тому, що чоловіки не вміють так ясно і подрібно висловлювати своїх гадок і замірів як жінки. Одна жінка заявила: "Я сама не знаю, чого він хоче. Або я знаю, де він хотів би працювати?"

Інша затурбована жінка, не мігши стерпіти мовчазного чоловіка, спиталася його: "Іване, чи ти щасливий зо мною?" на що отримала таку геніяльну відповідь: "Якщо б я не був щасливий, то я тут не був би! Я б не був женився з тобою!" На подібне питання інший чоловік отак відповів жінці: "Що тобі, жінко, прийшло до голови, що ставляєш мені подібне питання? Хіба не знаєш мене? Таж це не вчора ми побралися!"

Отак поки діти в родині, то треба погодитися, що в деяких подружжях буде мало мовчанки. Чоловік має жінку, тому не журиться тим, щоб не стратити її. Діти приковують її до нього. Ось тому він більше думає про свою працю чи бизнес, а жінка тим часом займається дітьми, з якими часто втотожнює себе, бо вони становлять її найголовніше зайняття й ідеал. Якщо обидвоє пірнуть в свої праці, то для них лишається мало тем до розмови. Ось

джерело мовчанки між чоловіком і жінкою.

На щастя старші жінки мають слово розради і потіхи для своїх молодших співсестер, бо вони самі часто переходили через подібну 'метаморфозу'. Як діти заберуться з дому, то буде краще, бо тоді чоловік і жінка мусять покладатися і займатися одне другим, бо вдома не буде нікого іншого.

Інколи нещастя, втрата праці, хвороба і впокорення чоловіка наближають подругів до себе, бо тоді вони потребують себе. Отак нещастя може стати ліком на мовчанку в не одній родині. Речі, що ділили подругів, зникають і зявляється потреба разом ставати до боротьби з недолею.

Проте загально кажучи, нема або рідко можна знайти стопроцентово щасливе подружжя. Не дивниця, що воно так буває. Люди недосконалі сотворіння. Вони не роблять нічого досконало, бо самі недосконалі. Подружжя це спільне спожиття тих, що обмінялися шлюбними обітами. Бувши недосконалими людьми, вони не годні бути досконалими подругами, і через це подружжя буде недосконале.

Хоч подружжя недосконале, все таки чоловік і жінка звичайно знаходять в нім найбільше задоволення. Втомлені і перемучені, часто розчаровані працею чоловіки вертаються додому, де знаходять жінку, що годна бодай частинно злагіднити їхні душевні болі і розбудити надію на краще майбутнє. Може деколи чоловіки в своїй мужеській гордості не хочуть признатися своїм жінкам, як сильно вони покладаються на них. Проте досвід виказує, що багато чоловіків загубилося б у житті, якщо б біля них не стояла жінка. Це видно хоча б у тих випадках, коли нагла смерть забере жінку з дому або коли жінка відїде здому на довший час відвідувати батьків! Тільки самі чоловіки знають, які розгублені вони тоді почуваються. В пересічно щасливих подружжях жінки своїм 'шостим змислом' вичувають цю залежність чоловіків, хоча б чоловіки не виявляли цього словами.

Розуміючи відмінну природу мужчини, багато жінок не звертає уваги на мовчазність своїх чоловіків, бо "любов покриває багато гріхів". Інші сміються з цієї мовчазности. Але не брак таких жінок, що чуються ображені і понижені, як їх чоловіки, вернувшись з праці додому, поринають в свою улюблену мовчанку. Ці жінки думають, що

вони винні за цю мовчанку, бо не потрапили вщасливити своїх подругів.

Сливе кожна жінка потрапить терпіти мовчазність свого чоловіка, коли вона переконана, що він любить її, хоч чоловік рідко розмовляє з нею і не часто слухає те, що вона оповідає йому.

Багато клопотів і розчарування можна б заощадити жінкам, якщо б хтось переконав їх, що подружжя не має такого самого значення для чоловіка як для жінки. Чоловік любить жінку, як шанує її, посвячується для добра родини, дбає про те, щоб жінка і діти мали поживу й одіння. Так чоловіки виявляють свою любов, хоч не вживають слів. Жінка, що зрозуміла цю важну правду, буде менше денервуватися на вид мовчазности чоловіка, бо не буде бачити в ній нехтування нею чи браку оцінки її саможертви для нього і родини, але радніше мужеську природу ,яку годі змінити.

Чоловіки ж теж потрапили б заощадити своїм жінкам не мало сліз, якщо б зрозуміли, що жінка з природи це дуже чутливе сотворіння, яке часто непевне себе. Ось тому жінки потребують невпинного запевнення зо сторони чоловіків, що вони люблять їх і оцінюють їхню працю й саможертву. Воно не коштує багато, коли мужчина, вернувшись додому, гарно привітається зо своєю жінкою і спитається: "Як тобі сьогодні велося вдома?" Подібне зацікавлення розбуджує у жінках охоту до дальшої і кращої праці для добра родини, в якій проживає чоловік. Що ж краща в родині атмосфера, то щасливіші почуваються так чоловік як жінка.

Подружжя заключається в церкві, але подруги мусять проживати в ньому вдома серед щоденної сірої буденщини. Цю сіру буденщину можна прикрасити сяйвом щастя і задоволення, але над ним треба обидвом спільно працювати, бо одне не втне подібної штуки.

Бог же благословляє тих подруг, що намагаються вщасливлювати одне другого, бо в подружжі чоловік і жінка повинні проживати одне для другого, а не для себе самих. Це ж проживання під одним дахом має закріплятися любовю, терпеливістю і спільнотою всього того, що становить щастя родини і подружжя.

Св. Павло — апостол поган

Св. Апостол Павло це найбільший проповідник Христової Євангелії між поганськими народами. Зразу він був страшним в о р о г о м Христа і Його Церкви, бо був переконаний, що християни це вороги Божого Закону, який Мойсей передав вибраному народові. Ось тому він завзято переслідував послідовників Христа, поки Сам Христос не опамятав його в дорозі до Дамаску в Сирії, де він мав арештувати визнавців Євангелії. Спаситель повалив його з коня і промовив: "Савле (2), чому переслідуєш Мене?" Коли Павло спитався, хто промовляв до нього, то Христос відказав: "Я Христос, що Його ти переслідуєш!" (Діяння 9, 4-5).

Павло розкаявся і тоді Христос послав його до Ананії, що проповідав Євангелію в Дамаску. Водночас повідомив Ананію, що Павло прийде до нього. Ананія відказав, що Павло (який досіль звався Савлом) це страшний ворог християн, на що Спаситель заявив: "Іди, бо він (Павло) для Мене це вибране знаряддя, щоб занести Моє ім'я між поган, царів і синів Ізраїля. Бо Я покажу, скільки він має витерпіти за Моє ім'я" (Діяння 9, 15-16).

Відтоді Св. Павло став так завзято проповідати всюди Євангелію, як дотіль переслідував її. За цю ревність і неустрашимість мусів багато натерпітися, поки не закінчив свого життя мученичою смертю в Римі.

Натерпівшись у Филипах, Павло з повним довірям пішов голосити Євангелію в грецькій пристані Солуні, бо

був певний, що Господь поблагословить його слова. Так і сталося. Сам Апостол пише до мешканців Солуні: **Самі, браття, знаєте, що наш прихід до вас не був марний. Бо хоч ми багато натерпілися перед тим і зазнали зневаги в Филипах, як знаєте, проте ми відважилися в нашім Бозі проповідати вам Євангелію з великою боротьбою** (1 Солуняни 2, 1-2).

Павло напевно отак говорив до своїх співпрацівників: "Ходім тепер до Солуня, того великого, не дуже прикладного міста! Ми вже пролляли багато крови, щоб зачати нове велике діло навернення того міста, що гордо розкинулося над морем. Несім хрест Христовий, що ще його видно з наших свіжих ран. Наші рани дадуть Богові нових визнавців!"

Апостол не помилився. В Солуні повстала велика християнська громада, до якої Павло вислав два довгі листи, що досьогодні збереглися як доказ його невтомної ревности за славу Божу та спасіння безсмертних душ.

Хрест усюди товаришив Павлові в його місіонерських подорожах. Тридцять літ проживав і працював у тіні Христового хреста, який проявлявся в утомі, голоді, обчерненнях, шиканах ворогів, невірності деяких учнів, побоях, тощо. Отож сміло міг він писати до християн у Коринті в Греції: **Я щодня вмираю** (1 Коринтяни 15, 31). Що більше страждань, то більше успіхів у праці.

Безбожний і тиранський Нерон, римський цар, завершив страждання великого Апостола. Жиди накинулися на Павла в Єрусалимі і були б його вбили, якщо б римський трибун не був вирвав з їх рук. Отак Павло опинився в тюрмі. Там зявився йому Христос і промовив: **Бодрися, бо як у Єрусалимі ти свідчив про Мене, так треба тобі свідчити й у Римі** (Дії 23, 11).

Жиди хотіли вбити Павла. Римський трибун під сильною ескортою вояків вивів його вночі з Єрусалиму та передав прокураторові Феліксові в Кесарії (Дії 23, 12-35). Первосвященики забажали дістати його назад до Єрусалиму, щоб там легше розправитися з ним. Павло, як римський громадянин відкликався до цісарського суду в Римі. Отак він опинився в столиці великої імперії світу, де прожив два роки під наглядом вояка (Дії 28, 16-30), **проповідував там Боже царство та з повною відвагою безборонно навчав про Господа Ісуса Христа.** (Дії 28, 31).

Арешт Павла в Римі був лагідний, бо йому дозволено приймати відвідувачів і свобідно голосити Євангелію. **Одні вірили в те, що Павло проповідав, другі не вірили** (Дії 28, 24). В часі дворічного увязнення Павло вдержував сталий контакт із церквами в Ефезі, Филипах і Колосах. По двох роках цар звільнив його, бо не знайшов в нім ніякої провини. По звільненні Павло удався до Еспанії проповідати Боже слово.

Не знаємо, як і чому вдруге заарештували його та перевезли до Риму. Там його засудили на смерть і як римському громадянинові стяли голову в 67 р. Павло помер у Римі, закріплюючи там панування і царство Христа, яке перетривало римську імперію та триватиме до кінця світу. Приклад Апостола повинен заохотити всіх християн щиро любити хрест цебто страждання, невигоди, страхи, непевності та всякі неприємності, бо через них вподібняємося до Христа Спасителя, збагачуємося в небесні заслуги і виєднюємо Церкві Христовій Боже благословення і ласку навернення для засліпленого та позбавленого правдивої віри людства.

Християни повинні наслідувати Павлову ревність у приєднуванні душ для Христа. Павло всюди ревно голосив слово Боже, де тільки мав нагоду промовляти до людей. Навіть, як цар Юдеї, Агрипа, судив його, заки відослано до Риму, Павло намагався навернути його до Христа. Агрипа ж відповів Павлові: **Ти легко б намовив мене стати християнином.** А Павло відказав: **Аби дав Бог, щоб легко чи тяжко, не тільки ти, але й усі, що сьогодні служають мене, стали такі, як і я, крім оцих кайданів** (Дії 26, 28-29). На жаль Агрипа був скептиком, тому Боже слово не ввійшло до його душі через брак належного розположення потрібного в душі, щоб там розбудилася правдива віра.

Не Бог віддаляється від людей. Це люди віддаляються від Бога, коли грішать. Гріх витворює прірву між Богом і душами. Бог, шануючи людську свободу, кличе всіх до Себе, але не силує. Часом Бог неначе перебраний і зявляється немов огородник, як це трапилося Магдалині в дні Христового воскресення, або як подорожний, як Він зявився двом учням, що йшли до Емаусу.

Ті, що воюють проти Бога і Церкви, пошукують за Богом, бо инакше не цікавилися б Ним. Боротьбою з Церквою

вони намагаються заглушити своє сумління, яке потребує прощення, щоб стати здоровим. Вони не мають трудности з догмами цебто з вірою, але з Заповідями та християнською мораллю. Якщо хтось каже: "Я покинув Церкву, бо не вірю в сповідь," то не вірте йому. Він покинув Церкву, бо з гордости стидався визнати свої гріхи.

Не слід доказувати відступникам, що вони зле зробили. Вони це самі добре знають. Ми повинні християнською любовю і вирозумілістою, наслідуючи батька блудного сина, влегшувати їм поворот до Небесного Отця, замість відганяти їх немилосердним критикуванням і нехристиянською поведінкою.

Не один признає, що недобре вчинив, і тому злоститься на себе, але вину звалює на других, бо стидається признатися до провини. Це жаль Юди, який теж признався до вини, але не звернувся до Бога за прощенням. Треба молитися за таких, щоб Господь подав їм ласку, яка заповнить порожняву в їх серці, викличе правдивий жаль і заверне їх із дороги прокляття. Бог пошукує за грішниками. Християни повинні допомагати Йому знаходити їх своїми молитвами, добрими ділами і стражданнями, які виєднюють душам навернення та поворот до Небесного Отця, без Якого душа проживає в певпиннім страсі, поденервуванні, журбі та нещасливості.

КОМЕТИ

Час від часу в піднебесних наших просторах появляються комети, які можна бачити голим оком. Ці комети мають горіючий хвіст. Досіль записано одну комету, що мала хвіст довгий на 200 мільйонів миль.

До 1700 р. люди думали, що комети це вияв Божого гніву на людей. Йосип Флявій, жидівський історик, записав, що в 66 р. по Христі комета явилася перед знищенням Єрусалиму в 71 р. по Христі.

Комета була видна над Европою в 1456 р., як турки намагалися завоювати полудневосхідню її частину.

Одна комета, що зветься Галі від англійського астронома Едмунда Галі, періодично що 75 літ вертається до нашої соняшної системи. Вона буде нашим гостем у 1985 р.

Сирах каже: "Я волію жити з левом і драгоном аніж з лихою жінкою" (Сирах 25, 16). Те саме кожна жінка година сказати про лихого чоловіка.

'AIN KARIM... BIRTHPLACE OF JOHN THE BAPTIST

By Dr. Aurelia Appel

Now just a sun-baked village, 'Ain Karim in the "hill country" near Jerusalem, had its day of glory. It was here that Mary answered Elizabeth with the glorious Magnificat. It was in this area too that Christ's precursor, St. John the Baptist, was born.

* * *

MANY are the places in the Holy Land where you are reminded at every step of things for a long time past, of things that changed the evolution of the human spirit and by and by the face of the world. But places seem like 'Ain Karim to have the one and only aim of being for ever and ever a remembrance of past events.

'Ain Karim, a little village on the outskirts of Jerusalem, is known since times immemorial. It is already mentioned in the Old Testament, first by Joshua (15,60) and later on by Jeremiah (6,1) while its existence in Jesus' times is confirmed by tombs and other archeological finds. Now as in those days the profile of the surrounding hills is delicate and harmonious and the whole atmosphere of the place is soothing and peaceful.

The houses of the village, spread over the slopes of the hills on both sides of the modern highway that comes from Jerusalem, are built of square rough stones with narrow windows and large terraces on which laundry dries in the wind. On its small twisted lanes children are playing, old people are sitting in the sun and asses with large iron racks on their backs are carrying food or fuel. Old as it is, the present village did not exist in the days of St. John, yet the mountains and the sky, the bare rocks and the whitish soil were the same. Even the olive trees, the pines, the cypresses and especially the carob tree (known up to our days as St. John's bread) are of the same kind as those in the shadow of which St. John might have rested.

In the time of Herod of Judea there lived in this village of 'Ain Karim Zacharias, a priest of the Temple in Jerusalem and Elisabeth, his wife. After many years of barrenness and sorrow, at last a son was promised to them. Some time

later, Elisabeth, already with child and living in retirement at Zacharias summer house in the hills to the south of 'Ain Karim, was visited there by her cousin Mary who also knew that a child would be born to her. Elisabeth met her cousin with the words: "Blessed are thou among women..." (Luke 1, 42) and Mary answered: "My soul doth magnify the Lord..." (Luke 1, 46).

The churches and monasteries, the hills and the trees, the chants of the priests and the nuns, the sky and the wind, the tolling of the bells answering each other over the deep valleys, they all remind the pilgrim or the lover of old happenings of these two crucial events that took place there: the meeting of Mary, the Mother of the Savior, with Elisabeth, the Mother of His Forerunner, and the Birth of St. John the Baptist who spent in 'Ain Karim his childhood and his youth before going into the world to fulfill his life's work and his destiny.

Many material testimonies of these happenings have been preserved generation after generation and are still to be admired or honored. The grotto in which according to tradition the child of Zacharias and Elisabeth was born and where, eight days later, in the presence of relatives and friends he was given the name John, is still there. Over this grotto a church was built in the fifth century, rebuilt in the twelfth, restored in the seventeenth, and again and again since then. Around it the fortress-like Monastery of St. John of the Franciscans was erected. The church itself, the Church of St. John the Baptist is today a stately and imposing building the inside of which is completely covered with white tiles. These show various extremely unique blue designs intended as much to prevent decay as for beautification. On the left of the main altar, down some steps ,the Grotto of the Birth of St. John still shows, hewn in the rock, the primal walls and ceiling of the ancient house of Zacharias. Bas reliefs in marble on both sides of the Grotto's altar and under the altar itself narrate the most important occurrences in St. John's life.

The monks and the novices of the Franciscan Order honor the memory of St. John by daily procession that begins in the Grotto of His Birth and ends in the Chapel of Elisabeth on the right of the main altar. In this chapel on the right-hand wall, behind a marble lattice, the stone on which St. John is said to have preached to the multitudes, can still be seen.

Across the valley, in the lower Church of the Visitation, built over the traditional sight of the summer house of Zacharias, there is another relic: a stone displaying the contours of a child's body. This stone is said to have opened itself to hide the infant St. John from Herod's soldiers sent to kill him. Near this stone there is a well, the water of which according to a local tradition sprang from the rock at the moment when Elisabeth went to meet Mary.

At the foot of the steep ascent leading to the Sanctuary of the Visitation, Mary's coming to this region is further commemorated by a well "Fountain of Notre Dame Marie" the water of which is noted for its cool clearness and pure taste. The scene of Mary's arrival at Elisabeth's house is glorified by a huge mosaic on the frontispiece of the Church of the Visitation executed in the ateliers of the Vatican after drawings by the Italian artist Biagetti (in the year 1939). On the high wall that borders the inner court of the sanctuary, the Magnificat translated

in many languages can be read. In the upper Visitation Church, rebuilt in 1940, the main altar painted by the Italian artists Vagarini and Manetti presents the glorification of the Virgin.

The tomb of St. Elisabeth whose body is said to have been brought there by angels after her death, can be seen in the chapel of St. Elisabeth in the Desert of St. John, situated at the west of 'Ain Karim. Here St. John retired as a youth to hide himself from the persecution of Herod and to fortify his soul and prepare himself for the hard life and terrible death that were in store for him. The cavern where he slept, the spring from which he drank are still shown there. The Franciscan Monks have built over them a Chapel in which religious services are held now and then.

To honour the memory of St. John, there further exists at 'Ain Karim an Orthodox Church inside the Russian Monastery Laura. The nuns live in small quaint houses amidst gardens full of flowers and pine and cypress trees. The church itself, the Orthodox Church of St. John with its old silver and gold ikons has a strange atmosphere of unreality especially if you happen to be there in the late hours of the afternoon during the service of "Vechernia". The nuns, clad in long black robes with black conical velvet caps over their black veils, sing in curiously high-pitched voices and the whole place speaks of an ancient mysterious world that was, but is no more.

On the other side of the valley on the top of a hill covered with olive trees are the sturdy crenated walls of the Monastery of Notre Dame de Sion built by the endeavours of Father Alphonse Maria Ratisbonne. According to tradition the site of the Monastery was chosen by the Virgin herself who appeared to Father Ratisbonne and showed him where she wanted it to be built. Inside the Monastery there is a beautiful modern church with fine stained glass windows and exquisite ceramic bas-reliefs. Nearby among palm trees and rose bushes a small house with green blinds shows the original furniture and belongings of Father Ratisbonne who finished his days here. In the gardens and on the terraces of the Monastery there are many carob trees among the oldest in the whole region. The carob tree, called also St. John's Bread, is believed to have fed him while he lived in the desert, (the wild honey which he then ate was, according to a local legend, not real honey but was made from the fruit of the carob tree).

After having lived for many years in the desert, St. John felt the urge to announce to others what he knew about the coming of the Savior. He went to nearby places where there were enough people to hear his words and follow his teachings and there he preached to them. After a time he left the region of 'Ain Karim, this region whose severe charm had done so much in the molding of his character, in order to go to other places and fulfill his life's work and his destiny of being the Prophet and the Forerunner of the Savior who was to come, and at last to meet his final tragic fate.

'Ain Karim during the early mornings and late afternoons has a special charm. Then the light and the sky assume a misty tint while the valleys display a rare range of pastel tones giving the whole place a mystical, out of this world, appearance. When the bells of the churches begin to toll from the surrounding heights answering each other from

steeple to steeple across the deep shadowy valleys, it is as if they repeated again and again to those near-by and far away:
"Remember"

"Remember"
"It all happened here"
"It all happened here"!
(Our Family Magazine)

CONSTITUTION ON SACRED LITURGY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CHAPTER III
SACRAMENTS AND SACRAMENTALS

The Divine Liturgy, is the center of the sacramental system in the Church of Christ. Mass itself is a Sacrament which keeps all the other Sacraments in a balanced order.

The pastoral liturgical activity of the Church helps the Christians to express the paschal mystery in which the Son of God, crucified on the cross ,risen from the dead and glorified in heaven shares His divine life with His earthly brethren, that they, dead to sin and united to Christ, "who are alive no longer for themselves, but for Him Who died for them and rose again" (2 Cor. 5, 15).

Such a life is possible through faith and the Sacraments, especially through Baptism and the Eucharist.

Baptism is the birth in Christ of the children of God. Confirmation is the anointing by the Holy Spirit Who makes these new Christians into mature and responsible members of God's Family. Penance is the power of Christ which repairs the damage caused to the children of God by sin.

Matrimony and *Holy Orders* (Priesthood) gives some members of the Church new tasks, thus assuring the continuance of the family of God and its leadership.

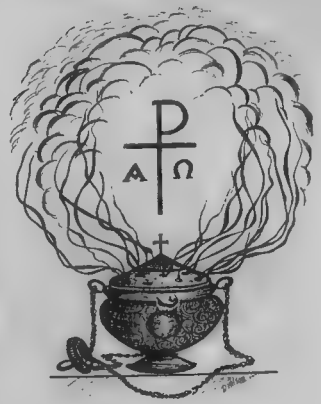

The *Anointing of the sick* is a solemn prayer for a sick member of the parish.

All these Sacraments should concern every member of the parish, because they concern his parish to which he belongs and which is his family in Christ.

The Holy Eucharist, however, is the center of them all, and therefore they are around it. So are the Sacramentals too, because the Eucharist is the center of the entire spiritual life.

THE PURPOSE OF THE SACRAMENTS

The Constitution on the Sacred Liturgy reads:

59) "The purpose of the Sacraments is to sanctify men, to build up the Body of Christ and, finally, to give worship to God.

"Because they are signs, they also instruct."

The Sacraments are the channels through which Christ distributes His graces to men. So they sanctify them by giving them grace. But perhaps some Christians do not realize that the Sacraments are not only private sources of supplying grace which every individual Christian employs for the good of his *own soul.*

The Council Fathers are not satisfied with this sacramental individualism. They want all Christians to know that they have a social character, because "they build up the Body of Christ", that is, the Church. For this reason a Christian is sanctified not *individually,* but in the Church, with the Church and by the Church.

It is the Church which administers the Sacraments to her faithful and through them draws them into her social life as the Body of Christ.

The membership in the Church helps us to glorify God, that is, "to give worship to God". It is through the Sacraments that we become God's children, capable of giving Him glory which will please Him. Thus we are sanctified for divine worship.

All creatures must honor and glorify God in one way or another. Reasonable creatures must do it knowingly. Since men are social creatures, they are sanctified in a community, that is, in the Church, for community worship, because they are "a chosen race, a people that is God's possession, a royal priesthood... that you may proclaim the excellence of Him Who called you out of darkness into His marvelous light" (1 Peter 2, 9).

And this gives a liturgical dimension to the sacramental system, established by Our Lord for the glory of God and the salvation of man.

Each Sacrament is an act of worship, because it is related to the Mass and through the Mass they participate in the paschal mystery of Christ. For instance, baptism and confirmation are the two stages of Christian initiation which reach their climax in the Holy Eucharist.

The Sacrament of Penance restores us to Eucharistic Communion. Anointing of the sick is completed by the reception of the Viaticum. Even the Orders and Matrimony should be conferred within Mass itself.

The Sacraments are special signs

The Constitution reads:

"Because they are signs, they also instruct".

The Sacraments are signs, because they signify the special grace which they cause. The Constitution says: "They do indeed impart grace, but, in addition, the very act of celebrating them most effectively disposes the faithful to receive this grace in a fruitful manner, to worship God duly and to practice charity".

They are *social signs,* because they build up and manifest the unity of all the followers of Christ.

They are also external signs, because men are not pure spirits. They are creatures, composed of body and soul, and for this reason they need external signs.

Being the signs, they *must instruct* those who receive them. They instruct when they communicate things and manifest their significance. They manifest the supernatural realities, because they are concerned with God's grace which is supernatural. Thus the pouring of the water upon the forehead of a baptized person

helps us to understand that the soul is washed of sin, when a person receives the Sacrament of Baptism. When the souls are given sanctifying grace, they meet their Maker. Thus the Sacraments should not be looked upon exclusively as things that 'give me grace', but also as *instruments of an immediate encounter with God,* during which we are sanctified and God is worshipped.

For this reason the reception of the Sacrament must not be a routine practice, but a living dialogue with God, otherwise it will do little or nothing to form those dispositions on which the fruitfulness of the Sacraments depends. Now it is clear why there is so little profit made by some who often receive Holy Communion or go to Confession, without improving their patience, charity, etc.

The Sacraments are not pagan amulets. They will not be very useful, if they are not properly received. The Constitution reads:

"It is therefore of the highest importance that the faithful should easily understand the Sacramental signs, and should frequent with great eagerness those Sacraments which are instituted to nourish the Christian life", especially Confession and Holy Communion.

If they understand the value and usefulness of the Sacraments, they will receive them as often as they can not out of a sense of duty or because of social pressure, but willingly and joyfully, because they will know the advantages they receive and the glory they give to their Heavenly Father, when they frequent them properly, that is, with due dispositions.

I COUNT MY BLESSINGS

Marie Young

I count my Blessings one by one,
And thank the Lord for what He's
A brain to think, a heart to beat,
Legs to walk, and two good feet.

He gave me eyes that I could see,
My babies' eyes smile back at me,
A nose to smell the flowers perfume,
Floating to me in my room.

A tongue to say my prayers aloud,
Whether alone or within a crowd,
A voice, dear Lord, that I may sing,
Praises to Thee for everything.

Two arms to hold my loved ones tight,
To tuck my babies in at night.
To make them feel that all is well,
My love is true, my arms will tell.

And last of all, when Thou art nigh,
A soul to fly to Thee on high,
My body all I pledge to Thee,
From this day on to eternity.

NEW CATECHISM

CHAPTER 12
GOD MADE MAN

When the world was ready to receive man, the masterpiece of all things made by God, the Lord said, "Let Us make man, wearing our Own image and likeness. Let us put him in command of... the whole earth" (Genesis: 1, 26). And God made man in two kinds, a man and a woman: "Man and woman He created them" (Genesis: 1, 27).

Adam was the first man and Eve was the first woman made by God. From Adam and Eve all other men and women have come. That is why Adam and Eve are called our first parents.

Plants, birds and animals are wonderful creatures, but man is even more wonderful because He has a mind that can think and a will which can choose. Man can know what is right and what is wrong. He can plan and learn many new things.

Man is free to do as he pleases. He can obey God or say 'No' to Him and break His Law. Since he is free man he can love God or hate Him, serve Him or rebel against Him.

Man has a body and a soul. Through his body he resembles the animals, but through his soul he resembles God and the Angels. It is in his soul that man's dignity lies, not in his body. Our body is also a precious thing because our soul lives in it.

Our body is made of matter so it can die. Our soul is a spirit and it cannot die. But the body and the soul make one person who is

man.

When God made Adam and Eve, He gave them the gift of sanctifying grace which made them holy. Through this grace they became God's beloved children and acquired the right to heaven.

QUESTIONS

1) *Who is man?*

Man is God's greatest creature on earth. He is composed of body and soul.

2) *Why am I greater than the plants and animals?*

I am greater than the plants and the animals because I have a soul that will live forever.

3) *What was the greatest gift that God gave to our first parents?*

The greatest gift that God gave our first parents was sanctifying grace which made them His beloved children.

SCRIPTURE

Why is it that You make such a noble thing of man, paying so much attention to him? (Jacob: 7, 17).

I look at those heavens of Yours, the work of Your hands, at the moon and the stars... What is man that You should remember him? You have placed him only a little below the Angels, crowning him with glory and honor, and bidding him to rule over the works of Your hands (Psalm: 8, 4-7).

He who touches you, touches the apple of My eye (Zacharias: 2, 8).

PRACTICAL RESOLUTION

I will respect my dignity because I am not the child of an earthly king, but of an almighty King Who is the Creator of the universe.

LITURGICAL PRAYER

You have created us out of nothing. You have raised us up when we had fallen, and You have left nothing undone to draw us to heaven and to give us Your future Kingdom (Prayer before the Consecration).

PERSONAL PRAYER

Dear Heavenly Father, help me to remember that I am the child of such a great Father as You are, especially when the devil or my own desires incite me to do bad things.

PRACTICAL EXERCISE

Write down in your notebook:

1) How did Adam and Eve use their free will to offend God in paradise?

2) Try to recall how many times you yourself misused this gift of God.

3) How do some men misuse the gifts of God? How do they misuse their mind? How should you use your mind, ears, tongue and eyes?

Young Man Wants A Bargain

The young man of the Gospel wanted security and Christ was willing to give it to him. Unfortunately, this youth made a mistake that made him even more insecure than ever before. He wanted Christ *at a bargain.* He wished to pay so much and no more! "When the young man heard these words, he went away mad, for he was a man of great wealth" (Matthew 19, 22).

Our Lord said: 'I will give you eternal life you are seeking. All right. Here is the price: go and sell

all your possessions and give the money to the poor. Then come back and stay with Me. You will find your security in My company'.

There is nothing wrong with being rich. Abraham, David, Joseph of Aremathea, Nicodemus and a score of other men and women were rich and holy. God blesses rich people who get their money honestly and administer it as God's stewards, helping the poor and promoting good causes. They are rich in this world and will be even richer in the next.

Our Lord knew that the young man loved his wealth and its comforts more than God and his own soul. This excessive attachment to earthly goods kept him from following the advice and maturing under the influence of grace, as St. Paul says:

"Thus we attain to perfect manhood, to the mature proportions that befit Christ's fullness.

"Thus we shall no longer be children tossed to and fro and carried about by every wind of doctrine, which wicked men devise with the ingenuity and cleverness that error suggests" (Ephesians 4, 11-14).

This is Christian maturity which every young man should acquire. Otherwise he will always be a 'child' that continuously needs adjustments in life.

Continuous adjustment

Adjustment is a part of many people's life. They have to be adjusted all the time because everything else is adjusted. You buy a new car, and it has to be adjusted. The dentist adjusts your teeth. The tailor adjusts your clothing. The employer adjusts your salary. The government adjusts your income tax. The psychiatrists adjust your nerves. Even some churches are trying to adjust God to fit the mentality and 'piety' of their congregation.

A young couple was running from one counsellor to another to adjust their marriage. Finally the wife was tired of it all and said to her husband: "Honey, now that we are so well adjusted, we should have some fun!"

Obstacles to union with Christ

Our Lord invites all men to come to Him:

"O come to Me, all you who are weary and overburdened, and I will refresh you!" (Matthew 11, 28).

God wants to be first in our life and work. Nothing should stand between us and our God. Unfortunately there are many things that can slow down our coming to God. It can be popularity, beauty, business or boyfriend that are more important to us than Christ. Let's not forget that Christ will not adjust Himself to us, as He did not accommodate Himself to the young man.

Self-denial

God has no 'pets' and no 'babies'. He treats us as mature people. He wants us to belong to Him. Nothing should come between us and Christ. We are not special cases. Did He not say:

"If anyone wants to become My follower, he must renounce himself and take up his cross. Then he can be my follower" (Matthew 16, 24).

Christ says: 'If you wish to follow Me, you must deny your ego, your own sinful inclinations, your unhealthy manias and commit yourself to Me! You must burn all the bridges behind your selfishness.

You'll have to pay for the Friendship of Christ

The world, that is, those who prefer earthly goods and ambitions to Christ and the soul, will ridicule

those who completely commit themselves to Christ. It was always so and will always be so, because the men of the world "seek their own interests, not those of Jesus Christ," St. Paul says (Philippians 2, 21).

Christ and our soul must always have priority in everything we do. The young man of the Gospel wanted to save his soul at a bargain. It's impossible. There are many things in life that you can get which are good. Religion must be practiced. Christ's friendship cannot be obtained at a bargain. No man can sin at a bargain. Sooner or later his sin will catch up with him. St. Paul says:

"Be not deceived. God is not mocked. A man reaps just what he sows" (Galatians 6, 7-8). Do not say: 'I will not be caught!' You certainly will be one day.

Is it worth to seek pleasure and to lose God? Is Judas happy that he sold Christ for thirty pieces of silver? (Matthew: 26, 16). How many young girls have ruined themselves and their life for a moment of an unlawful pleasure, and now are weeping in vain? One of these girls told me after she had signed up the adoption papers of her illegitimate child: "Now my life is ruined forever!" And she cried bitterly.

Is it worth gaining success, a beauty contest and popularity with a success and then losing your soul? Our Lord says:

"What does it profit a man to gain the whole world when his life is forfeited?" (Mark 8, 36).

Are Stalin and Hitler happy that they had such a success in life, if their souls are forever in hell? Glory, success, beauty and popularity last a short time only. Once they are gone, they have no value whatsoever. St. John says:

"The world with its cravings passes away, but he who does the will of God abides forever" (1 John 2, 17).

Glowing Beacon for those who dwell in the darkness of ignorance, Paul at first persecuted You until he heard Your divine voice which quickly enlightened his soul. In like manner, enlighten the darkened eyes of my soul which sings:

Jesus, You are my most powerful King.
Jesus, You are my omnipotent God.
Jesus, You are my immortal Lord.
Jesus, You are my most glorious Creator.
Jesus, You are my only Master.
Jesus, You are my generous Shepherd.
Jesus, You are my most compassionate Lord.
Jesus, You are my most merciful Savior.
Jesus, enlighten my emotions darkened by passions.
Jesus, cure my body covered with sinful scabs.
Jesus, cleanse my mind from vain thoughts.
Jesus, guard my heart from wicked passions.
Jesus, Son of God have mercy on me.

(Akafist to Our Lord, Ikos 11)

IN PRAISE OF FATHERS

The attitude of children toward their fathers passes, as a general rule, through three phases.

In early childhood, Dad is a symbol of strength, wisdom and security. He is a friend and protector, hero and model. He knows the answers to all questions; he is not afraid of the dark; he is the generous supplier of all good things, such as nickels for candy and ice cream. When Dad is around, we feel safe and secure; we know that everything is all right.

This is a glorious time for a father. The little sons and daughters know no more compelling joy than to sit on his lap while he tells them the stories he loved when he was their age. They are content just to be near him, and fall asleep more contentedly when they are clinging to his hand. When he comes home from work, they run happily to meet him, and gurgle excitedly as he swings them high in his strong arms.

For a brief period, he is not only father and provider, but high priest of the family hearth, genius beyond compare, beneficent dispenser of lollipops and wisdom, guardian angel and defender against enemies, almanac, entertainer and repository of the world's choicest knowledge.

Too good to Last

But soon the picture changes. Teenage sons and daughters discover that Dad is not the allover genius that they had supposed. They have new idols, and in comparison Dad cuts a rather sorry figure.

Of course, he is useful for some things, like writing checks or loaning the car for the evening. But he is so old-fashioned! Positively Victorian! All he knows about is business and history and classical music and other dull things like that. He tells the same old long-winded jokes over and over and keeps talking about how things were when he was young. Why it's practically impossible to get on the same

wave length with him!

Dad comes back

However, sooner or later, in the lives of almost every man and woman, there arrives a time when Dad comes back into his own. This time he does not receive the unreasoning adoration of childhood. What his mature children give him is a sober, grateful tribute that bespeaks the realization of what their father has meant in their lives. They may be filled with deep sorrow for the little gratitude and respect he received from them, the children he loved and protected. They make a belated admission that Dad was one of the really grand people who influenced their lives, one of the really powerful forces that helped shape their maturity.

They begin to realize how hard their father worked for them, how unselfishly he shared the fruit of his toil, how little he asked for himself. Looking back, they marvel at the tolerance with which father treated their bad manners, their selfishness, their disregard for the peace and comfort of the family, their greed for privileges, their dodging of family responsibility. They begin to recognize how kind and good, how generous and unselfish their father really was.

For many children this final period of truth and understanding comes too late. Often Dad has gone home to God by the time a true sense of values has balanced his children's appreciation of him.

Those whose fathers are still alive should not wait until it is too late to manifest their gratitude. A word of thanks, a hug of affection, a grateful prayer is a small return for a father's lifetime of love and loyalty. And yet that is all which those splendid men — our Catholic fathers — look for from their children. May God bless them every one! "A wise son loves correction, but the senseless one heeds no rebuke." (Proverbs 13, 1).

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *The Bible says that 'God made man of dust from the soil. Then He breathed into his nostrils a breath of life, and this man became a living being'* (Genesis 2, 7). *I have read somewhere in the Catholic paper that the body of man evolved from a lower species of some animal. How can such a theory be reconciled with what the Bible says?*

The Bible is a book of religion, not of science and biology. It is concerned with the salvation history of man. In describing the creation of the first man the Bible stresses that man was the only creature that

had an immortal soul, through which he became a living picture of God: "Let us make man in Our own image" (Genesis 1, 26).

The origin of the human body by way of evolution from some lower species is probable, although the scientists did not prove it so far. Thus the theory of evolution of the human body is only a serious hypothesis.

The author of the Genesis did not commit any error. He just transmitted to us the message of God through the medium of the scientific ideas of his time, which were proper to his civilization.

To understand the Bible, we must read this Sacred Book with a modern approved commentary, and read both at the same time. We must also read it with docile humility, always ready to obey the Church which is the official interpreter of the Bible, because it is its book.

2) *My grandmother is 80 years old. She suffers from an incurable cancer. She cannot talk and has many pains. May I pray that she die and go to heaven?*

There would be nothing wrong, if you prayed for her happy death. She had her share of life, because such is the normal span of life that God gives man. Death would free her from pains and take her to heaven where she would see and love God much more than she can on earth.

3) *Last year the American Bishops published a pastoral letter in which they stated that Christians are 'scandalized by the derelict priest' who leaves the priesthood and becomes a layman. Is every ex-priest a 'derelict priest?*

No, not necessarily! Pope Paul VI published an encyclical on "Celibacy" in 1967 in which he states that sometimes there are "doubts about the full freedom and responsibility of the candidate for the priesthood".

It is probable that some seminarians have misjudged their own qualities and motives when they entered the seminary, and so have their superiors. Thus their entrance into the seminary was a mistake. When a mistake is discovered after the ordination, the priest should continue to work as a priest, St. Alphounsus de Liguori says, and ask God to help him. God as a good Father will not deny him His grace, he adds.

But some priests do not feel that they have enough strength or will to continue as priests, and they do so in all honesty. If the Holy See dispenses a priest from his priestly obligations and restores him to the lay state, we do not see any reason why the laity would be scandalized or even surprised. It is good that an unfortunate situation has been corrected. It would be un-Christian, if anyone acted uncharitably towards the victims of these sad mistakes.

Such ex-priests should be helped by the people of God, not condemned or scorned.

4) *Don't you think that some preachers stress the importance of death so much that they seem to suggest that our earthly life is meaningless unless it prepares us for death? Is such attitude correct?*

No, such an attitude is not correct. Life and death are the parts of man's lot on earth. He must care for both of them. It is true that sometimes Christians were not sufficiently aware of their obligation to work for the progress in this world. This erroneous attitude is rejected by the Constitution on the Church in the Modern World, published by the Second Vatican Council. The Fathers say:

"Citizens should remember that they have the right and the duty to contribute according to their ability to the true progress of their own community" (N. 65).

They quote the example of Christ: "Indeed, we hold that by offering his work to God a man becomes associated with the redemptive work itself of Jesus Christ Who conferred an eminent dignity on labor when at Nazareth He worked with His own hands" (N. 67).

A good Christian should try to improve his lot on this earth and help his fellow men to do likewise. At the same time he should so live that he may be always ready to return to his Maker and receive a reward for his work on earth. It is by working and doing the will of God that man prepares himself for a happy eternity. Lazy people are not fit for heaven. St. Paul says: "Do not let anyone have any food, if he refuses to work" (2 Thessalonians 3, 10).

Our Christian faith wants us to lead a life that yields fulfillment here on earth as well as hereafter. God tells us to live and work for the betterment of this world which is also His creation, not sit idly and wait for heaven. The other world concept is often an escape for many lazy people from facing their role as human beings and working to better the lot of their fellow men. Heaven is the fulfillment of human existence. The hope of heaven should reinforce and shed light upon those causes and things for which we are responsible on earth.

5) *Why is so much attention paid to the role that women should play in the affairs of the Church and the State?*

Because women are full-fledged members of both the Church and the State. Pope Paul VI said in 1963 that they "should take an active part in our great moral, spiritual and social problems".

He sadly complained about the spiritual decadence which is occurring in so many countries, and said that "These good women prove themselves not only capable of collaboration in good works, but they are also gifted with the genius for reconstruction, for they have easy access to families, and when they set an objective for themselves they know how to achieve it".

Both men and women are responsible for the world in which we live. God will not make miracles, if we neglect to do what is required of us. The said Pope told the leaders of the Catholic Action:

"Make use of the valuable energies for building the Christian community, for creating a new faithfulness to the parish, to the reception of the Sacraments and the participation in the Liturgy".

6) *Is it a sin to seek pleasure in marriage, if the partners are married people and do nothing to prevent the possibility of conception?*

No, it is not a sin to seek reasonable pleasure in marriage, as it is not a sin to seek pleasure in food or anything else. The pleasure connected with the exercise of marriage rights is God's gift to married people and a sort of reward for the sacrifices which married state imposes upon them. The Constitution on the Church in the Modern world, published by the Second Vatican Council, says: "This (marital) love is uniquely expressed and perfected through the marital act. The actions within marriage by which the couple are united intimately and chastely are noble and worthy ones. Expressed in a manner which is truly human, these actions signify and promote that mutual self-giving by which spouses enrich each other with a joyful and thankful will" (N. 49).

The Bible says: "Find joy with the wife you married in your youth. Let hers be the company you keep, hers the breasts that ever fill you with delight, hers the love that ever holds you captive" (Proverbs 5, 18 19).

LOT AND SODOM

THE MERCY AND THE WRATH OF GOD

(Genesis Ch. 18, 20-33 & Ch. 19, 1-29)

by L. Castagnola, S.J.

SOME Christians of past ages distinguished a New Testament God from an Old Testament God. They spoke of a God of mercy appearing in Christ as opposed to the wrathful God of the days before Christ. This way of talking is of course heretical. One may divide human history into Old and New Testament periods, but God may not be divided into a "wrathful before" and a "meciful after." Furthermore, God does not undergo psychological changes during man's history. He cannot be conceived as one who undergoes the spectrum of human emotional changes. On the contrary, God as we know Him in the Old and New Testament Scriptures is One—from all eternity, today and for all eternity. And his definition is "Love" (1 John 4, 16).

How then does one explain the apparent scriptural anomaly of God's vengeance and wrath so often expressed in Old Testament? First of all, when the Prophets speak of God's vengeance, one should not imagine a kind of gangland vendetta. God is not out "to get" the sinner. The Prophets used a concept of human psychology to express what cannot be expressed adequately in human language: the total incompatibility between God and sin. This incompatibility is described graphically in the terminology of human emotions. But one who reads the Bible must look beyond the words to the reality intended, the fact that one who freely rejects God must face the dire consequences of that rejection. When a person freely alienates himself from God, he puts himself in a state which our human language can only express in terms of wrath and vengeance, terms which try to convey the reality of God's judgments.

God does not change

The concept of the "wrath of God" is not exclusive to the Old Testament. St. Paul speaks of God's

wrath (1 Thessalonians 2, 16) and in doing so does not contradict St. John's basic theological truth that God is Love (1 St. John 4, 8). In keeping with the Old Testament tradition, St. Paul uses this metaphor of wrath to express the state of alienation between God and man due to sin.

The concepts of the wrath and mercy of God are difficult to analyze in the abstract. This is why one must turn to Scripture for an explanation. Perhaps few scriptural passages could better illustrate the paradox between the mercy and wrath of God than the Genesis narrative of the fate of Lot and the destruction of Sodom. This is a story especially appropriate for today's modern man who is faced with Lot's dilemma: a choice for God or total destruction. In particular, an analysis of Lot's character may help one to understand the basic human requirements necessary to receive God's mercy.

What kind of a person was Lot? How virtuous was he? What made him deserve the mercy of God? These are not easy questions to answer. The Second Epistle of St. Peter heralds him as a righteous person (2, 7). Some Fathers of the Church as Justin and Irenaeus, have praised his virtue. But what does Lot's primary biographer, the author of Genesis, tell us about this lonely figure in the drama of God's punishment of sin? Are we given a psychological study in human weakness or heroic virtue?

A Failure?

At a first reading, the Genesis narrative seems to convey the impression that Lot was somhow destined for great things in the history of salvation, but proved unequal to his destiny—a failure. It is true that Lot's story ends on a note of failure and degradation, yet somehow he basically emerges heroic. Unlike some hagiographers, the sacred author does not just give a man's virtues but also his weaknesses. Lot is no exception.

What was Lot's call in life? Genesis does not teach that Lot was made the Father of the great promise. But we are told that Lot was with Abraham, his uncle, when the Patriarch left Haran and all his possessions (12, 4). And when Abraham returned from Egypt to Caanan, Lot was again with him (13, 1). Without concluding that Lot was cast by God in a role parallel to Abraham's, it is safe to say that he was a man capable of detachment and self-sacrifice. He was a man of some faith to have left his home for the unknown.

We are told that Lot prospered materially in the land of Caanan. He and Abraham acquired large herds. We are told that his material prosperity was the cause of his separation from Abraham. They could no longer live together in the same geographical area because there was not enough water for the herds of both men. In his generosity, Abraham offered his nephew the first choice of new lands. And Lot, taking advantage of Abraham's liberality, chose the luxuriant plains of the lower Jordan Valley and the basin of the Dead Sea.

The motives for Lot's choice were the obvious ones for any herdsman: well-watered grazing lands and proximity to centers of commerce. It is this latter motive which induced Lot to move as far as Sodom, and some inordinate desire for city life (Genesis 13, 12).

Disaster

Once separated from Abraham, little is known about Lot's personal

story except the facts that he lived in the neighborhood of Sodom and was once captured by foreign kings and rescued by Abraham (Chapter xiv). Lot certainly did nothing objectionable in moving toward Sodom. Yet, with the mention of "Sodom", the reader of Genesis might feel a premonition that disaster will be inevitable. For in Ezechiel's words, Sodom was synonymous with "pride, surfeit of food, prosperous ease," a place which "did not aid the poor and needy" (Ezechiel 16, 49). For Jeremias, Sodom was adulterous and wicked (Jeremias xxiii, 14). For Isias, Sodom had blood on her hands from offering sacrifice but was unjust and oppressive (Isais, 1, 11-17).

In an unusual scene in Genesis, God with two messengers appeared to Abraham telling him that judgment must be passed on Sodom for the "outcry against Sodom and Gomorrah is great and their sin is very grave" (18, 20). Then Abraham, like a buyer in an Oriental market, bargained with God for the lives of the Sodomites. The obvious theological meaning of the passage is one of God's mercy—man, so to speak, is allowed to intercede, to deal for his fellow man. Just why Abraham stopped his bargaining at "ten men" is not certain. Perhaps the Patriarch was embarrassed to put his price any lower. It seems strange to us that Abraham did not explicitly bargain for Lot, in view of the fact that he risked his own life for Lot (Chapter 14). Perhaps he had Lot and his family in mind when he bargained for the ten. At any rate, we are told later that Lot was saved because God "remembered Abraham" (19, 29).

Preservation

While Abraham bargained with God, the two messengers visited Sodom to prepare for the devastation to come. In contrast to Abraham, Lot is not given a chance to bargain for his fellow citizens. Only he and his family are found worthy of God's mercy, a fact which indicates that Lot had not submitted to the moral disintegration of his neighborhood.

Lot's basic goodness is best illustrated in the hospitality he shows the visitors from God. He invited the messengers to his home with real insistence, overcoming their reluctance. The messengers of God's coming wrath dined with Lot and must have thought that Sodom wouldn't be too bad a place if all the people were like Lot. But the people were not. The men of Sodom, young and old, soon shattered any optimism the messengers might have had about the moral stature of the city. This gang of men demanded that Lot turn over his guests to them. Luckily for Lot, his guests were no ordinary men. They confounded the mob with a paralyzing blindness.

After their display of superhuman power, Lot's guests gave their verdict of guilty Sodom. The outcry against this immoral city could no longer go unheard.

Lot's reaction to the verdict was mixed. At first, he took the verdict of the guests seriously and warned his future sons-in-law of the imminent destruction (14, 14). However Lot's attitude quickly changed the following morning. We are told that Lot lingered when warned to flee.

Hesitation

One is puzzled by Lot's hesitation. Was he discouraged by his sons-in-law who apparently did not take him seriously the night before? Was he influenced by a wife

who might have been afraid to break her ties with Sodom? Whatever the influences were that delayed Lot, we have the fact of God's mercy despite his lack of resolve. For he is "seized" and "led" out of the city by his guests (19, 16).

Once outside the city, Lot is given a further warning: "Flee to the hills lest you be consumed" (19, 17). Again, Lot's reaction to the divine command puzzling: "Oh no, my lords; behold your servant has found favor in your sight and you have shown me great kindness in saving my life; but I cannot flee to the hills, lest the disaster overtake me, and I die."

One wonders if the sacred author is hinting at a comparison between Abraham and Lot at this point. Abraham, at the command of God, climbed a mountain to make the supreme sacrifice of his son and heir to the great Promise. When Lot is asked to flee to a hill to save his own life, he proposes an alternate solution. This man who was once courageous in living his homeland with the Father of the Promise, now feared the unknown.

Lot's alternate plan was to seek safety in the near-by village of Zoar. Not realizing the extent of the imminent catastrophe, he chose this civilized place rather than the wilderness of the hills. Lot is granted his wish. And a city is guaranteed safety. "I will not overthrow the city of which you have spoken" (19, 21). Sodom and Gomorrah undergo violent destruction and Zoar is untouched.

God was merciful to Lot in the midst of this great catastrophe. One might expect that the Genesis is not telling a fairy-tale. Lot does not undergo a conversion of renewed faith and courage, the story of Lot ends in a cave with a note of degradation.

One wonders what the sacred author was trying to teach in recounting the details of Lot's life? One wonders what the inspired writer thought of Lot's behavior? Was Lot meant to emerge as a hero or as a failure?

Actually, the sacred author passes no judgment on the virtue or faults of Lot. He is interested in recounting one thing: God's saving love. The facts of Lot's weakness only highlight the fact of God's mercy. One could spend much time trying to analyze Lot from the viewpoint of modern psychology. However, one need not do this to get the message of Genesis.

Judgment

One need not picture God throwing fire down on Sodom any more than one need picture Him immediately causing any natural catastrophe. Genesis does not portray a god throwing thunderbolts on his enemies. The narrative of Lot and Sodom merely shows that sin must bring on the consequences of judgment and destruction. But its greatest lesson is that of God's mercy, a love which does not save the self-righteous, but rather weak and pitiful people such as Lot. It is a story which gives us a glimpse of what we realize since the coming of Christ—the total divine generosity of salvation granted to all men through God's gift to us of Christ, the incarnate Son of God.

The weekly salary is marked with 'take home' in some stores and factories, because there is no other place one can go with it.

SACRAMENT OF PENANCE

"Thou art Peter, and upon this rock I will build My Church. And the gates of hell shall not prevail against it. And I will give to thee the keys of the kingdom of heaven. And whatever thou shall bind upon earth it shall be bound also in heaven; and whatever thou shalt loose upon the earth, it shall be loosed also in heaven" (Matthew 16, 18-19).

This is one of the most famous passages of the Bible and it establishes the "Sacrament of Penance. There are five major steps on the road to Penance:

1) Examination of conscience
2) Contrition
3) Good intention
4) Confession of Sins
5) Your thanks for the Sacrament of Penance.

Forgiveness of sins actually takes place during the Contrition period. This is the time when your remorse for your sins makes contact with the Lord. His representative, the priest, enters at the 4th step - Confession of sins, and at this point gives two absolutions. The first is as follows:

"May the Lord, Jesus Christ absolve you and by this authority, I absolve you from every bond of excommunication and interdict to the extent of my power and your need." Only after this comes the absolution of sin properly so properly called: "Finally I absolve you from your sins in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit."

Why the first absolution? Because a priest can only absolve a sinner on condition that the latter is not cut off from the Church by any disciplinary measure such as excommunication or interdict. That is to say, in order to reconcile a man with God in the secrecy of his conscience we have to begin by reconciling him with the Church, if he is cut off from it.

Thus we see that a Christian who is truly contrite and even before he comes to confession has had his sin removed by his genuine sorrow and has already received the effect of the Sacrament before receiving th Sacrament itself.

Now we see that it is absolutely false to say that a Catholic needs only to confess his sins and receive the formula of absolution pronounced by a priest to become white as snow. Unless there is sorrow for sin present to begin with, absolution is completely ineffective. On the other hand, we have seen that sorrow for sin provided that it attains a certain purity and a certain intensity, can itself cleanse the soul, even before absolution is given.

Mr. William E. Zborowsky
St. Joseph's Parish
West Kildonan, Manitoba

Mother, you are worthy of all our promises, for you have given birth to the Word of God which is holier than all the Saints. Accept this offering, deliver us from all misfortunes and spare from future punishment those who cry out to you: Alleluia. (Akafist to our Lady, Kondak 13).

The Actions of the Holy Spirit

The Holy Spirit enlightens our minds that we may know the truth in order to act rightly and to save our souls. Sin is darkness. It can be dispelled. When the Holy Spirit descended upon the Apostles, St. Peter stood up and reproached the Jews for killing their Messias. The Jews were moved and repented of their deed. Then they said to Peter and to the rest of the Apostles: "Brothers, what shall we do?" Peter replied: "Be converted and baptized in the name of Jesus Christ for the remission of your sins. Then you will receive the gift of the Holy Spirit" (Acts: 2, 37-38). On that single occasion about 3,000 persons accepted Christ as their personal Savior.

The Holy Spirit not only enlightens the mind of men, but at the same time moves them to accept the grace of God which makes them holy and the children of God, the future heirs of the Heavenly Kingdom. St. Paul wrote to the Corinthians:

"Make no mistake: no fornicator, no idolater, no adulterer, no pervert, no homosexualist, no thief, no slave of avarice, no drunkard, no addict of abusive language, no miser will inherit the kingdom of God. That is precisely what some of you were. But you have been washed clean. You have been sanctified. You have been made holy in the name of Our Lord Jesus Christ and in the Spirit of our God" (1 Corinthians 6, 9-11).

Once sanctified we must know what is right and we must do it. And here comes the Holy Spirit Who enlightens us in our daily life by showing us what must be done as good and avoided as evil. Christ said to His Apostles which applies to all the followers of the Gospel:

"The Advocate Whom the Father will send in My name will teach you all things and will bring to your mind whatever I have said to you" (John: 14, 26). Thus the Holy Spirit helps us to make our own the watchword of St. Paul: "For me to live means Christ" (Phil. 1, 21), making Our Lord the center of all our interests and activities.

The Holy Spirit inspires us to do good and thus helps us to realize the plan which the Heavenly Father has for us, not according to our selfish way of thinking, but according to God's ideas which sometimes may be far different from ours. After all, who knows this plan better than the Holy Spirit, one of the Persons of the Blessed Trinity? Can anyone inspire us better than the Holy Spirit by showing us a sense of values, by helping us to make the right choice and by encouraging us to fight for the virtue which makes us resemble Jesus Christ, our Heavenly Model?

We all need the Holy Spirit in these days when there is such confusion in the world, at the time when the old ideals are dying and the new ones have not yet fully matured. The Holy Spirit says to all confused souls: "He who shall find Me, shall find life, and shall have salvation from the Lord" (Prov. 8, 35).

When we find ourselves in trouble and turn to our Heavenly Father for help and light, we do not pray alone. The Holy Spirit prays with us and teaches us how to pray and what to ask.

St. Paul says: "The Spirit helps our weakness. For we do not know what we should pray for as we should, but the Spirit Himself pleads for us with unutterable sighs. And he who searches the hearts knows what the Spirit desires and that He in accord with God's designs pleads for the Saints" (Romans 8, 26-7).

Since the Holy Spirit is so active in our souls, we must respect Him and His actions, by keeping our soul and body holy, for St. Paul says to everyone of us: "Are you not aware that your body is the temple of the Holy Spirit? And you have received Him from God. You are not your own masters. You have been bought, and at a price! So then, glorify God in your body!" (1 Corinthians 6, 19-20).

Unfortunately, due to our human weakness and sinfulness, we have a terrific capacity of resisting the Holy Spirit and of stifling His gracious voice altogether. St. Paul warns us against such misfortune, saying to the Christians of Ephesus: "Do not *grieve* the Holy Spirit of God!" (Eph. 4, 30). And he adds: "Do not extinguish the Holy Spirit, and do not despise the utterness He inspires!" (1 Thes. 5, 19).

The resistence to the inspirations and the guidance of the Holy Spirit cannot bring but misfortune upon those who do so. For this resistance the Jews were severely reproached by St. Stephen who told them fearlessly after enumerating so many benefits and graces which they had received from God in the course of history:

"Stiff-necked, ill-disposed, to understand or hear, you always resist the Holy Spirits; as your fathers did, so you do!" (Acts: 7, 51).

The Holy Spirit will teach us to lead a good Christian life which consists in a practical imitation of Our Lord's earthly life. Thus at least at the end of our life we will be able to apply to ourselves what St. Paul wrote of himself: "It is now no longer I who live, but Christ lives in me. The life that I now live in this body, I live by faith in the Son of God Who loved me and sacrificed Himself for me. I do not reject the grace of God" (Gal. 2, 20-21).

The Holy Spirit will teach us to live by spiritual ideals which so often are obscured by the false maxims of the world and its followers, especially in our days. The warning of St. Paul fits our times perfectly:

"Conduct yourselves by spiritual ideals, and you will not yield to the cravings of sensuality. The cravings of sensuality are opposed to spiritual ideals and these spiritual ideals are opposed to sensuality. They are arrayed against each other...

"Now the actions prompted by sensuality are manifest. They are fornication, impurity, licentiousness, idolatry, witchcraft enmity, contention, jealousy, outbursts of anger, quarrels, factions, schisms, envy, drunkenness, carousings, and other vices similar to these.

"I warn you beforehand, as I have already said, that those who do such things will not inherit the kingdom of God.

"But the fruit of spiritual ideals is love, joy, peace, long-suffering, affability, goodness, fidelity, gentleness, and self-control.

"Those who belong to Christ have crucified their flesh with its passionate cravings. If we live by spiritual ideals let us conduct ourselves by these ideals. Let us not become desirous of vainglory, provoking one another, and envying one another" (Gal. 5, 16-26).

If we follow the inspirations of the

Holy Spirit and do what He suggests, we will reach the stage where we will become God's beloved children, the real brothers and sisters of Christ, Our Lord, Savior and Model. Then Our Heavenly Father will gladly repeat what He once said of Christ Who came to redeem us from our sins and to teach us how to please God in our daily life in order to merit His praise: "This is My beloved Son with Whom I am well pleased!" (Matthew 3, 17).

Can any man or woman wish more than that? God's pleasure with us assures us of His blessing on earth and of everlasting happiness hereafter. Is this not the very end and goal of our creation and existence on this earth? Well, the Holy Spirit will help us to secure such wonderful things for ourselves, if we listen to Him and follow His advices.

Monotonous Holy Communions

By W. Heanue, C.SS.R.

This is a subject that concerns many people, and most of these are afraid to talk about it. It seems irreverent, somehow, perhaps even blasphemous, to use the word monotony in connection with the sacrament of the altar.

All of us have known days when we received Holy Communion, and our Lord has let us feel the wonder and the consolations of His real presence within us. There have been glowing mornings when we could almost say that the sacred Host was burning a round hole within us, so keenly did we feel our Lord's presence. On those wonderful mornings, we felt that Christ had taken our hearts in His wounded hands, and prayer never came so easily. And the whole of those days was technicolored with the red blood and white body of Christ, because those Holy Communions did throw a glow upon the remainder of the day. Those were days when we would have given our lives, in an instant, in defense of the Blessed Sacrament.

But one who receives Holy Communion often knows there can be other days, and other mornings, and they can be monotonous. He leaves his warm bed. He comes to the Communion rail to receive the living, throbbing body of Christ, he comes back to his bench, and he feels that he has received a stone, a cotton ball, or nothing. He may even imagine that an unconsecrated host somehow got into the ciborium, and it is the one he received, because gone are the consolations, the feelings, the really prayerful moods he sometimes felt at Holy Communion time. And gone also is that wonderful feeling that he has made a "good" Communion.

Such mornings can go on for a long time. They can be many, and they can become monotonous. St. Theresa of Avila experienced such Holy Communion and such mornings for over twelve years. They were a great trial for her, and they can be a great trial for any frequent communicant. But the really unhappy thing about such Communions is that we are apt to get an uneasy feeling, and say to ourselves, "If I were what I should be, my Communions would not be like this." And the next step might be to give up frequent Communion, which would be surrender to the enemy.

It is a consolation to know that the saints spoke and wrote about such Communions. It means that we are in good company with this trial. The saints called such Communions "dry Communions." They said such Communions can be our own fault, because of a lack of preparation, or thanksgiving. Or perhaps, they said, we fail to give up, or at least try to give up, some sin or failing that may be lying like a log between ourselves and Christ. But the saints also said that these "dry Communions" can be from our Lord's own hand.

One saint said that our Lord deals with the frequent Comunicant as a mother deals with her infant. The mother nourishes her infant, feeds it, carries it in her arms, smothers it with attention. But as the child grows older, she gives it less attention, she no longer carries it in her arms. She makes it walk on the ground. She feels it is no longer an infant, and can do without some of the things an infant needs.

Some time or other, we are all infants in the spiritual life. And our Lord treats us so. He gives us in Holy Communion His consolations, and feelings, and emotional experiences because He knows we are weak, and we need these for now, if we are to keep coming back to Him. When He withdraws some of this, and leaves us with "dry Communions," He is actually paying us a compliment.

He may be telling us that we are growing up in the spiritual life, and in our love for Him, and that we are no longer infants to be coddled. He may be telling us that we are strong enough to receive Holy Communion not for what we can get out of Holy Communion, but for what we can give—pleasure, joy and consolation to Christ. The heart that receives but thinks only of giving, the heart that is stripped of any desire in receiving Holy Communion except to please Christ, that is the heart that makes the perfect Holy Communion, and it, may be the driest in the world!

God may take away those wonderful sensations and feelings at Communion time to test us, to see if we are receiving for His sake alone, or simply for the emotional experiences we sometimes get. He has made this test on all of us. If we have kept coming back to the Communion rail, then we are receiving for His sake alone. Then we are coming back, not to receive or to experience anything, but to give something. To give pleasure to the heart of Christ. If this be so, then those "dry Communions" may be the most perfect and the most profitable of our lives, because they are the most selfless. Let us thank God that we are asked to believe, not to understand, the desire of Christ to take up His rest within us.

"Dry Communions' 'are not neces-

sarily a reflection on our love for Christ. Those who love most never make a great display of their love. If every time a husband returned from work, his wife screamed in joy: "Good heavens, he's been faithful!" and then laid out an enormous meal for him, she would drive him to a poorhouse or an asylum! Most wives are sure of their husband, and so they make no great fuss when he returns from work. And if, when Christ enters our heart, He doesn't make us feel like shouting in the wonder of His presence, it may be because He is sure of our love and sure that we want Him, and that is a very great tribute from Him.

Sometimes at Communion we try to work up an emotion inside of ourselves. We protest our love so loudly we can't hear Christ talking. He can't get a word, a thought, an inspiration in edgewise. Did you ever notice that sometimes in human loves, those who love most hardly ever say so. Some of our greatest human loves go on in silence. You can walk a country road any summer evening. Sitting on the porches there are old couples, who have grown old in years and old in their love for each other. They will sit hour after hour, week after week, summer after summer, and never once speak of their love for each other. Their complete happiness, the one great proof of their love for each other is that they are content merely to be in each other's company. And the ultimate proof of their love is, when one dies, many times the other followes soon after, dying of nothing but loneliness and a broken heart.

We shatter the peace that Holy Communion is supposed to bring, if we force ourselves to speak, when speaking or praying is, as it sometimes can be, so awfully hard. It is enough sometimes to sit quietly in the presence of our dear Lord, and believe with all our hearts that it does mean much to Him that He is there with us. It means so much to Him that we kept ourselves fit to receive Him. It means so much that we bothered to let Him come to us.

(The Liguorian)

As the Virgin tried to grasp the incomprehensible mystery of Incarnation, she asked the messenger: "Tell me how can a Son be born from me who am a virgin?" He answered her with respect, saying:

Hail, for you are Confidant of an unfathomable plan.
Hail, for you are the Hope of things which silence should be kept.
Hail, for you are the Prelude of Christ's miracles.
Hail, for you are the Summary of Christ's teachings.
Hail, for you are the celestial Ladder by whom God came down to us.
Hail, for you are the Bridge which joins earth to heaven.
Hail, for you are the Marvel, much praised by the angels.
Hail, for you are the Scourge, causing the demons to weep.
Hail, for you are the Mother of the ineffable Light —(Christ).
Hail, for you have preserved your Secret (about the Incarnation).
Hail, for you are wiser than all wise men combined.
Hail, for you are enlightening the minds of the faithful.

Hail, Virgin-mother. (Akathist to our Lady, Ikos 2).

GIFTS FROM GOD

J. Armshaw, C.SS.R.

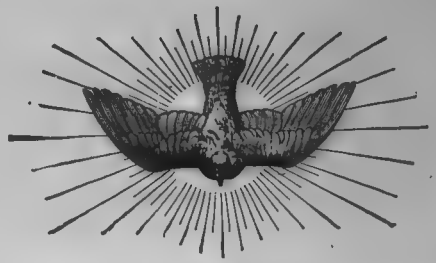

What are the seven gifts of the Holy Spirit? We believe that we have them when we are in the state of grace. We pray for them. But how many of us know what they are or what they do for us?

* * *

Jerusalem in the year 33 was not a very large city. Its streets were narrow and overcrowded, and on great feastdays they were cluttered with vendors selling their wares, and with thousands of people milling about and elbowing their way to the temple.

The day on which the Holy Spirit came down upon the apostles and our Blessed Mother was one of those days. It was the feast of Pentecost. Suddenly, amid all the noise and shouting in the streets, there arose a voice more powerful than the rest—powerful enough to quiet the crowds and to command the silent attention of all.

It was the voice of Peter. Peter, the fisherman. Peter, the coward. Peter, who had denied his Master; Peter, who even today had been hiding in an upstairs room for fear of the Jews!

Peter was standing fearlessly on a street corner and boldly addressing a huge crowd of people. "Men of Judea, listen to me! What is happening today was foretold by the prophet Joel. *And it shall come to pass in those days, says the Lord, that I will pour forth My spirit upon all flesh. And your sons and your daughters shall prophesy. And your young men shall see visions, and your old men shall dream dreams. And upon My servants and My handmaids shall I pour forth My spirit, and they shall prophesy!"*

Then Peter went on to tell them that Jesus Whom they had crucified was the Son of God.

And the people cried out, "What shall we do?"

Peter told them, "Repent and be baptized!"

And on that day three thousand were baptized. (Acts 2, 37-41).

Perhaps, as Pentecost comes around each year, we think of it merely as the birthday of the Church and feel rather good about it; in the way we feel good on our mother's or father's birthday. Or we thrill at

the tongues of fire. But we miss a very important point. We forget that the apostles were changed from cowardly men to men of bravery, from fearful fugitives to courageous preachers of the word of God.

We forget that same Holy Spirit Who came down upon the apostles on the first Pentecost Day came down upon us, too, when we were baptized. "Repent and be baptized," shouted Peter, "and you shall receive the Holy Spirit!" (Acts 2, 38).

Three thousand people received the Holy Spirit that day. But how many thousands and thousands more have received that tremendous gift since then! And so we can say with the great St. Paul, "Know you not that your bodies are temples of God, and that the Spirit of God dwells in you?" (1 Corinthians 6, 19).

It is not a simple thing to understand what that means. Our bodies are temples of God! If every baptized person believed — and I mean really believed this — that his body is the temple of God, there would never be any sin in the world. For how could he ever perform any unworthy act? How could he with his sacred hands pick up a book or magazine that is indecent? How could he with his sacred feet walk willingly into an occasion of sin, or lead another with him? How could he speak an unclean word, or listen to the same? How could he speak an unkind word, or do an unkind deed, or perform an unworthy action of any kind?

We know that our salvation and sanctification consist in union with God. This will be finally perfected only in heaven. But our growth in perfection begins here on earth. Our union with God here on earth is the effect of sanctifying grace and charity and the indwelling of the Blessed Trinity in our souls.

It begins with our baptism. When we were baptized, our souls were flooded with sanctifying grace. The infused virtues of faith; hope and charity were poured into our souls. The Blessed Trinity, God the Father, God the Son, and God the Holy Spirit took up their abode in our souls. Each time grace and charity are increased in our souls God enters into a more intimate union with us.

That is the whole plan of the Christian life: to enter into a more and more intimate union with God by increasing in our souls sanctifying grace and charity. That is why we receive the sacraments and perform good works: the sacraments and good works increase grace and charity within us. They bring us closer to God.

But that is not all. When the Holy Spirit, the Sanctifier, comes into our souls He brings with Him His special gifts.

Seven Gifts

What are these seven gifts? We pray for them. We believe that we have them when we are in the state of grace. But how many of us know what they are, or what they do for us?

The gifts of the Holy Spirit are special powers, or abilities, infused into our souls, which make it possible for us to receive special help from God. They are given to us when we are baptized, and these powers increase in us whenever our sanctifying grace and charity increase.

Before we go any further, let's look at the example many writers use to try to clear up a bit. A boat can be moved along the water by means of oars. But it can also be moved by the wind blowing into the sails. When we practice the virtues, it is like moving the boat with the oars.

The gifts of the Holy Spirit are like the sails, and when God decides to blow into the sails, the boat moves along much faster and much more easily; and so our practice of virtue with the special help of God the Holy Spirit is much better and much easier, too.

There is one important thing we must remember about all this. The gifts of the Holy Spirit work under the direction of God. They work when He wants them to, not when we want them to. Remember the little talk Christ gave Nicodemus that night? "Unless a man be born again of water and the Holy Spirit, he cannot enter the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. Do not wonder that I said to you, you must be born again. The wind blows where it will, and you hear its sound, but you don't know where it comes from, nor where it goes. So it is when a man is born by the breath of the Spirit" (John 3, 5-8).

Now let's take a quick look at each one of these gifts and see just how they help us in the practice of the virtues.

There are seven gifts, corresponding to the three theological virtues and four moral virtues. The seven gifts are: wisdom, understanding, knowledge, counsel, fortitude, piety, fear of the Lord. The gift of wisdom corresponds to the virtue of charity; understanding to faith; knowledge to hope; counsel to prudence; fortitude to fortitude; piety to justice (religion); and fear of the Lord to temperance.

At the bottom of the ladder is *fear of the Lord*. This gift gives us a childlike fear of God. It inspires in us a fear of offending God and thus gives us a horror of sin. It arms us against temptation. It keeps us from any irreverence toward God and from presumption. As it perfects the virtue of *temperance* in us, it inspires in us a spirit of mortification, of perfect renunciation, uniting us with Christ. That is why "the beginning of wisdom is fear of the Lord" (Ecclesiasticus 1, 16).

But this fear cannot stand alone. There must also be a childlike love for God; and that is what the gift of piety brings to us. It enables us to see God as our Father. With the help of this gift we say with St. Paul, "Abba, Father!" (Galatians 4, 6). We want to give our whole heart to God, giving Him all the worship due to Him. That is how the gift of piety perfects the virtue of justice (or more specifically, religion, which is a part of justice). It inspires us to give to God what is His due, in as far as we are able. This gift of *piety* also increases our love for our neighbor, whom we see as a member of Christ. In its most perfect degree, it enables us to see Holy Communion as a participation in the sacrifice of Christ. This gives us the desire to be united with Christ, the Victim; and we desire to be victims with Christ, "making up those things that are wanting in the sufferings of Christ", as St. Paul says, (Colossians 1, 24).

The gift of *fortitude* gives us the courage to undertake great things for God and to suffer great trials for Him. It comes to the aid of virtue in difficult circumstances. This is the gift that made it possible for the martyrs to suffer such cruel tortures for the sake of virtue. In our own lives, it helps us to follow as closely as possible in the footsteps of our Lord, even in the face of the greatest difficulties.

Counsel comes to the aid of the virtue of prudence. All of us can use some help in this regard. Prudence is

one of the most difficult virtues to acquire. Here is where the Holy Spirit comes to the rescue. The gift of counsel helps us to judge what are the best means for acquiring our final destiny, which is union with God in heaven. First of all it aids us in doing things that are of strict obligation. Then it leads us on to doing things that are not absolutely necessary, but are a more generous practice of virtue. Finally, it enables us to do these holy things with heroic perfection.

Now we come to the three gifts that perfect the theological virtues.

The gift of *knowledge* corresponds to the virtue of *hope*. It leads us to detachment from created things by making us realize that created things are not our goal in life. It makes us see that they are good only in so far as they lead us to God. And so it enables us to use created things with moderation and with interior detachment, so that we do not set our hearts on them. In its highest form it leads use to such a spirit of renunciation that we see the real value of suffering, namely that it makes us like Christ, sharing in the redemption with Him.

The gift of *understanding* corresponds to the virtue of *faith*. Its object is truth. It enables us to understand better and more deeply the truths of faith, the precepts and counsels. It does not take away the obscurity of faith, but it does strengthen our faith for us. It shows us the goodness of God and our own unworthiness.

The highest of all the gifts is the gift of *wisdom*. And this gift corresponds to the crown, the greatest of all virtues, the virtue of *charity*. It influences the other gifts, too just as charity influences the other virtues. Under the inspiration of this gift we almost "know" God by His action in us, and the peace and joy it brings us. It shows us the grandeur of God's commands; it attracts us to what is good; it shows us the value of the practice of the evangelical counsels. If the soul is completely docile to the Holy Spirit, this gift will bring the soul into a mystical union with God. These souls are the perfect, that is, the ones who have reached the highest possible perfection on earth.

And there you have another part of God's plan in leading us to heaven, to the heights of sanctity.

It has well been said that too often in our lives the Holy Spirit is an unknown God.

We think most often of Jesus, the Son of God, for He is our Redeemer and with us on our altars. Perhaps we think only rarely of God, the Father, Who created us. But the Holy Spirit, we might almost say, is relegated to the position of the white dove hovering over the River Jordan when Christ was baptized.

Let's not make that mistake. Especially as the feast of Pentecost comes around this year, let's try to develop some special devotion to God the Holy Spirit. Say some special prayers to Him. Pray along with the Church, "Come, Holy Spirit, fill the hearts of Thy faithful and enkindle in them the fire of Thy love . . ."

Surely that is one way of thanking God for giving us a little bit of heaven here on earth!

(The Liguorian)

God alone knows whether it is true, but some philosophers said that marriage is a three-ring circus: engagement ring, wedding ring and suffering.

The Love Of Jesus Christ

By St. Alphonsus Liguori

Translated by C. D. McEnniry, C.SS.R.

David placed all his hope of salvation in his future Redeemer and said: "Into Thy hands, O Lord, I commend my spirit; Thou wilt free me, O Lord, God of fidelity." How much more should we put all our hope in Jesus Christ, now that He has come into this world and completed the work of redemption! With greater confidence than David each one of us should say and keep on saying: "Into Thy hands, O Lord, I commend my spirit; Thou wilt free me, O Lord, God of fidelity."

If we have great reason to fear eternal death on account of the offenses we have committed against God, we have, on the other hand, still stronger reasons to hope for eternal life through the merits of Jesus Christ; for these merits have infinitely more power to save us than our sins have to damn us. We indeed have sinned and by our sins merited hell, but the Redeemer has come to take upon Himself our sins and to satisfy for them by His sufferings. "Surely He hath borne our infirmities and carried our sorrows." (Is. 53: 4)

In that unhappy moment in which we sinned God wrote our sentence of eternal damnation; but our merciful Redeemer — what did He do? "Blotting out the handwriting of the decree that was against us... He hath taken the same out of the way, fastening it to the cross." (Colossians 2 14) He cancelled with His blood the decree of our condemnation, and then He fastened it to the cross, so that every time we see our sentence of condemnation for the sins committed, we may at the same time see the cross whereon Jesus Christ, dying, cancelled it with His blood, and so reawaken our hope of pardon and eternal salvation.

How much better the blood of Jesus Christ pleads for us and obtains for us the divine pardon, than the blood of Abel cried out against Cain! "You have come. . .to Jesus, the mediator of the New Testament, and to the sprinkling of blood which speaketh better than that of Abel." (Hebrews 12: 24). As though the apostle had said: "O sinners, happy you, who after your sin have had recourse to Jesus crucified, Who has shed all His blood in order to become mediator of peace between sinners and God and obtain pardon for them! Your sins indeed cry out against you, but the blood of the Redeemer pleads in your favor, and at the voice of this blood, divine justice cannot but be placated."

It is true that we must render a rigorous account of all our sins to the divine judge. But who is it that will be our judge? "The Father... hath given all judgment to the Son." (John 5, 22) Let us take heart; the eternal Father has committed the office of judging us to no other than our Redeemer. Therefore St. Paul encourages us saying: "Who is it that shall condemn us when Christ Jesus Who died...is pleading for us?" (Romans 8: 34) Who is the judge that would condemn us? It is that same Savior Who, in order not to condemn us to eternal death, has condemned Himself and has died; and, not content with that, He con-

tinues, even today in heaven, to plead with His Father for our salvation. St. Thomas of Villanova writes: "Sinner, if you repent of your sins, what do you fear? How will He condemn you Who died so that He would not have to condemn you? How will He drive you away when you return to His feet, He Who came down from heaven to go in search of you even while you were running from Him!"

And if, on account of our weakness, we fear to fall in the attacks of that enemy whom we must continuously fight, here, as the apostle warns us, is what we must do. "...laying aside every weight and sin, which surrounds us, let us run with patience to the fight proposed to us, looking on Jesus, the author and finisher of faith, Who, having joy set before Him, endured the cross, disregarding the shame..." (Hebrews 12: 1-2) Then let us go forward, with courage, to the battle, with our eyes fixed on Jesus crucified, Who from the cross offers His aid, the victory and the crown!

In the past we have fallen because we stopped looking on the wounds and the ignominies suffered by our Savior, and so we failed to call on Him for help. But for the future, if we remember how much He has suffered for our love, and how He is always prompt to help us if we have recourse to Him, surely we shall not be defeated by our enemies. Listen to big-hearted Theresa: "I can't understand your foolish fears when you say, 'Oh, Satan! Satan!' You could just as well say: 'Oh, God! God!' and make Satan tremble." On the other hand she says that if we do not place our entire confidence in God, all our own puny efforts will profit us little or nothing. "All that we do will help little, unless, abandoning all confidence in ourselves, we place all our confidence in God."

What two great mysteries of hope and love we find in the passion of Jesus Christ and in the Sacrament of the Altar! Mysteries so great that, if faith had not revealed them, who could ever have believed them? An omnipotent God, willing to make Himself man, to shed all His blood, and to die in agony on an ignominious tree! And why? To pay the price of our sins and to save us who have turned our backs on God! And then He was willing to give His very body, once sacrificed for us on the cross, to be our food, and thus to unite Himself entirely to us! O God, how these two mysteries should consume with love the hearts of all men! And what sinner, however dissolute he may be, could ever despair of pardon if he repents of the evil he has done, seeing a God so enamoured of men and so eager to do them good! Inspired by this thought St. Bonaventure said: "Courage, then! I will push on fearlessly with unshaken confidence that He will refuse me nothing necessary for salvation Who did and suffered so much precisely that I might be saved."

"Let us go therefore with confidence to the throne of grace, that we may obtain mercy and find grace in seasonable aid." (Hebrews 4, 16) This throne of grace is the cross where Jesus rests on a throne to dispense grace and mercy to every one that has recourse to Him. But it is urgent that we have recourse to Him at once, while we can get the help we need to save our souls; otherwise the day may come when we shall no longer be able to find Him. Let us go then at once and throw our arms around the cross of Jesus Christ; and let us go with great confidence. No discouragement on account of our miseries! In Jesus Christ crucified we shall find all riches, every grace. "In all things you are made rich in Him...so that nothing is wanting to you in any grace." (1 Corinthians 1, 5-7) The merits of Jesus Christ have made us rich in all divine treasures and have made us capable of receiving every grace we desire.

(The Liguorian)

The Apostle Philip - A Practical Man

What we have in the four evangelists are four witnesses to the great saving action of the Son of God. So it is no wonder that on occasion all four of them will relate the same event in their chronicle of the life of Christ. The following incident, for example, is found in each of the four Gospels.

After spending the whole night in prayer, Jesus called all His disciples together. Of these He chose twelve who would be Apostles and on whom He would lavish special training—training they would in turn give others when He would no longer be with them. Number five of the chosen dozen was an unobtrusive, wiry man called Philip. It is his story we tell.

Philip was born and raised in Bethsaida of Galilee. Most likely he would have lived an obscure life there had not Jesus called him and had he not responded. His calling was an uncomplicated affair; vocations usually are. As Christ was going from Judea to Galilee He found Philip and with no preamble of any sort, He said, "Come follow Me" (John 1, 43). Without any hesitation, Philip did. This is not too unusual, for Philip was a wellknown follower of John the Baptist who very definitely had pointed out Christ as the longed for Messias.

It is clear that Philip was a practical man, for when the hungry multitude that followed Jesus had to be fed, it was to Philip that Christ turned and asked, , "Where shall we buy bread enough for these people to have a meal?" For Philip the question was not only "where" but "With what?" He made a quick estimate of the persons in the crowd and said, "Bread for two hundred denarii is not enough for each of them to get even a little." That was probably the amount of money in the apostolic treasury at the time.

Like the other Apostles, Philip was sometimes lacking in spiritual insight, and found it difficult to understand Christ's teachings. When, at the Last Supper Our Lord told His Apostles that He was about to return to His Father, Philip broke in and asked, "Master, show us the Father, and we shall be glorified!" (John 14, 8).

"Philip," Jesus said to him, "so long a time have I been in your midst, and you do not know Me? He who sees Me sees the Father. How, then, can you say, 'Let us see the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in Me?" This was on the very eve of Christ's departure from this world and after three long years of teaching and training.

Apart from the fact that he is listed among the Apostles waiting in the Cenacle for the Holy Spirit, nothing else that is certain is known

about Philip. What we know about his missionary activity comes down to us from early writers, some of whom wrote fairly credible tales of his life. The most reliable of these tell us that somehow he migrated to Asia Minor with his three daughters. There he preached and taught about twenty years, especially in the provinces of Phrygia and Lydia.

Christ rewarded Philip's apostolic labors with the crown of martyrdom. In some way he had offended the Emperor and so he was ordered to be crucified with his head down. He was buried at Hieropolis in Asia, but in 561 A. D., Pope Pelagius had his remains brought to Rome for reburial in the Basilica of the Apostles. This basilica, though dedicated to all the Apostles, was originally built to honor only Ss. Philip and James. This may be why the Western rite honor the two saints together on May 1. We of the Byzantine rite honor them separately: St. Philip on November 14; St. James on October 23.

(Mount St. Macrina)

Naughty boys sometimes make good husbands.
A cobbler should not go beyond his trade (Latin Proverb)
If you marry in haste, you will repent at leisure.
Man proposes, God disposes (Ukrainian proverb).
Make a virtue of necessity.
Love your neighbor, but don't pull down your hedges.
Love is never without jealousy.

Some marriages are really unhappy, because their partners do not know how to fall in love always with the same person.

Son: Daddy, what's this ethics business people talk about?

Father: It's this way. I am a business man. A man comes to me and buys a suit. He pays me $50.00 in cash. It's a bill. After he leaves the store I discover that he gave me two 50s stuck together.

Now here is the answer about your ethics in business: Should I tell my customer that he gave me $100.00 and return what he gave me by mistake, or should I retain what belongs to him and keep quiet about it?

Life is made of little things.
Late repentance is seldom true.
Law makers should not be law breakers.
The things of friends are in common.
Learn weeping and you shall gain laughing.
It is love that makes the world go around.

Schiller: "Disappointments are to the soul what a thunderstorm is to the air."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 17, Man.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 6.

Volume XL, No. 6.

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Серце—запорука витривалости — 1
Місячне намірення — о. С. Б., ЧНІ. 3
"Я той, хто є" — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 5
Новий Катехизм. — 7
Помолись — Юрій Клен 9
Апостолування мирян
Пояснення о. М. Шудла, ЧНІ 10
Червень—це місяць доброї надії
о. Роман Ганас 12
Хотів би ти знати? — 15
Українка-католичка—членкиня Ліги Українських Католицьких Жінок
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 18
Чому деякі чоловіки не говорять до своїх жінок? — о. Мих. Шудло, ЧНІ. 22
Св. Павло—апостол поган — 29

'Ain Karim... Birthplace of John the Baptist by Dr. Aurelia Appel 33
Constitution on Sacred Liturgy
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 36
I Count My Blessings ..... Marie Young 38
New Catechism 39
Young Man Wants a Bargain 40
In Praise of Fathers 43
I'd Like To Know 44
Lot and Sodom ..... by L. Castagnola, S.J. 47
Sacrament of Penance 51
The Actions of the Holy Spirit 52
Monotonous Holy Communions
by W. Heanue, C.SS.R. 54
Gifts From God ..... J. Armshaw, C.SS.R. 57
The Love of Jesus Christ
by St. Alphonsus Liguori
Translated by C. D. McEnniry, C.SS.R. 67
The Apostle Philip—A Practical Man 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Лип.-Серп.
1968
July-August

REDEEMERS

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП—КАРДИНАЛ ЙОСИФ

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 7-го липня 1968 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

THIS YEAR FROM THE 1st TO 7th OF JULY

The Main Day of the Pilgrimage will be

Sunday, July the 7th

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church in Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

ВІТАЄМО В КАНАДІ

Первоієрарха Української Католицької Церкви Ісповідника Віри, Верховного Архиєпископа — Митрополита, Блаженнішого Кардинала Йосифа

Українці-католики Канади, а з ними, напевно, й уся українська спільнота цієї країни, матимуть надзвичайно велике щастя вітати цього літа між собою великого українського ісповідника віри — Його Еміненцію кардинала Йосифа Сліпого, верховного архиєпископа українців-католиків, що є не тільки первоієрархом Української Католицької Церкви, а й також незломним оборонцем суверенних прав Христової Церкви і свого українського народу.

Його Блаженство Йосиф Сліпий приїжджає до Канади в п'ятницю 14 червня. Він задержиться найперше в Торонті, де в неділю 16 червня візьме участь у врочистому відзначенні 20-річчя Торонтської єпархії. У днях 22-28 червня Його Блаженство відвідає Вінніпеґську архиєпархію, де в неділю 23 червня відслужить архиєрейську св. Літургію і візьме участь у різних імпрезах, влаштованих на його честь.

З Вінніпеґу верховний архиєпископ поїде до Едмонтону, щоб у днях від 29 червня до 1 липня взяти участь у працях та імпрезах крайового конґресу українців-католиків.

У днях 6-13 липня Достойний Гість відвідає Саскатунську єпархію, де в неділю 7 липня відслужить соборну архиєрейську св. Літургію та візьме участь у торжествах з приводу цих надзвичайних відвідин.

Подаючи до прилюдного відома цю радісну вістку, просимо всіх Отців духовних, наші чернечі згромадження, церковні громади, наукові й церковно-громадські організації й установи, як також усіх наших вірних, виявити при цій нагоді нашому Найдостойнішому Гостеві свою найвищу пошану й щиру любов, разом з готовістю завжди ревно працювати під його високим проводом для більшого добра Христової Церкви і для кращого май-

бутнього українського народу.

Дано у Вінніпезі, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні дня 20 травня 1968 року.

✠ **Максим Германюк**, архиєпископ-митрополит Вінніпеґський.

✠ **Ніл Саварин**, єпископ Едмонтонський

✠ **Ісидор Борецький**, єпископ Торонтський

✠ **Андрій Роборецький**, єпископ Саскатунський

Христове Переображення

Христос узяв трьох учнів на гору Тавор, щоб ободрити їх на час свого конання в Оливнім Городі. Як тепер бачать Христове Переображення, так унедовзі в Оливнім Городі зобачать неміч Його людської природи, що подібно до нашої жахається страждань і болів. Отак Тавор виявив Христову славу та божество, а Гефсиманія показала Його людську істоту, що, бувши вповні подібною до нашої, лякалася всього того, що прикре і болюче.

Св. Марко отак описує події Христових страждань у Гефсиманії зараз по Тайній Вечері, як Христос забрав Своїх учнів до того саду, де часто проводив цілі ночі на молитві.

"Тепер вони подалися на місце, що зветься Гефсиманія. 'Спочивайте тут', промовив до Своїх учнів, 'поки Я не помолюся.' І взявши з Собою Петра, Якова й Івана, Він зачав сумувати й тужити. І сказав до них: 'Я погружений у

такім смутку, що годен спричинити Мені смерть. Лишіться тут і чувайте!'

"Тоді пішов трохи дальше, припав до землі та, молився, щоб минула Його ця проба (година), якщо можливо. І благав Він: 'Авва-Отче, Ти годен усе вчинити! Віддали від Мене цю чашу! Проте, не чини те, що Я хочу, але те, що Ти бажаєш!' " (Марко 14, 32-34).

Страждання Спасителя мусіли бути такі страшні ,що Він відчув потребу людської потіхи, тому звернувся до Своїх трьох улюблених апостолів, але, прийшовши до них, сильно розчарувався, бо знайшов, що 'вони спали'. 'Симоне', промовив до Петра, ти спиш? Чи ти не годен чувати одніської години?' " (Марко 14, 37).

Страждання Спасителя в Оливнім Саді сильно пригнобили трьох учнів і потушили їхню відвагу. Що було б сталося з ними, якщо б не були бачили Христової слави під час Переображення на горі Тавор? Напевно були б зовсім духовно заломилися і вповні зневірилися. Отож Тавор мав скріпити їх на те, що внедовзі бачитимуть на Оливній Горі в Гефсиманії.

Забравши учнів на гору Тавор, Христос відділив їх від світу, його гамору, клопотів про щоденний шматок хліба і показав їм, що крім видимого світу страждань, сварок, ненависти і пригноблення існує світ духа, світ краси, слави і щастя. І саме таке щастя внедовзі мав отримати Христос і по Нім всі ті, що приймуть Його євангельське навчання та відважно підуть вслід за Ним. **Якщо хтось хоче йти вслід за Мною, то нехай зрікається себе самого, щоденно бере свій хрест і йде за Мною!** (Лука 9, 23). Саме таке великодушне рішення Спаситель бажав викликати в серцях Своїх учнів, як показав їм славу, що стане Його вічною часткою по доконанні відкуплення на Голгофі.

Ця думка ясно пробивається в нашій Літургії в **кондаку** Переображення: "Христе Боже, Ти переобразився на горі і Твої учні, наскільки можливо, бачили Твою славу, щоб як зобачать Тебе розпятого, зрозуміли, що добровільно віддався на муки, і щоб проповідували світові, що Ти дійсний відблиск Свого Отця."

Виявлення Спасителевої слави на Таворі захопило апостолів так сильно, що вони були готові назавжди залишитися на вершку самітньої гори: **Господи, нам тут добре бути!** (Матей 17, 4), бо Його божеський блиск вповні очару-

вав їх.

Переображення не довго тривало, бо його завдання було обзнайомити апостолів із тайною страждання, якої не розуміли. Дотіль мало навчилися про значення терпіння в ділі відкуплення і спасіння душ. Христос показав їм, що Його земська карієра мала закінчитися Голгофою. Апостоли мусять зійти з Тавору і разом зо Спасителем удатися на Голгофу. Короткі хвилини прославлення та душевної радости, що її зазнали під час Переображення мали скріпити їх на довготривалі страждання, що характеризуватимуть їх місію в світі. Вони були б нездібні виповнити цю прикру місію без спорадичних потіх і надземної заохоти. Проте до тих радощів не слід надто привязуватися, бо вони короткотривалі. Це гейби духовні застрики, щоб скріпити наше одушевлення і рішення служити Богові посеред прикростей, гонень, розчарувань і пригноблення.

Як люди з приємністю пригадують собі щасливі хвилини свого життя й так зберігають себе перед зневірою, так само апостоли мали чинити з подією Переображення. Воно відновляло їхні духовні сили і спонукувало до невинної саможертви, якої вимагала праця над поширенням Євангелії і спасінням відкуплених душ.

Христос осягнув Свою ціль. Св. Апостол Павло свідчить про себе, й інших апостолів, що Спасителева слава була їх силою і підпорою посеред безчисленних життєвих труднощів, яких невинно зазнавали від жидів і поган, що противилися новій Христовій релігії, гонили її місіонерів, знущалися над ними, катували їх і намагалися насильно змусити їх до мовчанки.

"Христос Ісус є той," каже Павло в листі до Римлян, "що вмер і воскрес. Він заступається за нас. Хто розлучить нас від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи гонення чи голод, чи нагота чи небезпека, чи меч?... Ми в тому всьому перемагаємо Тим, що полюбив нас!" (Римляни 8, 34-36).

Погляд на прославленого Христа, що засів праворуч Отця, був джерелом сили для Його апостолів, що змагалися по всім світі рознести щасливу новинку відкуплення.

Славний італійський маляр **Рафаїл** (1483-1520), що викінчував церкву Св. Петра в Римі, намалював прегарний

образ Переображення Христа на горі Таворі. В годині смерти звелів, щоб слуги повісили йому цей образ над його ліжком. На іконі видно Христа посеред небесної слави на горі Таворі, а на долині кидається серед болів хлопець, що його опанував злий дух. Цей нещасний хлопець, це символ страждницького людства по упадку Адама й Єви в первородний гріх. Люди, що стоять під горою, споглядають на переображеного Христа. Він зійде з гори на долину людського горя, щоб відкупити людство та запровадити його до вічного щастя в небі. Отак вмираючий артист знаходив потіху в частім погляді на прославленого Спасителя, який веде людей з горя до вічного щастя.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПРО ЗАДОВІЛЬНУ РОЗВ'ЯЗКУ ДУШПАСТИРСЬКИХ ПРОБЛЕМ У ЗВ'ЯЗКУ З ВАКАЦІЯМИ І ПОДОРОЖАМИ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословлене Святішим Отцем)

В останніх десятиліттях повстала на світі осібна ділянка в людському житті, т. зв. туризм. Це новотвір, що з року на рік зростає й переходить прямо в мандрівку народів. На жаль дотепер замало звертають увагу на вплив цієї мандрівки на життя родин, парохій, на мораль, культуру, не згадуючи про психологічні проблеми. Тому душпастирі шукають нових шляхів, як прийти з духовною поміччю тим тисячам подорожуючих.

Сьогодні, при посиленій техніці й шаленому поспіху, праця стала для всіх усе більше виснажуючою. Звідси повстала потреба шукати відпруження, дозвілля, щоб скріпити свої сили. Передусім у великих містах дуже багато людей виїжджає при кінці тижня, на т. зв. "вікенд" до поблизьких парків, озер, своїх власних літніх домівок, а також кожного року старається мати два або й більше тижнів вакацій. Тоді роблять часто далекі подорожі над море, а навіть до інших країв.

Щодо туризму, то в поодиноких краях положення змінюється відповідно до добробуту й політичних обставин, однак туризм зростає так щодо віддалі подорожей, як і щодо часу їх тривання. В Европі (поза залізною заслоною)

число туристів між роками 1945 і 1964, зросло в шестеро. У західній Європі одна третя людности (в містах половина) виїжджає на вакації по більшій часті до чужих країв. У Канаді і ЗСА. туризм ще більше поширений, значна більшість робітників і урядників на вакації виїжджає з міста, щоб перебути вакації зі своєю родиною або у власних літніх віллах, побудованих у гарних сільських, гірських околицях, або винаймають для себе мешкання у різних таборах, вакаційних оселях, пляжах над морем, чи озером. Всі ті туристи це загально люди змучені працею, шукають відпочинку, дозвілля, або принаймні бажають відірватися від своєї монотонної щоденної праці, стараються на сонці, на свіжім повітрю, здалека від міського гамору, підкріпити свої сили так фізичні, як і духові.

Загально вдоволяються виїздом до близьких таборів і осель, але сьогодні все більше поширюються далекі подорожі, навіть у чужі краї.

Туризм сам у собі є добрий, якщо його вживається правильно. Пасторальна конституція про Церкву в модерному світі каже: "Нехай це дозвілля, буде вжите належно до відпочинку духа й скріплення здоров'я ума й тіла. Таке добродійство можна осягнути спонтанічним науковим зайняттям і діяльністю, та подорожами, які видосконалюють людські спосібності і збагачують людей взаємним порозумінням" (61, 4).

Туризм і подорожі ставляють Церкву перед проблемами, що їх не легко розв'язати. Душпастирська праця над туристами вимагає нових, успішних методів. В декреті II. Ватиканського Собору "Про пастирський уряд епископів" читаємо: "Особливу турботу треба показувати щодо тих, з-поміж вірних, що з причини їх дороги життя або обставин, не можуть вистачально користати зі спільних і загальних душпастирських услуг. До цієї кляси належать дуже численні подорожні. Відповідні душпастирські методи треба розвинути, щоб удержати духовне життя тих, що виїжджають до різних країв на якийсь час в цілі дозвілля. Епископські конференції мусять звертати бачну увагу на більш пекучі проблеми, що стоять віч-навіч перед вище згаданими клясами. . .такі конференції повинні займатися і попирати духовну опіку тих людей." (Ч. 18). Тим, що вживають дозвілля можна легко давати нагоду до тіснішої злуки з Богом. Це може облегшувати

вже та обставина, що вони мають нагоду спокійно роздумувати серед краси природи і доходити до більшого пізнання самого Бога, її Сотворителя. Досить часто буває, що серед відпочинку, тишини дозвілля, вони будуть краще розположені слухати Боже Слово і приймати св. Тайни. Вони легше вернуть до практики своєї віри, коли їх заохотить ревна, уважна й відповідна до часу активність місцевого душпастиря. .

Сьогодні всякого роду туристи можуть легко знайти для себе мешкання, після свого бажання, у різних готелях, пансіонах, мотелях і т.д. Власники тих мешкань часто рідко стрічаються з місцевим душпастирем. Одною з причин є це, що вони дуже зайняті, зокрема в неділі. Однак вакаційники, туристи є наражені на моральну небезпеку, а не раз згіршені розкішним і легким, навіть деколи розпусним життям своїх господарів. Тому вони вимагають особливішої душпастирської опіки. В деяких місцевостях є для них спеціяльні капеляни, а навіть особливіші періодичні письма, що стараються мати контакт з управителями готелів, мотелів, і різного роду мешкань Належить також поучувати місцевих вірних, як поступати й дбати про опіку над туристами та тими, що приїжджають на дозвілля. В Європі є часто великою перешкодою незнання мов. Чим більше людина знає мов, тим краще може повести людей доброю дорогою, зокрема чужинців.

Часто в наших молитвах поручаймо всі справи, зв'язані з туризмом, ласкавості Христа Чоловіколюбця й материній опіці Непорочного Серця Марії.

Місійне намірення: Про успішну розв'язку проблем в Азії та Африці.

ЩОБ ВІРА В ПРЕСВЯТУ ЄВХАРИСТІЮ ПРИЧИНИЛАСЯ ДО ВВЕДЕННЯ РЕЛІГІЙНОЇ ЄДНОСТИ СЕРЕД УСІХ ХРИСТОВИХ УЧНІВ

(Наміренне Апостольства Молитви на серпень, благословлене Святішим Отцем)

Цього року відбудеться міжнародній Евхаристійний Конгрес в Боготі, столиці Коломбії. Його кличем є: **Евхаристія зв'язок любови".** Такі конгреси є великою публічною маніфестацією віри й урочистим почитанням Христа, утаєного в Пресвятій Евхаристії, і тому такі конгреси

можуть принести багато добра для Церкви. II. Ватиканський Собор навчає: "З літургії, особливо з Пресв. Евхаристії, як з джерела, спливає на нас ласка і через неї найсильніше довершується освячення людей в Христі і прославлення Бога, до якого зміряє, як до своєї цілі, вся діяльність Церкви" (Конституція "Про Літургію" 10, 2).

В літургії є сила Пресв. Евхаристії як жертви й тайни. В Службі Божій бачимо початок евхаристійної набожности. В Службі Божій є жертва не тільки Христа, але й Церкви, а також бенкет, нова Пасха Божого народу. Пресвята Евхаристія є серцем Церкви, через Евхаристію вірні стають членами Христового Тіла, і є тісно злучені з собою. Тому Пресв. Евхаристія є могутнім засобом до привернення релігійної єдности між християнами.

II. Ватиканський Собор у своїм декреті "Про Екуменізм" каже: "Кожний знає, з якою любов'ю Східні Церкви служать св. літургію, особливо евхаристійне таїнство, джерело життя Церкви й запоруку майбутньої слави. В цім таїнстві, вірні злучені зо своїм епископом, мають приступ до Бога—Отця через Сина—Слово, що стало Тілом, терпів і прославляється в вияві Святого Духа. І так стали "учасниками Божої природи" (2 Петро 1, 4) і входять у злуку з Пресвятою Трійцею. Звідси через служення Господньої Евхаристії в кожній з тих церков будується Божа Церква і зростає, а через співслужіння об'являється злука одних з другими" (15).

Всі Христові учні, відправляючи Службу Божу, сумують і болюють над тим усім, що роз'єднує Церкви і бажають привернути єдність Церкви, за яку молився Христос на Тайній Вечері. В часі Служби Божої Східні Церкви так з'єднені як і нез'єднені часто моляться про єдність святої Церкви. Тому кожна Евхаристійна Служба, що є зв'язком любови і знаком єдности стремить з себе самої до віднови єдности Церкви.

У літургіях Східньої Церкви вірні моляться, щоб усі все більше входили в таїнство Евхаристії і так його служили ,щоб стаючи членами Христового Тіла, дійсно стали одним тілом. Шукаючи єдности, повинні перейнятися евхаристійним духом любови, не погорджувати другими, не підозрівати, не осуджувати, але в повній любові шукати єдности.

Зокрема всі члени Української Католицької Церкви нехай сердечно моляться про єдність Церкви і скільки разів зближаються до св. Причастя нехай ревно благають, щоб Божа ласка порушила серця всіх через Пресвяту Евхаристію, цей зв'язок любови, і щоб усі християни зближилися до себе, стали одно в Христі, ідучи за бажанням Христа Господа, щоб "було одно стадо і один пастир". В цім намірі звертаймо наші молитви до Пресвятої Діви Марії, Матері Евхаристійного Христа.

Місійне наміреня: Щоб спроби, започатковані в місійних країнах, усунути недуги й голод, дістали поміч вірних та поступали вперед.

Вересень: Загальне наміреня: Щоб усі вірні щиро й непохитно держалися правд, що їх подає учительський уряд Церкви.

Місійне наміреня: Щоб віруючі зростали в своєму знанні й ціненні місіонерських обов'язків Церкви.

Вартість Ліги Українських Католицьких Жінок

Положення нашої Церкви в вільнім світі

Як у світі взагалі є багато замішання і недомагань, так не брак їх в українськім світі, цебто в нашій Церкві і між нашим народом. Щоправда, можемо похвалитися численними досягами в Америці і Канаді та в інших країнах нашого поселення. Маємо власні церкви, залі, парафії, товариства, маємо вчених людей в різних фахах. Маємо власні школи і пресу.

На жаль загальне положення нашої Церкви і народу не є надто рожеве. Не слід примикати очей на наші недоліки в церковнім і національнім житті ,бо це була б політика і поступування нерозумного струся, що в небезпеці ховає голову в пісок, щоб не бачити небезпеки.

В нашім церковнім і національнім житті помічуємо

послаблення привязання до нашої Церкви й обряду та постійний заник почуття, що ми українці. Знання нашої мови маліє між дорастаючою молоддю. Що гірше? Вона навіть не хоче вчитися рідної мови, історії і культури, хоч має всі можливості це чинити. Є катедри українознавства в вищих наукових заведеннях, але скільки нашої молоді вчащає на виклади? Бувають українці, що стидаються свого українського походження. Трапляються випадки, що деякі матері, навіть членкині ЛУКЖК, заявляють, що дітям не треба знати українську мову.

В церковнім же житті нашої Церкви щораз менше покликань до священичого й чернечого життя, і цей брак покликань зможе колись завести нашу Церкву до зникнення з лиця американської чи канадійської землі.

Якщо ми не усунемо цих недомагань, то викопаємо гріб власній Церкві і народові, хоч маємо всі можливості розростатися і свобідно проживати, зберігаючи власний обряд, мову і культуру.

Що членкині ЛУКЖК мають учинити, щоб зарадити лихові?

Пророк Давид кличе: "Якщо руйнуються основи, то що годен праведник вчинити?" (Псалом 11, 3).

Грецький письменник драматург **Софокль** (496-406) каже:

"Небо не поможе тим, що не хочуть діяти-працювати".

Скарги і нарікання не розвяжуть наших проблем і не врятують нас від обрядової і національної загибелі. Одна людина, хоча б була генієм, не годна багато сама вчинити. Тут треба спільного зусилля й організованої праці. Тільки спільними силами людей, які організаційно працюють, можна багато дечого доконати. Французький філософ і письменник **Пасхаль** каже: "Незорганізована маса, це маса без форми".

І саме тому маємо прегарну організацію для Жінок, що бажають працювати для добра нашої Церкви і народу. Це Ліга Українських Католицьких Жінок.

Цілі Ліги (ЛУКЖК)

Конституція Ліги отак описує цілі цієї організації.

Основними цілями ЛУКЖК є:

а) Освідомляти релігійно, морально і національно своїх членкинь;

б) Дбати про покращання суспільної опіки та організувати поміч вдовам, сиротам і старцям, і взагалі потребуючим, зокрема серед української спільноти;

в) Помагати закладати цілоденні вечірні чи вакаційні школи. . .і заохочувати молодь любити і плекати українську мову, літературу, звичаї, традиції, пісні, музику, народні танки, вишивки, тощо.

д) Плекати память визначних українсько-громадських діячів, героїв і піонерів та пропагувати українську культуру серед наших співгромадян.

Це дуже гарна програма і завдання. Якщо б кожна членкиня ЛУКЖК поважно взялася до праці, щоб провести цю програму в житті й осягнути-ці шляхетні цілі, то наші проблеми так церковні, як національні були б скоро і позитивно розвязані. Дехто міг би відповісти, що подібне твердження є занадто оптимістичне. Нехай і так буде. Проте наша приказка каже: "Якщо хтось не годен осягнути того, що хоче, то нехай намагається осягнути те, що може!" Американський письменник **Яків Ловель** каже: "Всі прегарні почування світу мають менше вартости ніж одне добре діло".

Членкині ЛУКЖК, які справді розуміють наше нерожеве положення, докладають поважних зусиль, щоб зарадити лихові. Інші ж тільки скаржаться і нарікають на нашу лиху долю. Нема чого дивуватися, бо інша наша **приказка** каже: "Яка головонька, така й розмовонька!" Не слід нам забувати, що бездільність це головний засіб, щоб довести так одиниці, як цілі народи до деморалізації і занепаду.

Користі організованої праці (співпраці)

1) **Приналежність** до ЛУКЖК повинна дати кожній членкині почуття сили, бо вона годна повторяти в хвилині втоми чи зневіри: "Я не сама. Тисячі інших жінок так само трудяться і борються за такі самі ідеали, як я!"

Хіба ми не співаємо в церковній пісні!"

"В єдності сила народу! Боже, нам єдність подай!"

Наш поет Іван Франко (1856-1916) описав благородний вплив спільного зусилля в пречудній поемі "Каменярі," де каже:

"Я бачив дивний сон. Немов передо мною,
Безмірна, та пуста і дика площина,

І я, прикований ланцом залізним, стою
Під височенною скалою,
А далі тисячі таких самих, як я. . .
У кожного в руках тяжкий залізний молот,
І голос сильний згори як грім гримить:
"Лупайте цю скалу! Нехай ні жар, ні холод
Не спинить вас! Зносіть і труд і спрагу, й голод,
Бо вам призначено скалу сесю розбить!" . . .
І всі ми вірили, що своїми руками
Розібемо скалу, роздробимо граніт:
Що кровю власною і власними кістками
Твердий змуруємо гостинець і за нами
прийде нове життя, добро нове у світ! . . .

В активній організації можна зробити багато добра, як каже наша приказка: "Громада це великий чоловік!" А інша приказка додає: "Гуртом можна й море загатити!"

2) **Релігійний, моральний і національний** вишкіл членкинь є багато легший в організації ніж приватно. Сходини, відчити, поучення духовників, часте принимання Святого Причастя, читання добрих книжок, тощо, помагають у цім вишколі, що конечний кожній членкині ЛУКЖК. Членкині трудяться для інших, щоб їх повчати і помагати їм. Подібна праця не можлива без власного вишколу. **Релф Емерсон** (1803-82), американський поет і філософ, каже: "Ти сама мусиш вище стояти, якщо хочеш піднести мене!"

Моральний вишкіл це набуття непохитних переконань про добро і зло, про обовязки, тощо. Такий вишкіл не можливий без релігії, цебто без віри в Бога і знання Його закону. Французький письменник **Вольтер** (1694-1778), хоч сам був радикалом і поборював Церкву, все таки признав, що людство потребує віри в Бога. Ось його слова: "Якщо б не було Бога, то треба б винайти Його!"

Віра в Бога і любов до Христа та до Його Євангелії дали Св. Петрові й Іванові не тільки силу проповідати Христа, але й терпіти за це зневаги і побої від жидівської старшини, ба й навіть тішитися!" І, прикликавши Апостолів, вибили їх і, заборонивши говорити про імя Ісуса, відпустили їх. Вони ж вийшли з Синедріону і тішилися, що вдостоїлися перенести зневагу за імя Ісуса. І щодня в храмі і в домах не переставали навчати і звіщати Ісуса Христа" (Дії 5, 40-42).

3) **Соціяльний вишкіл** — Конституція ЛУКЖК каже,

що одна з цілей Ліги це "дбати про покращання суспільної опіки та організувати поміч вдовам, сиротам і старцям і взагалі потребуючим, зокрема серед української спільноти так у Канаді, як поза Канадою" (Ч. 11, б).

Помагати тим, що в потребі, чи то духовній чи матеріяльній, це **ядро й суть християнства**, бо Христова наука це не філософія, але спосіб життя й богопочитання, який Божий Син в імені Свого Небесного Отця обявив нам. Ось тому Св. Іван написав: "Хто каже, 'Я люблю Бога', а ненавидить (не любить) свого брата, (свого ближнього), той говорить неправду" (1 Іван 4, 20). Любов до ближнього, яка не підтверджується добрими ділами, не має ніякої вартости в Божих очах. **Христос,** описуючи Страшний Суд, каже, що люди будуть суджені після того, як вони поступали зо своїми ближніми. Хто любив і трудився для ближніх, той піде до неба. Хто не дбав про ближніх у потребі, той піде до пекла: "Прокляті, забирайтеся від Мене в вогонь вічний! Я був голодний, і ви не дали Мені їсти. Я був спрагнений і ви не напоїли Мене. . .Я був нагий і ви не дали мені одежі. Я був хворий і ви не відвідали Мене" (Матей 25, 41-43).

Коли ж прокляті будуть дивуватися і питатися, коли вони відмовили Христові чогонебудь, то Він відкаже: "Тому, що ви не вчинили цього комусь із найменших Моїх братів, ви не вчинили цього Мені!" (Матей 25, 45). Христос є членом і головою цілої людської родини. Що робимо комунебудь з людей, Христос бере це на власне конто.

В Лідзі членкині мають нагоду виконувати різні соціяльні послуги для ближніх і так виховуються на соціяльних діячок, несучи Христового духа між своїх ближніх. Приклад товаришок помагає їм засвоїти собі духа праці для інших, бо каже наша **приказка:** "З ким пристаєш, таким і стаєшся!"

4) **Ліга помагає членкиням пляново працювати** і це збільшує їх успішність. Тут кожна членкиня має нагоду розвивати свої Богом дані таланти, бо не всі мають такі самі здібности. Коли котрась із них не вміє робити одної праці, для неї знайдеться інша праця, і її таланти не будуть змарновані. В Лідзі є праця для всіх, хто хоче працювати. Це добре розуміють ті працьовиті членкині, що для Ліги завжди знайдуть час. Зате бувають й такі, про яких згадує наша приказка: "Хто нічого не робить, той ніколи

часу не має."

Плянова праця збільшає успіхи організації і виробляє членкиню на здібних працівниць. **Тома Едісон** (1847-1931), американський винахідник лямпи, фонографа і численних інших винаходів (було всіх їх около 1,000), каже: "Геній складається з одного відсотка надхнення і з 99 відсотків труду".

Не багатства, гроші і вигоди роблять людей великими. Христос, Його Мати Марія, Сократ, президент Лінкольн, були великими людьми, хотяй були дуже бідні в матеріяльні дочасні добра. Великі ідеали і праця над їх здійсненням роблять людей великими.

5) **Ліга помагає членкиням, щоб вони були знані в світі.** Загально кажучи, люди бажають, щоб інші знали про них. Деякі навіть допускаються злочинів, щоб тільки преса заговорила про них.

Якщо членкині Ліги бажають бути знані в світі, то нехай трудяться для здійснення цілей, які Ліга (ЛУКЖК) зазначує їм. Нехай безкорисно з любови до Бога й ближнього трудяться, то й світ буде знати про них. Президент **Лінкольн** дав таку пораду пригнобленим американцям по знищенні, що Цивільна війна була спричинила:

"Намагаймося виконати діло, яке ми зачали, але виконуймо його без злоби до нікого, з любовю до всіх і з рішучістю, вірячи в справедливість так, як Бог помагає нам бачити її. Перевязуймо рани нації, дбаймо про тих, що були в боях, і про їх вдови і сироти. Чинім усе, що годне помогти нам запевнити нашому народові справедливий мир між собою і з іншими народами".

Пані Ірена Павликовська, що була на міжнароднім Конгресі Католицьких Жінок у Римі (4-9, IX, 1967), заявила:

"Якщо хтось думає, що успіхів на міжнародному форумі дібється виступами на Світових Конгресах без щоденної праці на місцях, той мусить важко розчаруватися."

Наша делегація мала успіхи на Конгресі тільки тому, що вона могла виказатися працею по місцевих клітинах, а гасло конгресу було: "В новому світі. . . жінка це співтворець нового людства".

Наші представниці на цім Конгресі навязали контакти з жінками інших народів і зробили для нас велику пропаганду. 400 делегаток було на нашій Службі Божі, що о. монс. М. Марусин відправив для них в семінарській

каплиці св. Йосафата. Ці делегатки прийняли Св. Причастя в нашім обряді. Потім вони відвідали виставу нашого мистецтва, де бачили наші вишивки, писанки, різьблені касетки і нашу ношу. Наші малі козачки навіть танцювали козачка для делегаток!

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

РОЗДІЛ 13

АДАМ І ЄВА ДОПУСКАЮТЬСЯ ГРІХА

Наші прародичі, Адам і Єва, були щасливі в раю. Вони ніколи не були хворі, не мусіли тяжко працювати на щоденний хліб і не мали ніяких терпінь. Вони жили з Богом як зо своїм улюбленим Батьком, тому чулися щасливі. Якщо б вони були слухали Бога, то Він був би колись забрав їх до неба. Вони були б ніколи не вмирали.

Але Бог не дає нікому неба задармо. Треба собі заслужити на небо. Ось тому Бог хотів випробувати, чи Адам і Єва дійсно любили Його. Він дав їм одну заповідь і наказав зберігати її. На жаль Адам і Єва не послухали Бога. Вони послухали диявола, що прийшов спокушувати їх до гріха. Вони не послухали Бога, бо більше любили себе самих аніж Бога. Через те Адам і Єва зламали Божу

заповідь і так згрішили.

Через цей гріх вони стратили освятну ласку, перестали бути вільними від хворіб, пристрастей і злих схильностей. Крім цього вони мусіли вмирати, і так смерть це кара за їх непослух Богові.

Гріх Адама і Єви називається первородним гріхом, бо його допустилися перші люди, які були прабатьками всіх людей. Від Адама і Єви цей первородний гріх переходить на всіх людей, бо всі люди походять від Адама і Єви.

Якщо б Адам і Єва були залишилися вірними Богові, то вони були б передали всім людям дар освятної ласки, вільність від терпінь і всі інші дари, що самі мали, заки допустилися первородного гріха.

Через гріх Адама і Єви я народився (народилася) в первороднім гріху. Це значить, що я не мав (мала) Божої ласки, як прийшов (прийшла) на світ. Так само через цей Адамів гріх я відчуваю болі і мушу вмирати. Через той первородний гріх я відчуваю в собі лихі схильності, що часто тягнуть мене до гріха і непослуху Божим Заповідям.

ПИТАННЯ

1) **Як наші прародичі, Адам і Єва, згрішили?**

Наші прародичі, Адам і Єва, так згрішили, що не послухали Бога і через це допустилися первородного гріха.

2) **Що наші прародичі стратили через первородний гріх?**

Через первородний гріх наші прародичі стратили освятну ласку і всі інші прегарні дари, що Бог був дав їм, як сотворив їх.

3) **Що означає первородний гріх? Чи це значить, що диявол мешкає в душі дитини, як вона народиться на світ?**

Ні, це не означає, що диявол мешкає в душі дитини, але тільки те, що ця дитина не має освятної ласки, як приходить на світ.

СВЯТЕ ПИСЬМО

В поті свого лиця їстимеш свій хліб, доки не вернешся в землю, що з неї взято тебе, бо ти є порох і вернешся в порох (Буття: 3, 19).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Я ніколи не буду слухати диявола і своїх лихих пристрастей, бо вони заведуть мене до гріха, а гріх не подобається моєму Небесному Отцеві.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Господи Небесних Сил,. . .поглянь на Свого (Свою) слугу, знайди, просліди і знищ усі заходи, що диявол робить проти нього (неї). Заборони нечистим духам наближатися до нього (неї) і прожени їх. Очисти твір Своїх рук і знищ Сатану, подаючи йому (їй) перемогу над ним і над його нечистими духами (Екзорцизм перед хрещенням).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, дай мені добре зрозуміти, що противитися Тобі в важних речах це дуже велике зло.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Якого гріха і як Адам і Єва допустилися первородного хріха?

2) Чому Адам і Єва допустилися первородного гріха? Чи вони були нещасливі з Богом? Чому вони не послухали Бога?

3) Прочитай у Біблії, як Адам і Єва згрішили в раю і опиши їх упадок у гріх своїми власними словами: (Буття: 2, 15-17 і 3, 1-7).

Прийміть Христове Тіло і участвуйте в безсмертнім джерелі.
Хваліть Господа в небі, хваліть Його на висотах. Аллилуя.

Хто має Мої Заповіді і зберігає їх, той Мене любить (Ів. 11, 21).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Правда Побідить

о. Веренфрід

В різдвяному числі журналика "ЕХО ЛЮБОВИ" появилася коротка стаття з нагоди 75-ліття уродин нашого Кардинала, Його Блаженства Кир Йосифа Сліпого, з якої можна зробити конклюзію, що провідники російської православної Церкви, які зв'язані з комуністичним режимом, є винуваті за переслідування і послідовне знищення української католицької Церкви. Три радники голяндського пасторального Собору, що одночасно є провідниками екуменічного руху в Голяндії, публічною заявою, що була видрукувана в численних журналах, назвали цю статтю наклепом і навіть чужа преса видрукувала їхню заяву. Тільки два-три єпархіяльні журнали опублікували оборону о. Веренфріда проти цього тяжкого оскарження. Задля правди і пошани до наших братів українців друкую це тут:

1) Православна Церква ділиться на дві галузі. Це не тільки Церква засуджена на загибіль, служителі якої іще носять рясу і за згодою комуністів виповняють свої функції, це також Церква катакомб, з єпископами, що відкидають будь-яку співпрацю з комуністами. Священики цієї Церкви є ув'язнені і деградовані до ступеня робітників-помічників, або під сталою контролею поліції. Мільйони вірних лишилися вірні їй і в ній бачать одиноку Церкву, що представляє релігійну Росію. Ця Церква не є винувата за несправедливість, яка була зроблена в Україні.

2) Що тактика, яка має на меті зреалізувати комуністичні пляни (цілі) при помочі єрархічних органів Церкви в Радянському Союзі, була увінчана повним успіхом, доказав у жахливий спосіб лист, який 15 грудня 1965 р. два молоді російські священики вислали до патріярха та єпископів православної Церкви: "Покладіть кінець незносимому втручуванню Цезаря у внутрішнє життя Церкви. Нині в православній Церкві є єпископи і священики, що свідомо стоять на услузі держави. Ці особистості зложили обманливий плян, щоб із середини знищити православну

Церкву і перетворити її на бюрократичну канцелярію, що має на меті здусити релігійні сантименти віруючих." Цей документ кінчиться драматичним закликом до патріяха Алексія: "Хто дозволяє державній владі вмішуватися у внутрішні справи Церкви, той віддає Діву в руки профанатиків, збезчещує святиню і шматує Христове Тіло. Пастораль високого священства є у ваших руках. Одним вашим словом, патріярше, зможете покласти кінець несправедливості. Зробіть це!"

Патріярх відповів на цей відважний лист дисциплінарними мірами у відношенні до авторів листа. Також і три голяндські вчені радники, мимо протестів і не можна припустити, що вони не читали цього листа -по-рабськи слідують за лінією Москви і замовчують цей документ словами: "Згідно з різними даними, немає підстави твердити, що православна російська Церква є виконавчим органом комуністичної пратії."

3) У справі вини православних провідників у знищенні української католицької Церкви, хочу ясно зазначити, що ці провідники піддалися не зо злоби, але зо слабості, і це зменшує їхню провину, але не зменшує несправедливости, яку вони зробили.

У своїм посланні "До священиків і вірних Греко-Католицької Церкви у Західній Україні "(квітень 1945), патріярх Алексій заохочував католицьких священиків і вірних повстати проти єпископів і проти "зради". Він називає Гітлера "Васалем Ватикану", засуджує "католицькі догми, що занечищують Православ'я" і нападає на різдвяне послання, що було проголошене Папою Пієм XII у 1944 році, бо він (Папа) є "співробітником фашистів і доброзичливим до Гітлера". Між іншим він фальшиво закидає українським католицьким єпископам "співпрацю з ворогом", стаючи цим способом спільником їх арештування і ув'язнення "за зраду і співпрацю з окупантом". Десять єпископів померло після цього засуду і тільки Кардинал Сліпий пережив 18 років примусової праці. Патріярх Алексій так закінчує своє послання: "Порвіть кайдани, що вас зв'язують з Ватиканом, який своїми релігійними блудами веде вас до релігійного занепаду, підбурюючи вас проти тих, які шукають миру. Верніться під омофор вашої Матері—російської православної Церкви."

Оскарження, звернене Папою Пієм XII проти патріярха Алексія в енцикліці "УСІ СХІДНІ", ясно згадуючи його ім'я, цитує щойно згаданий лист, кажучи, що він немало спричинився до цього переслідування. Може, після думки цих трьох голяндських радників, також і Папа є винуватий за наклепи і безпідставні оскарження?

Після того, як у квітні 1945 р. комуністична влада заарештувала усіх католицьких єпископів і сотні священиків, перетворивши тортурами трьох із них на виконавців православних і комуністичних планів, здавалося, що прийшов час уневажнити синодом "Берестейську Унію" і проголосити злуку української католицької Церкви з російською православною Церквою. Цей новий псевдосинод у Львові (8-10 березня 1946) був скликаний "Комітетом Ініціятиви", що складався з трьох бувших священиків, з яких двох Алексій був висвятив на єпископів. Бачачи, що всі католицькі єпископи були заарештовані, а синод без єпископів є незрозумілою річчю, співпраця патріярха з урядом виявляється також із цього нелегального висвячення. Організатори і найважніші представники цього псевдо-синоду ще перед тим перейшли з католицької Церкви до православної.

У синоді взяло участь 200 священиків (7 процент клиру) під головуванням 11-ох православних священиків і двох єпископів, на це висвячених. Патріярх Алексій не тільки вислав телеграму, в якій заохочував ще раз присутніх відлучитися від Риму, але також і трьох представників. Псевдо-синод рішив "анулювати унію з Римом, розірвати усі зв'язки з Ватиканом і вернутися до православної віри".

Взявши до уваги, що три вчені радники, які є одночасно провідниками екуменічного руху в Голяндії, мали б бути обізнані з цими подіями, дивує нас їхня несправедлива відповідь: "Згідно з різними даними, немає ніякої підстави твердити, що російська православна Церква є винувата за переслідування української католицької Церкви". Чи в цім випадку розходиться тільки про некомпетентність?

Несправедливість, зроблена зо співучастю проводу православної Церкви Кардиналові Сліпому, єпархіям, трьом тисячам священиків і 5,000,000 вірних української католицької Церкви, дуже пошкодила зв'язкові любови між Церквами і лишається перешкодою екуменічного зближення до московської Церкви. Спроби Павла VI, що старався направити ці несправедливості діялогом з владою Радянського Союзу і з православними прелатами, є знищені в несовісний спосіб і зрадницький, коли тепер пробується заперечити і зменшити ці злочини. Лише правда робить нас вільними. Тому католицька Церква не зможе купити миру з російськими православними, зо зрадою цих 5,000,000 мучеників та ісповідників, які ще й досі у своїх серцях є злучені з Римом.

Нехай це буде ясним для кожної здорово—думаючої людини. Кожний вірний православної Церкви встидається цього екуменічного скандалу. Також і наші три вчені радники правдоподібно стидалися б, якщо б напр. еспанські протестанти, через надужиття єпископської власти і державної власти, були примушені вернутися до католицької Церкви. Чи не дали б вони рації протестантам, якщо б вони бажали екуменічного зближення до Риму, відповідаючи на розположення Риму, щоб направити таке зло?

Було б зле для голяндської Церкви, якби це розположення душі було хибне в людей, що мають рішаючий вплив чи то в Пасторальнім Соборі, чи то в екуменічному русі.

"Ехо Любови" — переклав Турконяк Роман

Боже Провидіння

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Могутнього рукою вивів Бог ізраїльтян з Єгипту, з дому неволі. Коли ж вони виходили з Єгипту, Господь ішов перед ними вдень хмаровим стовпом, щоб проводжати їх у дорозі, а вночі—вогненним стовпом, щоб їм присвічувати, так що вони могли йти вдень і вночі. Він перепровадив їх через Червоне море та вирятував їх перед грізним військом Фараона. Потім через довгі роки провадив їх через пустиню, де кормив їх манною і давав їм пити воду з самої скелі. В цей спосіб запровадив Господь ізраїльтян до землі, що її здавен—давна обіцяв Авраамові та його нащадкам (Див. Вихід, розділи 13-17).

Подібно як Бог **дбав** про ізраїльтян в часі їхньої мандрівки до обіцяної землі, так він **дбає** теж і про всіх людей:

в часі їхньої подорожі до вічности. Бог **установив одну правдиву Церкву, якій доручив учити** всіх людей і провадити їх до неба. Бог **присвічує** нашу мандрівку до вічности своїми заповідями й наукою. Він **освячує** нас через достойне прийняття святих тайн. Він **захищає** нас перед дияволом і **кормить** наші душі небесним хлібом. Бог люб'язно провадить нас і дає нам усе, чого потребуємо на цім шляху до вічности.

Бог також дає нам речі як поживу, убрання, здоров'я, і таланти. Все те походить з рук нашого небесного Отця. І тому навіть земські речі мають причинитися до нашого вічного спасіння.

На Божих руках спочиваємо! Бог заздалегідь обдумав все до найменших подробиць нашого життя і спрямовує кожну подію до нашого добра. "Бог, каже св. Августин, дбає про кожного з нас, наче б кожен з нас був єдиним предметом його любови, і він дбає про всіх людей, як про кожного з нас". Цю Божу **дбайливість** називаємо: Божим Провидінням. Бог є добрий для всіх своїх створінь. Він дбає про кожне своє створіння, що його створив і всім своїм створінням виявляє ласкавість в безчисленний спосіб. Бог є ласкавий!

Кожна людина повинна кожного дня **надіятися** на Божу поміч та в кожній добрій речі повинна бачити Божий дар.

Святе Письмо вчить: **"Ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує. Не можете Богові служити і мамоні. Ось чому кажу вам: Не турбуйтеся вашим життям, що вам їсти та що пити; ні тілом вашим, у що одягнутися. Хіба життя не більш - їжі, тіло не більш одежі? Гляньте на птиць небесних: не сіють і не збирають у засіки, а Отець ваш небесний їх годує! Хіба ви від них не вартісніші? Хто з вас, журячись спроможен добавити до свого віку хоч один лікоть? І про одежу чого ж вам клопотатися? Гляньте на польові лілеї, як ростуть вони: не працюють і не прядуть. Та я кажу вам, що й Соломон у всій своїй славі не вдягався так, як одна з них. І коли зілля польове, яке сьогодні є, а завтра вкидають його до печі, Бог так одягає то чи не багато більше вас, маловірні? Отож не турбуйтеся, промовляючи: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Про все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте перше царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться"** (Матей 6, 24-33). **"Хіба не за шага продається пара горобців? А проте ні один із них не впаде на землю без волі Отця вашого. А вам же все волосся на голові пораховане! Не бійтесь, отже: ви вартніші за багатьох горобців"** (Матей 10, 29-30). **"А я на тебе, Господи, вповаю. . .В руках у тебе моя доля"** (Псалом 31, 15-16). **"Господь мій пастир: Нічого мені не бракуватиме"** (Псалом 23, 1).

1) Чи перші християни вживали сповідальниць, як ішли до сповіді?

Про сповідь перших християн не маємо багато відомостей, як вони сповідалися. Знаємо, що Христос дав Своїй Церкві владу прощати гріхи: "Прийміть Святого Духа. Кому відпустите гріхи, то відпустяться їм, а кому задержите, то задержаться" (Іван 20, 22-23).

Перші християни назагал публічно сповідалися, тому не треба було сповідальниць. Згодом запроваджено приватну сповідь, коли кожний ішов визнавати гріхи перед священиком, що в імені Бога і християнської громади прощував йому гріхи і накладав покуту як надолуження за зневагу Бога і шкоду, що він спричинив Церкві, поменшуючи своїм гріхом її святість.

Як іде про сповідальниці, то їх запровадив тридентський Собор латинської Церкви, що відбувся в 16-ім ст.

Під натиском Римського ритуалу сповідальниці помалу заложено в усіх латинських церквах.

Сьогодні зродився рух, щоб люди мали свободу сповідатися в сповідальницях, коли цього бажають, або перед священиком, якого бачать і перед яким можуть свобідно визнавати гріхи.

Воно маловажне, де хто сповідається. Важне те, щоб людина добре сповідалася, цебто краще пізнавала свій духо́вний стан, бачила свої слабості і при Божій помочі намагалася позбутися їх, бо сповідь встановлена на те, щоб не тільки прощати гріхи, але й щоб помагати душам щораз більше наближатися до Христа і вподібнятися до Нього.

2) Один наш парафіянин покинув нашу Церкву і пішов до іншої, бо більшість парафіян рішила змінити календар з юліянського на григоріянський. Цей парафіянин ходив до згаданої Церкви і навіть приступав в ній до святих тайн. По якімсь часі пішов до сповіді до нашого священика і відтоді знову ходить до нашої Церкви. Чи за відступництво від Церкви є якісь кари, що Церква накладає на тих, що покидають її? Коли ж вони вертаються, то чи мають робити за те покуту?

Досіль згідно з приписами католицької Церкви такі люди підпадали екскомуніці і мусіли отримати розгрішення від єпископа, коли хотіли назад вернутися до католицької Церкви. Ця ескомуніка (викляття) досіль існує. Проте мало хто говорить про неї тим, що відступають від Церкви. В наслідок рішень другого ватиканського Собору Церква воліє лагідно поступати з подібними людьми, щоб так краще виявляти доброту і ласкавість Спасителя.

Згадані люди підлягають екскомуніці, бо досіль Церква не скасувала цієї кари. Отож треба зняти з них екскомуніку, заки зможуть приймати святі тайни, цебто приступати до сповіді і Св. Причастя.

Священик, що розгрішує таких людей, має вперед дістати позволення від свого єпископа.

3) **Христос заявив, що ні одна риска з Його Закону не загине, поки все не виповниться і додав: 'Хто порушить хоча б одну з оцих найменших заповідей і навчить інших так чинити, той буде найменшим у Небеснім Царстві. А хто виконає їх і навчить інших так поступати, той буде великий у Царстві Небеснім' "** (Матей 5, 19). **Що це все**

означає?

Христос приніс у світ новий ідеал досконалости, що має вподібняти людей до Небесного Отця, якого всі люди є дітьми. Цей ідеал вимагає, щоб людина не тільки назовні добре поступала, але й щоб вона в душі була святою. Хто хоче бути покірний, той має низько думати про себе як про грішника і так поступати не виносячись понад інших своїми дарами, знанням, багатством і здібностями. Хто тільки назовні добре поступає, а не дбає про внутрішню святість, той взагалі не ввійде до Небесного Царства.

Хто вже належить до Христового Царства, цебто вірить у Христа і проживає в Божій ласці і намагається сумлінно зберігати Божі Заповіді і заохочувати інших так само поступати, той буде великий у Божих очах. Хто щиро приймає новий ідеал святости, але занедбується в малих речах і своїм прикладом навчає інших так само поступати, той не буде викинений із Христового Царства, але він буде малим у нім, цебто не досягне великої святости і досконалости, до якої Христос кликав його.

Христос заявив, що небо і земля радніше минуться аніж щось із того ,що Він заповів, мало б не сповнитися. Це значить, що Божа воля завжди осягає Свою ціль, хоч часом дороги Божого Провидіння нам неясні і тому незрозумілі.

Взагалі іде тут про заклик Христа, щоб кожний послідовник Євангелії намагався змагати до тієї досконалости, до якої Бог кличе його. Оспалість і недбалість у Божій службі не ведуть людей до високої досконалости і слави в небі.

4) **Чи це гріх шахрувати в бизнесі?**

Так, це гріх шахрувати в бизнесі. Це гріх проти справедливости, бо подібний бизнес заборонений 7-ою Божою заповіддю: 'Не кради!' Хто скривдив інших в бизнесі, той має направити вчинену кривду, цебто звернути чи направити те, що забрав від когось.

Шахрайства в бизнесі не можна виправдувати тим, що ніби всі бизнесмени так поступають. Це неправда, що всі так поступають, бо є чесні і богобоязливі бизнесмени, які не шахрують своїх клієнтів.

5) **Я читав в якійсь книжці, що Бог подасть людям ще якесь нове обявлення, яке буде краще від того, що Христос**

личав своєю присутністю Високопреосвященніший митрополит Кир Максим Германюк, ЧНІ., що приїхав з Вінніпеґу з Всесв. о. шамбеляном-канцлером Д. Шевчуком і Всесв. о. шамбеляном Р. Добрянським. До обіду засіло понад 30 Отців і Братів ЧНІ., коло 20 осіб світського клиру, також Отці з манастиря св. Ґерарда та Брати Християнських Шкіл з Колегії св. Йосифа.

Вечером, пів до сьомої о. ювілят відправив Службу Божу. Співслужителями були Впр. о. протоігумен, П. Малюґа і Впр. М. Бздель, ігумен вінніпеґського манастиря, якого хрестив сам ювілят. В часі Служби Божої хором відповідали присутні священики й вірні, що заповнили простору церкву. Деякі літургічні пісні гарно відспівав парохіяльний хор під управою п. д-ра П. Маценка. Принагідні проповіді, глибокі змістом, виголосили по-українськи Впр. о. М. Гринчишин, ігумен з Нюарку, і по-англійськи— Пр. о. Я. Дибка, з Нюарку. Дуже багато людей приступило до св. Тайн. В часі цеї Літургії були також присутні наші Владики: Кир Максим і Преосв. Кир Андрей Роборецький.

Під час Служби Божої почесну сторожу виконували наступні лицарі 4-го ступеня: М. Віннітовий, М. Катеринич, Гр. Козак, М. Крочак, Г. Пісяк, Ів. Піцула, Й. Ратушняк і С. Чурній.

О 8-ій годині вечером був у парохіяльній залі ювілейний бенкет, приготований запопадливими стараннями парохіяльних товариств жінок. Цей бенкет був дійсно ювілейний так прикрашенням столів як і добром і якістю страв. Всі місця великої долішної залі були зайняті. По бенкеті всі перейшли до горішньої залі, де була ювілейна програма, господарем якої був п. адвокат С. Киба. Концертову залю гарно прибрали Преп. Сестри, СПНДМ. з Академії Пресв. Серця Христового. "50", уложене з електричних жарівок, освітлювало багато прибрану сцену. На цей ювілейний вечір прибуло ще більше гостей, так з духовенства вінніпеґської і саскатунської епархій, як також вірних і гостей з йорктонської округи. Крім вище згаданих епархіяльних священиків, були ще наступні Впр. і Всеч. епархіяльні отці: 1) з Вінніпеґської епархії: Й. Кормило, Ів. Кристалович, канонік А. Луговий, Я. Рудачек, С. Тарнавецький і Й. Форнальчик, та 2) з Саскатунської епархії: Н. Будз, Ів. Ворона, Ів. Кобиляк, М. Колодій,

В. Костюк, П. Криворучка, К. Кухарек, Є. Ляшкевич, А. Музика, В. Осадець, А. Пакош, Всев. прелат О. Пасічняк і М. Пилипчук. Програму розпочато піснями: **Отче Наш. . .**, і **Тебе поєм . . .**, композиція О. Кошиця, що з питомим собі артизмом виконав парохіяльний хор під вмілою батутою п. д-ра П. Маценка. В дальшу програму входили народні танки, що дійсно з козацьким бравурним запалом виконала місцева українська молодь, в одній відділі хлопці й дівчата, а в другій самі хлопці. В'язанку українських пісень відограв на великій електричній гармонії многонадійний учень Д. Кузуб. Його гру, що зраджувала великий музичний талант, присутні слухали з великим заохопленням, і довгими оплесками змусили його заграти ще одну пісню. Дует пань: А. Піцули та А. Демчук, які відспівали дві пісні: **Вітрець повіває. . .**, і **Марія любови. . .**, при акомпаньяменті Д. Кузуба, чарував слухачів своєю милозвучністю. Слідувала промова п. судді А. М. Кіндреда, що промовляв в імені йорктонської української громади. Промовець підніс невтомну місіонерську діяльність о. ювілята, чого доказом надзвичайне число його апостольських праць. Впр. о. П. Малюґа промовляв в імені чернечих Згромаджень і Чинів та вітав о. ювілята як ревного священика-місіонера й доброго монаха. Преосвященний Кир Андрей теплими словами вказав на надзвичайну ревність о. ювілята в проповідуванні Божого слова. Дуже часто о. ювілят трудився в його парохіях і здається нема в Канаді церкви, що не чула б проповіді о. ювілята. Митрополит Максим у своїй промові зазначив, що часом є такі почування, що їх не можна виразити словами і якраз це треба сказати, коли бесіда про о. ювілята, бо годі виразити ті всі переживання, що їх досвідчили учасники тих безчисленних місій! З другої сторони 50-ліття священства о. ювілята заставляє нас, а в першу чергу родичів, подбати про тих, що повинні піти слідами о. ювілята й посвятитися на службу Божу та нашого народу, а ця потреба є так дуже пекуча. Впр. о. М. Кучмяк, йорктонський ігумен, щиро подякував усім, що своєю жертвою причинилися до цього ювілею та своєю приявністю звеличали його. Зокрема повідомив про дуже численні побажання для о. ювілята, деякі з них прочитав, і так Апостольське благословення від Святішого Отця Папи Павла VI., лист від

Верховного архиєпископа, митрополита-кардинала Йосифа, ВПреосв. архиєпископа Кир Івана Бучка, Всесв. о. архимандрита Чину О.О. Редемптористів та інших.

Особа о. ювілята є так знаною в Канаді й ЗСА., що з усіх сторін приходили побажання, або особисто приїжджали на ювілейну урочистість.

Крім вище згаданих привітів, привітання переслали ще наступні особистості: ВПреосв. митрополит Кир Амвросій, Преосв. Кир Ніл, Преосв. Кир Ізидор, Преосв. Кир Володимир, Всесв. о. митр. В. Лаба, Всесв. о. монс. С. Семчук, Всесв. о. монс. Й. Пуляк, Всесв. о. монс. С. Кнап, Впр. о. протоігумен М. Дацюк, ЧСВВ., Впр. о. декан Я. Чиж, Впр. о. декан С. Борис, Впр. о. декан Гр. Овчарик, Впр. о. ігумен В. Краєвський, ЧНІ., Впр. о. В. Довгович, Впр. о. М. Коп'яківський, ЧНІ., Впр. о. д-р. С. Гарванко, Впр. о. д-р. Й. Федорів, Всеч. о. в. канц П. Даревич, Всеч. о. В. Дзюрман, Всеч. о. С. Тарнавецький, Всеч. о. А. В. Фик, Всеч. о. О. Щеснюк, Всеч. о. Ів. Кристалович, Всеч. о. Ів. Легкий, Всеч. о. С. Городецький, Всеч. о. В. Бойчук, Всеч. о. В. Фляк, Всеч. о. Й. Кормило, Всеч. о. Ів. Шолдак, Преп. о. С. Юник, ЧСВВ., Преп. о. М. Созанський, ЧНІ., Всеч. о. Р. Лужний, Всеч. о. Всев. Луговий, Впр. Мати провінціяльна Кармеля, ЧСВВ., Преп. Сестри Служебниці ПНДМ зі Школи Непорочного Серця Марії і Пресвятої Родини з Вінніпегу, Давфину, Айтуни та Саскатуну, Преп. Сестра Агафія, СПНДМ., Преп. Сестри св. Йосифа з Саскатуну, Централя українців католиків в Саскачевані та її складові частини: Б.У.К., Л.У.К.Ж. та У. К. Ю.—В. Поділюк, предсід. і А. Баран, секр., Епархіяльна управа Л.У.К.Ж. Саскачевану —А. Бабій, голова і А. Деркач, секр., церковний заряд парафії св. апостолів Петра і Павла в Саскатуні, члени старечого дому св. Йосифа в Саскатуні, панства: М. Капуста, Михальчишин, Володимир і Іван Стефанців, С. Бігун, Богд. Сирота, Сем. Новак, Кристалович, М. Катеринич, Й. Ленюк, пані: С. Сава, А. Ник. Сирота, О. Гунчак, А. Яцконич і Впр. о. П. Мельничук.

З Вінніпегу від парафії св. Йосифа жіноче товариство переслало китицю прекрасних рож через свою відпоручницю паню О. Кондра. Парохія йорктонська пожертвувала гарний і вигідний фотель, що його доручив голова місцевого відділу БУК. п. Ів. Ковалишин. Від українського

відділу Лицарів Колюмба ім. о. А. Деляре привіт зложив та жертву передав заступник головного лицаря, п. М. Пухайло.

На кінці промовляв сам о. ювілят. В дуже сердечних словах він дякував нашим Владикам, Кир Максимові митрополитові і Кир Андреєві, Саскатуńському єпископові, що зволили самі прибути з численним своїм духовенством на це торжество, щоб особисто побажати йому, дякував усім Отцям, Братам і Сестрам, йорктонським товариствам при церкві Матері Божої Неустанної Помочі, що так багато причинилися до цього пам'ятного вечора, і всім, що брали так численну участь та доложили багато старань до цього так гарного дня. Зокрема висказав свою радість, почуваючися щасливим, що має у своїм покликанні так добрих співбратів і люблячих настоятелів. Відспіванням многоліття закінчено цей прекрасний ювілей.

Нехай Ісус Христос, найвищий священик благословить дорогого ювілята, з приводу 50-річчя його священства, кріпким здоров'ям на многі літа, на радість нам усім!

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

БРАТНЯ ЛЮБОВ

Одна свята монахиня вийшла з монастиря до міста, щоб щось купити. Колись була вона багата, а тепер у монастирі проживала в черничій убогості, послусі і чистоті ради Христа, якому присвятила своє життя і працю.

Це був дуже холодний день. Якийсь обдертий і змерзлий жебрак наблизився до неї і зачав скаржитися на зимно. Свята черниця зняла з себе плащ і дала його жебракові.

Нарід, що знав її, зачав дивитися, що черниця таке вчинила, бо це було дивне зявище, щоб монахиня йшла в місті без плаща. На це побожна черниця відказала: "Я волію бути без плаща ніж без любови ближнього і співчуття для цього жебрака".

ВИНО І МАКАРОНИ

Італійці їдять багато макаронів і пють вино. Людина, що їсть і заразом п'є годна випити два рази стільки вина як та, що тільки п'є і не бути п'яною.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольсьних працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR

ST. JOSEPH'S MONASTERY

250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

СВЯТЕ ПИСЬМО

Йосипе, не бійся взяти Марію, свою жінку, бо Те, що в ній зачалося, походить від Святого Духа. Вона породить Сина і ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе Свій нарід від іхніх гріхів (Матей 1, 20-21).

MARY WENT TO HEAVEN

(Assumption of the B. V. Mary)

CUT Vir. Mary new cut wilson ....

Mother of God, in giving birth to Christ you have preserved your virginity, and after your Assumption you have not left the Life (Christ). This is why you save our souls from death by your prayers" (Tropar of Assumption).

It is an article of our holy faith that the Mother of God did go to heaven body and soul. St. Alphonsus de Liguori wrote a beautiful book on the "Glories of Mary" in which he adduces several reasons why the Mother of Our Lord should have been preserved from the stain of original sin and taken to heaven body and soul.

Our Eastern Church has always believed in the Assumption of Mary, as the feast in its honor clearly testifies. The feast of the Assumption was instituted in the second or third century. So Christians believed in it at that time, and even earlier, because the feast is just a solemn confirmation of a general belief, and therefore it comes later than the belief itself.

Although the truth of the Assumption was believed, it was not defined as a dogma of the Church till 1950 when it was declared an article of faith by the late Pope Pius XII. He said:

"By the authority of Our Lord Jesus Christ, of the Blessed Apostles Peter and Paul and by our own authority, we pronounce, declare and define that it is a divinely revealed dogma that the Immaculate Mother of God, ever-virgin Mary, when the course of her earthly life was finished, was taken up body and soul into heavenly glory".

Christians have always heeded that the death of Christ is the principal source of all the graces which are bestowed both on the Blessed Virgin Mary and the whole mankind, of which she is the best specimen.

Since she was preserved from original sin, it was proper that she should be preserved from corruption, caused by the death, since death itself is the result of original sin. An ancient tradition relates that Mary died peacefully amid the Apostles, her death being rather a pure act of love of God and a desire to be reunited with her beloved Jesus. Seeing her departure from this world, the Apostles and other faithful began to cry. Mary looked at them from her death-bed and said: "Do not cry. You should rather rejoice that I am going to heaven where I will see God face to face and be with my Son. I will pray for you. I will not leave you orphans after my death. I will not forsake the world either. I will visit you and guard you and help you in your needs and sufferings".

We do not know how long did the body of Mary stay in the grave before it was reunited with her soul. An ancient legend says that all the Apostles were present when the Blessed Virgin Mary was dying, ex-

cept Thomas. When the latter came three days later and was told of the death of Mary he wished to visit her grave. The Apostles took him to the grave. They found no body of the Virgin, but just her clothes. And an angel appeared to them, saying: "Your mother went to heaven and there she reigns as queen together with her Son".

The dogma of the Assumption assures us that Mary is a powerful intercessor with her Son Jesus. She can obtain many graces for all of us. The Assumption also reminds us that despite the steady progress, made by men of this world, this earth is not our final goal. Our ultimate goal is heaven and its everlasting happiness, as St. Paul says: "There is no eternal city for us in this life, but we look for one in the life to come" (Hebrews 13, 14) and Mary helps us to find it.

UKRAINIAN CARDINAL'S VISIT

By Rev. Rudolph Luzney

Josyf Cardinal Slipyj, Major Archbishop for the Ukrainian Catholic Church, will begin a visit in Canada on June 14.

He is scheduled to arrive in Toronto that afternoon and will spend the following week in the Eparchy of Toronto. Subsequently he will proceed westward. Exiled from his suppressed Metropolitan Archdiocese of Lviw, Western Ukraine, the venerable churchman was tried and sentenced to the labor camps in Siberia. Following 17 years of terror and torture, the Soviet government released him, and for the past five years he has taken up residence at the Vatican. During his Canadian tour he will be accompanied by Most Rev. Maxim Hermaniuk, Archbishop of Winnipeg and Metropolitan of the Ukrainian Catholics of Canada. Archbishop Slipyj has accepted an invitation to participate at the national congress of the Ukrainian Catholics of Canada which will be held at Edmonton on the Dominion Day weekend. Prior to this event, the cardinal will be in Winnipeg on Sunday, June 23.

The Eparchy of Saskatoon will officially welcome Cardinal Slipyj on July 6 and 7.

Most Rev. Andrew Roborecki, Ukrainian Catholic Bishop of Saskatchewan, will welcome him at a testimonial banquet arranged at the Sheraton Cavalier Hotel that Saturday evening. Plans have been finalized to accomodate 500 guests from Saskatoon and all over Saskatchewan. Some 25 guests will represent the Ukrainian Catholics from Regina. On Sunday, July 7, Cardinal Slipyj will offer an outdoor Pontifical High Mass at the Royal Park in Saskatoon. The entire Ukrainian Catholic Hierarchy of Canada will assist. Ecclesiastical dignitaries of the

Latin Rite and representatives of other churches will also attend the ceremonies. The Ukrainian Catholic Council of Saskatchewan estimates 20,000 participants at the outdoor Mass. During the week the cardinal will visit Yorkton and will tour the Ukrainian Catholic establishments there, including the Redemptorist Fathers' monastery and printing press, Sacred Heart Academy for girls and St. Joseph's College for boys.

Josyf Slipyj was born on Feb. 17, 1892 in Western Ukraine. From early youth he was endowed with a dedicated love and devotion for service in the church. Five years of seminary training was at Innsbruck, Austria. On Sept. 30, 1917, during the First World War, he was ordained a priest by Archbishop Andrew Sheptytsky.

He continued post-graduate studies at Innsbruck and then at the acclaimed Colleges in Rome. In addition to a doctorate in theology, Fr. Slipyj received other degrees and academic honors. These were conferred by the Roman Universities of Gregorianum, Angelicum and the Oriental Institute. The eminent scholar did not restrict his studies to theology. He studied classical and modern languages. He has mastered German, French, Italian and English. He is also associated with church art, archeology, literature and history.

In 1921 Metropolitan Andrew Sheptytsky appointed Dr. Josyf Slipyj as professor of theology at the seminary at Lviw. At the same time he became one of the founders of the Theological Academy. His efforts produced an extensively large library which numbered over 12,000 volumes and a great number of valuable manuscripts, first editions and archival material. His dream was to transform the Theological Academy into a Ukrainian University which would be open to laymen as well. The Second World War, unfortunately, shattered the realization of these plans. Most of the library collection has been either ruined or lost. Five years following his appointment to the seminary he was given the duties of rectorship, which he held until its closing during the Second World War.

Dr. Josyf Slipyj was a close confidant to Archbishop Andrew Sheptytsky. Metropolitan Sheptytsky will be remembered by many in Canada today for his participation at the Eucharistic Congress held in Montreal in 1910, which he followed up with a Canadian tour of the Ukrainian settlements. This visit resulted in the appointment of the first bishop for the Ukrainian Catholics of Canada in 1912, Most Rev. Nicetas Budka. Bishop Budka retired from this position in 1927 and subsequently served as Vicar-General in the Archdiocese of Lviw, and in 1949 died a martyr's death in Siberia.

Autumn of 1939 was an anxious one for the ailing and wheelchaired Archbishop Andrew Sheptytsky. The Second World War loomed gloomily over Europe. That fall Western Ukraine was invaded by the Russian Communists, who dealt brutally with the church and people. With the approval of the Holy See a successor to the Metropolitan See of Lviw was selected. The privileges and the responsibilites of becoming the ninth successor of this Ecclesiastical province fell upon the close associate of Archbishop Sheptytsky, Dr. Josyf Slipyj. Noteworthy is the fact that the ceremonials of consecration took place without the normal fanfare and publicity. On Dec. 22, 1939, in the archbishop's resi-

dence chapel, Metropolitan Andrew Sheptytsky consecrated Dr. Josyf Slipyj assisted by Bishop Nicholas Charnetsky and Bishop Nicetas Budka. The cathedral staff alone were the witnesses of this event.

Archbishop Josyf Slipyj, coadjutor with rights of succession, embarked upon a road most difficult and discouraging. With the death of Metropolitan Sheptytsky on Nov. 1, 1944, Archbishop Slipyj braved the opposition that continually came his way. The Communist forces once more occupied his country and his Ecclesiastical province. The regime gave him little opportunity to wear his princely crown and robes. On April 11, 1945, he was arrested, his Archdiocese suppressed and replaced by a Moscow-controlled Orthodox Church. He was destined to spend the following 17 years in the slave camps of Siberia. The other Ukrainian Catholic Dioceses of Western Ukraine met with similar fate. The systematic method of destroying the Catholic Church brought martyrdom to nine bishops and thousands of religious people who refused to renounce their faith. Others have found refuge in the free world, while the church in the old country continues to function underground only.

The Metropolitan See of Lviw in Western Ukraine was established in 1808. The first Metropolitan See of Ukraine was located in the capital of Kiev. Following the schism of 1054 within the Christian Church, the Eastern Orthodox Church was founded. Christianity in the Ukraine was introduced in 988 according to the ceremonials and practices of Byzantium. The schism, therefore, had its effects upon Ukraine. Currently the Orthodox Church affiliates approximately 250 million followers. Ukrainian population numbers approximately 40 million of which approximately 30 million are associated with the Orthodox Church, while the balance are in union with the Church in Rome.

In the Ukraine there were many attempts made to reunite the Ukrainian Orthodox Church with the Church of Rome. An historical date was observed in 1439 when Metropolitan Isidor of Kiev signed the document of reunion at the Council of Florence. As a recognition of this achievement Metropolitan Isidor was vested with the dignity of the cardinalate by the reigning poniff, Pope Eugene IV. He became the first Ukrainian to bear such an honor. This union was short-lived. Moscow form of Orthodoxy and its attempt to form the "third" Rome was not delighted with the news. Cardinal Isidor was arrested and imprisoned. Upon his escape he fled to Rome, and remained there until his death. A partially satisfactory reunion was realized at the Treaty of Brest-Litovsk in 1596. Subsequently Western Ukraine for the most part remained Catholic of the Byzantine Ukrainian Rite while the rest of the country and people follow the Orthodox form of worship.

As a sequel to the foregoing the Ukrainian Catholic Church in Ukraine records 1808 as an historical date. That year a new Metropolitan See was erected at Lviw within the province of Galicia, succeeding the original at Kiev. A Metropolitan See completes the structure of church government. In 1956 the Ukrainian Catholic Church in Canada was established into an Ecclesiastical province. The Metropolitan See of Winnipeg includes the bishops of Toronto, Saskatoon and Edmonton. A similar arrangement was finalized in the United States in 1958. The Metropolitan of Philadelphia includes the bishops of Stamford and Chicago.

Archbishop Josyf Slipyj is the ninth successor to the Metropolitan See of Lviw. He is the third from this succession to be honored with the cardinalate and the fourth in the history of the Ukrainian Catholic Church. The 1945 liquidation of the church in Western Ukraine affected 4,283,000 faithful. In this purge the Ecclesiastical directory lists the following statistics: 10 bishops, 2,950 priests, 520 religious priests and brothers, 540 seminarians, 1,090 sisters, 3,040 parishes 4,440 churches and chapels, 195 religious homes, a theological academy in Lviw, five diocesan seminaries, two religious seminaries, two theological journals and several other publications, a Catholic press and many schools.

The rule of Joseph Stalin was one of the most brutal in Christian history. Of 10 arrested prelates, nine met with death. Similar fate came to many church people. Others, at this time, emigrated to other lands or remained in bondage and oppression. As a result of the mass emigration, bishops for the Ukrainian Catholics have been appointed for Germany, France, England, Australia, Argentine and Brazil. Canada and the United States have also received a large number of these refugees who within the past 20 years have become an integral part of the church and the nations.

Following his arrest in 1945, Archbishop Josyf Silpyj was falsely accused and sentenced to the prison camps of Siberia. The Communist officials made many attempts to force him to break his allegiance with the Church of Rome and to acknowledge the state-controlled Orthodox Patriarch of Moscow. But threats and ill-treatment met with failure. Rigid security measures surrounded the archbishop until the death of Stalin in 1953. On his 70th birthday in 1962, it was presumed that the courageous Archbishop Slipyj had died.

When Pope John XXIII convened the Vatican Council, interest and questions into the fate of the banished archbishop revived. The Ecumenical Council was attended by the Catholic Bishops of the world, including the Ukrainian Catholic Bishops beyond the Iron Curtain. Among the Vatican observers there were two representatives from the Orthodox Church of Moscow. But there were no bishops from the suppressed Catholic Church of Western Ukraine.

The appearance of the released Archbishop Josyf Slipyj on Feb. 9, 1963 was both mysterious and miraculous. Arriving in his prison grab at Rome, emaciated and weary from the lengthy journey, he gave little sign of being a Prince of the Church. He spent the night at the monastery near the Eternal City. The Roman Pontiff personally made the historic announcement, saying: "Today the Soviet authorities have released the Ukrainian Archbishop - Metropolitan, Rev. Dr. Josyf Slipyj, who had been kept in forced labor camps and prisons in Siberia since 1945". The Pope was deeply moved as he embraced the frail and fragile prelate when he appeared at the Vatican on Sunday, Feb. 10, 1963.

The emergence of Archbishop Slipyj from behind the Iron Curtain stirred the hearts of the Council Fathers during the following sessions of the Vatican Council. On Jan. 25, 1965, Pope Paul VI nominated 27 new cardinals. Among them was Archbishop Josyf Slipyj. With this appointment the Ukrainian Catholic Church within its 1,000-year old Christianity has four dignitaries that

have been honored with the cardinalate.

Since his release, Cardinal Josyf Slipyj has taken up residence at the Vatican. In his 76th year he continues in good health. At Rome he has established St. Clement's Ukrainian Catholic University. He has published more than 30 books and publications of historical and theological value. Currently he is supervising the construction of the first Ukrainian Catholic Church in Rome under the patronage of St. Sophia (Holy Wisdom). The church, built on the design of the Cathedral of St. Sophia in Kiev, will serve as a monumental witness for generations to come of that church silenced behind the Iron Curtain. Monetary assistance in these causes have been forwarded from the Ukrainian Catholics of the free world.

Metropolitan Andrew Sheptytsky was the first archbishop to visit Canada in 1910. Cardinal Josyf Slipyj becomes the second Metropolitan of Lviw to make such a visit.

(The Leader—Post)

NEW CATECHISM

CHAPTER 13

ADAM AND EVE SIN

Our first parents, Adam and Eve, were happy people in paradise. They were never sick, did not have to work hard for their daily bread and never suffered pain. They lived with God as their loving Father and they were happy. If they had remained faithful to God, He would have taken them to heaven without death.

But God does not give heaven for nothing. Man must deserve it. So God gave Adam and Eve a command to test their love for Him. Unfortunately, they did not listen to God, but to their own desires and to the devil that tempted them. They thought more of themselves than they thought of God's pleasure. Thus they disobeyed God and they sinned.

Through that sin they lost the

gift of sanctifying grace. They were no longer free from illness, passions and bad inclinations. They had to die, too, as a punishment for their sin.

We call their sin original sin. Since Adam and Eve were the first parents of the whole human race, they have transmitted on original sin to those who come from them; that is, to all men.

If they had remained faithful to God, they would have passed on to all men the life of grace and freedom from pain with all other gifts.

As a result of Adam's sin I was born without God's grace. I feel pain in life and I have to die. I have also bad inclinations which try to draw me to sin.

QUESTIONS

1) *How did our first parents, Adam and Eve, sin?*

Adam and Eve disobeyed God, and thus committed original sin.

2) *What did our first parents lose by their sin?*

By their sin our first parents lost sanctifying grace and all other special gifts God had given them when He made them.

3) *What does original sin mean? Does it mean that the devil dwells in the soul of a newly-born child?*

Not at all. It only means that the newly-born child has no sanctifying grace in its soul.

SCRIPTURE

You shall earn your bread with the sweat of your brow, until you go back into the ground from which you have been taken for you are dust and into dust will you return! (Genesis: 3, 19).

PRACTICAL RESOLUTION

I will never listen to the devil and my bad inclinations, because they will lead me to sin which hurts my Heavenly Father.

LITURGICAL PRAYER

Lord of the heavenly Powers..., look upon Your servant, find, explore and destroy all the schemes of the devil against him. Forbid the unclean spirits to approach him and chase them away. Cleanse the work of Your hands and crush Satan by helping him to overcome the evil spirits. (Prayer before Baptism).

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to realize that to say "No" to You in serious matters is a terrible evil.

EXERCISE

In your notebook answer:

1) What sin did Adam and Eve commit and how?

2) Why did they commit original sin? Were they unhappy with God or what? What was the reason for their disobedience?

3) Read the story of Adam and Eve's fall and tell it in your own words (Genesis: 2, 15-17 and 3, 1-7).

HOLY SCRIPTURE

You must not love this passing world or anything that is in the world. The love of the Father cannot be in any man who loves the world, because nothing the world has to offer —the sensual body, the lustful eye and pride in possessions—could ever come from the Father" (1 John 2, 14-16).

WHY MAKE A WILL?

Gerard Breitenbeck, C.SS.R.

Here are some reflections on the wisdom of making a will; also some practical suggestions on how to make a will

Some years ago, in a small town, a rather prominent business man was killed suddenly. To everyone, including himself, it seemed that he had many years of life ahead of him. His business was good; his health was excellent. Like many other men he saw no reason for making a will or wasting time on many written records. All the details of his business were clear in his mind. His time had to be given to building up his business.

When death by accident took him suddenly, much time and effort and money had to be expanded to straighten out his affairs, so that his family could be taken care of properly.

A few weeks later the pastor of the parish in which the man had lived preached a sermon on the timely making of a will. He spoke about the advantages of making a will and the practical points to be considered in making a will. Later on, some of the married ladies of the parish thanked him for the sermon, saying, "After ten or fifteen years of married life a wife begins to worry a bit about what will happen in case her husband dies unexpectedly."

"Let me get this straight," said the priest. "Do you ladies mean to tell me that the question of making a will is so delicate a subject that you hesitate to bring it up in the family circle?"

"It certainly is," they answered in chorus. "Naturally we worry about security for the future, but we don't

like to talk about it," continued one of the ladies, "because our husbands might think that we are wondering when they will die, so that we can get our hands on their money. When you preached about making a will, Father, you gave us a good opening to discuss this delicate question in a proper way."

We hope that this article will provide a similar opportunity for a discussion of the matter of making a will in many family circles where the husband and father (and other adults) has until now neglected to make a will. In no way does this article wish to appear as an intrusion into the field of the legal profession. Obviously any professional discussion of the subject of wills must be handled by a lawyer. But, having consulted a number of lawyers on this question, we hope to offer our readers some salutary and practical thoughts on the importance of making a will.

Reasons for Reluctance

What are the reasons why people neglect to make a will?

One reason is that some people have an almost superstitious fear of

making a will. Just as some people incorrectly fear that receiving the sacrament of extreme unction means that they will surely die, so others have a foolish notion that making a will is like giving a signal for death to enter and take over. This is, frankly, a very foolish attitude toward a very important matter.

Another reason why some people do not make a will is that it's just too much trouble; it is something which they are always going to do next month or next year—but they never get around to it. Making a will means going to a lawyer! It means taking thorough inventory of one's money and property! It also means thinking seriously about providing for the family's future; and that ought never be a matter of too much trouble for a husband and father.

What Is Meant by Making a Will?

A will is a written direction controlling the disposition of property at death. The laws of each state set the formal requirements for a legal will.

By making a will a person expresses in a properly executed document his desires on how he wishes his possessions, whether large or small, to be distributed when he dies.

Whatever possessions an individual has accumulated during life are the consequence of labor, gift or prior inheritance. A title of some kind has been aquired which makes a person the owner of these material things. Since no one can take these earthly possessions into eternity, each person has a right to determine to whom and in what amount his goods are to be allotted. Thus, in accord with the proper civil laws, a person expresses in a proper written form the manner in which he wants his material goods disposed of after his death. The very term "will" seems to come from the basic idea that such a document is the written expression of one's will or desires.

Advantages of Making a Will

There are three reasons why every adult should take no chances on dying without having made a will.

1. Every person who owns money or property should cherish the right that is his to determine the disposition of his possessions at death. This right has always been held sacred among civilized peoples. It is privilege and a responsibility of ownership. It is difficult to understand why there are so many people who refuse to use the privilege or to face the responsibility.

2. The making of a will represents the last opportunity given to a person for practicing charity toward the poor, giving honor to God, and manifesting gratitude toward those who for special reasons deserve it from him.

It is true that the laws of the state decree that the porperty of one who dies without a will shall be inherited by the closest relatives; but these laws make no provision for charity or religion or bequests to special benefactors of the one who dies without a will. At the same time, the laws of the state give full authority to the property-holder to designate such legatees before his death, if he makes an authentic will.

3. Making a will prevents the bitter and sometimes interminable squabbles that so often take place over the property of one who died without a will, and often avoids the waste of a large part of the estate through the costs of expensive litigation. Moreover, most states even deduct from the inheritance taxes demanded, in proportion to the bequests that are made to charity.

If the souls of the dead are per-

mitted by God to know what happens to their possessions after their death, many a person will regret bitterly in eternity that he did not make a will in time. Even while yet alive, anyone can look about him and see some of the tragic things that happen over the property of persons who die without making a will.

Added Motives

The making of a will can serve as an act of resignation to God's holy will. Making a will is a way of saying, "I realize that I must one day return my soul into God's hands. I resign myself to die when God sees fit to call me, and by this will I intend to make provision for my survivors."

By making a will a person is able not only to make charitable bequests, but he can also make provisions for having Masses said for the repose of his soul. According to the good Christian custom, he can assign some of his possessions to his parish and its building projects. Certain educational institutions or societies that take care of the sick and the poor can be remembered. A sum can be designated for the education of young men studying for priesthood. The work of the Church's missions can also be remembered. Such bequests made for the love of God will insure remembrance and prayers for many years in the future.

Practical Suggestions

Authorities generally agree that the following suggestions are in order when undertaking to draft a will.

1) Seek the advice of an attorney in making a will. If you try to do so without legal counsel, your survivors may end up with a will that is totally invalid and useless and worthless according to civil law.

2) Beware of prefabricated forms that are sold. These ready-made forms for making a will may be proper and legal. In a matter as important as making a will, however, a person should not depend an anything so doubtful as a prefabricated form. Professional help is necessary. Just as a doctor is trained to take care of your health, so, too, a lawyer is trained for your protection in legal matters.

3) When you consult a lawyer, do not hesitate to discuss his fee ahead of time. In that way unnecessary misunderstandings or surprises later on may be avoided .

4) Whoever is the lawyer of your choice, tell him everything that seems even remotely related to the matter he is handling for you. If you do not do this, he may not know about some important facts or details which he should be acquainted with in order to advise you correctly.

5) When discussing the matter of your will the lawyer you have chosen, it may be wise to consult with him about the desirability of testamentary and *inter vivos* trusts, jointly owned property and certain insurance programs.

6) In deciding how one's property is to be distributed, one should surely make a sincere effort to be fair and just. Bitterness and resentment should not be allowed to motivate and strongly sway one's action. To achieve a perfect equitable distribution is often impossible; but at least one can try to act reasonably and charitably.

7) Don't neglect the making of your will until the last moment when you might deal unjustly with deserving heirs.

8) It may happen that circumstances or family relationships on which a will was originally based will change. Therefore from time to time the person who has made a will should ask:

a) Has a change taken place in the condition or status of those whom I have named as beneficiaries in my will, that is, have any of them married, have they had children, have any of them died, have any of them become substantially richer or poorer?

b) Has there been a change in the amount of property I hold? Has there been a substantial change in the value of my property?

c) Is there sufficient cash on hand in my accounts now to take care of estate bills and current expenses after my death?

9) If you desire to change your will once it has been made, there is nothing to stop you from doing so. Just because you made one will, it does not mean that you cannot make another. It is the last and only the last properly drawn up will that will control the disposition of your property. Every change, however, whether by amendment or by the making of a new will, must be in accord with the law.

10) Some persons have the mistaken impression that a will eliminates the necessity of probating an estate after a person dies. Such is not the case. The formalities of probate must still be complied with. However, if a person makes a valid will, he can direct the disposition of his estate, within limitations, more effectively in accordance with the needs or merits of the persons he wishes to remember, disinherit those whom he wishes to have no share in his estate, designate the one whom he wishes to look after his affairs when he dies, give powers to his executor that may permit a more efficient and expeditious administration of his estate and, by the use of trust provisions, control the management and use of his estate for many years after his death.

(The Liguorian)

The Vocation of the Single Life

by Ernest F. Miller, C.SS.R.

The following words are addressed, very simply, to that rather large group of women who have not been called by God to follow either the vocation of the religious life or the married state but rather the vocation of the single life in the world.

These are the women who have not and very probably will not meet a man whom they could or can really love, to whom they are moved with all their hearts to turn over the direction of their lives until death. They may have more personality and beauty and a capacity for love than the majority of their friends who long since captured and were captured by a man and are in the process of building a home and raising a family. God does not want them to capture and to be captured by a man. To live with a man in the sacrament of marriage is not their vocation.

They may also be closer to God in the spiritual life that they are leading than many of the women who entered the convent. God does not want them to enter the convent. That is why He gave them no strong attraction for the life of a Sister. To be a Sister is not their vocation.

In the beginning it does not seem so hard not to have the love of a husband and children, not to have the consolations of community life

and love. Youth is busy with many things and does not pause very long at any given time to think.

But then the years pass and youth is left behind. And with youth, all the other props on which these women leaned in their moments of faltering and failing. Their parents are gone, brothers and sisters have moved away to far-off corners of the country and their friends of childhood, teen-agehood and young adulthood vanished in the mists and distances of their own interests and concerns.

They look around for a moment, taking stock of themselves and their lives. And painfully the thought dawns on them that they are quite alone. Their home or apartment may be middle-class or better. Their job may earn for them a more than ample salary with which to purchase clothes in accord with the style of the day, to travel where and when they will and to pass their lives, if not in high luxury, at least in undemanding ease and independence. As far as material things are concerned, they are far better off than most of their friends who entered either the married state or the convent.

Oftentimes material things do not seem to be enough to fill in the heart with what it wants.

The idea takes seed and grows in their minds that they are the faceless and forgotten women in God's universe, the fifth wheels on a vehicle that needs only four, the unwanted, the unneeded, the laughed-at and pitied. Young people scornfully poke fun at them and jokingly call them old maids and spinsters.

It seems to them that they really serve no purpose in life beyond getting up morning after morning, going off to work all day at the office where they are treated with the same casual indifference as the typewriters they operate, returning home at night to quarters that are empty and cold. Their evenings consist in watching television or reading books or magazines. All this takes on an aspect of pointlessness.

And so it is not surprising that this sense of uselessness and loneliness should bring on fits of depression, a "What's-the-use" attitude of mind. Or it may move them to forget the fruitfulness and loneliness of their lives in an excess of cocktails and the like, calculated to smooth out the wrinkles in their emotions at least for a moment. It can even induce them to indulge in the pleasure of passing alliances in the hope that something may come of them. It generally turns out that their last condition is worse than their first.

These states of mind and ways of acting are wrong. Women who allow themselves to be so possessed, are unaware not only of God's love for them but also of God's distinct plan for their lives. Life has not passed them by. They are not rejects nor castoffs. Merely because they do not have a home and family and the satisfaction of knowing that they won in the competitive field of winning a man for marriage, does not mean that they are not a part of God's plan.

It is unfortunate that they are encouraged in their self-piety and wrong ideas by certain people, and amongst them a number of *avant garde* Catholics, who maintain that there are only two ways of life that a woman should follow, marriage or the convent.

When it comes down to it, they are not so sure that the convent way of life is a natural method of passing one's years. At most it is tolerated because it has many centuries of

tradition backing it up and millions of men and women, many of them brilliant in mind and holy in soul, who lived and died in accord with its demands and prescriptions.

But, in the final analysis, marriage not virginity, is the normal way for a woman to live. Why, it is rumored that the Church is beginning to check on wedding rings even for priests. Sisters may be next. Where will that leave the unmarried in the world?

It need not be stressed that people who make pronouncements like these need not be taken seriously. The unmarried are by no means the ones most subject to unhappiness. One is sometimes led to believe that there is as much frustration, nervous disorder and inability to face the reality and responsibility of daily life amongst married women as the unmarried. If not, why does one out of every three marriages in America end in divorce ?

If unmarried women become excessively spinsterish, snappish, gossipy and high strung, it is not necessarily the result of their not having a husband and children but rather of their not having the right idea of God's plan in regard to their life.

This is what they must believe. *Their life is a vocation.* There are several reasons for saying this.

God has showed His will by not so arranging the life, the feelings, the desires the daily circumstances of a woman as to make marriage possible. She does not want to get married, not because she is abnormal but because she has never fallen in love. She has never met the right man. Meanwhile she is led to do a most necessary work of providing for her parents who are old and have no income of their own on which to live. Or she takes care of the expenses of a brother or sister attending college. She may even carry the whole bill of a relative in the seminary studying for the priesthood. She could not marry or be a sister, and do all these wonderful things.

Surely there is divine direction here, a vocation just as real as that of anyone else.

Another indication of God's finger pointing to certain women as the ones He wants to remain single in the world is the high inspiration that comes to some to do extraordinary things for God and souls.

This can be noted throughout all the centuries of Christianity, even back to the days of the Old Testament when Judith endangered her life to destroy the tyrant who was intent on enslaving her people. Catherine of Siena, Joan of Arc, Florence Nightingale and scores of other women, unmarried and unveiled, whose names are no longer known, accomplished heroic deeds of goodness they never could have done had they not been single and thereby free to follow the charisma of their own special vocation.

The women of to-day are no exception to the rule that to some God gives the special calling of living alone in the world in order to do a particular work that needs to be done.

Just a few years ago an American missionary in southeast Asia found himself facing a most serious situation. More and more unwanted babies were being left on his doorstep every day. Many were sick, covered with sores, so small and undernourished that they could easily have fitted into a cigar box. Most arrived in a condition close to death. What was he to do? There was no available hospital where the infants could be sent. There were not many people willing to accept the responsibility

of taking care of them.

Two oriental women finally agreed to give the little ones a temporary home. But what a temporary home it was! It stood on stilts and had a roof of thatch. Through the cracks in the ancient wood of the floor one could see the ground beneath and the chickens that inhabited it. The arrangement was adequate but hardly satisfactory.

Some months later the missionary went home to America for a rest. In his travels across the country seeking funds for his mision (that's the way he rested), he spoke before many groups of people. In St. Paul, Minnesota he spoke before a group that seemed particularly interested.

What came out of that interest was a gift given by a woman well into her fifties, who had a fine job in St. Paul, came from an excellent family, was unmarried and possessed a college degree. She offered herself for the foreign missions. She would give up her job and her family and the nice life that America affords and go to southeast Asia in order to do whatever she could for the physical and spiritual welfare of the people there.

This offer was a God-send. It was an answer to the problem of the abandoned babies. If only another American lady could be found who would make the same sacrifice so that the two of them could support the morale of each other in the hardships of jungle life, a perfect solution of the problem would be at hand.

God must have been paying very close attention to the missionary's prayers. Not very long after the St. Paul miracle a lady, in Grand Rapids, Mich., equally distinguished in education, culture and family, made the same offer of herself for the welfare of the unbaptized and uncared-for in southeast Asia.

What these two ladies have done for the cause of God is known only to Him. They live on the edge of the jungle with little comfort, with almost no recreation or diversion or companionship of their own people. In a few years they have been on the foreign missions, they have baptized innumerable babies just before death. They managed to find funds to build a modern home for the infants and obtain necessary medical supplies. Their lives have been an inspiration not only to the Thai people who have observed them but also to Americans back home who have heard of the work they are doing.

Without a doubt these two ladies were singled out by God to carry on this apostolate. That was why He did not lead them to marriage or the convent. As nuns or wives and mothers they could not have done what they did.

But women in America who think that this type of vocation and sacrifice is given only to those who are called to the foreign missions, to far-off places, to mysterious areas that seem as distant and different as the stars of outer space, may be assured that it is not so. The same vocation for the heroic can be found even here at home.

A number of oriental young ladies from the same part of the world spoken about above wished to become nuns .They had all the qualifications necessary—all except a convent they could enter and the money necessary for their admission After much search and prayer it was found that the only convent within their reach was in Canada. And here they were, ten thousand miles away, with hardly a penny to their name. It seemed that the one thousand dollars for a plane

ticket from their home to the Canadian convent was impossible to find.

An American lady took it upon herself to provide the fare for the first girl. Another signed the check for the second girl. And so on, until each girl had a ticket to the convent. No questions were asked by these American ladies. No strings were attached to their gift. They were not rich. But they were unmarried and had good positions plus a great love for God.

They were happy to use their savings for so good a cause. This they could hardly have done in any other vocation than in the one to which God had called them. Perhaps He had willed that they remain single so that these vocations to the convent might be realized. They were definitely God's instruments.

It is only natural that one should mourn at times if the permitted "good things" of life, such as human love, children, security for the future are missing. But the mourning should not be too deep. Life is short. And during that short time, immeasurable good can be accomplished if one is true to one's calling and the sacrifices that it suggests and demands.

In heaven all these "good things" that other people are granted with a blessing will be presented by God to an extent that all earthly ecstasy and enjoyment will pale away into insignificance. And this will last forever.

So God has promised. He can neither deceive nor be deceived.

(Annals of Good St. Anne de Beaupre.)

I'D LIKE TO KNOW . . .

1) *Does a person have to go to confession when he is baptized conditionally, because his first Baptism is doubtful?*

No priest may baptize conditionally a person who has already been baptized, unless there is a serious doubt about his Baptism. In such a case the rebaptized person should go to confession after his conditional Baptism and have his sins forgiven, in case that his first Baptism had been valid.

2) *Our Lord said: 'You cannot serve both God and Mammon'* (Matthew 6, 24). *What was Mammon?*

Mammon of which Our Lord spoke and against which He warned His followers is money and material wealth in general. These things belong to the earth and have no value when a person dies.

The Lord's warning does not forbid us to earn our living or even to become wealthy. But no man

should serve such things as if they were his God, subordinating everything else to them so that there is no time for God and one's own soul.

Earthly possessions are not evil in themselves, unless man abuses them, which is often the case, and then such things become incompatible with God's service. There are many rich people who are also good Christians, because they use their earthly goods for the glory of God and the benefit of their fellow men.

3) *I hurt my neighbor's reputation by gossiping. When I went to confession the priest told me that I have offended both God and my neighbor. He would forgive me, if I agreed to repent by asking God's and neighbors forgiveness which I refused to do. I was willing to ask God's forgiveness, but I was unwilling to ask my neighbor to forgive my gossiping about him. As a result, the priest refused me absolution. Who was wrong, I or the priest?*

Our past moral education was deficient in some ways. We were taught that the will of God is the only foundation for good and evil for instance: "Gossiping is a sin and God does not allow it". Due to such distorted attitude a person considers himself guilty directly as God's representative to ask forgiveness. Little attention is paid that gossiping means being evil to one's fellow men.

Turning back from a gossip demands a turning back to that person who was hurt by our gossip. Can the absolution of the priest repair the damage that the gossiper caused his neighbor?

For this reason it seems that the behavior of the priest was right and that of the penitent was wrong.

4) *I share the same room with another girl. Sometimes she leaves her letters opened and I read them when she goes to work. Is it a sin to read another's letters?*

Yes, it is a sin to read another's letters, unless you can reasonably presume her permission. Everyone has the right to his own privacy. Parents, however, have the right to read, to open and read the letters of their children because they are responsible for them before God and society. But they should not do it without a serious reason, thus respecting their own children, because confidence helps the latter to grow into responsible men and women.

5) *Some Eastern Rite churches have domes. What do these domes symbolize?*

There is no uniform custom about the number of the domes in the Eastern Church. Some churches have one dome, some two, some three, etc. One dome symbolizes one God and one Christ; two domes—the two natures in Christ, divine and human, for Christ is God and Man at the same time; three domes—the Blessed Trinity; five domes — Christ and the four Evangelists; seven domes—seven Sacraments or seven gifts of the Holy Spirit.

6) *We had a meeting at which someone said that there is a doubt in the Church on artificial birth control. Since the Church is in doubt, Catholic couples may do as they please. Is it true?*

It is true that the Church is in doubt on certain aspects of birth control. But it is not true that Catholic couples are left free to use their marriage as they please. Responsible parenthood demands that they bring as many children into the world as they reasonably can. The Constitution on the Church in the Modern world, published by the Second Vatican Council, says: "Parents should regard as their proper mission the task of transmitting human life and educating those to whom it has been transmitted...

"They will thoughtfully take into account both their own welfare and that of the children, those already born and those which may be foreseen" (N. 50).

If a couple can afford four children and has only two, and then uses the artificial means to prevent conception, such a couple cannot be justified before God and His Church, for they are selfish and irresponsible persons.

From Jericho To Jerusalem

by Francis X. Weiser, S.J.

The city of Jericho, with its immediate neighborhood, is today the sole exception to relieve the bleak picture of the desert region about the lower Jordan. Thanks to a profusely flowing natural fountain, Jericho has enough water to form a pleasant oasis in the midst of the lifeless wilderness. This fountain is called *Ain Sultan* (Well of the Lord) or "Fountain of Elisha", because the prophet Eliseus had purified its waters by casting salt into it and by praying over it. (4 Kings 2, 19). As far as the water of Ain Sultan irrigates the Jordan valley, a green oasis of luxuriant vegetation bears mute testimony to the beauty which characterized this section at the time of Christ.

Modern Jericho was built by the Crusaders. The original city, which Joshua destroyed, is a heap of ruins half a mile away. Parts of its buildings have been excavated recently, and many details have been found which confirm the account given in the Book of Joshua. Another city of Jericho, built by King Herod, was located a few miles to the south. This is the place the Gospels mention when they talk about Jericho. It was a splendid place with marble palaces, swimming pools, temples, palm groves, rose gardens, and many other features of architecture and luxury. Today only a few ruins of aqueducts are left of that famous city which had served King Herod as his place of residence and where he died in the year 4 B.C., while our Lord was in Egypt with His parents.

The route from Jericho to Jerusalem is generally the same Christ travelled with His apostles. The Gospels use the expression, "They went up to Jerusalem." The road is truly a "going up." In steep curves and serpentines the car climbs through bare hills and barren desert valleys, higher and higher. After fifteen or twenty minutes we passed a large sign which reads "Sea Level." You hardly believe your eyes seeing this sign so high up on a mountain slope. But at this spot we actually return to the surface of the earth from the depression of the Jordan valley.

Halfway between Jericho and Jerusalem we behold on the roadside a lonely building, the Inn of the Good Samaritan. It is not the same structure, of course, as in the time of Christ, but the foundations might be the same. Here the pilgrims rested in the open yard overnight on their journey to the Holy City. Inside the house better accommodations were available for "paying guests," a fact mentioned by our

Lord in the parable of the Good Samaritan. Today the building is occupied by the Jordan State Police.

As we ascended further, I looked back at the serpentines below us and at the black hill country through which the road stretched. No trees, no houses, not even low bushes to give shade against the fierce heat of the sun. It occurred to me what a strong body and what powerful lungs our Lord, the Blessed Mother, and the apostles must have had! For hours and hours they walked up here on foot, as the Arabs still do today, on the steeply ascending road, in the burning sunlight, exposed to a temperature of over one hundred degrees. Many a modern pilgrim would stop exhausted after the first few miles, if he had to walk from Jericho to Jerusalem on foot, as Christ did.

Gradually, though, as the road still climbed higher, we encountered more and more cultivated slopes with orchards, groves and gardens. There is water up here, seeping through the limestone foundations. Soon we entered a little town to our right, nestling against the eastern slope of the Mount of Olives. This is Bethany, where the Lord used to be guest in the house of Lazarus, and where He raised His friend from the dead. We visited the empty tomb of Lazarus and the ruins of his house over which the Franciscan Fathers have recently built a beautiful church with three altars, in honor of Lazarus, Martha and Mary.

We find the Franciscans in charge of most shrines in the Holy Land, because they were for centuries the only Catholic priests allowed to reside in Palestine. The Church has entrusted them with the official care of the holy places, and they still are the guardians of the Holy Land. Many other religious communities, though, have settled in Palestine during the past hundred years, and have established their own institutions: schools, hospitals, churches and shrines. The Franciscan Fathers, however, are by far the most important and most numerous group of religious in the Holy Land. They extend their hospitality and Christ-like charity to all pilgrims, as they have done for centuries up to now.

A few minutes after leaving Bethany we passed a curve on the side of the Mount of Olives, and suddenly the city of Jerusalem appeared in front of us. With a thrill of joy and devotion the pilgrim beholds the vast temple enclosure across the Cedron valley, the mighty walls of the city with their towers and pinnacles, the houses of the old city and, farther back, the modern sections of the new city.

For the first time since leaving Jericho we went downhill, passed the garden and church of Gethsemane, crossed the bridge over the Cedron, and drove along the northern wall to the Damascus Gate. On the open square in front of the Gate we left the bus, and each one of the passengers went his own way. Soon our little group was dispersed and swallowed up by the milling crowd of oriental street vendors, guides, beggars and curious onlookers.

The Holy City rises on a large and high ledge of massive rock which is surrounded on three sides by steep ravines. This location made Jerusalem a formidable city, easy to fortify, hard to conquer. The Jews themselves were unable to take the city over for over two hundred years. At the time when the twelve tribes conquered the rest of the Holy Land, the Jebusites, who inhabited the city, rested securely behind their heavy walls, protected by the deep valleys. The entire country round

about was already in the hands of the Jews; but Jerusalem defied all attempts at conquest. It was not until King David took the stronghold of the Jebusites, that Jerusalem became the capital city of the Kingdom of the Chosen People.

Three hills rise from the rocky mass: Ophel, Moria and Sion. On Moria the temple was built; on Mount Sion David and Solomon erected their palaces ("the King's city"); Ophel was covered with the houses of the inhabitants. These three hills may still be distinguished by the visitors today, although their shape has been substantially altered by later buildings and, more so, by the destruction of many wars.

Today Jerusalem is divided between the two enemy states of Israel and Jordan. The ancient part of the city, comprising the temple, the old capital of the Jews, and the hills of Moria and Ophel, now belongs to the Arabs. The modern section of the city (to the West of ancient Jerusalem) and the greater part of Mount Sion are in the hands of the Jews. Between the two states a strip of no-man's land runs from north to south. It is about three or four city blocks wide, consisting of bombed-out, burnt ruins. Sentries stand on either side, and no one is allowed to enter this deserted area. Only at one spot, at the Mandelbaum Gate, may tourists and visitors cross over. They have to arrange for their border crossing beforehand. For the local population any crossing is utterly impossible. No Jew is allowed into Jordan, and no Arab from Jordan may go into Israel. One has the feeling that at any time the fighting may start again.

(Canadian Messenger)

How To Distinguish True Visions From False Ones?

by S. Ch.

In the history of the Church there were many apparitions of Christ, His Mother Mary and the Saints. What does it mean, when a person has such a celestial vision from the other world? What happens in such a case?

According to some visions, for instance, at Fatima or at Lourdes, the Mother of God appeared, spoke and behaved as if she were another person that came to visit us. Consequently, some authors speak of such apparitions as: "The eyes which beheld Our Lady" or "The ground where the Mother of God stood".

When such apparitions occur, do the real persons show themselves, that is, do they come from heaven

and speak to men on earth? Sister Lucy of Fatima wrote:

"I asked her (Blessed Virgin) where she came from, and she answered that she came from heaven".

The great mystics of the Church think differently. St. Teresa of Avila was firmly convinced that the

glorified humanity of Christ has never directly appeared on earth in its corporeal reality since the Ascension.

St. Thomas Acquinas, the greatest theologian of the Latin Church, says that Christ, in His glorified human nature (and the same applies to the Blessed Virgin Mary even more so) can be seen only in one place. If He wished to appear personally, that is, in His glorified body and soul on earth, He would have to leave heaven, because as Man He cannot be in two places at the same time (Sum. Theol., III, q. 76, a. 8).

Analyzing the nature of the apparitions the mystical Doctors recognize *three kinds of visions*:

a) the corporeal; b) the imaginative; and c) the purely spiritual.

They think that the imaginative kind is the most exalted and the most valuable. All visions that we read about were imaginative.

St. Teresa of Avila, one of the greatest mystics of the Western Church, said that she never had corporeal visions, but only imaginative ones (Vida, 1, p. 218). And she had many visions during her life as a Carmelite nun.

If the persons, seen in the visions, were the real persons, how could we explain the appearances of the Child Jesus, if Christ is no more a Child, but a fully grown Man?

Or how would you explain the Blessed Virgin appearing under various titles, as The Sorrowful Mother, the Virgin of Carmel or the Queen of the Rosary? Would she change the appearance according to the circumstances, as people change their dresses, to fit such occasions or wedding, funeral, etc.?

In some Latin countries when the priest gives a certain number of *Hail Mary's* for a penance the people immediately ask: "To whom must I say it: to the Queen of the Rosary or to Our Lady of Sorrows?" They have seen such statues and so they behave.

Or let's take the following apparition: Our Lord is carrying the Cross, and the Blessed Virgin follows Him, weeping? How can this be done, if Christ does not carry His Cross any more and His Mother does not and cannot weep, because she enjoys everlasting happiness which excludes sorrow and weeping, as St. John testifies:

"They shall be His people, and God Himself will dwell among them. He shall wipe away every tear from their eyes. No longer will there be death. No longer will there be mourning or cry of anguish or pain, because such things have passed away" (Apocalypse 21, 3-4).

If the heavenly person appeared in their celestial reality, how would we explain the fact that not all those who are present see the apparition? Or why in recent times women alone see such apparitions? During some apparitions at Fatima Lucy alone saw the Blessed Virgin Mary while Jacinta and Francisco saw nothing at all. Why?

These heavenly persons wear clothes. Are these clothes also glorified?

All these things show that the persons which appear do not appear in their bodies, even when their bodies are already glorified, like that of Jesus and the Blessed Virgin Mary. Sometimes the apparitions disappear piece by piece, first the head, then the trunk, and then the feet, as it supposedly happened at Fatima.

To sum up, we must say that *corporeal visions are possible*, even apart from the apparitions of Our Lord to His Apostles after His Resurrection, when "He let them see His hands and His side" (John 20, 20) or when He asked the incredulous Thomas:

"Let Me have your finger, and put it here, and look at My hands!" (John 20, 27).

The Blessed Virgin can also appear in her glorified body or the Saints who rose from the dead when Our Lord was dying:

"The earth shook, the rocks split, and the tombs opened and many of the Saints whose bodies were asleep in death, rose to life. They came out of the tombs after His Resurrection and entered the holy City, where they showed themselves to many" (Matthew 27, 51-3).

God can permit such persons to come down to earth and to bring His message to visit people, if He wants. A glorified body resembles the spirit, so the Saints would have no difficulty whatsoever in appearing with their glorified bodies. St. Paul says:

"The dead will be raised imperishable, and we shall be changed, because this perishable nature of ours must be clothed in imperishable glory" (1 Corinthians 15, 52-3).

Although the vision is imaginative only, it must be caused by God to be true, otherwise it would be autosuggestion, a sheer hallucination, or a diabolical 'trick', an effect of diabolical activity in the fallen world. St. Paul wrote to the Christians in Salonica that he longed to come and see them, "but Satan hindered us" (1 Thessalonians 2, 18).

God let Satan tempt St. Paul, "lest I should be puffed up with vanity" because of his numerous revelations and visions (1 Corinthians 12, 7).

Although an intensely spiritual life is the normal development of the life of grace, the extraordinary phenomena, such as visions and stigmatization do not necessarily presuppose the state of grace, and therefore may occur where nothing supernatural is involved, the mystical Doctors say. A vision is true when it is caused by God, not otherwise. God can always suspend the laws of nature which He made, if He wants. A phenomenon can also come from God, even when it does not surpass the laws of nature and therefore can be explained in natural terms.

Karl Rahner says appropos the visions at Fatima:

"If a person were unable to discover anything in the visions of Fatima that transcends the laws of nature and explained them all in natural terms, this would be far from denying divine origin. Nevertheless, most books about Fatima unfortunately set out to prove at any price that the visions defy all the laws of nature, and to this end withold important texts or even make false statements" (Inquiries, p. 129, Note)

We know from history that even the Saints who had true visions could be deceived, because sometimes they take what comes from themselves or from the devil for messages from Christ, says J. Surin.

How is this possible? Karl Rahner thinks that it is so because true divine visions use the same psychic mechanism as hallucinations. Thus we can explain self-deception of some canonized Saints.

Jesus said to Martha: "I am the resurrection. If anyone believes in Me, even though he dies, he will live. And whoever lives and believes in Me, will never die. Do you believe this?" (John 11, 25-26).

WHAT IS THE NATURAL LAW?

The Gentiles show the work of the Law written in their hearts. (Romans: 2, 15)

There has been a great deal of talk lately about the natural law. Unfortunately, a good part of this talk is confused, and some of it even incorrect. The confusion and error to a great extent result from the many senses in which the word "natural" can be used.

First of all, "natural" if often used in the sense of *inborn*, as opposed to acquired or learned. Those who mistakenly apply this sense of the word to the natural law get off such statements as: "If this is a command of the natural law, why doesn't everyone know it?"

Natural may also be opposed to *artificial*, that is, produced by the ingenuity of man. Those who use this meaning with reference to the natural law declare: "I don't see any difference between the use of rhythm and contraception in marriage; they seem equally artificial."

Natural may signify *in accordance with man's passions*. Use of the word in this sense can inspire such statements as: "It is natural for young people in love to engage in sexual actions," and the conclusion often is: "What is natural cannot be wrong."

A number of other meanings can be given to the word *natural*. It may, for instance, be opposed to: 1) *supernatural*, as when we speak of the different movements of nature and grace; 2) *miraculous*, as when we state that a cure has been effected by natural means; 3) *civilized*, as when it is said that savages are in the natural state.

But the point is: none of the meanings given above are correctly applied to the phrase natural law. The term natural law is specifically and directly opposed to *positive law*. Let's see what this means.

Positive law is made known by a clear and definite proclamation either by God himself, or by legitimate human authority. Thus God set down in the Old Testament certain ritual and dietary prescriptions for the Jews; the Church proclaims the Code of Canon Law; the state regulates such matters as commerce, traffic, etc.

In contrast to this, the natural law is not set up by any specific act of promulgation, or proclamation. *It is known by correctly applying reason to human nature in order to discover the will of the Creator.*

This does not mean, however, that God or the Church or state cannot restate what is already contained in the natural law. Murder, for instance, is prohibited by the natural law; it is also forbidden by the Ten Commandments, and by ecclesiastical and civil law. However, the prohibition of the natural law would still exist, even though God or the Church or state had never spoken.

Perhaps the simplest way of grasping the meaning of natural law would be to ask: Would there be any moral laws governing human conduct, if there were no positive proclamations of God, the Church or the state? Suppose God had never given us the Ten Commandments on Mt. Sinai, and there were no civil or ecclesiastical laws on the matter, would willful murder still be wrong? Or blasphemy? Perjury? Adultery?

Another way to clarify this idea is to inquire: Are there any actions which are of their very nature (intrinsically) right or wrong? Or does morality depend on the arbitrary will of the legislator? Could God, or any authority, make blasphemy, perjury or idoltary morally right?

Not only sane philosophy and theology, but the witness of conscience and the moral codes of all nations declare that there are certain actions which are intrinsically right or wrong. Such actions are, therefore, not merely wrong because they are prohibited by God, but God prohibits them because they are wrong.

RENEWAL In The Sacrament Of Penance

by Fr. Corrigan, Oct. 24, 1967

(3-day discussions)

A resume by M. Schudlo, C.SS.R.

Sin-man and merciful Christ

The Sacrament of Penance should be a community action, because sin offends not only God, but also hurts the whole Christian community, that is, the Church of Christ, of which a sinning man is a member.

While forgiving the offence which is included in every sin, the Sacrament of Penance should be an act of new reorientation for the future of the repentent man. It should give him a new goal in life. It should also reconcile him with the Church which he has hurt by his sin. As good actions make the whole mankind better, so bad actions makes it worse and more poor than it was before the action. Sin affects all mankind and the whole Family of God, that is, the Church with all its members who became God's children through Baptism.

Sin damages the relations between God and man. Adam and Eve were good friends of God before their sin. After they had committed sin, they became scared of God and tried to hide themselves "among the trees of the Garden" (Genesis 3, 8). Between Adam and Eve there was a

perfect harmony, but after the fall into sin, that harmony disappeared. Adam accused his wife of leading him to eat the forbidden fruit and to sin (Genesis 3, 12).

All men are sinners. St. Paul says: "Sin entered the world through one man, and through sin death, and thus death has spread through the whole human race, because everyone has sinned" (Romans 5, 12). Adam was the man in whom all of us have sinned.

Sin is something contagious. The sin of Judas caused a plot of the Pharisees and the death of Jesus. Judas said: "What are you pre-

pared to give me, if I hand Him over to you?" And the high priests replied: "Thirty silver pieces" (Matthew 26, 14).

There is a kind of solidarity of sin among men who all are sinful. St. John says: "If we say we have no sin in us, we are deceiving ourselves and refusing to admti the truth" (1 John 1, 8).

Sin is like a stone, thrown into the pound, whose ripples spread throughout the world, for instance, prejudice, hatred of one's national enemies, etc.

Since sin has a communal character, because it affects the whole Church of Christ, penance should also have a communal character. In the early Church the Bishop used to lead each penitent, one by one, into the sanctuary as a sign of reconciliation with the Church and the people of God. This was done after the penitent had done his penance. Thus the reconciliation was a public joyful act, as penance was also a public act. Now the Sacrament of Penance is something strictly private and too legalistic as if the sinner were offending God alone.

Penance Celebration:

In some places there were Penance celebrations. A public celebration of penance restores public penance, gives a communal character, and edifies those who do not go to confession, helping them to overcome human shame and prejudice. Wars and prejudice are the expressions of the sinfulness of the world in which we live.

Sin is also a mark of egotism, when man prefers his own interests or pleasure to the glory of God, the welfare of the Church and the good of his fellow men. Public penance should help the sinful man to get out of himself and direct him towards the community in which he lives and to whose welfare he should try to contribute as much as he can. As a Christian, man is never alone. He is not allowed to live for himself alone, because Christ did not live and die for Himself but all mankind.

PENANCE CELEBRATION

This celebration of penance consisted of several things: a procession of some twenty priests to the assembly hall, where the lectures were delivered, singing together in English and French, a lecture of Jeremiah (31, 1-6) by a minister of the United Church in Winnipeg, confessions made to the individual priests who were dressed in the albs and stoles for the procession, and then the common penance and thanksgiving for the graces of penance.

It was a very moving ceremony and celebration. Some people cried from commotion. Some other said that this was the most moving and beautiful celebration of penance they had ever witnessed, although they had seen some other similar celebrations.

Now it is easy to live. The electric razor took the razor strap away from men. Furnaces took away the woodsheds. Tax worries took away hair and the hairbrushes, so their life is not too hard in these days.

Do you realize, you senseless man, that faith without good deeds is useless? (James 2, 20).

YOUTH'S MORAL PROBLEMS

God is holy. He is holiness itself. Whoever approaches or wants to approach Him must be holy. Whoever desires to reach heaven must also be holy, because "nothing defiled will enter it", St. John says (Apocalypse: 21, 27).

Holiness sometimes is identified with perfection, after which all followers should strive in order to be worthy of such a wonderful Father as God is:

"Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Matthew: 5, 48).

If one cheats in school or gets angry with his neighbor without a cause, tells a deliberate lie or steals something, he is not perfect and not holy.

If television or the money or business or pleasure take the place of God, as for some people they do, such followers of Christ are neither holy nor perfect.

A missionary asked a group of people to whom he was preaching: "Has anyone here ever heard of someone who was perfect?" A man stood up and replied: "Yes, I had. My wife says that her first husband was perfect, but now he is dead!"

The law is a mirror

The Law of God is our spiritual and moral mirror. It shows us what we really are in the sight of God. It helps us to know our spiritual condition the way our Maker sees us. When we examine ourselves in this mirror, we will not repeat the mistake of the Pharisee who said in his 'prayer' to God:

"O God, I thank You that I am not like the rest of men-robbers,

rogues, adulterers—or like that tax collector over there. I fast twice a week. I pay a tax of ten per cent on every item of my income..." (Luke: 18, 11).

There are many Christians who resemble the Pharisee of the Gospel. They consider themselves self-righteous and are proud of what they are doing for God! The Pharisee also recounted his good deeds to the Lord, but was not justified, while the tax collector went home a holy person, because he recognized his sinfulness and repented for it, saying:

"O God, have mercy on me the sinner!" (Luke: 18, 13).

When a person sincerely recognizes his sinfulness before God, saying: "I am guilty and I am sorry I did it", he takes the first step toward God, holiness and perfection.

Many sin against the 6th *Commandment*

Man is prone to sin, because sex is a powerful drive that every normal person feels in himself, especially

when he is about to reach his adulthood. Since sex is so hard to control, the Lord gave us a special Commandment: "You shall not commit adultery!"

Why did God give us such a law? Does He not want His earthly children to have fun? Is such a pleasure sinful? He made such a law to protect marriage which since Christ's coming is a Sacrament, that is, something holy like Baptism.

Psychologist's view

St. Augustine says:

"O God, You have made men in such a way that every disorderly spirit becomes a torturer to himself." This is quite true. A guilty conscience is a great, maybe the greatest torturer of the word.

A psychologist who visited many colleges said that 50 per cent of all the university students in some places are suffering from neurosis because of their immoral behavior in school.

A girl came to me and said: "Father, I cannot live like 'that'. I am getting crazy. I must stop it. I came to you instead of going to a psychiatrist as my Protestant companions do to 'straighten themselves out' ".

God gave us the 6th Commandment to save our souls and our bodies which are the dwelling-places of God, if we have sanctifying grace in our souls:

"Are not aware that your body is the temple of the Holy Spirit?" St. Paul says (1 Corinthians: 6, 19).

If man abuses his body, he will have to pay for it, as the venereal diseases clearly prove. What is the illigitimacy of thousands of children if not a proof that many people are irresponsible in this delicate matter, and their innocent chilldren must pay for it with a life-long stigma?

The 6th Commandment was given by God to protect man's souls too, because every immoral act contributes to the creation of a guilt complex which often leads people to the mental institutions. Emotional disturbances often ruin the health of the body and of the soul.

How many people are going to the psychiatrists to get "a release from tension" which they would not have, had they kept this law of God?

God gave us this Commandment to protect the foundations of our society. Immorality destroys the strength of the nation more than any enemy from the outside. The Roman empire was liquidated more by the loose morals and materialism of its own citizens than by the on-slaught of the Teutonic hordes.

The lowering of the moral standards and secularism can destroy even the strongest nations of the world, as the history of the Babylonian and Assyrian empires proves beyond any reasonable doubt.

Immoral nation has no vitality, no will to fight, no will to resist the enemy, no will to die for freedom. It was not the Arabs who destroyed the powerful Byzantine empire. It was their lack of will to fight and to die for their freedom.

How a person becomes immoral?

A person can commit an immoral act in the sight of God by *imagination*. The Bible says of those who lived at the time of the deluge:

"God found that earth was full of men's iniquities, and that the whole frame of their thought was set continually on evil.

"And He repented of having made man on earth at all" (Genesis 6, 5-6).

The same thing is going on in

our days by day-dreaming, reading pornographic literature and brooding over what one reads.

You can commit an immoral act with a look. Our Lord says:

"Anyone who looks at a woman with a lustful intention has already committed adultery with her in his heart" (Matthew: 5, 28).

It is not first look that counts. Often one cannot help seeing things and persons. The Bible says of the holy Job:

"This was a man that had made a covenant with his eyes. Never should even his fancy dwell upon the thought of a maid!" (Job: 31, 1).

Make a covenant with your eyes too, and give them to Christ. Do not look at things that excite bad thoughts in your souls.

A person can be immoral in his or her dress. God holds responsible those persons who dress provocatively and daringly. St. Peter wrote to the early Christian women and girls:

"Let not yours be the outward adornment of an artistic coiffure or of wearing gold jewelry or putting on dresses.

"Rather let it be the inner self, hidden in the depths of the heart, that is adorned with the incorruptible adornment of gentleness and tranquility of mind. This is very precious in the sight of God" (1 Peter: 3, 2-4).

A girl was queer when she dressed nicely, but modestly. When asked why was she so anxious about being modest in her dress, she replied: "After I found Christ, I dress as though Jesus were my escort every night".

Bad movies can be a serious source of immorality. If you say that it does not bother you, you are either lying or are abnormal. If what you see on the screen does not get into your conscious mind, it certainly gets into your unconscious mind and then works its way up to the actual sin, and thus help you to offend God.

Modern Pressure

It is hard for the young people to be pure and innocent in these days, because there are so many pressures on their chastity. It is not easy to lead a clean life in the cities, in the universities and on the campuses.

When a young person tries to keep the law of God in this matter, those who do not fear God or do not care about His law, will call him or her 'square', avoid them, do not let them stay in the 'group'. Thus they force the others to conform to the current sex code, and the pressure is tremendous in some places.

Only God can save young people from following the infarious trend and of saying 'NO' to those who try to lead them to perdition. God certainly will help those who humbly ask for help.

What is the difference between a statesman and a politician? A statesman thinks that he belongs to the state, while the politician thinks that the state belongs to him.

To try to be right at the wrong time and place is the best way to get into trouble.

RENEWAL OF THEOLOGY

M. Schudlo, C.SS.R.

Moral theology is that branch of theology which explains the rules and laws of human behavior in reference to man's supernatural destiny, that is, to his salvation and beatific vision in heaven where he will enjoy an everlasting bliss and full happiness. St. Paul says:

"We teach what the Scripture says: The things that no eye has seen and no ear has heard, things beyond the mind of man, all that God has prepared for those who love Him" (1 Corinthians 2, 9).

As a science theology investigates the morality of human actions whether they are good or bad, whether they lead man to God or turn him away from Him. It is a practical science, because it regulates man's individual actions and life.

Moral theology considers the last end of man and explores the means which help him to achieve it. Whatever hinders man from achieving his ultimate destination, that is, a loving union with his Maker in heaven, is morally wrong.

Theology is not a static science. It deals with human life which cannot be static. New problems will always arise which demand answers, and theology will never have all the answers. It must strive to make the eternal Word of God present to generation after generation, or it will become sterile, devoid of vitality, repeating mechanically what the previous generations said, without adding nothing new which will appeal to ever-changing man.

Theology must examine dogmas which cannot change, but can and do evolve and develop, because no human definition is perfect and complete. God's truth is too complex to be enclosed in a simple formula, no matter how elaborated.

The present day theology is making great strides ahead. Theologians are examining the whole of theology, publishing volumes after volumes with new illustrations and explanations. Fr. Rahner's numerous works bear a testimony to it.

What caused this renewal?

The return to the Bible and the writings of the Fathers of the Church which have been somehow underestimated in the past. There is also a more personalist attitude in man's relations with God. Finally, modern theology is almost free from medieval polemics.

Theology after the Trent Council was mainly apologetic which was quite natural. Catholic theologians tried to defend what the reformers, such as Martin Luther, Calvin and others, denied. It examined the area of disagreement, leaving out the fields on which both sides agreed.

As the Protestants denied some Sacraments, Catholics naturally tried to stress their importance and existence. Since the Protestants did not deny he Bible, Catholic theology had little to say about it, because it was not a part of the dispute. Unfortunately, the word of God became slowly forgotten, because Catholics were not urged to read the Bible.

Today Catholics are urged to read the Word of God and to meditate upon it. The Second Vatican Council published a "Dogmatic Constitution on Divine Revelation" which reads:

"Easy access to Sacred Scripture should be provided for all the Christian faithful" (N. 12)..." to provide nourishment of the minds, strengthening their will, and setting men's hearts on fire with the love of God" (N. 23).

"Sacred theology rests on the written word of God, together with sacred tradition, as its primary and perpetual foundation...and so the study of the sacred page is, as it were, the soul of sacred theology" (N. 24).

Both the priests and the laity are encouraged to read the Scripture..." And let them remember that prayer should accompany the reading of Sacred Scripture, so that God and man may talk together, for we speak to Him when we pray, and we hear Him when we read the divine sayings" (St. Ambrose says) (N. 25).

Priests and preachers must read and study the Bible, the Fathers say: "This cultivation of Scripture is required (of the priests) lest any of them become 'an empty preacher of the Word of God outwardly, who is not listening to it inwardly" (St. Augustine) (N. 25).

The Church

The entire treatise on the Church as we find it in the precounciliar manuals is the product of the counter-reformation. Since the Protestant Reformers denied the visible side of the Church, that is, the hierarchy, especially the papacy, the entire treatise on the Church is rather a treatise on papal authority than a treatise on the Church. How different is "the dogmatic Constitution on The Church", published by the Second Vatican Council, where the Church is described as "the edifice of God" (N. 4), "Our Mother" (N. 5), "Mystical Body of Christ" (N. 8), "New People of God" (N. 9), Sacrament, Mystery, etc.

Relationship with God

Man is a creature made to the image of God. Grace makes him God's child. But till now it was taught that sanctifying grace was *something* that was received into the soul, which is a kind of vessel. Grace is something like water, poured into that vessel.

Sin is a stain, we were told. Grace removes that stain from the soul. If a man dies with the stain of mortal sin, he goes straight to hell.

Today's theology describes grace as a free gift of God through which God communicates Himself to us as our Heavenly Father. Thus grace is a loving relationship between God and the soul, which is a helpless and sinful creature. Jesus Christ through the Holy Spirit makes us God's children. His own brothers and sisters, wherefore we can pray together with Christ: "Our Father ..."

Christian life consists in developing this loving relationship with God and our fellow men. We will be perfect children of God only in heaven. Here on earth through a continuous struggle with our passions and human weaknesses we must strive to become more perfect children of God and more perfect brothers and sisters to our fellow men. The struggle can be very bitter, as St. Paul testifies: "What a wretched

man I am! Who will rescue me from this body doomed to death?" (Romans 7, 24).

Sin is not so much a blot on the soul or even the breaking of some Commandments. Mortal sin is ultimately a voluntary separation from God, a total breaking of friendly relationship with God, a willful and deliberate refusal to accept God's love, a leaving the house of a good Father, as the prodigal son did. When the ancient Jews complained to God that He did not hear their prayers, the prophet Isaias replied:

"No, the hand of Yahweh is not too short to save, nor His ear too dull to hear. But your iniquities have made a gulf between you and your God. Your sins have made Him veil His face so as not to hear you" (Isaias 59, 1-3).

External acts, performed by man, are important insofar as they manifest the heart and the intention of man. Man in his inner self is either a friend or an enemy of God, friend through grace, enemy through sin. External acts, sinful or virtuous, just confirm the person in the state he has chosen. The biggest sin is the refusal to accept God as our Father and Christ as our Savior. Sin also breaks up the bond which unites the whole mankind into one Family of God.

Value of the Sacraments

A Sacrament is a visible sign, instituted by Our Lord, which confers grace upon those who worthily receive it. A Sacrament is not a magic. Although it works "ex opere operato", that is, confers grace, it does not do so within man's cooperation. Barrels of holy oil will not save a dying sinner from hell, if he does not repent of his sins and is not willing to accept God as his Father. People should be encouraged to receive Communion often, but we must remember that quality is more important than quantity.

Daily Mass.

Many good people attend Mass daily which is a very good pious practice. They must remember, however, that the fruits and the graces which they will receive will be in proportion to the dispositions with which they enter into the Sacrifice of Christ, for Mass of itself can add nothing to the Sacrifice of Calvary where Christ redeemed us from our sins and made us God's children.

SACRAMENTS

The Sacraments are not Christian magics which bring God's blessing whenever a person receives them. A Sacrament is a personal encounter with Christ here and now. A person must respond to Christ's advance and accept Him as his Savior. A cold heart, lacking faith and love, will not unite us to Christ and obtain His grace.

St. Luke relates an incident when all kind of sick people sought a cure from Our Lord, pressing Him from all sides, but just one woman was healed. Our Lord said: "Somebody touched Me. I felt that power had gone out of Me" (Luke: 8, 46).

A Sacrament is an act of God through which He communicates Himself to those who properly receive it. Man must be disposed to receive God when he receives a Sacrament. A routine reception of the Sacrament is useless.

Countless people came into contact with Our Lord during His early life, but not too many were disposed to accept Him as their Savior. After the Ascension of Christ there were some 120 people in Jerusalem (Acts 1, 15) and some 500 in Galilee who remained faithful to Him, although He must have cured

thousands upon thousands and miraculuously fed another thousands (Matthew 14, 21 & 15, 38).

Why did they refuse to become Christ's followers and members of His Kingdom? The Kingdom which Jesus came to establish on earth was the fulfillment of the will of His Father. "Your will be done on earth as it is in heaven". Through Christ God is willing to help man to fulfill His will in a new way, more perfect than the Jewish one.

Jesus told His listeners that they must fulfill God's will by submitting themselves to a regeneration in order to become new men and new women. Sin is the only enemy of the Kingdom, and sin dwells in every human being as long as he lives, St. John affirms (1 John 1, 8). The members of Christ's Kingdom must have new hearts and new souls, similar to those of Christ. St. Paul wrote to the Christians in the city of Philippi: "In your minds you must be the same as Christ Jesus" (Philippians 2, 5).

The Jews of the time of Jesus had the Law, worshipped no idols, and went to the synagogue. They felt self-righteous, and it was impossible for such people to repent and to accept the will of God and become Christ's followers.

When the man, cured of blindness by Our Lord, asked the Jewish leaders whether they would like to become Christ's disciples, they scornfully replied: "We are disciples of Moses. We know that God spoke to Moses, but as for this Man (Jesus) we don't know where He comes from" (John 9, 29).

Repentance is the first condition for entering the Kingdom of God. Our Lord started His preaching, saying:

"The Kingdom of God is close at hand. Repent, and believe the Good News!" (Mark 1, 15).

"Repent!" means "do penance". It also means more than mere penance. The Greek word "metanoia" means "a change of mind'. Christ demands a personal revolution. Man must repent of his sins. He must do more than this. He must become something new, no more the same man, fighting against sin and his passions. He must be a new man who thinks, speaks and acts differently. His desires must have a different direction, and the motivation of his actions must be different. He must begin a new life. He must be reborn in Christ by becoming a child of God. St. Paul writes:

"You must give up your old way of life. You must put aside your old self which gets corrupted by following illusory desires. Your mind must be renewed by a spiritual revolution, so that you can put on the new self that has been created in God's way, in the goodness and holiness of the truth" (Ephesians 4, 22-24).

Christ taught us about the Fatherhood of God and the brotherhood of man. The moral revolution must be guided and directed by these two cardinal truths. These truths establish a new relationship with God and a new relationship with our fellow men. God is the Father of all men, regardless of their color, culture and nationality. Since He is our Father, we—all men with no exception—are brothers and sisters to one another.

What kind of change does Jesus demand of His followers. A total change. Jesus was merciless when He treated the conditions for entering His Kingdom. He told people to leave their father and mother (Matthew 19, 29), to "leave the dead to bury their dead" (Matthew

8, 22), etc. Christ was not the Man of compromise. He did not accept the half-hearted offer of the young rich man, but declared, "It will be hard for a rich man to enter the Kingdom of heaven" (Matthew 19, 27). Thus He made impossible for Christians "to eat their cake and have pie in the sky as well".

The Kingdom of God, proclaimed by Christ, is a religious and moral revolution in the life of man. It initiates a new relationship with God and among men, for Christ gave us new principles of action, new standards and new motives. The *principle* of our actions is the Holy Spirit, dwelling in our souls (1 Corinthians 3, 16). Our *standards* must be much higher than those of the Jewish leaders (Matthew 5, 20). We must act in everything, trying to please God, our Father (Colossians 3, 19) and our motives must be love for God and our neighbor as well as the treasures of heaven, not human praise or self-gratification: "Store up treasures for yourselves in heaven" (Matthew 6, 19).

Biblical renewal

The most important factor in the renewal of the present day theology is the return to the Fathers of the Church and especially to the Bible. It concentrates on the resurrection of Our Lord and the practical Christian life of His followers. Our Lord said:

"It is not those who say to Me, "Lord, Lord", who will enter the Kingdom of heaven, but the person who does the will of My Heavenly Father" (Matthew 7, 21-22).

For too long theologians considered the Redemption almost exclusively in the light of merit and satisfaction, that is, Our Lord died for us, thus atoning for our sins and meriting heaven for us. The Resurrection of Christ was considered as a reward for His Passion and not that He was God's Ambassador Who brought us the truth.

For the new theology the Resurrection is the heart of the whole redemption. It is a drama which began with Christ and will end with every Christian on Judgment Day. By raising His Son, the Father inaugurated the Church, the main organ for spreading the Kingdom of God. The Risen Christ is the Head of the Church. Through the Holy Spirit He lead souls from death to life, from darkness to light.

In Baptism we are transformed, because we die to sin and rise with Christ to a new supernatural life. The Sacraments nourish and strengthen our spiritual life, that the union with God the Father and with our fellow men. Suffering and trials, mortifications and sacrifices are a part of dying to self and rising to God. The whole Christian life is the *reproduction of the Paschal Mystery*, that is, the pasing over from death to life everlasting. The salvation is primarily the work of our loving Heavenly Father. Liturgy is the celebration of the Paschal Mystery. Physical death is not the end, but a joyful event, a return to the Father's home. Thus death starts our life of the resurrection.

What can't be cured, must be endured (Proverb).

Affectation is the product of falsehood (Caryle, Scottish philosopher).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.
Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.
Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, чч. 7 1 8

Volume XL, Nos. 7 & 8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Вітаємо в Канаді ---------- 1
Христове Переображення ---------- 2
Місячне наміреннн ---------- о. С. Б., ЧНІ. 5
Вартість Ліги Українських Католицьких Жінок ---------- 9
Новий Катехизм ---------- 15
Правда побідить ---------- о. Веренфрід 18
Боже Провидіння ---- о. Роман Хом'як, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? ---------- 23
Золотий Ювілей Священства о. Григорія Шишковича, ЧНІ. ---------- 27

Mary Went To Heaven 33
Ukrainian Cardinal's Visit
By Rev. Rudolph Luxney 34
New Catechism 38
Why Make a Will?
Gerard Breitenbeck, C.SS.R. 40
The Vocation of a Single Life
by Ernest F. Miller, C.SS.R. 43
I'd Like to Know 47
From Jericho To Jerusalem
by Francis X. Weiser, S.J. 49
How To Distinguish True Visions
From False Ones? ..... by S. Ch. 51
What Is The Natural Law? 54
Renewal In The Sacrament of Penance
A resume by M. Schudlo, C.SS.R. 55
Youth's Moral Problems 57
Renewal of Theology .. M. Schudlo, C.SS.R. 60

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1968
SEPTEMBER

REDEEMERS

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП—КАРДИНАЛ ЙОСИФ

VOICE

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of ..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ХРИСТОВІ ЗАСЛУГИ

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Заслуга це право на винагороду за якесь виконане діло чи віддану прислугу. Своєю смертю на хресті і добрими ділами, що їх Христос виконував ціле Своє життя, Спаситель зібрав багато заслуг для всіх людей, що жили від початку світу і житимуть, поки людство пробуватиме на землі. Завдяки Христові як Спасителеві людства люди отримують всякі ласки, що помагають їм добре жити на землі та дійти до неба. Св. Павло пише:

"Божа справедливість явилася. . .через віру в Ісуса Христа для всіх ,хто вірує, бо тут нема різниці. Всі бо згрішили і були позбавлені Божої слави, і оправдуються даром Його ласкою, що приходить через відкуплення завдяки Ісусові Христові, Якого Бог видав як жертву примирення в Його крові, щоб виявити Свою справедливість відпущенням колишніх гріхів" (Римляни 3, 21-25).

Подвійне джерело Христових заслуг

Христові заслуги спираються на двох підвалинах:

Христос це Голова цілого людства, як заявляє Св. Павло: "Він образ невидимого Бога, первородний усякого сотворіння" (Кол. 1, 15). Христос це Голова духовного, містичного Тіла, в яке входять відкуплені люди, бо вони освячені Божою ласкою, що повертає їх у Божі діти. Хто має ласку в душі, той має право до Христових заслуг, бо ласка і заслуга нерозлучно злучені. Ласки, що їх отримуємо від Бога, походять із Христових заслуг, що є їх джерелом.

Людина, що проживає в освятній ласці, має цю ласку як особистий дар. Це її особиста ласка і скарб. Своїми ж заслугами, добрими ділами і молитвами людина може збільшати в собі Божу ласку і ставати щораз багатішою в Божих очах. Для інших ніхто не може збирати заслуг. Ми годні тільки молитися за ближніх і так своїми молитвами зєднювати їм Божі ласки і дари, бо Бог обіцяв вислухати кожну добру молитву.

Коли ж іде про Христа, то Його ласки не є тільки особистими, як це буває з нами. Христові ласки це ласки призначені для людства, бо Він спас людей. Його ласка преобильна, тому може освятити всіх людей. Ось тому Христові діла не є тільки Його особистими, але так сказати б **соціяльними**, бо Він виконував їх не тільки в імені власнім, але в імені цілого людства, яке Він представляє перед Богом Отцем. Св. Павло виразно свідчить про це, кажучи:

"Коли через переступ одного чоловіка (Адама) померло багато людей ,то воно ще певніше, що через одного Чоловіка, Ісуса Христа, ласка Божа подається багатьом людям як преобильний дар. . .

"Коли ж через непослух одного чоловіка багато людей (всі люди) стало грішниками, то через послух одного (Христа) багато людей стане праведними" (Рим. 5, 19). Христос, хоч не був грішником, все таки стався неначе грішником і так **відпокутував наші провини.** Бувши Головою людства, Він зібрав для всіх пречисленні заслуги.

Самопожертування - це джерело Христових заслуг

Христос пожертував Себе на смерть з любови до Небесного Отця і до нас, Своїх земських братів і сестер і Він з **любовю** виконав цю саможертву. Входячи в цей світ, цебто в хвилині Воплочення, Христос заявив Отцеві:

"Ти не хотів ані жертов, ані приносів. Ти приготував Мені Тіло. Ти не вподобав Собі ані всепалення, ані жертов за гріхи. Тоді Я сказав: 'Ось іду. . ., щоб чинити Твою волю, Боже!' " (Євреї 10, 5-7).

Ісус пожертвував Себе за всіх людей, і ніколи не відкликав цієї самопожертви за людей. Він завжди думав про хвилину Свого пожертвування на хресті, тому звав цей час "Своєю годиною". Не раз під час Свого публічного апостольського життя Христос заповідав Свої Страсті Своїм учням, говорячи з ними про зраду Юди, арештування, кепкування, бичування, оплювання, суд і смерть на хресті, що згіршило навіть самого Петра. Раз Петро промовив до Спасителя: "Господи, пожалій Себе!" На що Христос відказав: "Геть від Мене, Сатано, бо ти спокушуєш мене, думаючи про те, що людське ,а не про те, що Боже!" (Матей 16, 23).

Ісус цілим серцем бажав страждати за нас: "Хрещенням Я маю хреститися. Як сильно Я бажаю, щоб воно сповнилося!" (Лука 12, 50).—Деінде ж Він ясно заявляє, що: "Ніхто не бере від Мене життя. Я Сам добровільно кладу його!" (Іван 10, 18).

Скільки разів жиди хотіли вбити Ісуса, але це не сталося, поки не прийшла "Його година" цебто час, зазначений Отцем! В Назареті хотіли скинути Його зо скелі за містом, "та Він, пройшовши попри них, пішов далі" (Лука 4, 30). Отак назаретці хотіли помститися на Нім за те, що Він докоряв їм за невірство.

В **Єрусалимі** вороги хотіли вбити Його за те, що Він назвав Себе Богом: "Вхопили за каміння, щоб укаменувати Його, але Ісус перейшов попри них і вийшов із храму" (Іван 8, 95).

В хвилині ж арештування в Оливнім Городі Христос показав, що Він добровільно піддався на смерть. Коли слуги (міліція) фарисеїв наблизилися до Нього, то Він спитався, кого вони шукали. Коли ж сказали, що пошукували за Ісусом і Він заявив їм, що це Він, то вони попадали на землю (Іван 18, 6).

Коли запальчивий Петро хотів боронити Спасителя і відтяв Малхові вухо, то Христос зганив Петра, улічив зараженого слугу і заявив: "Вложи свій меч до піхви. . .Чи гадаєш, що Я не міг би попрохати Отця Мого і Він зараз дав би мені більше як дванадцять легіонів анголів. Як же тоді сповнилося б Писання, яке каже, що так воно мусить статися?" (Матей 26, 52-4).

З цього бачимо, що арештування і смерть Ісуса на хресті це не припадок. Це Сам Христос так покерував подіями, бо мав пожертвуватися, щоб відкупити нас із гріхів. Це як Посередник між Богом і людьми мав так вислужити нам спасіння. За це Йому належиться наша вдячність і любов. Св. Іван пише те, що бачив у видінні, як Ісуса

прославив цілий світ: "Тому, що сидить на престолі, і Агнцеві благословення, честь, слава і влада на віки" (Одкровення 5, 13).

Завдяки заслугам Ісуса Бог привернув нам Свою приязнь і відчинив небо.

ХРИСТОВІ ЗАСЛУГИ МАЮТЬ ВЕЛИКУ СИЛУ

Св. Павло проводить порівняння між гріхом Адама, що спричинив людям стільки лиха, і заслугами Ісуса, що принесли нам безконечні добра. Завдяки цьому відкупленню: "Нема ніякого осудження тепер для тих, що в Христі Ісусі"—кличе Св. Павло (Римляни 8, 1). Адам приніс гріх, осудження і смерть, а Христос Своєю смертю виєднав нам Боже синівство, ласку і вічне щастя. Св. Павло каже: "Хоча б які численні були гріхи, все таки ласка була більша " (Римляни 5, 20).

Ось тому нема перепон, що не допускали б людей до Отця, який дивиться на них як на улюблених дітей, готовий дати їм все потрібне до спасіння: світло, силу, ласку і всякі інші добра, а всі ці добра походять із заслуг Ісуса.

За все те ми повинні невпинно дякувати Богові Отцеві . . ., що вирвав нас з - під влади пітьми і переніс у Царство Свого Сина, в якім маємо відкуплення і прощення гріхів", каже Св. Павло (Колосяни 1, 12-13).

Змагання до досконалости

За все те Христос домагається від людей, щоб вони вподібнялися до Нього і були так досконалими дітьми Небесного Отця: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Матей 5, 48). Хіба ж годна смертельна і грішна людина осягнути подібну досконалість? Ні, власними силами вона ніколи не осягне її, але зможе дійти до неї при помочі Божої ласки, яка завжди подасться нам ,бо Христос "завжди живий, щоб заступатися за них " (людей) (Євреї 7, 25).

Наші гріхи і наша духовна нужда не повинні відбирати нам довіря, бо вони є нашими титулами до Божого милосердя. Хто признає свою нужду і з довірям прийде до Христа, той напевно зазнає Його милосердя. Св. Павло пише: "Маючи такого великого Архиєрея (Христа). . . ,твердо тримаймося віровизнання, бо ми не маємо такого Архиєрея, що не міг би співчувати нашим недугам. Ні, Він Сам зазнав усього подібно як ми, крім гріха. Отож приступаймо з довірям до престола благодати, щоб отримати милосердя і знайти благодать на своєчасну поміч" (Євреї 4, 14-16).

З ласкою, що Христос вислужив нам, ми годні перемагати всякі перешкоди, відкидати всякі спокуси ,переходити всякі проби і так перетворюватися в Божих дітей. Без Христа ми ніщо. З Христом ми годні доконати дуже багато доброго.

Якщо б ми скаржилися Отцеві, що ми немічні і що забагато в нас гріхів, то Він відкаже нам: "Ви не самі. Мій Син із вами. Він усе відпокутував. Він поможе вам, якщо тільки будете спиратися на Нього. Я дав Вам Його на це!"

"Якщо б ти знала Божий дар!" Спаситель промовив до Самарянки, яка не знала, з ким говорила (Іван 4, 10). Якщо б ми мали сильне довіря до заслуг Ісуса, то ми йнакше поступали б. Ми не лякалися б жадних перешкод у житті.

Що ж слід робити, щоб запевнити собі ці заслуги? Треба молитися "в імя Ісуса" (Іван 16, 24). Ця ж молитва може бути коротка, але ревна, сердечна, повна довіря, щира і часта. Нехай буде вона кличем нашого серця до Небесного Отця. Геть із рутинною й оспалою молитвою. Колишні пустинники не вміли читати, але завжди отак благали Бога: "Боже, прийди мені на поміч! Боже, рятуй мене!" (Псалом 70, 2).

Приймати святі тайни, що є водопроводами Божої ласки, яка пливе з Христового Серця, особливо **тайну покути**, де Христос пробачує гріхи, як це робив за життя, і **Пресвяту Евхаристію**, в якій Сам приходить до нашої душі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи якнайточніше СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторія не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прищле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ВСІ ВІРНІ ЩИРО Й НЕПОХИТНО ДЕРЖАТЬСЯ ПРАВД, ЩО ЇХ ПОДАЄ УЧИТЕЛЬСЬКИЙ УРЯД ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень, благословлене Святішим Отцем)

В останньому столітті богословські науки зробили великий поступ і душпастирі старалися достосувати свою апостольську працю до нових обставин. Зокрема II Ватиканський Собор звернув на ці справи особливішу увагу. В "Пастирській Конституції про Церкву в Модерному Світі" читаємо: "Собор проносить світові світло, що світить з євангелії і має до розпорядимости ті спасительні джерела, які Церква дістає від свого Основоположника під проводом Святого Духа. Бо людська особа заслуговує на те, щоб її заховати, а людська спільнота заслуговує, щоб її відновити. . .Надхнена не земською амбіцією Церква стремить до одної цілі: продовжати діло Христа під проводом помочі Святого Духа." (Ч. 3). "Щоб цю задачу сповняти, Церква має обов'язок досліджувати знаки й часи і їх толкувати в світлі євангелії" (4). "Сьогодні людський рід увійшов у новий період історії. Глибокі й скорі зміни поширюються постепенно по цілій землі. . .Можемо вже говорити про правдиву культурну й суспільну переміну, яка дає відчутися також і на релігійнім житті" (4).

Багато вірних не є приготовані до всіх сучасних перемін і не є спосібні правильно розуміти й оцінювати поступ богословських наук. Для тих, що не є поучені в богословських науках і не мають глибшого зрозуміння душпастирських методів, є дійсно небезпека, що вони можуть пристосовувати і до навчання віри й моралі погубний "релятивізм", зглядність, цебто погляд, що заперечує існування сталих, незмінних вартостей і правд, думаючи, що й релігійні правди підлягають змінам. Підо впливом великих змін в науках біології й техніки вони примінюють таку змінчивість і щодо релігійних правд. На добавок лиха трапляється, що й священики, без сумніву в добрій

вірі, але не все з вистачальним зрозумінням ментальности, способу думання, і здібности вірних, можуть дуже замішувати й непокоїти їх та наражувати на небезпеку їхню віру, проголошуючи опінії, що противорічать традиційному навчанню, або зачинаючи пересадні реформи. Це є причиною, чому Святіший Отець і Єпископи разпо-раз закликають духовні й світські особи, щоб не зважаючи на всі переміни в світі, сильно трималися навчання віри. А коли той руїнницький релятивізм кидає на все сумніви й голосить, що всі вартості є змінні, піддаються перемінам, то певности в навчанню віри треба шукати в Христовій Церкві. Це якраз тому Христос дав своїй Церкві учительский уряд непомильного навчання так, що люди можуть все знайти певну правду, що веде до спасіння. Христова Церква, обдарена Господом Ісусом Христом тим даром непомильности навчання в справах віри й обичаїв, і споможена Святим Духом, все буде навчати людей, а люди мають обов'язок її слухати, якщо хочуть спастися і осягнути вічне життя.

"Церква твердить, що поза всіма змінами є багато дійсностей, які не зміняються і які мають свою останню основу в Христі "що вчора й сьогодні той самий навіки" (Євр. 13, 8. Паст. Конст. ч. 10) Христос передав свою науку Церкві: "Ідіть по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню" (Мар. 16, 15). З Церквою є Христос: "Я з вами по всі дні аж до кінця віку" (Мат. 28, 20). З Церквою є Святий Дух: "Як прийде Утішитель, якого зішлю вам від Отця, Дух істини, який від Отця походить, то він свідчитиме за мене. . .Він і наведе вас на всю правду" (Іван 15, 26; 16, 13). Тому св. Церква, коли навчає правд, що відносяться до віри або до обичаїв не може помилитися.

Через те II Ватиканський Собор взиває вірних, щоб "щирим і сильним умом приймали і трималися науки, що її навчає Церква". (Догм. Конституція про Церкву).

Просім Святого Духа, через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб усі вірні все держалися правд, що їх подає учительский уряд Церкви.

Місійне наміреня: Щоб вірні зростали в знанні й ціненні своїх місіонерських зобов'язань у Церкві.

ЖОВТЕНЬ: Загальне наміреня: Щоб світська влада у-

спішно плекала й охоронювала духові й матеріяльні умови, що конечні до ведення правильного родинного життя.

МІСІЙНЕ: Про успішний розвиток апостольства мирян у місійних країнах.

НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Розділ 14

БОГ ОБІЦЮЄ НАПРАВИТИ ПОМИЛКУ ГРІХА АДАМА Й ЄВИ

Кожний гріх це помилка, бо грішник промінює Божу приязнь і благословення за якесь земське і короткотривале добро. Адам і Єва так само зробили. На наше щастя Бог це милосердний Батько. Він знає, що ми бідні і немічні сотворіння. Він знає, що ми дуже легко обманюємо себе самих і грішимо. Ось тому Бог радо прощає наші гріхи. "Як батько милосердиться над своїми дітьми ,так Господь милосердиться над тими, що бояться Його. Він знає, з чого ми зліплені. Він памятає, що ми порох (Псалом: 103, 13-14).

Хоч Адам і Єва згрішили і своїм гріхом образили Бога, Він все таки дальше любив їх. Але Бог є так само справедливий. Він мусів покарати непослух Адама і Єви. Але навіть як карав їх, то Бог показався для них люблячим Отцем. "Господь повільний до гніву і багатий на милосердя. Він прощає гріх і переступ, хоч і не залишає нічого безкарно" (Числа: 14, 18).

Бог покарав Адама і Єву, але покарав їх так як батько карає свої діти. Він обіцяв Адамові і Єві, що пошле Свого Сина, який знищить диявола і гріх. І цей Божий Син мав народитися з Дівиці. "Ось Дівиця зачне і породить Сина, і дасть Йому ім'я Еммануїл" (Ісая: 7, 14).

Як Адам і Єва згрішили, то Бог дав їм ласку покаятися за гріх. Потім Він простив їм гріх і знову прийняв їх за Свої діти. А Сатані, що намовив Адама і Єву не слухати Бога і зїсти заказаний овоч, Бог сказав: "Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою, і між твоїм потомством і її

потомством. І Він (її Син) розчавить тобі голову" (Бутт: 3, 15).

Отак Бог обіцяв Спасителя Адамові і Єві зараз потім, як вони згрішили і покаялися. З цього видно, який милосердний мій Небесний Отець.

ПИТАННЯ

1) **Що Бог обіцяв нашим прародичам, Адамові і Єві?**

Бог обіцяв Адамові і Єві Спасителя, який направить їх помилку і спасе їх від гріха.

2) **Хто ж це той Спаситель?**

Той Спаситель це наш Господь, Ісус Христос.

3) **Чому Бог простив гріх нашим прародичам, Адамові і Єві?**

Бог простив гріх нашим прародичам, Адамові і Єві, бо Він є люблячий і милосердний Батько для людей.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Пророка з-поміж вас, з твоїх братів. . .Господь, Бог твій, настановить тобі. Його маєте слухати (Второзаконня: 18, 15).

Ти ж, Вифлеєме, ти занадто малий, щоб бути між тисячами Юди. З тебе вийде Мені Той, Хто має бути Володарем в Ізраїлі. Його походження із давніх-давен, з днів споконвічних. Тому Він (Бог) полишить їх до часу, коли породить Та (Марія), що має породити (Ісуса) (Міхей: 5, 1-2).

ПРАКТИЧНА ПОСТАНОВА

Як я допущуся якогось гріха, то зараз покаюся за нього і буду сильно вірити, що мій Небесний Отець простить мені мій гріх.

ЛІТУРГІЙНА МОЛИТВА

Єдинородний Сину, хоч Ти безсмертний, однак для нашого спасіння зволив статися Чоловіком зо святої Богородиці і вседіви Марії. Ти дався розпясти і смертю переміг смерть (Єдинородний Сине-пісня Св. Літургії).

ОСОБИСТА МОЛИТВА

Мій Небесний Отче, поможи мені відпокутувати всі свої гріхи, ще поки я живу на землі.

ВПРАВА

Напиши в своїм зшитку:

1) Як Бог обіцяв направити гріх Адама і Єви? (Дивися

за цим у Бутті: 3, 15). Хто є та блаженна жінка, що Бог згадав про неї?

2) Якщо б Адам і Єва не були покаялися за свій гріх, чи Бог був би простив їм?

3) Що маєш робити, як ти образиш гріхом свого Небесного Отця?

Священики потребують молитов вірних

о. Роман Ганас

Молитва це конечна потреба кожного доброго християнина. Молитва це піднесення думки до Бога, це тиха розмова з Богом, якою Бога почитаємо, Йому дякуємо і просимо в Нього різних ласк, потрібних для нашого життя. Ісус Христос не лише, що виразно закликує до молитви, але й обіцює, що молитва буде вислухана, коли Він каже: "Просіть і дасться вам, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам, кожний бо хто просить, одержує, хто стукає, тому відчинять (Мт. 7, 7-9). Що більше? Ісус Христос не лише, що накликував до молитви, Він самий навчив Апостолів молитву **Отче Наш.** Він самий молився в тяжких переживаннях, будучи на землі. Він відпустив народ і пішов на гору молитися насамоті (Лука 6, 12). Він перед своїми Страстями і смертю молився до Бога Отця: "Отче, коли Ти хочеш, віддали від мене цю чашу; тільки хай не моя, а Твоя буде воля. Повний скорботи і тривоги, ще пильніше молився, і піт Його став мов каплі крови, що падали на землю". Він просив своїх учнів-молітся, щоб не ввійти в спокусу (Лука 22, 40-43).

Якщо Ісус Христос-Син Божий молився і поручав молитву як середник злуки з Богом, як Тіло Богові миле, то тим більше всі християни повинні багато і часто молитися, просити в Бога прощення гріхів, дякувати Йому і благати в Нього потрібних ласк для себе й інших людей. Добрі християни багато моляться, бо вірять в силу молитви. Господь Бог вислухує молитви вірних, коли вони є щирі, і коли ласки, що їх прохаємо, потрібні для доброго життя і спасіння душі. Господь Бог часто вислухує молитви добрих християн, коли вони моляться за потреби своїх ближніх, і так виявляють щиру любов Богові і ближнім.

Живемо в часах, коли католицька Церква в світі дуже потребує священиків, що виховували б, освячували б і приготовляли б народам вічне спасіння. Наша українська католицька Церква на чужині дуже потребує священиків, щоб вона могла дальше сповняти свою місійну працю для наших людей, розсіяних по цілому світі. На рідній землі в Україні наша українська католицька Церква зостала знищена ворогом.Як заповідник для будучої нашої історії залишилася нам наша українська католицька Церква на чужині, і сьогодні начисляє одного Верховного Архиепископа і Кардинала, 16 Епископів, понад 750 священиків, понад 500 монахинь, та понад 800 тисяч вірних.

Одною з причин, чому наша українська католицька Церква на чужині має так мало духовних покликань на священиків чи монахинь, це тому, що всі ми як народ не застановляємося над небезпекою, що може статися з нашою українською католицькою Церквою, коли їй ще більше забракне священиків. Всі ми замало молимося в наміренні духовних покликань. Як забракне нам священиків, то замкнуться наші церкви, замовкнуть молитви, проповіді своїх священиків, замовкнуть сповідальниці, перестануть приноситися Св. Літургії устами і руками своїх священиків за свій народ, за його ліпшу долю.

Багато наших людей і наших народних провідників не розуміють того, що одинокою найважнішою духовою силою на чужині, яка може зберегти нашу окремішність, наш обряд, нашу віру, рідну мову чи звичаї це наша рідна Церква. Всі наші народні організації та товариства, які маємо на чужині, це тільки прибудівки скріпляючі для нашої рідної Церкви, щоб спільними силами зберігати нашу українську еміграцію при всім, що рідне, і для буду-

чої нашої історії.

Між дальшими важними джерелами духовних покликань як родина, школа, є ними наші молодечі організації. Як болюче приходиться ствердити, що наші молодечі організації-головно нової еміграції, не дають нашій Церкві майже ніяких духовних покликань. В чому причина такого прикрого явища? Причиною того є брак відповідного виховання. В програмі наших молодечих організацій стоять великі кличі: "Бог і Україна", та на жаль в практиці провідники деяких наших молодечих організацій майже ніколи не закликують нашу молодь станути на службу Богові і рідній Церкві, а навпаки впоюють в уми наших хлопців і дівчат ідеї, що нині збанкрутували в цілому світі, ідеї, які ставлять наперед народ чи його потреби, а потому доперва Бога. Як практика життя потверджує, то деякі провідники наших молодечих організацій не є практикуючими християнами, рідко ходять до Церкви, рідко приймають святі тайни, і тому не треба дивуватися, що проваджені ними молодечі організації не лише, що не дають нашій Церкві духовних покликань, але наша молодь в багатьох місцях здержується чимнебуть помогти Церкві, бути членами церковних організацій, як Марійська Дружина для дівчат, Вівтарні Хлопці, чи бути членами Ліги українців католиків в ЗДА, чи подібних церковних організацій в Канаді.

Крім щирих молитов за духовні покликання, наші вірні замало моляться за своїх священиків, які нині працюють в нашій Церкві. Памятаймо всі! Наші священики просять, чекають і потребують молитов вірних! Є на світі католицькі народи, як бельгійці, голяндці чи ірляндці, які дуже багато моляться за своїх священиків. Не дивно, що з цих народів католицька Церква має найбільше покликань, має найбільше місіонерів, які навертають поганські народи Азії і Африки на християнську віру. Треба багато молитися за своїх священиків, щоб вони були добрими душпастирями, приятелями людей, вірними слугами святої Церкви та рідного народу, з якого походять. Молитися за священиків значить: треба всім розуміти, що вони також тільки звичайні люди, з помилками, навіть часом з упадками, молитва вірних тоді для них це найбільша ласка. Не забуваймо, що диявол працює безустанно над тим, щоб знищити добру працю священиків, він цілою силою спокус вдаряє в життя священиків, щоб тільки зламати їх. Майже в кожній парафії диявол має свій "комітет", члени якого опановані злим духом. Вони стараються підривати добре ім'я священика, посуджувати його про неправдиві діла й обчернювати священика серед злих людей, в коршмах, на забавах чи других нагодах. Часто членами такого "диявольського" комітету є одна або і дві жінки, зо злими намірами, щоб тільки пошкодити священикові.

Не забуваймо, що священик це другий Христос, треба вірити йому. Він наш добродій, тому треба бути вдячним йому. Не забуваймо, що наші священики при престолах моляться за вірних, тому молитися треба всім за них, вони в сповідальницях в імя Боже прощають гріхи, тому треба нам і їм прощати. В щоденному житті священики це також люди, тому не осуджуймо їх за помилки, не добачаймо, як то нераз буває, скалок в очах наших священиків, тоді коли наші очі є повні грубих полін! Молитвою можемо найбільше помогти священикам в їх прикростях і болях. Памятаймо, що наші священики залишили родину, зрезигнували з родинного життя і доброї праці, вони довгими літами мусять жити самітно серед чотирьох стін, не раз серед духовних і фізичних терпінь, щоб служити Богові і вірним, щоб станути при престолі в Церкві і закликати з неба Христа під види хліба та вина, кормити людей Його святим Тілом і Кровю, освячувати їх душі, робити їх добрими й сильними для боротьби в житті. Застукаймо до парафіяльного дому, відвідаймо свого священика, повітаймо його добрим словом, усміхненими очима, поможім йому в потребах життя, не залишаймо свого священика в самоті від неділі до неділі, бо він є наш духовний батько, а всі парафіяни це його духовні діти. І це буде чи не найкраща молитва, мила Богові й священикам.

Якась грубенька добродійка відвідувала виставку і станула перед дзеркалом. Зобачивши свою фігуру закликала: "Це негарний малюнок!"

Якийсь прохожий: "Пані, це не малюнок, це ваша фігура!"

Божа всюдиприсутність

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Цар Соломон збудував величавий храм Господній в Єрусалимі та дуже гарно прикрасив його. Коли священики внесли кивот Господнього завіту у всесвяте, Соломон, став перед Господнім жертовником, перед усією громадою Ізраїля, зняв руки до неба й промовив: "Господи, Боже Ізраїля! Нема Бога, що був би тобі рівня, ні на небі вгорі, ні на землі внизу. Ти бережеш завіт і милість слугам твоїм, що ходять перед тобою усім серцем. . .Таже ж небо і небо небес не можуть тебе вмістити! А що вже цей храм, що я збудував тобі! Однак зглянься, Господи, мій Боже, на молитву й на благання слуги твого й вислухай взивання та мольбу, якими слуга твій оце сьогодні тебе молить. . ." Господь відповів Соломонові: "Вислухав я твою молитву і твоє благання, що ти приніс перед мене. Я освятив цей храм, що ти збудував, оселивши там навіки моє ім'я. Очі мої і серце моє будуть там на всі віки" (1 Царі 8, 22-23, 27-28; 9, 3).

Бог є не тільки в небі. Він є також на землі й всюди. Святе Письмо вчить: **"У ньому бо живемо, рухаємося й існуємо"** (Дії 17, 28). Бог є **всюдиприсутній.** В багатьох місцях Бог є присутній в особливий спосіб. Коли ми прийняли тайну хрещення Пресвята Трійця замешкала в нашій душі.

Бог заповнює цілий всесвіт, одначе не є прикутий до жадного окремого місця і не є замкнений в жадному просторі. Небо і земля не можуть вмістити його. Він є **безмежний.**

Бог **бачить усе,** що діється, і **чує все,** що є сказане. Він дивиться на нас, людських створінь, з надзвичайною любов'ю і чує наші молитви. Він бачить не тільки наш зверхній вигляд, але також бачить наші серця. Він розуміє не тільки наші слова, але також найбільше скриті плачі наших сердець.

Бог **знає все.** Він знає минулість, теперішність і майбутність. Він знає наші найтайніші гадки й бажання. Святе Письмо каже: "Ти мене випробував, Господи ,і знаєш. Знаєш мене, коли сиджу і встаю я. Думки мої здаля розуміш. Чи ходжу я, чи спочиваю, ти добре бачиш, тобі відомі мої дороги. Бо ще нема й слова на язиці у мене, а ти, Господи, вже все знаєш. Ти ззаду й спереду мене оточуєш, кладеш на мене твою руку. Що за предивне знання! Для мене занадто високе, недосяжне воно! Куди мені піти від духу твого? Куди мені втекти від обличчя твого? Зійшов би я на небо-ти там єси, ліг би я у Шеолі там ти. Взяв би крила зірниці, осівся б на край моря, і там рука твоя мене б водила, і твоя десниця мене б тримала. Сказав би я: "Принаймні тьма нехай мене покриє, і світло, неначе ніч, мене сповиє", та навіть темрява для тебе не занадто темна, і ніч, немов день, світить. Так темрява, як і світло! Ти створив моє нутро, ти мене виткав в утробі матері моєї. Хвалю тебе, що створив мене так дивно; діла твої предивні, ти душу мою знаєш вельми добре. Кості мої не були сховані від тебе, коли постав я таємничо, коли мене творено в землі глибоко. Очі твої бачили мої вчинки, усі вони записані у твоїй книзі, і дні, що ти мені призначив, коли ані одного з них іще не було" (Псалом 139, 1-16). **"А вам же все волосся на голові пораховано"** (Матей 10, 30). **"Отець ваш небесний знає, чого вам треба, перш ніж ви просите в нього"** (Матей 6, 8).

1) В світі є багато безбожників, цебто людей, що не вірять у Бога, принаймні кажуть, що не вірять у Нього. Чи є якісь аргументи, якими можна б доказати їм існування Бога так, що вони мусіли б повірити в Нього?

Є мало людей на світі, що годні так доказати існування Бога, щоб ніхто не сумнівався про цю справу. Бог це таємнича Істота. Він тільки стільки обявив Себе, щоб люди, які хочуть вірити в Нього, могли вірити. Зате ті, що не хочуть вірити, завжди знайдуть якісь аргументи і непевності, щоб відказатися вірити в Бога.

Існування Бога це така правда, що хто хоче прийняти її, той знайде досить аргументів, щоб це вчинити, але хто хоче відкинути цю правду, тому так само не бракуватиме аргументів, і тут саме лежить головна причина, чому атеїсти мають клопоти з нашими аргументами.

Наш розум не годен сказати нам, хто такий Бог, бо він ледве доказує, що Бог існує з факту, що світ існує. Християнам легко вірити в Бога, бо від дитинства ми зросли в вірі, що Бог існує. Ціле наше життя пропливало в вірі та релігії, тому нам легко вірити в Бога і в все те, що Біблія каже про Бога.

Знаємо, що перший ватиканський Собор (1869-70) заявив, що хто каже, що людина своїм розумом не годна пізнати існування Бога, той виклятий. Це для нас легко прийняти. Але є люди, що не приймають цього твердження першого ватиканського Собору, і тому воно морально не можливо таким людям доказати, що Бог існує.

2) **Ви раз писали в "Голосі Спасителя", що нема злих людей на світі. Це неправда, бо я сам відчуваю в собі лихі схильності, що роблять мене злим, сварливим, тощо. Як ви це вияснете?**

Лихі схильності це не знак, що людина є злою, бо схильності до добра не є чеснотами, а схильності до зла не є гріхами. Лихі схильності тільки наклонюють людей до зла, але не чинять їх злими. Людина може опертися їм, перемогти їх, не піддатися їм, і тоді ці лихі схильності зовсім не пошкодять їй, але навпаки поможуть стати сильнішою і кращою, бо всяка добра боротьба гартує людину і її характер.

Навіть ті, що виглядають на злих, не хочуть бути злими. Не раз їм прикро, що вони не є добрими. Часто лихі обставини життя і всякі трудності більше причиняються до того, що люди недобре живуть аніж їх зла воля.

3) **Наша Церква присвячена Св. Іванові Хрестителеві. Хто тепер молиться до нього? Чому люди роблять Св. Івана**

покровителем церкви?

Св. Іван Хреститель це великий Святий. Сам Христос заявив, що він був людиною сильного і незломного характеру, яку варто наслідувати, бо він знаменитий взірець, як люди повинні служити Богові і боронити Божу правду (Матей: 11, 11). В середньовіччі були в Христовій Церкві сильна набожність і почитання Св. Івана Хрестителя, але на жаль сьогодні мало хто почитає цього великого Святого.

4) **Св. Іван Євангелист зве Христа світлом, кажучи: "Світло справжнє було те, що просвічує кожну людину. Воно прийшло у цей світ". Що це значить?** (Іван: 1, 9).

Слова Св. Івана Євангелиста значать, що Бог дає кожній людині всі потрібні ласки до спасіння. Він робить це ради заслуг Ісуса Христа, бо Він є джерелом світла, що освічує цілий людський рід.

5) **Яку реформу другий ватиканський Собор провів у самій Церкві?**

Другий ватиканський Собор (1962-65) не тільки займався справами, що заторкують світ і людство, але й звернув особливішу увагу на власні справи католицької Церкви, бо Папа Іван XXIII сказав, що тільки обновлена Церква зможе виконувати в світі своє шляхетне завдання, притягати людей і вести їх до спасіння.

Цей Собор дає нам нове, повніше поняття про Христову Церкву. Христова Церква це не монархія, на взір мірських царств середньовіччя, де Папа був монархом, оточений аристократією єпископів і священиків, за якими йшли маси мірян, що були підвладними цього надприродного Божого Царства на землі. Таке поняття про Церкву було залишком середньовіччя.

Другий ватиканський Собор говорить про Церкву в Конституції про Церкву. З цієї Конституції виходить, що Христова Церква це **тайна**, яка не має нічого спільного з політичними устроями держав. Церква це "Божий нарід, що складається з громадян усіх рас, перетворюючи їх у громадян не земського, а небесного Царства" (Ч. 13). Церква це Божий нарід, грішний народ, який подорожує до вічности. Цей грішний нарід потребує невпинної обнови і реформи.

Ті, що керують цим народом Божим, цебто Папа, епис-

копи і священики, не стоять понад народом, але є членами цього Божого народу і мають служити йому.

б) Під час сходин Апостольства молитви одна пані сказала, що вона вичитала в якімсь католицькім часописі, що деякі вчені твердять, що Христова Церква так страшно змаліє в світі, що християни будуть становити тільки маленькі острови серед людства, яке не буде зовсім християнське. Чи це правда?

Ми особисто не віримо, що прийде такий час у майбутності, що християнство буде становити діяспору в світі, цебто, що християнство зведеться до маленьких громад, розкинених по цілім світі між різними народами, хоч є деякі богослови, що заповідають Церкві таку смутну долю.

Найбільший під цю пору богослов, Карло Ранер, Ісусовець, є одним із тих, що заповідає таку сумну майбутність Церкві, і зве своє заповідження 'страхіттям' (Див. U.S. Catholic, 'Christian of the Future', листопад 1965, 13 стор).

В цій статті він твердить, що в світі в різних краях будуть християнські, католицькі громади, хоч не всюди однакові. Вони становитимуть 'маленькі стада', бо людство скоріше зростає ніж християнство шириться в світі. Ці маленькі громади будуть християнські, бо їх члени будуть вірити в Христа не тому, що інші вірять у Нього, або тому, що їхні батьки так вірили, або тому, що середовище є християнське, ні вони будуть християнами тому, що хочуть бути ними.

Бувши маленькими громадами, вони проживатимуть між поганами-нехристиянами, бо ніде не буде католицьких народів і держав. Нехристияни й антихристияни всюди матимуть повні права. Як де́ржави або якась всесвітня держава буде намагатися наложити якусь ідеологію всім своїм громадянам, то це не буде християнська ідеологія.

Бувши малим стадом, християни часом будуть шановані поганами, а часом переслідувані. Все одно вони будуть для світу свідками для Христа і Його навчання. Чи такий стан можливий? Не маємо на це відповіді, але Спаситель Сам заявив: "Коли Син чоловічий прийде, чи знайде віру на землі?" (Лука: 18, 8).

Усяку журбу покладіть на Нього, бо Він піклується вами! (I Пет. 5, 7).

Українське виховання в наших школах

(ОБРЯД І НАЦІОНАЛЬНІСТЬ)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Слід дякувати Богові, що наш нарід в Америці, Канаді й інших країнах світу здобувся на власні парафіяльні цілоденні чи вечірні або суботні школи, де учителі невтомно трудяться, щоб належно виховати наше дорастаюче покоління. За це слід дякувати їм, як теж похвала належиться батькам,що посилають дітей до цих шкіл, як теж усім громадянам чи парафіянам, які причинилися до зорганізування цих шкіл і своїми датками дбають про їх удержання.

На жаль не рідко чуємо скарги на ці школи і вчителів. Скарги ж походять з того, що по закінченні навіть наших католицьких цілоденних шкіл не мало дітвори зриває з нашою Церквою й іде до латинської, або взагалі ніде не ходить до церкви. Тут не завжди винні учителі, хоч інколи й вони не без догани.

Якщо дитина не отримає в школі і вдома, цебто в родині належного, глибокого і повного релігійного й обрядового виховання то, годі сподіватися, щоб вона по закінченні школи трималася своєї української Церкви або взагалі практикувала регігію, бо половинчасте, надхнене латинським духом або доривочне виховання в нашім обряді не потрапить викликати в душах вихованків любови до рідної Церкви і обряду, тому не слід дивуватися, що в нас є постійний відплив до латинської Церкви.

Хочемо бодай деяк зарадити цьому лихові, тому подаємо декілька порад нашим жертвенним учителям і учителькам, щоб їхня праця була ще більше корисною для нашої Церкви і народу.

Слід звернути особливішу увагу на виклади про східній обряд у наших парафіяльних школах. Візантійсько-український обряд це наш скарб, яким кожен українець повинен свято гордитися. Своєю величністю та врочистістю церемоній він глибоко вражає і до глибини душі зворушує глядачів, підносячи серця до Бога. Наша церковна культура, музика, спів, мистецтво і пребагаті традиції годні викликати шляхетну гордість у нашій дітворі та

молоді, але вперед треба показати їм ці духовні скарби, бо людина не годна любити того, чого не знає.

Тут саме завдання наших шкіл. Це завдання це вишкіл у обряді та плекання любови до нього, не занедбуючи національного виховання наших школярів і школярок на добрих американців і канадійців. Воно можна легко злучити американський патріотизм із любовю до рідного народу, обряду та Церкви. Любов до Америки та Канади природна нашим дітям, бо вони в них прийшли на світ і користуються її духовними і матеріяльними скарбами. До цього патріотизму школи повинні додати дітям любов до українського народу, його традицій, культури, мови, звичаїв, історії та літератури.

Наша національна і церковна історія може викликати захоплення в нашій дітворі та молоді. Україна віками боролася проти азійських орд, що сунули на Европу, бажаючи знищити її культуру та християнську віру, тому Україна слушно зветься заборолом християнської культури та віри.

Сотки тисяч наших дружинників і козаків славно боролися не тільки за Україну, але й за безпеку Европи, бо послаблені Україною азійські орди не мали сили залляти европейських країн.

Тисячі наших мучеників впродовж століть відважно проливали кров за святу віру та християнство. Навіть у сьогоднішніх часах тисячі модерних українських мучеників і мучениць відважно страждають за святу, католицьку віру в московських тюрмах і концентраційних таборах.

Хіба подібне геройство не годне викликати в наших дітях і молоді подиву для України та її Церкви, і так вчинити їх гордими, що вони діти таких славних батьків? Треба тільки відкрити їм ці скарби та геройства. І тут саме лежить завдання наших шкіл. Чи це не шляхетне завдання?

Наші вчителі повинні звернути увагу на обовязок українців служити Богові та працювати над своїм спасінням в нашім рідним візантійсько-українськім обряді, бо така воля Апостольської Столиці. 26 червня 1755 р. Папа Венедикт XIV каже: "Апостольська Столиця сильно бажає, щоб різні східні народи були збережені, а не знищені, щоб усі стали католиками, а не щоб були латинниками!" Те саме каже декрет про "Східні Церкви' що його видав

2-ий ватиканський Собор (Ч. 2-3).

Отож католицька Церква не бажає занику східніх обрядів. Навпаки, вона велить католикам старанно зберігати свої обряди і забороняє латинізувати їх чи заводити самовільні зміни. Ніхто, навіть митрополити і патріярхи не мають права калічити власних східніх обрядів, запроваджуючи незгідні зо східнім обрядом практики.

"Патріярхи, архиєпископи і інші єпархи мають пильно зберігати свій обряд, не дозволяючи чи толеруючи ніяких обрядових змін" ('Особи', Кан. 1, 2).

Інший канон Східнього Права каже, "що католики східнього обряду новинні часто, особливо в неділі та свята, ходити до власної церкви і там брати участь у богослужбах ('Обряди', Кан. 2, 2; Декрет про Східні Церкви, Ч. 15).

Це саме канонічне право накладає на душпастирів обовязок: "Треба упоминати вірних, щоб часто приходили до парафіяльної церкви і брали участь у богослуженнях і проповідях" ('Особи', Кан. 508, 3).

Учні наших парафіяльних шкіл повинні знати ці приписи канонічного права, бо їхнє незнання часто зроджує обрядових перекінчиків. Цих же перекінчиків не брак між колишніми учнями і ученицями наших шкіл.

Противники нашого обряду часто пускають між нашу молодь фальшиві гасла, що мовляв: "Ми всі католики, тому воно байдуже, до якої церкви будуть ходити наші діти: до нашої чи латинської!" Ці гасла фальшиві, бо вони противляться приписам канонічного права про обовязок східніх католиків служити Богові в власнім обряді та належати до власних парафій.

Наші вчителі та вчительки повинні звернути на це особливішу увагу, пояснюючи дітям, що хоч ми всі католики, проте Церква велить нам служити Богові в рідним східнім обряді так, як латинники служать Йому в латинськім. Отож треба часто пригадувати учням, що вони мають ходити не тільки до будьякої католицької церкви на богослуження, але до власної **української католицької!**

Слід збивати фальшиве твердження, що часто чути від наших ворогів, ніби латинська Церква це американська або канадійська, а українська це европейська. Наша Церква така сама канадійська чи американська, як латинська.

Досіль наші учителі подекуди забували пригадувати

своїм учням про обовязок служити Богові в рідним обряді та Церкві, тому не рідко бували випадки, що учні, покінчивши нашу парафіяльну школу, спокійненько йшли до найближчої латинської церкви і навіть ставали її членами. Хіба треба дивуватися, що вони так поступили, коли від учителів постійно чули, що треба ходити до католицької Церкви на богослуження? Ці учителі не здавали собі справи, що слова "католицької церкви" викликали в учнях враження, що вистачає ходити до будьякої латинської церкви, бо вона католицька. Якщо б вони були постійно чули від учителів, що треба ходити до рідної **української католицької** церкви на богослуження, то напевно багато з них сьогодні було б членами наших парафій і не блукали б по латинських церквах, вносячи прохання про зміну обряду!

В подібних прикрих випадках наші школи не виповнили свого завдання й не виправдали слушних сподівань наших українських батьків і душпастирів, що стільки трудяться, щоб покривати видатки получені зо школами.

Слід поширяти між нашою дорастаючою молоддю українську літературу. Яку ж літературу треба давати їй? Чи слід пхати нашій молоді до рук книжки писані українською мовою чи англійською?

Найкраще було б, якщо б наша молодь могла читати українські книжки. На жаль це факт, і на нього не слід примикати очей: "Численна наша молодь зовсім не знає української мови або так слабенько володіє нею, що їй було б надзвичайно трудно чи прямо неможливо читати українські книжки, бо, не знаючи мови, не користала б з них. Що більше, зчасом зненавиділа б ці книжки, які тільки мучать і томлять її, не приносять сливе ніякої користи через брак знання мови!"

Отож лишається єдиний вихід із цієї прикрої ситуації: "Старатися підучувати нашу молодь, щоб вона настільки опанувала рідну мову, щоб було їй приємно читати наші книжки й так зазнайомлюватися з нашою літературою і культурою. Якщо ж це не можливе, то треба давати їй українські книжки в англійській мові!"

Не одному читачеві може й волосся стане на голові від такої розвязки, але що робити? Чи не краще обзнайомлювати нашу дітвору і молодь із нашою духовною спадщиною при помочі англомовних видань аніж зовсім тратити

її? Воно ліпше для нас затримати цю молодь при нашім народі та Церкві ніж махати на неї рукою немов на пропащу тому, що вона не знає говорити по українськи! Чей же дух важніший аніж мова! Дух становить вартість людини та її партіотизм. Мова дуже важна в житті людини, але дух іще важніший. Якщо англомовна література помагає нам затримати нашу молодь при нашім народі, Церкві й організаціях, то чому б не користуватися нею?

Слід заявити, що навіть у випадках, коли даємо нашій молоді англомовні книжки, треба наставати, щоб вона засвоїла собі бодай поверховне знання нашої мови, коли грунтовні студії не можливі, бо навіть плитке знання мови краще ніж ніяке. Зрештою деяке розуміння мови конечне молоді, щоб могла брати активну участь у богослужбах.

Щоправда, сьогодні маємо українсько-англійські молитовники (літургікони), що значно влегшують розуміння наших чудових богослужб, проте людина куди краще буде розуміти їх духа, коли бодай трохи знатиме нашу мову.

Розуміється, наші учителі повинні належно обучувати своїх учнів, як треба користуватися цими літургіконами, щоб корисно й розумно брати активну участь у Божественній Літургії чи інших богослужбах.

Ось яке важливе завдання мають наші школи! Українське католицьке виховання молоді не є шовінізмом, як деякі наші учителі колись думали, тому неначе лякалися нагадувати дітям, що вони українці католики. Треба було довгих літ, щоб зобачити наслідки такого побоювання. Не рідкі обрядові відступництва нарешті переконали не одного вчителя та вчительку наших шкіл, що саме тільки навчання, що учні-католики дістають, не вдержить їх при нашій Церкві й обряді, як вони покінчать наші парафіяльні школи. Якщо наші діти не просякнуться в школах нашим духом, любовю до Церкви й обряду, не запізнаються з нашою історією, культурою та традиціями, то ніяка сила не спинить їх від національного й обрядового дезертирства. Щоденне довкілля праці потушує в нашій молоді почуття українства й обрядової приналежности. Крім цього вороги нашої Церкви радо використовують всякі нагоди, щоб допомогти нашій молоді забувати про свій нарід і Церкву.

Тільки глибока любов до обряду та почуття українства

годні спинити це національне й обрядове дезертирство. Почуття українства зовсім не перешкоджає нашій молоді бути патріотично настроєною супроти Америки і Канади. Тисячі українських вояків власною кровю доказали свій американський чи канадійський патріотизм, як у другій світовій війні віддали життя за Америку та Канаду. Проллята за Америку і Канаду кров наших юнаків пророчисто доказує, що вони були американськими і канадійськими патріотами, хоч водночас почувалися українцями, любили свій нарід і належали до української католицької Церкви. Отож американський чи канадійський патріотизм не перешкоджає українцям любити свій нарід, зберігати український обряд і відчувати симпатію до України, з якої сюди прибули їхні предки.

Українські школи мають навчати дітей бути канадійськими чи американськими патріотами, але й водночас любити свій нарід, Церкву, обряд і гордитися власною культурою та студіювати свою історію й мову. Це дуже складне і тяжке завдання. Сама школа не виконає його без помочі батьків і душпастирів.

Папа Пій XI видав "Енцикліку про християнське виховання молоді" в 1930 р., в якій каже:

"Між обидвома цими силами—Церквою і державою- цебто громадянством мусить панувати добре впорядкована гармонія!" Це значить, що треба співпраці школи з родинами, щоб учителі потрапили виконати завдання, що на них накладають наша Церква та нарід. Наші єпископи невпинно пригадують своєму духовенству та українським батькам, щоб між дітворою плекали рідні традиції та шанували рідну мову, обряд і культуру.

Церковні заряди і батьки дітей повинні періодично сходитися та спільно обговорювати проблеми українського виховання, піддавати засоби та робити спільні рішення. Ці періодичні зустрічі усунуть багато непотрібних непорозумінь, що часто огірчують взаємини між учителями та батьками дітей і викликують нікому непотрібні жалі та скарги.

Отак можна поладнати непорозуміння і запевнити школам успіх у вихованні. Добре ж виховані діти не будуть стидатися, що вони українці. Навпаки будуть із цього горді, і ця гордість держатиме їх нашім народі.

о. М. Марусин

Прощальне слово

НА ПОХОРОНІ
О. ЛЮДВИКА ВАНҐАНЗЕВІНКЕЛЯ, ЧНІ.
в церкві Отців Редемптористів у Лювен, 7 червня 1968.

Бл. п. о. Л. Ванґанзевінкель, ЧНІ.

Дорогий Отче Людвику!

Тебе, як і перших місіонарів Чину Найсвятішого Ізбавителя, згідно зі словами великого Твого співбрата, отця Йосифа Схрейверса, потрясла до глибини та чудова пісня, що її співали монахи Студити в Унівському монастирі: **"Світе тихий, Ісусе Христе, ясне с в і т л о святої слави небесного Отця, ми, діждавшись заходу сонця, побачивши вечірню ясність, оспівуємо Отця і Сина і Святого Духа Бога!"** Бо в часі співу тої пісні бачили вони того дивного духа, що від віків хотів говорити з живими, та не було кому ставити йому питань. Аж бельгійські Отці Редемптористи це питання поставили і дістали тоді таку відповідь:

"Я жив для мого народу і з моїм народом. . .Я зідхав над його нещастям. . .Я був з ним на вигнанні, в холодному Сибірі, в далекому заокеанському світі. Я вкладав йому в душу духа спротиву постання проти несправедливости і кривди, Я вливав силу в душі мучеників, що страждали за віру святу і свободу. . .А тепер на Сході і на Заході роз-

буджу я нових, хоробрих місіонарів і вони принесуть знову віру в Ісуса Христа на українську землю. . .Я дам їм силу перенести страждання переслідувань, мук і смерти. Нехай сини мої проженуть геть страх із серця, бо ж я з ними". Скажи їм, хто я такий: Я—Ангел України.

Те видіння бачили шляхетні сини бельгійського народу і покійний отець Людвик його бачив, як у 1921 році прибув на Україну і став настоятелем відомої школи в Збоїськах коло Львова. Прийшов він до нас з флямандської родини з місцевини Пер, де народився 3 липня 1892 року. Прийшов як 28-літній монах, на першому таки році свого священства і відразу посвятив свої сили для виховання молоді, що мала створити українські ряди Чину Отців Редемптористів. Працював для неї 18 років, доки не передав управи школи в молодші руки. А про себе писав він скромно перед двадцяти роками: "Я провадив ювенат 18 років, потім перейшов на іншу працю. А тим часом вибухла війна. Большевицька лявіна все знищила. Мовчанка запанувала в школі в Збоїськах. Нема там уже учнів, нема їх професорів, нема Служби Божої. Большевики загарбали школу, а монастирську каплицю замінили на залю для танців. Отці, брати і новики покинули Збоїська і розійшлися по світі. Та ми віримо, що прогнані сини св. Альфонса знову зберуться в Збоїськах, щоб відновити стару традицію і давню українську твердиню Чину і вона буде продовжувати вишкіл нових місіонарів для вільної України".

Мрія Покійного і його задушевне бажання завжди точно покривалися з ціллю і завданням Чину Найсвятішого Ізбавителя. А ту ціль определив вже славний його основник, св. Альфонс, коли велів синам своїм наслідувати приклад нашого Спасителя Ісуса Христа через проповідування вбогим Божого слова. Бо Христос сказав про себе: **"Дух Господній на Мені, бо він помазав мене, щоб благовістити добру вістку вбогим"**. От-так і наші добрі Отці Редемптористи як тільки стрінули цих перших вбогих людей з України, що прийшли ще з кінцем минулого століття на степи Канади праці й хліба шукати, то відразу поспішили їм на поміч і під проводом незабутнього отця Деляре вивчили нашу мову і наш обряд, вивчили

душу нашого народу і самі стались українськими священиками, повними любови і пастирської ревности та й збудували на чужині перші українські церкви і школи, народні доми й лічниці, а передусім найбільше причинились до зорганізування нашого церковного і громадського то суспільного життя на чужині. А далі, заохочені Слугою Божим Великим Митрополитом Андреєм, прийшли перед півстоліттям до нас на Україну, подібні до тих патріярхів, що слухались Господнього голосу і кидали землю свою і рід свій і батьків своїх, а йшли туди, куди вказувала їм шлях рука Господня. Імена тих піонерів Отців Редемптористів записані нині в книзі живих, а їх ряд зачинають такі світлі постаті, як: згаданий вже отець Деляре і отець Схрейверс, а з ними о. Бульс, о. Дельфорж, о. Ван ден Бош, о. Янсенс, о. Ґекіре, о. Декамп, о. Кінцінґер, о. Де Вохт, о. Більке, о. Коле, о. Лємє, о. Тешер, о. Бонн та багато інших, не згадуючи ще живучих Отців, що ось тут нині прийшли віддати покійному братові своєму послідне цілування.

Прийшли і ми з ними разом і станули тут соборно, щоб віддати Отцеві Людвикові послідній поцілунок від нашої Української Церкви і від нашого народу, бо для тої Церкви він жив і за ню молився і для неї працював. Ще в цю останню неділю служив він для своїх вірних, наших українських скитальців, в Ейсден Божественну Літургію, а зараз потім помер. Цей солідний і прощальний поцілунок передає Покійному наш Блаженніший Первоєрарх та Ісповідник віри святої, Митрополит Йосиф, а з ним Владика й Архипастир Скитальців Архиєпископ Іван, що завжди високо цінив світлу постать і великі прикмети ума отця Людвика.

Наш братній поцілунок передаємо й ми, українські священики, передусім Брати з Чину, і всі ми, українські вірні, зібрані на цих жалібних похоронах, разом з тими, що Покійного знали, шанували й любили. Віддаємо йому нашу подяку за його любов до нашого народу, бо він цю любов виявляв нам ціле своє життя.

За блаженний спокій душі його лине до небес від нас

гаряча молитва, щоб Господь всемилостивий слугу свого і сослужителя нашого єромонаха Людвика упокоїв в нідрах Аврама небесному царстві. Щоб так, як тут на землі, вибрав його собі за священика й служителя, так також щоб і при небеснім жертовнику прийняв його за достойного сослужителя.

Наше прощання з Тобою, Дорогий Отче Людвику, сумне, що прощаємось в хвилину, коли ще далі кривавиться наша Церква і наш нарід. Українська провінція Отців Редемптористів переживає далі важку Голгофту. Але там, на скропленій кровю ниві, родиться нове життя. Вправді великі місіонарі зі славного бельгійського народу мусіли опустити наш край та оставили там своїх українських синів і то таких відважних, що готові кожного дня кров свою пролити за Христа. Чи не сповняється мрія й видіння Основоположника української вітки Чину Найсвятішого Ізбавителя. Ось тут над цією могилою стоїть нині громада українських Редемптористів, а з нею і ті майбутні воїни Христові, що будуть продовжувати зачату працю. Віримо, що відбудуються Збоїська, отворяться наново монастирі у Львові і Станиславові і в Ковлі, в Західній Україні і за Карпатськими горами, постануть нові обителі на цілій широкій Україні, а тоді й дух Твій зрадіє в Бозі, Спасителі нашім.

А що життя, любі братя, і для священика і для вірного це подвиг і боротьба, то ми, стоячи над могилою упавшого на полі слави Христового воїна, подивляємо подвиги його, а в серці молитву до Бога шлемо за його душу: Со святими упокой! А тим часом голос Господній несеться могутнім гомоном Євангелії: Амінь, амінь, глагою вам, що прийде час, коли мертві почують голос Сина Божого, і, почувши, оживуть. В цій надії на воскресення і на життя вічне ми віддаємо тіло Помершого сирій землі, до другого приходу Христового, коли встанемо всі до нового життя, життя блаженного, з ангелами й святими, на місці спокійнім, де немає терпінь, ні зідхання, а жизнь безконечна в Христі Спасителі нашім, якому слава, честь і держава з Отцем і Святим Духом, на віки. Амінь.

7. VI. 1968
(Наша Мета)

ПРОГРАМА ПОКЛИКАНЬ

о. М. Гринчишин, ЧНІ.

Сьогодні всім нам ясно, що цілий підхід до справ покликань належало б передумати. Родина це істотна клітина нашого суспільства. Вона змінюється, і з розвитком також змінюється її вплив, на який можна було числити. Тому сьогодні треба більше зусилля, бо покликання треба радше відкривати ніж приймати. Ті, що це признають, мають успіх, який вимагає уплановано програми й відповідного персоналу, щоб його впровадити в життя. Тут треба співпраці всіх: епархії, священиків і родини. Але передусім треба часу, бо ця зміна не зайшла так нагло. Тому, щоб її належно використати, треба буде принаймні стільки само часу, якщо не більше.

Одне тут є певне, а саме факт ,з яким треба погодитися: проблему треба зрозуміти й її належно та ясно поставити, треба повзяти кроки, щоб її розвязати. Боятися - це відкладати. Нічого не робити - це відступати.

Колегія Св. Володимира в Роблині не була й правдоподібно ніколи не буде остаточною розвязкою цієї проблеми. Але ця Колегія може бути суттєвою частиною будь-якої програми, що змагала б до кращої розвязки. Дотепер семінарія Св. Володимира, коли йдеться про число покликань, може видаватись розчаруванням. Але як вислів наших теперішніх можливостей у цій справі, вона є прямо конечна.

Отці Редемптористи, що провадили кампанію на семінарію Св. Володимира в 1966 році, бажають продовжати другу фазу цієї кампанії, цебто національну кампанію священичих покликань.

Ось короткий начерк нашої праці: гасло програми є "Програма Покликань".

Ця програма покликань має бути визовом, зверненим до всієї української спільноти. Ця програма звернена до духовенства, до батьків і юнаків. Вона буде ясна, й старанно виконана.

Ця програма покликань мала б починатись двома зустрічами з духовенством, де її ціль була б в загальному накреслена. При чому предложене було б прохання зібрати імена й адреси всіх юнаків від восьмої кляси вгору. Після устійнення адрес таких юнаків можна буде уложити відповідний плян, щоб їх особисто відвідувати.

Ця програма покликань вимагає окремої літератури, що зосереджувалася б зокрема на потребах Української Церкви. Тут передбачені три роди такої літератури:

1) брошурки, щоб їх треба висилати впрост до всіх родин;

2) брошурки, що мали б бути роздані кандидатам і їх родинам;

3) серія відповідних оголошень-афішів, що були б виставлені в церквах, школах, залях, і друковані в часописах.

Ця програма покликань передбачає можливість видання 15-мінутового фільму про Українську Церкву, що його можна б висвітлювати в школах, парафіяльних залях та в інших місцях.

Програма покликань є для кожного з нас. Живемо в часах, що є нові й важкі для всіх. Ми мусимо приготовитись до них, - і ця програма покликань є нашим початком. Це відноситься до нас усіх-не дивлячись на те, які ми старі чи молоді. Це наша відповідальність, бо ми є свідомі цієї проблеми. І розвязка також наша, бо маємо нагоду й можність зробити щось, що буде корисне тим, які прийдуть по нас. Рідко коли в історії якесь покоління було покликане до такого особливого діла.

Ця програма покликань є тільки початком. Її завданням є обминути кінець, скінчення, запобігти загибелі нашого українського обряду.

Сьогодні, завтра ясно залежить від нас. Така будучність є в наших руках. Ми наближаємося до порога. Щоб отворити двері й зробити правильний крок, ми мусимо перше відчинити наші серця й молитися. Просім Господа жнив, щоб послав робітників на Свою ниву.

Молімся тепер разом за себе самих і за грядучі покоління.

Що таке урядова тайна? Це річ, що громадяни давно довідалися про неї, коли уряд задумав щось зробити.

Віруючий: "Чоловіче, то хіба ви вже в нічо не віриге?"
Безвірок: "Вірю тільки в те, що розумію!"
Віруючий: "Бачу, що ви нічого не розумієте!"

Продавець: "Диких качок у мене сьогодні нема. Можу вам продати мінуло-річну сарну".
Мисливий: "Як же я тоді виясню своїй жінці, що я сьогодні застрілив качку? Таж я ходив до ліса полювати на качки, а не на сарни".

Вино і жінки збивають з пантелику навіть розумних (Сирах 19, 2).

Якщо забиваєте десь цвях і не хочете вдаритися молотком по пальцях, то або бийте цвях обидвома руками, або нехай ваша жінка тримає цвях, а ви забивайте його.

Я розп'ятий з Христом. Не я вже живу, але Христос живе в мені. А що я живу тепер у тілі, то живу вірою в Божого Сина, який полюбив мене і віддав Себе за мене! (Гал. 2, 20).

Івась: Мамцю, як то вибухає війна між народами?
Мати: Так само, як це буває сварка між мною і батьком. Він каже одне, а я -друге. Одне другому не уступить, і тому маємо війну."

Голос Господній над водами. Загремів Бог слави. Господь над великими водами (Псалом 29, 3).

О, ТАК, Я ЗНАЮ...

Олена Теліга

О, так, я знаю нам не до лиця
З мечем в руках і з блискавками гніву,
Військовим кроком, з поглядом хижця
Іти завзято крізь вогонь і зливу.

Ми ж ваша пристань—тиха і ясна,
Це кораблями—ваші збиті крила...
Не Лев, а Діва наш відвічний знак,
Не гнів, а ніжність наша вічна сила.
Та ледве з наших ослабілих рук—
Сповзає зброя ворогам під ноги,
Спиває ніжність легендарний крук —
Жорстокий демон бою й перемоги.

І рвуться пальці, довгі і стрункі,
Роздерти звички мов старі котари,
Щоб взяти зброю з вашої руки
І вдарить твердо там, де треба вдарить,
Та тільки меч—блискучий і дзвінкий,
Відчує знову ваш рішучий дотик,—
Нам час розгорне звиклі сторінки:
Любов і пристрасть,..Ніжність і турбота.

Ірод, зобачивши, що Мудреці насміялися з нього, розлютився і послав повбивати у Вифлеємі й усій його окрузі всіх дітей, що мали менше ніж два роки, згідно з часом, що пильно вивідав від Мудреців (Матей: 2, 16).

Суддя до свідка: "Чи ти бачив, що він його застрілив?"

Свідок: "Ні, не бачив, але чув постріл!"

Суддя: "Це мене зовсім не переконує!"

Свідок: вийшов з залі і на коридорі сильно зареготався. Суддя покликав його знову до залі і промовив: "Ви кепкуєте і сміється з закону!"

Свідок: "Пане суддя, чи ви це бачили?"

Суддя: "Не бачив, але чув!"

Свідок: "Це мене зовсім не переконує!"

RENEWAL OF MORAL THEOLOGY

M. Schudlo, C.SS.R.

Theology is a Greek word, or rather two Greek words, made into one: *Teos* means God, and *logos* means discourse. Thus theology is a science which treats of God and creatures in the light of Divine Revelation, human reason, tradition and the teaching authority of the Church, to whom Our Lord has entrusted the deposit of the Gospel:

"Go out to the whole world and proclaim the Good News to all men" (Mark 16, 16).

Moral theology is the doctrine of morals, that is, of the rules which should govern man's life on earth that it may be pleasing to God and deserve His blessing.

Moral theology begins with the explanation of the last end of man's existence: "Why did God make man? What purpose did He have in creating man?" And then it proceeds to explore the means with which man can attain to this end. These means are human acts. *St. Ignatius of Antioch* who died in the second century wrote:

"Let us perform all our actions with the thought that God is present in us. And then we shall be His temples, and He will be the God dwelling within us".

The renewal of moral theology is an effort to present the Word of God, that is, His revelation in a meaningful way to modern man. Some theologians are afraid that renewal is the same as secularization of Christianity. This renewal does not intend to make Christian life easier, to get Christians out from under the Cross, to reduce their life to purely natural principles, to get rid of all the rules and laws and to let everybody serve God and save himself as he sees it fit.

Moral theology cannot renew itself by downgrading prayer, sacrifice, self-denial, penance, etc., because without such things Christianity would become a joke.

Every renewal has some danger of extremism. We are ready to admit that some promoters of the renewal went too far and are perhaps guilty of error. But must the renewal itself, imposed by the Second Vatican Council, be condemned because some promoters went astray?

Doubtless, sometimes Divine Providence allows such things to happen in the City of God so that the Church and its leaders do not grow complacent. They prod good men to re-examine themselves and their ways. It was reported in the press that some ecclesiastical leaders were astonished when Pope John XXIII announced his intention of calling a general Council of the Church. "Why do we need a council? We have all the answers", they retorted. But their easy, ready made answers did not answer much, as the history of the Second Vatican Council had shown. We know how much work the Fathers had to put into the

Council to produce the sixteen documents which present the Catholic faith in the light of the 20th century.

Modern theologians are re-examining the whole theology, trying to deepen the depths of God's revelation which is found in the Bible. Dogmatic Constitution on Divine Revelation, published by the Second Vatican Council, says:

"Sacred theology rests on the written word of God, together with tradition, as its primary and perpetual foundation.

"By scrutinizing in the light of faith all truth stored up in the mystery of Christ, theology is most powerfully strengthened and constantly rejuvenated by that word. For the Sacred Scriptures contain the word of God and, since they are inspired, really are the word of God; and so the study of the Sacred Page is, as it were, the soul of sacred theology" (N. 24).

In the past, Catholic writers and theologians insisted that the rule of man's life on earth is the natural law, strengthened by the Commandments of God and the precepts of Christ. They thought that the natural law was a fixed set of rules and regulations for human conduct on earth. St. Thomas Acquinas, following the teaching of the pagan philosopher Aristotle, taught that the natural law was nothing else but a divine design or plan that man must follow in his life. Today there is much confusion about the meaning of the natural law. No one seems to know what it really means. It is not certainly a pre-arranged plan for man's life on earth, spelled in every detail. We could say that it is rather a general design, impressed upon man's nature which he ought to follow in his life. God has given man a few rules and these rules must be his guiding-posts in life. He must use his reason and God's grace to fill his life with such things as pleasing to God, Who wants men to be artists not simple copyints.

The renewal, started by the Second Vatican Council, is a slow process which will go for many years -some say at least 50 - before we can hope to see palpable results in the practical life of Christians. What is wonderful about this movement of renewal is its stirring in many fields at the same time. This article considers only a few areas where the renewal is most visible.

Biblical

The Bible is the book of God. Some Church Fathers call it "the Letter of our Heavenly Father" written to His earthly children, men. In this 'Letter' He reveals Himself to man, although very mysteriously. Despite the revelation, God has chosen to remain a Mysterious Being, although He could have revealed Himself to man in a much clearer way. The Dogmatic Constitution on Divine Revelation says:

"God, the beginning and end of all things, can be known with certainty from created reality by the light of human reason" (Romans 1, 20).

The Synod teaches that it is through His revelation 'that those religious truths which are by their nature accessible to human reason can be known by all men with ease, with solid certitude, and with no trace of error, even in the present state of the human race" (N. 6).

For this reason the Council urges both the laity, the priests and the religious to read the Word of God and to meditate upon it.

The Constitution reads:

"All the clergy must hold fast to the Sacred Scriptures through a dili-

gent sacred reading and careful study, especially the priests of Christ and others, such as deacons and cathechists, who are legitimately active in the ministry of the Word...

"This Sacred Synod earnestly and specifically urges all the Christian faithful, especially Religious, to learn by frequent reading of the Divine Scriptures the 'excellent knowledge of Christ" (Philippians 3, 8). "For ignorance of the Scriptures is ignorance of Christ" (N. 25).

The objection leveled against moral theology of the old days was that it did not seek its orientation and inspiration in the Bible. The explanation of the Commandments is not specifically Christian, because many things are natural to man, for instance, the commandment: "You shall not steal! You shall not kill!" etc. They are found even in pagan religions. The dominant teaching of Our Lord is that man must do the will of God Who is his Heavenly Father. The will of God cannot be reduced to a rule or to a set of rules, or to a routine fulfillment of the Commandments in which countless Christians tried to find their security and salvation. A Christian must have a new heart and a new soul.

When Our Lord said: "The Kingdom of God is close at hand. Repent and believe in the Good News (the Gospel)" (Mark 1, 15), He meant more than a simple repentance for one's sins. Jesus told a pious Jew Nicodemus: "I tell you most solemnly: Unless a man is re-born, he cannot see the Kingdom of God" (John 3, 3). Man needs a moral regeneration to be a follower of Christ.

What did Jesus ask Nicodemus to do was not a simple repentance, but a "change of mind", as St. Paul wrote to the Philippians: "In your minds you must be the same as Christ Jesus" (Philippians 2, 5).

Jesus demands a personal moral revolution. Through this revolution man not only repents of his sins. More than this, he becomes someone else, a man that not only fights against sin, but also thinks and acts differently. He is a new, re-born man, whose desires have a different direction, and he is motivated by different aims. He begins a new life. He is a child of God through Christ.

A child of God must have a personal faith in God. He will not abandon his faith and religion without a proof to the contrary, but no one will ever furnish him with such a proof.

There are many atheists in the world of today. Their atheism is not the result of science. It is not from science that the real threat comes to our faith. A serious threat can come from the Church herself, if our faith and understanding of human weakness are not deep enough. Alfred Loisy, the founder of the Modernism, said after he had left the Church: "Jesus proclaimed the Kingdom, but what came out was the Catholic Church".

When Charles Davies, the greatest English theologian, left the Church in 1966, he said: "I do not wish to give the impression that I am rebelling against the papacy alone. The lack of concern for truth, with the subordination of truth to authority, and the preservation of the system pervades the whole institution".

A Christian replies when such a temptation assails him: "Am I not a sinner too? Do I not obscure the light of the Gospel with my mediocrity, my cowardice and egoism?"

We must study the Scripture and be imbued with the spirit of Christ, and thus reform ourselves and help the Church to do the same. Christianity is a loving self-gift of the

whole man's life to God and to the neighbor. This is what the ancient theologians have forgotten to a great extent.

Let us take, for instance, the Sacrament of Penance. The Lord clearly states: "Forgive, and you shall be forgiven" (Luke 6, 37). Thus our sins will be forgiven to the extent that we are willing to forgive those who hurt us. Unfortunately this point is not stressed in some theological manuals.

There was an ancient custom in the Ukrainian Church when a person, before going to confession, would go first to anyone he had offended and say: "Brother, forgive me", and the latter would reply: "God will forgive you!" Such a penance was a sign of a real change of heart. There is, however, much stress on the integrity of confession: the species of sins, the number and important circumstances. Such is the definition of confession made by the Council of Trent. Some modern theologians are questioning this definition. It is true that the conciliar statement mentions that such a confession is of divine law. But these theologians reply that at the time of the Council of Trent "divine law" did not have the same meaning as it has today. The word "divine law" was also applied to the ecclesiastical and even civil laws, since all authority comes from God, even that of an oppressing monarch.

In the Orthodox Church which is very traditional the detailed confession of all sins is not required for the integrity. Besides, there is also some uncertainty as to whether the early Church required a private confession of mortal sins, when people went to confession.

The early document, the "Didache", written in the early second century, says to the Christan people: "Come together on Sunday of the Lord, break the Bread and give thanks, having confessed your sins, so that your sacrifice may be pure".

Not much is also said about the love of enemies, although such a love is the core of this love and its best characteristic. Even pagans love their friends. Our Lord said, "If you love those who love you, what right have you to claim any credit? Even the tax collectors do as much do they not? And if you save your greetings for your brothers, are you doing anything exceptional? Even the pagans do as much, do they not? You must therefore be perfect just as your Heavenly Father is perfect" (Matthew 5, 47-48).

Who cares about the maxims of the Gospel which form the basis of Christ's teaching, known as *Beatitudes*: "How happy are those who are poor, hungry and weep, etc?" (Luke 6, 20-22 and Matthew 5, 2-10).

These maxims are beautiful, but not for the world which is craving for riches, pleasures and honorable publicity! They seem 'impractical' to men dominated by the modern manias of leisure and pleasure.

Even the early Christians felt uneasy when they read some maxims of the Lord, regarding spiritual poverty, love of enemies, etc. The same uneasiness is felt by many modern theologians. Should we forget what Our Lord said and taught, even if it is hard to do? Was it an Oriental exaggeration that Christ used when He pronounced the Beatitudes and urged His followers to accept them? Or is the ideal, presented in these Beatitudes, proposed to a chosen few, and not to all believers in the Gospel? We do not think so, because there are no first and second class citizens in the Church of Christ.

All are equal in dignity of the children of God and all should strive after the same perfection.

The directives that Christ gives in the Gospel show us the road which must be followed, if we wish to save our souls and please our Maker, remembering always that it is God Who saves men, because He loves them despite their sins and human weaknesses. There is no other security except a humble trust in the Father's love for men. Christ said: How happy are those who are poor in spirit, because the Kingdom of heaven is theirs!" (Matthew 5, 3). No true Christian should therefore say with the young rich man: "I have kept all these. What more do I need to do?" (Matthew 19, 20).

If men feel weak, they should receive Communion. Christ said: "I am the Bread of life", that is, the Bread that gives life (John 6, 35), which is spiritual, supernatural and divine life.

If we fail, we must repent and humbly confess our sins. Christ has provided remedy for the healing of our souls from sin. This is the Sacrament of Penance." For those whose sins you forgive, they are forgiven" (John 21, 23).

The Church, defining the precept of Christ, prescribes that "a person who is aware of having committed a mortal sin, must go to confession before receiving Communion. Still this precept is not a law of nature . . . obliging absolutely and without any exception. Thus, for example, the person who, for all his good intentions, is unable to find a priest to confess his sins during Easter Season can, and should still go to Communion even without confessing, even if he is aware of having committed a mortal sin. It is enough for him to sincerely repent, before receiving, and make a serious intention of going to confession at the very first opportunity", Fr. Bernard Haering, CSSR., the greatest moral theologian of our times, says (Bernard Haering replies, p. 154, Q. 35).

Furthermore the same theologian discusses the problem of those who have committed a mortal sin and would have to go and confess it to the priest who knows them well and with whom they have social relationship." Sometimes such a person would be obliged to confess to that priest anyhow, notwithstanding all the above considerations, since his failure to do so habitually would not make a good impression and would cause suspicion.

"In this and similar cases it is morally admissible to approach the Sacrament of penance, deliberately omitting the mention of those sins which are particularly shameful. Obviously, the penitent must be sorry for them as well, before confessing his other sins, and he must have the firm intention of mentioning them in a latter confession, as soon as possible before a different priest.

"Such an incomplete confession, presupposing that the other conditions are fulfilled, is good and fruitful", Fr. Haering states (p. 155-156).

This advice can be followed by those who live in a small community when the person is well known and respected by the local priest. It is better to make such an incomplete confession than to make an act of contrition before going to Holy Communion. Naturally, we must be careful to avoid laxity and abuses in this matter, since human weakness is prone to follow the easiest way, remembering that the Christian way is not an easy way of life.

AND ONE FACE WAS MISSING

by Frank Sheed

As the Holy Family go to live in Nazareth, darkness swallows them. When at last the darkness lifts, the family we see is not the same—one face has gone, and there are new faces.

When the Hidden Life ended, Joseph must have been dead. He does not figure in Jesus' public life at all, and it is unthinkable that in a Jewish family the father should go unmentioned, even more unthinkable that Mary should move about so freely with other relatives but without Joseph, if he were still alive. For Catholics, he is the Patron of a happy death: he died, we feel certain, as we should all wish to die, in the presence of Jesus and Mary. Our favourite prayer to the Holy Family ends: "Jesus, Mary and Joseph, may I breathe forth my soul in your blest company."

But, if the family was smaller by Joseph's death, it was larger by a number of people for whom nothing so far written in the Gospels has prepared us. Immediately after Jesus worked his first public miracle at Cana, John tells us (ii, 12): "He went down to Capharnaum with his mother, his brethren and his disciples." Let us pause upon these brethren.

Remember that "brethren" simply means "brothers. So Jesus had brothers. Were they actually his blood brothers, children of Mary and Joseph, conceived in the usual way of marriage after the virginal conception of Jesus? —not that that would have made them brothers, but half-brothers only for Joseph would have been their father and he was not the father of Jesus. But in fact the word "brothers" did not necessarily mean for the Jews sons of the same parents. It could mean any close relation.

The Jewish languages had no separate word for cousin, or indeed for uncle or aunt. They could, of course, have described a cousin as the son or daughter of a man's father's sister: it was easier to say "brother or sister". And so they normally did.

We find plenty of instances in the Old Testament. Lot, for instance, was the son of Abraham's brother, Abraham's nephew therefore, but he is called his brother (Genesis xiv, 14). Laban, who switched daughters on the unfortunate Jacob, was the cousin of Jacob's father, but Laban calls Jacob his brother (Genesis xxix, 15). Later in the Old Testament (1 Paralipomenon—which in the Protestant Bible is called Chronicles—xxiii, 21 and 22) we find the sons of Cis (better known to readers of English as Kish) marying their "sisters", which would have been incest if the sisters had not been in fact, cousins, daughters of Cis's brother.

Thus, mention of Jesus' brothers need not mean that they were blood brothers; the word would equally have been applied to cousins.

There is much about all this that the Evangelists do not tell us: but at least it looks as if the two families —Mary and Jesus, Mary of Cleophas and her children—were living close together, very much as one family, in Nazareth: perhaps after the deaths of Joseph and Cleophas. We do

note that John the Baptist, who was also a cousin, is never called a relation at all; but these others retain the title of "brothers of the Lord", and we find them acting as a family group. Immediately after the marriage feast of Cana, as we have seen, "his mother, his brethren, and his disciples went to Capharnaum" (John 11, 12): it looks indeed as if the whole family moved out of Nazareth and made their home in Capharnaum.

We are round thirty years from Jesus' birth in Bethlehem. Very soon now his cousin, John the Baptist will emerge from his desert and begin the mission of preaching and baptizing which brought Our Lord out from his carpenter's shop and prepared the three years of teaching and miracles, at whose end he was crucified and mankind was redeemed.

There was one thing that must have struck the towns-people as singular about him: he was thirty and he was not married. Remember the rarity of virginity among the Jews—not one woman in the Old Testament, among men only the prophet Jeremias, and he had accepted celibacy for no spiritual reason. In Palestine men usually married round twenty. The fathers of marriageable daughters must have weighed him up and found him eligible! Those opinionated cousins of his must have asked him what he thought he was up to, still celibate when he should have been married these ten years. Mary knew why, but it was not her secret to tell.

For the rest, the town took him for granted. Even when all Palestine was ringing with his miracles and the power of his utterance, Nazareth would have none of him—they had known him all his life, been to school with him, some of them had him do their big and small carpentry jobs—ploughs, door-frames, wooden boxes.

All four Evangelists begin Jesus' entry into public life with John the Baptist's emergence from his desert: Matthew leaps straight to John's mission after the return of the Holy Family from Egypt, Luke after the finding of the boy in the Temple. The other two actually begin their Gospel with it, nothing of Our Lord's earthly life being told before, apart from John's "The Word became flesh and dwelt among us".

It is clear then that John the Baptist's mission was essential: Jesus' own mission needed it. In his Gospel, St. John interrupts his breathtaking Prologue about the Incarnation of the Word (which we Catholics read as the Last Gospel at Mass) to say: "There was a man sent from God, whose name was John. This man came for a witness, to give testimony of the light, that all men might believe through him." So that the Light of the World, the Light which of all lights could surely not be hid, needed someone to give testimony to him, needed John to give testimony to him!

Little is said in the New Testament to show why John's work was thus essential. Our Lord praises him indeed: "Amongst those that are born of women there is not a greater prophet than John the Baptist" (Luke vii, 28): and he was not lavish of praise; pause a moment and try to think of anyone else he praised.

Zachary and Elizabeth were both old when John was born. The general view of commentators is that they died when John was young, and that was as a child he chose the desert rather than the priesthood to which, as his father's son, he was

entitled. The whole Jewish priesthood had been a mighty thing, but a foreshadowing only. Now that the Reality it foreshadowed was itself in the world, John had a duty mightier still.

We have no detail of his desert life, save what he ate and what he wore. He wore a garment whose shape, if it had any shape, is not told us: it was made of camel's skin —the nomads used the same material for making tents. Round his waist was a strip of leather. He ate, so Matthew and Mark tell us, locusts and wild honey: the locust is a flying insect about two inches long; the Bedouins still eat them, dried in the sun and salted to taste. What he ate and what he wore must have mattered very little to John: it was not merely asceticism that took him into the desert, he could have been ascetical at home. Solitude was what he wanted, the solitude in which the strong soul called to it reaches maturity most surely.

Did the Devil bother him? John's strange, improbable conception—of a mother past her menopause and an elderly priest—was a nine-days wonder in and about the Temple. Satan could not have failed to know of it. The child was worth watching. And then there were the long years in the desert. There was, of course, no descent of a dove upon John, no voice from heaven: but these things had never happened to anyone, and Satan had no means of knowing that they were the sign of signs. We know that the Pharisees would later be asking themselves, and ultimately asking John, if he were the Messias. Satan could hardly have avoided wondering, too.

Devil or no devil, a time came when "the word of the Lord was made unto John, the son of Zachary, in the desert. And he came unto all the country about the Jordan, preaching the baptism of penance for the remission of sin" (Luke iii, 2).

John came, preaching the necessity of repentance, and urging the repentant to be baptised. His initial success was quite extraordinary. He must have baptised thousands in the River Jordan, baptising all who asked for it. He was called John the Baptist—by Jesus, by his own disciples, by Herod. It was as John the Baptist that Salome demanded his head on a platter.

None of this means that John was the inventor of baptism. He was the baptiser par excellence, but practically all religions had practised some form of religiously significant washing of the body. Almost all the great paganisms had it, and still have it. The Jews had it. In the sixteenth chapter of Leviticus we find it united with confession of sins: the high priest must "confess all the iniquities of the children of Israel," and "shall wash his flesh in the holy place". But this is a generalised confession, not a confession of the individual's own sins. In John's own day a Jew who had been defiled by contact with a Gentile would wash his body to cleanse himself of the defilement.

What was special—not unique, of course, but special all the same—about John's preaching was his insistence that the individual confess his own sinfulness. And, since it is normal to men to find some bodily expression for anything they feel strongly, they would respond readily to a cleansing of the body which was so apt a symbol of the cleansing of the soul.

But what put John in the line of the very greatest of Israel's prophets was his calling upon men to repent because the kingdom of heaven

was at hand. The word he uses for "repent" is *metanoeite*, which means literally change of mind, or more profoundly change of soul, a turning away from sin in the living depths of the being. This, indeed, in the end was what caused the rulers of his people to turn against him. That a new kingdom should come with the Jewish people ruling the whole earth—that they expected. But they had not often been told that there must be a profound spiritual change within themselves to make the kingdom possible.

Cardinal Josyf Slipyj Concludes Canadian Visit

Rev. Rudolph Lumey

Joseph Cardinal Slipyj

Approximately three hundred gathered at the Airport in Saskatoon on Tuesday July 9 to welcome Cardinal Josyf Slipyj who was beginning his official visit of the Ukrainian Catholic Diocese of Saskatchewan. On hand was His Excellency Bishop Andrew Roborecki, a goodly number of clergy, sisters, and representatives of the various Ukrainian Catholic organizations. Provincial and Civic representatives were also present. At the landing of the aircraft all eyes were focused on the Cardinal's stately stature. His flowing black robes, his traditional white head cover and his staff left a lasting impression of dignity and authority.

As a Cathedral center for the Ukrainian Catholics of Saskatchewan Saskatoon became the final Diocese of the Cardinal's visit in Canada. In response to the official welcome given at the Air terminal, the Cardinal expressed great satisfaction in the opportunity that was accorded to him. He had already covered the entire area of Canada and yet inspite of such extensive travels which normally fatigue an individual every new gathering of people brought new adventure and strength. From the first moment of entrance into the Province His Eminence entered into a whirlwind of tours and receptions that would tax a younger man. Meeting that afternoon with the Clergy at the Sheptytsky Institute named in honor of his predecessor, he confirmed that years of suffering cannot go in vain. While in Saskatoon, he visited all the Ukrainian Catholic parishes and establishments there. And as a brilliant scholar and seminary professor he delighted in the visit to the University Campus. Subsequently his itinerary took him Eastward through the Province, into Ituna and Yorkton which are the early centers of the Redemptorist Fathers among the Ukrainian people. Westward bound, he offered a Pontifical Mass at Canora and that afternoon he visited a number of Churches enroute.

Regal splendor marked the official welcome on Sunday, July 14. Almost 6000 people from the entire province of Saskatchewan gathered at the Saskatoon Exhibition stadium for the Pontifical High Mass. At the Altar set on the Grand stand, he was assisted by the four Ukrainian Catholic Bishops of Canada and by Ambrose Senyshyn, Archbishop Metropolitan for the Ukrainian Catholics of the United States. Pomp and ceremony were heightened with the colorful fourth degree honor guards of the Knights of Columbus and rows of children dressed in traditional Ukrainian attire. Imperial pageatry was portrayed with the Cardinal in red and white brocade vestments, wearing an elegantly jeweled crown and carrying a Shepherds staff. This colorful picture was complemented with the additional Bishops named ealier, assisted by priests, deacons and altar boys. St. George's Cathedral choir capably rendered the responses under the direction of Stan Chepyha.

Following the Divine Liturgy, a testimonial banquet was held at the Sheraton-Cavalier Motor Inn with approximately 450 attending. Speaking for the Province, Premier Ross Thatcher said that the Cardinal was a truly distinguished churchman, and his life should be an example to all because he was a man who stood up for what he believed. Major Syd Buckwold said Saskatoon had never had the honor of having a visit of a high ranking official of the Catholic Church and the entire population had been impressed by his humble personality. Representing the Ukrainian Catholic Organizations of Saskatchewan, Walter Podiluk said, "We marvel at your strong and unbending faith to the church and to your people. We all pray that your greatest wish will come true, that we see our country free from bonds of Communist Russia." Master of ceremonies was Peter Worobetz, Superintendent of Schools for the Rosthern district.

Cardinal Josyf Slipyj leaves a host of memories and blessings. People flocked to see him, to touch him, to kiss his hand. Everywhere he went he was given a hero's welcome. On the eve of his visit to Edmonton, Archbishop Jordan of the Roman Catholic Church said, "an imprisonment of seventeen years has raised him in the annals of the Church to the revered rank of Confessor of Faith. For by the suffering and torture he endured, Archbishop Slipyj testified for not only the East but the whole world to see that the faith of this son of the Ukraine could not be extinguished, no matter the penalty. This is the witness of Christ that thrills us no less in the 20h century than did those early confessors of the apostolic times."

Cardinal Slipyj is in fact the Archbishop of Lviw and Metropolitan of Western Ukraine even though he is residing in Rome since his release in 1963. He is the second Metropolitan of this See to make a Canadian visit. Metropolitan Andrew Sheptytsky of Lviw was the first to make such a visit in 1910 which was joined with the Eucharistic Congress in Montreal. Cardinal Slipyj is also scheduled to attend the 39th Eucharistic Congress to be held in Bogota, Colombia, at the end of August 1968. When in 1892, Andrew Sheptytsky was ordained to the Sacred Priesthood, Josyf was born into the Slipyj's family. He was a young man of eighteen when Archbishop Sheptytsky made his first Canadian visit. During the first world war, Archbishop Sheptytsky was imprisoned by the Russian tzarists. Cardinal Slipyj suffered a similar

fate from the communist regime, which in fact prevents his return to his proper See to this very day.

Josyf Slipyj was consecrated Archbishop Coadjutor of Lviw, with rights of succession at the break of the second world war. His was not to be a peaceful reign, but rather a road to Calvary. November 1, 1944, Archbishop Sheptytsky died. The Russian front had overpowered Western Ukraine for the second time which followed with a new wave of diabolical tyranny and destruction. The following year the Lenten season began as usual. But Easter never came. For on the night of April 11, 1945, Archbishop Josyf Slipyj was arrested and so began his long years of sorrow and suffering. In turn the other Ukrainian Catholic Bishops suffered a similar fate. With the liquidation and a systematic suppression of the Ukrainian Catholic Church there followed the introduction of the state controlled Orthodox Church of Moscow. The Catholc Church descended into the catacombs and there remains now for twenty three years.

Cardinal Slipyj is the only living Prelate of the suppressed Church. Others have died martyrs' death, including Bishop N. Budka, the first Ukrainian Catholic Bishop of Canada. In his 76th year His Eminence can be admired for his physical stamina which reveals an iron will and a tower of spiritual strength. These two qualities gave him resistance to withstand all physical and mental torments in the long years of imprisonment, exile and hard labor. His release in 1963 remains mysterious. To those who have seen him, or read about him, he becomes a symbol of indestructibility of the Church. A theologian and a scriptural scholar he recalls only too well the words of the Divine Master spoken to the two disciples on their way to Emmaus on that first Easter Sunday, "did not the Christ have to suffer these things before entering into His glory?" (Luke 24, 25).

Ours is a world of Iron and bamboo curtains. Ours is a world of unrest and tension. Cardinal Josyf Slipyj reminds us that inspite of the violence and destruction, arrogance and defiance, mutilations and assassinations, the Powers of Darkness can triumph but for a moment, even though that may be prolonged into seemingly endless years.

A nice wife and a back door do often make a rich man poor (The wife spends and the servants steal).
A penny saved is a penny gained.
A quiet conscience sleeps in thunder (Scottish proverb).
A runaway monk never praises his convent (Italian proverb).
A saint outside, and a devil at home.
A small leak will sink a big ship.

They say that nothing is harder on a woman's clothes than another woman. True or false?

NEW CATECHISM

CHAPTER 14

GOD PROMISES

TO REPAIR ADAM'S SIN

Every sin is a mistake. It is a mistake because the sinner exchanges God's friendship and blessing for some passing good, as Adam and Eve did. Our God is a merciful God. He knows that we are weak creatures, inclined to deceive ourselves and to commit sin. That is why He is always ready to forgive my sins. "He clears away our guilt from us. For His worshippers, the Lord has a father's pity. Does He not know the stuff of which we are made? Can He forget that we are only dust?" (Psalm: 102, 12-13).

So God still loved Adam and Eve despite their sin by which they had hurt His fatherly Heart. God is a just God, so He had to punish their disobedience. But at the same time He is a merciful Father. So He promised to send His own Son Who would crush the devil and destroy sin. This Son would be born of a virgin.

God helped Adam and Eve to be sorry for their sin. He forgave them and took them back as His children. God told Satan, who had tempted our first parents to disobey His law by keeping away from the forbidden fruit, "I will establish a feud between you and the woman, between your offspring and hers. And He (her Son) will crush your head!" (Genesis 3, 15).

Thus a Savior had been promised to Adam and Eve right after they had sinned and repented of their sin. How merciful our Heavenly Father is!

QUESTIONS

1) *What did God promise our first parents?*

God promised our first parents to send them a Savior Who would repair their mistake and free them from sin.

2) *Who is this Savior?*

This Savior is Our Lord Jesus Christ.

3) *Why did God forgive our first parents their sin?*

God forgave our first parents their sin because He is a loving and merciful Father to man.

SCRIPTURE

And you, Bethlehem, are a little one... Out of you shall come He Who will be the Ruler of Israel... I will forsake them till she (Mary) gives birth to a Child (Jesus). There are others who are His brethren, that must be restored to the citizenship of Israel" (Michaeas: 5, 3).

The Virgin will conceive and bear a Son, and His name shall be Emmanuel (God with us) (Isaias: 7, 14).

PRACTICAL RESOLUTION

When I commit a sin, I will be sorry at once and have a firm hope that my Heavenly Father will forgive me.

LITURGICAL PRAYER

Only-begotten Son of God, although immortal, You have condescended for our salvation to become Man through the holy Mother of God...,crushing death through death... (Divine Liturgy: Hymn "Only-begotten Son..."

PERSONAL PRAYER

My Heavenly Father, help me to repair my sins while I am still in this world.

EXERCISE

Write down in your notebook:

1) How did God promise to repair Adam's sin? (See Genesis: 3, 15).

2) Who is the blessed woman that is mentioned in Genesis: 3, 15.

3) If Adam and Eve had not been sorry for their sin, would God have forgiven them and promised a Savior?

4) What should you do when you offend and hurt your Heavenly Father?

IS IT BETTER NOT TO BE BORN - OR TO BE BORN AND GO TO HELL?

Bernard Haring C.SS.R.

Father I should like to tell you that I once heard it said in a sermon that God has made us a great gift in granting us life; I agree, but this priest added that it is better to be damned and go to hell than never to have lived at all. I myself think that it is better not to live than to go to hell. I should like to know why the priest said this.

I want to know, too, whether babies who die without being baptized will go to heaven when the end of the world comes, for I am a mother who has had several babies die without being baptized.

Referring to Judas Iscariot, the betrayer, Jesus declared that it would have been better for him, if he had not been born. And indeed what is the use of bare existence alone, deprived of any positive value and reduced to the hatred and denial of everything good? What is the purpose of existing if we despise and reject what makes up the whole joy of existence, that is, God, his love and his holiness?

Yet from the social and religious point of view the existence of the damned in hell still has a meaning: for all eternity they will be forced to recognize that God loved them and wished to make them happy; that Jesus, the Redeemed of all men, died for them, too, and offered them all the riches of redemption; they will bear witness that God did

---

A husband teaching his wife to drive: "Now, Barbara, you should go ahead on green, stop at once on red and take it easy when I begin to turn purple".

As we advance in life, we learn the limits of our abilities (Froude).

---

not wish to save men without his collaboration or to make him happy against his own free will.

They represent a part of the mystery of freedom precisely in the sense that they have freely disdained the true blessedness of the freedom of the sons of God. Through all eternity they will bend the knee and confess that Christ is the Lord, the Redeemer, the Saviour who died for all men, and this very fact will also constitute their eternal punishment, because in this way they will confess that it was they themselves who willed and deserved this fate. No one, in fact, will be damned without grave personal fault.

As for the fate of children who die without being baptized, the Church has no set teaching on the subject. On the other hand, what is certain is that Christian parents have the grave obligation to have their children baptized as promptly as possible. Baptism confers on infants incomparable riches which otherwise they would not possess. On the other hand, we also know that Christ died for all of us, even for infants who die before being baptized, through no fault of their own. The grace and love of Christ are more potent and extend far further than the original sin of Adam: where sin abounds, grace superbounds.

In heaven we shall praise the Lord for the love which he has shown for all men, even for infants who die without being baptized. Only then shall we see and understand by what means and in what measure he has bestowed even on them the fruits of redemption. Here and now, it is enough to know that God is love and that he treats every creauure with infinite love. All those who do not reject it of their own free will totally and definitively will live from that love and be blessed by it for ever.

THE AUTHORS OF EDUCATION

DECLARATION ON CHRISTIAN EDUCATION

Commentary by M. Schuldo, C.SS.R.

Catholic education must embrace not only the three famous R's, that is, reading, writing and arithmetic, but it also must add the fourth R (that is, religion) without which the education of the child will be incomplete.

Man is a being with an eternal destiny. Religion shows him the way and the means to achieve this noble destiny. At the same time it forms a break for his passions and instincts which are strong and powerful. No man can always and constantly keep his passions under control, if he does not love God and respect His law. *Duke Wellington* who defeated Napoleon was right when he said:

"Let us teach our children the three R's, but let us leave out the fourth R (religion), and we shall

soon have a fifth R—rascaldom, and shall be nothing more than a bunch of clever devils".

To educate a child is not an easy thing, as can be seen from so many sad examples in our modern society where juvenile delinquency is rampant in so many countries which call themselves civilized, for instance, in the U.S.A. and Sweden.

Several agencies must harmoniously cooperate to assure a good education to its young growing generation. The Council Fathers are aware of the complexities of education, and therefore mention those who should cooperate in this noble and important task of education.

Among these agencies are the family, community and the Church. They must work together, if they wish to achieve a success in education of the young people. Each of them has a proper and legitimate interest in the education of the children, because the children constitute the future of the family, society and the Church.

a) Parents

St. John Chrysostom (347-407) says:

"Parents are teachers and apostles of their own children".

For this reason they are mainly responsible before God, the society and the Church for the education which their children receive. No one can really take their place in this all important matter. Even the most capable and devoted teacher, be he a priest or a teaching Nun, can take the parents' role over and fully fulfill it, not even the best among Catholic schools can do it.

A school can teach mathematics to a child without the parent's help and cooperation, but it cannot assure a good education without their help and assistance. A Christian education is a way of thinking and living, and such a way can be taught by the parents alone.

The biblical *Susanna* is an example of the family education. When attacked by two dissolute old men, she preferred death by stoning to sin, because, as the Bible says, "This was a woman of great beauty, and one that feared God, so well had her parents, religious folks, schooled their daughter in the law of Moses" (Daniel 13, 2-3).

Stressing the role of parents in the education of children, the Council Declaration on Christian Education says:

3) Since parents have given children their life, they are bound by the most serious obligation to *educate their offspring*, and therefore must be recognized as the *primary* and *principal educators*.

"This role in education is so important that only with difficulty can it be supplied where it is lacking".

Why is it so? Because a Christian education is an art of knowing God and loving Him by self-dedication. A Christian must live for God, regardless of the state of life or occupation, whether he be a priest, a religious, a mechanic or a housewife. To lead such a God-centered life cannot be taught in the school alone. The training for such a life must begin at home where the child lives, and then developed by the school and Church. For this reason the Declaration says:

"Parents are the ones who must create a *family atmosphere* animated by love and respect for God and man, in which the well-rounded personal and social education of children is fostered.

"Hence the family is the first school of the social virtues that every society needs.

"It is particularly in the Christian

family, enriched by the grace and office of the Sacrament of Matrimony, that children should be taught from their early years to have a *knowledge of God* according to the faith received in Baptism, to *worship* Him and to *love their neighbor.*

"Here, too, they find their first experience of a wholesome human society and of the Church."

Every family forms the image of the society and of the Church in the mind of the children. They will judge both by what they see and hear in their homes from their parents. If the atmosphere is unhealthy, they will form a distorted idea of both of them in their young mind, and quite often they will despise or even hate both of them, complaining about the world in which they must live and work.

Family is a link between the child and the society

It is in the family that a child learns how to treat his fellow men. The Declaration says:

"It is through the family that they (children) are gradually led to a companionship with their fellow men and with the people of God.

"Let parents, then recognize the inestimable importance which a truly Christian family has for the life and the progress of God's own people".

St. Jerome (340-420) says: "Let children see nothing in their parents which would be sinful, if they did it!" St. John *Chrysostom* says: "Some parents take better care of their horses than of their children".

b) Community

No man is an island. God wants men to live in society and community with other men. If a community is a healthy place, the children will have a better chance to grow into good men and women, and this will keep the community good. If the community is corrupt, the atmosphere for the children is bad, and consequently many of them will turn bad, despite the best efforts of their parents.

No one can expect the children to grow into honest and law-abiding citizens, if the place is ravaged by thefts, dishonesty and corruption, and the children know about it, which is easy in our days, out to the communication media, such as the press, Radio and TV.

Family needs cooperation of the community to raise its children and to make good and honest, God-fearing men and women out of them. The Declaration reads:

"The family which has the primary duty of imparting education needs the help of the whole community.

"In addition, therefore, to the rights of parents and others to whom the parents entrust a share in the work of education, certain rights and duties belong indeed to civil society, whose role is to direct what is required for the common temporal good".

Thus the society, that is, the state is also interested that children achieve the standard of learning which will make good and useful citizens out of them. For this reason it has the right to set the standards of teaching, because every man is a citizen of his country and a member of the Church at the same time. At the same time the state must "protect the duties and the rights of parents and others who share in education and to give them aid".

c) The Church

The Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council (1962-65) says clearly that the Church is the Assembly of Charity and of God's People. Her principle is the Spirit Who is the personal love of God.

Thus the Church's main mission is to proclaim the message of redeeming love of Christ. We are Christians so far as we love God and our neighbor. The power which the Church possesses comes from Christ to teach men to love God and show love to their fellow men.

Since the Church of Christ is composed of men, she must, and is greatly interested in the education of children and youth. The Declaration says:

"Finally, in a special way, the duty of educating belongs to the Church, not merely because it must be recognized as a human society capable of educating, but especially because it has the responsibility of announcing the way of salvation to all men, of communicating the life of Christ to those who believe, and, in her unfailing solicitude, of assisting men to be able to come to the fullness of this life.

"The Church is bound as a Mother to give to these children of hers an education by which their whole life can be imbued with the spirit of Christ and at the same time do all she can to promote for all peoples the complete perfection of the human person, the good of earthly society and the building of a world that is more human."

---

1) *I have read the article of Fr. Edmund Hill, an English Dominican, who says that in the future the Church of Christ may be a diaspora Church, that is, will exist in small communities throughout the world, but will have no property, no titles, no schools, no religious Orders, etc. Is it possible?*

Fr. Hill is not the only Catholic theologian who holds such a view. Fr. K. Rahner, S.J. believes in the same thing, affirming that the future Church will consist of small communities of believers who sometimes will be admired, sometimes persecuted, but most of the time ignored as fools. But even such diaspora Church will have a Pope, bishops and priests, although they will look and dress differently from the way they dress now.

The Church of Christ will exist till the end of the world (See Matthew 28, 20), because the Lord promised to be with her that long. But it can considerably decrease in number of the faithful or even disappear in some countries, as the history of Asia and Africa clearly proves. Asia Minor and Africa had flourishing Christian Churches before the

invasion of the Arabs, but they almost completely disappeared in Africa, while only some remnants are preserved in Asia.

2) *What is the significance of the wedding ring?*

The wedding ring is a symbol of love and faithfulness between the marriage partners. The ring is placed on the third finger of the right hand of the marriage partners, because of an ancient belief that a special nerve connects that finger with the heart.

The ring also represents the indissolubility of marriage which binds the partners until death parts them.

3) *I have a bad habit. I take things on credit, and then seldom pay for them. I tell God that I am sorry. Will God forgive me?*

Yes, He will forgive you, if you pay what you owe to others. When a person buys and refuses to pay, he is stealing, and stealing is against the 7th Commandment. If you cannot pay for the time being, God as a merciful Father will forgive you, but you must be ready to pay your debts as soon as you reasonably can.

Many good people have been ruined financially, because their customers borrowed money from them or bought things, used them up, and then refused to pay for them. Such clients and customers will give an account for all the misery they have caused to their fellow men whom they should love as themselves.

4) *I found the following warning of Our Lord: 'If your virtue does not go deeper than that of the Scribes and Pharisees, you will never enter into the Kingdom of heaven'* (Matthew 5, 20). *What did Christ mean?*

Our Lord speaks of the piety and the virtue of those Scribes (Jewish lawyers) and Pharisees (Jewish leaders and patriots) who pretended to be pious and good on the outside, but were not such in their hearts. Their righteousness was purely external. Such men cannot enter into the Kingdom of God, because it is founded on the real and profound virtues.

Virtue does not consist of 'not doing wrong'. Our Lord insists that our virtues be based on 'doing right' even to those who hurt us. He wants His followers to do right not from fear of punishment for wrongdoing, but from a desire of pleasing Our Heavenly Father.

5) *Do you think that the Liturgy in the vernacular will draw to the Church those who have strayed away?*

The Liturgy itself when celebrated in the vernacular is certainly a big help to draw the people to the church and church services, but it is no tenough to lead back to the Church those who through one reason or another have left it. The Liturgy is a wonderful thing, the best thing the Church has. But unfortunately it means little or nothing whose faith is weak or even extinguished.

There are many people in today's world that stop believing in God. The Church must find some new arguments to prove to such people that God exists and that it makes a big difference whether a person believes in Him or not. If we convince such persons of the existence of God and of their obligation to know and to serve Him, they will come to Church and people God's laws.

When Mass is celebrated in the language people understand they discover deeper meaning, gain better understanding, and thus the Divine Liturgy makes a deeper impact on their life and behavior.

For this reason the priests should instruct their congregation to offer to God the Eucharistic Christ, the Divine Victim in the Sacrifice of the Mass, and to join to it the offering of their work, suffering and life.

The Constitution on the Sacred Liturgy, published by the Second Vatican Council, says: "With zeal and patience, pastors of souls must promote the liturgical instruction of the faithful, and also their active participation in the Liturgy, both internally and externally.

"By so doing, pastors will be fulfilling one the chief duties of a faithful dispenser of the mysteries of God. And in this matter they must lead their flock not only in word but also by example" (N. 19).

6) *I am a Catholic and my husband is a non-Catholic. We have trouble in our family. He did not let me baptize our children in my church, although he had agreed to it before we were married. Despite his objection, I had them baptized secretly. But what's the use. Now he does not let me take them to church. He says that he will leave me, if I try to bring them up as Catholics. What must I do?*

Children need a father, so you should try to keep your husband, if possible. Yours is a thorny problem. If the children are raised as Catholics, your husband's religious convictions will be offended. If you let them grow as non-Catholics, your conscience will bother you. If they are left without any Christian education, you both will feel that you are neglecting a very important duty, that is, to raise children as good Christians.

Since your husband respects your Catholic convictions, try to live as a good Christian and influence both the husband and the children, to follow in your footsteps. At the same time pray for all of them, hoping that your kindness and Christian charity will spark a desire in your children to accept your faith when they grow up and will be able to make their own choice.

If you are always kind, happy and the faith shines from your behavior, you may convince your husband and the children that your Church is the source of love, kindness and happiness, and influence them to join it. Who knows?

If you have done everything you can to raise your children as well as you were able to do it, the good Lord will bless you and them.

7) *May a Bishop allow our people to fulfill their Sunday obligation (attendance at Mass) on Saturday?*

Yes, he may. The Decree on the Eastern Churches, published by the Second Vatican Council says:

"The faithful are bound on Sundays and feast days to attend the Divine Liturgy...

"That the faithful may be able to satisfy their obligation more easily, it is decreed that this obligation can be fulfilled from the Vespers of the vigil to the end of the Sunday or the feast day.

"The faithful are earnestly exhorted to receive Holy Communion on these days, and indeed more frequently, even daily' (N. 15).

In the Eastern Rite "Sunday" begins at sundown Saturday, as all the evening church services show. When we celebrate the Vespers on Saturday evening, these Vespers are Sunday's Vespers, not Saturday's.

It would be a great convenience for many people, if they could fulfill their Sunday obligation at sundown Saturday. Those who can attend it on Sunday, would do so.

The custom to say Mass for the people on Saturday evening can be

very practical in those regions where there are few priests, and therefore they cannot say Mass on Sundays in all those places where their faithful live.

YORKTON - THE 'LITTLE VATICAN'

I had the privilege of being one of the guests on the occasion of the Golden Jubilee of priesthood in honour of Very Rev. G. Shyshkovich, C.Ss.R., held at Yorkton, Saskatchewan. The saintly jubilarian, although advanced in age, is still active in preaching missions and retreats. May the Lord preserve this outstanding missionary for many more years to come.

In this article, however, I would like to voice my observations on what I would call "Our Yorkton". As far as our Canadian-Ukrainian community is concerned, Yorkton is an outstanding centre. We have other large centres such as Winnipeg, Toronto, Edmonton, but in these cities the churches and other institutions are scattered over large areas. In Yorkton they are grouped together, so that they form a kind of powerful "generator" of religious, moral and educational life which is felt across Canada and the U.S.A..

All the five institutions: the Church of Our Lady of Perpetual Help, the Monastery of the Redemptorist Fathers, St. Joseph's College, Sacred Heart Academy and the Redeemer's Voice Printing Press, make up what an occasional visitor might call a "Little Vatican".*

The Church — The recent extension of one of the wings of the old church, still under the old impressive, well-proportioned dome, added very much to the seating capacity of the sacred structure. The beautiful and varied vestments, the open, but rich sanctuary, the solid, uniform pews, the tidy book and pamphlet stands, along with the old excellent paintings and stained glass windows, all these make one feel that one is in the temple of God. A Catholic visitor in this church is still more impressed when he assists at Mass at which hundreds of worshippers devoutedly approach the Sacraments while the trained choristers devoutedly chant appropriate hymns.

The Academy — For the last two decades the Sacred Heart Academy for young ladies has been making marked progress in the area of expansion and in the field of academic education. Thanks to the diligence, perseverance and the dedication of the Sisters and the help of the auxiliary committees, as well as the parents who appreciate the value of Christian education and discipline, the present enrollment at the Academy is over 200. This in itself does not seem to be a high enrollment; but when we consider that the Academy must contend with strong competition coming from state-supported and well-equipped high schools in the neighborhood, we must readily admit that the Sacred Heart Academy holds more than its own. The new gymnasium, the laboratories, including the language laboratory, the home economics classes for cooking and sewing, and the indoor recreational facilities, make the academy really attractive to the young ladies, who, after their graduations, feel very proud of their "Alma Mater".

St. Joseph's College. Has there been any addition to the old College of 1920 that was founded by the Catholic Church Extension Society? Yes! Recently, the College expanded to more than double the original size, and it now accommodates over 300 students. It has joined the Yorkton Collegiate and High School system, and has been affiliated with the University of Saskatchewan, enjoying some of the benefits, and this is a real step forward. Who is to be congratulated on this wonderful achievement? The Brothers of the Christian Schools in the first place. They are a shining example to really dedicated teachers. Their sponsor, the Catholic Church Extension Society, is certainly proud of them. We should also congratulate the College's Board on its hard work, and the parents who send their sons to this outstanding institution for education and training.

The Redeemer's Voice Printers

This press is owned and operated by the Redemptorist Fathers. Now, more than ever, the Press wields tremendous power. For the last four decades the Redeemer's Voice Press has done much more than many of us realize. It not only publishes the Religious Monthly, "Redeemer's Voice", but it has printed large and small prayer books, Bible histories, catechisms, and many other publications which we find by the tens of thousands in the hands of our Ukrainian Catholics across Canada and the U.S.A. What an achievement!

Building Canada

What gives "Our Yorkton" particular significance? It is the constructive and up-dated teamwork of the above mentioned institutions noticed especially within recent years. As a visitor mingles and talks freely with the parishioners, the teachers and the students, he feels that there is happiness, contentment and a kind of warm family atmosphere, expressed in words and attitude.

Having over 500 students at the College and the Academy, the Yorkton area and the district community is "youth-oriented". It looks forward to our future life in Canada, —the glorious and free country to which our forefathers emigrated to make it our home and our native land.

"Our Yorkton" does not overindulge in delaying action to emphasize and preserve the "past" to the detriment of the future, but it looks forward hopefully to the future, and does it in a realistic and constructive way.

Anon.

(PROGRESS)

---

* **Editor's Note:** The article does not mention the three separate schools which "Our Yorkton" can boast of. The three schools are equally shared by both Ukrainian and Latin rite, and are equally represented on the Separate School Board. The Sisters Servants of Mary Immaculate teach at two of the schools, supervise St. Mary's School, and Ukrainian lay teachers are on the staffs of all three schools. The Redemptorist Fathers from St Mary's visit the schools regularly and teach religion. Ukrainian is also taught to our children.

The Rumanian Orthodox Church

Next to the Russian, the Rumanian Church is numerically the strongest among the national Orthodox churches. At one time, the number of the faithful was estimated at 14 million; in 1961 the Rumanian application to the World Council of Churches spoke of 13 million. In 1963 a church booklet mentioned 8,568 parishes and 9,400 members of the clergy—a decrease of about 2,600 in the number of clergy caused presumably by the growing difficulties of the Church: a few years ago, the government cut the stipends of the clergy so that many priests were compelled to earn their living on the side.

The church organization appears to have remained intact. Tourists speak of good attendance at divine services with many young people present. The effect of anti-religious propaganda conducted by Rumanian Communists on very conventional lines (very much in imitation of Soviet lampoons) is not very strong. Religious teaching in schools is banned—as it is in the Soviet Union. The Church attempts to counterbalance this state of affairs by a strong emphasis on sermons and by inclusion of catechetical instruction in divine services.

Civics takes the place of religion in the schools. Children of all ages can go to church on Saturdays for religious instruction. Priests spend the whole morning and early afternoon with them. There is however a difficulty in getting religious books; Bibles are almost prohibitive in price.

The prime cause of the difficulties which the Rumanian Orthodox Church began to experience since about 1958 is still uncertain. Two facts, however, are usually overlooked.

On 7 January 1958 there occured the death of *Petru Groza*, president of the republic since 1952, a man who maintained close and friendly relations with *Patriarch Justinian*. Between 1919 and 1927 Groza was a lay member of the Holy Synod; he remained a professing Orthodox Christian to his last days. His close links with the Church were symbolized by the funeral service celebrated by *Patriarch Justinian* and attended by many other members of the clergy in the Palace of the Republic where the body of the late President was lying in state. *Groza's* death undoubtedly deprived the Church of one of her main props.

Since an abrupt change of policy *vis-à-vis* the Church began in 1958 in the Soviet Union too, and since at that time Rumania was still moving in the wake of the Soviets, it is possible that the anti-church measures which began then formed part of a general ideological campaign in the Communist camp. From June 1958 onwards a wave of arrests began in Rumania; it affected about 1,500 monks, priests and laypeople. Even *Patriarch Justinian* is said to have been interned for a while.

The fact that the Rumanian Church has so far stood up to the Communist onslaught better than other Orthodox churches is due not only to her national standing and deep roots in the country's ethos, but also, to a great extent, to *Patriarch Justinian's* personality and work. When elected in 1948, he was

by far the most suitable person for the post in view of his socialist and reformist sympathies and his personal link with *Groza* (who was prime minister at the time); so he was able to help the Church to find her bearings under new conditions. Inside the Church he proved an able administrator: he brought discipline and order into all fields of ecclesiastical life. Externally he succeeded—owing to his instinct for the possible and to his great diplomatic skill—in preserving intact the action sphere of the Church in the Communist state. His church reforms which, despite subsequent set-backs, still form the protective wall against internal and external dangers, are founded on the new Church Statute of 1948.

In effect, this discloses a state of affairs which differs essentially from that prevailing in the Soviet Union as regards the Church-State relationship: no nationalization of church property, full recognition of the Church as a corporate legal person, payment of the clergy by the State, exemption of clerics from military service. (See Paul Miron, "The Orthodox Church in Rumania", in *Orthodoxy* 1964, Athens, 1964.) There are corresponding state laws; the status of religious corporations as legal persons, for instance, is confirmed by Article 28 of the Law on Religion of 4 August 1958.

In contrast to the Soviet Union, the Statute accords the Rumanian Church a definite place in society. While the Soviet authorities do their utmost to ignore or to deny the traditional role of the Orthodox Church, the Rumanian government recognizes the intimate connection between Church and nation in its legislation. "Without a church a nation organized in a State is unthinkable", President *Groza* said at an official dinner on the occasion of the 70th anniversary of the independence of the Rumanian Church on 9 October 1955.

The separation of Church and State as practised in Russia does not exist in Rumania either *de jure* or *de facto*. "The Church is an institution of permanent benefit to the life of the nation", *Groza* said in January 1948. "She is a part of the state and as such seeks to remain in step with the spirit of the times". Church legislation in Rumania is part of national law. Thus, after the Church Statute had been approved by the Holy Synod on 23 February 1949, it was promulgated as a national law by the Presidium of the National Assembly.

However, with the growth of Communist indoctrination, the position allocated to the Church within the framework of state and nation has proved to be a grave danger to her external and internal freedom. The ambiguity of the situation is revealed in Art. 27 of the Rumanian 1948 Constitution; it reads: "Under state control the Rumanian Orthodox Church is autonomous and unified in its organization." It has been rightly said that the Communist line on religion in Rumania aims not so much at a complete exclusion of the Church (as is the case in other East European countries), as at a control of the Church. Evidently, this is merely a transitional stage pending a complete transformation of socialism into communism.

The control of the Church by the government is total. According to Art. 21 of the law on religion of 4 August 1948, bishops may assume their duties only after approval by the Presidium of the National Assembly which "is granted in the administrative way at the suggestion of the government after a preceding recommendation by the State Com-

missioner".

As distinct from the Soviet Union, where the higher organs of the Church consist exclusively of clergymen, some positions are filled by laymen.

Spiritual and canonical affairs, to be decided on by the Holy Synod, are within the exclusive episcopal competence. Presided over by the Patriarch, the Synod consists of twelve bishops and two suffragan bishops of the patriarchal see. Each individual see, however, is represented at the National Church Assembly, which decides administrative and financial questions, by one clergyman and two laymen. The entire Assembly consists of 12 clergymen, 24 laymen and 14 bishops of the Synod.

Laymen also participate in the executive body constituted by the patriarchal office and the National Church Council. The latter—the exeutive organ of the Synod and of the National Church Assembly—consists of three clergymen and six laymen (elected by the National Church Assembly) and, in addition of six more clergymen—administrative counsellors appointed by the Patriarch.

One of the strongest assets of the Rumanian Orthodox Church is the level of theological training and education—matters in which *Patriarch Justinian* has always taken the greatest interest. The church educational system was established by a 1956 decree.

Its base is formed by a two-year course in preparatory seminaries for entrants over 15 years of age, to be followed by a three-year theological course for entrants over 17, in theological seminaries of which there are six. (Soviet law forbids theological education below the age of 18.) Graduates of the first course can become cantors; graduates of the second course can receive a third-category (village) parish. First- and second-category parishes are reserved for graduates of the two theological institutes at university level, Bucharest and Cluj, which accept only duly qualified students. After four years of study the student may receive the degree of a bachelor of divinity. While the majority of graduates go on to work in parishes of the first two categories, the most capable among them have an opportunity in Bucharest to acquire, after a further three years' study, the degree of a master of divinity and, after another three years, that of a doctor of divinity.

Lectures and seminars take up 30 hours per week in the first four years of the curriculum. A student has to produce one paper a year in each discipline. The papers of those who carry on their studies are published in the journal of the two theological institutes, *Studii Teologice*. The MD candidates submit a thesis of at least 150 printed pages and defend it in an oral examination. For the DD degree a research paper of at least 150 pages must be submitted annually; it is also published. The candidate works under the supervision of a professor and a bishop.

The cirriculum is based on theological manuals, the compilation of which was entrusted by the Patriarch in 1949-51 to the professors of the two theological institutes. Most manuals were composed collectively and are considered official church textbooks (with the *imprimatur* of the Holy Synod). Most of them exist so far only in MS form.

The only Western theologian who has had an opportunity of examining these manuals in detail has been the Danish Lutheran minister *Alf Johansen*. (See his book, *Theological Study in the Rumanian Orthodox Church under Communist Rule*, London, 1961.) *Johansen* says that these manuals "are truly orthodox", that they "have not distorted Orthodox teaching in favour of Communist theories or Marxist doctrines", and that "contemporary Rumanian Orthodox theology provides a sound basis for the future ecumenical dialogue between the churches of the East and of the West".

The difficulties arising out of the relationship between theology and modern life emerge, however, in church journals, which are published in considerable numbers, as compared to other Communist countries. Two periodicals are published by the Patriarchate, one monthly, the other quarterly (total number of copies, 100,000). Then there are the above-mentioned *Studii Teologice* (ten issues, 50,000 copies) and five periodicals published in five metropolitan sees (total number of copies per year, 80,000).

The new trend of Rumanian theology represented in the journals reflects the synthesis between theology and life on which the Patriarch has always insisted; this synthesis is essentially conditioned by the new relationship between State and Church and occasionally enshrouds the Orthodox theology in an ambiguity which the Church cannot escape unless she gives up the basis of her legal and material existence.

The strict discipline and thorough planning of theological studies have considerably raised the general level of the clergy. After five years of parish work each priest attends a five-weeks' refresher course with an examination at the end of it. The Patriarch places particular emphasis on the social apostolate. (Some observers feel, however, that these regular courses for the clergy are in fact political indoctrination courses with a certain ideological tendency).

The professors, too, are not allowed to rest on their laurels. Each professor must submit at least one theological article a year. A closer link between scholarship and Church is provided by the mandatory ordination of all professors.

The great monastic reform of 1950 is generally considered the most important reform work undertaken by the Patriarch. He carried it out as an exercise in synthesis of spiritual life and service to society. That is why monastic life embraces both prayer and manual work. The learning of a trade after the novitiate has been made mandatory by a patriarchial decree of 1963 for all, even for the better educated.

Many monks and nuns work in monastic printing establishments, art workshops, or candle factories. On instructions from the foreign trade organization, which places contracts with groups of monasteries, embroideries and national costumes are manufactured for export. By opening three monastic seminaries the Patriarch has been able to raise considerably the general level of monastic life. Up to 1958 one might well speak of a remarkable flourishing of Rumanian monasticism. Then a reverse trend set in.

The above-mentioned measures against the Church, which began in 1958, took in the main the form of blows against monasteries. Perhaps the Communist regime was alarmed by their rapid growth. Hundreds of monks were thrown into prisons, more than 2,000 (perhaps even double that number) were compulsorily unfrocked, and certainly over a half of the monasteries (in 1956, some 200 with 7,000 and, according to other data, 8,500 religious) and

many monastic workshops were closed. The closure of the three monastic seminaries presumably in 1959, is quite certain. That means that there are no more novices.

A government regulation of 1966 stipulated that laybrothers under the age of 50 and nuns under the age of 40 must leave the cloister and devote themselves to "a more socially useful" activity; monks and nuns under the specified ages may no longer be admitted to monasteries. This regulation has already been put into effect in some monasteries in Moldavia and Wallachia.

A German Catholic news agency report in October 1963 spoke of only 60 monasteries with 3,000 religious remaining in the country. According to *Der Christliche Osten* (No. 3, 1964) there were 74 with 2,000 religious. A booklet published by the Rumanian Church in 1963 significantly did not give any statistics about monasteries. In his survey *Miron* speaks of only some 1,000 monks "who await death in monasteries converted into old-age homes".

True, the Metropolitan of Moldavia, *Justin*, who acts as the Patriarch's deputy and is in charge of the patriarchate's foreign relations department, has made statements which provide other explanations of the reduction in numbers of monasteries and of monks. His trustworthiness, however, is greatly doubted, particularly in the West. He is said to represent a numerically small group in the Church, subservient to the regime, and to be responsible for many reprisals against individual representatives of the Church. He is by no means the only influential hierarch in Communist countries accused of similar misdeeds.

The Russian Metropolitan *Nikolai* was in a similar position: he occupied the same key position in the Moscow patriarchate, being in charge of foreign relations and of decisive channels to the government. Very grave charges were laid against him until the world learned after his retirement and death that he was *persona non grata* with the government. A very similar case is that of the Rumanian Patriarch *Justinian* himself. His socialist sympathies and his cooperation with the Communist regime were interpreted originally as a total surrender of the Church to the atheistic regime. Today we know that he did his best to preserve the independence and the integrity of his Church.

If it is true that the anti-church measures taken in Rumania since 1958 have been part of a Moscow-planned major ideological campaign in the Communist camp, some hope for the Church would be provided by the growing independence of Rumanian foreign policy since about 1962. The Rumanian state and party leaders, however, are absorbed by those economic problems which some time ago brought about a crisis within the Comecon: on the other hand, Rumanian policy may well consist in enhancing the country's national status in the Communist bloc precisely by a display of ideological orthodoxy. Even the changes in the leadership after the death of *Gheorghiu Dej* (on 19 March 1965)—a man with whom the Patriarch is said to have been on fairly good personal terms—have left these questions open.

The present government of N. *Ceausescu* is officially atheist and is based on the Communist party, which numerically speaking is not strong. It tries to hold a balance between its own need to stay in power and the liberalizing tendencies initiated by *Dej* after his spectacular break with Russia just before he died. In particular the drive to suppress all faiths but the Orthodox is relaxed. Latin rite churches and Moslem mosques are open and well attended though non-orthodox clergy wear secular dress outside their churches.

At the Third Pan-Orthodox Conference in Rhodes (cf. *Herder-Correspondence*, February 1965, pp. 35-37) the Rumanians belonged to that group which expressed the strongest reservations against an immediate initiation of a dialogue with Rome. Since Rumanian theologians maintain close relations with Protestant and Catholic theologians in the West and since the Rumanian Church (like other Orthodox churches in Eastern Europe) has made no objections in principle against contacts with Rome, the attitude of the Rumanians would appear to be coloured by the compulsory liquidation and reunion of the Rumanian Uniate Church with Orthodoxy. The attitude of individual church leaders to this problem is not known; nor is there any clarity as to the extent to which the Communist government is responsible for the attitude of the Church.

At the meeting of the central committee of the World Council of Churches at Enugu Rumanians once again showed their reserve. Metropolitan *Justin* voted against the plan suggested by the Patriarchates of Constantinople and Moscow for the setting up of a joint consultative committee with representatives of the Roman Catholic Church; he did so since (as he told a correspondent of *Le Monde*) the time was not yet ripe for the setting up of a mixed working group, and the best one could do was to form an organ which would operate within the framework of the World Council itself.

(Unirea)

IKOS 1

A prominent Angel was sent from heaven to say "Hail" to the Mother of God. Lord, as soon as he greeted her, he saw You becoming Man. And then, rapt in admiration, he cried out to her:

Hail, for you are The Cause of general rejoicing.
Hail, for the curse will vanish through you.
Hail, for you have restored the fallen Adam.
Hail, for you have consoled the weeping Eve.
Hail, for no human mind can ever understand your high dignity.
Hail, for not even the angels can gauge the depth of your privileges.
Hail, for you are the Throne of the King.
Hail, for you carried Him that preserves the universe.
Hail, for you are the Star, announcing the Sun.
Hail, for God became Man in your womb.
Hail, for in you all creation is renewed.
Hail, for through you we became able to pay due homage to our Maker.
Hail, Virgin-Mother. (Akafist to Our Lady, Ikos 1)

The Leadership Of George Washington

To gain their independence, and to establish a strong and dignified leadership, the American people needed two kinds of leadership.

They needed, first a resourceful general to lead their comparitively untrained troops against the British and, second, a wise statesman to guide the new nation. It was America's great good fortune that it found both the general and the statesman in the person of one man—George Washington, whose birthday we honor on February 22nd.

As a military leader, Washington proved to be single-minded and steadfast in purpose. In the early days of the Revolutionary War the ragged, ill-fed, untrained American regiments suffered terrible defeats. And in 1780, after four years of indecisive battle, the whole country was in a state of exhaustion.

But George Washington never despaired or lost heart. Throughout the bitter conflict he remained a figure of dignity and serene moral courage. He was convinced of the rightness of the American cause and of the inevitability of victory.

Along with his brilliant generalship, his steadfastness and courage, Washington had one other quality which endeared him to his countrymen. That quality was his largeness of spirit. He showed this trait as commander-in-chief of the Army. Even though a number of his generals conspired to weaken his leadership, Washington was quick to help by sending his best troops, whenever one of these generals was in trouble.

He accepted blame in time of adversity and refused to claim credit in times of success. Although some groups tried to pick quarrels with him, Washington would not waste his energies in quarreling. Instead, he spent all his forcefulness in trying to rouse the people to effort and sacrifice. "Our cause is noble," he wrote. "It is the cause of mankind."

This same largeness of spirit showed itself in the confused period which followed the winning of independence. George Washington saw that freedom was not enough—it had to be balanced with authority. And although he had hoped to retire from public life to his farm in Virginia, he responded to the call of his countrymen to preside over the convention which wrote the American Constitution, and after that to become the first President of the United States.

In both roles he made it his function to mediate between conflicting groups and opinions. As President, he brought into his Cabinet the two leaders of rival parties, Thomas Jefferson and Alexander Hamilton. And just as he tried to keep peace within the country, he also strove to keep America at peace with the rest of the world.

Although it ran counter to the prejudice aroused by the war, Washington did not hesitate to make a treaty cementing peace with Great Britain. He believed that principle was everything and that national policy must have moral value.

America was indeed fortunate to find in its time of crisis a man like George Washington. But his qualities—his understanding of the times, his constancy of purpose, loftiness of outlook and devotion to justice—made Washington more than a national leader. From his day to the present, Washington has been recognized as a truly world figure. His personal traits—like the causes of liberty and democracy for which he fought—transcend national boundaries.

(ACNS)

WE ALL ARE GETTING OLD

A famous Hollywood star burst into tears right after the greatest ovation of her career as an actress. When asked why, she replied: "The wrinkles start appearing on my face. It won't be long before no one will even care to look at my face. I am getting old".

Everything fades in this world. The 'idols' are slowly forgotten. The glamour fades away. The popularity passes like a shadow. The whole world passes away, and yet many people are selling their immortal souls and happiness in heaven for just a little of this passing world.

Weigh it, please!

Suppose someone can get all the gold and all the glory and all the pleasures of this world. Let us put all these 'precious' things on one side of the scale and your soul on the other. Which is worth more: the soul or all these things? The soul is eternal. Christ died for our souls, not for the riches of the world.

Our souls will not get lost, if we entrust them to Christ and keep in a loving touch with Him. Too many people of today withdraw to their beautiful apartments in which they get lost. No one knows where they live. No priest can reach them. They become self-satisfied. They live as they like. But what happens to their souls? They cannot save them without Christ.

St. Peter said to the Jewish leaders:

"There is no salvation in any other, for there is no other name (than Christ's) under heaven appointed among men as the necessary means of our salvation" (Acts: 4, 12).

Serpent of Brass

When the Jews were marching from Egypt to the Promised Land of Palestine, they "felt sick at heart, sick of the unsatisfactory food" that Moses was giving them. So they began to complain about him and be sorry that they left Egypt:

"How well we remember the fish of Egypt, the cucumbers, the melons and onions and garlic!" (Numbers: 11, 5).

God punished them for this murmur and rebellion. "The Lord sent serpents among them, with fire in their fangs, that struck at many and killed many of them, till they came to

Moses and confessed: 'We have sinned... Entreat Him to free us of the serpents" (Numbers 21, 6-7).

The Lord was merciful when Moses interceded on their behalf. He told Moses to make a serpent of bronze and "set it up on a staff, bringing life to all who would look towards it, as they lay wounded", and "they were healed" (Numbers: 21, 8-9), but they had to look with faith at it.

Our Lord compared Himself to the Serpent which saved the Jews who had been bitten by the fiery serpents in the desert. He will cure all those who have been bitten by the infernal Serpent, the archenemy of God and of our souls.

"Just as Moses lifted up the serpent in the desert, so the Son of Man must be lifted up that everyone who believes in Him may have eternal life" (John: 3, 14-15).

Every soul is a precious treasure in the sight of the Lord. If it were not so, He would not have died on the cross to save it from eternal death in hell. St. Peter writes:

You know well that not with perishable things, such as silver or gold, were you redeemed for the worthless manner of living you inherited from your fathers, but with the precious Blood of Christ" (1 Peter 1, 18-19).

Christ shed His Blood for us, so now He asks to give Him our life and our souls that He may lead them to His Heavenly Father and eternal glory of paradise. Is He asking for too much? How many husbands would die for their wives and how many wives would be ready to shed their blood for their beloved husbands?

Christ deserves to be the complete Master of our life indeed for what He did to save us from everlasting misery of hell!

No watering of the message

The rich young man (Luke: 18, 18-25) tried to get to heaven at a bargain, but failed miserably. A legend says that later he lost all his wealth and became a bandit. Seized by the Romans he was condemned to death and was crucified at Christ's side.

Christ refused the young man's bargain and did not water His message. He said to him: "Take or leave it! No bargain, please."

Christ does not like bargaining. He does not offer us a bargain in these days, because He Himself did not ask for a bargain when His Father ordered Him to die for our salvation. Thus there are no shortcuts to heaven.

What it takes?

What does it take to get to heaven?

a) First of all, we must repent for our sins, because a serious sin blocks our way to heaven and salvation.

It's not enough to repent. We must give up our sins and bad habits no matter how much it may cost us. No sacrifice is too great and no price to high in this affair of salvation.

b) We must change our life and our old ways into the new ones which agree with the teaching of the Gospel. "Keep the Commandments!"

The door of grace is still open. The Lord repeats to us what He once said to the sinful Jews:

"Wash your selves clean. Spare Me the sight of your busy wickedness. Keep holiday from wrongdoing. Learn how to do good, setting your hearts on justice.

"Then come back, says the Lord, and make trial of Me. "Then the scarlet dye of your guilt will show snow-white, the crimson stains will be like clean wool" (Isaias: 1, 16-18).

c) We must become new men in every way, that is, "clothe ourselves with Christ", as St. Paul says (Galatians: 3, 27), which means that we must act and act as Christians both in our private and public life.

We must fight crime and lawlessness and the cancerous spread of contempt for authority, eliminating from us the forces of disorder, corruption and hatred. We must fight against the pernicious axiom that people should keep some laws some of the time, but not all the laws all the time. As Christians we should be the best citizens of the country in which we live. A Christian that is not lawabiding is not a real and true follower of Christ.

We must not follow the conduct of the so-called good citizens who keep the law themselves, but turn their heads away when crime is committed by those who fear no God and His punishment. We must stand up and fight against those who according to St. Peter "use liberty as a cloak of maliciousness" (1 Peter: 2, 16).

Democracy is something more than liberty. It is responsibility! We must not get used to the idea of getting something for nothing.

Christ will help us to change our life and make it Godlike, because we must be God's children. He will cleanse us from our sins, change our life and make every one who completely commits himself to him a new person, His beloved brother or sister.

MY THIRTEENTH YEAR

Taras Shevchenko

(Translated by Vera Rich)

My thirteenth year was wearing on —
Grazing the lambs, one day I was
Beyond the village. The sun shone
Perhaps? Or was it without cause?
Such joy, such joy, as at the throne
Of God I felt...
They called already for our food,
But I, among the weeds, remained
Alone, and prayed to God. Indeed,
Why I, a small boy, wished to pray
So eagerly I do not know.
Nor how my happiness was caused.
Around the village and the Lord's
Sky, the lambs, it seemed, rejoiced,
The sun shone warm—yet did not scorch.
Not long the sun shone fair and warm,
Not long my prayers I murmured,
The sun blazed fiery red above
And set this heaven burning.

As if aroused from sleep, I looked:
The village had grown dark,
Even God's azure sky above —
That too was cheerless, stark.
I turned my eyes towards the lambs—
These lambs were not mine;
I looked yonder to the houses —
No home there I'd find.
God did not give me anything!
And tears started flowing...

Bitter tears...But a young girl,
Over the roadside,
Only a few steps away.
Was plucking hemp, and she
Heard my sobs, came to my side
And spoke kind words to me,
Gently wiped away my tears,
And kissed me tenderly.

It seemed once more the sun shone bright,
As if the whole wide world were mine:
The fields, the spinneys, and the orchards...
And laughing, we began to drive
Those lambs, that were not ours, to water.

Idle dreams, indeed! But even
Now, when I recall, my heart
Aches, weeps: why God let me not pass
My little span in that dear heaven?
Ploughing the field I would have died,
Ignorant of it all, would not
Have lived on earth an outcast's life,
Would not have complained about men and God.

(1847)

Most of us know how to say nothing. Unfortunately not many know when to say it.

How long should the teenagers do their homework? As long as their mothers do the dishes.

You can drink like a fish, provided you drink the same stuff.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОРИ:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

CO-EDITORS:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Rev. L. Ratushniak, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XL, ч. 9

Volume XL, No. 9

ЗМІСТ — CONTENTS

Христові заслуги ..... о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 6
Новий Катехизм 8
Священики потребують молитов вірних
о. Роман Ганас 10
Божа всюдиприсутність
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 14
Хотів би ти знати? 15
Українське виховання в наших школах
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 19
Прощальне слово ..... о. М. Марусин 25
Програма поклонань
о. М. Гринчишин, ЧНІ. 29
О, так, я знаю ..... Олена Теліга 32

Renewal of Moral Theology
M. Schudlo, C.SS.R. 33
And One Face Was Missing ... Frank Sheed 38
Cardinal Josyf Slipyj Concludes Canadian Visit
Rev. Rudolph Lussey 41
New Catechism 44
Is It Better Not To Be Born — Or To Be Born And Go To Hell?
Bernard Haring, C.SS.R. 45
The Authors of Education
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 46
I'd Like To Know 49
Yorkton—the 'Little Vatican' 52
The Rumanian Orthodox Church 54
The Leadership of George Washington 60
We All Are Getting Old 61
My Thirteenth Year ..... Taras Shevchenko 63

ΔΟΔΑΤΟΚ/ SUPPLEMENT

--for issues contained on this reel

ДВАДЦЯТИП'ЯТИРІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА о. Проф. Н. КУШНІРИКА

Отець Никола Кушнірик, СТЛ., прийшов на світ 2-го вересня 1916 р. в Монреалі, в родині Стефана і Мелянії з Бойчуків. За розповідями бувших учителів Рідної Школи знаємо, що о. Н. Кушнірик від дитинства вирізнявся між своїми однолітками нерегсічними здібностями, любив науку і хотів її здобути. Від самого отця нераз чули ми, що найбільшою втіхою було для нього служіння священикові до Служби Божої. По закінченні народньої школи батьки отця віддали тоді молоденького Николу до клясичної гімназії в Сейнт-Терез. Тверде і високо релігійне виховання в школі канадо-французьких священиків-виховників мало великий вплив на формування душі і характеру молодого хлопця. Вже тоді він збагнув чого бажає від життя і для чого хоче його посвятити.

Хоч в чужому французькому оточенні молодий хлопець, теперішній о. Никола Кушнірик не згубився; серце його і душа були переповнені любов'ю до всього рідного. На кожному кроці він говорить про своє українське походження. Таким способом він здобував собі любов і приязнь між професорами і товаришами. Всі його гімназійні товариші сьогодні на різних високих становищах і як приємно, коли ви згадаєте "о. Кушнірик", то кожний з них додає багато гарних і похвальних слів.

По закінченні гімназії Н. Кушнірик вже з ясним бажанням вступив до Великої Семінарії в Монреалі на богословські студії, де рівночасно здобуває наукові ступні.

Дня 15 червня 1941 р. дістає св. Тайну священства з рук бл. п. Кир Василя Ладики, ЧСВВ. Нововисвячений молоденький священик усвідомив собі вповні своє становище в народі. Він всецило віддає себе для Української Церкви і народу, а зокрема стає любленний серед нашої молоді. Світ науки— це його світ, а чинити добро другому— це його вдоволення. В 1942 році о. Кушнірик стає редактором "Вісника Українського Юнацтва" в газеті "Будучність Нації".

Душпастирську працю сповняє в таких парохіях: в 1941 р.—Селкірк, Ман.; в 1943 р.—Східне Торонто; в 1945 р.— Портедж ля Прері, Ман.; в 1948 р.—Веланд, Онт.; а в 1952 році стає парохом при церкві св. Арх. Михаїла в Монтреалі на спеціяльне бажання Кир Ізидора Борецького.

В Монтреалі о. Н. Кушнірик будучи через 14 літ парохом матірної парохії, і за той час монтреальська громада пізнала хто є її провідником. Отець Кушнірик здобуває собі пошану і любов в цілому Монтреалі серед усіх шарів суспільства. Як добрий священик і адміністратор в першу чергу будує церкву та розмальовує її у візантійському стилі, ставить чудовий іконостас пристосований до психіки молодого покоління. Згодом перебудовує цілковито церковну залю.

Мимо всього о. Кушнірик має здібності фармерувати. Завдяки йому літня оселя "Україна" в канадійських Карпатах (Лявертидах) розрослась у справжнє село, де діти і старші мають змогу провадити свої вакації.

В 1957 році покликано о. Кушнірика на дійсного професора в Монреальському університеті й в Великій Семінарії, де він викладає про Християнський Схід. Він теж вчить дітей у парохіяльній Рідній Школі французької мови, та провадить курси української мови для юнацтва. Хто мав змогу бачити бібліотеку о. проф. Кушнірика, той може з певністю стверднти, що о. Кушнірик є священиком і людиною високого рівня. Його недільні проповіді є так виголошувані, що з них користає інтелігент і навчається кожний, а найчастіше чуємо звернення до молоді: "Учіться і пам'ятайте, що ви українці". Отець Кушнірик є духовним провідником Л.-У.К. Жінок при парохії, духовником "Обнови" та деканальним дорадником У. К. Юнацтва в Монреалі. Крім всіх тих обов'язків він знаходить час на постійне дописування до "Голосу Спасителя" і "Світла". Мимо всього о. професор є надто скромною людиною, бо навіть в говоренні ніколи не ставить перше свого "я", зате є великим педантом щодо парохіяльного уряду і церкви; любить порядок і вимагає його в інших. На все має свій погляд, не любить підхлібювання та над усе любить правду. За всі ці прикмети, як душпастиря, науковця, громадянина і патріота—монреальська громада в дні 11-го грудня 1966 року гідно вшанувала 25-річну працю о. проф. Н. Кушнірика. В неділю о год. 9-ій ранку в церкві св. Арх. Михаїла Всеч. ювілят відслужив св. Літургію в сослуженні місцевого і позамісцевого духовенства, а саме: Всесв. о. декана А. Цимбалістого, о. декана Т. Гарасимчука з Порт Артур, Впреп. о. В. Сороки, ЧСВВ., оттавського ігумена і Впреп. о. д-ра М. Гнеська, ЧСВВ з Оттавського університету. Спів мужеського хору під проводом п. Р. Куліша і служіння 16 членів Вівтарної Дружини під проводом Впреп. о. Ф. Кальби спільно з Отцями при престолі вносили глибоко-молитовний настрій. Це була дійсно молитва подяки. Глибоко змістовну проповідь про священичий стан виголосив Впреп. о. д-р М. Гнесько, ЧСВВ, син матірної парохії.

Того ж самого дня о год. 3-ій по полудні відбувся ювілейний бенкет у просторому словацькому домі в т. зв. "Роял Голл". Вже в год. 2-ій заля заповнилась гостями в числі 850 осіб, які нетерпеливо чекали появи дорогого ювілята. Таке число гостей є виявом справжньої пошани й любови. Це ввнародога за 25-річну працю. Вірні хотіли засвідчити, що вміють бути вдячні. За головним столом сиділи визначні гості, які знайшли час на те, щоб вшанувати своєю присутністю о. ювілята, а саме єпископ Поль Грегуар, помічник Кардинала П. Е. Леже, Монсіньйор Пер Декарі, декан факультету "Дес Ар" при Монтреальському університеті, Всесв. о. декан А. Цимбалістий, Всесв. о. декан Т. Гарасимчук, Впреп. о. ігумен Сорока, Впреп. о. д-р М. Гнесько, мама о. проф. Кушнірика, Дост. Михайло Старчевський з дружиною, проф. Омелян Кушнір, голова місцевого відділу КУК, всі монтреальські Отці, голови церковних організацій, посли до федерального і провінційного парляментів та представники Шкільної Куратерії.

Коли появився в дверях о. проф. Н. Кушнірик присутні встали з місць і довгими оплесками привітали ювілята. З радости не одна сльозина покотилась по обличчі люблячих парохіян. Як втихли нарешті оплески, тоді залунало гримке "Многая літа!". Двоє діточок з Рідної Школи з національних строях привітали о. ювілята квітами та парохіяльний хор під дирігентурою п. Ростислава Куліша, відспівав "Тебе Бога славим".

Ювілейною програмою дуже вміло провадив д-р Степан Климчук. Він найперше вручив ювілятові благословення від Святішого Отця Папи Павла VI. Відтак відчитав побажання від Їх Еміненції Кардинала Й. Сліпого, Їх Еміненції Кардинала П. Е. Леже, ВПреосв. Митрополита Кир Максима Германюка, ВПреосв. Архиепископа Кир Івана Бучка, та від Преосв. Кир Ізидора Борецького.

Під час бенкету особисто промовляли єп. Поль Грегуар, монсіньйор Пер Декарі, від неприсутнього Кир Ізидора і Монтреальського деканату Всесв. о. А. Цимбалістий. Від канадийського уряду Дост. М. Старчевський, від Отців Василіян о. ігумен В. Сорока, та особистий приятель о. ювілята, Всесв. о. декан Тарас Гарасимчук. Після тих промов монтреальська молоденька співачка панна Анна Чорнодольська відспівала з великим відчуттям "Владико неба і землі" та арію з опери "Ля Богем" при акомпаньяменті п. Євгена Плавуцького. По концертовій частині слідували побажання від світських організацій. Від КУК—проф. Ом. Кушнір, від ЛУКЖ — пані Катерина Кравець, від Сестрицтва Пресв. Серця Христового—пані Теодосія Валентюк, від УКЮ—п. Тарас Загоруйко, від Вівтарної Дружини Іван Фенчак, а від Церковного Комітету—п. Іван Гнесько, який крім побажання вручив скромний дар любови від всіх парохіян. Делегати всіх монтреальських організацій зложили свої привіти на письмі. Також прислали побажання о. ювілятові д-р Дмитро Донцов, п-і Гержен-Русова і Впреп. о. Володимир Гавліч, ЧСВВ. Письмові побажання відчитав проф. Микола Андрухів. По цих гарних і щирих привітах і промовах похвалили на адресу заслуженого ювілята, д-р С. Климчук попросив єпископа Поль Грегуар провести молитву до вечері, але цей скромний князь Церкви сказав: "Отче ювіляре, це Ваше свято—Ваш день, а я Ваш гість. Благословіть Ви". І о. проф. Кушнірик провів молитву.

Після вечері о. ювілят, як завжди, вмів знайти сердечні слова подяки навіть для найменших. Його довшу промову присутні переривали бурхливими оплесками.

Про цю подію український Монреал довший час говоритиме, бо дотепер ще такого не було. Як сказав єпископ Грегуар: "Щоб в наші часи зібрати аж 850 осіб на поклін вдячности парохові—це живий доказ його динамічної та магнетичної особистости!".

І. Баран

ЮВІЛЕЙ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ

Ювілейний Комітет, який очолюють Мати Франціска з Провінційного Дому Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії в Канаді, Торонтонський Владика Кир Ізидор Борецький, п-і Стефанія Манастирська і п. Василь Попович, президентка і віцепрезидент Української Католицької Релігійно-Культурної Громади, плянують святкування 75-річчя Сестер Служебниць в Україні і 65-річчя побуту в Канаді.

Щоб відзначити ці історичні події, Релігійно-Культурна Громада під проводом Кир Ізидора почала збірку на стипендії для Сестер, з метою дати Їм нагоду осягнути вищу освіту в університетах, а здобувши її зможуть наші Сестри продовжувати свою працю в теперішньому модерному світі.

22 травня 1967 відбудеться Ювілейний Бенкет для 900 гостей в готелі Скайлайн у Торонті. З'їдуться коло 100 Сестер з цілої Канади, Апостольський Делегат. Владики нашого і латинського обрядів, священики, провінційні і федеральні посли і т.д.

Всі організації і гоодиноких жертводавців просимо висилати свої дари до Ювілейного Комітету, 185 La Rose Avenue, Weston, Ont.

КРАСНЕ, САСК.

Посмертна згадка

Дня 8-го березня 1967 р. відійшов у вічність бл. п. Едвард Білинський в шпиталі в Лесток, Саск. Парастас відправив о. Н. Якимишин, ЧНІ. 10 березня вечером. В ньому взяло участь велике число людей. Наступного дня отці М. Баранецький і Н. Якимишин відслужили похоронні богослуження в церкві Св. Івана Богослова в Красне.

Бл. п. Едвард помер, маючи лиш 56 літ, але був добре знаний в околиці та

Бл. п. Едвард Білинський

любленний всіма. Перед смертю він довші роки слабував, одначе смерть була легка, хоча скора.

Бл. п. Едвард уродився в Західній Україні 26-го листопада, 1910 р., і приїхав до Америки, до стейту Пенсильвеній немовлям. Рік пізніше, покійний зі своїми батьками, Іваном і Емілією та зі своїм старшим братом Романом, поселилися в окрузі Паничай, Саск. Північне, як Едвард підріс, почав фармерувати біля своїх батьків. Згодом він оженився 23-го листопада, 1937-го р. з Єлисаветою Чиж.

Бл. п. Едвард був активним членом у своїй парафії і в громаді.

Залишив у смутку жену Єлисавету і діти: Леонарда, Патрикію і Данила з Паничай, Іванну Валбавм з Ріджайни, Володимира з Плезонтон, Каліфорнія, Стефанію Ганжак з Данкан, Б.К., Константину з Кемроз, Алта., трьох внуків: Дарію, Вероніку і Джекелину Валбавм з Ріджайни, а також брата Романа з Вейбурн, Саск.

По похороні був спільний обід в парафіяльній залі. Збірку в сумі $33.25, яку переведено під час обіду, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка всім жертводавцям за жертви, а бл. п. Едвардові сотвори Господи вічную пам'ять.

Присутній.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Пресвятій Родині, через заступництво Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, за видоровлення одної особи з тяжкої недуги.

Залучаю $5.00, і прошу відправити дві Служби Божі як подяку за отримані ласки.

С. Агафія, Сл. П.Н.Д.М.
Вінніпег.

КРАСНЕ, САСК.

Посмертна згадка

Дня 8-го березня, 1967 р. відійшов у вічність бл. п. Едвард Білинський в шпиталі в Лесток, Саск. Парастас відправив о. Н. Якимишин, ЧНІ, 10 березня вечером. В ньому взяло участь велике число людей. Наступного дня отці М. Баранецький і Н. Якимишин відслужили похоронні богослуження в церкві Св. Івана Богослова в Красне.

Бл. п. Едвард помер, маючи лиш 56 літ, але був добре знаний в околиці та

Бл. п. Едвард Білинський

люблений всіма. Перед смертю він довші роки слабував, одначе смерть була легка, хоча скора.

Бл. п. Едвард уродився в Західній Україні 26-го листопада, 1910 р., і приїхав до Америки, до стейту Пенсильванії немовлям. Рік пізніше, покійний зі своїми батьками, Іваном і Емілією та зі своїм старшим братом Романом, поселилися в окрузі Паничай, Саск. Пізніше, як Едвард підріс, почав фармерувати біля своїх батьків. Згодом він оженився 23-го листопада, 1937-го р. з Єлисаветою Чиж.

Бл. п. Едвард був активним членом у своїй парафії і в громаді.

Залишив у смутку жену Єлисавету і діти: Леонарда, Патрикію і Данила з Паничай, Іванну Валбавм з Ріджайни, Володимира з Плезонтон, Каліфорнія, Стефанію Ганкак з Данкан, Б.К., Константину з Кемроз, Алта., трьох внуків: Дарію, Вероніку і Джекелину Валбавм з Ріджайни, а також брата Романа з Вейбирн, Саск.

По похороні був спільний обід в парафіяльній залі. Збірку в сумі $33.25, яку переведено під час обіду, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка всім жертводавцям за жертви, а бл. п. Едвардові сотвори Господи вічную пам'ять.

Присутній.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Пресвятій Родині, через заступництво Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, за виздоровлення одної особи з тяжкої недуги.

Залучаю $5.00, і прошу відправити дві Служби Божі як подяку за отримані ласки.

С. Агафія, Сл. П.Н.Д.М.
Вінніпеґ.

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРЕСВЯТОЇ НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ ПРИГОТОВЛЯЮТЬСЯ ВІДСВЯТКУВАТИ 75-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Цього року, коли Канада святкує соті роковини Об'єднання, держави світу вітають її досягнення, в так короткому часі, демократичного державного розбудування. Вони признають важку працю, настанову і самопосвяту, повзяту людьми Канади, особливо піонерами, ціною чого з дикого краю вони зуміли розбудувати молоду, а заразом поступову націю світу.

Цього самого року на трьох континентах—північної й південної Америки і Европи—в подібний спосіб об'єднаються люди, щоб визнати хоробру групу жінок, що ще в коротшому часі, бо на протязі тільки 75 літ надали форму духовій будівлі жертвенної любови й служби в Англії, Арґентині, Бразилії, Злучених Державах Америки, Італії, Канаді, Німеччині, Польщі, Україні, Сибірі, Франції, Чехословаччині, Югославії. Їхня історія, також,—це мозаїка бажаної праці, нескінченої жертви, самовідданої посвяти, поступового розвитку й тривкого досягнення. Цією групою жінок—це українські Сестри Служебниці Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії.

Їхнє Згромадження офіційно було засноване 27 серпня, 1892 р. в селі Жужіль, коли осередок дев'яти дівчат, під проводом Матері Йосафати Гордашевської, одержав благословення Церкви розпочати вишкіл, як членкині першої апостольської спільноти Сестер Служебниць, ПНДМ. в Україні. Записки цього релігійного Згромадження відкривають радість і смуток, надії й небезпеки, прагнення і розчарування, які характеризують щоденне життя Сестер Служебниць так в їхньому особистому духовому житті, як також в їхньому апостольстві між українцями католиками, розкиненими по всій земній кулі. Цього року, стоячи на порозі пособорової ери Католицької Церкви і святкуючи Діямантовий Ювілей, Сестри Служебниці глядять на виднокруг свого минулого з глибоким почуттям покори, вдячности й гордости.

З маловідомого манастиря в Жужелі, першого новіціяту Згромадження, вийшли перші Сестри, що на скелі своєї віри в Бога й любови до свого народу поставили перші основи Згромадження. Вкоротці інші молоді українські дівчата злучилися з групою дев'ятьох: скоро було їх п'ятдесят, а відтак сто, а то й більше соток. Сьогодні вони начисляють тисячу членкинь з новіціятами в Анкастер—Канада, Прудентополіс — Бразилія, Варшава — Польща, Руський Керестур—Югославія.

В межах десяти років, зараз по офіційному заснуванні, Згромадження відповіло великодушно на заклик митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ., і в 1902 р. вислало чотири Сестри на місійну працю поза океан, щоб з українськими емігрантами ділити недостатки, тягар і осамітнення життя канадського піонера. Неминучо тяжка праця, крайня нужда, злучені з гарячою молитвою і на зразок дитини уповáнням на Боже Провидіння. Сестри піонерки під проводом Матері Амброзії Ленкевич, принесли неоцінений овоч. Їхні перші манастирі, школи, сиротинці почали позначувати канадські степи. З ранніх центрів, як Мондер, Едмонтон, Йорктон, Айтуна і Вінніпеґ, де вони вчили, доглядали сиріт, відвідували і опікувалися хворими, Сестри виходили з своїх домів, головно під час літніх місяців, до далеко віддалених міст і сіл Альберти, Саскачевану і Манітоби, на катехизацію членів Містичного Христового Тіла. В короткому часі, під вмілим проводом Матері Атаназії Мельник (1926-1934) і пізніше, під таким же проводом Матері Єлисавети Кассіян (1934-1949) канадські провінції Онтаріо, Квебек, і Нова Скотія, як також розлогі Злучені Держави Америки, ввійшли в круг активности Згромадження. Ціною неочеркнених змагань та жертв побудовано в Альберті два шпиталі, в Мондері та Вілліңгдоні, щоб служити хворим даної округи. Тоді ж бо звернули Сестри свою увагу на старше покоління. В Манітобі, містах Сифтон, Давфин і Комарно, засновано старечі доми, щоб служити українським піонерам, знесиленим віком. В ЗДА на розлогих посілостях в Слотсбурзі, Н.Й., відчинено Академію, а в Канаді перенесено новіціят з Мондеру до Анкастер, Онтаріо.

В повоєнних роках, 1949-1959, за правління Провінційної Настоятельки Матері Бернадети Ваврик, відчинено третю з черги Академію (Вінніпеґ), збудовано чудову школу в Анкастер, розбудовано Академію Прес. Серця в Йорктоні й модерний шпиталь у Вілліңгдоні та закуплено великий будинок на старечий дім у Вінніпезі. Ці змодернізовані устаткування вимагали більшого числа кваліфікованих працівників. Тож не диво, що прискорено реєстрацію на різних факультетах університетів Канади і ЗДА, як музичні консерваторії, учительські колеґії, медичні школи, тощо.

Під проводом Провінційної Настоятельки Матері Боніфатії Слободи (1959-1965), проваджені Сестрами установи продовжували служіння народові в удосконалених будівлях зі спеціялізованими й повними посвяти працівниками. За правління Матері Боніфатії, 55 літню школу ім. св. Николая заступлено модерною будівлею і переіменовано на школу Непорочного Серця.

В 1965 р. повзято перші кроки в праці суспільної опіки, коли в Едмонтоні засновано лікувальний центр "Маределл" для емоційно зрушених дітей.

МАТИ ЄРОНІМА ХИМІЙ,
Головна Настоятелька Сестер Служебниць П.Н.Д.М. з осідком в Римі.

МАТИ ФРАНЦІСКА БИБЛІВ,
Провінційна Настоятелька Сестер Служебниць П.Н.Д.М. з осідком в Торонті.

Під час цього скорого розквіту Згромадження на терені північної Америки, ціле Згромадження було сутєво живе. В році 1911 на заклик Церкви Сестри вдруге вийшли з матірнього дому, щоб на новому континенті, в Бразилії, ділити долю і недолю з українською еміґрацією. А в сорокових роках свого існування—1932—Згромадження Сестер Служебниць дістало повну апробату Апостольської Столиці. Два роки пізніше делеґатки з Канади і з Бразилії приїхали до Львова, щоб взяти участь в загальних нарадах, які змінили обличчя Згромадження. Під час цього З'їзду обрано першу Головну Настоятельку в особі Матері Вероніки Ґарґіль, яка провадила Згромадження впродовж останньої воєнної хуртовини та впродовж непевних повоєнних років. Таким чином ціле Згромадження було об'єднане під одним проводом, але три засновані провінції, а саме: Европа, Канада і Бразилія, мали бути проваджені Провінційними Настоятельками з провінційними радами. Так то Провінції були в силі спрямувати всі свої активності відповідно до вимог і обставин місця, що сильно піднесло їхню розбудову.

Розвиток Европейської провінції проте, зістав несподівано перешкоджений залякуючою хуртовиною Другої Світової Війни. Перервалися зв'язки з прочими Провінціями; трудом і жертвою збудовані заведення знищено чи сконфісковано; розігнано безпощадно Сестер, і це, що взяло роки праці й посвяти, перейшло в руїну. Одна глибока віра допомогла залишеним Сестрам зуміти перемогти тогочасний матеріяльний і духовий хаос. Сьогодні вони мовчазні ісповідники Христової ідеї все ще працюють з любов'ю і відданістю серед свого народу.

Тому, що стан в Европі по 1945 р. все ще не був розв'язаним, Апостольська Столиця, в 1948 р., дозволила Сестрам Служебницям встановити в Римі Генеральну Курію, щоб з центру християнства правити справами цілого Згромадження. В 1956 р Папа Пій XII одобрив реформу правил Згромадження; у великій мірі це було завдяки неустанній праці Матері Вероніки. Ця відважна і неустрашима жінка, яка служила свому Згромадженню так довго і так вірно, цього самого року, несподівано відійшла до вічности. На її місце в 1956 р. друга Загальна Капітула вибрала на Настоятельку Матір Єроніму Химій, першу канадійку, яка в 1962 р. одноголосно зістала перевибрана на другу каденцію. В доказ, що Згромадження надальше розвивалося, вистарчить згадати хоча б те, що в 1959 р. засновано Провінцію Непорочного Зачаття в ЗДА з осідком Провінційної Настоятельки в Філядельфії. Продовж років росту Мати Єроніма старалася, щоб далеко віддалені спільноти ввійшли в близькі відносини між собою і так улегшити порозуміння і будуючу виміну думок між членкинями. В тій цілі частина Сестер з різних Провінцій, чи під-Провінцій, мала можливість спільно студіювати в римській Колеґії "Цариця Світу", інших вимінювано по різних сторонах світу, тоді як прочі краще обзнайомлювалися через міжпровінційні відвідини.

Цього року вони врочисто обходять сімдесят п'ятий рік служби Богові і свому народові, не шкодуючи своїх сил і праці. Згромадження Сестер Служебниць, розсіяне по земній кулі, перегляне своє минуле, дослідить сучасне, і начеркне свою працю на будуче в дусі Другого Ватиканського Собору. Канадська Провінція Христа Царя, очолена своєю молодою Провінційною Настоятелькою, Матір'ю Франціскою Биб-

Студентки Академії Пресвятого Серця в Йорктоні відбули українські танки з нагоди святкування 100-річчя Канади.

ХИМІЙ,
Сестер Служеб-
ком в Римі.

МАТИ ФРАНЦІСКА БИБЛІВ,
Провінційна Настоятелька Сестер Служебниць П.Н.Д.М. з осідком в Торонті.

розквіту Згро-
внічної Амери-
ня було сутєво
заклик Церкви
з матірнього
континенті, в
недолю з укра-
А в сорокових
—1932—Згрома-
ебниць дістало
ольської Столи-
делегатки з Ка-
хали до Львова,
альних нарадах,
омадження. Під
о першу Голов-
бі Матері Веро-
вадила Згрома-
анньої воєнної
непевних пово-
ином ціле Згро-
нане під одним
овані провінції,
і Бразилія, ма-
овінційними На-
ційними радами.
ли в силі спря-
ності відповідно
ісця, що сильно
ву.
ої провінції про-
перешкоджений
ю Другої Світо-
я зв'язки з про-
удом і жертвою
нищено чи скон-
безпощадно Сес-
и праці й посвя-
Одна глибока
ним Сестрам зу-
сний матеріяль-
Сьогодні вони
ристової ідеї все
в'ю і відданістю

вропі по 1945 р.

все ще не був розв'язаним, Апостольська Столиця, в 1948 р., дозволила Сестрам Служебницям встановити в Римі Генеральну Курію, щоб з центру християнства правити справами цілого Згромадження. В 1956 р. Папа Пій XII одобрив реформу правил Згромадження; у великій мірі це було завдяки неустанній праці Матері Вероніки Ця відважна і неустрашима жінка, яка служила свому Згромадженню так довго і так вірно, цього самого року несподівано відійшла до вічності. На її місце в 1956 р. друга Загальна Капітула вибрала на Настоятельку Матір Єроніму Химій, першу канадійку, яка в 1962 р. одноголосно зістала перевибрана на другу каденцію. В доказ, що Згромадження надальше розвивалося, вистарчить згадати хоча б те, що в 1959 р. засновано Провінцію Непорочного Зачаття в ЗДА з осідком Провінційної Настоятельки в Філядельфії. Продовж років росту Мати Єроніма старалася, щоб далеко віддалені спільноти ввійшли в близькі відносини між собою і так улегшити порозуміння і будуючу виміну думок між членкинями. В тій цілі частина Сестер з різних Провінцій, чи під-Провінцій, мала можливість спільно студіювати в римській Колегії "Цариця Світу", інших вимінювано по різних сторонах світу, тоді як прочі краще обзнайомлювалися через міжпровінційні відвідини.

Цього року вони врочисто обходять сімдесят п'ятий рік служби Богові і свому народові, не шкодуючи своїх сил і праці. Згромадження Сестер Служебниць, розсіяне по земній кулі, перегляне своє минуле, досліднть сучасне, і начеркне свою працю на будуче в дусі Другого Ватиканського Собору. Канадська Провінція Христа Царя, очолена своєю молодою Провінційною Настоятелькою, Матір'ю Франціскою Биб-

лів, є вповні вивінованою, щоб взяти активне слово в прийдешніх рішеннях. Вона має видатну базу знання і досвіду, зібраного з шістдесят п'яти років відданої праці.

Українці цієї країни будуть мати можливість брати участь в ювілейних святкуваннях Згромадження по різних центрах Канади, а головно там, де Сестри Служебниці провадять апостольську працю. В додатку вони зможуть зложити свої жертви на стипендії **"Фундація Матері Амброзії"**, призначену на поглиблення студій членкинь Згромадження Канадської Провінції. Крім цього українці торонтонської округи зможуть, враз із визначними гостями, в днях 20-22 травня включно, взяти участь в канадській програмі ювілею Згромадження. Врочистість цього тижня буде особливіше відзначена Благодарною Службою Божою Апостольського Делегата, Його Преосвященства Кир С. Пінедолі, в сослуженні Преосвященних Кир Ізидора Борецького і Кир Михаїла Руснака, ЧНІ. Служба Божа буде відправлена в неділю 21 травня в церкві Св. Покрови. В суботу і неділю, 20 і 21 травня, вечорами в театральній залі Центральної Технічної Колегії. хорові, музичні й балетні групи міста Торонта відзначать діямантовий ювілей своїми виступами.

Сестри Служебниці, зібрані на торонтонських святкуваннях, в понеділок 22 травня будуть вшановані на бенкеті в "Скайлайн Готель" під патронатом Релігійної і Культурної Спілки парафії св. Димитрія в Торонті. В тому часі представники Церков, Федерального і Провінційного урядів та міста Торонта враз з українцями багатьох онтарійських скупчень прилюдно оцінять працю, що її вложили Сестри Служебниці на протязі шістдесят п'ять річного побуту в Канаді. Своєю присутністю, побажаннями враз з обіцянкою співпраці в будучому, ці канадці заохотять молоді кадри Згромадження продовжувати працю попередниць, а заразом характеристичну цілому Згромадженню Сестер Служебниць.

Згромадження Сестер Служебниць Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії тепер прямує до сотих роковин. Нехай посвячене життя членкинь Згромадження в наступних роках принесе: Богові славу, Церкві честь, українському народові поміч і собі освячення.

НА МНОГІ ЛІТА!

PRESS FUND

Щиро дякуємо ласкавим добродіям за надіслані жертви.

$1.00: Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg; M. Gadowska, Kingston; Mrs. Anastasia Paslowski, Glidden; Mrs. Anna Zerebesky, Pelly; Mrs. M. Gnyp, Rivers; A. Dopko, Chambley.

$2.00: Gregor Wojteczko, Philadelphia; Maria Falat, Rochester; M. Rudyk, Mattapen; Parania Zahorodny, Minneapolis; Mrs. S. Hunka, Rochester; Mary Samotilka, Winnipeg.

$2.85: Dmytro Markewycz, Trenton.

$3.00: Rev. V. Hrabec, Palmerton.

$4.50: S. W. Galan, Winnipeg.

$10.00: Funeral of Genia Oleskiw, Alvena.

$16.91: Funeral of Panko Sereda, Model Farm.

$20.00: Funeral of Anna Protzak, Yorkton.

$27.90: Funeral of Mary Halushka, Yorkton.

$33.25: Funeral of Ed. Bilinski, Krasne.

$39.50: Funeral of J. Malainey, Yorkton.

$29.00: Memorial service for Myroslav Leschyshyn, Wishart.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Смерть піонера

В четвер, 9 березня 1967 року, в лічниці в Фовмлейк, Саск., помер **Панько Середа**, проживши 86 років і прийнявши святі Тайни.

Покійний Панько—це син Івана і Марії Карашевської, що народився 15 серпня 1881 року в селі Ляшки, повіт Ярослав, Україна. Там оженився з Анною Стибко, яка в короткому часі померла. До Канади приїхав 1910 року зі ЗДА., де від 1907 року працював у Ню Кенсінгтон, Па., і поселився в Модельфарм, де вже перебували його односельчани. Дня 22 лютого 1913 року вдруге оженився з односельчанкою Параскевією Іванюх. У Модельфарм вони почали фармерувати й стали членами-основоположниками церкви Покрова Матері Божої. В 1942 році залишили фармерку та замешкали в містечку Вест Бенд, Саск.

Покійний Панько був жертвенним на добрі цілі та лагідної вдачі. Любив помагати другим і брати чинну участь у богослуженнях та часто приступати до св. Тайн. Коли вже сам не міг прийти до церкви, просив священика принести йому св. Причастя до хати. В часі своєї довгої недуги був терпеливим. В часі місії, що відбулась у Модельфарм від 23 до 30 жовтня 1966 року, він прийняв останні святі Тайни, а в неділю, 26 лютого 1967 року, при нагоді парафіяльної відправи ще востаннє прийняв Тайну Покаяння і Пресв. Евхаристію. Залишив у смутку дружину Параскевію, брата Дмитра в Фовмлейк і дальшу родину.

Похорон відбувся 13 березня з церкви Покрова Богоматері в Модельфарм. Похоронні відправи відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і виголосив прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

В парафіяльному домі відбувся поминальний обід. Збірку в сумі $16.91, яку перевели в часі обіду п.п. М. Назар і В. Д. Середа, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Жертводавцям щира подяка за жертви, а бл. п. Панькові Середі вічна пам'ять!

Присутній.

BURSARIES FOR CATHOLIC HIGH SCHOOL STUDENTS

By Manitoba Knights of Columbus

Bursaries for Catholic High School Students will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Man.

The Bursaries are open to any Catholic boy who must board away from home in order to obtain a Catholic High School education. Bursaries are for grades 9 to 12 inclusive, and awards are made on the basis of need and merit.

The Bursary programme has been in effect since 1958 and over $25,000.00 has been provided to assist over 70 boys. Last year's awards went to Lionel Boiteau, McCreary; David Dandeneau, Fisher Branch; Garry Demchuk, Gilbert Plains; Karl Fenk, Ste. Rita; Laurent Isabey, Hartney; Vincent Isabey, Hartney; Adrien Kuyp, Toutes Aides; Patrick Lee, Virden; Kenneth McKenzie, Hole River; Andre Prevost, South Junction; Robert Raka, Arborg; Ronald Withawick, Berens River; Ronald Zastre, Cayer.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible, since they have Catholic High Schools available to them.

Applications by letter are to be made to: Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Man., and the completed applications must be mailed before May 15, 1967.

YORKTON, SASK.

Former Wroxton farmer passes

Prayers for James Malainey, 186 Broadway Ave., aged 48 years, who died suddenly on Mar. 19, 1967, at his residence, were said Mar. 22 evening in the chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was held March 23, morning in St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Rev. T. Krawchuk, C.S.S.R., officiated. Interment was in the Yorkton cemetery. Pallbearers were

James Malainey

Steve Lusney, Harry Gamracy, Bill Boychuk, Joe Soloninko, John Rohatensky and Nick Sarafincian.

Born Feb. 19, 1919 at Wroxton, Sask., He was the son of Dmetro and Anne Malainey. He received his education at Wroxton. He served in the Canadian Army during World War Two and following his discharge returned to Wroxton where he farmed. On May 2, 1949 he married the former Victoria Holowechuk at Yorkton and the couple farmed in the Wroxton district until 1952 when they moved to Yorkton. For the past seven years he was employed at York Beverages.

He is survived by his wife, Victoria; a son, Walter and a daughter Sonia at home; six brothers, Jack and Harry of Spirit River, Alta., George of Calgary, Pete of Barrymore, Alta., Nick of Grand Prairie, Alta., and Frank of Yorkton and two sisters, Mrs. John (Anne) Sidor of Landale, B.C., and Mrs. Steve (Kay) Tataryn of Wroxton.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace.

YORKTON, SASK.

Early settler passes at 78

Prayers for Mrs. Anne Protsack, 185 Maple Ave., aged 78 years, who died March 18, 1967, in the Yorkton Union Hospital, were said March 21 in the chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was said the following morning in St. Mary's Ukrainian Catholic Church with Rev. J. Syrota, C.SS.R., officiating. Interment was in the family plot in the Garden of the Crucifixion, Yorkton Memorial Gardens. Pallbearers were her sons Mike, Paul, John, Nick and Harry and Martin Puchalo.

Born October 10, 1888 in the Western Ukraine. She was the daughter of Mr. and Mrs. John Dereniwski. She came with her parents to Canada in 1902 to the Yorkton district where the family homesteaded. She married Joseph Protsack in 1907 at Mannifield and the couple farmed in the Dnieper district. In 1957 they retired and moved into Yorkton.

She is survived by her husband Joseph; five sons, Mike and Harry of Dnieper, John and Nick of Vancouver and Paul of Welland, Ont., five daughters, Mrs. Thomas (Emily) Bantroch of Woodstock, Ont., Mrs. Joe (Mary) Romanowski of Burlington, Ont., Miss Olga Protsack of North Ridge, California, Mrs. Charles (Kay) Biersack of Lodi, New Jersey and Miss Antonia Protsack of Yorkton; six grandchildren and two great grandchildren; three sisters, Mrs. Anton Puchalo of Yorkton, Mrs. Mike Shevernoha of White Beach, Sask., and Mrs. Peter Kotyk of Mikado and one brother, Peter Dereniwski of Kamsack. A lunch was served, after the funeral at St. Mary's Hall. A collection was made for the Press Fund. $20.00 was given to The Redeemer's Voice.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

CATHOLIC MISSION OF O. L. OF ASSUMPTION

Rev. Balthasar Chang Cicm
Rennie's Mill, N.T., Hong Kong

November 30, 1966

Rev. and Dear Father Editor,

Today I take the liberty to come to knock at your door for some charity. I am a Chinese member of the Missionary Society of the Immaculate Heart of Mary, usually called "Scheut Fathers". After having been working exactly 10 years in the Philippines, I am lately appointed here by the will of my superiors as this mission's rector.

I find this mission tremendously difficult; one hundred per cent of the population are refugees from Red China. Majority of them came here during the great exodus from Red China in 1960. Hence this mission is also called "Rennie's Mill Refugees' Camp". Notwithstanding the tremendous amount and quantity of relief given to them by Hong Kong government and religious welfare organizations of different sorts, their living-standard is still very much underlevelled. Each day therefore groups of poor people come to me for charity to buy medicine, food, to pay children's school fees, to repair their huts, etc. They beg from me, in turn I beg from you. Would you please send me some help for the love of our Lord. No gift is too small, even Mass-intentions are highly appreciated.

Cheques or cash can reach this mission safely by mail.

Looking forward to get your kind attention to this S.O.S. of my poor mission, I hope to hear from you soon.

Sincerely in Mary Immaculate

Rev. Balthasar Chang Cicm
mission's rector.

R.R. 1, Chute A. Blondeau,
Ont., 8-IV, 1967.

Dear Father Schudlo,

Thank you very much for sending me the Redeemer's Voice. You don't know how much it means to me, to receive the Redeemer's Voice here, where none of our people live.

Till now I lived close to Meadowvale where Fr. Kuchmiak, C.SS.R., the novicemaster, instructed my children to receive their First Holy Communion. I would like my son to become a Redemptorist like Father Michael. I wrote him, asking about the qualifications and educa-

passes

lainey, 186
rs, who died
at his resi-
ening in the
ome.
held March
rainian Ca-
vchuk, C.S.-
was in the
arers were

cy, Bill Boy-
Rohatensky

oxton, Sask.,
nd Anne Ma-
education at
the Canadian
Two and fol-
ed to Wrox-
May 2, 1949
oria Holowe-
ouple farmed
il 1952 when
For the past
yed at York

ife, Victoria;
nter Sonia at
nd Harry of
of Calgary,
lick of Grand
of Yorkton
(Anne) Sidor
Steve (Kay)

vas in charge

he mercy of

SK.
at 78

Protsack, 185
rs, who died
orkton Union
h 21 in the
Home.
said the fol-
y's Ukrainian
v. J. Syrota,
ent was in the
of the Cruci-
Gardens. Pall-
e, Paul, John,
n Puchalo.
n the Western
ughter of Mr.
d. She came
da in 1902 to

the Yorkton district where the family homesteaded. She married Joseph Protsack in 1907 at Mannifield and the couple farmed in the Dnieper district. In 1957 they retired and moved into Yorkton.

She is survived by her husband Joseph; five sons, Mike and Harry of Dnieper, John and Nick of Vancouver and Paul of Welland, Ont., five daughters, Mrs. Thomas (Emily) Bantroch of Woodstock, Ont., Mrs. Joe (Mary) Romanowski of Burlington, Ont., Miss Olga Protsack of North Ridge, California, Mrs. Charles (Kay) Biersack of Lodi, New Jersey and Miss Antonia Protsack of Yorkton; six grandchildren and two great grandchildren; three sisters, Mrs. Anton Puchalo of Yorkton, Mrs. Mike Shevernoha of White Beach, Sask., and Mrs. Peter Kotyk of Mikado and one brother, Peter Dereniwski of Kamsack. A lunch was served, after the funeral at St. Mary's Hall. A collection was made for the Press Fund. $20.00 was given to The Redeemer's Voice.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

CATHOLIC MISSION OF O. L. OF ASSUMPTION
Rev. Balthasar Chang Cicm
Rennie's Mill, N.T., Hong Kong

November 30, 1966

Rev. and Dear Father Editor,

Today I take the liberty to come to knock at your door for some charity. I am a Chinese member of the Missionary Society of the Immaculate Heart of Mary, usually called "Scheut Fathers". After having been working exactly 10 years in the Philippines, I am lately appointed here by the will of my superiors as this mission's rector.

I find this mission tremendously difficult; one hundred per cent of the population are refugees from Red China. Majority of them came here during the great exodus from Red China in 1960. Hence this mission is also called "Rennie's Mill Refugees' Camp". Notwithstanding the tremendous amount and quantity of relief given to them by Hong Kong government and religious welfare organizations of different sorts, their living-standard is still very much underlevelled. Each day therefore groups of poor people come to me for charity to buy medicine, food, to pay children's school fees, to repair their huts, etc. They beg from me, in turn I beg from you. Would you please send me some help for the love of our Lord. No gift is too small, even Mass-intentions are highly appreciated.

Cheques or cash can reach this mission safely by mail.

Looking forward to get your kind attention to this S.O.S. of my poor mission, I hope to hear from you soon.

Sincerely in Mary Immaculate

Rev. Balthasar Chang Cicm
mission's rector.

R.R. 1, Chute A. Blondeau,
Ont., 8-IV, 1967.

Dear Father Schudlo,

Thank you very much for sending me the Redeemer's Voice. You don't know how much it means to me, to receive the Redeemer's Voice here, where none of our people live.

Till now I lived close to Meadowvale where Fr. Kuchmiak, C.SS.R., the novice-master, instructed my children to receive their First Holy Communion. I would like my son to become a Redemptorist like Father Michael. I wrote him, asking about the qualifications and education my son needs to become a Redemptorist Father.

I would like to move closer to Yorkton to give my children a Ukrainian education and raise them in the Ukrainian traditions. Such was my dear father's wish before he died.

Right now I am teaching in the college.

I am from Moldavia. My father was a Russian baron. He spent most of his life in Ukraine. I am married to a good Polish man who came from the Ukrainian Polish border. We have 10 children ranging from 20 to 2 years. My Son Joseph is 15½ years old.

I enjoy reading about your missions in France.

Dear Father, where can I get the poems of Shevchenko in English? My nine brothers were born in Odessa, where my parents had a summer home.

There is no Ukrainian Mass in the place where we are now living. Oh, how I miss it! We must attend Mass, celebrated in French.

Thanks once more for the Redeemer's Voice.

Yours truly,

Mrs. Elizabeth von Baranoff-Czajka.

YORKTON, SASK.
Mary Halushka funeral

Funeral service for late Mary Halushka of Willowbrook, Sask., who died on January 22, 1967, at the Yorkton Union Hospital, was held on January 24, 1967 in St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Yorkton, Sask., with Rev. J. Syrota, C.S.S.R. officiating. Burial was in the Yorkton Cemetery with Bailey's Funeral Home in charge of arrangements.

Born at Willowbrook, Sask., December 14, 1921 to John and Metrana Hull. She received her education in the Willowbrook district and married Metro Halushka in Yorkton, Sask., on October 10, 1944. The couple have resided in the Willowbrook district since.

Predeceased by her parents and a brother Bill, she is survived by her husband and two sons: Walter and Vincent; two sisters: Mrs. Jack Yanko of Kelliher, Sask., and Mrs. Edward Fontaine of Vancouver, B.C.; five brothers: John, Metro, Mike, Nick and Alex, all of Willowbrook, Sask.

After the funeral a lunch was served at St. Mary's Hall, Yorkton. A collection was taken up for the Press Fund of Catholic papers. $27.90 was given to The Redeemer's Voice Press Fund.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ■ благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 8 до 16 травня 1967 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 8 to May 16)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 8 to May 16 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

Церква Матері Божої Неуст. Помочі
ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ніке своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є однією зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE
YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings ■■■ived.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

...ерква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

...оміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є ...ніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Ма...ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона ...більше любила Бога та найвірніше служила Йому.

...и повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив ...у віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше ...кити Йому.

...пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно ...ше нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустан-Помочі в Йорктоні є однією зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЇСЬКИХ ЦЕР- в у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре ...кувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис ...ололи хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добро-...ства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, ...ої родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотвор- образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на ...е наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лям-...ку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

...HE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

...he Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually ...ys for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed ...gin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, ...ause through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. ... Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let ...all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they ...l be heard.

...A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative be-...e the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and ...ht... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings ...ived.

...Dear Father:

...Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help ... my intentions.

- ☐ in thankgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

...all vigil lights: 3 for 25c

...closed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

...A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, ... Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of ...rpetual Help.

...Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

...Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thankgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

...Enclosed find $..... for the above ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda

...y name .....

...ddress .....

...ty ..... Province (State) .....

...Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JULY-AUGUST, 1967

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ

Дня 22 березня 1967 року проминуло п'ятдесят років, як Високопреподобний отець Мавринкий Ван Де Мале, ЧНІ., одержав ієрейські свячення. Майже ціле те півстоліття своєї невсипущої праці присвятив о. ювілят справі Божій і, як один з нечисленних чужинців, служивно українському народові, чи як ревний місіонер і душпастир на нашій Батьківщині, чи, відтак, після другої світової війни, як Генеральний Вікарій Апостольського Візитатора для українців у Бельгії, Голяндії та в Франції. І тепер, не зважаючи на свій поважний вік, ювілят не перестає трудитися та з властивою йому обов'язковістю й ревністю виконувати призначені завдання в монастирі Сестер Оліветанок в Ле Като, та заспокоювати духовні потреби наших вірних того душпастирського осередку.

Вдячна українська спільнота високо й належно доцінює важкі півстолітні труди отця ювілята і лучиться своїми щирими почуваннями та побажаннями зі змістом нижче поміщеного відпису пречінного відручного листа, Високопреосвященнішого Архиепископа Кир Івана Бучка, Апостольського Візитатора, який з такою батьківською любов'ю та пізнанням оцінив пройдений життєвий шлях свого довголітнього Вікарія.

Ч. АВ. 2325/67.

Рим, дня 17 березня, 1967.

Впр. і Дорогий Отче Генеральний Вікаріє,

З нагоди вже близької благословенної п'ятьдесятої річниці, отже із Золотим Ювілеєм Вашого Священства, мило мені привітати Вас найкращими побажаннями та з цілого серця благословенням. Річниця Ваших ієрейських свячень, що припадає 22 березня, не повинна цим разом проминути без ніякого розголосу, як це не раз бувало у Вашому житті, серед великих і невтомних зайнять Місіонаря, Душпастиря і Священика, що ніс часто й високу відповідальність і займав важні та високі становища. Бо Золотий Ювілей Вашого Священства—це не тільки для Вас, але й для нас усіх, що Вас знаємо і любимо, добра нагода висловити подяку Богові за всі ласки, які зіслав Вам, а через Вас нашим українським вірним, для яких Ви посвятили Ваше життя, Ваші найкращі сили, Ваше знання й Ваше серце. В тяжкий час для української Церкви й народу Ви покинули Вашу Батьківщину і прийшли як молодий місіонер до праці в Христовому винограднику. На жаль скоро прийшов час лютого переслідування української Церкви і Ви разом з бельгійськими Отцями Редемптористами мусіли покинути свої манастирі на Україні. Але й тут на Заході Ви з найбільшою готовістю посвятились на тяжку душпастирську працю серед українських скитальців, наперед в Бельгії і Голяндії, а потім у Франції, завжди на становищі Генерального Вікарія Апостольського Візитатора. Вже не раз, а нині ще раз з особна висловлюю Вам, Дорогий Отче Генеральний Вікаріє, мою щиру подяку за ту Вашу велику й жертвенну працю, а передусім за Вашу щиру любов до нашої Церкви й народу в часі важкого і всенародного горя. Нехай Солодкий Ісус відплатить Вам за все стократно найбагатшими скарбами Свого Пресвятого Серця і в цьому земському житті і в щасливій вічності. Ваші подвиги й Ваші заслуги напевно будуть окрасою для цілого Чина Отців Редемптористів і будуть заохотою для нових монашок покликань для продовження того діла, що його Ви і Ваші бельгійські Співбрати зачали на Україні й поширили по тих усіх краях, де опинилася українська еміграція й українська скитальщина.

Мої найкращі побажання для Вас з нагоди Вашого Золотого Ювілею повторюю в тихій молитві у стіп Євхаристійного Ісуса, а зокрема зроблю те у вівторок дня 21 березня ц.р. у св. Літургії, на всі Ваші святі наміреня, на вблагання для Вас найбагатшого Божого благословення на здоров'я, на многі літа, на радість нам усім.

На завдаток Божого благословення з цілого серця благословлю Вас, Дорогий Отче Генеральний Вікаріє, усім добром—

відданий як завжди у Христі Господі
брат і слуга
✠ ІВАН АЄп. АВ.

СХВАЛЮЮТЬ ПРАЦЮ НАД НАШИМ МИНУЛИМ В КАНАДІ

Історична Секція УВАН одержала низку листів від українських установ, парафій, організацій та поодиноких громадян, в яких висловлюється моральну піддержку УВАН в справі дальшого видання "Студій до історії українців Канади", як також публікації Історії українців Канади в англійській та українській мові. "Студії до історії українців Канади" нам потрібні, пишуть І. Саленга та М. Чипчар зі Сходу Канади, бо без студій важко зробити синтезу минулого. Знова Теодор і Єва Грицики зі ЗДА пишуть, що "Історія українців Канади повинна бути альбумом, до якого будуть заглядати наші діти, внуки і правнуки, звідки вони будуть черпати своє знання про свій рід". Д. Герич з Вінніпегу наголошує, що коли він бував в Україні, його запитували часто, коли появиться повноцінна історія українського поселення за морем. Т. Кобзей, теж вінніпежець, підчеркує, що "заходи над публікацією нашого минулого варті нашої жертвенности тим більш, що матеріяли будуть друковані в англійській мові і що це є проект Сторічча Канади. Тому кожний свідомий українець повинен скласти по можности свою жертву на таку і подібну ціль". Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки помістило в своєму офіційному органі доручення своєму членству активно піддержати працю Історичної Секції УВАН в Канаді. Крім численних листів заохоти наспіли також дальші пожертви, що їх подаємо до громадянського відома та контролі:

По 100.00 дол.: Запомогове Братство св. Миколая, централя у Вінніпезі, Українська Національна Кредитова Спілка, Монтреаль.

По 50.00 дол.: Окружна Рада Ліги Українських Католицьких Жінок, Вінніпег, Братство кол. Вояків І-ої Дивізії УНА, Станиця в Торонті, Кредитова Кооператива "Карпатія", Вінніпег, Михайло Додяк з Торонта.

По 30.00 дол.: Мгр. Олександер Роїк, Саскатун, Петро Малофій, Едмонтон.

По 25.00 дол.: Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки, Центральний Осідок в Дітройті, Ліга Українських Католицьких Жінок при парафії св. Миколая в Торонті, Українська Кредитова Спілка в Сент Катеренс, Кредитова Спілка Північного Вінніпегу, Кредитова Спілка "Поступ" у Вінніпезі, Відділ Братства Українців Католиків при парафії св. Миколая в Торонті, проп. Роберт Ковалевич, Вінніпег, д-р Петро Сайкевич, Віндзор, д-р Степан Гамула, Сарнія, Володимир Коман, Вінніпег.

По 20.00 дол.: Отці Василіяни, парафія св. Миколая у Вінніпезі, Михайло Кумка з Торонта.

По 10.00 дол.: Ліга Українських Католицьких Жінок при парафії Святого Духа на Брукленде, Антін Кирилюк, Геллюк, ЗДА., Братство кол. Вояків І-ої Дивізії УНА, Станиця у Вінніпезі, Дмитро Чайковський, Сент Катеренс.

Наспіли також листи запевнення допомоги від Українського Народного Союзу з Ню Джерзі та від Українського Робітничого Союзу зі Скрентону.

Історична Секція УВАН висловлює отсим сердешну подяку всім, що поспішили з моральною та матеріяльною допомогою в цій так важливій справі. Імена всіх жертводавців будуть відмічені у запланованих виданнях на окремій листі фундаторів. Досі вплинуло коло три тисячі долярів. Це є одна сьома потрібних фондів. Хто наступний в нашій спільній праці?!

Датки і листування слати:
Ukrainian Free Academy of Sciences
(U.V.A.N.)
P.O. Box 8597, Station B,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

БЕНКЕНД, САСК.
90-літній ювілей життя

Радісний і незабутній день прожила пані Агафія Бень в суботу 8 квітня 1967

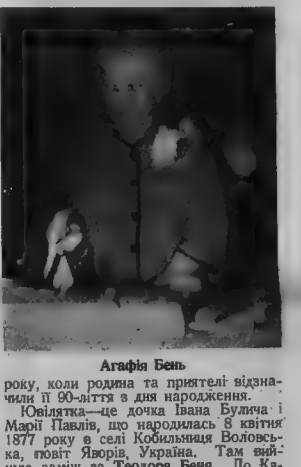

Агафія Бень

року, коли родина та приятелі відзначили її 90-ліття з дня народження.

Ювілятка—це дочка Івана Булича і Марії Павлів, що народилась 8 квітня 1877 року в селі Кобильниця Воловська, повіт Яворів, Україна. Там вийшла заміж за Теодора Беня. До Канади приїхали в травні 1905 року та поселились на фармі в околиці Джесмин, Саск., де стали членами основоположниками церкви Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії. Там пережили тяжкі піонерські часи. По 1930 році замешкали на фармі коло Келіґер, Саск. І тут започаткували нову нашу парафію Різдва Пречистої Діви Марії. Доки не збудовано тієї нашої церкви в 1942 році, в їх гостинній хаті були священні відправи наших богослужень, а дітом навчання катехизму для дітей. Тоді вони гостили в себе гарну громаду діткори.

Теодор Бень, що був ревним христи-

оку проминуло
копреподобний
е **Мале, ЧНІ.**,
ення. Майже
еї невсипущої
ят справі Бо-
них чужинців,
народові, чи як
стир на нашій
після другої
альний Вікарій
ора для укра-
та в Франції.
свій поважний
трудитися та
ковістю й рев-
ачені завдання
іветанок в Ле
духовні потре-
шпастирського

льнота високо
кі півстолітні
читься своїми
побажаннями
деного відпису
исьма Високо-
епископа Кир
ького Візита-
ьківською лю-
цінив пройде-
о довголітньо-

березня, 1967.
Генеральний

і благословен-
отже із Золо-
ященства, ми-
айкращими по-
ерця благосло-
ерейських свя-
ерезня, не по-
нути без ніяко-
раз бувало у
еликих і нев-
оя, Душпасти-
асто й високу
важні та ви-
олотий Ювілей
не тільки для
що Вас знає-
ода висловити
ски, які зіслав
м українським
освятили Ваше
ли, Ваше знан-
ажкий час для
роду Ви поки-
і прийшли як
аці в Христо-
жаль скоро
переслідування
разом з бель-
демптористами
манастирі на
аході Ви з най-
освятились на
працю серед
наперед в Бель-
Франції, зав-
рального Віка-
итатора. Вже
осібна вислов-
е Генеральний
ку за ту Вашу
ацю, а переду-
обов до нашої
важкого і все-
Солодкий Ісус
стократно най-
ього Пресвято-
ському житті і
Ваші подвиги й

Ваші заслуги напевно будуть окрасою для цілого Чина Отців Редемптористів і будуть заохотою для нових монаших покликань для продовження того діла, що його Ви і Ваші бельгійські Співбрати зачали на Україні й поширили по тих усіх краях, де опинилася українська еміграція й українська скитальщина.

Мої найкращі побажання для Вас з нагоди Вашого Золотого Ювілею повторюю в тихій молитві у стіп Евхаристійного Ісуса, а зокрема зроблю те у вівторок дня 21 березня ц.р. у св. Літургії на всі Ваші святі наміреня, на виблагання для Вас найбагатшого Божого благословення на здоров'я, на многі літа, на радість нам усім.

На завдаток Божого благословення з цілого серця благословлю Вас, Дорогий Отче Генеральний Вікаріє, усім добром—

відданий як завжди у Христі Господі
брат і слуга
✠ ІВАН АЄп. АВ.

СХВАЛЮЮТЬ ПРАЦЮ НАД НАШИМ МИНУЛИМ В КАНАДІ

Історична Секція УВАН одержала низку листів від українських установ, парафій, організацій та поодиноких громадян, в яких висловлюється моральну піддержку УВАН в справі дальшого видавання "Студій до історії українців Канади", як також публікації Історії українців Канади в англійській та українській мові. "Студії до історії українців Канади" нам потрібні, пишуть І. Саленґа та М. Чипчар зі Сходу Канади, бо без студій важко зробити синтезу минулого. Знова Теодор і Ева Грицики зі ЗДА пишуть, що "Історія українців Канади повинна бути альбумом, до якого будуть заглядати наші діти, внуки і правнуки, звідки вони будуть черпати своє знання про свій рід". Д. Герич з Вінніпегу наголошує, що коли він бував в Україні, його запитували часто, коли появиться повноцінна історія українського поселення за морем. Т. Кобзей, теж вінніпежець, підчеркує, що "заходи над публікацією нашого минулого варті нашої жертвенности тим більш, що матеріяли будуть друковані в англійській мові і що це є проект Сторіччя Канади. Тому кожний свідомий українець повинен скласти по можності свою жертву на таку і подібну ціль". Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки помістило в своєму офіційному органі доручення своєму членству активно піддержати працю Історичної Секції УВАН в Канаді. Крім численних листів заохоти наспіли також дальші пожертви, що їх подаємо до громадянського відома та контролі:

По 100.00 дол.: Запомогове Братство св. Миколая, централя у Вінніпезі, Українська Національна Кредитова Спілка, Монтреаль.

По 50.00 дол.: Окружна Рада Ліґи Українських Католицьких Жінок, Вінніпег, Братство кол. Вояків І-ої Дивізії УНА, Станиця в Торонті, Кредитова Кооператива "Карпатія", Вінніпег, Михайло Додяк з Торонта.

По 30.00 дол.: Мгр. Олександер Роїк, Саскатун, Петро Малофій, Едмонтон.

По 25.00 дол.: Українське Євангельське Об'єднання Північної Америки, Центральний Осідок в Дітройті, Ліга Українських Католицьких Жінок при парафії св. Миколая в Торонті, Українська Кредитова Спілка в Сент Кетеренс, Кредитова Спілка Північного Вінніпеґу, Кредитова Спілка "Поступ" у Вінніпезі, Відділ Братства Українців Католиків при парафії св. Миколая в Торонті, проп. Роберт Ковалевич, Вінніпеґ, д-р Петро Сайкевич, Віндзор, д-р Степан Гамула, Сарнія, Володимир Коман, Вінніпеґ.

По 20.00 дол.: Отці Василіяни, парафія св. Миколая у Вінніпезі, Михайло Кумка з Торонта.

По 10.00 дол.: Ліґа Українських Католицьких Жінок при парафії Святого Духа на Брукленде, Антін Кирилюк, Геллок, ЗДА., Братство кол. Вояків І-ої Дивізії УНА, Станиця у Вінніпезі, Дмитро Чайковський, Сент Кетеренс.

Наспіли також листи запевнення допомоги від Українського Народного Союзу з Ню Джерзі та від Українського Робітничого Союзу зі Скрентону.

Історична Секція УВАН висловлює отсим сердешну подяку всім, що поспішили з моральною та матеріяльною допомогою в цій так важливій справі. Імена всіх жертводавців будуть відмічені у запланованих виданнях на окремій лісті фундаторів. Досі вплинуло коло три тисячі долярів. Це є одна сьома потрібних фондів. Хто наступний в нашій спільній праці?!

Датки і листування слати:

Ukrainian Free Academy of Sciences
(U.V.A.N.)
P.O. Box 3597, Station B,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada.

БЕНКЕНД, САСК.

90-літній ювілей життя

Радісний і незабутній день прожила пані **Агафія Бень** в суботу 8 квітня 1967

Агафія Бень

року, коли родина та приятелі відзначили її 90-ліття з дня народження.

Ювілятка—це дочка Івана Булича і Марії Павлів, що народилась 8 квітня 1877 року в селі Кобильниця Воловська, повіт Яворів, Україна. Там вийшла заміж за **Теодора Беня**. До Канади приїхали в травні 1905 року та поселились на фармі в околиці Джесмин, Саск., де стали членами основоположниками церкви Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії. Там пережили тяжкі піонерські часи. По 1930 році замешкали на фармі коло Келиґер, Саск. І тут започаткували нову нашу парафію Різдва Пречистої Діви Марії. Доки не збудовано тієї нашої церкви в 1942 році, в їх гостинній хаті були священні відправи наших богослужень, а літом навчання катехизму для дітей. Тоді вони гостили в себе гарну громаду дітвори.

Теодор Бень, що був ревним християнином, поважним господарем і дуже прихильним до Церкви та духовенства, помер 3 травня 1943 року. Його дружина Агафія є також ревна християнка, тиха й дуже працьовита жінка. Своєю лагідною вдачею, любов'ю і солідною побожністю стала серцем цілої родини та мала великий вплив на добре виховання всіх своїх дітей. Бог поблагословив їх численною родиною, 11-ма дітьми: Меланія, Тетяна, Ксеня, Петро, Марія, Розалія, Євфимія, Катерина, Володимир, Анна і Йосиф. Всі вони, в винятком Йосифа, який помер немовлятком, живуть і є подружені, з винятком Петра та Розалії, що дотепер залишилися самітними; 38 внуками (чками), 22 правнуками(чками) та 4 пра-правнуками(чками). Разом найближчої родини: дітей, внуків і... пра-правнуків(чок) є 75 осіб. Із подружжя їхніх дітей: 1) Тетяни Бень, що вийшла заміж за Миколу Стефанюка, дочка Марія Стефанюк вступила до наших Сестер Служебниць ПНДМ., і стала Сестрою Євгенією, Сл.ПНДМ., і 2) Ксені Бень, що вийшла заміж за Миколу Шевціва, посвятилося на службу Богові двоє дітей: дочка Марія Шевців вступила також до наших Сестер Служебниць ПНДМ., і стала Сестрою Леонією, Сл.ПНДМ., а син Станислав Шевців вступив до наших Отців Редемптористів і став Братом Михаїлом, ЧНІ., в Колеґії св. Володимира в Роблин, Ман.

Наша ювілятка, завдяки своєму чесному характерові та ревному християнському життю повному посвяти, належить до найвизначніших громадян цієї околиці. І це добре ім'я вона передала своїм дітям. Всі вони є добрими й діяльними членами Української Католицької Церкви. З вдячности до своєї найдорожчої матері, її діти, за проводом п-ва Володимира і Анни Бень в Бенкенд, в домі яких живе достойна ювілятка, приготовили цю урочистість.

В суботу 8 квітня о. Роман Хом'як, ЧНІ., місцевий душпастир, відспівав у церкві Вознесення ГНІХриста в Бенкенд Божественну Літургію і сказав проповідь про численні дари, якими Бог обдарив ювілятку Агафію Бень. Під час цієї Служби Божої ювілятка з дітьми та приятелями приступила до святих Тайн. В год. 3:30 по полудні відбувся ювілейний бенкет в міській залі, що була гарно прибрана, при численній прияві так родини як і знайомих. Господарем бенкету був п. учитель Михайло Сельський, який дуже гарно перевів цю урочистість. В часі бенкету промовляв також Брат Михаїл Шевців, ЧНІ., [illegible] прекрасних дарунків від дітей і родини. Місцевий душпастир у своїй промові вказав на заслуги ювілятки для нашої Святої Церкви та народу. Протягом довгого свого життя вона була живим прикладом як треба по-християнськи жити, совісно сповняючи свої обов'язки як жінки і матері, як членкині Української Католицької Церкви, і дитини українського народу та громадянки Канади. В імені дітей він також передав ювілятці прекрасну грамоту в Апостольським Благословенням Святішого Отця Папи Павла VI, полученим з повним відпустом.

Накінець промовляла сама ювілятка, дякуючи Всевишньому за всі ласки, що ними дарив її протягом довгого життя. Також щиро подякувала своїм дітям, всій родині та всім присутнім, що причинились до звеличення цього ювілею. По відспіванні грімкого многоліття, присутні підходили до ювілятки, щоб поздоровити її з цим ювілеєм, поговорити з нею та побажати їй ще многих літ прожити.

Присутній.

У ЛЬВОВІ ВЕЛИЧНО ПОХОВАЛИ о. Б. РЕПЕТИЛА, ЧНІ.

Понад 5,000 осіб брали участь у похороні о. Богдана Репетила, редемпториста, який умер уночі з 8 на 9 травня 1967 року, повідомляє лист зі Льво-

53-річний священик умер нагло. "Вмер у чужій хаті, у другій чужій хаті його положили". Люди виявили велику пошану небіжчикові "за жертву цілого життя". Похорон був "спонтанний". "Якби це гарно було з якоїнебудь церкви...", каже автор листа.

(Українські Вісті, Едмонтон, ч. 22, 1967).

СУДБУРІ, ОНТ.

Смерть і похорон душпастиря (Бл. п. о. Василь Зварич)

Його смерть, як і ціле життя, тиха, спокійна. Ще рано відправив Службу Божу, ще відвідав своїх старих приятелів, поговорив коротко й обіцяв прийти надовше по святах.

І дуже спішився, мовляв, всі господині зайняті тепер, а й він, покійний о. Василь Зварич, теж має багато праці. Казав, що добре себе почуває, побажав Веселих Свят і в 11:30 год. рано відійшов.

А вже в 12:20 год. по пол., коли пригрівав собі молоко на кухонці, повалився на підлогу, не сказавши ні слова. Присутній був лише о. ред. Ор. Купранець, ЧСВВ.

Бл. п. о. В. Зварич народився 29-го січня 1890 р. в Бірках Великих, повіт Тернопіль. Богословські студії закінчив в Духовній Семінарії у Львові в 1921 р. і був рукоположений на священика 21 квітня 1921 р. Преосв. Кир Йосифом Боцяном. Зараз по тім став сотрудником у Глинянах, пов. Перемишляни, у 1922 р. завідателем в Магдалівці, пов. Скалат, у 1923 р. у Старому Збаражі, а опісля від 1934-1948 р. парохом у Кривім, пов. Скалат.

Всюди залишив гарну пам'ять про себе і глибоку пошану.

Його смерть сколихнула спокійне життя всіх, що знали його. Він був помічником пароха Судбур, о. дек. Т. Приймы, лише пів року. Тільки пів року служив він судбурській українській католицькій громаді своїми молитвами, відправами, слуханням Сповідей та щирими розмовами й порадами, але навіть цей короткий час вистарчив, щоб вірні набрали до нього довір'я і полюбили його як батька. Мабуть нема більшого вдоволення для священика на цьому світі, як зрозуміння, довір'я і любов довірених йому людей і це щастя мав о. В. Зварич.

О. В. Зварич—це взір священика. Побожний, щирий, лагідний і справедливий. Таким він був на рідних землях, таким залишився і тут. Це була лінія його трудолюбивого життя і її він придержувався. Це був його принцип, його філософія: служити Церкві і своєму народові. Цей обов'язок ніс він з гідністю людини, що знає своє призначення і свою ціль.

Коли пишу ці рядки, мені стоїть перед очима його величня постать, усміхнене обличчя, бадьора хода і причуваються слова, які любив повторяти: "Якби була згода між нами, як багато ми могли б зробити для свого народу".

Помер о. В. Зварич дня 25. IV. ц.р. на 78-му році життя, а на 47-му році священства. Священичі свячення одержав 21. IV. 1921 р. з рук Преосв. Й. Боцяна. На еміґрації жив у містечку Шварцах в Австрії, а в Канаді в Су Сент Мері, Ст. Френсис, Кіркленд Лейк і врешті в Судбурах.

Вже того самого вечора, тобто 25 квітня в судбурській українській католицькій церкві відправилася Панахида, яку відслужив о. дек. Т. Прийма, о. д-р О. Купранець і о. Ю. Карпінський. Вірні виповнили церкву й у сльозах молилися за душу свого душпастиря.

З огляду на Страсний тиждень і Великдень, похорон відложено на 2-го травня. Уже від другої години тіло покійного лежало у відкритій домовині, а вірні відвідували, щоб віддати пошану улюбленому священикові.

Увечорі о. О. Купранець відправив Службу Божу, в асисті о. С. Смика й о. Ю. Карпінського.

До Панахиди стало п'ятьох священиків. На Панахиді була присутня сестра покійного, п-ні А. Зварич із Су Сент Мері.

По відправах тіло о. В. Зварича відвезено до Су Сент Мері, згідно з його бажаннями, щоб там бути похороненому на кладовищі католицьких священиків.

На другий день, в середу, 3-го травня, в 10-ій год. почалися вже в Су Сент Мері похоронні відправи. Панахиду відправив товариш покійного зі студій, о. П. Джулинський з Торонта, в асисті о. Ю. Карпінського та о. С. Фіголя. Архиєрейську Службу Божу відслужив Преосв. Кир Ісидор в сослуженні отців: П. Джулинського, Т. Прийми, С. Смика, С. Фіголя і Ю. Карпінського. Присутні були місцевий парох о. Н. Сірий та кількох священиків латинського обряду, між ними польський та хорватський. Прощальне слово виголосив о. П. Джулинський, згадуючи молодість та працю покійника.

Похорон відбувся на католицькому цвинтарі, на частині призначеній для католицьких священиків. Участь узяли оо. Н. Сірий, Ю. Карпінський, С. Смик, С. Фіголь.

Під час тризни, якою проводив о. Н. Сірий, промовляли о. дек. Т. Прийма, який переказав взірцеве життя о. Зварича, як священика-сотрудника, його останні хвилини та смерть, п. С. Стасюк, як делеґат БУК зі Судбур, який переказав свої враження із знайомства, зустрічей та розмов з покійним з України, п. Рудий з Торонта, що повнив функції дяка в покійного. Сестрінок померлого, п. Томків подякував присутнім за участь та вияв любови й пошани до свого доброго й шляхетного вуйка.

При тому, на заклик п. Рудого, зібрано $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Хай милосердний Бог прийме покійного робітника у Христовім винограднику до Свого Царства Небесного!

Вічна Йому Пам'ять!

ШОЛ ЛЕЙК, МАН.

ВІДІЙШОВ ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ

(Бл. п. о. Володимир Слабий)

В понеділок 3 квітня 1967 помер, після короткої недуги серця, **о. Володимир Слабий**, парох округи Шол Лейк-Овкбурн у Манітобі. Парастас відслужили 23 священики у середу 5 квітня в церкві Пресвятої Евхаристії в Овкбурні. Проповідь виголосив о. шамбелян Роман Добрянський з Вінніпеґу. В четвер 6 квітня о. прелат В. Кушнір в заступництві неприявного Митрополита Кир Максима відслужив Заупокійну Службу Божу в церкві св. Йосафата в Шол Лейку в асисті о. шамб. Р. Добрянського, о. радника С. Тарнавецького, о. декана В. Лучкова і о. Й. Каменецького. Прощальне слово виголосив о. прелат В. Кушнір. Приявних було 23 священиків і коло тисяча вірних з ближчих і дальших околиць.

Після Богослуження відбувся поминальний обід у ресторані "Бофало Інн" у Шол Лейку. Похороном зайнялись місто-предсідателі: І. Михайлишин з Овкбурн і Михайло Герелюс з Шол

...сподарем і дуже ...и та уховенства, ...рок... Його дру... ...ре...а християн... ...рацьов та жінка. ...ово, любов'ю і со... ...тала серцем цілої ...кий вплив на доб... ...їх дітей. Бог по... ...ною родиною, 11- ... Тетяна, Ксеня, ..., Євфимія, Кате... ...на і Йосиф. Всі ...сифа, який помер ... і є подружені, з ...Розалії, що доте... ...ними; 38 внуками ...ами(чками) та 4 ...и). Разом найбли... ...нуків і... пра-пра... ... Із подружжя Їх... ... Бень, що вийшла ...ранюка, дочка Ма... ...ла до наших Сес... ...ДМ., і стала Сес... ...НДМ., і 2) Ксені ...заміж за Миколу ... на службу Бо... ...ка Марія Шевців ...аших Сестер Слу... ...ала Сестрою Лео... ...н Станислав Шев... ...х Отців Редемпто... ...м Михаїлом, ЧНІ., ...димира в Роблин, ...

...вдяки своєму чес... ...ревному христи... ...ному посвяти, на... ...чніших громадян ...обре ім'я вона пе... ... Всі вони є доб... ...енами Української ... З вдячности до ...матері, її діти, ва... ...димира і Анни Бень ...их живе достойна ...и цю урочистість.

... о. Роман Хом'як, ...астир, відопівав у ...НІХриста в Бенк... ...тургію і сказав ...ні дари, якими Бог ...гафію Бень. Під ...ої ювілятка з діть... ...риступила до свя... ...30 по полудні від... ...кет в міській залі, ...рана, при численній ... і знайомих. Гос... ...в п. учитель Ми... ...й дуже гарно пе... ... В часі бенкету ...ат Михаїл Шевців, ...яка дістала багато ... від дітей і роди... ...астир у своїй про... ...луги ювілятки для ...и та народу. Про... ... життя вона була ... треба по-христи... ...о сповняючи свої ... і матері, як член... ...атолицької Церкви, ...о народу та грома... ...ені дітей він також ...екрасну грамоту в ...гословенням Святі... ...вла VI, полученим ...

...ала сама ювілятка, ...у за всі ласки, що ...гом довгого жит... ...дякувала своїм ді... ...всім присутнім, що ...ичення цього юві... ... грімкого многоліт... ...дили до ювілятки, ...в цим ювілеєм, по... ...побажати їй ще ...

Присутній.

У ЛЬВОВІ ВЕЛИЧНО ПОХОВАЛИ о. Б. РЕПЕТИЛА, ЧНІ.

Понад 5,000 осіб брали участь у похороні о. Богдана Репетила, редемпториста, який умер уночі з 8 на 9 травня 1967 року, повідомляє лист зі Льво-

53-річний священик умер нагло. "Вмер у чужій хаті, у другій чужій хаті його положили". Люди виявили велику пошану небіжчикові "за жертву цілого життя". Похорон був "спонтанний". "Якби це гарно було з якоїнебудь церкви...", каже автор листа.

(Українські Вісті, Едмонтон, ч. 22, 1967).

СУДБУРІ, ОНТ.

Смерть і похорон душпастиря (Бл. п. о. Василь Зварич)

Його смерть, як і ціле життя, тиха, спокійна. Ще рано відправив Службу Божу, ще відвідав своїх старих приятелів, поговорив коротко й обіцяв прийти надовше по святах.

І дуже спішився, мовляв, всі господині зайняті тепер, а й він, покійний о. Василь Зварич, теж має багато праці. Казав, що добре себе почуває, побажав Веселих Свят і в 11:30 год. рано відійшов.

А вже в 12:20 год. по пол., коли пригрівав собі молоко на кухонці, повалився на підлогу, не сказавши ні слова. Присутній був лише о. ред. Ор. Купранець, ЧСВВ.

Бл. п. о. В. Зварич народився 29-го січня 1890 р. в Бірках Великих, повіт Тернопіль. Богословські студії закінчив в Духовній Семінарії у Львові в 1921 р. і був рукоположений на священика 21 квітня 1921 р. Преосв. Кир Йосифом Боцяном. Зараз по тім став сотрудником у Глинянах, пов. Перемишляни, у 1922 р. завідателем в Магдалівці, пов. Скалат, у 1923 р. у Старому Збаражі, а опісля від 1934-1948 р. парохом у Кривім, пов. Скалат.

Всюди залишив гарну пам'ять про себе і глибоку пошану.

Його смерть сколихнула спокійне життя всіх, що знали його. Він був помічником пароха Судбур, о. дек. Т. Прийми, лише пів року. Тільки пів року служив він судбурській українській католицькій громаді своїми молитвами, відправами, слуханням Сповідей та щирими розмовами й порадами, але навіть цей короткий час вистарчив, щоб вірні набрали до нього довір'я і полюбили його як батька. Мабуть нема більшого вдоволення для священика на цьому світі, як зрозуміння, довір'я і любов довірених йому людей і це щастя мав о. В. Зварич.

О. В. Зварич—це взір священика. Побожний, щирий, лагідний і справедливий. Таким він був на рідних землях, таким залишився і тут. Це була лінія його трудолюбивого життя і її він придержувався. Це був його принцип, його філософія: сужити Церкві і своєму народові. Цей обов'язок ніс він з гідністю людини, що знає своє призначення і свою ціль.

Коли пишу ці рядки, мені стоїть перед очима його величня постать, усміхнене обличчя, бадьора хода і причуваються слова, які любив повторяти: "Якби була згода між нами, як багато ми могли б зробити для свого народу".

Помер о. В. Зварич дня 25. IV. ц.р. на 78-му році життя, а на 47-му році священства. Священичі свячення одержав 21. IV. 1921 р. з рук Преосв. Й. Боцяна. На еміграції жив у містечку Шварцах в Австрії, а в Канаді в Су Сент Мері, Ст. Френсис, Кіркленд Лейк і врешті в Судбурах.

Вже того самого вечора, тобто 25 квітня в судбурській українській католицькій церкві відправилася Панахида, яку відслужив о. дек. Т. Прийма, о. д-р О. Купранець і о. Ю. Карпінський. Вірні виповнили церкву й у сльозах молилися за душу свого душпастиря.

З огляду на Страсний тиждень і Великдень, похорон відложено на 2-го травня. Уже від другої години тіло покійного лежало у відкритій домовині, а вірні відвідували, щоб віддати пошану улюбленому священикові.

Увечорі о. О. Купранець відправив Службу Божу, в асисті о. С. Смика й о. Ю. Карпінського.

До Панахиди стало п'ятьох священиків. На Панахиді була присутня сестра покійного, п-ні А. Зварич із Су Сент Мері.

По відправах тіло о. В. Зварича відвезено до Су Сент Мері, згідно з його бажаннями, щоб там бути похороненому на кладовищі католицьких священиків.

На другий день, в середу, 3-го травня, в 10-ій год. почалися вже в Су Сент Мері похоронні відправи. Панахиду відправив товариш покійного зі студій, о. П. Джулинський з Торонта, в асисті о. Ю. Карпінського та о. С. Фіголя. Архиєрейську Службу Божу відслужив Преосв. Кир Ісидор в сослуженні отців: П. Джулинського, Т. Прийми, С. Смика, С. Фіголя і Ю. Карпінського. Присутні були місцевий парох о. Н. Сірий та кількох священиків латинського обряду, між ними польський та хорватський. Прощальне слово виголосив о. П. Джулинський, згадуючи молодість та працю покійника.

Похорон відбувся на католицькому цвинтарі, на частині призначеній для католицьких священиків. Участь узяли оо. Н. Сірий, Ю. Карпінський, С. Смик, С. Фіголь.

Під час тризни, якою проводив о. Н. Сірий, промовляли о. дек. Т. Прийма, який переказав взірцеве життя о. Зварича, як священика-сотрудника, його останні хвилини та смерть, п. С. Стасюк, як делегат БУК зі Судбур, який переказав свої враження із знайомства, зустрічей та розмов з покійним з України, п. Рудий з Торонта, що повнив функції дяка в покійного. Сестрінок помершого, п. Томків подякував присутнім за участь та вияв любови й пошани до свого доброго й шляхетного вуйка.

При тому, на заклик п. Рудого, зібрано $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Хай милосердний Бог прийме покійного робітника у Христовім виноградику до Свого Царства Небесного!

Вічна Йому Пам'ять!

ШОЛ ЛЕЙК, МАН.

ВІДІЙШОВ ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ (Бл. п. о. Володимир Слабий)

В понеділок 3 квітня 1967 помер, після короткої недуги серця, **о. Володимир Слабий,** парох округи Шол Лейк-Овкбурн у Манітобі. Парастас відслужили 23 священики у середу 5 квітня в церкві Пресвятої Евхаристії в Овкбурні. Проповідь виголосив о. шамбелян Роман Добрянський з Вінніпегу. В четвер 6 квітня о. прелат В. Кушнір в заступництві неприявного Митрополита Кир Максима відслужив Заупокійну Службу Божу в церкві св. Йосафата в Шол Лейку в асисті о. шамб. Р. Добрянського, о. радника С. Тарнавецького, о. декана В. Лучкова і о. Й. Каменецького. Прощальне слово виголосив о. прелат В. Кушнір. Приявних було 23 священиків і коло тисяча вірних з ближчих і дальших околиць.

Після Богослуження відбувся поминальний обід у ресторані "Бофало Інн" у Шол Лейку. Похороном зайнялись місто-предсідателі: І. Михайлишин з Овкбурн і Михайло Ґерелюс з Шол Лейк. Харчі приготовили Сестриці з Шол Лейк, Овкбурн, Мензі, Солсгерт і Биртель. Тіло бл. п. о. В. Слабого відвезено поїздом до Едмонтону на вічний

Бл. п. о. Володимир Слабий уродився 25 квітня 1903 року на Буковині. Середню школу і теологічні студії закінчив у Чернівцях на Буковині. Владика д-р Валеріян Френцію висвятив на священика Володимира Слабого дня 7 листопада 1926 року в Ораля Велика в жонатім стані. До часу другої світової війни о. В. Слабий був на парафії в Буковині. На скитальщині перебував у Німеччині. До Канади приїхав в 1951 році. Якийсь час був в Альберті, а від 1956 року був парохом міста Портедж ля Прері в Манітобі. Від грудня 1965 року був парохом округи Овкбурн з осідком у Шол Лейку. В глибокому смутку лишив дружину Софію та трьох синів: Тараса в Едмонтоні, Ярослава в Гюстон, Алабама і Богдана в Сієтел, Вашингтон.

Бл. п. о. Володимир Слабий був дуже ревним і працьовитим душпастирем, щирим українським патріотом. За його ревність і лагідну вдачу всі його любили і шанували. Його смерть—це дійсно болюча втрата для нашої Церкви і народу.

Хай спочиває з Богом і радується вічною нагородою в небі.

АЛЬВЕНА, САСК.

Похорон бл. п. Ґені Олесків

У вівторок 14-го березня 1967 померла з причини серцевої недуги бл. п. Ґеня Олесків на 51-му році трудолюбивого життя.

Похорони покійної Ґені почалися в четвер 16-го березня вечором Парастасом, який відправив о. радник Я. Ляшкевич в похоронному заведенні в Кадворті. Слідуючого дня також вечором відправив Панахиду по бл. п. Ґені о. парох А. Хорунжий в Альвені. Заупокійну Службу Божу відправив о. парох Й. Цалик в суботу 18-го березня о год. 10-ій рано та виголосив прощальне слово. Рівнож о. парох А. Хорунжий прощав покійну від парафіян та роди-

Хоч в день перед похороном була велика снігова завірюха, на похорон бл. п. Ґені Олесків прийшли та приїхали майже всі парафіяни з Альвени та околиці. В часі Служби Божої муж покійної Ґені, її діти та багато вірних прийняли св. Тайни сповіди та Евхаристії за спокій душі покійної Ґені. Доказом любови та пошани до покійної було велике число жертв на Служби Божі та багато вінків і китиць квітів на домовині.

Бл. п. Ґеня Олесків народилася 14-го липня 1915-го року в Альвені і тут прожила все своє життя. В 1934-му році 24-го липня вийшла заміж за Едварда Олескова і з ним прожила 32 з половиною років. Покійна Ґеня була зразковою і практикуючою християнкою-католичкою. Вона совісно виконувала свої церковні та парафіяльні обов'язки. Радо та щиро жертвувала на потреби церкви, була ввічливою до сусідів, помагала їм в потребі, чим і з'єднала собі загальну любов та пошану, тому її і несподівана смерть була великим ударом не лише для її найближчої родини, але і для всіх, що її знали.

У великому горю та смутку залишила покійна Ґеня свого мужа Едварда, сина Ернія, доньки Рожу та Лорейн, свою стареньку немічну матір, шість сестер: Марію в Кадворті, Йосифу в Кадворті, Джойсі в Саскатуні, Емілію в Альвені, Стефанію в Едмонтоні та Ольгу в Теодорі. Усі сестри подружені; чотирьох братів: Андрея в Юконі, Михайла і Петра у Ванкувері та Володимира в Ріджайні.

Бл. п. Ґеня Олесків

Після похорону відбувся в місцевій залі поминальний обід, котрий приготовило місцеве жіноцтво.

Муж та діти покійної Ґені складають щиру подяку: Всеч. отцям парохам за похоронні відправи, прощальні промови та слова потіхи, всім приятелям за жертви на Служби Божі, квіти на домовину та за участь в похоронах. Окрема подяка тим, що несли домовину та жіночому товариству за приготування поминального обіду.

Нехай вседобрий Бог вас всіх нагородить стократно, а нашій незабутній дружині і мамі дасть вічний спокій та щастя.

Муж покійної Ґені Едвард Олесків зложив $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

За жертву щиро дякуємо, а бл. п. Ґені Олесків вічная пам'ять.

ВИШАРТ, САСК.

В суботу, 8 квітня 1967 року, в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт, о. Михайло Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир, відслужив Божественну Літургію і Панахиду за спокій душі бл. п. **Мирослава Лещишина.** Крім найближчої і дальшої родини на цім богослуженні були ще приятелі, які хотіли спільно помолитися за душу незабутнього Мирослава, сина панства Михаїла і Параскевії Лещишин, який трагічно помер 8 квітня 1966 року недалеко Вегревил, Альберта.

Бл. п. Мирослав Лещишин

З церкви всі пішли до парафіяльної залі на обід, приготований родиною покійника. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $29.00. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям за жертви, а бл. п. Мирославові Лещишин вічна пам'ять!

Присутній.

YORKTON, SASK.

Local businessman, J. Fedorowich dies

A long-time Yorkton businessman, John Fedorowich of 125 Darlington St. W., died April 27, 1967 at the Yorkton Union Hospital at the age of 83 following a lengthy illness.

Prayers were said Sunday evening in the chapel of Bailey's Funeral Home. Requiem High Mass was said Monday morning, May 1st, in St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Rev. T. Krawchuk, C.SS.R., officiated. Interment was in the Yorkton Cemetery. Pallbearers were his sons: Frank, Walter, Orest, Victor and Lionel and son-in-law William Fedor.

Born Oct. 9, 1883 in Kobilnica Wolowska, district Yaworiw, in the Western Ukraine, Mr. Fedorowich came to Buchanan, Sask., and then moved to Yorkton in 1908. He was very hard working and diligent man and established John Fedorowich Fuel and Draying Company, which later became Fedorowich Con-

John Fedorowich

struction. He remained a shareholder of this company until his death. During certain time he even farmed in the Hamton district, and operated a livery stable on Betts Ave.

On August 4, 1914 he married the former Anna Komas at Yorkton. She predeceased him in 1958.

Mr. John Fedorowich was one of the founders of St. Mary's parish, charter member of the Ukrainian Catholic Brotherhood (BUK), an original donor to the founding of St. Joseph's College, and a member of the Knights of Columbus.

In his passing, Yorkton has lost one of their pioneer businessmen. The large attendance at the service testified to the esteem Mr. Fedorowich was held in the community.

He is survived by five sons, Frank, Walter, Orest, Victor and Lionel of Yorkton; one daughter Mrs. William (Pauline) Fedor of Lethbridge, and 19 grandchildren. Pauline's daughter Jeanette has entered the Congregation of Sisters of Our Lady of Charity in Edmonton Nov. 15, 1959, and became Sister St. John of the Cross, and Frank's son Bernard has graduated in Pharmacy from University of Saskatchewan May 19, 1965.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

вили Сестриці з
Мензі, Солсгерт і
о. В. Слабого від.
монтону на вічний

Слабий уродився
на Буковині. Се-
гічні студії закін-
уковині. Владика
висвятив на свя-
Слабого дня 7 ли-
Ораля Велика в
асу другої світо-
був на парафії в
льщині перебував
ди приїхав в 1951
в Альберті, а від
м міста Портедж
Від грудня 1965
круги Оакбурн з
у. В глибокому
у Софію та трьох
монтоні, Ярослава
Богдана в Сієтел,

р Слабий був ду-
тим душпастирем,
атріотом. За йо-
у вдачу всі його
Його смерть—це
для нашої Церк-

огом і радується
ебі.

САСК.
Гені Олесків
березня 1967 помер-
вої недуги бл. п.
му році трудолю-

Гені почалися в
вечором Параста-
о. радник Я. Ляш-
заведенні в Кад-
ня також вечором
по бл. п. Гені о.
в Альвені. Заупо-
відправив о. парох
3-го березня о год.
лосив прощальне
арох А. Хоружий
парафіян та роди-

похороном була
рюха. на похорон
рийшли та приїха-
іяни з Альвени та
лужби Божої муж
та багато вірних
сповіди та Євха-
уші покійної Гені.
пошани до покій-
о жертв на Служ-
вінків і китиць кві-

ів народилася 14-го
в Альвені і тут
життя. В 1934-му
йшла заміж за Ед-
ним прожила 32 з
Покійна Геня була
куючою християн-
на совісно виконну-
та парафіяльні обо-
иро жертвувала на
а ввічливою до су-
потребі, чим і з'єд-
любов та пошану,
на смерть була ве-
ше для її найближ-
я всіх, що її знали.
о та смутку зали-
свого мужа Едвар-
ки Рожу та Лорейн,
емічну матір, шість
Кадворті, Йосифу в
Саскатуні, Емілію
ію в Едмонтоні та
Усі сестри подруже-
в: Андрея в Юконі,
у Ванкувері та Во-
ніі

Бл. п. Геня Олесків

Після похорону відбувся в місцевій залі поминальний обід, котрий приготовило місцеве жіноцтво.

Муж та діти покійної Гені складають щиру подяку: Всеч. отцям парохам за похоронні відправи, прощальні промови та слова потіхи, всім приятелям за жертви на Служби Божі, квіти на домовину та за участь в похоронах. Окрема подяка тим, що несли домовину та жіночому товариству за приготування поминального обіду.

Нехай вседобрий Бог вас всіх нагородить стократно, а нашій незабутній дружині і мамі дасть вічний спокій та щастя.

Муж покійної Гені Едвард Олесків зложив $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

За жертву щиро дякуємо, а бл. п. Гені Олесків вічная пам'ять.

ВИШАРТ, САСК.

В суботу, 8 квітня 1967 року, в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт, о. Михайло Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир, відслужив Божественну Літургію і Панахиду за спокій душі бл. п. **Мирослава Лещишина**. Крім най-

Бл. п. Мирослав Лещишин

ближчої і дальшої родини на цім богослуженні були ще приятелі, які хотіли спільно помолитися за душу незабутнього Мирослава, сина панства Михаїла і Параскевії Лещишин, який трагічно помер 8 квітня 1966 року недалеко Вегревил, Альберта.

З церкви всі пішли до парафіяльної залі на обід, приготований родиною покійника. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $29.00. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям за жертви, а бл. п. Миросдавові Лещишин вічна пам'ять!

Присутній.

YORKTON, SASK.

Local businessman, J. Fedorowich dies

A long-time Yorkton businessman, John Fedorowich of 125 Darlington St. W ., died April 27, 1967 at the Yorkton Union Hospital at the age of 89 following a lengthy illness.

Prayers were said Sunday evening in the chapel of Bailey's Funeral Home. Requiem High Mass was said Monday morning, May 1st, in St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Rev. T. Krawchuk, C.SS.R., officiated. Interment was in the Yorkton Cemetery. Pallbearers were his sons: Frank, Walter, Orest, Victor and Lionel and son-in-law William Fedor.

Born Oct. 9, 1888 in Kobilnica Wolowska, district Yaworiw, in the Western Ukraine, Mr. Fedorowich came to Buchanan, Sask., and then moved to Yorkton in 1908. He was very hard working and diligent man and established John Fedorowich Fuel and Draying Company, which later became Fedorowich Con-

John Fedorowich

struction. He remained a shareholder of this company until his death. During certain time he even farmed in the Hamton district, and operated a livery stable on Betts Ave.

On August 4, 1914 he married the former Anna Komas at Yorkton. She predeceased him in 1958.

Mr. John Fedorowich was one of the founders of St. Mary's parish, charter member of the Ukrainian Catholic Brotherhood (BUK), an original donor to the founding of St. Joseph's College, and a member of the Knights of Columbus.

In his passing, Yorkton has lost one of their pioneer businessmen. The large attendance at the service testified to the esteem Mr. Fedorowich was held in the community.

He is survived by five sons, Frank, Walter, Orest, Victor and Lionel of Yorkton; one daughter Mrs. William (Pauline) Fedor of Lethbridge, and 19 grandchildren. Pauline's daughter Jeanette has entered the Congregation of Sisters of Our Lady of Charity in Edmonton Nov. 15, 1959, and became Sister St. John of the Cross, and Frank's son Bernard has graduated in Pharmacy from University of Saskatchewan May 19, 1965.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

ШИГО, САСК.

Осягнув докторат з медицини

Коло дванадцять миль на полудне від містечка Тафнел, Саск., знаходиться українська католицька церква Різдва Матері Божої. Ця церква знаходиться на фармі п. Григорія Козакевича, що є дяком у цій церкві. Родина Козакевичів знана зі свого прив'язання до католицької Церкви та до традицій свого народу. В цій околиці мешкає не лише п. Григорій Козакевич, але теж живе його старший брат Теодор Козакевич і його два сини так, що звичайно кажуть: церква коло Козакевичів.

Цю парафію від початку обслуговують отці Редемптористи з Йорктону.

Цього року п. Григорій і Анастасія Козакевич мали це щастя, що один з їх синів, а саме Григорій-Петро-Володимир осягнув науковий ступінь доктора медицини в Саскачеванському університеті.

Молодий доктор, Григорій П. В. Козакевич, народився 19 листопада 1943 р. в околиці, де проживають його родичі ще тепер. До початкової школи ходив на фармі, опісля до школи у Паркерві. До гайскулу учащав у містечку Фовм Лейк, Саск. До Саскачеванського університету в Саскатуні записався 1961 р.

Молодий лікар піде на один рік практики до лічниці у Сент Боніфас, а після цього отворить своє власне лікарське бюро. Дуже можливо, що скінчивши однорічну практику поїде на дальші медичні студії до ЗДА.

З нагоди осягнення наукового ступня доктора медицини бажаємо молодому нашому лікареві міцного здоров'я, щоб міг працювати для добра всіх, що терплять. Будемо просити Бога, щоб Боже благословення товаришило йому завжди в житті, щоб молодий лікар міг зробити багато добра для свого народу. При цій нагоді ґратулюємо теж родичам нашого молодого доктора, що не лише подбали, щоб старший син Василь міг стати вчителем та працювати для нашої дітвори в Йорктоні, але теж підтримували витривало молодшого сина Григорія П. В., щоб міг успішно скінчити студії медицини. Це гарний приклад, як дбати про виховання своїх дітей.

Приятель.

PRESS FUND

Щира подяка ласкавим жертводавцям за ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

1.00: Mrs. Anne Zerebesky, Pelly; Mary Ripka, Port Arthur. [illegible] Soroka, Chisholm, W. Woytowich, North Battleford; Alex Liwen, Winnipeg.

2.50: Maria Prybeha, Cleveland.

3.00: Mrs. P. Graba, Port Arthur; A. Kobryn, Nottingham.

5.50: Mrs. Pauline Piniach, Regina.

10.00: Mrs. A. Shenal, Toronto.

35.00: Anonymous.

3.00: Funeral of Rev. Volodymyr Slubyj, Shoal Lake.

8.00: Funeral of Tatiana Shuya, Preeceville.

10.00: Funeral of Annie Ryneshewsky, Stenen.

10.00: Funeral of Rev. B. Zwarych, Sudbury.

12.00: Funeral of Dorris Kwasnicia, Preeceville.

15.00: Funeral of William Yaremko, Yorkton.

20.00: Funeral of Catherine Malkowski, Melville.

31.15: Funeral of Mike Popadenec, Krasne.

33.20: Funeral of John Fedorowich, Yorkton.

ВАЖЛИВЕ ПРИЗНАННЯ ДЛЯ СУСПІЛЬНОГО ДІЯЧА В ЙОРКТОНІ

Лефтенант ґовернор саскачеванської провінції призначив знаного суспільного діяча з Йорктону, **п. Стефана Т. Шабеця**, до Саскачеванської Освітньої Ради. Ціллю тої Ради, що складається з п'ятьох осіб (двох є римокатолицького обряду), дораджувати міністрові освіти в справах, що відносяться до освіти.

Всі справи, що відносяться до інспекції шкіл, шкільних іспитів, вишкільних курсів, уділювання дипломів та кляссифікації учителів, учительських семінарів, шкільні тексти та книжки, повинні бути предложені тій Раді для продискутування їх та видання відповідної опінії.

Ця Рада розглядає також справи, зреферовані міністром освіти. Теперішня Освітня Рада складається крім п. С. Т. Шабеця ще з таких осіб: д-р Н. Р. Г. Геслям—предсідник і декан Коледжу Артс і Саєнс Саскачеванського університету, А. Б. Даглес з Вейбурн—бувший президент Асоціяції Шкільних Тростів Саскачевану, Р. Ляльонде з Ст. Віктор—управитель забезпеченевої компанії Фіделіти Лайф Іншуренс Ко., та пані Робінсон з Ріджайни.

Ґратулюємо п. Шабецеві та бажаємо якнайкращих успіхів на новому відповідальному пості.

YORKTON, SASK.

Early Yorkton farmer passes

Prayers for **William Yaremko**, 139 Maple Ave., aged 80 years, who died March 19, 1967 in the Yorkton Union Hospital, were said Friday evening in the chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was held Saturday morning, April 1st, at St. Mary's Ukrainian Catholic Church with Rev. John Syrota, C.SS.R., officiating.

Interment was in the family plot in

William Yaremko

the Garden of the Crucifixion, Yorkton Memorial Gardens. Pallbearers were Fred Dobko, William, Russell, Henry, Mike and Luddy Yaremko.

Born at Lashky, district Yaroslav, in the Western Ukraine on Dec. 24, 1886. He was the son of Dan Yaremko and Mary Sereda. He came to Canada and to Yorkton at the age of 24 in 1910 where he worked on farms. On Feb. 28, 1921 he married the former Mary Dobko at Yorkton and the couple began farming in the Yorkton district. He retired in October of 1952.

He is survived by his wife Mary; two sons, Alex of Yorkton and Nick of Toronto; three daughters, Mrs. Matt (Evelyn) Boychuk of Yorkton, Mrs. Steve (Olga) Bass and Mrs. Earl (Victoria) Turney, both of Calgary and 14 grandchildren.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

ESTABLISHMENT OF EASTERN RITE INFORMATION SERVICE

The Eastern Rite Information Service, sponsored by the St. Nicholas Diocese in Chicago, has been established for the purpose of disseminating topical news about the Churches of the Eastern Rite. This service will make news available about the Ukrainian Catholic Church in America, Canada, South America, Australia, and Europe. The scope of this news service will not be limited to the Eastern Catholic Rites only. Efforts will also be directed to accumulating pertinent information about the Orthodox Church, with the idea of fostering a friendly relationship and understanding among the laity of all churches.

The staff includes personnel with a knowledge of Russian and other Slavic languages, therefore, this news service will be able to provide first class news pertaining to religious activities behind the Iron Curtain.

The great importance of the role played by the Eastern Rite Churches, underlined by the II Vatican Council, will find even better understanding among all Christians if there will be given an opportunity through the press media to express views and to disseminate the news of the Eastern Rite Church.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найсердечнішу подяку Всемогучому Богові Отцеві, Пресвятому Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії і Святому Йосифові за всі ласки, що їх я дістала в часі мого життя та за щасливо відбуту операцію мого сина. Божим чудом я була врятована через чотири рази від смерти. Нехай Боже ім'я буде благословенне повік-віки!

Анастасія Кобрин,
Ноттінгем, Англія.

ПРІСВИЛ. САСК.

Похорон бл. п. Тетяни Шуя

В п'ятницю, 3 березня, 1967 р., відійшла у вічність бл. п. Тетяна Шуя. Покійна прийшла на світ 1879 р. в селі Коваліка, пов. Бучач, в родині Кохан. До Канади приїхала вона в 1903 р. й осіла в околиці Прісвил. Тут зразу належала до парафії св. Димитрія в Григорові. Одружилася з Федором Шуя, з яким проживала на фармі до 1946 р., коли тоді перейшли жити на постійне до містечка Прісвил. Та в 1957 р. помер її чоловік Федір. А цього року попрощалася з цим світом й покійна Тетяна.

Оплакують покійну сини Стефан та Юліян в Прісвил і Теодор в Торонто, а крім того одна дочка Теодора зам. Майдон в Гаєс, Саск. Два сини Петро й Павло, померли давніше. Залишила покійна теж 19 внуків та 23 правнуки.

Похорон покійної зачався Парастасом в каплиці похоронного заведення в Прісвил в неділю, 5 березня. Заупокійну св. Літургію й похорон відслужили о. В. Костюк, о. П. Гардибала та о. П. Лісовський в церкві Преображення в Прісвил в понеділок, 6 березня. Після похорону відбувся поминальний обід, що на ньому переведено збірку на українську католицьку пресу. З того передано на "Голос Спасителя" $8.00. За жертву щиро дякуємо, а покійній Тетяні вічна пам'ять.

ВАЖЛИВЕ ПРИЗНАННЯ ДЛЯ СУСПІЛЬНОГО ДІЯЧА В ЙОРКТОНІ

Лефтенант губернор саскачеванської провінції призначив знаного суспільного діяча з Йорктону, **п. Стефана Т. Шабеця**, до Саскачеванської Освітньої Ради. Ціллю тої Ради, що складається з п'ятьох осіб (двох є римокатолицького обряду), дораджувати міністрові освіти в справах, що відносяться до освіти.

Всі справи, що відносяться до інспекцій шкіл, шкільних іспитів, вишкільних курсів, уділювання дипломів та клясифікації учителів, учительських семінарій, шкільні тексти та книжки, повинні бути предложені тій Раді для продискутування їх та видання відповідної опінії.

Ця Рада розглядає також справи, зреферовані міністром освіти. Теперішня Освітня Рада складається крім п. С. Т. Шабеця ще з таких осіб: д-р Н. Р. Г. Геслям—предсідник і декан Коледжу Артс і Саєнс Саскачеванського університету, А. Б. Даглес з Вейбурн—буший президент Асоціяції Шкільних Тростів Саскачевану, Р. Ляльонде з Ст. Віктор—управитель забезпеченевої компанії Фіделіти Лайф Іншуренс Ко., та пані Робінсон з Ріджайни.

Гратулюємо п. Шабецеві та бажаємо якнайкращих успіхів на новому відповідальному пості.

YORKTON, SASK.

Early Yorkton farmer passes

Prayers for **William Yaremko**, 189 Maple Ave., aged 80 years, who died March 19, 1967 in the Yorkton Union Hospital, were said Friday evening in the chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was held Saturday morning, April 1st, at St. Mary's Ukrainian Catholic Church with Rev. John Syrota, C.SS.R., officiating.

Interment was in the family plot in

William Yaremko

the Garden of the Crucifixion, Yorkton Memorial Gardens. Pallbearers were Fred Dobko, William, Russell, Henry, Mike and Luddy Yaremko.

Born at Lashky, district Yaroslav, in the Western Ukraine on Dec. 24, 1886. He was the son of Dan Yaremko and Mary Sereda. He came to Canada and to Yorkton at the age of 24 in 1910 where he worked on farms. On Feb. 28, 1921 he married the former Mary Dobko at Yorkton and the couple began farming in the Yorkton district. He retired in October of 1952.

He is survived by his wife Mary; two sons, Alex of Yorkton and Nick of Toronto; three daughters, Mrs. Matt (Evelyn) Boychuk of Yorkton, Mrs. Steve (Olga) Bass and Mrs. Earl (Victoria) Turney, both of Calgary and 14 grandchildren.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

ESTABLISHMENT OF EASTERN RITE INFORMATION SERVICE

The Eastern Rite Information Service, sponsored by the St. Nicholas Diocese in Chicago, has been established for the purpose of disseminating topical news about the Churches of the Eastern Rite. This service will make news available about the Ukrainian Catholic Church in America, Canada, South America, Australia, and Europe. The scope of this news service will not be limited to the Eastern Catholic Rites only. Efforts will also be directed to accumulating pertinent information about the Orthodox Church, with the idea of fostering a friendly relationship and understanding among the laity of all churches.

The staff includes personnel with a knowledge of Russian and other Slavic languages, therefore, this news service will be able to provide first class news pertaining to religious activities behind the Iron Curtain.

The great importance of the role played by the Eastern Rite Churches, underlined by the II Vatican Council, will find even better understanding among all Christians if there will be given an opportunity through the press media to express views and to disseminate the news of the Eastern Rite Church.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найсердечнішу подяку Всемогучому Богові Отцеві, Пресвятому Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії і Святому Йосифові за всі ласки, що їх я дістала в часі мого життя та за щасливо відбуту операцію мого сина. Божим чудом я була вратована через чотири рази від смерти. Нехай Боже ім'я буде благословенне повік-віки!

Анастасія Кобрин,
Ноттінгтем, Англія.

ПРІСВИЛ. САСК.

Похорон бл. п. Тетяни Шуя

В п'ятницю, 3 березня, 1967 р., відійшла у вічність бл. п. Тетяна Шуя. Покійна прийшла на світ 1879 р. в селі Ковалівка, пов. Бучач, в родині Кохан. До Канади приїхала вона в 1903 р. й осіла в околиці Прісвил. Тут вразу належала до парафії св. Димитрія в Григорові. Одружилася з Федором Шуя, з яким проживала на фармі до 1946 р., коли тоді перейшли жити на постійне до містечка Прісвил. Та в 1957 р. помер її чоловік Федір. А цього року попрощалася з цим світом й покійна Тетяна.

Оплакують покійну сини Стефан та Юліян в Прісвил і Теодор в Торонто, а крім того одна дочка Теодора зам. Майдон в Гаєс, Саск. Два сини Петро й Павло, померли давніше. Залишила покійна теж 19 внуків та 23 правнуки.

Похорон покійної зачався Парастасом в каплиці похоронного заведення в Прісвил в неділю, 5 березня. Заупокійну св. Літургію й похорон відслужили о. В. Костюк, о. П. Гардибала та о. П. Лісовський в церкві Преображення в Прісвил в понеділок, 6 березня. Після похорону відбувся поминальний обід, що на ньому переведено збірку на українську католицьку пресу. З того передано на "Голос Спасителя" $8.00. За жертву щиро дякуємо, а покійній Тетяні вічна пам'ять.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

НОВІ СВЯЩЕНИКИ

В неділю 2 липня 1967 року, в церкві св. Йосифа в Вінніпезі, Ман., ВПреосв. Кир Максим Германюк рукоположив диякона **Богдана Лукія, ЧНІ.**, на священика. В часі архиєрейської Літургії, в якій взяли участь численні вірні, Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., і митрополит Кир Максим проповідали про тайну священства та покликання до духовного стану.

Новорукоположений ієрей—це син бл. п. Івана М. Лукія і Олени Богославської, який народився 23 вересня 1941 року в Грендвю, Ман. Він ще має 5-ох братів і 5-ох сестер, з котрих Вероніка вступила до Згромадження Сестер Служебниць, ПНДМ., прийнявши монаше ім'я Йонатана.

Богдан покінчив початкову школу в Грендвю і 9 клясу в Grandview Collegiate. Середню школу покінчив у Колегії св. Володимира в Роблині, Ман., 1957-1960 роках.

В серпні 1960 року вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Медовейл, Онт., де 28 серпня 1961 року зложив чернечі обіти. Філософію студіював у Колегії Пресв. Ізбавителя в Виндзор, Онт. В 1964 р. осягнув диплом "Бечелор оф Артс" у Виндзорськім університеті. Потім студіював один рік богословії в семінарії Божої Матері в Йорктоні, Саск., та продовжував свої богословські студії в семінарії Непорочного Зачаття в Окономовок, Виск., ЗДА.

Першу торжественну Літургію о. Б. Лукій відправив в церкві св. пророка Іллі в Грендвю, в неділю 9 липня ц.р.

В день празника св. Івана Хрестителя, 24 червня, 1967 року, в церкві Матері Божої Неустаючої Помочі в Йорктоні, Саск., Преосв. Кир Андрей Роборецький рукоположив диякона **Леонарда Ратушняка, ЧНІ.**, на священика. До архиєрейської Служби Божої співав хор під проводом п. д-ра П. Маценка. В часі архиєрейської Літургії, в якій взяли участь численні вірні, черці, черниці та епархіяльні священики, Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., і Преосв. Кир Андрей проповідали про тайну священства та покликання до духовного стану.

По Службі Божій відбулося прийняття в честь новорукоположеного о. Л. Ратушняка в парафіяльній залі. Преосв. Кир Андрей, о. парох Т. Кравчук, ЧНІ., і численні присутні зложили побажання новорукоположеному ієреєві. Господарем прийняття був п. адвокат Ст. Киба. Їм усім і членкиням ЛУКЖ за приготування прийняття подякував о. Л. Ратушняк.

Новорукоположений ієрей—це син панства Степана Ів. Ратушняка і Емілії Гринчишин, який народився 8 лютого 1942 року в Канорі, Саск. Його батьки спочатку жили в Амстердамі, Саск., потім від 1950 року проживали в Йорктоні, а в 1956 році переїхали до Саскатуну, де живуть дотепер. Він має ще одну сестру та одного брата. Леонард покінчив початкову школу в Йорктоні в школі Богоматері за проводом Преп. Сестер Служебниць, ПНДМ., 9 клясу в Саскатуні в Nutana Collegiate Institute, а 10-12 кляси в Колегії св. Володимира в Роблині, Ман., 1957-1960 роках.

о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

Зворушлива хвилина з ієрейського рукоположення диякона Богдана Лукія, ЧНІ., та диякона Петра Стасюка, ЧНІ., в церкві св. Йосифа в Вінніпезі, Ман. Коло престола знаходяться: митрополит Кир Максим, о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., о. парох М. Гринчишин, ЧНІ., о. М. Вівчар, професор Колегії св. Володимира в Роблині та студент М. Кушко, ЧНІ.

PPLEMENT

K. — SEPTEMBER, 1967

огословські студії в семінарії Не-ного Зачаття в Окономовок, ЗДА.

шу торжественну Літургію о. Б. відправив в церкві св. пророка Грендвю, в неділю 9 липня ц.р.

ень празника св. Івана Хрестите- червня, 1967 року, в церкві Ма-ожої Неустанної Помочі в Йорк-Саск., Преосв. Кир Андрей Робо-й рукоположив диякона Леонар-тушняка, ЧНІ., на священика. До рейської Служби Божої співав од проводом п. д-ра П. Маценка. архиєрейської Літургії, в якій участь численні вірні,ченці, чер-а епархіяльні священики, Впр. о. гумен П. Малюга, ЧНІ., і Пре-ир Андрей проповідали про тай-щенства та поклікання до ду-о стану.

Службі Божій відбулося прийнят-ність новорукоположеного о. Л. няка в парафіяльній залі. Пре-ир Андрей, о. парох Т. Кравчук, численні присутні зложили по-ня новорукоположеному ієрееві. царем прийняття був п. адвокат ба. Їм усім і членкиням ЛУКЖ готування прийняття подякував Ратушняк.

орукоположений ієрей—це син ва Степана Ів. Ратушняка і Емі-инчишин, який народився 8 лютого 1942 року в Канорі, Саск. Його батьки спочатку жили в Амстердамі, Саск., потім від 1950 року проживали в Йорктоні, а в 1956 році переїхали до Саскатуну, де живуть дотепер. Він має ще одну сестру та одного брата. Леонард покінчив початкову школу в Йорктоні в школі Богоматері за проводом Преп. Сестер Служебниць, ПНДМ., 9 клясу в Саскатуні в Nutana Collegiate Institute, а 10-12 кляси в Колегії св. Володимира в Роблині, Ман., 1957-1960 роках.

о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

ложення диякона Богдана Лукія, ЧНІ., та диякона Петра Стасюка, . Коло престола знаходяться: митрополит Кир Максим, о. прото-гумен, ЧНІ., о. М. Вівчар, професор Колегії св. Володимира в Роб-

В серпні 1960 року вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Медовейл, Онт., де 28 серпня 1961 року зложив чернечі обіти. Звідтам переїхав до Колегії Преєв. Ізбавителя в Виндзор, Онт., де студіював філософію до 1964 року. Потім студіював один рік богослов'я в семінарії Божої Матері в Йорктоні та продовжував свої богословські студії в семінарії Непорочного Зачаття в Окономовок, Виск., ЗДА.

Першу торжественну Літургію о. Л. Ратушняк відправив в церкві св. апостолів Петра і Павла в Саскатуні, в неділю 2 липня ц.р.

В неділю 2 липня 1967 року, в церкві св. Йосифа в Вінніпезі, Ман., ВПреосв. Кир Максим Германюк рукоположив диякона **Петра Стасюка, ЧНІ.**, на священика. В часі архиєрейської Літургії, в якій взяли участь численні вірні, Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ., і митрополит Кир Максим проповідали про тайну священства та поклікання до духовного стану.

Новорукоположений ієрей—це син панства Михаїла Стасюка і Катерини Малюти, який народився 16 липня 1943 року в Роблині, Ман. Він ще має 4-ох сестер та одного брата. Петро покінчив початкову школу в школі Поступ у Мерідейл, Ман., а середню—в Колегії св. Володимира в Роблині в 1957-1961 роках.

В серпні 1961 року вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Медовейл, Онт., де 28 серпня 1962 року зложив чернечі обіти. Філософію студіював у Колегії Преєв. Ізбавителя в Виндзор, Онт. Потім студіював один рік богослов'я в семінарії Божої Матері в Йорктоні, Саск., та продовжував богословські студії в семінарії Непорочного Зачаття в Окономовок, Виск., ЗДА.

Першу торжественну Літургію о. П. Стасюк відправив в церкві Преображення Господнього в Роблині, в неділю 9 липня ц.р.

Новорукоположеним ієреям бажаємо Божого благословення в праці в Христовому винограднику.

Митрополит Кир Максим рукополагає диякона Петра Стасюка. На свою чергу жде диякон Б. Лукій. Побіч престола стоять: о. протоігумен П. Малюга, о. М. Вівчар та о. Юрій Перейда, ЧНІ., директор Колегії св. Володимира в Роблині.

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна згадка

Дня 26 липня, 1967 р., ввечорі упокоївся в Бозі, в шпиталі в Ріджайні, по довгій і тяжкій недузі, бл. п. **Іван Стефанишин.** Покійний народився в 1895 р. в селі Лецівці, повіт Долина, в Західній Україні. Це гарне, підкарпатське, бойківське село розложене безпосередньо у стіп мальовничих гір Карпат.

Покійний Іван прибув до Канади зо своїми батьками Іваном і Дорою в 1905 р. і замешкав у Вайтсенд біля Спрінгсайд, Саск. Перший раз одружився 1914 р. і Бог обдарив їх двома дітьми. Однак 1918 р. померла його перша дружина і двоє дітей на "флю". Рік пізніше одружився вдруге з Василиною Ступорик, і Бог благословив їх 10-ма дітьми, 4 хлопцями і 6 дівчатами, з яких одна померла. Будучи вже фізично вичерпаним, осінню 1963 р. переніся з фарми до Спрінгсайд. Покійний був лагідної вдачі. Був членом церкви Покрова Матері Божої у Вайтсенд, та любив брати участь у церковних богослуженнях. Перед смертю прийняв останні Св. Тайни. Залишив у смутку, крім дружини та згаданих дітей, ще чотирьох братів і одну сестру, 13 внуків і 2-ох правнуків.

Похорон відбувся 29 липня з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Похоронні богослужения відправив о. Роман Музичка, а прощальне слово виголосив Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ. Покійного похоронено на йорктонському цвинтарі.

По похороні відбулася перекуска в парафіяльній залі, в часі якої переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $18.01.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Іванові нехай Бог дасть царство небесне. В.И.П.

Присутній.

ВІННІПЕГ, МАН.

Бл. п. Евдокія Шевчук

Бл. п. Евдокія уродилася 10 березня 1890 в с. Назірна, коломийського повіту. Її батько називався Андрій Сорохан, а мама Олена з р. Ільків. Мали вони 4 діточок, а то Евдокію, Василину, Михайла і Марію. Батько помер 1904 р. Бідна вдова продала своє поле і, за набуті гроші приїхала, у місяці травні 1906 р. до Канади. Прибувши до Монтреалю вона задержалася кілька місяців у тому ж місті, щоб заробити на дальшу подорож до Вінніпегу, бо на руках мала тільки 4 долярі.

Приїхавши до Вінніпегу родина початково замешкала в одної незнакомої жінки, що її вона забрала зі станції до своєї хати. Молоденька, 16 літня Евдокія відразу станула до праці та весь свій заробіток віддавала мамі. Осінню 1908 вона вийшла заміж за Петра Шевчука, родом з с. Печарна, пов. Заліщики, що вже від двох літ перебував у Канаді. Молодят звінчав у церкві св. отця Николая її парох о. Матей Гура, ЧСВВ.

Весною молоді подруги опустили Вінніпег і переїхали у Саскачеван 15 миль на півд. захід від Шіго. Вони взяли гомстед—фарму, яка майже вся була покрита лісом. Перша їх хата-колиба була збудована з дерев'яних брусів, обліплена глиною і покрита травою та землею. Тут народився їх перший син (тепер о. Севастіян, ЧСВВ).

З бігом літ ліс зникав, орне поле збільшувалося, а з ним також зростало і число дітей. Батько працював, але й мати не лишалася позаду. Її руки були завжди зайняті. Насамперед у хаті. Вона мусіла подбати про те, щоб діти мали що з'їсти, в що вбратися. Через день працювала чи в хаті, чи то помагала мужеві в полі, а ночами латала старе й шила нове убрання для дітей, бо готового через довший час не було за що купити. А шила також руками, бо в початках році було спромогтися на машину до шиття.

На цій фармі покійна прожила довгих 37 років. Там вона привела на світ і виховала 11 дітей. І коли сини та доньки залишали родинний дім, то з собою забирали незатертий спомин про свою матір, про її любов та життя повне посвяти для них, про її сильну віру, глибоку побожність, щире прив'язання до Церкви, пошану до духовенства, мирне співжиття та співпрацю з сусідами, миле уподібнення, що ним вона собі здобувала пошану серед тих, що її знали, терпеливість із якою переносила вложені на неї життям тягарі, її второпність. А коли діти її відвідували, то вона принимала їх з радістю, а водночас і з респектом, як тих, що знаходилися на різних відповідальних становищах та жили вже самостійним життям. Правда, вона цікавилася їх поводженням, однак це завжди було в межах второпности. І за ці всі гарні прикмети діти відносилися до неї зі щирою любов'ю та глибокою пошаною.

Отці Редемптористи, коли приїздили на відправу до церкви Різдва Матері Божої в Шіго, через довгі роки перебували в гостинній хаті п-ва П. Шевчуків.

В 1945 р. п-во Шевчуки продали свою землю і поселилися в окол. Мидел Чирч, біля Вінніпегу. Тут через вісім років обробляли ярину фарму, яка їм давала прожиток. Звідси вони перейшли до Вінніпегу і замешкали біля Церкви св. о. Николая. Тут покійна включилася в парафіяльну працю,

Новорукоположений ієрей—це син панства Михаїла Стасюка і Катерини Малюти, який народився 16 липня 1943 року в Роблині, Ман. Він ще має 4-ох сестер та одного брата. Петро покінчив початкову школу в школі Поступ у Мерідейл, Ман., а середню—в Колегії св. Володимира в Роблині в 1957-1961 роках.

В серпні 1961 року вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Медовейл, Онт., де 28 серпня 1962 року зложив чернечі обіти. Філософію студіював у Колегії Пресв. Ізбавителя в Виндзор, Онт. Потім студіював один рік богослові в семінарії Божої Матері в Йорктоні, Саск., та продовжував богословські студії в семінарії Непорочного Зачаття в Окономовок, Виск., ЗДА.

Першу торжественну Літургію о. П. Стасюк відправив в церкві Преображення Господнього в Роблині, в неділю 9 липня ц.р.

Новорукопложеним ієреям бажаємо Божого благословення в праці в Христовому винограднику.

олагає диякона Петра Стасюка.
укій. Побіч престола стоять: о.
івчар та о. Юрій Перейда, ЧНІ.,
в Роблині.

ний був лагідної вдачі. Був членом церкви Покрова Матері Божої у Вайтсенд, та любив брати участь у церковних богослуженнях. Перед смертю прийняв останні Св. Тайни. Залишив у смутку, крім дружини та згаданих дітей, ще чотирьох братів і одну сестру, 13 внуків і 2-ох правнуків.

Похорон відбувся 29 липня з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Похоронні богослуження відправив о. Роман Музичка, а прощальне слово виголосив Впр. о. протоігумен П. Малюга, ЧНІ. Покійного похоронено на йорктонському цвинтарі.

По похороні відбулася перекуска в парафіяльній залі, в часі якої переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $18.01.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Іванові нехай Бог дасть царство небесне. В.И.П.

Присутній.

ВІННІПЕҐ, МАН.

Бл. п. Евдокія Шевчук

Бл. п. Евдокія уродилася 10 березня 1890 в с. Назірна, коломийського повіту. Її батько називався Андрій Сорохан, а мама Олена з р. Ільків. Мали вони 4 діточок, а то Евдокію, Василину, Михайла і Марію. Батько помер 1904 р. Бідна вдова продала своє поле і, за набуті гроші приїхала, у місяці травні 1906 р. до Канади. Прибувши до Монтреалю вона задержалася кілька місяців у тому ж місті, щоб заробити на дальшу подорож до Вінніпеґу, бо на руках мала тільки 4 доляри.

Приїхавши до Вінніпеґу родина початково замешкала в одної незнакомої жінки, що її вона забрала зі станції до своєї хати. Молоденька, 16 літня Евдокія відразу станула до праці та весь свій заробіток віддавала мамі. Осінню 1908 вона вийшла заміж за Петра Шевчука, родом з с. Печарна, пов. Заліщики, що вже від двох літ перебував у Канаді. Молодят звінчав у церкві св. отця Николая її парох о. Матей Гура, ЧСВВ.

Весною молоді подруги опустили Вінніпеґ і переїхали у Саскачеван 15 миль на півд. захід від Шіго. Вони взяли гомстед—фарму, яка майже вся була покрита лісом. Перша їх хата-колиба була збудована з дерев'яних брусів, обліплена глиною і покрита травою та землею. Тут народився їх перший син (тепер о. Севастіян, ЧСВВ).

З бігом літ ліс зникав, орне поле збільшувалося, а з ним також зростало і число дітей. Батько працював, але й мати не лишалася позаду. Її руки були завжди зайняті. Насамперед у хаті. Вона мусіла подбати про те, щоб діти мали що з'їсти, в що вбратися. Через день працювала чи в хаті, чи то помагала мужеві в полі, а ночами латала старе й шила нове убрання для дітей, бо готового через довший час не було за що купити. А шила також руками, бо в початках годі було спромогтися на машину до шиття.

На цій фармі покійна прожила довгих 37 років. Там вона привела на світ і виховала 11 дітей. І коли сини та доньки залишали родинний дім, то з собою забирали незатертий спомин про свою матір, про її любов та життя повне посвяти для них, про її сильну віру, глибоку побожність, щире прив'язання до Церкви, пошану до духовенства, мирне співжиття та співпрацю з сусідами, миле успосіблення, що ним вона собі здобувала пошану серед тих, що її знали, терпеливість із якою переносила вложені на неї життям тягарі, її второпність. А коли діти її відвідували, то вона принимала їх з радістю, а водночас і з респектом, як тих, що знаходилися на різних відповідальних становищах та жили вже самостійним життям. Правда, вона цікавилася їх поводженням, однак це завжди було в межах второпности. І за ці всі гарні прикмети діти відносилися до неї зі щирою любов'ю та глибокою пошаною.

Отці Редемптористи, коли приїздили на відправу до церкви Різдва Матері Божої в Шіго, через довгі роки перебували в гостинній хаті п-ва П. Шевчуків.

В 1945 р. п-во Шевчуки продали свою землю і поселилися в окол. Мидел Чирч, біля Вінніпеґу. Тут через вісім років обробляли ярину фарму, яка їм давала прожиток. Звідси вони перейшли до Вінніпеґу і замешкали біля Церкви св. о. Николая. Тут покійна включилася в парафіяльну працю, якій віддала увесь свій вільний час. І хто б її до чогонебудь не попросив, то вона ніколи не відмовилася, завжди мала час, завжди була готова до помочі. Якою вона була при парафіяльній церковці, побудованій на її фармі, такою і позістала при цій, якої стала членкою.

Два роки тому покійна піддалася важкій операції. До здоров'я, однак, вже не прийшла, бо тяжка недуга в ній вже була заглибоко закорінилася. І недугу, і злучені з нею болі вона переносила з подиву гідною терпеливістю. Два останні місяці вона пролежала у лікарні, де погідними приниманнями терпінь, чудувала усіх, що її відвідували. У вівторок 6 червня 1967 р. о. Володимир, ЧСВВ, її син і парох церкви св. о. Николая дав братам і сестрам знати, що їх мати по півночі перенеслася до вічности.

На похорон мами прибули діти: о. Севастіян і Йосиф з Торонта, Сестра Севастія зі Згр. СС. Служебниць, з Нью Йорку, Ольга (зам. Летерська) з мужем Михайлом з Едмонтону, Анна (зам. Білас) з Ванкуверу, Борис з Мелвил, Саск., о. Володимир, Павло й Іван з Вінніпеґу. З далекого Дітройту приїхав з дружиною брат покійної Михайлю Сорохан. Він долучився до сестер Василини Пірзек і Марії Багрій, що мешкають у Вінніпеґу. Син Никола не міг прибути з Ванкуверу із-за недавно відбутої операції.

Панахиду відслужено в четвер вечером у церкві св. о. Николая при великій співучасті СС. Служебниць, парохіян та знайомих покійної. Отці, що взяли участь у Панахиді були: шамбелян Р. Добрянський, Ст. Тарнавецький, Н. Коп'яківський, ЧНІ., з Василіян: С. Якимишин, В. Ваврик, М. Гнесько, П. Морозюк, Е. Білик та сини Володимир і Севастіян. Панахиду, що нею проводив о. Мирон Химій, сотрудник парафії, відспівав прекрасно церковний хор. Це з вдячности за все, що покійна зробила для парафії.

Похоронну Сл. Божу відслужили оо. Володимир і Севастіян, ЧСВВ. Глибоку змістом проповідь, про праведне життя бл. п. Евдокії та її великі християнські чесноти, виголосив о. Василь Ваврик, ЧСВВ. Після похоронних богослужб довгий ряд авт відпровадив тіло покійної на цвинтар Пресв. Родини. Тут, під гомін заупокійних пісень зложено його до гробу освяченого й огрітого лагідними промінями червневого сонця.

Після похорону, в парафіяльній залі відбувся поминальний обід, що його приготуванням зайнялися членки місцевого відділу ЛУКЖ. В часі обіду промовляв о. М. Химій, ЧСВВ. Він зложив опечаленій родині співчуття з приводу утрати дорогої матері. В імені родини говорив о. Севастіян. Він сказав, що для родини—це сумний день, бо похорон матері; та заразом він є радісний і для покійної, яка за життя була праведною християнкою, геройською матір'ю та активною мирянко-апостолкою і для дітей, якраз через те, що вона, опускаючи цей світ, могла сміло повторити слова св. Павла, котрий сказав: "Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг". Піснею "Достойно єсть..." закінчено цей обід.

Покійна полишила мужа Петра, дітей, брата і сестер що їх імена вже були згадані, та 18 унуків. Другий її з черги син Михась помер на дванадцятому році життя. У покійній Евдокії муж стратив вірну дружину, діти люблячу матір, Церква тиху апостолку, парафія невтомну членку, її знайомі людину жертвенну, услужну, гостинну, повну посвяти для других. Її шанували, любили, про неї добре говорили, бо вона перша відносилася до всіх з любов'ю, пошаною і то як у словах так і на ділі. Тому то пам'ять про неї позістанеться на довго і серед дітей і тих, що її знали. Смерть перетяла нитку її життя на 59 році її супружого життя, в якому—як це сказав о. Ваврик під час проповіді—вона чинно виповнювала те, що Ватиканський Собор назвав тепер вірних у декреті про апостольство мирян. Тому до неї можна сміло віднести слова Св. Письма: "Багато було чеснотливих жінок, ти ж перевищила усіх їх" (Прип. 31: 29).

ПОДЯКА

Попрощавши дорогу нам бл. п. Евдокію в дорогу до вічности ми на цьому місці складаємо щиру подяку всім тим, що покійну відвідували в часі її недуги, нам склали співчуття з приводу її смерти, взяли участь в похоронних богослуженнях, зложили на Сл. Божі. Зокрема щиро дякуємо хорові за відспівання Панахиди, а членкам ЛУКЖ за приготування поминального обіду.

Муж Петро, сини й доньки, сестри й брат, зяті, невістка й унуки.

СТІНЕН, САСКАЧЕВАН

Похорон бл. п. А. Бинешевської

В середу, 15 лютого, 1967 р., померла в шпиталі в Канорі бл. п. Анна Бинешевська. Покійна прийшла на світ в селі Зарудя, пов. Тернопіль, Західна Україна, в родині Гесюків. В 1912 р. вона одружилася з Йосифом Бинешевським. До Канади приїхала вона з чоловіком в 1928 р. й осіли в околиці Стінен на фармі, де жили до 1960 р., коли то перейшли жити до містечка Стінен. Покійна була одною з перших піонерок парафії св. Николая в Стінен. Хворіла від липня м.р. Була зразу в шпиталі в Ріджайні, а відтак в шпиталі в Канорі, де й померла.

Бл. п. Анна Бинешевська

Покійну оплакують три сини: Іван, в Брендон, Ман., Стефан, в Стінен, Саск., і Михайло в Торонті; три дочки: Марія, зам. Й. Каракоцюк, Бенкенд, Саск., Ольга, зам. Маленька, та Вероніка, зам. Возьний — обі в Вінніпеґу; два брати Іван в Стінен і Юрій в Україні. Крім цього 25 внуків.

Похоронні обряди зачалися Парастасом, що його в середу 15 лютого відслужив в каплиці похоронного заведення в Канорі о. П. Криворучка. В четвер, 16 лютого відслужив місцевий парох о. В. Костюк Парастас, а в п'ятницю, 17 лютого, в церкві св. Николая заупокійну св. Літургію і похорон. Тлінні останки покійної похоронено на цвинтарі в Канорі. Після похорону відбувся в міській залі з Стінен поминальний обід, що його приготовили членкині місцевого відділу ЛУКЖ. Під час обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з чого передано 10.00 дол. на пресовий фонд "Голосу Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Анні вічна пам'ять.

ПРІСВИЛ, САСК.

Похорон бл. п. Евдокії Квасниця

В понеділок, 6 березня 1967 р. упокоїлася в Бозі по довгій та важкій недузі бл. п. Евдокія Квасниця. Покійна походила родом з Вобятин, пов. Бучач, Західна Україна, де прийшла на світ в 1886 р. в родині Гудзик. В 1903 р. вона одружилася зі Стефаном Квасницею, а в 1906 р. обоє приїхали до Канади й осіли в околиці Чехів, недалеко Прісвил. Тут вони належали до церкви Святого Духа в Прісвил. В 1943 р. помер її чоловік й в 1949 р. покійна перейшла жити до містечка Прісвил, де стала членкинею парафії Преображення Господнього в Прісвил. Покійна була доброю християнкою, совісно виповняла всі свої релігійні обов'язки та часто приступала до св. Тайн. Чотири останні роки вона тяжко хворіла й була під опікою своєї дочки Марії.

Оплакують покійну три сини: Михайло в Ред Лейк, Пилип в Ватсон, Саск., і Семен в Прісвил та 5 дочок: Миртл, зам. Бойко в Ред Лейк, Онт., Стелла, зам. Тейлор в ЗДА, Анна, зам. Яцишин, Павліна, зам. Хоттій та незамужня Марія—всі три в Прісвил, окрім цього 27 внуків та 15 правнуків.

В середу, 8 березня відслужив о. В. Костюк Парастас в каплиці похоронного заведення в Прісвил, а в четвер, 9 березня відслужив о. В. Костюк та о. П. Лісовський заупокійну св. Літургію та похорон в парафіяльній церкві в Прісвил, після чого складено тлінні останки покійної на парафіяльному цвинтарі в Прісвил.

Після похорону відбувся поминальний обід, що його приготовили членкині відділу ЛУКЖ. Під час обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з якої передано 12.00 дол. на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Евдокії вічна пам'ять.

ну жертвенну, услужну, гостинну, у посвяти для других. Її шанували любили, про неї добре говорили, бо перша відносилася до всіх з любо, пошаною і то як у словах так і ділі. Тому то пам'ять про неї понеться на довго і серед дітей і що її знали. Смерть перетяла нитЇ життя на 59 році її супружого тя, в якому—як це сказав о. Вавпід час проповіді—вона чинно витувала те, що Ватиканський Собор ив тепер віриих у декреті про апоьство мирян. Тому до неї можна віднести слова Св. Письма: "Ба було чеснотливих жінок, ти ж пещила усіх їх" (Прип. 31: 29).

ПОДЯКА

опрощавши дорогу нам бл. п. Ев- в дорогу до вічности ми на цьомісці складаємо щиру подяку всім що покійну відвідували в часі її ги, нам склали співчуття з приводі смерти, взяли участь в похоронбогослуженнях, зложили на Сл. Зокрема щиро дякуємо хорові ідспівання Панахиди, а членкам ЖК за приготування поминального у.

Муж Петро, сини й доньки, сестри й брат, зяті, невістка й унуки.

СТІНЕН, САСКАЧЕВАН

Похорон бл. п. А. Бинешевської

середу, 15 лютого, 1967 р., помер в шпиталі в Канорі бл. п. Анна Биевська. Покійна прийшла на світ лі Зарудя, пов. Тернопіль, Західна їна, в родині Гесюків. В 1912 р. одружилася з Йосифом Бинешевм. До Канади приїхала вона з чо-

Бл. п. Анна Бинешевська

іком в 1928 р. й осіли в околиці нен на фармі, де жили до 1960 р., и то перейшли жити до містечка нен. Покійна була одною з перших нерок парафії св. Николая в Стінен. оріла від липня м.р. Була зразу в шпиталі в Ріджайні, а відтак в шпиталі в Канорі, де й померла.

Покійну оплакують три сини: Іван, в Брендон, Ман., Стефан, в Стінен, Саск., і Михайло в Торонті; три дочки: Марія, зам. Й. Каракоцюк, Бенкенд, Саск., Ольга, зам. Маленька, та Вероніка, зам. Возький — обі в Вінніпегу; два брати Іван в Стінен і Юрій в Україні. Крім цього 25 внуків.

Похоронні обряди зачалися Парастасом, що його в середу 15 лютого відслужив в каплиці похоронного заведення в Канорі о. П. Криворучка. В четвер, 16 лютого відслужив місцевий парох о. В. Костюк Парастас, а в п'ятницю, 17 лютого, в церкві св. Николая заупокійну св. Літургію і похорон. Тлінні останки покійної похоронено на цвинтарі в Канорі. Після похорону відбувся в міській залі в Стінен поминальний обід, що його приготовили членкині місцевого відділу ЛУКЖ. Під час обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з чого передано 10.00 дол. на пресовий фонд "Голосу Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Анні вічна пам'ять.

ПРІСВИЛ, САСК.

Похорон бл. п. Евдокії Квасниця

В понеділок, 6 березня 1967 р. упокоїлася в Бозі по довгій та важкій недузі бл. п. Евдокія Квасниця. Покійна походила родом з Вобятин, пов. Бучач, Західна Україна, де прийшла на світ в 1886 р. в родині Гудзик. В 1903 р. вона одружилася зі Стефаном Квасницею, а в 1906 р. обоє приїхали до Канади й осіли в околиці Чехів, недалеко Прісвил. Тут вони належали до церкви Святого Духа в Прісвил. В 1943 р. помер її чоловік й в 1949 р. покійна перейшла жити до містечка Прісвил, де стала членкинею парафії Преображення Господнього в Прісвил. Покійна була доброю християнкою, совісно виповняла всі свої релігійні обов'язки та часто приступала до св. Тайн. Чотири останні роки вона тяжко хворіла й була під опікою своєї дочки Марії.

Оплакують покійну три сини: Михайло в Ред Лейк, Пилип в Ватсон, Саск., і Семен в Прісвил та 5 дочок: Миртл, зам. Бойко в Ред Лейк, Онт., Стелла, зам. Тейлор в ЗДА, Анна, зам. Яцишин, Павліна, зам. Хоптій та незамужня Марія—всі три в Прісвил, окрім цього 27 внуків та 15 правнуків.

В середу, 8 березня відслужив о. В. Костюк Парастас в каплиці похоронного заведення в Прісвил, а в четвер, 9 березня відслужив о. В. Костюк та о. П. Лісовський заупокійну св. Літургію та похорон в парафіяльній церкві в Прісвил, після чого складено тлінні останки покійної на парафіяльному цвинтарі в Прісвил.

Після похорону відбувся поминальний обід, що його приготовили членкині відділу ЛУКЖ. Під час обіду переведено збірку на українську католицьку пресу, з якої передано 12.00 дол. на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Евдокії вічна пам'ять.

ВИШАРТ, САСК.

Смерть піонера

В суботу, 8 липня, 1967 р., упокоївся в Бозі бл. п. Олександер Бачинський у 80 році життя. Похоронні відправи відслужив о. Мих. Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир у церкві св. Михаїла в Вишарт, Саск.

Покійний Олександер родився в селі Сороцко, Скалатського повіту, в Західній Україні. Приїхав до Канади 1913 р. і став працювати по різних підприємствах у Мус Джо, Саск., у Вінніпе-

Бл. п. Олександер Бачинський

зі, Ман., та в Торонті, Онт. В 1921 р. одружився, і по кількох роках подружнього життя жінка померла. По смерті жінки купує "гомстед" в окрузі Паничай, Саск., та вдруге вступає в стан подружній 21 липня 1935 року з Марією Василюк, яка тепер осталась вдовою.

Покійний залишив, крім дружини Марії, дві доньки: Дору заміжну за Мих. Загрійчука та Ольгу заміжну за Йосифа Башуцького; сина Лева та 8 внуків. Також залишив сестрінку Йосифу Біндас і трьох братанків: Петра, Йосифа та Др. Бачинського в Вінніпезі.

З нагоди похорону переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $23.35. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям, а бл. п. Олександрові вічная пам'ять.

В.І.П.

Присутній.

PRESS FUND

$ .50—Mary Atamaniuk, Sault Ste. Marie.
.75—Victor Szadiak, The Pas.
1.00—D. Kostewych, North Battleford; Mary Lapic, New Brighton.
2.00—M. W. Tataryn, St. Norbert; C. Baranick, Olyphant.
8.00—Rev. N. Siry, Saulte Ste. Marie.
4.50—Julia Chewpa, Burlington.
5.00—Very Rev. B. Holowinsky, Philadelphia.
18.01—Funeral of John Stefanyshyn, Yorkton.

Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЇСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ ....
- ☐ ....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ ....
- ☐ ....

Enclosed find $.......... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name ....

Address ....

City .... Province (State) ....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1967

КАНОРА, САСК.

Срібний ювілей Й. та А. Ковбелів

В середу 9-го серпня 1967 сповнилося 25 років від дня вінчання аптикаря Йосипа Ковбеля та його дружини Анни з Канори, Саск.

Цей пропам'ятний день в життю п-ва Ковбелів вони почали співучастю у співаній св. Літургії, яку в намірені ювілятів відправили в новозбудованій церкві св. апостолів Петра і Павла о. декан П. Криворучка, парох Канори та о. М. Баранецький ЧНІ, двоюрідний брат ювілята, парох Виньярду. Ювіляти як також всі члени родини ювілятів прийняли Євхаристійного Христа.

Того ж дня о год. 5-ій пополудні трьох священиків: о. декан П. Криворучка, о. парох М. Колодій з Принс Алберт та о. М. Баранецький ЧНІ., парох Виньярду, торжественно поблагословили обоє ювілятів у місцевій церкві.

Після благословення відбулася вечеря в бенкетовій залі "Чикенвила" ресторану. Приявними на цій вечері були тільки члени найближчої родини ювілятів, а саме: обидві матері (батько пані Ковбель Василь Кривий помер ще в 1943-му році, а батько Йосипа перебуває в шпиталі в Канорі, де лікує зломання ноги в нещасливому випадкові), сестра пані Ковбель Марія Лубковська з мужем з Велланду, Онт., їхня дочка (Лубковських), яка працює в аптиці Ковбелів, обидва брати Йосипа Василь та Іван з родинами та сестра Франя Романів з мужем та родиною.

Не могли прибути на ювілей брат пані Ковбель Марсел та сестри пана Ковбеля Ольга зам. Щербань та Марія зам. Котик.

Приявними на вечері були також всі три згадані вище отці парохи, дружка пані А. Брезинська, вуйко пані Ковбель М. Ободяк з дружиною та стрийко пані Ковбель Дм. Кривий з дружиною.

Після вечері короткою програмою проводила найстарша дочка панства Ковбелів Маруся, студентка Саскачеванського університету в Саскатуні. Побажання та гратуляції ювілятам зложили приявні священики, підкреслюючи цінні прикмети характеру ювілятів як примірних парафіян та свідомих українців. Отець М. Колодій, що разом з бл. п. о. П. Пасічником вінчав ювілятів двадцять п'ять років тому, розказав декілька споминів з того часу, а о. декан П. Криворучка говорив про красу українських весільних звичаїв, а при тому відспівав декілька весільних пісень з околиці борщівщини.

Привіти та побажання зложили також М. Ободяк, Д. Кривий, І. Лубковський та обидві матері ювілятів. Тост на честь ювілятів вніс молодший брат пана Ковбеля Василь, що був дружбою двадцять п'ять років тому. Дочка Маруся вистаралася для своїх родичів про Папське благословення, а наймолодший син Михась вручив це благословення ювілятам. Маруся також подякувала в імені всіх дітей родичам-ювілятам за найкращу опіку та любов до них.

Шановні ювіляти Йосип та Анна Ковбелі є не лише примірними, добрими та ревними парафіянами (Йосип кожного дня ранком є на Службі Божій) церкви св. апостолів Петра і Павла, але також є вони щирими працівниками на кожній ділянці суспільного життя. Йосип Ковбель є членом епархіяльної ради Саскатунської епархії, під ряд років був членом парафіяльної управи та членом будівельного комітету нової церкви, є активним членом у місцевому відділі Лицарів Колюмба (є членом четвертого ступеня), а також брав активну участь у місцевих суспільних та спортових організаціях. Часто був у заряді тих організацій.

П-во Ковбелі мають четверо дітей: Маруся—студентка другого року в Саскачеванському університеті в Саскатуні, Івася—учениця 11-ої кляси, Йосипко—учень 6-ої кляси, та Михась—учень 2-ої кляси. Діти п-ва Ковбелів, що вже є третім поколінням народженим у Канаді, не тільки розуміють і можуть розмовляти по-українськи, але для них українська мова є розговірною мовою в їх домі, тому й отримують нагороди та стипендії за найкращі оцінки в українській мові. Маруся й цього року є стипендисткою в українознавстві на Саскачеванському університеті.

Відомі також п-во Ковбелі зі своєї гостинности, бо здається не має одного українського католицького священика, що переїжджав через Канору, якого ювіляти не гостили б у своїй хаті

При кінці вечері обоє ювіляти зложили щиру подяку всім приявним на їх ювілею за їх молитви, пожертви в їх наміренні Служб Божих, як також за побажання та дарунки

Шановним ювілятам бажаємо багато Божих ласк та благословення, кріпкого здоров'я і потіхи з дітей на многі літа

ВІННІПЕГ, МАН.

Бл. п. Михайло Шутка

У п'ятницю рано, 16 червня 1967, упокоївся в Бозі на 85 році життя бл. п. Михайло Шутка. Святе єлеопомазання уділив покійному Всесв. о. шамбелян Йосиф Пуляк, який разом з іншими часто відвідував покійного у шпиталі, за що належиться йому щира подяка.

Михайло Шутка народився в селі Перегінському, повіт Долина Україна. За часів цісаря Франца Йосифа служив три роки при війську, а саме при уланах. В 1910 році приїхав до Канади. В 1911 році Всеч. о Е. Красіцький звінчав його з Анною у "Малій церкві" у Вінніпегу там, де тепер є "Велика церква" св Володимира й Ольги. Довший час був фармером у Норт Трансконі, а на старші літа перенісся до Вінніпегу. Належав до церкви св. Андрея і був касиром у старій і новій церкві. Багато помагав у парафії і був дуже жертвенний Для тих, що потребували помочі ніколи не відмовляв, всім помагав своїми жертвами

Похоронні відправи почалися Панахидою 19 червня увечорі в церкві св. Андрея, що її відслужили Всеч. Отці: Йосиф Пуляк, шамбелян Дмитро Шевчук і Роман Кисілевський. Дня 20 червня рано відправили Службу Божу і Панахиду Всеч. Отці: Й. Пуляк, Д. Шевчук і Михайло Коленич та відпровадили на вічний спочинок на цвинтар у Трансконі.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Анну, сина Іллю, чотири дочки: Олену, Анну, Варвару і Марію,

Бл. п. Михайло Шутка

8 внуків і одну правнуку.

Після похорону відбувся поминальний обід в церковній залі, в часі якого тепле слово про покійного Михайла виголосив о. Йосиф Пуляк.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку всім Отцям за похоронні відправи, тим, що несли тіло: А. Магас, М. Кулик, М. Сташинський, Іван Шат, М. Ільчишин, М. Магас, всім, що брали участь у похоронних відправах, за вінки і квіти, п. В. Матвієву з хористами за спів, дякові Гарап'якові і його помічникам за відправи, всім, що причинилися до приготування поминального обіду. Дальше дякуємо о. Й. Пулякові за відправлення Служби Божої у сороковий день після похорону. Всім щира й сердечна подяка.

Покійному хай буде канадійська земля легкою і вічний спокій його души

Дружина Анна і родина.

ЦІННИЙ ТВІР

Праці Українського Богословського Наукового Товариства—Том XV. **Твори Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Пастирські листи** (2. VIII. 1899 р.—7. IX. 1901 р.). Том I. Торонто, 1965. Стор. В-237 + 277, разом 514. Ціна $7.00.

Цей твір поділено на дві частини. В першій частині д-р Анатоль Марія Базилевич дбайливо опрацював: **Введення у твори митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ.** (стор. В-9—В-237). Достойний автор ділить твори митроп. Андрея на: Богословсько-душпастирські й аскетичні твори (В-22-В-54), конституційні письма. Манастирські устави (В-55—В-85) писання на тему церковної єдности (В-86—В-142), писання про обрядові справи (В-143—В-174), історичні твори (В-175—В-182), його погляди на мистецтво (В-183—В-190), писання про суспільні теми (В-191—В-231), та закінчує їх загальним поглядом на письменницьку творчість митрополита (В-232—В-237).

В другій частині твору видруковано

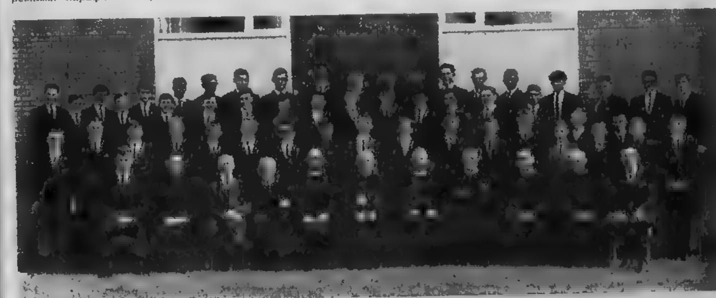

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИЙ МИТРОПОЛИТ КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК З УЧИТЕЛЯМИ І СТУДЕНТАМИ КОЛЕГІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА В РОБЛИНІ, МАНІТОБА.—Зліва направо в першому ряді: П. Р. Мороз, учитель; П. М. Боячок, питомець з Риму; проф. д-р П. Маценко; о. А. Крефцік, ЧНІ.; о. Ю. Перейда, ЧНІ., директор Колегії; ВПреосв. Кир Максим; о. М. Вівчар, ЧНІ., модератор кампанії і директор покликань; о. Я. Сиваник, ЧНІ., префект студентів; о. Б. Киба, ЧНІ., економ; брат Вінкентій, учитель і П. Шидловський, учитель. — Цього року до Колегії вписалось п'ятдесят студентів. З Манітоби—31, з Саскачевану—14, з з Онтерії—2 і з США—3.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

КАНОРА, САСК.

Срібний ювілей Й. та А. Ковбелів

В середу 9-го серпня 1967 сповнилося 25 років від дня вінчання аптикаря Йосипа Ковбеля та його дружини Анни з Канори, Саск.

Цей пропам'ятний день в життю п-ва Ковбелів вони почали співучастю у співаній св. Літургії, яку в намірені ювілятів відправили в новозбудованій церкві св. апостолів Петра і Павла о. декан П. Криворучка, парох Канори та о. М. Баранецький ЧНІ, двоюрідний брат ювілята, парох Виньярду. Ювіляти як також всі члени родини ювілятів прийняли Євхаристійного Христа.

Того ж дня о год. 5-ій пополудні трьох священиків: о. декан П. Криворучка, о. парох М. Колодій з Принс Алберт та о. М. Баранецький ЧНІ., парох Виньярду, торжественно поблагословили обоє ювілятів у місцевій церкві.

Після благословення відбулася вечеря в бенкетовій залі "Чикенвила" ресторану. Приявними на цій вечері були тільки члени найближчої родини ювілятів, а саме: обидві матері (батько пані Ковбель Василь Кривий помер ще в 1943-му році, а батько Йосипа перебуває в шпиталі в Канорі, де лікує зломання ноги в нещасливому випадкові), сестра пані Ковбель Марія Лубковська з мужем з Велланду, Онт., їхня дочка (Лубковських), яка працює в аптиці Ковбелів, обидва брати Йосипа Василь та Іван з родинами та сестра Франя Романів з мужем та родиною.

Не могли прибути на ювілей брат пані Ковбель Марсел та сестри пана Ковбеля Ольга зам. Щербань та Марія зам. Котик.

Приявними на вечері були також всі три згадані вище отці парохи, дружка пані А. Брезинська, вуйко пані Ковбель М. Ободяк з дружиною та стрийко пані Ковбель Дм. Кривий з дружиною.

Після вечері короткою програмою проводила найстарша дочка панства Ковбелів Маруся, студентка Саскачеванського університету в Саскатуні. Побажання та гратуляції ювілятам зложили приявні священики, підкреслюючи цінні прикмети характеру ювілятів як примірних парафіян та свідомих українців. Отець М. Колодій, що разом з бл. п. о. П. Пасічником вінчав ювілятів двадцять п'ять років тому, розказав декілька споминів з того часу, а о. декан П. Криворучка говорив про красу українських весільних звичаїв, а при тому відспівав декілька весільних пісень з околиці Борщівщини.

Привіти та побажання зложили також М. Ободяк, Д. Кривий, І. Лубковський та обидві матері ювілятів. Тост на честь ювілятів вніс молодший брат пана Ковбеля Василь, що був дружбою двадцять п'ять років тому. Дочка Маруся вистаралася для своїх родичів про Папське благословення, а наймолодший син Михась вручив це благословення ювілятам. Маруся також подякувала в імені всіх дітей родичам-ювілятам за найкращу опіку та любов до них.

Шановні ювіляти Йосип та Анна Ковбелі є не лише примірними, добрими та ревними парафіянами (Йосип кожного дня ранком є на Службі Божій) церкви св. апостолів Петра і Павла, але також є вони щирими працівниками на кожній ділянці суспільного життя. Йосип Ковбель є членом епархіяльної ради Саскатунської епархії, під ряд років був членом парафіяльної управи та членом будівельного комітету нової церкви, є активним членом у місцевому відділі Лицарів Колюмба (є членом четвертого ступеня), а також брав активну участь у місцевих суспільних та спортових організаціях. Часто був у заряді тих організацій.

П-во Ковбелі мають четверо дітей: Маруся—студентка другого року в Саскачеванському університеті в Саскатуні, Івася—учениця 11-ої кляси, Йосипко—учень 6-ої кляси, та Михась—учень 2-ої кляси. Діти п-ва Ковбелів, що вже є третім поколінням народженим у Канаді, не тільки розуміють і можуть розмовляти по-українськи, але для них українська мова є розговірною мовою в їх домі, тому й отримують нагороди та стипендії за найкращі оцінки в українській мові. Маруся й цього року є стипендисткою в українознавстві на Саскачеванському університеті.

Відомі також п-во Ковбелі зі своєї гостинности, бо здається не має одного українського католицького священика, що переїжджав через Канору, якого ювіляти не гостили б у своїй хаті.

При кінці вечері обоє ювіляти зложили щиру подяку всім приявним на їх ювілею за їх молитви, пожертви в їх намірені Служб Божих, як також за побажання та дарунки

Шановним ювілятам бажаємо багато Божих ласк та благословення, кріпкого здоров'я і потіхи з дітей на многі літа.

ВІННІПЕГ, МАН.

Бл. п. Михайло Шутка

У п'ятницю рано, 16 червня 1967, упокоївся в Бозі на 85 році життя бл. п. Михайло Шутка. Святе єлеопомазання уділив покійному Всесв. о. шамбелян Йосиф Пуляк, який разом з іншими часто відвідував покійного у шпиталі, за що належиться йому щира подяка.

Михайло Шутка народився в селі Перегінському, повіт Долина Україна. За часів цісаря Франца Йосифа служив три роки при війську, а саме при уланах. В 1910 році приїхав до Канади. В 1911 році Всеч. о. Е. Красицький звінчав його з Анною у "Малій церкві" у Вінніпегу там, де тепер є "Велика церква" св. Володимира й Ольги. Довший час був фармером у Норт Трансконі, а на старші літа перенісся до Вінніпегу. Належав до церкви св. Андрея і був касиром у старій і новій церкві. Багато помагав у парафії і був дуже жертвенний. Для тих, що потребували помочі ніколи не відмовляв, всім помагав своїми жертвами.

Похоронні відправи почалися Панахидою 19 червня увечорі в церкві св. Андрея, що її відслужили Всеч. Отці: Йосиф Пуляк шамбелян Дмитро Шевчук і Роман Кисілевський. Дня 20 червня рано відправили Службу Божу і Панахиду Всеч. Отці: Й. Пуляк, Д. Шевчук і Михайло Колепич та відпровадили на вічний спочинок на цвинтар у Трансконі.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Анну, сина Іллю, чотири дочки: Олену, Анну, Варвару і Марію,

Бл. п. Михайло Шутка

8 внуків і одну правнуку.

Після похорону відбувся поминальний обід в церковній залі, в часі якого тепле слово про покійного Михайла виголосив о. Йосиф Пуляк.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку всім Отцям за похоронні відправи, тим, що несли тіло: А. Магас, М. Кулик, М. Сташинський, Іван Шат, М. Ільчишин, М. Магас, всім, що брали участь у похоронних відправах, за вінки і квіти, п. В. Матвієву з хористами за спів, дякові Гарап'якові і його помічникам за відправи, всім, що причинилися до приготування поминального обіду. Дальше дякуємо о. Й. Пулякові за відправлення Служби Божої у сороковий день після похорону. Всім щира й сердечна подяка.

Покійному хай буде канадійська земля легкою і вічний спокій його душі

Дружина Анна і родина.

ЦІННИЙ ТВІР

Праці Українського Богословського Наукового Товариства—Том XV. **Твори Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького. Пастирські листи** (2. VIII. 1899 р.—7. IX. 1901 р.). Том I. Торонто, 1965. Стор. В-237 + 277, разом 514. Ціна $7.00.

Цей твір поділено на дві частини. В першій частині д-р Анатоль Марія Базилевич дбайливо опрацював: **Введення у твори митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ.** (стор. В-9—В-237). Достойний автор ділить твори митроп. Андрея на: Богословсько-душпастирські й аскетичні твори (В-22-В-54), конституційні письма. Манастирські устави (В-55—В-85) писання на тему церковної єдности (В-86—В-142), писання про обрядові справи (В-143—В-174), історичні твори (В-175—В-182), його погляди на мистецтво (В-183—В-190), писання про суспільні теми (В-191—В-231), та закінчує їх загальним поглядом на письменницьку творчість митрополита (В-232—В-237).

В другій частині твору видрукувано в хронологічному порядку 13 пастирських листів митроп. Андрея (2-VIII. 1899—7. IX. 1901).

Ці дві частини попереджує: **Передмова** о. М. Гринчишина, ЧНІ., постулятора в справі беатифікації Слуги Божого Андрея Шептицького (В-5—В-6).

Мову й правопис до першого тому послань справив проф. д-р Василь Лев. Технічною редакцією першого тому, як теж справленням мови введення займався ред. Олександер Мох.

В творах митрополита Андрея "у першу чергу відбивається обличчя цілого народу, його небесних і земних змагань, його страждань і бажань. Тим то Митрополит став великим українським церковним письменником і речником Католицької Церкви в нашім народі", як написано про нього у вступі до першого видання його творів, що поміщений також і в цьому томі (В-7).

Твір є дуже повчальний і заслуговує на масове поширення.

Р. Хом'як, ЧНІ.

* * *

Можна замовляти цей твір у:

The Basilian Press
286 Lisgar Street,
Toronto 3, Ont., Canada.

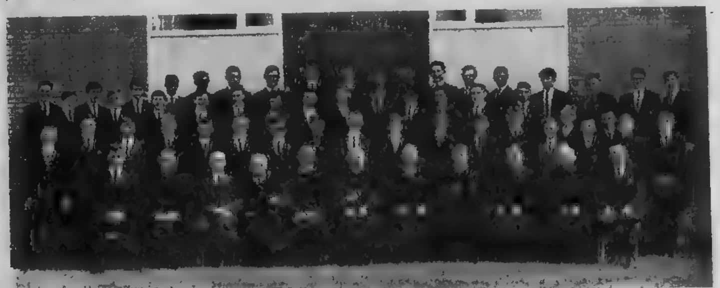

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИЙ МИТРОПОЛИТ КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК З УЧИТЕЛЯМИ І СТУДЕНТАМИ КОЛЕГІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА В РОБЛИНІ, МАНІТОБА.—Зліва направо в першому ряді: П. Р. Мороз, учитель; П. М. Боячок, питомець з Риму; проф. д-р П. Маценко; о. А. Крефцік, ЧНІ.; о. Ю. Перейда, ЧНІ., директор Колегії; ВПреосв. Кир Максим; о. М. Вівчар, ЧНІ., модератор кампанії і директор покликань; о. Я. Сиваник, ЧНІ., префект студентів; о. Б. Киба, ЧНІ., економ; брат Вінкентій, учитель і П. Шидловський, учитель. — Цього року до Колегії вписалось п'ятдесят студентів. З Манітоби—31, з Саскачевану—14, з з Онтерії—2 і з США—3.

ВИНЬЯРД, САСК.

Смерть піонера

В суботу, 13-го травня 1967 року, в лічниці в Виньярд, помер бл. п. **Михайло Попадинець**, проживши 82 роки та прийнявши святі Тайни.

Покійний Михайло народився 1885 року в селі Павельче, повіт Станиславів, Україна. Там одружився з Анною Когуч в 1910 році та разом із нею в 1911 році приїхав до Канади і поселився в окрузі Красне, Саск. Тут вони зачали фармерувати та стали членами-основоположниками церкви св. Івана Богослова. В 1946 році залишили фармерку й замешкали в містечку Виньярд, де стали членами церкви Христа Чоловіколюбця.

Бл. п. Михайло Попадинець

Покійний Михайло був примірним парафіянином у Красне та Виньярд, виконував свої обов'язки совісно, помагав другим, через що з'єднав собі загальну любов і признання. Разом із своєю дружиною Анною виховав 12 дітей на добрих християн і свідомих українців. Покійний залишив у смутку дружину Анну, 5 синів і 6 дочок, 31 внуків і 3 правнуків. Дочка Михайлина, що вийшла заміж за Миколу Ковалика, померла 1962 р.

Величавий похорон відбувся 16 травня з церкви Христа Чоловіколюбця в Виньярд. Похоронні відправи відслужили о. Іван Бала, ЧНІ., і о. М. Баранецький, ЧНІ. Покійного похоронено на цвинтарі в Виньярд.

В церковній залі відбувся поминальний обід. Збірку в сумі $31.15, яку переведено під час обіду, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Михайлові вічна пам'ять!

Присутній.

РОКСТОН, САСК.

Бл. п. Дмитро Шваґа

В неділю, 16 липня 1967 року, під час Служби Божої помер скоропостижною смертю бл. п. Дмитро Шваґа, дяк і основоположник церкви св. верховних апостолів Петра і Павла в Рокстоні. Перед смертю на хорах прийняв св. Тайну Оливопомазання.

Покійний Дмитро — це син Василя Шваґи і Параскевії Слободян, що народився 6 листопада 1904 року в Рокстоні, де він пережив ціле своє життя. Від ранніх літ фармерував. Дня 8 листопада 1934 р. одружився з Анною Бек. Отець Іван Бала, ЧНІ., поблагословив їх вінчання. Бог обдарив їх сином Володимиром і дочкою Розалією, яких вони виховали на добрих християн і свідомих українців. Через недугу серця покійний Дмитро 10 років тому залишив фармерку та замешкав із дружиною в Рокстоні.

Бл. п. Дмитро Щваґа

Покійний Дмитро був лагідної вдачі, і спочатку був членом церкви св. Володимира і Ольги в Рокстоні на фармах, а коли в тім містечку побудовано церкву св. апостолів Петра і Павла став її членом та в ній своїм гарним голосом звеличував церковні богослуження. Він був свідомим християнином, передплачував різні українські католицькі часописи й місячники та належав до Лицарів Колюмба. Залишив у смутку, крім дружини та дітей, ще 7 внуків(чок), брата Юрія та дві сестри: Анну і Марію

В четвер, 20 липня, Всеч. отці: Іван Ворона і Андрій Музика, відправили в церкві св. апостолів Петра і Павла в Рокстоні похоронні богослужения та виголосили прощальні слова. Покійного похоронено на цвинтарі в Йорктоні, Саск.

Дружина і діти щиро дякують Всеч. отцям за відслуження похоронних богослужень, всім парафіянам, приятелям і Лицарям Колюмба за участь у похороні, співчуття та жертви на Служби Божі за упокій душі покійного. Зокрема вони дякують усім паням церковного товариства за приготування поминального обіду. Нехай вселаскавий Господь обдарить покійного Дмитра Божим царством. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

YORKTON, SASK.

Funeral of late John Feshak

On June 27th 1967 the late John Feshak was laid to rest at the Yorkton Memorial Gardens. Funeral services were held at St. Mary's Church by Rev. J. Syrota, C.SS.R. He died on June 24, 1967 at the Yorkton Union Hospital at the age of 77 years.

John Feshak

The late John was born in the Western Ukraine, September 8th, 1889; he was the son of Alex and Catherine, nee Kozul. He came to Canada in 1914 to the Goodeve district where he worked on a farm. On March 3rd 1918, he married the former Annie Sereda of Yorkton. The couple farmed in the Beaverdale district until his retirement in 1958 when they moved to Yorkton. He was an active member of St. Mary's Church at Beaverdale.

He leaves to mourn his passing his wife Annie; two daughters, Mrs. Kay Bohach of Chilliwack, B.C., and Anne, Mrs. J. Meszaros of Yorkton; two sons, Joe of Willowbrook, Sask., and Fred Benko of Goodeve, Sask.; seven grandchildren, three great grandchildren; and a brother Alex of Omasta of Edmonton, Alta.

After the funeral, relatives, friends and parishioners gathered at St. Mary's Hall for a luncheon at which Fr. Syrota said it was customary to make a collection for the Press Fund of some Ukrainian Catholic newspaper or magazine. $20.55 was given to the Redeemer's Voice Press.

"Vichnaya Pamyat" for the late John Feshak.

WEST BEND, SASK.

Passing of Hope (Nadia) Chrunik

Hope Chrunik was born November 8th, 1934 at West Bend, where she attended public and high school. Upon completing her schooling she was employed, part-time, at the West Bend Co-op store and helped around the family farm. In 1954 she left for Edmonton, Alberta, where she had been employed at various places for a while, until she became employed at Garner's Meat Packing Ltd of Edmonton. There she worked until, after a brief illness, she passed away at July 12th, 1967.

Hope Chrunik

Through the arrangements of Narfason's Funeral Chapel of Foam Lake, her body was brought to St. Mary's Church at Model Farm, Sask., on Friday evening, July 14th and where she was buried the following morning on the family plot at the cemetery. Father John Syrota, C.SS.R. of Yorkton officiated at the services

Hope was pre-deceased by her father in May of 1944. She left to mourn her passing her Mother at West Bend, her brothers Bill of Humboldt, John and Andrew of Regina, Mike of Bankend, Roman of Prince Albert, Panko of West Bend and Julian of Saskatoon, and her sisters Emily Klimashko of Humboldt, Mary Kitzul of West Bend, and Verna Glubish of Edmonton.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна згадка

У вівторок, 22-го серпня, 1967 р., відійшла на вічний спочинок бл. п. **Анна Сигнаровська**, проживши 72 роки. Панахиду та заупокійну Службу Божу і відпровадження тлінних останків на вічний спочинок довершив о. парох М. Кучмяк, ЧНІ., з церкви М.Б.Н.П. в Йорктоні. У прощальній промові о. парох згадав праведне життя покійниці, яка годилася все з Божою волею. В імені покійної прощав дітей, знайомих, сусідів та приятелів, що так громадно прийшли віддати їй останню прислугу.

В часі перекуски о. парох в імені родини подякував всім учасникам по-

в хронологічному порядку 13 пастирських листів митроп. Андрея (2-VIII. 1899—7. IX. 1901).

Ці дві частини попереджує: **Передмова** о. М. Гринчишина, ЧНІ., постулятора в справі беатифікації Слуги Божого Андрея Шептицького (В-5—В-6).

Мову й правопис до першого тому послань справив проф. д-р Василь Лев. Технічною редакцією першого тому, як теж спрaвленням мови введення займався ред. Олександер Мох.

В творах митрополита Андрея "у першу чергу відбивається обличчя цілого народу, його небесних і земних змагань, його страждань і бажань. Тим то Митрополит став великим українським церковним письменником і речником Католицької Церкви в нашім народі", як написано про нього у вступі до першого видання його творів, що поміщений також і в цьому томі (В-7).

Твір є дуже повчальний і заслуговує на масове поширення.

Р. Хом'як, ЧНІ,

* * *

Можна замовляти цей твір у:

The Basilian Press
286 Lisgar Street,
Toronto 3, Ont., Canada.

ВИНЬЯРД, САСК.
Смерть піонера

В суботу, 13-го травня 1967 року, в лічниці в Виньярд, помер бл. п. **Михайло Попадинець,** проживши 82 роки та прийнявши святі Тайни.

Покійний Михайло народився 1885 року в селі Павельче, повіт Станиславів, Україна. Там одружився з Анною Когуч в 1910 році та разом із нею в 1911 році приїхав до Канади і посе-

Бл. п. Михайло Попадинець

лився в окрузі Красне, Саск. Тут вони зачали фармерувати та стали членами-основоположниками церкви св. Івана Богослова. В 1946 році залишили фармерку й замешкали в містечку Виньярд, де стали членами церкви Христа Чоловіколюбця.

Покійний Михайло був примірним парафіянином у Красне та Виньярд, виконував свої обов'язки совісно, помагав другим, через що з'єднав собі загальну любов і признання. Разом із своєю дружиною Анною виховав 12 дітей на добрих християн і свідомих українців. Покійний залишив у смутку дружину Анну, 5 синів і 6 дочок, 31 внуків і 3 правнуків. Дочка Михайлина, що вийшла заміж за Миколу Ковалика, померла 1962 р.

Величавий похорон відбувся 16 травня з церкви Христа Чоловіколюбця в Виньярд. Похоронні відправи відслужили о. Іван Бала, ЧНІ., і о. М. Баранецький, ЧНІ. Покійного похоронено на цвинтарі в Виньярд.

В церковній залі відбувся поминальний обід. Збірку в сумі $31.15, яку переведено під час обіду, призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Михайлові вічна пам'ять!

Присутній.

РОКСТОН, САСК.
Бл. п. Дмитро Шваґа

В неділю, 16 липня 1967 року, під час Служби Божої помер скоропостижною смертю бл. п. Дмитро Шваґа, дяк і основоположник церкви св. верховних апостолів Петра і Павла в Рокстоні. Перед смертю на хорах прийняв св. Тайну Оливопомазання.

Покійний Дмитро — це син Василя Шваґи і Параскевії Слободян, що народився 6 листопада 1904 року в Рокстоні, де він пережив ціле своє життя. Від ранніх літ фармерував. Дня 8 листопада 1934 р. одружився з Анною Бек. Отець Іван Бала, ЧНІ., поблагословив їх вінчання. Бог обдарив їх сином Володимиром і дочкою Розалі-

Бл. п. Дмитро Шваґа

єю, яких вони виховали на добрих християн і свідомих українців. Через недугу серця покійний Дмитро 10 років тому залишив фармерку та замешкав із дружиною в Рокстоні.

Покійний Дмитро був лагідної вдачі, і спочатку був членом церкви св. Володимира і Ольги в Рокстоні на фармах, а коли в тім містечку побудовано церкву св. апостолів Петра і Павла став її членом та в ній своїм гарним голосом звеличував церковні богослуження. Він був свідомим християнином, передплачував різні українські, католицькі часописи й місячники та належав до Лицарів Колюмба. Залишив у смутку, крім дружини та дітей, ще 7 внуків(чок), брата Юрія та дві сестри: Анну і Марію.

В четвер, 20 липня, Всеч. отці: Іван Ворона і Андрій Музика, відправили в церкві св. апостолів Петра і Павла в Рокстоні похоронні богослуження та виголосили прощальні слова. Покійного похоронено на цвинтарі в Йорктоні, Саск.

Дружина і діти щиро дякують Всеч. отцям за відслуження похоронних богослужень, всім парафіянам, приятелям і Лицарям Колюмба за участь у похороні, співчуття та жертви на Служби Божі за упокій душі покійного. Зокрема вони дякують усім паням церковного товариства за приготування поминального обіду. Нехай вселаскавий Господь обдарить покійного Дмитра Божим царством. Вічна йому пам'ять!

Присутній

YORKTON, SASK.
Funeral of late John Feshak

On June 27th 1967 the late John Feshak was laid to rest at the Yorkton Memorial Gardens. Funeral services

John Feshak

were held at St. Mary's Church by Rev. J. Syrota, C.SS.R. He died on June 24, 1967 at the Yorkton Union Hospital at the age of 77 years.

The late John was born in the Western Ukraine, September 8th, 1889; he was the son of Alex and Catherine, nee Kozul. He came to Canada in 1914 to the Goodeve district where he worked on a farm. On March 3rd 1918, he married the former Annie Sereda of Yorkton. The couple farmed in the Beaverdale district until his retirement in 1958 when they moved to Yorkton. He was an active member of St. Mary's Church at Beaverdale.

He leaves to mourn his passing his wife Annie; two daughters, Mrs. Kay Bohach of Chilliwack, B.C., and Anne, Mrs. J. Messaros of Yorkton; two sons, Joe of Willowbrook, Sask., and Fred Benko of Goodeve, Sask.; seven grandchildren, three great grandchildren; and a brother Alex of Omasta of Edmonton, Alta.

After the funeral, relatives, friends and parishioners gathered at St. Mary's Hall for a luncheon at which Fr. Syrota said it was customary to make a collection for the Press Fund of some Ukrainian Catholic newspaper or magazine $20.55 was given to the Redeemer's Voice Press.

"Vichnaya Pamyat" for the late John Feshak.

WEST BEND, SASK.
Passing of Hope (Nadia) Chrunik

Hope Chrunik was born November 8th, 1934 at West Bend, where she attended public and high school. Upon completing her schooling she was employed, part-time, at the West Bend

Hope Chrunik

Co-op store and helped around the family farm. In 1954 she left for Edmonton, Alberta, where she had been employed at various places for a while, until she became employed at Garner's Meat Packing Ltd. of Edmonton. There she worked until, after a brief illness, she passed away at July 12th, 1967.

Through the arrangements of Narfason's Funeral Chapel of Foam Lake, her body was brought to St. Mary's Church at Model Farm, Sask., on Friday evening, July 14th and where she was buried the following morning on the family plot at the cemetery. Father John Syrota, C.SS.R. of Yorkton officiated at the services

Hope was pre-deceased by her father in May of 1944. She left to mourn her passing her Mother at West Bend, her brothers Bill of Humboldt, John and Andrew of Regina, Mike of Bankend, Roman of Prince Albert, Panko of West Bend and Julian of Saskatoon, and her sisters Emily Klimashko of Humboldt, Mary Kitzul of West Bend, and Verna Glubish of Edmonton.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

У вівторок, 22-го серпня, 1967 р., відійшла на вічний спочинок бл. п. **Анна Сиґнаровська,** проживши 72 роки. Панахиду та заупокійну Службу Божу і відпровадження тлінних останків на вічний спочинок довершив о. парох М. Кучмяк, ЧНІ., з церкви М.Б.Н.П. в Йорктоні. У прощальній промові о. парох згадав праведне життя покійниці, яка годилася все з Божою волею. В імені покійної прощав дітей, знайомих, сусідів та приятелів, що так громадно прийшли віддати їй останню прислугу.

В часі перекуски о. парох в імені родини подякував всім учасникам похорону за християнську любов до покійної та зложив своє співчуття опечаленій родині по втраті дорогої матері. Також переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя" $30.00.

Покійна Анна приїхала до Канади ще 1907 року, і 1910 року вийшла заміж за Петра Сиґнаровського. Мешкали в Пленвю, Саск., до 1950 року. Того самого року п-во Сиґнаровські замешкали в Йорктоні. Муж покійної помер 1959 року. Покійна лишила в глибокому смутку чотирьох синів: Івана, Йосифа, Володимира і Франка, три доньки: Юлію, Катерину та Олену і 15 внуків. Лишила також двох братів та одну сестру.

Нехай канадська земля буде легкою Анні. Щира подяка жертводавцям за ласкаві жертви, а покійній Анні "вічная пам'ять!"

Приятель!

АЙТУНА, СТАНИСЛАВЦІ, САСК.
Ще одна свіжа могила

Дня 24 липня 1967 року, відбулися похоронні відправи в церкві св. Николая на Станиславцях, над тлінними останками бл. п. Анни Спільчак, що прожила 80 років, з того 46 в Канаді. Ще одна піонерка, яких чимраз менше між нами, відійшла від нас у вічність.

Покійна походила з села Ямниці, Станиславівського повіту, України. Її муж, Дмитро (також покійний від 1963), що приїхав був до Канади ще перед першою світовою війною, стягнув її до себе 1921 року. Увесь час свого трудящого життя вона перебувала в околиці Айтуни, на фармі. Тут привела до життя і правдиво по християнськи виховала чотири доньки і одного сина. Найстарша донька, Доня Кушніренко живе тепер в Айтуні, молодша Марія Галібчак, також в Айтуні. Дальше, Катерина і Анна, що вибрали собі духовний стан, стали Сестрами Служебницями ПНДМ., і тепер називаються Сестра Фотинія і Сестра Андроніка. Вкінці син Василь, при якому вона прожила свої старші літа, живе на батьківській фармі. У вихованні тих дітей вона була дійсно печаливою матір'ю, зате в часі її недуги і смерти вони були її великою потіхою та розрадою, особливо ті дві доньки монахині

Небіжка не лише сама була побож-

Бл. п. Анна Спільчак

ною християнкою, але й вельми притягаючим прикладом християнського життя для інших. В часах, коли доїзд до фармерських церков і кольоній був лише саньми і кіньми, то тоді священик знаходив у панства Д. і А. Спільчаків тепле прибіжище і мешкання. Через ціле своє життя бл. п. Анна працювала при парафії, і завжди помагала грошем та майном, коли тільки заходила потреба.

Покійна полишила в смутку одного брата та три сестри, що живуть в Айтуні, і крім згаданого сина та чотирьох доньок ще 15 внуків і 7 правнуків. Бл. п. Анна упокоїлася в Бозі дня 20 липня. Її похорон відбувся серед гарного літнього дня та при великому здвизі народу. Похороні відправи відспівали два отці: о. Володимир Корба, ЧНІ., і о. Стефан Ширий, ЧНІ. В часі Служби Божої дуже багато вірних приступило до св. Причастя. Після похорону був спільний обід.

Со святими упокой Христе душу раби Твоєї, де нема ні болю, ні журби, ні зідхання, тільки життя безконечне.

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Бл. п. Анна Роляк

В суботу, 19-го серпня, 1967 р., в шпиталі в Йорктоні упокоїлася в Бозі бл. п. Анна Роляк на 76 році життя.

Анна Наконечна (її дівоче ім'я) родом з села Олексинці, повіт Борщів, Західня Україна. До Канади приїхала 1912 року, і того самого року вийшла заміж за Пантелеймона Роляка. Через довгий час вони працювали в Бюкенен, Саск., і належали до нашої парафії в Тязів, Саск. 1952 р. Анна зі своїм му-

Бл. п. Анна Роляк

жем перебралися до Йорктону. Тут вони проживали до 19-го серпня, де смерть перетяла нитку їх подружнього життя. В Йорктоні покійна Анна була активною членкинею ЛУКЖ і була доброю парафіянкою. Дуже часто приступала до св. Тайн і брала участь у церковних богослуженнях.

Похорон бл. п. Анни відбувся в Йорктоні 22-го серпня при участі трьох отців. Заупокійну Службу Божу і похорон відслужили: о. парох Мих. Кучмяк, ЧНІ., о. Ст. Бахталовський, ЧНІ., і о. Ст. С. Шавель, ЧНІ. Домовину несли внуки покійної.

Після величавого похорону, родина запросила присутніх до парафіяльної залі на перекуску. Тут ще добрим словом згадано бл. п. Анну, яка була доброю матір'ю, дружиною і християнкою, працьовитою та жертвенною жінкою. В глибокому смутку лишила вона свого мужа Пантелеймона, шістьох синів: Михайла, Івана, Василя, Богдана, Семена і Петра, дві доньки: Марію та Михайлину, 17 внуків і двох правнуків.

На заклик о. пароха під час перекуски зроблено збірку. На пресовий фонд "Голосу Спасителя" призначено $20.00. Жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Анні вічная пам'ять!

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Бл. п. Катерина Богуцька

По довгій недузі померла в шпиталі в Йорктоні 23-го серпня 1967 р. бл. п. Катерина Богуцька. Покійна прожила 93 роки. Походила з села Сорохів, повіт Ярослав, Західня Україна. Покійна приїхала до Канади 1904 року і замешкала на фармі в Бівердейл, Саск. Покійна Катерина та її муж Іван були основоположниками церкви Успення Божої Матері в Бівердейл. Їх дім був гостинний для отців, що обслуговували їхню парафію. Преосв. владики: Кир Никита Будка та Кир Василій В. Ладика, ЧСВВ., також перебували в їхньому домі. Покійна була дуже жертвенна для церкви, любила Божий дім і не жалувала труду для Божої справи. Тому 5 літ помер її муж. Покійна полишила в смутку двох синів: Івана та Василя, трьох доньок: Марію, Анастасію та Анну, дев'ять внуків та сімнадцять правнуків.

Похорон відбувся 29-го серпня з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні при великому числі родини, знайомих і приятелів покійної. Всі учасники похорону взяли участь у поминальнім обіді в парафіяльній залі. Під час обіду о. Мих. Кучмяк, ЧНІ, зложив дітям і внукам співчуття від отців Редемптористів та парафіян з Бівердейл та Йорктону.

Син, Іван Богуцький зложив $20.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка за ласкаву жертву. По довгім і трудящім житті прийми Господи бл. п. Катерину до вічного щастя, де нема ні болю, ні печалі, але вічне життя!

Присутній.

PRESS FUND

Щиро дякуємо за слідуючі жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

.50—Dmytro Shelehon, Oshawa.

1.00—N. D. Turko, Alonsa; Anna Zerebeski, Pelly; P. Zdryluk, Waterford.

2.00—Sophie Perepeliuk, Pelly; Alexandra Shyptal, Chicago; Pearl Chomyn, Sudbury; Ann Kowbel, Forrest Station; E. Mykytiuk, Montreal.

5.00—Julia Holowaty, Buffalo.

10.00—Julian Yarema, Holden.

20.00 –J. Strutynski, Yorkton.

Funeral of Peter German, Yorkton, $10.00.

Funeral of Dmytro Schwaga, Wroxton 10.00.

Funeral of Nick Derkach, Ituna 12.94.

Funeral of Jacob Strutynski, Yorkton 15.00.

Funeral of Anna Rolliak, Yorkton 20.00.

Funeral of Katherine Bogusky, Yorkton 20.00.

Funeral of Minnie Karapita, Jedburgh 20.00

Funeral of John Feshak, Yorkton 20.55

Funeral of Michael Shutka, Winnipeg 21.25.

Funeral of Alexander Bachynsky, Wishart 23.35.

Funeral of Hope Chrunik, West Bend 25.85.

Funeral of Harry Snidanko, Yorkton 29.50

Funeral of Anna Signarowsky, Yorkton 30.00.

Funeral of Lawrence Bartoshewsky, Wishart 34.00.

ВИШАРТ, САСК.
Свіжа могила

В середу, 30-го серпня 1967 року, трагічно помер бл. п. **Едвард-Лаврентій Бартошевський.**

Покійний Едвард-Лаврентій—це син п-ва Павла Бартошевського і Анни Янушевської, що народився 19 вересня 1949 року в Лесток, Саск., і був учнем XI-ої кляси в Вишарт гайскул. Залишив у смутку, крім батьків, ще 6 сестер і 3 братів. Величавий похорон від-

Бл. п. Е. Л. Бартошевський

бувся 2-го вересня з церкви св. архистратига Михаїла в Вишарт, де його батьки є членами.

Похоронні відправи відслужив о. М. Баранецький, ЧНІ., і виголосив прощальне слово. Крім численної ближчої і дальшої родини, в похороні взяв також участь Всеч. о. Е. Кутарна, місцевий римо-католицький священик і багато приятелів, які прийшли помолитись за упокій душі незабутнього Едварда-Лаврентія. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

З церкви всі пішли до парафіяльної залі на обід, приготований родиною. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $34.00. Щира подяка всім жертводавцям за ласкаві жертви, а бл. п. Едвардові Лаврентієві вічна пам'ять!

Присутній

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

Дня 22-го серпня, 1967 р., по недовгій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. **Петро Герман** в шпиталі в Йорктоні. Покійний прожив 69 літ, а в подружньому житті 37 років.

У четвер 24-го серпня відбувся похорон. Відправа Панахиди відбулась у похоронному заведенні "Бейлей" в приязві родини, парохіян, багатьох зна-

хорону за християнську любов до покійної та вложив своє співчуття опечаленій родині по втраті дорогої матері. Також переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя" $30.00.

Покійна Анна приїхала до Канади ще 1907 року, і 1910 року вийшла заміж за Петра Сигнаровського. Мешкали в Пленвю, Саск., до 1950 року. Того самого року п-во Сигнаровські замешкали в Йорктоні. Муж покійної помер 1959 року. Покійна лишила в глибокому смутку чотирьох синів: Івана, Йосифа, Володимира і Франка, три доньки: Юлію, Катерину та Олену і 15 внуків. Лишила також двох братів та одну сестру.

Нехай канадська земля буде легкою Анні. Щира подяка жертводавцям за ласкаві жертви, а покійній Анні "вічная пам'ять!"

Приятель!

АЙТУНА, СТАНИСЛАВЦІ, САСК.

Ще одна свіжа могила

Дня 24 липня 1967 року, відбулися похоронні відправи в церкві св. Николая на Станиславцях, над тлінними останками бл. п. Анни Спільчак, що прожила 80 років, з того 46 в Канаді. Ще одна піонерка, яких чимраз менше між нами, відійшла від нас у вічність.

Покійна походила з села Ямниці, Станиславівського повіту, України. Її муж, Дмитро (також покійний від 1963), що приїхав був до Канади ще перед першою світовою війною, стягнув її до себе 1921 року. Увесь час свого трудящого життя вона перебувала в околиці Айтуни, на фармі. Тут привела до життя і правдиво по християнськи виховала чотири доньки і одного сина. Найстарша донька, Доня Кушніренко живе тепер в Айтуні, молодша Марія Галібчак, також в Айтуні. Дальше, Катерина і Анна, що вибрали собі духовний стан, стали Сестрами Служебницями ПНДМ., і тепер називаються Сестра Фотинія і Сестра Андроніка. Вкінці син Василь, при якому вона прожила свої старші літа, живе на батьківській фармі. У вихованні тих дітей вона була дійсно печаливою матір'ю, зате в часі її недуги і смерти вони були її великою потіхою та розрадою, особливо ті дві доньки монахині.

Небіжка не лише сама була побож-

Бл. п. Анна Спільчак

ною християнкою, але й вельми притягаючим прикладом християнського життя для інших. В часах, коли доїзд до фармерських церков і кольоній був лише саньми і кіньми, то тоді священик находив у панства Д. і А. Спільчаків тепле прибіжище і мешкання. Через ціле своє життя бл. п. Анна працювала при парафії, і завжди помагала грошем та майном, коли тільки заходила потреба.

Покійна полишила в смутку одного брата та три сестри, що живуть в Айтуні, і крім згаданого сина та чотирьох доньок ще 15 внуків і 7 правнуків. Бл. п. Анна упокоїлася в Бозі дня 20 липня. Її похорон відбувся серед гарного літнього дня та при великому здвизі народу. Похоронні відправи відспівали два отці: о. Володимир Корба, ЧНІ., і о. Стефан Ширий, ЧНІ. В часі Служби Божої дуже багато вірних приступило до св. Причастя. Після похорону був спільний обід.

Со святими упокой Христе душу раби Твоєї, де нема ні болю, ні журби, ні зідхання, тільки життя безконечне.

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Анна Роляк

В суботу, 19-го серпня, 1967 р., в шпиталі в Йорктоні упокоїлася в Бозі бл. п. Анна Роляк на 76 році життя.

Анна Наконечна (її дівоче ім'я) родом з села Олексинці, повіт Борщів, Західня Україна. До Канади приїхала 1912 року, і того самого року вийшла заміж за Пантелеймона Роляка. Через довгий час вони працювали в Бюкенен, Саск., і належали до нашої парафії в Тязів, Саск. 1952 р. Анна зі своїм му-

Бл. п. Анна Роляк

жем перебралися до Йорктону. Тут вони проживали до 19-го серпня, де смерть перетяла нитку їх подружнього життя. В Йорктоні покійна Анна була активною членкинею ЛУКЖ і була доброю парафіянкою. Дуже часто приступала до св. Тайн і брала участь у церковних богослуженнях.

Похорон бл. п. Анни відбувся в Йорктоні 22-го серпня при участі трьох отців. Заупокійну Службу Божу і похорон відслужили: о. парох Мих. Кучмяк, ЧНІ., о. Ст. Бахталовський, ЧНІ., і о. Ст. С. Шавель, ЧНІ. Домовину несли внуки покійної.

Після величавого похорону, родина запросила присутніх до парафіяльної залі на перекуску. Тут ще добрим словом згадано бл. п. Анну, яка була доброю матір'ю, дружиною і християнкою, працьовитою та жертвенною жінкою. В глибокому смутку лишила вона свого мужа Пантелеймона, шістьох синів: Михайла, Івана, Василя, Богдана, Семена і Петра, дві доньки: Марію та Михайлину, 17 внуків і двох правнуків.

На заклик о. пароха під час перекуски зроблено збірку. На пресовий фонд "Голосу Спасителя" призначено $20.00. Жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Анні вічная пам'ять!

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Катерина Богуцька

По довгій недузі померла в шпиталі в Йорктоні 23-го серпня 1967 р. бл. п. Катерина Богуцька. Покійна прожила 93 роки. Походила з села Сорохів, повіт Ярослав, Західня Україна. Покійна приїхала до Канади 1904 року і замешкала на фармі в Бівердейл, Саск. Покійна Катерина та її муж Іван були основоположниками церкви Успення Божої Матері в Бівердейл. Їх дім був гостинний для отців, що обслуговували їхню парафію. Преосв. владики: Кир Никита Будка та Кир Василій В. Ладика, ЧСВВ., також перебували в їхньому домі. Покійна була дуже жертвенна для церкви, любила Божий дім і не жалувала труду для Божої справи. Тому 5 літ помер її муж. Покійна полишила в смутку двох синів: Івана та Василя, трьох доньок: Марію, Анастасію та Анну, дев'ять внуків та сімнадцять правнуків.

Похорон відбувся 29-го серпня з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні при великому числі родини, знайомих і приятелів покійної. Всі учасники похорону взяли участь у поминальнім обіді в парафіяльній залі. Під час обіду о. Мих. Кучмяк, ЧНІ. зложив дітям і внукам співчуття від отців Редемптористів та парафіян з Бівердейл та Йорктону.

Син, Іван Богуцький зложив $20.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Щира подяка за ласкаву жертву. По довгім і трудящім житті прийми Господи бл. п. Катерину до вічного щастя, де нема ні болю, ні печалі, але вічне життя!

Присутній.

PRESS FUND

Щиро дякуємо за слідуючі жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

50—Dmytro Shelehon, Oshawa.

1.00—N. D. Turko, Alonsa; Anna Zerebeski, Pelly; P. Zdryluk, Waterford.

2.00—Sophie Perepeliuk, Pelly; Alexandra Shyptal, Chicago; Pearl Chomyn, Sudbury; Ann Kowbel, Forrest Station; E. Mykytiuk, Montreal

5.00—Julia Holowaty, Buffalo.

10.00—Julian Yarema, Holden.

20.00—J. Strutynski, Yorkton.

Funeral of Peter German, Yorkton, $10.00

Funeral of Dmytro Schwaga, Wroxton 10.00.

Funeral of Nick Derkach, Ituna 12.94.

Funeral of Jacob Strutynski, Yorkton 15.00.

Funeral of Anna Rollak, Yorkton 20.00.

Funeral of Katherine Bogusky, Yorkton 20.00.

Funeral of Minnie Karapita, Jedburgh 20.00.

Funeral of John Feshak, Yorkton 20.55

Funeral of Michael Shutka, Winnipeg 21.25.

Funeral of Alexander Bachynsky, Wishart 23.35.

Funeral of Hope Chrunik, West Bend 25.35.

Funeral of Harry Snidanko, Yorkton 29.50.

Funeral of Anna Signarowsky, Yorkton 30.00.

Funeral of Lawrence Bartoshewsky, Wishart 34.00.

ВИШАРТ, САСК.

Свіжа могила

В середу, 30-го серпня 1967 року, трагічно помер бл. п. **Едвард-Лаврентій Бартошевський.**

Покійний Едвард-Лаврентій—це син п-ва Павла Бартошевського і Анни Янушевської, що народився 19 вересня 1949 року в Лесток, Саск., і був учнем XI-ої кляси в Вишарт гайскул. Залишив у смутку, крім батьків, ще 6 сестер і 3 братів. Величавий похорон від-

Бл. п. Е. Л. Бартошевський

бувся 2-го вересня з церкви св. архистратига Михаїла в Вишарт, де його батьки є членами.

Похоронні відправи відслужив о. М. Баранецький, ЧНІ., і виголосив прощальне слово. Крім численної ближчої і дальшої родини, в похороні взяв також участь Всеч. о. Е. Кутарна, місцевий римо-католицький священик і багато приятелів, які прийшли помолитись за упокій душі незабутнього Едварда-Лаврентія. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

З церкви всі пішли до парафіяльної залі на обід, приготований родиною. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $34.00. Щира подяка всім жертводавцям за ласкаві жертви, а бл. п. Едвардові Лаврентієві вічна пам'ять!

Присутній

ЙОРКТОН, САСК.

Посмертна згадка

Дня 22-го серпня, 1967 р., по недовгій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. **Петро Герман** в шпиталі в Йорктоні. Покійний прожив 69 літ, а в подружньому житті 37 років.

У четвер 24-го серпня відбувся похорон. Відправа Панахиди відбулась у похоронному заведенні "Бейлей" в приявi родини, парохіян, багатьох знайомих та приятелів покійного. Панахиду й похоронні богослужби відправив місцевий парох о. Мих. Кучмяк, ЧНІ.

У дні похорону бл. п. Петра була гарна погода, що дало змогу багатьом людям прийти на похоронні відправи.

Покійний Петро народився в Горліс Саск., і тут замешкав аж до 1953 року. Того року покійний Петро зо своєю дружиною Анною (з дому Шордій) перебрались до Йорктону. Добрий Господь поблагословив їх чотирма синами і двома доньками. Покійний Петро полишив в глибокому смутку дружину Анну, синів, доньок, 17 внуків і трьох рідних братів.

По похороні родина покійного Петра запросила всіх учасників на поминальний обід у місцевій парафіяльній залі. В часі поминального обіду о. парох висловив співчуття родині та подякував всім учасникам за участь в похороні. Обід закінчено молитвою. Син Стефан, учитель в Канорі, Саск., подякував о. пароховi та всім учасникам за участь в похоронних відправах. Родина бл. п. Петра дала $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійному Петрові вічная пам'ять!

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Яків Струтинський

В п'ятницю, 29-го вересня, 1967 р. відійшов у вічність на 89-ому році життя бл. п. **Яків Струтинський.** Помер у шпиталі після довшої недуги, прийнявши святі Тайни.

Покійний Яків народився в 1878 році в селі Гриньківці, повіт Гусятин, Україна. До Канади прибув в 1905 році, і поселився в Сторновей, Саск., де проживав до 1949 року. Покійний Яків був основоположником і членом парафії св. Йосафата в Сторновей. Виховав 10 дітей. Всі вже є подружені і всі належать до церкви. Те все показує, яку велику любов і пошану родичі вляли в молоді серця дітей. Також одна донька є монахинею у Згромадженні Сестер Служебниць, Сестра Аполінарія, і під цю пору працює в Давфині, Ман. Покійний Яків був членом і багато праці також вложив в парафії в Рокстон, Саск. Покійний був щедрим жертводавцем для церкви та свого народу. Належав також до БУК. Будучи в Йорктоні, покійний Яків дуже часто був на Службі Божій під

Бл. п. Яків Струтинський

час тижня і вечірніх богослуженнях. Старався не обминути відправи в церкві.

Покійний Яків лишив у смутку, крім дружини Йосифи, трьох синів: Стефана, Антонія і Володимира, сім доньок: Франку, Михайлину, Марію, Леонтію, Сестру Служебницю Аполінарію, Анну і Стефанію, 27 внуків й 29 правнуків. Внуки несли домовину свого дідуся.

Похорон покійного почався Панахидою в неділю вечером. Наступного дня, 2-го жовтня о. Мих. Кучмяк, ЧНІ., відправив похоронні богослуження. Він теж попрощав покійного Якова від дружини, дітей, внуків і правнуків, як також від приятелів та знайомих. Тлінні останки покійного зложено на цвинтарі Меморіял Гарденс в Йорктоні. Після похорону відбувся поминальний обід в українській католицькій залі. Обід приготовили членкині відділу ЛУКЖ. На прес-фонд "Голосу Спасителя" і на сиротинець в Айтуні родина зложила $25.00.

Дружина і діти складають усім щиру подяку за те, що взяли участь у похороні та чимнебудь причинилися, щоб улегшити їх смуток та віддати останню прислугу їх батькові, особливо дякують о. Ів. Сироті, ЧНІ., за уділення Маслосвяття, о. Гр. Шишковичеві, ЧНІ. за Панахиду та о. М. Кучмякові за похоронні відправи. Також дякують всім за жертви на Служби Божі за упокій його душі. Вічна йому пам'ять!

Знайомий.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Григорій Сіданко

В суботу, 19-го серпня, 1967 р., в шпиталі в Йорктоні упокоївся в Бозі бл. п. **Григорій Сіданко.** Покійний прожив 82 роки. Покійний Григорій уродився в Перемишлі, Україні. До Канади приїхав 1905 року, маючи заледве 20 літ і поселився в околиці Йорктону. В 1909 замешкує в Йорктоні, і зачав працювати в Г. Бей К., де працював до 1955 року. За взірцеву працю Компанія Г. Бей відзначила його своїми відзнаками. Рідко кому такі відзначення Компанія дає. Покійний Григорій був піонером і членом основоположником нашої парафії Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Дуже багато помагав при церкві та в тім дусі виховував своїх дітей. Для церкви не жалів ні труду, ні гроша. Належав до Б.У.К. від самого початку його заснування.

Бл. п. Григорій Сіданко

Покійний Григорій залишив у смутку двох синів: Івана і Петра, доньку Марію, дев'ять внуків та 8 правнуків.

Похоронні богослуження вівторок вечером і в середу 23-го серпня в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні відправив о. Мих. Кучмяк, ЧНІ. Дуже багато людей взяло участь у похороні.

Після похорону родина запросила всіх людей на перекуску до парафіяльної залі. Під час перекуски промовляли п. Микола Завада від Б.У.К., Преп. Брат Методій від Братів Християнських Шкіл та о. парох. Всі згадали про покійного Григорія гарними словами та заохотили іти слідами наших піонерів, їх праці та любови до своєї церкви та традиції. На заклик п. М. Завади зібрано на пресовий фонд "Голосу Спасителя" $29.50.

Діти покійного всім дякують за участь у похоронних відправах. Нехай Господь Бог прийме свого слугу Григорія до вічного щастя та радості в небі. Вічна йому пам'ять!

Присутній

YORKTON, SASK.

Windsor couple honored on 25th anniversary

Mr. and Mrs. James Medwick of Windsor, Ont. were honored by relatives and friends on the occasion of their 25th wedding anniversary when they recently visited the Yorkton and Calder district on a three week vacation.

Mr. Sam Yaremovich was emcee for the celebration which took place on June 29 at St. Mary's Hall in Yorkton. Mrs. A. Dosorec and Mrs. M. Martenpik were in charge of the guest register.

As they entered the hall, corsages were pinned on the bride and groom of 25 years ago and they were escorted to the head table which was centered with a three-tiered wedding cake. The table was decorated with candles and floral arrangements.

At the reception for approximately 150 guests, Mr. and Mrs. Medwick along with their original attendents, Mrs. A. Rudko of Regina and Mr. M. Mostoway of Calder, were seated at the head table. Also at the head table were Rev. R. Chomiak, Drs. Stefanie and Peter Potoski, Mr. and Mrs. Bernard Gallagher, M.L.A. for Yorkton, Mrs. Medwick's uncle and aunt, Mr. and Mrs. N. Zawada and Mr. Medwick's aunt, Mrs. T. Krill of Calder.

Supper was served by the Ukrainian Catholic Women's League.

Telegrams and messages were read from Windsor, Flin Flon, and Rev. G. Shyshkowich of Saskatoon, who married the couple 25 years ago.

The couple were active in all parish activities and have earned wide respect in the community. Mrs. Medwick was an active member of the Ukrainian Catholic Women's League and Mr. Medwick was a member of the Ukrainian Catholic Brotherhood.

The speakers for the evening included Rev. R. Chomiak, Dr. Stefanie Potoski, Mrs. Mary Brigidear, Mr. N. Zawada, Mr. F. Fedorowich and Mr. H. Brigidear

Numerous gifts were presented to the couple including a set of De Luxe stainless steel cookingware from parishioners, relatives and friends; a 28-piece Chatelaine fine bone china tea set from Mrs. Medwick's sister and brother-in-law, Anne and Nick Dombroski; 48-piece community stainless steel set in a mahogany chest from relatives and friends in Windsor; coffee percolator from Mary and Mike Brigidear and a three-piece cream and sugar and tray set from little Trevor Dombroski.

Mr and Mrs. Medwick thanked the guests for their lovely gifts and expressed their deep appreciation to Mrs. Anne Dombroski for arranging the memorable event.

Mr. and Mrs. Medwick are now back at their home in Windsor where Mr. Medwick is employed at Chrysler of Canada and Mrs. Medwick at Tamblyn Drug Store.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

☐ health	☐ financial help
☐ employment	☐ sick friend
☐ happy marriage	☐ return to Sacraments
☐ family peace	☐ thanksgiving
☐ success at work	☐ for vocations
☐ success at studies	☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $............

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

йомих та приятелів покійного. Панахиду й похоронні богослужби відправив місцевий парох о. Мих. Кучмяк, ЧНІ.

У дні похорону бл. п. Петра була гарна погода, що дало змогу багатьом людям прийти на похоронні відправи.

Покійний Петро народився в Горліц Саск., і тут замешкав аж до 1953 року. Того року покійний Петро зо своєю дружиною Анною (з дому Шордій) перебрались до Йорктону. Добрий Господь поблагословив їх чотирма синами і двома доньками. Покійний Петро полишив в глибокому смутку дружину Анну, синів, доньок, 17 внуків і трьох рідних братів.

По похороні родина покійного Петра запросила всіх учасників на поминальний обід у місцевій парафіяльній залі. В часі поминального обіду о. парох висловив співчуття родині та подякував всім учасникам за участь в похороні. Обід закінчено молитвою. Син Стефан, учитель в Канорі, Саск., подякував о. парохові та всім учасникам за участь в похоронних відправах. Родина бл. п. Петра дала $10.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійному Петрові вічная пам'ять!

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Яків Струтинський

В п'ятницю, 29-го вересня, 1967 р. відійшов у вічність на 89-ому році життя бл. п. **Яків Струтинський**. Помер у шпиталі після довшої недуги, прийнявши святі Тайни.

Покійний Яків народився в 1878 році в селі Гриньківці, повіт Гусятин, Україна. До Канади прибув в 1905 році, і поселився в Сторновей, Саск., де проживав до 1949 року. Покійний Яків був основоположником і членом парафії св. Йосафата в Сторновей. Виховав 10 дітей. Всі вже є подружені і всі належать до церкви. Те все показує, яку велику любов і пошану родичі вляли в молоді серця дітей. Також одна донька є монахинею у Згромадженні Сестер Служебниць, Сестра Аполінарія, і під цю пору працює в Давфині, Ман. Покійний Яків був членом і багато праці також вложив в парафії в Рокстон, Саск. Покійний був щедрим жертводавцем для церкви та свого народу. Належав також до БУК. Будучи в Йорктоні, покійний Яків дуже часто був на Службі Божій під

Бл. п. Яків Струтинський

час тижня і вечірніх богослуженнях. Старався не обминути відправи в церкві.

Покійний Яків лишив у смутку, крім дружини Йосифи, трьох синів: Стефана, Антонія і Володимира, сім доньок: Франку, Михайлину, Марію, Леонтію, Сестру Служебницю Аполінарію, Анну і Стефанію, 27 внуків й 29 правнуків. Внуки несли домовину свого дідуся.

Похорон покійного почався Панахидою в неділю вечером. Наступного дня, 2-го жовтня о. Мих. Кучмяк, ЧНІ., відправив похоронні богослуження. Він теж попрощав покійного Якова від дружини, дітей, внуків і правнуків, як також від приятелів та знайомих. Тлінні останки покійного зложено на цвинтарі Меморіял Гарденс в Йорктоні. Після похорону відбувся поминальний обід в українській католицькій залі. Обід приготовили членкині відділу ЛУКЖ. На прес-фонд "Голосу Спасителя" і на сиротинець в Айтуні родина зложила $25.00.

Дружина і діти складають усім щиру подяку за те, що взяли участь у похороні та чимнебудь причинилися, щоб улегшити їх смуток та віддати останню прислугу їх батькові, особливо дякують о. Ів. Сироті, ЧНІ., за уділення Маслосвяття, о. Гр. Шишковичеві, ЧНІ. за Панахиду та о. М. Кучмякові за похоронні відправи. Також дякують всім за жертви на Служби Божі за упокій його душі. Вічна йому пам'ять!

Знайомий.

ЙОРКТОН, САСК.

Бл. п. Григорій Сіданко

В суботу, 19-го серпня, 1967 р., в шпиталі в Йорктоні упокоївся в Бозі бл. п. **Григорій Сіданко**. Покійний прожив 82 роки. Покійний Григорій уродився в Перемишлі, Україні. До Канади приїхав 1905 року, маючи заледве 20 літ і поселився в околиці Йорктону. В 1909 замешкує в Йорктоні, і зачав працювати в Г. Бей К., де працював до 1955 року. За взірцеву працю Компанія Г. Бей відзначила його своїми відзнаками. Рідко кому такі відзначення Компанія дає. Покійний Григорій був піонером і членом основоположником нашої парафії Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Дуже багато помагав при церкві та в тім дусі виховував своїх дітей. Для церкви не жалів ні труду, ні гроша. Належав до Б.У.К. від самого початку його заснування.

Бл. п. Григорій Сіданко

Покійний Григорій залишив у смутку двох синів: Івана і Петра, доньку Марію, дев'ять внуків та 8 правнуків.

Похоронні богослуження вівторок вечером і в середу 23-го серпня в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні відправив о. Мих. Кучмяк, ЧНІ. Дуже багато людей взяло участь у похороні.

Після похорону родина запросила всіх людей на перекуску до парафіяльної залі. Під час перекуски промовляли п. Микола Завада від Б.У.К., Преп. Брат Методій від Братів Християнських Шкіл та о. парох. Всі згадали про покійного Григорія гарними словами та заохотили іти слідами наших піонерів, їх праці та любови до своєї церкви та традиції. На заклик п. М. Завади зібрано на пресовий фонд "Голосу Спасителя" $29.50.

Діти покійного всім дякують за участь у похоронних відправах. Нехай Господь Бог прийме свого слугу Григорія до вічного щастя та радости в небі. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

YORKTON, SASK.

Windsor couple honored on 25th anniversary

Mr. and Mrs. James Medwick of Windsor, Ont. were honored by relatives and friends on the occasion of their 25th wedding anniversary when they recently visited the Yorkton and Calder district on a three week vacation.

Mr. Sam Yaremovich was emcee for the celebration which took place on June 29 at St. Mary's Hall in Yorkton. Mrs. A. Dosorec and Mrs. M. Martenuik were in charge of the guest register.

As they entered the hall, corsages were pinned on the bride and groom of 25 years ago and they were escorted to the head table which was centered with a three-tiered wedding cake. The table was decorated with candles and floral arrangements.

At the reception for approximately 150 guests, Mr. and Mrs. Medwick along with their original attendents, Mrs. A. Rudko of Regina and Mr. M. Mostoway of Calder, were seated at the head table. Also at the head table were Rev. R. Chomiak, Drs. Stefanie and Peter Potoski, Mr. and Mrs. Bernard Gallagher, M.L.A. for Yorkton, Mrs. Medwick's uncle and aunt, Mr. and Mrs. N. Zawada and Mr. Medwick's aunt, Mrs. T. Krill of Calder.

Supper was served by the Ukrainian Catholic Women's League.

Telegrams and messages were read from Windsor, Flin Flon, and Rev. G. Shyshkowich of Saskatoon, who married the couple 25 years ago.

The couple were active in all parish activities and have earned wide respect in the community. Mrs. Medwick was an active member of the Ukrainian Catholic Women's League and Mr. Medwick was a member of the Ukrainian Catholic Brotherhood.

The speakers for the evening included Rev. R. Chomiak, Dr. Stefanie Potoski, Mrs. Mary Brigidear, Mr. N. Zawada, Mr. F. Fedorowich and Mr. H. Brigidear.

Numerous gifts were presented to the couple including a set of De Luse stainless steel cookingware from parishioners, relatives and friends; a 28-piece Chatelaine fine bone china tea set from Mrs. Medwick's sister and brother-in-law, Anne and Nick Dombroski; 48-piece community stainless steel set in a mahogany chest from relatives and friends in Windsor; coffee percolator from Mary and Mike Brigidear and a three-piece cream and sugar and tray set from little Trevor Dombroski.

Mr. and Mrs. Medwick thanked the guests for their lovely gifts and expressed their deep appreciation to Mrs. Anne Dombroski for arranging the memorable event.

Mr. and Mrs. Medwick are now back at their home in Windsor where Mr. Medwick is employed at Chrysler of Canada and Mrs. Medwick at Tamblyn Drug Store.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $............

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MARCH, 1968

Група піонерів на прийнятті в парафіяльній залі в Йорктоні, 26 листопада 1967.

ЙОРКТОН, САСК.

День Піонерів

В ювілейному році 100-річчя Канади наші парафії не забули й про ювілей у 75-річчя поселення українців у Канаді та у відповідний спосіб відзначували той великий ювілей наших піонерів. Українська католицька парафія Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні також в гідний спосіб відзначила та вшанувала українських піонерів з нагоди 75-річчя поселення.

Двадцять шостого листопада минулого року в парафіяльній церкві Матері Божої Н.П. в намірені піонерів була відправлена торжественна Служба Божа, в котрій взяли участь майже всі українські піонери Йорктону. Вечером того дня відбувся в парафіяльній залі бенкет, на який були запрошені всі піонери а також і визначні гості. Програма цього вечера складалася з двох частин, а саме з самого бенкету, що відбувся в долішній залі парафіяльного дому, та мистецької частини, що відбулася в горішній залі.

При гарно прикрашених столах засіло 175 піонерів і також велика кількість гостей, а при головному столі сиділи Впреп. о. ігумен М. Кучмяк, ЧНІ, всі місцеві отці душпастирі, суддя А. Кіндред з дружиною, панство д-р П. і С. Потоцькі та п. В. Козакевич, що був рівночасно господарем цього бенкету. При кінці бенкету, що його приготовили якнайкраще місцеві парафіяльні організації, на внесок п. П. Роляка всі приявні відспівали грімке "Многая літа" нашим піонерам.

В мистецькій програмі були вплітані привіти, промови та співи. Першим привітав піонерів малий хлопчина Тарас Баран. Він своїм дзвінким та приємним голосом віддеклямував спеціяльно уложений в честь піонерів вірш. Головним бесідником був Впреп. о. Ст. Бахталовський, ЧНІ, з Айтуни, бувший настоятель та парох в Йорктоні, один з найстарших піонерів священиків Саскачевану. У своїй промові о. Бахталовський накреслив історію українського поселення в Канаді, а головно в Саскачевані, почавши від приїзду перших поселенців. Перед слухачами немов на фільмовій ленті пересувались картини з минулого. З болем в серці покидали наші піонери свій рідний край та приїхавши до незнаного чужого краю з вірою в Божу опіку та поміч, зуміли побороти й найтяжчі труднощі важкого піонерського життя. Минали роки, а з ними наші піонери серед важкої праці не затратили себе, а навпаки об'єднані біля своєї рідної Церкви та спільною долею щораз більше пускали коріння в родючі землі Саскачевану, з кожним роком поставали нові церкви, що були тоді єдиним місцем спільних молитов та подяк Всевишньому за щедру опіку, поставали народні доми, в котрих лунала українська пісня, відбувалися драматичні вистави—словом наші піонери зуміли створити собі Нову Україну серед розлогих саскачеванських степів. Не забули також наші піонери і про освіту для своїх дітей та про закріплення в їх серцях любови і вірности своїй Церкві та українській культурі й традиціям. "Сьогодні можемо сміло сказати, що ті всі великі добутки в нашому релігійному, виховному та народному житті, що їх маємо сьогодні, є наслідками тих сильних фундаментів, що їх поклали наші перші поселенці"—закінчив о. Бахталовський.

Другий бесідник, суддя А. Кіндред, крім привіту, розказав також про найновіші досліди п. В. Кисілевського в справі поселення українців в Саскачевані. Преподобна Сестра Служебниця Мехтильда зложила привіт та подяку від Сестер Служебниць за щиру поміч наших піонерів у розбудові релігійних та виховних інституцій Сестер. Пані д-р С. Потоцька розказала приявним про свої враження з участи у Світовому конгресі вільних українців, що відбувся в листопаді в Нью Йорку та при тій нагоді підчеркнула велике значення того конгресу, не лише для українців у вільному світі, але й також у поневоленій Україні.

Поміж привітами та промовами мужеський квартет в особах панів Михайла Барана, Томи Барана, Василя Романишина та Івана Храпливого відспівав кілька українських пісень, що якраз підходили своїм змістом і настроєм до тої урочистости.

Кінцеве слово мав о. парох М. Кучмяк, ЧНІ., який щиро подякував усім організаціям за підготовання та перепровадження дня вшанування піонерів та в коротких словах переповів про спеціяльні заслуги піонерів в розбудові української католицької парафії Матері Божої Неустанної Помочі в самому Йорктоні.

На закінчення того пам'ятного бенкету відспівано ще раз "Многая літа" піонерам, та національний гимн "Ще не вмерла Україна".

По закінченню програми приявні ще довго гуторили поміж собою і наші піонери з радістю в серці верталися домів. Як блиск гарного заходячого сонця, що освітлює кожну закутину овиду, так і цей день був для наших піонерів милим спогадом їх минулих трудів, жертв, їх життя багато років тому, наповняючи їх душу щастям-спокоєм та свідомістю вірного сповнення своїх обов'язків.

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРОСИТЬ НАДСИЛАТИ ВИДАННЯ

Управа Українського Католицького Університету ім. св. Климентія Папи в Римі звернулася з проханням до українців у вільному світі надсилати до Бібліотеки Університету примірники всіх друкованих творів та брошур. Зібрання примірників друкованого слова в цьому науковому центрі лежить у власному інтересі видавництв та авторів, бо цим способом улегшується популяризацію їх у наукових колах.

Адреса:

Universita Cattolica Ucraina,
Via Boccea, 478 00166 Roma—Italia.

UKRAINIAN RESEARCH AND INFORMATION INSTITUTE, INC. УКРАЇНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТИЧНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ

Ціллю і завданням Українського Публіцистично-Наукового Інституту, згідно з його статутом, є ширити ПРАВДУ ПРО УКРАЇНУ в чужих світових мовах. Для тієї цілі УПНІ збирає та видає матеріяли про Україну у формі публіцистичних і наукових видань.

Щоб це завдання успішно сповняти, Інститут мусить в першу чергу збирати всі публіковані матеріяли, що відносяться до України, які появляються у чужих мовах, відповідно їх упорядковувати для своєї студійної праці.

Для цієї цілі, Головна Управа УПНІ, що уконституувалась дня 7-го жовтня 1967 року у висліді відбутого недавно кореспонденційною дорогою ІІ-го З'їзду Делегатів УПНІ, рішила приступити до заснування ЦЕНТРАЛЬНОЇ КАРТОТЕКИ Українського Публіцистично-Наукового Інституту під управою окремої Комісії, яку покличе Головна Управа УПНІ. Референтом Центральної Картотеки при Головній Управі УПНІ є д-р Ігор Микитюк (Чікаго).

Намічена ділянка праці УПНІ, щоб вона увінчалась успіхом, мусить мати піддержку всього нашого громадянства. Тому Головна Управа рішила отсим звернутися з закликом до громадянства та просити його допомоги.

Наш заклик до громадянства йде по подвійній лінії:

1. Присилати до диспозиції Центральної Картотеки усі матеріяли, що відносяться до України: книжки, журнали, газети, памфлети і т.д., в яких чи то подається інформації, чи то висловлюється опінію про Україну—її нарід, історію, географію, науку, суспільне і політичне життя і т.д.

2. Складати відповідні пожертви на створення фінансового фонду, потрібного на оплату коштів ведення Центральної Картотеки—закуп матеріялів, оплату поштових пересилок, оплату редакційного опрацювання та видання щорічного збірника і т.п.

Виказ жертводавців та співробітників Центральної Картотеки УПНІ буде постійно публікований в "Бюлетені УПНІ".

Матеріяли та пожертви просимо слати на адресу:

UKRAINIAN RESEARCH AND INFORMATION INSTITUTE
2534 West Chicago Avenue,
Chicago, Illinois 60622, U.S.A.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MARCH, 1968

Група піонерів на прийнятті в парафіяльній залі в Йорктоні, 26 листопада 1967.

ЙОРКТОН, САСК.

День Піонерів

В ювілейному році 100-річчя Канади наші парафії не забули й про ювілей у 75-річчя поселення українців у Канаді та у відповідний спосіб відзначували той великий ювілей наших піонерів. Українська католицька парафія Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні також в гідний спосіб відзначила та вшанувала українських піонерів з нагоди 75-річчя поселення.

Двадцять шостого листопада минулого року в парафіяльній церкві Матері Божої Н.П. в намірені піонерів була відправлена торжественна Служба Божа, в котрій взяли участь майже всі українські піонери Йорктону. Вечером того дня відбувся в парафіяльній залі бенкет, на який були запрошені всі піонери а також і визначні гості. Програма цього вечера складалася з двох частин, а саме з самого бенкету, що відбувся в долішній залі парафіяльного дому, та мистецької частини, що відбулася в горішній залі.

При гарно прикрашених столах засіло 175 піонерів і також велика кількість гостей, а при головному столі сиділи Впреп. о. ігумен М. Кучмяк, ЧНІ, всі місцеві отці душпастирі, суддя А. Кіндред з дружиною, панство д-р П. і С. Потоцькі та п. В. Козакевич, що був рівночасно господарем цього бенкету. При кінці бенкету, що його приготовили якнайкраще місцеві парафіяльні організації, на внесок п. П. Роляка всі приявні відспівали грімке "Многая літа" нашим піонерам.

В мистецькій програмі були вплітані привіти, промови та співи. Першим привітав піонерів малий хлопчина Тарас Баран. Він своїм дзвінким та приємним голосом віддеклямував спеціяльно уложений в честь піонерів вірш. Головним бесідником був Впреп. о. Ст. Бахталовський, ЧНІ, з Айтуни, бувший настоятель та парох в Йорктоні, один з найстарших піонерів священиків Саскачевану. У своїй промові о. Бахталовський накреслив історію українського поселення в Канаді, а головно в Саскачевані, почавши від приїзду перших поселенців. Перед слухачами немов на фільмовій ленті пересувались картини з минулого. З болем в серці покидали наші піонери свій рідний край та приїхавши до незнаного чужого краю з вірою в Божу опіку та поміч, зуміли побороти й найтяжчі труднощі важкого піонерського життя. Минали роки, а з ними наші піонери серед важкої праці не затратили себе, а навпаки об'єднані біля своєї рідної Церкви та спільною долею щораз більше пускали коріння в родючі землі Саскачевану, з кожним роком поставали нові церкви, що були тоді єдиним місцем спільних молитов та подяк Всевишньому за щедру опіку, поставали народні доми, в котрих лунала українська пісня, відбувалися драматичні вистави—словом наші піонери зуміли створити собі Нову Україну серед розлогих саскачеванських степів. Не забули також наші піонери і про освіту для своїх дітей та про закріплення в їх серцях любови і вірности своїй Церкві та українській культурі й традиціям. "Сьогодні можемо сміло сказати, що ті всі великі добутки в нашому релігійному, виховному та народному житті, що їх маємо сьогодні, є наслідками тих сильних фундаментів, що їх поклали наші перші поселенці"—закінчив о. Бахталовський.

Другий бесідник, суддя А. Кіндред, крім привіту, розказав також про найновіші досліди п. В. Кисілевського в справі поселення українців в Саскачевані. Преподобна Сестра Служебниця Мехтильда зложила привіт та подяку від Сестер Служебниць за щиру поміч наших піонерів у розбудові релігійних та виховних інституцій Сестер. Пані д-р С. Потоцька розказала приявним про свої враження з участи у Світовому конгресі вільних українців, що відбувся в листопаді в Нью Йорку та при тій нагоді підчеркнула велике значення того конгресу, не лише для українців у вільному світі, але й також у поневоленій Україні.

Поміж привітами та промовами мужеський квартет в особах панів Михайла Барана, Томи Барана, Василя Романишина та Івана Храпливого відспівав кілька українських пісень, що якраз підходили своїм змістом і настроєм до тої урочистости.

Кінцеве слово мав о. парох М. Кучмяк, ЧНІ., який щиро подякував усім організаціям за підготовання та переповадження дня вшанування піонерів та в коротких словах переповів про спеціяльні заслуги піонерів в розбудові української католицької парафії Матері Божої Неустанної Помочі в самому Йорктоні.

На закінчення того пам'ятного бенкету відспівано ще раз "Многая літа" піонерам, та національний гимн "Ще не вмерла Україна".

По закінченню програми приявні ще довго гуторили поміж собою і наші піонери з радістю в серці верталися домів. Як блиск гарного заходячого сонця, що освітлює кожну закутину овиду, так і цей день був для наших піонерів милим спогадом їх минулих трудів, жертв, їх життя багато років тому, наповняючи їх душу щастям-спокоєм та свідомістю вірного сповнення своїх обов'язків.

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ ПРОСИТЬ НАДСИЛАТИ ВИДАННЯ

Управа Українського Католицького Університету ім. св. Климентія Папи в Римі звернулася з проханням до українців у вільному світі надсилати до Бібліотеки Університету примірники всіх друкованих творів та брошур. Зібрання примірників друкованого слова в цьому науковому центрі лежить у власному інтересі видавництв та авторів, бо цим способом улегшується популяризацію їх у наукових колах.

Адреса:
Universita Cattolica Ucraina,
Via Boccea, 478 00166 Roma—Italia.

UKRAINIAN RESEARCH AND INFORMATION INSTITUTE, INC. УКРАЇНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТИЧНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ

Ціллю і завданням Українського Публіцистично-Наукового Інституту, згідно з його статутом, є ширити ПРАВДУ ПРО УКРАЇНУ в чужих світових мовах. Для тієї цілі УПНІ збирає та видає матеріяли про Україну у формі публіцистичних і наукових видань.

Щоб це завдання успішно сповняти, Інститут мусить в першу чергу збирати всі публіковані матеріяли, що відносяться до України, які появляються у чужих мовах, відповідно їх упорядковувати для своєї студійної праці.

Для цієї цілі, Головна Управа УПНІ, що уконституувалась дня 7-го жовтня 1967 року у висліді відбутого недавно кореспонденційною дорогою ІІ-го З'їзду Делегатів УПНІ, рішила приступити до заснування ЦЕНТРАЛЬНОЇ КАРТОТЕКИ Українського Публіцистично-Наукового Інституту під управою окремої Комісії, яку покличе Головна Управа УПНІ. Референтом Центральної Картотеки при Головній Управі УПНІ є д-р Ігор Микитюк (Чікаго).

Намічена ділянка праці УПНІ, щоб вона увінчалась успіхом, мусить мати піддержку всього нашого громадянства. Тому Головна Управа рішила отсим звернутися з закликом до громадянства та просити його допомоги.

Наш заклик до громадянства йде по подвійній лінії:

1. Присилати до диспозиції Центральної Картотеки усі матеріяли, що відносяться до України: книжки, журнали, газети, памфлети і т.д., в яких чи то подається інформації, чи то висловлюється опінію про Україну—її нарід, історію, географію, науку, суспільне і політичне життя і т.д.

2. Складати відповідні пожертви на створення фінансового фонду, потрібного на оплату коштів ведення Центральної Картотеки—закуп матеріялів, оплату поштових пересилок, оплату редакційного опрацювання та видання щорічного збірника і т.п.

Виказ жертводавців та співробітників Центральної Картотеки УПНІ буде постійно публікований в "Бюлетені УПНІ".

Матеріяли та пожертви просимо слати на адресу:

UKRAINIAN RESEARCH AND INFORMATION INSTITUTE
2534 West Chicago Avenue,
Chicago, Illinois 60622, U.S.A.

Група членкинь ЛУКЖ ч. 1 з о. парохом Кучмяком у Йорктоні

ЙОРКТОН, САСК.

Відзначення 15-річчя відділу ЛУКЖ ч. 2

Вечером 13-го січня 1968 р. відділ Ліги українських католицьких жінок ч. 2 святочно відзначив 15-річчя свого існування. Святкування почалося Молебнем, що його відправив Впр. о. парох М. Кучмяк ЧНІ., в церкві Матері Божої Неустанної Помочі. До Молебня співали Преп. Сестри Служебниці з Академії Пресвятого Серця. Після Молебня врочисто проголошено новий заряд відділу в такому складі: голова Анна Чурней, перша заступниця голови—Марилин Крочак, друга заступниця голови — Аґнес Библів, секретарка Елисавета Длуґонь, касирка — Дорейн Сеньків; контрольна комісія — Лукія Гнилиця та Надя Крекливець.

Після того відбулося прийняття-бенкет в парафіяльній залі. Господарем прийняття була Марилин Крочак. Спеціяльними корсажами були удекоровані Анна Чурней Марією Козак, та Марія Стрільчук д-ром С. Потоцькою.

В часі прийняття бувша голова відділу ЛУКЖ ч. 2 Марія Козак здала звіт з праці відділу. Спеціяльні ложечки до кави з нагоди 100-річчя Канади були вручені організаторці базару Валерії Ратушняк та за найкращу участь у сходинах відділу Ользі Кондра, Аґнес Библів, Анні Катеринич, Юлії Скрипник, Ользі Секундяк, Лії Яківчук та Валерії Ратушняк.

Такі ж самі ложочки до кави вручила Ольга Кондра членам попередньої управи відділу: голові Марії Козак, секретарці Вайолет Клюк та касирці Евелен Рогатинській.

Господиня вечора Марилин Крочак представила всіх бувших голов відділу вручаючи їм спеціяльні відзнаки для бувших голов.

Привіт та ґратуляції для відділу з нагоди 15-річчя існування зложила бувша голова відділу Марія Малінська з Ріджайни.

Почесним гостем при головному столі була Марія Стрільчук, завдяки її великої праці при організації першого відділу ЛУКЖ в Йорктоні 20 років тому. В п'ять років пізніше був зорганізований теж другий відділ ЛУКЖ, або відділ ЛУКЖ ч. 2, що дав можливість молодшим жінкам парафії виявити себе в праці для організації ЛУКЖ та парафії.

Тост на честь бувших голов відділу внесла Анна Абрамець, а її подякувала Аделя Кіндред.

Головну бесідницю того вечора д-р Стефанію Потоцьку представила приявним Анастасія Жук.

Д-р С. Потоцька говорила про свої враження з відбутого в листопаді минулого року в Нью Йорку Світового конґресу вільних українців.

На закінчення першої частини того вечора о. парох М. Кучмяк подякував д-р Потоцькій за цінну промову, організаторам того вечора за гарне приготування і переведення та зложив ґратуляції проводові та членам відділу ЛУКЖ ч. 2 за їх успішну працю в організації за останніх 15 років та побажав ще кращих успіхів у майбутньому.

В другій частині приявні забавлялися та танцювали до пізньої ночі.

ЙОРКТОН, САСК.

Річні збори відділу ЛУКЖ ч. 1.

Десятого грудня 1967 року відбулися **річні збори** відділу ЛУКЖ ч. 1 в Йорктоні. Приявних було 74 члени. Зборами проводила заступниця голови Анна Дозорець. На цих зборах вибрано нову управу в такому складі: голова п-ні Анна Дозорець, перша заступниця голови п-і Емілія Деренівська, друга заступниця голови—п-і Софія Пісяк, секретарка—п-і Еліс Ковалишин, скарбничка—п-і Катерина Яремко. Головним бесідником на цих зборах був о. Михайло Вівчар, ЧНІ., з Колеґії св. Володимира в Роблин, Ман.

З нагоди надходячих різдвяних свят вручено різдвяні дарунки о. ігуменові і парохові Кучмякові, ЧНІ., о. І. Сироті, ЧНІ., та бувшій голові відділу п-і Анні Яремович.

Після зборів відбувся Молебень в церкві Матері Божої Неустанної Помочі з нагоди **двадцять-річчя заснування відділу** та вибору нового заряду.

Вечером того ж дня в парафіяльній залі відбувся бенкет, в часі якого панна Анастасія Жук мала доповідь про початки заснування відділу ЛУКЖ, його розвій та працю протягом двадцяти років.

Відтак панна Жук представила приявним д-р С. Потоцьку, бувшу голову Всеканадської Управи ЛУКЖ. В своїй промові д-р Потоцька розказала приявним про її участь у Світовому конґресі вільних українців в Нью Йорку, що відбувся в листопаді 1967 р.

ВИНЬЯРД, САСК.

Посмертна згадка

В неділю, 10-го грудня 1967 року, упокоївся в Бозі в виньярдській лічниці бл. п. **Василь Ґулаєвич.**

Покійний Василь народився 14 січня 1891 року в селі Верхрата, повіт Рава Руська, Україна, де 1919 р. одружився з Анною Бздель. В 1928 році самітний приїхав до Канади, до свого шваґра Теодора Бзделя, що фармерував в околиці Вишарт, Саск. Відробивши кошти подорожі, зачав ставити різні будинки в околиці Вишарт. Як будівничий помагав ставити в Красне, Саск., церкву св. Івана Богослова та в Бенкенд, Саск., церкву Вознесення Господнього, якої був членом-основоположником. В парафії св. архистратига Михаїла в Вишарт збудував дзвіницю та вимурував місійний пам'ятник, а в парафії св. великомученика Димитрія в Голар, Саск., вимурував дзвіницю. Через останніх 12 років покійний проживав у Виньярд, де став членом церкви Христа Чоловіколюбця, і де останньої осени помагав мурувати ювілейний хрест з нагоди 75-річчя поселення українців у Канаді та підмурівку під дзвін, який поставлено коло церкви. І тим дзвоном у час похорону покійника перший раз дзвонили.

Покійний залишив в УРСР. дружину Анну, одного сина та 3-ох внуків. Покійний був лагідної вдачі. Любив помагати ближнім, брати чинну участь у богослуженнях та приступати до св. Тайн.

Похорон відбувся 13 грудня з церкви Христа Чоловіколюбця в Виньярд при великому числі народу, який знав, любив і поважав покійника. Похоронні відправи відслужив о. Й. Денищук, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійника похоронено на місцевому цвинтарі. По похороні була перекуска в парафіяльній залі, в часі якої переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $24.18. Усім жертводавцям щире спасибі за ласкаві жертви, а бл. п. Василеві вічна пам'ять!

Присутній.

ПРІСВИЛ, САСК.

Похорон Марії Стець

По довшій недузі (серпень-грудень) перебуваючи у шпиталях в Йорктоні, Ріджайні і Прісвил відійшла у вічність Марія Стець 5-го грудня 1967 року.

Похоронні відправи по бл. п. Марії почалися Парастасом вечером 6-го грудня в каплиці місцевого похоронного заведення, що його відправив місцевий парох о. В. Костюк. Заупокійну Співану Літургію відправили о. парох В. Костюк та о. парох А. Музика з Норквей. Прощальне слово виголосив о. Костюк.

Покійна Стець народилася в 1909-му році в Прісвил, Саск., в родині Пилипа Микитишина та Христини Черковської. В 1945-му році вийшла заміж за Михайла Стеця і разом з ним фармерувала до 1952-го року і в тому році перенеслася разом з чоловіком до Прісвил, де й жила аж до смерти. Покійна Марія була членом парафії Преображення в Прісвил та брала активну участь в жіночій парафіяльній організації.

Оплакують покійну її муж Михайло, брат Павло Микитишин в Бюкенан, сестри: Анна Яцин в Гамилтоні, Юлія Блотський в Гейзел Дел, Павліна Панасевич в Прісвил, Олена Сушітська в Бюкенан, Етель Пристай в Лондоні, Онтаріо, та Дора Франк також в Лондоні.

Після похорону відбувся поминальний обід, що його приготовило парафіяльне жіноче товариство. Приявні на обіді зложили жертву на українську католицьку пресу 30 дол., з чого на "Голос Спасителя" призначено 15 дол.

За жертву щиро дякуємо, а покійній Марії вічний спокій та вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Отсим складаю щиру подяку Всеч. отцям В. Костюкові та А. Музиці за похоронні відправи, а всім приятелям та знайомим за участь у похоронах та жертви на Служби Божі.

Михайло Стець

ПОДЯКА

Складаю найсердечнішу подяку Пречистій Діві Марії за всі ласки, що їх я дотепер одержала за її могутнім заступництвом.

Олена Пшик,
Ервуд, Саск.

Група членкинь ЛУКЖ ч. 1 з о. парохом Кучмяком у Йорктоні

ЙОРКТОН, САСК.

Відзначення 15-річчя відділу ЛУКЖ ч. 2

Вечером 13-го січня 1968 р. відділ Ліґи українських католицьких жінок ч. 2 святочно відзначив 15-річчя свого існування. Святкування почалося Молебнем, що його відправив Впр. о. парох М. Кучмяк ЧНІ., в церкві Матері Божої Неустанної Помочі. До Молебня співали Прев. Сестри Служебниці з Академії Пресвятого Серця. Після Молебня врочисто проголошено новий заряд відділу в такому складі: голова— Анна Чурней, перша заступниця голови—Марилин Крочак, друга заступниця голови — Агнес Библів, секретарка Єлисавета Длугопь, касирка — Лорейн Сеньків; контрольна комісія — Лукія Гнилиця та Надя Креливець.

Після того відбулося прийняття-бенкет в парафіяльний залі. Господарем прийняття була Марилин Крочак. Спеціяльними корсажами були удекоровані Анна Чурней Марією Козак, та Марія Стрільчук д-ром С. Потоцькою.

В часі прийняття бувша голова відділу ЛУКЖ ч. 2 Марія Козак здала звіт з праці відділу. Спеціяльні ложечки до кави з нагоди 100-річчя Канади були вручені організаторці базару Валерії Ратушняк та за найкращу участь у сходинах відділу Ользі Кондра, Агнес Библів, Анні Катеринич, Юлії Скрипник, Ользі Секундяк, Лії Яківчук та Валерії Ратушняк.

Такі ж самі ложечки до кави вручила Ольга Кондра членам попередньої управи відділу: голові Марії Козак, секретарці Вайолет Клюк та касирці Евелен Рогатинській.

Господиня вечора Марилін Крочак представила всіх бувших голов відділу вручаючи їм спеціяльні відзнаки для бувших голов.

Привіт та ґратуляції для відділу з нагоди 15-річчя існування зложила бувша голова відділу Марія Малінська з Риджайни.

Почесним гостем при головному столі була Марія Стрільчук, завдяки її великої праці при організації першого відділу ЛУКЖ в Йорктоні 20 років тому. В п'ять років пізніше був зорганізований теж другий відділ ЛУКЖ, або відділ ЛУКЖ ч. 2, що дав можливість молодшим жінкам парафії виявити себе в праці для організації ЛУКЖ та парафії.

Тост на честь бувших голов відділу внесла Анна Абрамець, а її подякувала Аделя Кіндред.

Головну бесідницю того вечора д-р Стефанію Потоцьку представила приявним Анастасія Жук.

Д-р С. Потоцька говорила про свої враження з відбутого в листопаді минулого року в Нью Йорку Світового конґресу вільних українців.

На закінчення першої частини того вечора о. парох М. Кучмяк подякував д-р Потоцькій за цінну промову, організаторам того вечора за гарне приготування і переведення та зложив ґратуляції проводові та членам відділу ЛУКЖ ч. 2 за їх успішну працю в організації за останніх 15 років та побажав ще кращих успіхів у майбутньому.

В другій частині приявні забавлялися та танцювали до пізньої ночі.

ЙОРКТОН, САСК.

Річні збори відділу ЛУКЖ ч. 1.

Десятого грудня 1967 року відбулися **річні збори** відділу ЛУКЖ ч. 1 в Йорктоні. Приявних було 74 члени. Зборами проводила заступниця голови Анна Дозорець. На цих зборах вибрано нову управу в такому складі: голова п-ні Анна Дозорець, перша заступниця голови п-і Емілія Деренівська, друга заступниця голови- п-і Софія Пісяк, секретарка п-і Елс Ковалишин, скарбничка - п-і Катерина Яремко. Головним бесідником на цих зборах був о. Михайло Вівчар, ЧНІ., з Колеґії св. Володимира в Роблин, Ман.

З нагоди надходячих різдвяних свят вручено різдвяні дарунки о. ігуменові і пароховi Кучмякові, ЧНІ., о. І. Сироті, ЧНІ., та бувшій голові відділу п-і Анні Яремович.

Після зборів відбувся Молебень в церкві Матері Божої Неустанної Помочі з нагоди **двадцять-річчя заснування відділу** та вибору нового заряду.

Вечером того ж дня в парафіяльній залі відбувся бенкет, в часі якого панна Анастасія Жук мала доповідь про початки заснування відділу ЛУКЖ, його розвій та працю протягом двадцяти років.

Відтак панна Жук представила приявним д-р С. Потоцьку, бувшу голову Всеканадської Управи ЛУКЖ. В своїй промові д-р Потоцька розказала приявним про її участь у Світовому конґресі вільних українців в Нью Йорку, що відбувся в листопаді 1967 р.

ВИНЬЯРД, САСК.

Посмертна згадка

В неділю, 10-го грудня 1967 року, упокоївся в Бозі в виньярдській лічниці бл. п. **Василь Гулаєвич.**

Покійний Василь народився 14 січня 1891 року в селі Верхрата, повіт Рава Руська, Україна, де 1919 р. одружився з Анною Бздель. В 1928 році самітний приїхав до Канади, до свого шваґра Теодора Бзделя, що фармерував в околиці Вишарт, Саск. Відробивши кошти подорожі, зачав ставити різні будинки в околиці Вишарт. Як будівничий помагав ставити в Красне, Саск., церкву св. Івана Богослова та в Бенкенд, Саск., церкву Вознесення Господнього, якої був членом-основоположником. В парафії св. архистратига Михаїла в Вишарт збудував дзвіницю та вимурував місійний пам'ятник, а в парафії св. великомученика Димитрія в Голар, Саск., вимурував дзвіницю. Через останніх 12 років покійний проживав у Виньярд, де став членом церкви Христа Чоловіколюбця, і де останньої осени помагав мурувати ювілейний хрест з нагоди 75-річчя поселення українців у Канаді та підмурівку під дзвін, який поставлено коло церкви. І тим дзвоном у час похорону покійника перший раз дзвонили.

Покійний залишив в УРСР. дружину Анну, одного сина та 3-ох внуків. Покійний був лагідної вдачі. Любив помагати ближнім, брати чинну участь у богослуженнях та приступати до св. Тайн.

Похорон відбувся 13 грудня з церкви Христа Чоловіколюбця в Виньярд при великому числі народу, який знав, любив і поважав покійника. Похоронні відправи відслужив о. Й. Денищук, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійника похоронено на місцевому цвинтарі. По похороні була перекуска в парафіяльній залі, в часі якої переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $24.18. Усім жертводавцям щире спасибі за ласкаві жертви, а бл. п. Василеві вічна пам'ять!

Присутній.

ПРІСВИЛ, САСК.

Похорон Марії Стець

По довшій недузі (серпень-грудень) перебуваючи у шпиталях в Йорктоні, Риджайні і Прісвил відійшла у вічність Марія Стець 5-го грудня 1967 року.

Похоронні відправи по бл. п. Марії почалися Парастасом вечером 6-го грудня в каплиці місцевого похоронного заведення, що його відправив місцевий парох о. В. Костюк. Заупокійну Співану Літургію відправили о. парох В. Костюк та о. парох А. Музика з Норквей. Прощальне слово виголосив о. Костюк.

Покійна Стець народилася в 1909-му році в Прісвил, Саск., в родині Пилипа Микитишина та Християни Черковської. В 1945-му році вийшла заміж за Михайла Стеця і разом з ним фармерувала до 1952-го року і в тому році переселилася разом з чоловіком до Прісвил, де й жила аж до смерти. Покійна Марія була членом парафії Преображення в Прісвил та брала активну участь в жіночій парафіяльній організації.

Оплакують покійну її муж Михайло, брат Павло Микитишин в Бюкенан, сестри: Анна Яцин в Гамилтоні, Юлія Блотський в Гейзел Дел, Павліна Панасевич в Прісвил, Олена Сушітська в Бюкенан, Етель Пристай в Лондоні, Онтаріо, та Дора Франк також в Лондоні.

Після похорону відбувся поминальний обід, що його приготовило парафіяльне жіноче товариство. Приявні на обіді зложили жертву на українську католицьку пресу 30 дол., з чого на "Голос Спасителя" призначено 15 дол.

За жертву щиро дякуємо, а покійній Марії вічний спокій та вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Отсим складаю щиру подяку Всеч. отцям В. Костюкові та А. Музиці за похоронні відправи, а всім приятелям та знайомим за участь у похоронах та жертви на Служби Божі.

Михайло Стець

ПОДЯКА

Складаю найсердечнішу подяку Пречистій Діві Марії за всі ласки, що їх я дотепер одержала за її могутнім заступництвом.

Олена Пшик,
Ервуд, Саск.

НОВЕ ВИДАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

Накладом Ліґи Визволення України —Канада, Організації Оборони Чотирьох Свобід України—США і Української Видавничої Спілки—Англія, появилася друком книжка:

Ярослав Стецько: 30 ЧЕРВНЯ 1941
Проголошення відновлення державности України.

Співавтори: Степан Бандера, д-р Дмитро Донцов, проф. Лев Шанковський, д-р Олександер Марітчак, проф. Володимир Радзикевич, Володимир Макар, Віктор Андрієвський, д-р Микола С. Чарторийський, Володимир Левенець, Лев Сеньшин, Зенон Матла, З. Чубай, д-р Петро Мірчук, Петро Башук, інж. Юрій Тис-Крохмалюк, Михайло Дзяпка, д-р Степан Галамай.

Передмова — д-р Дмитро Донцов. Зредаґували: Іван Вараниця і д-р Роман Малащук. Обкладинка роботи мистця Мирона Левицького. Величина 6 x 9", 464 сторінки, фотокопії документів, протоколів, кореспонденції, тодішньої преси, знімки і т.п. Друкарня "Гомону України".

Ціна книги в брошурованій оправі $6.00, у твердій з золотим витиском $7.00. Для ОУВФ відповідна знижка.

З Актом відновлення державности України 30 червня 1941 р. пов'язана найновіша доба історії українського народу, його революційно-визвольна боротьба з червоним московським і брунатним німецьким окупантами України.

Постання і розгорнення збройної сили українського народу в часі другої світової війни — славної Української Повстанської Армії було прямим наслідком Акту 30 червня 1941 р.

Вважаємо, що ця книга заповнить існуючу прогалину в ділянці нашої історично-політичної літератури, даючи образ подій, пов'язаних з Актом 30 червня 1941 р. і боротьбою українського народу за свою державність в часі і після закінчення другої світової війни.

Книгу "30 ЧЕРВНЯ 1941" можна замовити:

1) LVU, 140 Bathurst St., Toronto 2 B, Ontario, Canada.
2) ODFFU, P.O. Box 304, Cooper Sta., New York, N.Y. 10003, USA.

"ШАШКЕВИЧІЯНА":

Присвячений життю і творчості Маркіяна Шашкевича

Останній випуск **"Шашкевичіяни"**, збірника присвяченого вивчанню життя і творчости Маркіяна Шашкевича, приносить статті проф. Михайла Тершаковця "Пієтизм Блаженнішого архиєпископа і кардинала Йосифа у відношенні до о. М. Шашкевича", Михайла Шалати "З Маркіяном на чолі", Михайла Марунчака "У великий ювілей".

Передрукована тут промова кард. Сліпого, виголошена в 1943 р. з нагоди сторіччя смерти Шашкевича.

Число в загальному присвячене одному з найбільших сучасників та носіїв шашкевичівських ідей, а саме верховному архиепископові, кардиналові Йосифові.

Черговий збірник появиться на весні цього року. "Шашкевичіяна" коштує тільки 1.50 дол. на рік; одне число: 50 центів. Адреса редакції й адміністрації: Markian Shashkevych Centre, 49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man.

Члени Заповідника М. Шашкевича у Вінніпезі (членська вкладка—3 дол. річно) одержують журнал безплатно.

ІНСІНГЕР, САСК.

Сумна новинка

Наша парафія Св. Отця Николая в Інсінґер, Саск., стратила одного з найкращих і найактивніших парафіян, дорогого і незабутнього **Степана Тимофія,** довголітнього працівника і прикладного члена. Покійний помер у 58 році життя. Його жінка Анна була тоді в Келґарі в свого сина, як повідомлено її про смерть мужа.

Степан був сам на фармі біля Шіго, Саск. Його брат Йосип припадком знайшов його, як зайшов до його хати 20. XII. 1967. Степан лежав неживий на підлозі. Він правдоподібно був помер попереднього дня. В хаті не було нікого, як він умирав на удар серця.

22. XII. був Парастас у Фовмлейку, а 23. XII. похорон. Прев. о. Мих. Щудло, ЧНІ., відправив Парастас у Фовмлейку і Божественну Літургію в церкві Св. Николая в Інсінґер. На похороні були два сини і заміжня дочка з чоловіком. В церкві було повно людей, католиків і православних. По похороні була перекуска в церковній залі.

Покійний Степан був дуже активний в церковнім комітеті. Він сильно працював для парафії, тому люди сильно оцінювали його працю і шанували його. Його ж смерть—це не тільки велика втрата для жінки Анни і дітей, але й для цілої церковної громади Св. Николая.

Нехай його душа спочиває в Бозі. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

СОДБУРІ, ОНТ.

Пам'яті бл. п. Василя Паньчука

В понеділок, 14 серпня 1967 року, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. **Василь Паньчук** на 84 році трудолюбивого життя.

Покійний Василь народився 1883 року в селі Миколаїв, повіт Радехів, Україна, де покінчив народну школу та й одружився в 1906 році з **Оленою Припутніцькою.**

Бл. п. Василь Паньчук

Від молодечих літ любив співати разом з дяками під час богослужень. В часі першої світової війни покликано його до війська. Через три роки служив при австрійській армії та й на італійськім фронті був ранений два рази. По розвалі австрійської імперії, вернувся до рідного Миколаєва, де застав цілковите спустошення, бо тудою відбувались фронтові страхіття. Через два роки треба було дуже тяжко працювати на хліб насущний для родини. Не було чим робити, бо коні забрали на війну, а де передше були будинки, тепер залишилися тільки рови, тунелі та колючі дроти. Не тільки що не було де мешкати, але й не було що їсти, хіба лободу й кропиву, і це була дуже часта пожива. Це були дуже тяжкі повоєнні часи. Крім того нова польська окупаційна влада в'їдалася в шкуру українського народу. З цієї причини покійний Василь в 1928 році продав все, що мав, і разом з дружиною та трьома дітьми виеміґрував до Канади та поселився в окрузі Вишарт, Саск., де купив фарму та й почав ґаздувати, одначе в 1930-их роках запанувала в Канаді велика господарська криза. Через увесь час свого побуту в окрузі Вишарт покійний Василь був діяльним членом церкви св. архистратига Михаїла в Вишарт, де помагав також дякувати. В цій окрузі, в січні 1949 р. трагічно помер його син Григорій. На старості літ, коли вже не міг фармерувати покійний Василь переселився до своєї доньки Параскевії до Содбурі, де тому два роки померла його дружина Олена, з якою прожив 59 років.

Покійний Василь був жертвенним на добрі цілі й лагідної вдачі. Любив помагати ближнім, тяжко працювати, брати чинну участь у богослуженнях та приступати до св. Тайн. Господь не щадив йому всякого роду досвідчень і терпінь, але він старався все це терпеливо переносити та піддатись Божій волі.

Покійний Василь залишив у глибокому смутку дві доньки: Анастасію, заміжну за Григорія Лисика в Вишарт, і Параскевію, заміжну за Андрія Ясіновського в Содбурі, 14 внуків та 18 правнуків. У своїм завіщанні бл. п. Василь призначив $15.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя", а по $10.00 на "Світло" та "Поступ", що їх любив читати.

Похорон відбувся 18 серпня в Содбурі з церкви Покрови Матері Божої, якої був активним членом. Покійного похоронено на місцевому цвинтарі.

За ласкаву жертву щиро дякуємо, а бл. п. Василя нехай Бог обдарить царством небесним. В.Й.П.

Односельчанин.

WISHART, SASK.

The Funeral of John Wasyliuk

It was in 1907 that **John Wasyliuk** emigrated into Canada with his father Alexander and the family. He was only a young man of seventeen years then, John was always a frail child.

Alexander Wasyliuk first settled in Sheho, Sask., when he first came to Canada. In 1910 he moved into the Wishart district. The Saskatchewan weather proved severe for John. He took sick with influenza which resulted in his partial paralysis. Many of the parishioners of St. Michael's district had known John for his fervour and religious convictions at the Divine Services in the St. Michael's church.

When Mr. Alexander Wasyliuk passed away, Justina Karakochuk, John's sister, nursed John in her home at Bankend, who was at this time an invalid. When Justina and her husband Cyril moved into the town of Wynyard, Sask., John was then moved to a home for the infirm in Saskatoon. Here he was taken care of till the spring of 1967 when he was moved into the Foam Lake hospital.

On Wednesday, January 3rd, 1968, John Wasyliuk passed away in the Foam Lake hospital. He left his mother Anne Wasyliuk, six sisters and five brothers. They now reside in the following places: Mrs. Anne Babychuk of Parkerview, Sask., Dora Bzdel of Wynyard, Sask., Justina Karakochuk of Wynyard, Sask., Helen Shewchuk of Wishart, Sask., Barbara Halitski of Wishart; and Mary Bachynski of Punnichy, Sask., Mike Wasyliuk of Carrot River, Sask., Mac of Ituna, Sask., Pete of Punnichy; Paul of Regina, Sask., Nick of Burnaby, Sask.

The funeral services for John Wasyliuk were held on January 9th, 1968 at the St. Michael's church. The body was interned in the St. Michael's cemetery. Rev. M. Baranecky, C.SS.R., took charge of the services and was assisted by Rev. E. Kutarna. Lunch was served in the St. Michael's parish hall.

John Wasyliuk left for the Redeemer's Voice Press $20.00 out of his estate.

May his soul rest in peace!

НОВЕ ВИДАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ!!!

Накладом Ліги Визволення України —Канада, Організації Оборони Чотирьох Свобід України—США і Української Видавничої Спілки—Англія, появилася друком книжка:

Ярослав Стецько: 30 ЧЕРВНЯ 1941
Проголошення відновлення державности України.

Співавтори: Степан Бандера, д-р Дмитро Донцов, проф. Лев Шанковський, д-р Олександер Марітчак, проф. Володимир Радзикевич, Володимир Макар, Віктор Андрієвський, д-р Микола С. Чарторийський, Володимир Левенець, Лев Сенишин, Зенон Матла, З. Чубай, д-р Петро Мірчук, Петро Башук, інж. Юрій Тис-Крохмалюк, Михайло Дзяпка, д-р Степан Галамай.

Передмова — д-р Дмитро Донцов Зредагували: Іван Вараниця і д-р Роман Малащук. Обкладинка роботи мистця Мирона Левицького. Величина 6 x 9", 464 сторінки, фотокопії документів, протоколів, кореспонденції, тодішньої преси, знімки і т.п. Друкарня "Гомону України".

Ціна книги в брошурованій оправі $6.00, у твердій з золотим витиском $7.00. Для ОУВФ відповідна знижка.

З Актом відновлення державности України 30 червня 1941 р. пов'язана найновіша доба історії українського народу, його революційно-визвольна боротьба з червоним московським і брунатним німецьким окупантами України.

Постання і розгорнення збройної сили українського народу в часі другої світової війни — славної Української Повстанської Армії було прямим наслідком Акту 30 червня 1941 р.

Вважаємо, що ця книга заповнить існуючу прогалину в ділянці нашої історично-політичної літератури, даючи образ подій, пов'язаних з Актом 30 червня 1941 р. і боротьбою українського народу за свою державність в часі і після закінчення другої світової війни.

Книгу "30 ЧЕРВНЯ 1941" можна замовити:

1) LVU, 140 Bathurst St., Toronto 2 B, Ontario, Canada.
2) ODFFU, P.O. Box 304, Cooper Sta., New York, N.Y. 10003, USA.

"ШАШКЕВИЧІЯНА": Присвячений життю і творчості Маркіяна Шашкевича

Останній випуск **"Шашкевичіяни"**, збірника присвяченого вивченню життя і творчости Маркіяна Шашкевича, приносить статті проф. Михайла Тершаковця "Пістим Блаженнійшого архиепископа і кардинала Йосифа у відношенні до о. М. Шашкевича", Михайла Шалати "З Маркіяном на чолі", Михайла Марунчака "У великий ювілей".

Передрукована тут промова кард. Сліпого, виголошена в 1943 р. з нагоди сторіччя смерти Шашкевича.

Число в загальному присвячене одному з найбільших сучасників та носіїв шашкевичівських ідей, а саме верховному архиепископові, кардиналові Йосифові.

Черговий збірник появиться на весні цього року. "Шашкевичіяна" коштує тільки 1.50 дол. на рік; одне число: 50 центів. Адреса редакції й адміністрації: Markian Shashkevych Centre, 49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man.

Члени Заповідника М. Шашкевича у Вінніпезі (членська вкладка—3 дол: річно) одержують журнал безплатно.

ІНСІНГЕР, САСК. Сумна новинка

Наша парафія Св. Отця Николая в Інсінгер, Саск., стратила одного з найкращих і найактивніших парафіян, дорогого і незабутнього **Степана Тимофія**, довголітнього працівника і прикладного члена. Покійний помер у 58 році життя. Його жінка Анна була тоді в Келгарі в свого сина, як повідомлено її про смерть мужа.

Степан був сам на фармі біля Шіго, Саск. Його брат Йосип припадком знайшов його, як зайшов до його хати 20. XII. 1967. Степан лежав неживий на підлозі. Він правдоподібно був помер попереднього дня. В хаті не було нікого, як він умирав на удар серця.

22. XII. був Парастас у Фовмлейку, а 23. XII. похорон. Преп. о. Мих. Шудло, ЧНІ., відправив Парастас у Фовмлейку і Божественну Літургію в церкві Св. Николая в Інсінгер. На похороні були два сини і заміжня дочка з чоловіком. В церкві було повно людей, католиків і православних. По похороні була перекуска в церковній залі.

Покійний Степан був дуже активний в церковнім комітеті. Він сильно працював для парафії, тому люди сильно оцінювали його працю і шанували його. Його ж смерть—це не тільки велика втрата для жінки Анни і дітей, але й для цілої церковної громади Св. Николая.

Нехай його душа спочиває в Бозі. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

СОДБУРІ, ОНТ. Пам'яті бл. п. Василя Паньчука

В понеділок, 14 серпня 1967 року, по довгій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі бл. п. **Василь Паньчук** на 84 році трудолюбивого життя.

Покійний Василь народився 1883 року в селі Миколаїв, повіт Радехів, Україна, де покінчив народну школу та й одружився в 1906 році з **Оленою Припутньою**. Від молодечих літ любив співати разом з дяками під час богослужень. В часі першої світової війни покликано його до війська. Через три роки служив при австрійській армії та й на італійськім фронті був ранений два рази. По розвалі австрійської імперії, вернувся до рідного Миколаєва, де застав цілковите спустошення, бо тудою відбувались фронтові стрaxіття. Через два роки треба було дуже тяжко працювати на хліб насущний для родини. Не було чим робити, бо коні забрали на війну, а де передше були будинки, тепер залишилися тільки рови, тунелі та колючі дроти. Не тільки що не було де мешкати, але й не було що їсти, хіба лободу й кропиву, і це була дуже часта пожива. Це були дуже тяжкі повоєнні часи. Крім того нова польська окупаційна влада в'їдалася в шкуру українського народу. З цієї причини покійний Василь в 1928 році продав все, що мав, і разом з дружиною та трьома дітьми виемігрував до Канади та поселився в окрузі Вишарт, Саск., де купив фарму та й почав газдувати, одначе в 1930-их роках запанувала в Канаді велика господарська криза. Через увесь час свого побуту в окрузі Вишарт покійний Василь був діяльним членом церкви св. архистратига Михаїла в Вишарт, де помагав також дякувати. В цій окрузі, в січні 1949 р. трагічно помер його син Григорій. На старості літ, коли вже не міг фармерувати покійний Василь переселився до своєї доньки Параскевії до Содбурі, де тому два роки померла його дружина Олена, з якою прожив 59 років.

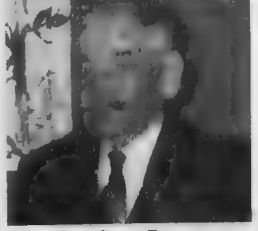

Бл. п. Василь Паньчук

Покійний Василь був жертвенним на добрі цілі й лагідної вдачі. Любив помагати ближнім, тяжко працювати, брати чинну участь у богослуженнях та приступати до св. Тайн. Господь не щадив йому всякого роду дооовічень і терпінь, але він старався все це терпеливо переносити та піддатись Божій волі.

Покійний Василь залишив у глибокому смутку дві доньки: Анастасію, заміжну за Григорія Лисика в Вишарт, і Параскевію, заміжну за Андрія Ясіновського в Содбурі, 14 внуків та 18 правнуків. У своїм завіщанні бл. п. Василь призначив $15.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя", а ще $10.00 на "Світло" та "Поступ", що їх любив читати.

Похорон відбувся 18 серпня в Содбурі з церкви Покрови Матері Божої, якої був активним членом. Покійного похоронено на місцевому цвинтарі.

За ласкаву жертву щиро дякуємо, а бл. п. Василя нехай Бог обдарить царством небесним. В.І.П.

Односельчанин.

WISHART, SASK. The Funeral of John Wasyliuk

It was in 1907 that **John Wasyliuk** emigrated into Canada with his father Alexander and the family. He was only a young man of seventeen years then. John was always a frail child.

Alexander Wasyliuk first settled in Sheho, Sask., when he first came to Canada. In 1910 he moved into the Wishart district. The Saskatchewan weather proved severe for John. He took sick with influenza which resulted in his partial paralysis. Many of the parishioners of St. Michael's district had known John for his fervour and religious convictions at the Divine Services in the St. Michael's church.

When Mr. Alexander Wasyliuk passed away, Justina Karakochuk, John's sister, nursed John in her home at Bankend, who was at this time an invalid. When Justina and her husband Cyril moved into the town of Wynyard, Sask., John was then moved to a home for the infirm in Saskatoon. Here he was taken care of till the spring of 1967 when he was moved into the Foam Lake hospital.

On Wednesday, January 3rd, 1968, John Wasyliuk passed away in the Foam Lake hospital. He left his mother Anne Wasyliuk, six sisters and five brothers. They now reside in the following places: Mrs. Anne Babychuk of Parkerview, Sask., Dora Bzdel of Wynyard, Sask., Justina Karakochuk of Wynyard, Sask., Helen Shewchuk of Wishart, Sask., Barbara Halitski of Wishart; and Mary Bachynski of Punnichy, Sask., Mike Wasyliuk of Carrot River, Sask., Mac of Ituna, Sask., Pete of Punnichy; Paul of Regina, Sask., Nick of Burnaby, Sask.

The funeral services for John Wasyliuk were held on January 9th, 1968 at the St. Michael's church. The body was intermed in the St. Michael's cemetery. Rev. M. Baranecky, C.SS.R., took charge of the services and was assisted by Rev. E. Kutarna. Lunch was served in the St. Michael's parish hall.

John Wasyliuk left for the Redeemer's Voice Press $20.00 out of his estate.

May his soul rest in peace!

YORKTON, SASK. Funeral of John Maradyn

Mr. John Maradyn of 121 Magrath Street, Yorkton, Sask., aged 60 years, passed dway suddenly on February 1, 1968. Requiem High Divine Liturgy was sung Tuesday February 6 with Rev. J. Syrota, C.SS.R., officiating in St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Interment was in the Yorkton cemetery. Pallbearers were nephews of the deceased, Terry

John Maradyn

and Larry Yawkey, Terry and Ron Stefanyshin, Don Gabora and Bob Famulak.

Mr. John Maradyn was born in Goodeve, Sask., in 1907. He was the son of Anastasia and Michael Maradyn. He received his education at St. Joseph's College in Yorkton, Teacher's College in Regina and his University education at the University of Saskatchewan in Saskatoon, Sask.

His whole life was dedicated to education and he taught in a number of areas in Saskatchewan until his retirement in June 1967. During his life he was a great student of Art, History and Languages particularly in the Ukrainian Language and Poetry. His educational contribution are certainly great to his many students throughout Saskatchewan whom he taught during his teaching career. Following his retirement, he continued his university studies at St. Joseph's College until his sudden passing.

He leaves to mourn his passing, two brothers: William of Windsor, Ontario and Steven of Saskatoon; three sisters, Mrs. Metro (Ann) Glute of Veregin, Sask., Mrs. Michael J. (Mary) Yawney of Yorkton, and Mrs. Metro (Rose) Stefanyshin of Saskatoon.

After the funeral, a memorial dinner was served at St. Mary's Hall, at which a collection was taken up for the Press Fund. $23.00 was given to The Redeemer's Voice Press.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

PRESS FUND

Щиро дякуємо шановним добродіям за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

.50: Jim Boyarchuk, Gronlid; George Levcko, Prince Albert.

.25: George Dyba, Bronx.

1.00: Sam Krasilchuk, Bruce; John Stechynski, Camrose; Mrs. O. Markiw, New Haven; Wm. Stanchuk, Angusville; W. Holinka, Winnipeg; Mary Wenger, Camrose; Mrs. J. Hukalo, Edmonton; Mrs. S. E. Perepeluk, Pelly; Julia Pinkowski, Edmonton; John Dubyk, Prince Albert; Mrs. P. Melnyk, Toronto; Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg.

2.00: K. Kuziw, Minneapolis; M. Mucha, Cleveland; K. Brezden, Wilton; Maria Harbowy, Dearborn; A. Maryniuk, Montreal; Anton Kuzyk, Vancouver; Mrs. P. Cwiek, Philadelphia; Andrew Koniuk, New York; Mrs. C. Baranick, Olyphant; Maria Falat, Rochester.

2.25: Mrs. Mary Tchir, Hadley Falls.

2.50: Mary Lew, Parma.

4.00: Steve Balyk, Sandy Lake.

6.25: Russell Stelmach, Detroit.

9.25: Baptism of Melvin Peter Bzdel, Regina.

15.00: Funeral of Mary Stec, Preeceville.

21.00: Funeral of Valerie Hrycak, Alvena.

24.18: Funeral of Wasyl Gulayewich, Wynyard.

РІДЖАЙНА, САСК. З хрестин на пресу

В суботу, 16-го грудня 1967 року, відбулося хрещення і миропомазання **Мелвина-Петра**, сина п-ва Мирослава Бздель і Йосифи Дакиневич, що мешкають у Ріджайні.

Мелвин-Петро народився 8-го грудня 1967 року в Ріджайні. Хресними батьками були: Христофор Бздель і Розалія Либ. Обряд хрещення і миропомазання довершив Всеч. о. Р. Лужний в церкві св. Василія Великого в Ріджайні.

Після хрещення відбулося прийняття в домі п-ва Мирослава і Йосифи Бздель, на яке з'їхалася родина і багато друзів з Ріджайни, Бенкенд та Вінъярд, Саск., щоб побажати Мелвиновi-Петрові та його батькам довгих і щасливих літ. Гостину відкрив молитвою о. Лужний, а присутні відспівали Мелвиновi-Петрові, його рідним та хресним батькам многая літа.

Мелвин-Петро

В дружніх розмовах пройшов гарно й весело час при співах та побажаннях. За згодою батьків, на внесок о. Лужного, переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $9.25.

Бажаємо Мелвиновi-Петрові та його батькам щастя і здоров'я на многі літа!

Присутній.

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Живо велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на живо своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 8 до 16 травня 1968 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD (May 8 to May 16)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 8 to May 16 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

YORKTON, SASK.

Funeral of John Maradyn

Mr. John Maradyn of 121 Magrath Street, Yorkton, Sask., aged 60 years, passed away suddenly on February 1, 1968. Requiem High Divine Liturgy was sung Tuesday February 6 with Rev. J. Syrota, C.SS.R., officiating in St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Interment was in the Yorkton cemetery. Pallbearers were nephews of the deceased, Terry

John Maradyn

and Larry Yawney, Terry and Ron Stefanyshin, Don Gabora and Bob Famulak.

Mr. John Maradyn was born in Goodeve, Sask., in 1907. He was the son of Anastasia and Michael Maradyn. He received his education at St. Joseph's College in Yorkton, Teacher's College in Regina and his University education at the University of Saskatchewan in Saskatoon, Sask.

His whole life was dedicated to education and he taught in a number of areas in Saskatchewan until his retirement in June 1967. During his life he was a great student of Art, History and Languages particularly in the Ukrainian Language and Poetry. His educational contribution are certainly great to his many students throughout Saskatchewan whom he taught during his teaching career. Following his retirement, he continued his university studies at St. Joseph's College until his sudden passing.

He leaves to mourn his passing, two brothers: William of Windsor, Ontario and Steven of Saskatoon; three sisters, Mrs. Metro (Ann) Glute of Veregin, Sask., Mrs. Michael J. (Mary) Yawney of Yorkton, and Mrs. Metro (Rose) Stefanyshin of Saskatoon.

After the funeral, a memorial dinner was served at St. Mary's Hall, at which a collection was taken up for the Press Fund. $23.00 was given to The Redeemer's Voice Press.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

PRESS FUND

Щиро дякуємо шановним добродіям за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

.50: Jim Boyarchuk, Gronlid; George Lawko, Prince Albert.

.95: George Dyba, Bronx.

1.00: Sam Krasilchuk, Bruce; John Stechynski, Camrose; Mrs. O. Markiw, New Haven; Wm. Stanchuk, Angusville; W. Holinka, Winnipeg; Mary Wenger, Camrose; Mrs. J. Hukalo, Edmonton; Mrs. S. E. Perepeluk, Pelly; Julia Pinkowski, Edmonton; John Dubyk, Prince Albert; Mrs. P. Melnyk, Toronto; Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg.

2.00: K. Kuziw, Minneapolis; M. Mucha, Cleveland; K. Brezden, Wilton; Maria Harbowy, Dearborn; A. Martyniuk, Montreal; Anton Kuzyk, Vancouver; Mrs. P. Cwiek, Philadelphia; Andrew Koniuk, New York; Mrs. C. Baranick, Olyphant; Maria Falat, Rochester.

2.25: Mrs. Mary Tchir, Hadley Falls.

2.50: Mary Lew, Parma.

4.00: Steve Balyk, Sandy Lake.

6.25: Russell Stelmach, Detroit.

9.25: Baptism of Melvin Peter Bzdel, Regina.

15.00: Funeral of Mary Stec, Preeceville.

21.00: Funeral of Valerie Hrycak, Alvena.

24.18: Funeral of Wasyl Gulayewich, Wynyard.

РІДЖАЙНА, САСК.

З хрестин на пресу

В суботу, 16-го грудня 1967 року, відбулося хрещення і миропомазання **Мелвина-Петра,** сина п-ва Мирослава Бзделя і Йосифи Дакиневич, що мешкають у Ріджайні.

Мелвин-Петро народився 8-го грудня 1967 року в Ріджайні. Хресними батьками були: Христофор Бздель і Розалія Либ. Обряд хрещення і миропомазання довершив Всеч. о. Р. Лужний в церкві св. Василія Великого в Ріджайні.

Після хрещення відбулося прийняття в домі п-ва Мирослава і Йосифи Бздель, на яке з'їхалася родина і багато друзів з Ріджайни, Бенкенд та Виньярд, Саск., щоб побажати Мелвинові-Петрові та його батькам довгих і щасливих літ. Гостину відкрив молитвою о. Лужний, а присутні відспівали Мелвинові-Петрові, його рідним та хресним батькам многая літа.

В дружніх розмовах пройшов гарно й весело час при співах та побажаннях. За згодою батьків, на внесок о. Лужного, переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $9.25.

Бажаємо Мелвинові-Петрові та його батькам щастя і здоров'я на многі літа!

Присутній.

Мелвин-Петро

Дев'ятниця за поклинання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Живо велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб післав робітників на живо своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 8 до 16 травня 1968 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 8 to May 16)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 8 to May 16 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ ....
- ☐ ....

Enclosed find my Novena offering $..................

My Name ....

Address ....

City .... Province (State) ....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MAY, 1968

ЦІННИЙ ТВІР

М. М. Соловій і А. Г. Великий, Ч.С.-В.В., **Святий Йосафат Кунцевич. Його життя і доба.** Українська духовна бібліотека. Видавництво О.О. Василіян. Торонто 1967. Стор. XXII-463 — 32 ілюстрації. Ціна $4.50, в оправі $5.50.

Цей твір появився з приводу сторіччя канонізації святого Йосафата Кунцевича, Полоцького архиєпископа, мученика за єдність Христової Церкви. Св. Йосафат народився в місті Володимирі, на Волині, коло 1580 року, як син знатної родини Гавриїла і Марини Кунцевич. Побожні батьки подбали про його хрещення і дали йому ім'я **Іван.** У віці 4-5 літ життя, коли вдивлячись в ікону Розп'яття в парафіяльній церкві св. Параскевії, він відчув, як із Розп'яття запала відчутно в його серце божественна іскра Божої благодати, яка й була тим Божим поштовхом малого Івася до Церкви й молитви. Мав він заледве 16 літ життя, як українська та білоруська ієрархія Київської митрополії відновила в часі Собору в Бересті Литовському церковну єдність з Апостольським Престолом у Римі. Ту благословенну єдність вповні піддержав наш великий земляк і їй присвятив своє богоугодне життя, свої найкращі подвиги та мученицьку смерть. В 1604 році вступив до Чину св. Василія Великого в манастирі Пресвятої Трійці в Вильні, де з рук Київського митрополита Іпатія Потія прийняв чернечу рясу, прибравши собі ймення **Йосафат.** Тим самим митрополитом був рукоположений на священика в 1609 році, а 12 листопада 1617 року був висвячений новим Київським митрополитом Йосифом Велямином Рутським на архиєпископа Полоцька зі злученими тоді єпархіями Витебською і Мстиславською. В шосту річницю свого архиєрейського свячення, цебто 12 листопада 1623 року, обагрив свій владичний престіл мученицькою кров'ю, пролитою за єдність усіх християн, щоб було **"одне стадо й один пастир"** (Іван 10, 16).

Бог обдарував священомученика Йосафата бистрим розумом, сильною волею, надзвичайною пам'яттю та жертвенною добротою. Св. Йосафат є світлим прикладом молитви, покути, покори, послуху й чистоти, передусім непохитної віри, сильної надії та понадусе великої любови до Бога й ближніх. Його палка любов до Бога стала джерелом апостольської ревности, невтомної праці та повної посвяти для Божої слави, для спасіння душ і добра народу. З любови до ближніх зродилася в ньому незвичайна лагідність і милосердя, услужливість та жертвенність для всіх людей. Його глибока любов до правди, ревність про Божу справу та беззастережне прив'язання до Католицької Церкви виробили в ньому простолінійність у поведінці, принциповість і послідовність у діянні, певність і рішучість у рішеннях, а вкінці й готовість пожертвувати себе самого для Божої справи та загального добра цілого людства, зокрема своїх епархіян. Св. Йосафат був знаним почитателем Пресвятої Богородиці та добре знав наш візантійсько-український обряд, його дуже цінив і сумлінно зберігав.

Пролята кров св. Йосафата сталася новим посівом у Христовій Церкві. Майже всі його вбивники перед смертю висповідалися й приняли католицьку віру; між ними був і головний провідник витебських нез'єдинених — Наум Вовк, міський радник. Мученицькій смерті треба приписати також дивне навернення самого архиєпископа Мелетія Смотрицького, завзятого суперника Йосафата на Полоцькому престолі, який став апологетом Берестейської єдности Київської митрополії з Апостольським Престолом. Бог прославив св. Йосафата великими й численними чудами (стор. 331-341).

Папа Урбан VIII проголосив Йосафата **блаженним** 16 травня 1643 року, а Папа Пій IX проголосив його **святим** 29 червня 1867 року.

В IX-ому розділі книги розказано про долю мощів св. Йосафата, від віднайдення їх у ріці Двині аж до складання їх у базиліці св. Петра в Римі, з додатком про іконографію св. Йосафата (стор. 370-404).

В останньому розділі книжки подано великий огляд біографії, гагіографії й літератури про св. Йосафата, якого дотепер ще не було (стор. 405-454). Покажчик важніших імен, речей та зміст (стор. 455-463) завершують цей прекрасний твір.

Ту цінну книгу, що є об'єднаним трудом двох авторів, вище згаданих, написано в дусі сьогоднішнього екуменізму. Хронологічно - біографічний нарис книжки написав о. д-р М. М. Соловій, а історично-документальну обрібку—о. д-р А. Г. Великий, теперішний протоархимандрит О.О. Василіян. Ця науково-історична праця є оперта на документах та їх основний аналізі. Про св. Йосафата, його життя і діяльність промовляють до нас самовидці, його учасники и сучасники.

Знаменита монографія про св. Йосафата вповні заслуговує на те, щоб її основно перестудіювати та масово поширити.

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

* * *

Замовлення книжки слати на адресу автора:

Rev. M. Solovey, O.S.B.M.
Basilian Fathers, Box 231
Glen Cove, L.I., N.Y., 11542
U.S.A.

або на адресу видавництва:

Basilian Press
286 Lisgar St.,
Toronto 8, Ont., Canada.

ЙОРКТОН, САСК.

Концерт в честь Тараса Шевченка

(о. М. К.) Місяць березень—це місяць Шевченка. В цьому місяці наші українські громади по своїх спроможностях стараються бодай скромно відзначити роковини великого українського пророка. В неділю 24-го березня ц.р. старанням відділу Братства українців католиків в Йорктоні відбувся концерт в честь Тараса Шевченка в залі "Українського Народного Дому". Програма концерту була різноманітна, а головними виконавцями були студенти з Колегії св. Йосифа та Академії Пресв. Серця. Програму концерту відкрив голова відділу БУК п. Іван Ковалишин привітавши приявних громадян та молодь, що по береги виповнили концертову залю УНД-ому, як теж коротко розказав про велич Тараса Шевченка як національного поета та пророка. На заклик провідника концертової програми п. Михайла Барана всі приявні повставали з місць і відспівали "Заповіт" Шевченка, при музичному супроводі на п'яні панни Дарії Ковалишин.

Вірш "Поклін Тарасові" з чуттям віддеклямував ученик рідної школи Тарас Баран.

Дівочий хор Академії Пресвятого Серця дуже добре відспівав кілька пісень, а група студенток Академії під проводом Преп. Сестри Ігнатії віддеклямували спільну деклямацію "Село". Також хор студентів з Колегії св. Йосифа відспівав кілька пісень під проводом диригента Евгена Гнатюка. З великим успіхом виступили малі танцюристи з українськими народними танками під проводом панни Марії Слезар. Пісню, "Взяв би я бандуру", що своїм виконанням та чаром захопила приявних, виконали пані Олеся Ковалишин та п. Михайло Баран при музичному супроводі студента Колегії св. Йосифа Дерила Кузуба.

В дальших точках мистецької програми "мужеський квінтет" відспівав при музичному супроводі панни Дарії Ковалишин пісню "Реве та стогне". Фортепіянове соль відіграла студентка Академії Пресвятого Серця Максима Марчинська. В'язанку українських мелодій на акордіонах відіграли студенти Колегії св. Йосифа Роман Онуфрейчук та Юрій Буртняк, а студ. Роман Онуфрейчук з чуттям віддеклямував "До Основ'яненка".

Програму концерту завершили дві доповіді: в українській мові про "значення Тараса Шевченка для українського народу" виголосив директор канорської школи Стефан Кобринський та в англійській мові "Часи Тараса Шевченка" виголосив студент Колегії св. Йосифа Евген Прокоп.

На загал виконавці мистецької частини програми вив'язалися якнайкраще, а що приявні нагородили їх щирими оплесками.

На закінчення місцевий парох о. Михайло Кучмяк, ЧНІ., подякував організаторам того концерту як також тим, що брали участь у виконуванню програми, а головно студентській молоді з обох середніх українських шкіл в Йорктоні.

Концерт закінчено відспіванням національних гимнів України і Канади.

МІЖНАРОДНЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

Оттава (СКВУ-ПІК)—Центральною подією міжнародного року прав людини буде міжнародня конференція, скликана Організацією Об'єднаних Націй на 22-е квітня ц.р. у Тегерані. Конференція, у якій візьмуть участь держави-члени ОН, триватиме три тижні і матиме за завдання застановитися над тим, як на практиці члени ОН придержуються постанов Загальної декларації прав людини, яка була схвалена Об'єднаними Націями перед двадцяти роками.

Як інформують, на цю конференцію можуть теж бути запрошені як спостерігачі організації, що виявили себе на відтинку оборони прав людини. Заінтересовані організації повинні звернутися на адресу директора Відділу прав людини ОН Mr. Marc Schreiber, United Nations, New York, N.Y. USA 10017, надсилаючи рівночасно звідомлення зі своєї діяльности на відтинку прав людини.

Всі ці організації, які плянують зайняти становище до окремих питань, що стосуються Загальної декларації прав людини та її порушень окремими державами, повинні надсилати виготовлені матеріяли на адресу: Mr. Stephen Laudaw, Human Rights Officer, Division of Human Rights, United Nations, New York, N.Y., USA 10017.

Спрямовані на цю адресу матеріяли будуть передані президії міжнародньої конференції у Тегерані.

Секретаріят СКВУ просить надсилати копії листів і інших матеріялів, надсиланих на зазначені вище адреси, до Секретаріяту для реєстрації і використання. Адреса Секретаріяту: 456 Main Street, Winnipeg, Man., Canada.

СВІТОВА АСАМБЛЕЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В МОНТРЕАЛІ

Оттава (СКВУ-ПІК)—Права людини в різних аспектах будуть предметом обговорення та висновків міжнародного симпозіюм, що відбудеться 22-27 березня ц.р. в Монтреалі заходами Світової асамблеї прав людини. У праці цього симпозіюм візьмуть участь біля 40 найвидатніших знавців проблеми прав людини. Нарадами проводитимуть Трігве Лі, кол. генеральний секретар ОН і С.О. Адебо з Нігерії, підсекретар ОН.

Висновки цієї наради в Монтреалі будуть переслані для використання міжнародній конференції про права людини у Тегерані.

ST. VLADIMIR'S COLLEGE FUND CAMPAIGN RESULTS

PARISHES	TOWN	PLEDGED	Cash as of Jan. 31, 1967	Cash as of Aug. 31, 1967
St. Mary's	Yorkton	$68,228.00	$13,447.00	$25,089.50
YORKTON RURAL				
Descent of Holy Ghost	Plainview	332.00	242.00	257.00
Patronage B.V.M.	Whitesand	2,850.00	595.00	965.00
Patronage B.V.M.	Willowbrook	1,180.00	260.00	260.00
Christ The King	Sheho	1,270.00	305.00	405.00
FOAM LAKE AREA				
Holy Ascension	Bankend	3,560.00	885.00	960.00
Holy Trinity	Tuffnell	150.00	50.00	50.00
Patronage B.V.M.	Model Farm	5,085.00	970.00	1,280.00
Holy Eucharist	Foam Lake	2,041.00	666.00	906.00
Assumption B.V.M.	Moose Jaw	4,335.00	103.50	661.00
SS. Peter & Paul	Saskatoon	30,870.00	4,311.00	5,749.00
WADENA AREA (Fr. John Worona)				
Descent of Holy Ghost	Wadena	7,370.00	1,545.00	1,594.00
Transfiguration	Fosston	235.00	235.00	235.00
St. John's	Fosston	175.00	175.00	175.00
Assumption B.V.M.	Rose Valley	934.00	419.50	579.50
WYNYARD AREA				
Assumption (town)	Wishart	852.00	352.00	352.00
St. Demetrius	Elfros	5,750.00	210.00	210.00
St. John Apostle	Krasne	635.00	585.00	585.00
St. Michael's (farm)	Wishart	953.00	208.00	293.00
Sacred Heart	Wynyard	660.00	210.00	330.00
BRUNO AREA				
Holy Trinity	Bruno	2,367.00	467.00	567.00
Patronage B.V.M.	Wolverine	810.00	180.00	200.00
Sacred Heart	Lanigan	500.00	245.00	285.00
CANORA AREA (Fr. P. Kryworuchka)				
Holy Ghost	Buchanan	146.00	146.00	146.00
Holy Ghost	Hyas	818.00	148.00	148.00
Transfiguration	Dneiper	1,310.00	650.00	810.00
SS. Peter & Paul	Canora	7,245.00	1,992.00	3,135.00
ITUNA AREA				
SS. Peter & Paul	Fenwood	575.00	445.00	445.00
Holy Ghost	Hubbard	545.00	197.00	197.00
Sacred Heart	Ituna	3,224.00	930.00	1,385.00
St. Nicholas	Bedfordville	187.00	127.00	127.00
Holy Eucharist	Balcarres	560.00	560.00	560.00
St. Michael's	Goodeve	527.00	258.00	322.00
SS. Peter & Paul	Jasmin	10.00	10.00	10.00
Immaculate Conception	Dorosh	52.00	52.00	52.00
Nativity B.V.M.	Kelliher	30.00	30.00	30.00
PREECEVILLE AREA (Fr. V. Kostiuk)				
Ascension of Our Lord	Swan Plains	156.00	156.00	156.00
Holy Eucharist	Glen Elder	240.00	135.00	160.00
Transfiguration	Preeceville	448.00	263.00	268.00
Saskatchewan Special Gifts		25,100.00	5,320.00	5,320.00
Extra's—(Parishes not known)		110.00		110.00
	TOTALS	$181,925.00	$38,030.00	$55,319.00

These are Saskatchewan Parishes and Totals only.

ПРЕСОВО-ІНФОРМАЦІЙНА КОМІСІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

Вінніпеґ (СКВУ-ПІК)—Президія Секретаріяту СКВУ прийняла постанову про оформлення Пресово-інформаційної комісії при Секретаріяті. На засіданні Секретаріяту 10. 2. устійнено, що осідок комісії буде в Оттаві. Головою комісії призначено ред. М. Сосновського, члена Пресової галерії канадського парляменту.

КОМІСІЯ СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ

Вінніпеґ (СКВУ-ПІК)—Президія Секретаріяту СКВУ уповноважнила п. О. Даниляк зайнятися оформленням Комімісії суспільної служби Секретаріяту. Ця комісія матиме за завдання координувати діяльність харитативних українських організацій, а зокрема займатися організацією допомоги українським в'язням та засланцям в СССР.

ПЕРШИЙ ЗДВИГ УКРАЇНЦІВ В АВСТРАЛІЇ

Мельборн (СКВУ-ПІК) — Заходами Союзу Українських Організацій Австралії в Сиднеї відбувся Перший здвиг українців Австралії, який влаштовано для відмічення 50-тих роковин української державности та 25-ліття УПА.

В рямцях цього загальноукраїнського здвигу, що тривав чотири дні (30. 12. 1967—2. 1. 1968) відбули свої з'їзди окремі організації та установи, як теж були влаштовані виставки образотворчого і народнього мистецтва. Окремий день був присвячений масовому здвигові молодечих організацій.

Здвиг схвалив відповідні резолюції, які були масово поширені між українським громадянством Австралії. Серед англомовних співгромадян було поширене відповідне звернення, у якому була з'ясована мета здвигу. Управа СУОА передала на руки прем'єр міністра Австралії меморандум, копії якого були теж надіслані на біля 500 адрес австралійських парляментаристів, політичних і суспільних діячів.

ЙОРКТОН, САСК.

Новий заряд відділу БУК

На останніх річних зборах одного з найсильніших відділів БУК Саскачевану в Йорктоні, що відбулися при кінці грудня минулого року вибрано новий заряд відділу в такому складі: голова: Іван Ковалишин, перший заступник голови: Венямин Клюк, другий заступник Іван Шкільник, рекордовий секретар Василь Козакевич, фінансовий секретар та касир Гнат Пісяк; контрольна комісія: Антін Киба, Франко Смеречинський та Стефан Свергун; культурно-освітній референт Михайло Баран, референт для молоді Стан. Киба, референт для приєднання членів Іван Кузуб, голова бінґового комітету Іван Качур, референти розривкового комітету Іван Храпливий та Стефан Чурней, референт суспільної опіки Дмитро Библів та Ед. МкЛешен як референт для світського апостольства та голова церковних впорядчиків.

В програмі праці в найближчому часі відділ рішив відбути концерт в честь Шевченка в дні 24-го березня та відсвяткувати 25-річчя існування відділу з відповідною програмою.

АЛЬВЕНА, САСК.

Похорон бл. п. Антона Блошки

В неділю 18-го лютого 1968 р. після довготривалої недуги, помер **Антін Блошка** на 77-му році життя.

Похорон покійного почався Парастасом 20-го лютого в парафіяльному домі, що його відправив о. парох **А.** Хорунжий. Двадцять першого лютого о год. 10-ій рано о. Хорунжий відправив у місцевій церкві св. Арх. Михаїла заупокійну Службу Божу та виголосив відповідну до хвилини прощальну проповідь. Глінні останки покійного Антона зложено на громадському цвинтарі біля містечка Альвени.

Покійний Антін народився 1891-го року в Ланівцях, борщівського повіту в Україні. До Канади приїхав у 1908-му році і поселився в околиці Ростерн в Саскачевані, де протягом кількох років працював як господарський робітник. Від 1912-го до 1922-го року покійний Антін працював як залізнодорожний робітник при залізнодорожній компанії СіЕнАр в Дак Лейку. По одруженню в 1920-му році покійний Антін за зароблені гроші набув фарму біля Ростерн та покинувши працю при залізниці, працював разом з дружиною на фармі аж до 1961-го року і в тому році перенісся на сталий побут до Альвени містечка, щоб там міг спокійніше близько своїх доньок, зятів та внуків доживати своєї старости.

Покійний Антін був членом парафії св. Арх. Михаїла, був практикуючим католиком та радо жертвував на церковні та народні цілі. У великому смутку залишив покійний дружину Марію, одного сина Василя, сім доньок: Леонку, зам. Козак, Твей, Саск., Оленку зам. Кравчинську, Фіш Крік, Саск., Анну зам. Кравчинську також з Фіш Крік, Михайлину Кравчинську у Ростерн, Дарію Гількевич в Альвені, та Орисю зам. Сопатик в Прудгомі як також 19 внуків.

Після похорону відбувся в парафіяльній залі поминальний обід, що його приготовили пані жіночого товариства. Під час обіду о. А. Хорунжий попросив Ед. Кравчинського перевести збірку на добродійні цілі. З переведеної збірки призначено суму 20 дол. на пресовий фонд "Голосу Спасителя" та покриття коштів поміщення фотознимки покійного. При кінці обіду пан Ізидор Скакун зложив подяку від родини покійного всім, що віддали покійному Антонові останню прислугу своєю участю в його похоронах.

ПОДЯКА

Родина покійного Антона складає щиру подяку Всеч. о. парохові А. Хорунжому за відвідування покійного в часі слабости, за похоронні відправи та прощальні слова як також за слова розради та потіхи, Ізидорові Скакунові за дяківство, приятелям за жертви на Служби Божі та квіти на могилу, тим, що несли домовину, жінкам за приготування обіду і всім приявним за віддання останньої прислуги покійному. Нехай милостивий Господь Бог нагородить всіх сторицею, а покійному дасть царство небесне.

Присутній.

BURSARIES FOR CATHOLIC HIGH SCHOOL STUDENTS
will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the Chairmanship of Hugo Gross, 75 Queen's Crescent, Brandon, Manitoba

The Bursaries are open to any Catholic boy who must board away from home in order to obtain a Catholic High School Education. Bursaries are for grades 9 to 12 inclusive, and awards are made on the basis of need and merit.

The Bursary Programme has been in effect since 1958 and over $28,000.00 has been provided to assist over 80 boys. Last year's awards went to Billy Boulet, Dunrae; Dennis Didyk, Dauphin; Karl Penk, Ste. Rita; Laurent Isabey, Hartney; Vincent Isabey, Hartney; Adrian Krupp, Toutes-Aides; Patrick Lee, Virden; Kenneth McKenzie, Hole River; Robert Rakai, Arborg.

Boys in the Greater Winnipeg are not eligible, since they have Catholic High Schools available to them.

Applications by letter are to be made to: Hugo Gross, 75 Queen's Crescent, Brandon, Manitoba, and the completed applications must be mailed before May 15, 1968.

KRASNE, SASK.

Obituary of Michaellina Popadynetz — nee: Michaellina Tutkaliuk

Michaellina was born in the village of Lychwei, in the province of Husiatyn in the Western Ukraine in 1898. Her father was Julian Tutkaliuk. The Julian Tutkaliuk family emigrated into Canada in 1911 to Winnipeg, Man. They settled in Roosburn, Man., and in 1912, made their home in the Krasne district. On June 4th, 1916 Michaellina married Wasyl Popadynets in the Krasne church of St. John the Evangelist, the second Ukrainian church in the district.

Wasyl and Michaellina lived in their country home of the Krasne district till 1967. In 1966 they celebrated their golden wedding anniversary with their children, relatives and numerous friends.

The children of Wasyl and Michaellina Popadynets are: Mrs. Elsie Goodacre, Calgary, Alta., Matt Popadynetz of Athkameg, Alta., Andrew, Kapuskasing, Ont., Julian, Vancouver; Roman, White Court, Alta., Joe, White Court, Alta.; Alfred, Slave Lake, Alta.; Rudolf, Estevan, Sask.; and Bohdan, Wynyard, Sask.

The deceased children are: Katherine, who died at the age of five, and George, who died at the age of 35 in 1961.

There are fifteen grand children in all.

Michaellina had been a sugar diabetes patient for some ten years. She was slowly going blind during the past ten years. In 1962 her left leg was amputated and in 1967 her right. Her kind husband Wasyl took care of his invalid wife faithfully for seven years. When in 1967 they moved into Wynyard, Sask., to retire, Wasyl attended his wife till she was admitted first to the Wynyard hospital and then to Saskatoon, where her right leg was amputated. Again she was returned to the Wynyard hospital where she knew the gentle care of the local doctors and the nursing staff.

Michaellina Popadynetz

(Thank You,) Michaellina spent her short lived life at her home with her husband Wasyl after she was released from the Wynyard hospital and died on Jan. 24th, 1968.

The funeral services took place on January 27th in the Krasne, St. John the Evangelist Church with Rev. M. Baranecky, C.SS.R. officiating. The body was interred in the church cemetery. All the children from the distant places attended except Joe who was working with the advance Oil Crew and could not be located. Rev. J. Denischuk CSSR., had funeral service and prayer for the deceased on the evening of 26th of January in the Narfason funeral home in Wynyard. After the funeral on Jan. 27th a dinner was served at the St. John the Evangelist parish hall. Thirty dollars were collected for the press fund of the Redeemer's Voice.

Thank you dear children, relatives and friends who took part in Michaellina's last services. "May the Lord give rest to the deceased Michaellina where there is neither sickness nor sorrow, nor sighing, but life everlasting!"

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 8 до 16 травня 1968 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

Бл. п. Марія Стець

Допис про неї появився в "Голосі Спасителя" за березень 1968 р.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 8 to May 16)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 8 to May 16 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

АЛЬВЕНА, САСК.
Похорон Валерії Грицак

В середу 14-го лютого ц.р. упокоїлася у Бозі бл. п. Валерія Грицак, прожившн 93 роки.

Похорони покійної Валерії почалися Парастасом 16-го лютого вечором в похоронному заведенні та заупокійною Службою Божою, що її відправив о. парох А. Хорунжий в церкві св. Арх. Михаїла в Альвені-місті. По Службі Божій о. Хорунжий виголосив прощальне слово, в котрому підкреслив гарні прикмети характеру покійної Валерії як ревної та побожної парафіянки від самих початків поселення.

Покійна Валерія народилася в селі Озерянах, борщівського повіту в Україні. До Канади прихала в 1898-му році та замешкала в околиці Альвени. Вийшовши заміж за Андрія Грицака разом з чоловіком провадила рільничу господарку, а також перетримувала пошту для дооколичних фармерів. Після смерти мужа покійної Андрія в 1954-му році покійна перебувала у свого сина Франка на фармі. На три роки перед смертю перебувала якийсь час в лікарні та в домі для старших в Нідел Лейку в Саскачевані, де й померла. Зі смертю покійної Валерії відійшла у вічність одна з найстарших піонерок околиці Альвени. У великому смутку залишила покійна 4 синів: Теодора та Едварда в Саскатуні, Сильвестра в Принс Альберт та Франка в Альвені; 4 доньки Анну зам. Кривдзин у Ел Песо—Техас,, Тересу зам. Гобель в Кінестон, Ольгу зам. Косло в Реджайні і Францішку зам. Перкаровську в Блейн Лейку, 29 внуків, 35 правнуків та 6-праправнучок.

Після похоронних відправ відбувся для учасників похорону поминальний обід в парафіяльній залі. Під час обіду о. Хорунжий попросив Симеона Грицака перевести збірку на українську католицьку пресу, що у висліді дала суму $21.00 на пресфонд "Голосу Спасителя". Про покійну Валерію Грицак та про її працю протягом довгих років для парафії говорив Ізидор Скакун.

Родина покійної Валерії складає щиру подяку Всеч. о. А. Хорунжому за відслужения похоронних відправ, слова прощання та розради для родини, Ізидорові Скакунові за дяківство, всім приятелям та знайомим за участь у похоронах та жертви на Служби Божі, тим, що несли домовину, жіночому товариству за приготування поминального обіду і всім за віддання останньої прислуги для покійної.

Нехай милостивий Господь нагородить всіх сторицею, а покійній Валерії дасть царство небесне.

Присутній.

Бл. п. Василь Гуляєвич

Допис про нього появився в "Голосі Спасителя" за березень 1968 року.

ПОШИРЕННЯ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В САСКАЧЕВАНІ

Саскатун. — Ще в 1952 році Департамент освіти уряду Саскачевану позволив викладати українську мову в Саскачеванських публічних школах в клясах 9, 10, 11 і 12. У переорганізуванні курсів і способів навчання за так званою "дивижен систем" дав дозвіл навчати українську мову також у клясах 7 і 8-ій. У 1966 році створилась організація під назвою "Асоціяція саскачеванських учителів української мови". Під впливом цієї організації 19 і 20 січня 1968 року саскачеванський Відділ Освіти створив спеціяльний комітет для приготовлення курсу навчання української мови у третій дивізії, тобто в клясах 7, 8 і 9-ій. Комітет повинен би прослідити, які курси існують, які підручники є доступні тепер, і тоді виготовити такий курс, щоб підходив до теперішніх вимог навчання.

Предсідником цього комітету є Брат Методій з Колегії св. Йосифа у Йорктоні, Саск. У склад комітету входять члени Відділу Освіти, шкільні інспектори й учителі шкіл, де навчання української мови вже тепер провадиться.

Головою Асоціяції саскачеванських учителів української мови є С. Кобрин-

PRESS FUND

Щира подяка всім тим добродіям, що ласкаво прислали свої жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

.50: D. Shulhan, Edmonton; A. Maslanyk, Ft. Saskatchewan.

1.00: Mary Symak, Grimsby; Maria Naorlenick, Irvington; Anna Basaraba, Prince Albert; Tom Demchuk, Sifton; A. Slobodian, Brooklyn; A. Diakiw, Vancouver.

1.50: Mrs. A. Czorniy, Baltimore.

2.00: Anne Zerebeski, Pelly; D. Markewycs, Trenton; J. Worobetz, Saskatoon; George Wojtecsko, Wilmington.

2.50: Michael Haluschak, Scotland.

5.00: Marijka Drusyna, Philadelphia.

6.00: Anna Lesyn, Yonkers.

Funeral of John Wasyliuk, Wishart —20.00.

Funeral of Anton Bloshka, Alvena,—20.00.

Funeral of John Maradyn, Yorkton—28.00.

Funeral of Michaellina Popadynetz, Krasne—30.00.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Д'ва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівнано славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ **$1.00 for 7-day light**
☐ **$4.00 for 30-day light**

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ **Moleben** ☐ **Akathistus** ☐ **Panachyda** **for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.**

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thankagiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above

- ☐ Molebens
- ☐ Akathistus
- ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... **Province (State)** .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JULY-AUGUST, 1968

САСКАТУН, САСК.

Бенкет з приводу 50-ліття священства

Впр. о. Григорій Шишкович, ЧНІ., проповідав від 13 до 19 травня 1968 року реколекції Преп. Сестрам Йосифіткам, які опікуються старшими й хворими людьми в домі св. Йосифа в Саскатуні. При кінці цих реколекцій, мешканці дому св. Йосифа, за проводом Сестер Йосифіток, справили о. Григорієві Шишковичеві бенкет з нагоди 50-ліття його священства. Під час бенкету Марія Огеньчук, одна з хворих, виголосила наступну промову в честь отця ювілята:

Цього року Впр. отець Григорій Шишкович святкує золотий ювілей свого священства. Дякуємо Богу, що дав і нам нагоду, щоб віддати нашу пошану та виявити нашу вдячність цьому Христовому апостолові.

Травень—це місяць Божої Матері. Наші земські мами є дуже веселі й щасливі, коли їх діти є послушні та поступають після їх вказівок. Тому можемо бути певними, що Небесна Мати нині також є весела й щаслива через вірну службу отця ювілята в Христовім винограднику.

Весела була та хвилина для Пресвятого Серця Христового, коли Григорій Шишкович з'явився на цім світі, бо Ісус знав, що буде мати вірного апостола. Ісус знав, що денебудь загостить цей Його апостол, там всюди він залишить на пам'ятку золотий хрест любови ближнього не тільки словом, але й прикладом.

Дорогий Отче, будемо споминати Вас у своїх молитвах, а Тебе, Ісусе, благаємо, щоб Ти благословив цього апостола здоров'ям і силою, щоб він ще через довгі літа міг провадити нас до вічного спасіння наукою і прикладом любови.

Марія Огеньчук.

ROBLIN, MAN.

St. Vladimir's College Award Day

The Staff and Students of St. Vladimir's College, Roblin, Manitoba, were hosts to 350 guests who participated in the Award Day Ceremonies on Sunday, June 2nd.

The evening before, the Redemptorist Fathers and Brothers welcomed the new Board of Regents who held their inaugural Meeting at the College. Various important items were discussed at this Meeting pertaining to the Constitutions for the Board of Regents and St. Vladimir's National Campaign. Mr. Stanley G. Kyba, B.A., LL.B., was elected president; Mrs. Mary A. Wawrykow, Q.C., vice-president; and Mr. Wm. Ratuski, C.A., secretary-treasurer of the Board of Regents for St. Vladimir's College.

The Award Day Ceremonies commenced at 10:00 a.m. with a procession from St. Vladimir's College to the Holy Redeemer church, where the Divine Liturgy was celebrated by Very Reverend Paul Maluga, C.SS.R., Provincial of the Ukrainian Redemptorist Fathers; Very Reverend George Perejda, C.SS.R., Principal of St. Vladimir's College, and Very Reverend Jaroslaw Sywanyk, C.S.S.R., newly appointed Director of St. Vladimir's College. His Grace Archbishop Maxime Hermaniuk, C.SS.R., presided at the throne and delivered the sermon after the Holy Gospel. The Students' Choir, under the directorship of Dr. Paul Macenko, sang at the Liturgy.

Following the Liturgy, Father George Perejda, C.SS.R., announced the names of the eight graduands as follows: Wm. R. Evanochko, Larry J. Hyshka, Alexander G. Kowalchuk, Ronald R. Kozak, Daniel A. Kyba, Nicholas H. Labay, Gregory A. Prokopchuk and Terrence M. Stychyshyn. The graduands came forward and received their respective diplomas from the hand of His Grace Metropolitan Hermaniuk, C.SS.R., D.D.

At 12:00 o'clock a banquet was held at the Holy Redeemer Parish Hall in honour of the graduands and the distinguished guests who were present for the Graduation Exercises. Father George Perejda, C.SS.R., Master of Ceremonies, called upon Archbishop Hermaniuk, to say grace and present the toast to His Holiness Pope Paul VI and Her Majesty Queen Elizabeth II.

Before commencing the Graduation Exercises the Master of Ceremonies introduced the guests at the head table, the members of the Board of Regents, and the former Alumni of St. Vladimir's College. The Graduation Exercises began with a series of choral songs by the students' Choir under the directorship of Dr. Paul Macenko, and Walter Kulyk, a college student, and accompanied on the piano by Miss Donna Kozak.

Father George Perejda, C.SS.R. then introduced the graduands. The Valedictory was delivered in Ukrainian by Terrence Stychyshyn and in English by Ronald Kozak. Mr. Stanley G. Kyba, B.A., LL.B. of Yorkton, Sask., was the guest speaker. His inspiring speech was well received and highly applauded by the audience.

Then followed the presentation of Awards, Trophies and Bursaries. The following students were recipients of His Grace Metropolitan Hermaniuk Award, presented to students with highest marks in religion: Michael Diakow, John Budyk, Denis Dedyk and Walter Barschyk.

The Dan Wawrykow Award, presented annually by Mrs. Mary A. Wawrykow, Q.C., to the student who best lives up to the ideals and spirit of St. Vladimir's College, was awarded to Ronald Kozak.

Three awards of U.C.W.L., Manitoba Diocesan Executive, presented to the students who have made the most progress in the study of Ukrainian, were won by Ray Carriere, Leo Gisztak, and Jerome Thoms.

Terrence Stychyshyn won the Liturgy award, donated by the Walter Sywanyk Family, to the student with the best knowledge of Liturgy.

The Science award of Drs. Peter and Stephanie Potoski for the student with highest marks in science, was presented to Adam Pidwerbetsky.

John Budyk was the winner of the mathematics award of Mr. and Mrs. Peter Szydlowski, presented to the student with highest marks in mathematics.

The grade XII award of Mr. and Mrs. Raymond Moroz, for proficiency in the graduating class, was won by Ronald Kozak.

Walter Barschyk was the recipient of the Paul Kowalchuk trophy, presented to the student with highest marks in mathematics.

The Gamma Rho Kappa — Obnova Trophy, presented for general proficiency, was accredited to Adam Pidwerbetsky.

The Ukrainian Dancing Trophy for the best dancers of the year was shared by Terrence Stychyshyn and Larry Hyshka.

Sports trophies were presented to Daniel Lega for football; Ronald Kozak for hockey and Larry Hyshka for Athlete of the year.

Among the students who received bursaries were: Jerome Thoms, the Father Provincial Bursary of $100.00; Terry Stychyshyn and Gary Lukie, the Knights of Columbus, St. Josaphat Council No. 4688 Bursary of $100.00; Fidel Carriere, the Roblin UCWL Bursary of $50.00; Denis Dedyk, the Dauphin UCWL Bursary of $50.00; David Kostyk, the UCWL Bursary of The Pas $50.00; Methodius Uhryn, the Redeemer's Voice Bursary of $50.00; Ray Carriere, the Redemptorist Fathers' Bursary (Winnipeg) of $50.00; Michael Diakow, the Redemptorist Fathers' Bursary (Yorkton) of $150.00; Glen Bedel, the Redemptorist Fathers' Bursary (Wynyard) of $100.00; John Budyk, the

Redemptorist Fathers' Bursary (Roblin) of $150.00; Adam Pidwerbetsky, the Redemptorist Fathers' Bursary (Saskatoon) of $50.00; Walter Barschyk, the Slovak Redemptorist Fathers' Bursary (Toronto) of $50.00; David Sereda, the Redemptorist Fathers' Bursary (Newark) $150.00; William Evanochko, the Redemptorist Fathers Bursary (Ituna) of $50.00; and Dan Lega, the Roblin U.C.Y. Bursary.

Following the Graduation Exercises there was "open house" for the guests at St. Vladimir's College.

ПІДЯКА

Богу Найвищому і Матінці Божій Неустанної Помочі складаю щиру і прилюдну подяку за вислухані молитви.

Також дякую тим всім, що молилися в моєму наміренні.

о. Петро Гардибала,
Бюкенён, Саск.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

В середу, 1-го травня, 1968 р. рознеслася сумна вістка, що не стало між живими бл. п. **Івана Жінчака.** Покійний Іван прожив 79 років, а в подружньому житті—53 роки. Покійний Іван походив з села Маковисько, повіт Ярослав, Україна. До Канади приїхав 1910 року. Похорон відбувся 4-го травня. Дня 3 травня вечером отець парох Мих. Кучмяк, ЧНІ., відправив

Бл. п. Іван та пані Анна Жінчак

Панахиду, а слідуючого дня похоронні відправи в церкві МБНП. в Йорктоні. Дуже багато людей взяло участь у похороні, бо покійний Іван був дуже добре знаний в околиці Виловбрук, та через 20 літ в Йорктоні. На склоні свого життя покійний Іван через 4 роки був хворий, але ще не сподівався, що Бог покличе його так скоро. Кожної першої п'ятниці покійний Іван через кілька літ принимав Св. Причастя і жертвував Богу свої терпіння. Після похоронних відправ присутні прийшли до парафіяльного дому на перекуску, що її приготовили членкині ЛУКЖ під проводом пані Анни Дозорець. Під час перекуски о. парох ще згадав про заслуги покійного Івана та зложив співчуття жінці Анні та родині покійного Івана. У глибокому смутку покійний Іван лишив свою дружину Анну та рідню.

Анна Жінчак, дружина покійного Івана, дала на пресовий фонд "Голосу Спасителя" в Йорктоні $25.00. За жертву щиро дякуємо, а покійному Іванові вічна пам'ять.

Присутній.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
Похорон бл. п. Івана Бонцаля

"Відлітають сірим шнурком журавлі в вирій...", співається в стрілецькій пісні. Вона мені пригадалась, коли я ховав бл. п. **Івана Бонцаля,** диригента по різних парафіях в Канаді, людину музики та учителя по рідних школах в розлогій Канаді.

15-го березня 1968 р. розпрощався з цим світом бл. п. Іван Бонцаль в Бівердейл. Його несподівана та передчасна смерть була тяжким ударом для старенької матері, брата та двох рідних сестер, маючи заледво 66 років життя. Кілька місяців тому відчував він деяке ослаблення організму, на що не звертав уваги, сподіваючись, що то перейде. Кілька днів перед смертю бадання лікарське не вказувало небезпеки смерти, що мов злодій забрала покійного Івана, нашого дорогого диригента хору в Бівердейл.

Бл. п. Іван Бонцаль народився 11-го вересня, 1901 року в селі Мякіж Новий, повіт Ярослав, Україна. Там покійний одержав свою початкову освіту та вже від 12 року зачав виявляти зацікавлення в церковному співі та служити до Служби Божої. В 1926 році покійний Іван приїхав зі своїми родичами до Канади і вони замешкали в парафії Бівердейл, де зачали працювати як перші

Церква Матері Божої Неустанної Помочі
ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

Бл. п. Іван Бонцаль

наші піонери.

Бл. п. Іван своїм хистом і даром до співу та провадження хору, зачав працювати по різних парафіях в Канаді як також і в Америці. Покійний вложив багато праці в Йорктоні, бо через 8 літ провадив йорктонський хор, та виступами на різних імпрезах та більших церковних торжествах. Також покійний Іван учив хор у Ванкувері, Гемилтоні, Верноні, Вінніпегу, Ст. Кетеринс, Форт Віллям, Судбурі та ще в своїй власній парафії у Бівердейл. Також навчав української мови по різних місцевостях в наших рідних школах. Людина щира та талановита і старався ті свої таланти віддати для нашого народу, дати своїй церкві. В особі покійного Івана ми стратили людину вповні віддану своєму талантові музи-

ки та культурно освітній праці. Всі парафіяни в Бівердейл відчувають втрату дяка-диригента, бо нема кому його місце заступити в церкві під час богослуж.

Похорон покійного розпочався Панахидою, що її у вівторок, 19-го березня, відслужили у каплиці похоронного заведення "Бейлі" о. парох М. Кучмяк, ЧНІ. і о. П. Гардибала, парох з Бюкенен, Саск., при участі понад 150 осіб. В середу 20-го березня о. Кучмяк і Всеч. о. П. Гардибала, відслужили заупокійну Сл. Божу й похорон у церкві Уєп. М. Божої в Бівердейл, звідки покійний походив. О. М. Кучмяк попрощав покійного Івана в послідну дорогу в імені старенької матері, брата, сестер, родини, приятелів та знайомих. Тління останки покійного злożено на місцевому цвинтарі біля його батька.

Після похорону відбувся обід в парафіяльній залі, в часі якого промовляв ще о. Кучмяк та о. Гардибала, який згадав про заслуги покійного та знаючи родину Бонцаль ще зі старого краю. Дуже багато людей взяло участь у похоронних відправах, а головно в день самого похорону. Родина бл. п. Івана Бонцаля зложила на пресфонд "Голосу Спасителя" $14.00.

Оплакують покійного старенька мати, брат Михайло, сестри Анна і Марія. Всі вони втратили свого дорогого брата, а старенька мати свого сина Івана. В.И.П.

Учасник похорону.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda **for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.**

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ help in school studies
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... **Province (State)** .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ВАЙТСЕНД, САСК.

Похорон піонерки

Утомлені тяжкою працею і знеможені недугами українські піонери відходять від нас одні за другими по вічну нагороду за своє праведне життя. Недавно прилучилася до них заслужена для церкви і народу бл. п. Анна Шумей з парафії Покрови Матері Божої в Вайтсенд.

Бл. п. Анна Шумей

Анна Шумей з роду Сеньків, народилася 14-го жовтня, 1888 року в селі Лицівка, повіт Долина, Україна. До Канади покійна Анна приїхала 1911 року разом зі своїм мужем, що вже помер 1960 року. Молода пара замешкала на фармі у Вайтсенд. Тут Господь Бог наділив їх трьома синами та чотирма доньками. Сини: Іван, що мешкає у Спрінгсайд, Саск., Дмитро, що мешкає в Йорктоні. Також син Василь, що є священиком і через довгі роки був парохом у Форт Вілліям, Онт.

Родина Шумей відносилися до священиків з великою любов'ю і пошаною. Так, що в великій мірі син священик завдячує своє покликання дорогій матері. Також є чотири доні: Марта (Василович) у Спрінгсайд, Доротея (Цибульська) в Шіго, Саск., Марія (Спельчин), Йорктон, і Павліна (Довганюк) в Кіндерслей, Саск. Покійна Анна також полишила 21 внуків і 6 правнуків.

Покійна Анна була доброю матір'ю християнкою, любила свою церкву і жертвувалася для неї. Дуже часто приступала до Св. Тайн, давала на Служби Божі та заохотила свого сина Василя, щоб став священиком.

Похорон відбувся в четвер 4-го квітня 1968 р. У вівторок вечером була Панахида в похоронному заведенні в Йорктоні, опісля в середу вечером відспівано Парастас у домі, де покійна мешкала. Як одного так і другого вечора було дуже багато людей. Похоронну Сл. Божу та проповідь відслужив о. парох М. Кучмяк, ЧНІ. Під час проповіді о. парох звернув увагу, що нам треба більше таких матерів, щоб давали своїх синів на священиків. Всі похоронні відправи відбулись у парафії Покрови Матері Божої у Вайтсенд. Тіло покійної похоронено на цвинтарі біля церкви.

Після похорону відбувся в парафіяльній залі поминальний обід. В часі обіду промовляв о. парох. Зложив опечаленій родині співчуття, згадав про заслуги покійної як для парафії так і для нашої церкви. На заклик о. пароха переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $18.00. Жертводавцям щира подяка, а покійній Анні вічная пам'ять.

Учасник похорону.

ЙОРКТОН, САСК.
Свячене в парохії МБНП.

В неділю, 21 квітня ц.р. парохія МБНП. в Йорктоні, влаштувала традиційне свячене, в якому взяло участь понад 200 осіб. Членкині ЛУКЖ гарно накрили столи й розставили паски, писанки та інші великодні страви до посвячення. Отець парох Мих. Кучмяк, ЧНІ., посвятив все і по проведенні молитви та побажання всі засіли за столи. Сейчас о. парох поділився з присутніми свяченим і побажав всього найкращого. То забрало трохи часу, але присутні дуже то полюбили та пригадали собі наші звичаї й традиції. Служили до столів пані ЛУКЖ з обох відділів.

Під час свяченого присутні співали воскресні пісні під проводом Мик. Третяка. Після спожиття свяченого о. парох пояснив деякі наші великодні звичаї та розказав про минулі роки піонерів на початках їх побуту в Канаді. Також подякував всім організаціям за влаштування свяченого та подякував за ті всі дари, що вірні принесли. О. парох також заохотив, щоб ми на будуче так гарно працювали, бо парафія —це одна родина. На закінчення відспівано: Ангел Вопіяше і ще довго старші сиділи, а молоді прятали зо столів з веселим великоднім настроєм.

Присутній.

WISHART, SASK.
The funeral of Alexander Yurchak

On June 3rd, 1968, at Wynyard hospital passed away Mr. Alexander Yurchak of Wishart. Born in Ukraine in 1893 and immigrated to Canada in 1928 with wife and three children to the Wishart area. Here he was a pioneer of the district as local blacksmith until his retirement. His wife Josephine (nee Zack) predeceased him in July 1964, an infant daughter Olga in 1928.

Mr. Yurchak is survived by three sons, Arnold of Levack, Ont., Walter of Stettler, Alta., Michael of Moose Jaw, Sask., with the R.C.A.F. Two daughters, Nadia Hawes of Kindersley, Sask., Theresa Hamin of Winnipeg and sixteen grandchildren. One brother Michael of Buenos Aires, Argentina, step-brother Stanley of England, two step-sisters, Mary Leszczynski in Argentina and Eugenia Huczynski of Port Arthur, Ont.

Alexander Yurchak

Funeral services were held at the Church of the Assumption of the B. V. Mary in Wishart on June 5th. Interment was in Assumption cemetery. Service was by Father M. Baranecky, C.S.S.R.

Present at the funeral were all the children, as well as many relatives, friends and neighbors.

A dinner after the service in the church basement was efficiently catered by the parish ladies, at which $18.80 was collected for the press fund of the Redeemer's Voice. May he rest in peace.

The family wish to extend our sincere thanks for the many tributes given for prayers, acts of kindness, floral tributes and messages of sympathy from all our dear relatives, friends and neighbors during our recent bereavement in the great loss of our beloved father. Special thanks to Father M. Baranecky, C.SS.R., and Father Kutarna for his assistance. Also all the wonderful ladies of the Assumption of the B. V. Mary parish, and Mr. Matt Antonuik and Mr. Alex Federko for their kind participation. May God bless you all.

The Yurchak Family.

ЙОРКТОН, САСК.
Смерть колишнього директора Колегії Св. Йосифа

26-го березня 1968 р. помер в Скарборо, Онтаріо, бл. п. Брат Християнських Шкіл **Антоній**, що через останніх 15 років хворував. Покійний Брат Антоній прожив 74 роки, а в Чині Братів Християнських Шкіл перебув 54 роки. Він був директором Колегії св. Йосифа в часах великої депресії в Канаді і своїм великим оптимізмом, сильною вірою та вмінням провадження матеріяльних справ Колегії, не допустив до закриття Колегії. Також покійний Брат Антоній знаний був у Йорктоні зі спортової діяльности не лише серед студентів Колегії, але також серед молоді міста Йорктону.

Згромадженню Братів Християнських Шкіл, Дирекції та учителям Колегії св. Йосифа, як теж всім студентам Колегії складаємо наші щирі співчуття по втраті колишнього директора та учителя Колегії бл. п. Брата Антонія, а покійному бажаємо заслуженої нагороди з рук найбільшого учителя світу Ісуса Христа.

PRESS FUND

Щиро дякуємо всім добродіям, що ласкаво надіслали жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

1.00: Anna Zerebeski, Pelly; Mrs. Mary Dowhan, Thorhild; A. Dopko, Chambley.

1.50: Andrew Lapka, Russell.

1.75: Mrs. Mary Oleski, Castlegar.

2.00: W. Woytowich, North Battleford; Nick Soroka, Chisholm; M. Rapacz, St. Johnsville; Rev. P. Hardy, Buchanan.

2.50: Ostap Zacharkiw, Oak Park.

5.00: Mrs. P. Graba, Port Arthur.

100.00: Mrs. Oksana Sapiaczan, Brantford.

14.00: Funeral of John Boncal, Beaverdale.

18.00: Funeral of Anna Shumay, Whitesand.

18.85: Funeral of Alexander Yurchak, Wishart.

25.00: Funeral of John Zenchuk, Yorkton.

...ння свяченого та подякував
...дари, що вірні принесли. О.
...кож заохотив, щоб ми на бу-
...гарно працювали, бо парафія
... родина. На закінчення від-
...Ангел Вопіяше і ще довго
...иділи, а молоді прятали зо
...веселим великоднім настроєм.
Присутній.

WISHART, SASK.
...eral of Alexander Yurchak

...e 3rd, 1968, at Wynyard hos-
...ed away Mr. Alexander Yur-
...Wishart. Born in Ukraine in
...immigrated to Canada in 1928
... and three children to the
...rea. Here he was a pioneer
...trict as local blacksmith until
...nent. His wife Josephine (nee
...deceased him in July 1964, an
...ughter Olga in 1928.
...rchak is survived by three sons,
... Levack, Ont., Walter of Stett-
... Michael of Moose Jaw, Sask.,
...R.C.A.F. Two daughters, Na-
...s of Kindersley, Sask., Theres...

Alexander Yurchak

... Winnipeg and sixteen grand-
... One brother Michael of Bue-
... Argentina, step-brother Stan-
...gland, two step-sisters, Mary
...i in Argentina and Eugenia
... of Port Arthur, Ont.
... services were held at the
... the Assumption of the B. V.
...Wishart on June 5th. Inter-
...in Assumption cemetery. Ser-
...y Father M. Baranecky, C.S.-...

... at the funeral were all the
... as well as many relatives,
...d neighbors.
...r after the service in the
...ement was efficiently catered
...ish ladies, at which $18.80 was
...or the press fund of the Re-
...Voice. May he rest in peace.

The family wish to extend our sincere thanks for the many tributes given for prayers, acts of kindness, floral tributes and messages of sympathy from all our dear relatives, friends and neighbors during our recent bereavement in the great loss of our beloved father. Special thanks to Father M. Baranecky, C.SS.R., and Father Kutarna for his assistance. Also all the wonderful ladies of the Assumption of the B. V. Mary parish, and Mr. Matt. Antonuik and Mr. Alex Federko for their kind participation. May God bless you all.

The Yurchak Family.

ЙОРКТОН, САСК.
Смерть колишнього директора Колегії Св. Йосифа

26-го березня 1968 р. помер в Скарборо, Онтаріо, бл. п. Брат Християнських Шкіл **Антоній**, що через останніх 15 років хворував. Покійний Брат Антоній прожив 74 роки, а в Чині Братів Християнських Шкіл перебув 54 роки. Він був директором Колегії св. Йосифа в часах великої депресії в Канаді і своїм великим оптимізмом, сильною вірою та вмінням провадження матеріяльних справ Колегії, не допустив до закриття Колегії. Також покійний Брат Антоній знаний був у Йорктоні зі спортової діяльности не лише серед студентів Колегії, але також серед молоді міста Йорктону.

Згромадженню Братів Християнських Шкіл, Дирекції та учителям Колегії св. Йосифа, як теж всім студентам Колегії складаємо наші щирі співчуття по втраті колишнього директора та учителя Колегії бл. п. Брата Антонія, а покійному бажаємо заслуженої нагороди з рук найбільшого учителя світу Ісуса Христа.

PRESS FUND

Щиро дякуємо всім добродіям, що ласкаво надіслали жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

1.00: Anna Zerebeski, Pelly; Mrs. Mary Dowhan, Thorhild; A. Dopko, Chambley.
1.50: Andrew Lapka, Russell.
1.75: Mrs. Mary Oleski, Castlegar.
2.00: W. Woytowich, North Battleford; Nick Soroka, Chisholm; M. Rapacz, St. Johnsville; Rev. P. Hardy, Buchanan.
2.50: Ostap Zacharkiw, Oak Park.
5.00: Mrs. P. Graba, Port Arthur.
100.00: Mrs. Oksana Sapiaczan, Brantford.
14.00: Funeral of John Boncal, Beaverdale.
18.00: Funeral of Anna Shumay, Whitesand.
18.85: Funeral of Alexander Yurchak, Wishart.
25.00: Funeral of John Zenchuk, Yorkton.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — SEPTEMBER, 1968

ПОДВИЖНИКОВІ НАУКИ
Блаженнішому Кир Йосифові Сліпому з приводу 1. поїздки по Канаді

З усіх аспектів багатогранного й продуктивного життя Блаженнішого Йосифа Сліпого чи не на першому місці стоїть аспект науковий.

Ім'я Достойного Гостя Канади відоме в широкому світі не тільки як ім'я науковця-дослідника, що має за собою довгу й почесну бібліографію наукових монографій, статтей, оглядів та рецензій, але теж як науковця-організатора українського інтелектуального життя більш як від півсторіччя. Йому бо українська наука завдячує організацію і провід першого українського католицького університету: Української Греко-католицької Богословської Академії у Львові, що успішно звела твердую боротьбу за українське високе шкільництво між двома світовими війнами; його невсипущій праці й розумінню потреб наукового життя завдячує своє повстаня й успіх Українське богословське товариство у Львові, що десятками-томів якнайкраще засвідчувало перед широким світом живучість української науки серед найневідрадніших умовин.

Історія українських Церков не знає багато прикладів на те, щоб найвищі ієрархи зачинали свою працю від будування огнищ—святинь, науки... І тут з подивом треба глядіти на ініціятиву нашого кардинала, що, опинившись у вільному світі, почав свою працю від будови Українського католицького університету (УКУ) ім. св. Климентія в Римі під величним гаслом, що височіє над входом до цієї установи: "Наука об'єднує всіх у розсіянні сущих".

Після п'ятьох років наполегливої праці, в умовинах найменше сприятливих для такої справи, в осередку західного християнства повстав новий храм української науки УКУ з бібліотекою, архівом, музеєм, мистецькою ґалерією тощо. Далі, на наших очах будується Свято-Софійський собор.

Університет—це не сам будинок, не тільки мури. Блаженніший Верховний Архиєпископ вміло згуртував навколо цієї установи видатних українських світських і духовних учених і вони, крім викладів, опрацьовують найрізніші наукові теми, що опісля появляються в формі книжок у серіях університету. Деякі з цих праць мають унікальну вартість для українознавства й науки взагалі.

Як людина широких горизонтів кардинал Йосиф позитивно відгукнувся на наші заходи в 1967 році, з нагоди Світового конгресу вільних українців, зорганізувати Українську Наукову Раду у вільному світі. З його благословення членом Ради став о. проф. д-р М. Марусин, як представник УКУ в Римі.

Наведені факти та багато інших характеризують нашого Достойного Гостя в Канаді як визначного подвижника українського культурного й наукового життя в Україні й за кордоном та гідного наслідника великого мецената української науки й культури світлої пам'яті Митрополита Андрія Шептицького. Тому українські вчені з пошаною клонять голову перед Достойним Владикою — Вченим та бажають йому дальших успіхів у праці над розбудовою українського інтелектуального життя в діяспорі.

Д-р Яр. Рудницький

Рим 31. 5. 1968.

ПОЯВИЛАСЯ ІСТОРІЯ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

В місяці липні вийшов друком перший том ІСТОРІЇ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ, що її опрацював дослідник українського минулого в Канаді д-р Михайло Марунчак. Є це перша історія українців Канади в українській мові. Перший том начислює 467 сторінок друку, три мапи та понад 200 ілюстрацій, які зібрані в окремій ілюстративній частині. В першому томі обговорено національні, соціяльні і політичні аспекти української іміграції до Канади та різні ділянки суспільного життя, а між іншим культурне-освітну працю, пресу, літературу, релігійні течії, участь українців у військових формаціях, культурні і політичні зв'язки з рідними землями тощо. Це основна аналіза росту українсько-канадської спільноти. Багаті показники-індекси допомагають читачеві легко здобути вгляд в студійну матерію.

Історія появилася накладом Української Вільної Академії Наук, а імення і суми Фундаторів Української Історії в Канаді вписані на окремих сторінках.

Є це книжка, якої кожному свідомому українцеві в Канаді бракувало. Це справді твір, без якого ніякий дослідник історії українського народу, а зокрема історії українців Канади не зможе обійтися. Книга базована на масі документів. Автор д-р М. Марунчак дає тим самим змогу наступним дослідникам зглиблювати матерію та поширювати поодинокі етапи. Одним словом, є це мозольна, піонерська праця, яка є гідним документом українства в Канаді. Замовляти в книгарнях або в головному складі—

HISTORICAL PUBLICATIONS
116 Noble Avenue,
Winnipeg 5, Canada

"ШАШКЕВИЧІЯНА"

Для відзначення 125-их роковин смерти Маркіяна Шашкевича, у Вінніпезі появилось окреме число збірника "Шашкевичіяни", що його видає тамошній Заповідник Шашкевича. У нєвому числі є оригінальні статті, як "Слово про річницю смерти о. Маркіяна" пера о. д-ра Степана Семчука, "Перший з великих послідовників Маркіяна" д-ра М. Марунчака. Д-р М. Мандрика з цієї нагоди написав вірш "Предтеча". В числі є теж передрук поеми Миколи Устияновича, близького друга Маркіяна, п.з. "Згадка за Маркіяна Шашкевича во вічную єго пам'ять". Є й інші матеріяли. Обкладинку прикрашує Шашкевичівський хрест на Підлисецькій Горі.

Збірник "Шашкевичіяна" за редакцією М. Марунчака появляється вже шість років. Нове число—десятий випуск збірника. Замовлення слати до:

Markian Shashkevych Centre,
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Смерть піонера

В неділю, 11 серпня 1968 року, в лічниці в Вадіна, Саск., по довгій і важкій недузі пістряка, упокоївся в Бозі **Василь Войтас** на 70 році трудолюбивого життя. Повіяло сумом, що не стало між живими місцевого дяка та доброго парафіянина.

Покійний Василь—це син Івана Войтаса і Параскевії Волошин, що народився 12 січня 1899 року в селі Ляшки, повіт Ярослав, Україна. В травні 1904 року разом із батьками приїхав до Канади та поселився в Модельфарм. Від ранніх літ помагав фармерувати батькам. Дня 16 липня 1933 р. одружився з Катериною Муха. Отець Дмитро Гаврилюк, ЧНІ., поблагословив їх вінчання. Бог обдарив їх 4-ма синами: Іван, Володимир, Андрій і Петро та дочкою Анною, яких вони виховали в релігійній і національній свідомості. Всі вони, за виїмком Петра, є вже подружені. Бл. п. Василь був добрим мужем і батьком, свідомим християнином, українським патріотом та членом-основоположником церкви Покрови Матері Божої в Модельфарм. Через ряд літ був місто-головою цієї парафії. У своїй парафії та в сусідніх церквах, до яких залюбки ходив на богослуження, своїм гарним голосом звеличував церковні відправи. Бл. п. Василь залишив у смутку, крім дружини Катерини, 6-ох дітей, вище згаданих, ще 3-ох внуків і двох братів Степана в Модельфарм і Андрія в Фовмлейк, Саск.

Похорон відбувся 14 серпня з церкви Покрови Богоматері в Модельфарм при дуже великому числі народу, який знав, любив і поважав покійного. Похоронні відправи відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. По похороні був спільний обід у парафіяльній залі. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

БЮКЕНЕН, САСК.
Похорон бл. п. Олени Секундяк

У п'ятницю 17 травня 1968 упокоїлася в Бозі бл. п. **Олена Секундяк**, з роду Манчук. Покійна народилася 1876 р. в селі Констанція, Борщівського повіту, Західна Україна. Там вона провела свої молоді роки, там вона й вийшла заміж 1898 р. за Михайла Секундяка, й після шлюбу, замешкали в селі Глубічок. Але тому, що в Україні було тяжко жити, молоде подружжя вирішило виїхати до Канади. 1904 р. покійний Михайло залишає вдома свою дружину і троє дітей і виїздить до Канади. Тут заїхав він у провінцію Саскачеван, де набув гомстед на полудне від містечка Бюкенен. Рік пізніше приїхала його дружина Олена й обоє разом вони починають піонерську господарку. Попри свої обов'язки родинні п-во Секундяки не забували й за свою релігію та свою Церкву. Вони були одні з перших членів-основників та організаторів української католицької парафії в цій околиці, яка пізніше називалась "Василів". Вони теж помагали при будові тамошньої церкви. В 1939 р. її чоловік помер, а покійна переходить жити на постійне до містечка Бюкенен. Тут жила до того часу, коли почала підупадати на силах й тоді перейшла жити до свого сина Дмитра та невістки. В 1964 р. мусіли їй відтяти ногу, яка псувалася. Від 1966 р. покійна Олена жила в старечому домі св. Йосифа в Саскатуні. 8 травня ц.р. покійна почала слабнути, дочка її Анна Остафійчук забрала її до себе до хати, де вона й упокоїлася 17 травня ц.р. Того дня вечором в каплиці похоронного заведення Гібней відслужено Парастас. 19 травня о. П. Криворучка відслужив Панахиду в парафіяльній церкві в Бюкенен, а 20 травня в тій же церкві заупокійну св. Літургію й похорон. Тлінні останки покійної зложено на місцевому цвинтарі в Бюкенен. Під час похорону співав п. Володимир Секундяк з Верегин.

Бл. п. Олена Секундяк

В родині Секундяків було 6-ох синів та три дочки. Одна дочка померла 46-річною в 1955 р. Залишилися сини Семен в Бюкенен, Анна зам. Остафійчук в Канорі, Марія зам. Грицак в Медисин Гет, Федір в Келгари, Петро з Виммар, Саск., Дмитро в Йорктоні, Павло в Гаєс, Еміліян в Стінен. Крім цього покійна залишила 44 внуки, 64 правнуки і 2 пра-правнуки.

Після похорону відбулася в парафіяльній залі перекуска, під час якої переведено збірку (на українську католицьку пресу), що з неї передано $13.25 на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Олені вічна пам'ять.

ЙОРКТОН, САСК.
Смерть піонерки

У вівторок 23-го липня 1968 року, померла в йорктонській лічниці бл. п. **Йосифа Струтинська**, прийнявши святі Тайни та проживши поверх 86 років.

Покійна Йосифа, з роду **Бачинська**, народилась 19-го березня 1882 року в селі Теклівка, повіт Копичинці, Україна, де 9-го жовтня 1903 року вийшла заміж за Якова Струтинського. До Канади вони прибули 1905 року та поселились в Сторновей, Саск., де проживали до жовтня 1949 року. Бог поблагословив їхнє подружжя 7-ма доньками: Франка, Михайлина, Марія, Іванна, Еміліяна, Анна та Стефанія і 3-ма синами: Антін, Стефан і Володимир. Своїх дітей вони виховали в релігійній і національній свідомості. Дочка Еміліяна вибрала собі духовний стан, вступивши до Сестер Служебниць ПНДМ., і тепер називається Сестра Аполінарія. У вихованні тих дітей бл. п.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — SEPTEMBER, 1968

ПОДВИЖНИКОВІ НАУКИ

Блаженнішому Кир Йосифові Сліпому з приводу I. поїздки по Канаді

З усіх аспектів багатогранного й продуктивного життя Блаженнішого Йосифа Сліпого чи не на першому місці стоїть аспект науковий.

Ім'я Достойного Гостя Канади відоме в широкому світі не тільки як ім'я науковця-дослідника, що має за собою довгу й почесну бібліографію наукових монографій, статтей, оглядів та рецензій, але теж як науковця-організатора українського інтелектуального життя більш як від півсторіччя. Йому бо українська наука завдячує організацію і провід першого українського католицького _ університету: Української Греко-католицької Богословської Академії у Львові, що успішно звела тверду боротьбу за українське високе шкільництво між двома світовими війнами; його невсипущій праці й розумінню потреб наукового життя завдячує своє повстаня й успіх Українське богословське товариство у Львові, що десятками-томів якнайкраще засвідчувало перед широким світом живучість української науки серед найневідрадніших умовин.

Історія українських Церков не знає багато прикладів на те, щоб найвищі ієрархи зачинали свою працю від будування огнищ—святинь науки... І тут з подивом треба глядіти на ініціятиву нашого кардинала, що, опинившись у вільному світі, почав свою працю від будови Українського католицького університету (УКУ) ім. св. Климентія в Римі під величним гаслом, що височіє над входом до цієї установи: "Наука об'єднує всіх у розсіянні сущих".

Після п'ятьох років наполегливої праці, в умовинах найменше сприятливих для такої справи, в осередку західного християнства повстав новий храм української науки УКУ з бібліотекою, архівом, музеєм, мистецькою ґалерією тощо. Далі, на наших очах будується Свято-Софійський собор.

Університет—це не сам будинок, не тільки мури. Блаженніший Верховний Архиєпископ вміло згуртував навколо цієї установи видатних українських світських і духовних учених і вони, крім викладів, опрацьовують найрізніші наукові теми, що опісля появляються в формі книжок у серіях університету. Деякі з цих праць мають унікальну вартість для українознавства й науки взагалі.

Як людина широких горизонтів кардинал Йосиф позитивно відгукнувся на наші заходи в 1967 році, з нагоди Світого конгресу вільних українців, зорганізувати Українську Наукову Раду у вільному світі. З його благословення членом Ради став о. проф. д-р М. Марусин, як представник УКУ в Римі.

Наведені факти та багато інших характеризують нашого Достойного Гостя в Канаді як визначного подвижника українського культурного й наукового життя в Україні й за кордоном та гідного наслідника великого мецената української науки й культури світлої пам'яті Митрополита Андрія Шептицького. Тому українські вчені з пошаною клонять голову перед Достойним Владикою — Вченим та бажають йому дальших успіхів у праці над розбудовою українського інтелектуального життя в діяспорі.

Д-р Яр. Рудницький

Рим 31. 5. 1968.

ПОЯВИЛАСЯ ІСТОРІЯ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

В місяці липні вийшов друком перший том ІСТОРІЇ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ, що її опрацював дослідник українського минулого в Канаді д-р Михайло Марунчак. Є це перша історія українців Канади в українській мові. Перший том начислює 467 сторінок друку, три мапи та понад 200 ілюстрацій, які зібрані в окремій ілюстративній частині. В першому томі обговорено національні, соціяльні і політичні аспекти української імігpації до Канади та різні ділянки суспільного життя, а між іншим культурно-освітню працю, пресу, літературу, релігійні течії, участь українців у військових формаціях, культурні і політичні зв'язки з рідними землями тощо. Це основна аналіза росту українсько-канадської спільноти. Багаті показники-індекси допомагають читачеві легко здобути вгляд в студійну матерію.

Історія появилася накладом Української Вільної Академії Наук, а імення і суми Фундаторів Української Історії в Канаді вписані на окремих сторінках.

Є це книжка, якої кожному свідомому українцеві в Канаді бракувало. Це справді твір, без якого ніякий дослідник історії українського народу, а зокрема історії українців Канади не зможе обійтися. Книга базована на масі документів. Автор д-р М. Марунчак дає тим самим змогу наступним дослідникам зглиблювати матерію та поширювати поодинокі етапи. Одним словом, є це мозольна, піонерська праця, яка є гідним документом українства в Канаді. Замовляти в книгарнях або в головному складі—

HISTORICAL PUBLICATIONS
116 Noble Avenue,
Winnipeg 5, Canada

"ШАШКЕВИЧІЯНА"

Для відзначення 125-их роковин смерти Маркіяна Шашкевича, у Вінніпезі появилось окреме число збірника "Шашкевичіяни", що його видає тамошній Заповідник Шашкевича. У нсвому числі є оригінальні статті, як "Слово про річницю смерти о. Маркіяна" пера о. д-ра Степана Семчука, "Перший з великих послідовників Маркіяна" д-ра М. Марунчака. Д-р М. Мандрика з цієї нагоди написав вірш "Предтеча". В числі є теж передрук поеми Миколи Устияновича, близького друга Маркіяна, п.з. "Згадка за Маркіяна Шашкевича во вічную его пам'ять". Є й інші матеріяли. Обкладинку прикращує Шашкевичівський хрест на Підлисецькій Горі.

Збірник "Шашкевичіяна" за редакцією М. Марунчака появляється вже шість років. Нове число—десятий випуск збірника. Замовлення слати до:

Markian Shashkevych Centre,
49 Euclid Ave., Winnipeg 4, Man.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Смерть піонера

В неділю, 11 серпня 1968 року, в лічниці в Вадіна, Саск., по довгій і важкій недузі пістряка, упокоївся в Бозі **Василь Войтас** на 70 році трудолюбивого життя. Повіяло сумом, що не стало між живими місцевого дяка та доброго парафіянина.

Покійний Василь—це син Івана Войтаса і Параскевії Волошин, що народився 12 січня 1899 року в селі Ляшки, повіт Ярослав, Україна. В травні 1904 року разом із батьками приїхав до Канади та поселився в Модельфарм. Від ранніх літ помагав фармерувати батькам. Дня 16 липня 1933 р. одружився з Катериною Муха. Отець Дмитро Гаврилюк, ЧНІ., поблагословив їх вінчання. Бог обдарив їх 4-ма синами: Іван, Володимир, Андрій і Петро та дочкою Анною, яких вони виховали в релігійній і національній свідомості. Всі вони, за виїмком Петра, є вже подружені. Бл. п. Василь був добрим мужем і батьком, свідомим християнином, українським патріотом та членом-основоположником церкви Покрови Матері Божої в Модельфарм. Через ряд літ був місто-головою цієї парафії. У своїй парафії та в сусідніх церквах, до яких залюбки ходив на богослуження, своїм гарним голосом звеличував церковні відправи. Бл. п. Василь залишив у смутку, крім дружини Катерини, 6-ох дітей, вище згаданих, ще 3-ох внуків і двох братів Степана в Модельфарм і Андрія в Фовмлейк, Саск.

Похорон відбувся 14 серпня з церкви Покрови Богоматері в Модельфарм при дуже великому числі народу, який знав, любив і поважав покійного. Похоронні відправи відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і сказав прощальне слово. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. По похороні був **спільний обід** у парафіяльній залі. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

БЮКЕНЕН, САСК.

Похорон бл. п. Олени Секундяк

У п'ятницю 17 травня 1968 упокоїлася в Бозі бл. п. **Олена Секундяк,** з роду Мáнчук. Покійна народилася 1876 р. в селі Констанція, Борщівського повіту, Західна Україна. Там вона провела свої молоді роки, там вона й вийшла заміж 1898 р. за Михайла Секундяка, й після шлюбу, замешкали в селі Глубічок. Але тому, що в Україні було тяжко жити, молоде подружжя вирішило виїхати до Канади. 1904 р. покійний Михайло залишає вдома свою дружину і троє дітей і виїздить до Канади. Тут заїхав він у провін-

Бл. п. Олена Секундяк

цію Саскачеван, де набув гомстед на полудне від містечка Бюкенен. Рік пізніше приїхала його дружина Олена й обоє разом вони починають піонерську господарку. Попри свої обов'язки родинні п-во Секундяки не забували й за свою релігію та свою Церкву. Вони були одні з перших членів-основників та організаторів української католицької парафії в цій околиці, яка пізніше називалась "Василів". Вони теж помагали при будові тамошньої церкви. В 1939 р. її чоловік помер, а покійна переходить жити на постійне до містечка Бюкенен. Тут жила до того часу, коли почала підупадати на силах й тоді перейшла жити до свого сина Дмитра та невістки. В 1964 р. мусіли їй відтяти ногу, яка псувалася. Від 1966 р. покійна Олена жила в старечому домі св. Йосифа в Саскатуні. 8 травня ц.р. покійна почала слабнути, дочка її Анна Остафійчук забрала її до себе до хати, де вона й упокоїлася 17 травня ц.р. Того дня вечором в каплиці похоронного заведення Гібней відслужено Парастас. 19 травня о. П. Криворучка відслужив Панахиду в парафіяльній церкві в Бюкенен, а 20 травня в тій же церкві заупокійну св. Літургію й похорон. Тлінні останки покійної зложено на місцевому цвинтарі в Бюкенен. Під час похорону співав п. Володимир Секундяк з Верегин.

В родині Секундяків було 6-ох синів та три дочки. Одна дочка померла 46-річною в 1955 р. Залишилися сини Семен в Бюкенен, Анна зам. Остафійчук в Канорі, Марія зам. Грицак в Медисин Гет, Федір в Келгари, Петро з Виммар, Саск., Дмитро в Йорктоні, Павло в Гаес, Еміліян в Стінен. Крім цього покійна залишила 44 внуки, 64 правнуки і 2 пра-правнуки.

Після похорону відбулася в парафіяльній залі перекуска, під час якої переведено збірку (на українську католицьку пресу), що з неї передано $13.25 на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійній Олені вічна пам'ять.

ЙОРКТОН, САСК.

Смерть піонерки

У вівторок 23-го липня 1968 року, померла в йорктонській лічниці бл. п. **Йосифа Струтинська,** прийнявши святі Тайни та проживши поверх 86 років.

Покійна Йосифа, з роду **Бачинська,** народилась 19-го березня 1882 року в селі Теклівка, повіт Копичинці, Україна, де 9-го жовтня 1903 року вийшла заміж за Якова Струтинського. До Канади вони прибули 1905 року та поселились в Сторновей, Саск., де проживали до жовтня 1949 року. Бог поблагословив їхнє подружжя 7-ма доньками: Франка, Михайлина, Марія, Іванна, Еміліяна, Анна та Стефанія і 3-ма синами: Антін, Стефан і Володимир. Своїх дітей вони виховали в релігійній і національній свідомості. Дочка Еміліяна вибрала собі духовний стан, вступивши до Сестер Служебниць ПНДМ., і тепер називається Сестра Аполінарія. У вихованні тих дітей бл. п. Йосифа була дійсно печаливою матір'ю, зате ж в часі її недуги й смерти вони були її великою потіхою і розрадою. Небіжка не тільки сама була дуже побожною християнкою, ставши членкинею парафії священомученика Йосафата в Сторновей, парафії св. Володимира і Ольги в Рокстон, Саск., та вкінці парафії Богоматері в Йорктоні, де також належала до архибратства Матері Божої Неустанної Помочі, але й — вельми притягаючим прикладом християнського життя для інших. В часах, коли доїзд до фармерських церков і колоній був тільки саньми та кіньми, тоді священик знаходив у п-ва Якова і Йосифи Струтинських тепле прибіжище й мешкання. Через ціле своє життя бл. п. Йосифа працювала при згаданих парафіях і завжди помагала грошем і майном, коли тільки заходила потреба. Покійна була лагідної і жертвенної вдачі. Любила працювати й услуговувати ближнім, брати участь у церковних відправах і дуже часто, а навіть, коли було можливо, щодня приступати до св. Тайн.

Бл. п. Йосифа залишила в смутку, крім 10 дітей, ще 28 внуків і 31 правнуків(чок). Бл. п. Яків, її чоловік помер 29-го вересня 1967.

Похорон відбувся 26-го липня з церкви Богоматері в Йорктоні при дуже великому числі народу, який знав, любив і поважав покійну. Похоронні відправи відслужив о. Роман Хом'як, ЧНІ., і виголосив прощальне слово. Покійну похоронено на йорктонському цвинтарі. По похороні був спільний обід у парафіяльній залі.

Господи, подай спочинок душі Твоєї слуги Йосифи в тому місці, в якім Ти і Твої святі спочивають, бо Ти один чоловіколюбець!

Присутній.

АЙТУНА, САСК.

Відійшов у вічність

Дня 29 червня 1968 р. упокоївся в айтунськім шпиталі Семен Ухач у 80-ому році життя. Покійний народився в Копичинцях, подільському містечку в Західній Україні. Як 22-літній молодець приїхав до Канади і тут через кілька літ працював по різних місце-

Бл. п. Семен Ухач

востях Саскачевану. В році 1914 одружився в Мусджо з Марією Кузик, також родом з Копичинець. Чотири роки потім осів на стало близько Айтуни, і тут господарював на фармі. Бог поблагословив Ухачів численною родиною, бо п'ятнадцятьма дітьми, з них 12 живе.

Бл. п. Семен і його дружина, Марія, все були добрими членами парохії Христа Чоловіколюбця в Айтуні, і в правдиво християнськім дусі виховували своїх дітей. Ціла їх родина брала живу участь у парохіяльнім житті, будучи членами українських, католицьких товариств. Одна їх донька, Анна, вступила до Згромадження Сестер Служебниць і сьогодні, як Сестра Митрофана, трудиться в навчанні релігії і веденні Рідної Школи в Калгарах, Альта.

Коли, з причини тяжкої праці й старшого віку став занепадати на здоров'ю, покійний перенісся до Айтуни та замешкав близько церкви. В 1962 р. тяжко занедужав, діставши частинний параліч так, що не міг виходити з хати. Однак свою недугу зносив терпеливо, здаючись на Божу волю. Мужність у своїх терпіннях черпав з приняття св. Тайн. Кожної першої п'ятниці священик приносив йому св. Причастя, а Евхаристійний Христос додавав йому сили все зносити з радістю духа. При кінці квітня 1968 його стан недуги погіршився, тому родина дала його до шпиталю. Тут, скріплений ще св. Тайнами, віддав спокійно Богу свого духа дня 29 червня. Його похорон відбувся, при дуже численній участи його родини й знайомих, у парохіяльній церкві в Айтуні дня 2 липня. В похоронних відправах брали участь: о. С. Бахталовський і о. Р. Музичка з Айтуни та Всеч. о. Мирон Пилипчук, парох Мусджо. В прощальнім слові отець проповідник підніс особливішу посвяту дружини покійного, Марії, що з великим пожертвуванням служила своєму мужеві в часі довгої його недуги. За стараннями місцевого жіночого товариства і родини приготовано в парафіяльній залі смачний обід. При кінці обіду переведено збірку на українську католицьку пресу.

З покійним відійшов від нас один зі значніших піонерів нашого церковного й народнього життя. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Срібний ювілей подружжя

Радісний і незабутній день прожили п-во **Еміліян і Параскевія Ковальчук** в суботу 20-го липня 1968 року, коли родина й численні приятелі відзначили 25-ліття їхнього подружнього життя. Того дня, в год. 8:30 ввечорі, о. Роман Хом'як, ЧНІ., місцевий душпастир, відправив у їхньому наміренні Молебень до Матері Божої в церкві Покрови Пресв. Богородиці в Модельфарм. По проповіді, місцевий душпастир, що тому 25 літ поблагословив подружжя ювілятів, уділив їм церковного благословення і вніс многоліття.

По Молебні ювіляти та гості перейшли до місцевої парафіяльної залі на бенкет, що його приготовили діти та родина ювілятів. Господарем цього ювілейного прийняття був п. Д. Климашко, який пояснив ціль цієї зустрічі. На його заклик зложили привіти й гратуляції ювілятам: о. Р. Хом'як, дружба п. А. Войтас, п. М. Длугонь від родини, п-ні Ю. Середа від Жіночого Товариства, і п. М. Середа від парафії. Від дітей подякувала батькам за добре виховання дочка Павліна.

Ювілят—це син Григорія Ковальчука і Євдокії Волович, родом із села Острівці, повіт Теребовля, Україна, що в травні 1928 року приїхав до Фовмлейк, Саск., і почав працювати в п.п. В. і А. Войтас. Ювілятка—це дочка відомих місцевих піонерів Іллі Попик і Павліна Задорожний. Ювіляти є добре відомі не тільки зо своєї активної праці в місцевій парафії, але також із своїх пожертв на релігійні й національні цілі. Коли в 1966 році відбувалась кампанія на Малу Семінарію св. Володимира в Роблині, ювіляти були одні з перших у цій парафії, що зложили прекрасну жертву, щоб закупити пам'ятник на виховання майбутніх священиків і місіонерів нашого народу в Канаді. В такому дусі вони виховали своїх чотирьох синів і трьох дочок.

По привітах, промовах і побажаннях ювіляти подякували всім бесідникам і гостям за слова признания, і прекрасні та численні дарунки. На закінчення ювілятам відспівано многоліття. Місцеве жіноче товариство обслуговувало всіх в часі цього прийняття. Потім присутні забавлялись до пізної ночі.

Дорогим ювілятам бажаємо дожити в щастю і здоров'ю до золотого ювілею подружнього життя.

Присутній.

YORKTON, SASK.

The funeral of Frank Gorchynski

Prayers for the late Frank Gorchynski of Jedburgh, Saskatchewan, aged 44 years, who died July 9, at the Yorkton Union Hospital, were said Friday evening in the Chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was held Saturday morning July 13, 1968, from St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Rev. M. Kuchmiak, C.SS.R., officiated.

Pallbearers were Bill Zatwarnitski, Ed Urbanoski, Frank and John Karapita, Mike Hiduk and Nick Kruda. Interment was in the Garden of the Crucifixion, Yorkton Memorial Gardens.

Born October 30, 1923 at Jedburgh, he was the son of Michael and Clementine Gorchynski. He received his education in the district and later began farming the family homestead. He married the former Mary Gelnich in October of 1948 at Yorkton. Mr. Gorchynski died as a result of injuries received in a car accident July 1.

He leaves to mourn his passing his wife Mary; three sons, Monte, Kenneth and Michael; and a daughter, Frances, all at home; his parents, Mr. and Mrs. Michael Gorchynski of Jedburgh; three brothers, Laudie Urbanowski, Rudolph of Jedburgh and Eddie of Toronto; three sisters, Mrs. Steve (Olga) Pacholko of Regina, Mrs. Bill (Rose) Stefanyk of Hilliard, Alberta and Mrs. Mike (Lena) Ostapowich of Prince Albert.

Mr. Gorchynski was predeceased by a brother, Joe Urbanowski and a sister, Mrs. Minnie Karapita.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

YORKTON, SASK.

The funeral of Andy Benko

Prayers for the late Andy Benko of Yorkton, aged 47 years, who died July 21, 1968, following a brief illness at the Regina General Hospital, were held Tuesday evening in the Chapel of Bailey's Funeral Home.

Requiem High Mass was held Wednesday morning July 24, 1968, at St. Mary's Ukrainian Catholic Church with Rev. L. Ratushniak, C.SS.R., officiating. The overflowing church, the large number of floral tributes and masses testify to the esteem he was held in the community.

Interment was in the Yorkton Cemetery with his brothers Steve, Metro, Nick and Mike, and brothers-in-law, Mike Boncal and Fred Krywulak as pallbearers.

Born July 17, 1921 at Willowbrook, Andrew was the son of Harry and Katherine Benko, pioneers of the Beaverdale district. He received his education there and began farming. On July 22, 1951 he married the former Mable Krywulak at Sacred Heart Church, Ituna. The couple farmed four and a half miles east of Yorkton. He was a member of the Ukrainian Catholic Brotherhood, and Father Delaere Council No. 5182, Knights of Columbus.

He leaves to mourn his passing his wife Mabel, his mother, Mrs. Katherine Benko of Yorkton; a son Emil and a daughter Iris, both at home; four brothers, Mike and Nick of Willowbrook, Metro of Yorkton and Steve of Edmonton; two sisters, Mrs. Mike (Annie) Boncal of Yorkton and Mrs. Fred (Mary) Krywulak of Yorkton.

He was predeceased by his father in 1942, two brothers, Bill and John and two sisters, Mary and Katie.

Arrangements were by Bailey's Funeral Home.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!

YORKTON, SASK.

Funeral of Michael Skaliwsky

Michael Skaliwsky of Fort Qu'Appelle, Sask., and formerly of Yorkton and district, died August 5, 1968 at the Regina General Hospital following a brief illness. He was 55 years old.

Prayers were held Wednesday evening in the chapel of Bailey's Funeral Home. Requiem High Mass was said Thursday morning from St. Mary's Ukrainian Catholic Church. Rev. M. Kuchmiak, C.SS.R., officiated.

Interment was in the Yorkton Cemetery with Ivan, Mike and Emil Uhryn, Joe Rohatinsky, Fred Deneschuk and Casper Malinsky as pallbearers.

Born April 18, 1913 at Springside, Sask., Michael Skaliwsky was the son of Mr. and Mrs. Wasyl Skaliwsky, pioneers of Yorkton district. He received his education in Springside and Yorkton.

He married the former Lena Uhryn on October 19, 1941 at St. Mary's Church, Yorkton. The couple moved to Fort Qu'Appelle in 1942 where he began working as an orderly at Fort San. At the time of his sudden death he was employed at the San in his 26th year of service. He was a member of The Lady of Sorrows Church and a member of the Knights of Columbus.

He leaves to mourn his passing his wife Lena; a son Leonard at home; two daughters, Mrs. William (Diana) Way of Regina and Cheryl at home; one granddaughter Nadine; a brother George of Sioux Lookout, Ontario and a step brother Bill of Edmonton; two sisters, Mrs. Margaret German of Gorlitz and Annie at Sioux Lookout; three step sisters, Mrs. Jean Sitko of Edmonton, Mrs. Lena Kozakewich of Edmonton and Irene of Yorkton. A sister Mary predeceased him.

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

May his soul, through the mercy of God, rest in peace!